

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele.

Læs mere om fordele og sponsorat her:

<https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskernes Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Skandinavisk Kirketidende

for

katholske Christne.

Et Tidsskrift til christelig Oplysnings og Opbyggelses fremme.

Med den geistlige Øvrigheds Tilladelse

udgivet

af

Augustinus-Foreningens Forstanderskab.

8de Aargang.

Kjøbenhavn.

3 Commission hos Hr. Kunsthandler C. A. Blankensteiner.

S. Friers Bogtrykkeri.

1860.

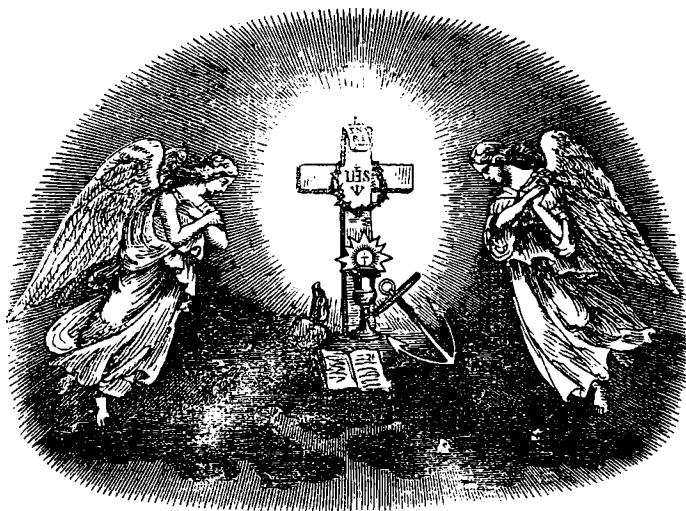
Indholdsfortegnelse til 8de Aargang.

I. Afhandlinger, Actstykker og Misceller.

	Side
Det Gamle og det Nye	1
Skrivelse til en Katholik. Af Biskop Dupanloup	33
Den h. Faders Rundskrivelse af 19. Januar d. A.	49
Samtlige preussiske Biskoppers Adresse til Prindsregenten	60
En Amerikaner om Kirkestaten	65
Den h. Faders egenhændige Brev til Napoleon af 8. Januar d. A.	69
Situationen	72
Den Høiarv. Apost. Provicars Hvrdebrev og Fastemandat	85
Den katolske Kirkes Stjønhed. 10. Cap. (Den allersaligste Jomfrues Festsdage)	109
— — — — — 11. Cap. (Det lauretanke Litani)	125
— — — — — 11. Cap. (Den allersaligste Jomfrues mindre Fester)	231
— — — — — (Rosentranden)	247
— — — — — 12. Cap. (Om andre Helgeners Festsdage)	288
— — — — — (Om Kanonisation eller Helligerklaring)	335
— — — — — 13. Cap. (Kirkeindvielsens Fests)	379
Herrens Opstandelse	117
Provincial-Concilierne i den katolske Kirke	133
Den Høiarv. Apost. Provicars Hvrdebrev i Anledning af hans Tilbagekomst fra Rom	167
Provincial-Conciliet i Köln	171
Negerbørns Befrielse ved P. Olivieri af Genua	189
Ret eller Magt?	206
En protestantisk Dom om den h. Faders nærværende Stilling	209
Sørgelige Følger af Letfindighed	255
Den h. Faders Allocution af 13. Juli d. A.	263
Hvorledes en Nar har cureret sin Herre for en Hjertesygdom	269
En Tyrk i pavelig Tjeneste	271
Den h. Messe i sine Ceremonier	270
De Christnes Stilling i Syrien	303
Dysat ikke til imorgen!	318
Den h. Faders Allocution af 28. Septbr. d. A.	343
Billeder og Tanker fra Nutiden	359
Cassel-Fidardo og Ancona	361
Biskoppen af Nantes' Hvrdeskrivelse om Situationen	364
Billeder og Tanker fra Nutiden (Gud, Religion, Ret)	379
Christelige Helte. Af Biskoppen af Poitiers	385
Om den sidste pavelige Allocution. Biskoppen af Paderborns Hvrdeskrivelse	391
Det katolske Tydslands Adresse til den h. Fader	400
Den Høiarv. Apost. Provicars Hvrdebrev i Anledning af den h. Faders betrængte Stilling	407
En Appæl til det katolske Folk. Af Cardinal v. Geissel af Köln	411
De tre store Sorger. Af Biskoppen af Autun	423

II. Kirkelige Gfterretninger.

- Rom: Side 23. 43. 66. 75. 93. 95. 128. 158. 176. 191. 210. 224. 242.
272. 292. 320. 339. 367. 402. 417. 434.
- Kjøbenhavn: 27. 45. 80. 112. 129. 142. 164. 193. 256. 369. 406.
- Slesvig: 95.
- Sverrig: 321.
- Lydskland: 48. 64
- Ösnabrück: 178.
- Köln: 8. 29. 244.
- Hannover: 179.
- Westphalen: 224.
- Münster: 29. 177. 386.
- Paderborn: 29. 46. 179. 436.
- Mainz: 194.
- Schlesien; 68.
- Breslau: 29. 130. 213.
- Fra Rhinen: 64.
- Mecklenburg: 96.
- Batern: 418. München: 224.
- Baden: 225.
- Österrig: 29. 194. 436. Wien: 130. 179. 436. Venedig: 164.
- Böhmen: 213. Prag: 340.
- Russland: 143. 321. 418.
- Belgien: 29. 68. 371.
- Holland: 29. 130. 213.
- England: 9. 29. 64. 114. 145. 186. 322. 388. 402. 419. London: 11.
226. 244.
- Irland: 12. 80. 130. 226. 371.
- Franrig: 12. 30. 81. 96. 131. 163. 226. 244. 257. 306. 322. 340. 436.
- Paris: 180. 340. 358. 419. 436.
- Spanien: 30. 341. 403.
- Schweiz: 195.
- Italien: 98. 181. 196. 211. 226. 267. 322.
- Kirkestaten: 7. 369. 386. Romagna: 94.
- Toscana: 197.
- Neapel: 164. 323. 373.
- Parma: 246.
- Sardinien: 30. 259. 273. 341. 393. 437. Genua: 213.
- Sicilien: 181. 230. 258.
- Tyrkiet: 182. 306. 404. 421. Constantinopel: 230.
- Asien: 261.
- Palæstina: 31. Jerusalem: 259. 323.
- Syrien: 164. 274. 308. 323. 342. 437.
- Cochinchina: 213. 277. 325.
- Afrika: 131.
- America: 147. 421.
- Nordamerika: 13. 197. 309. 422.
- Brasilien: 115.
- Mexico: 147.
- Bestindien: 262.
-

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

8de Aargang.

Nr. 1.

Søndagen den 1ste Januar.

1860.

„Skandinavisk Kirketidende“ udgaaer hver anden Søndag og leverer Subscriberterne desuden i Marts Løb gratis eet eller flere religiøse Skrifter. — Subscription paa denne Tidende indregnes i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Hr. Konsthandler **C. N. Blaufenstein**, store Kjøbmagergade 68, og i alle Boglæder; i de danske Stater paa de fgl. Postcontoirer. Prisen er 4 Rk. 8 St. Kvartalet.

Det Gamle og det Nye.

„Dette Huus staaer i Guds Vold; udbvendig er det nyt, indvendig er det gammelt,“ saaledes lyder Udskriften paa et vist istandsat Huus. Det synes os, som om dette Sprog kunde finde en god Anvendelse paa Nytaar. Huset er vor Jord med sine Beboere, Indretninger og Sæder, fort med Alt hvad der findes og hændes paa den. Det nye Aar staaer

som Begyndelsen af et nyt Afsnit i Tidernes Følgerække saa levende nærværende for Menneskenes Bevidsthed, at Alt, hvad der i det kommende Aar modtager og fortsætter sin Tilværelse og sit Liv, synes at have modtaget en ny Tilværelse, at være kaldet til et nyt Liv. Vi kunne sige, at Verden ubvendig er ny, fordi Mennesket anseer den som en ny og fordi Begyndelsen af det nye Aar i Menneskets Dine har nogen Liighed med Skabelsens Morgen. Et hemmelighedsfuldt „Bliv“ synes paany at gjennembevæ den hele Jordkreds, ja det hele Verdensalt. Denne Anelse, denne Følelse i Sjælen, som fornemmes selv af de mest adspredte Hjerter, i det Mindste i Almindelighed og overfladeligt, har sin gode Grund og fulde Berettigelse. Det er en kristelig Følelse, ligesom en Troens Tone, som klinger i Sjælen. Den siger os ikke mere og ikke mindre, end Begyndelsesordene til det Sprog, hvormed vi have begyndt vore Nytaarstanker: „Dette Huus staaer i Guds Bold.“ Med Rette udsiger nemlig den kristelige Videnskab om Gud, at Verdens Opholdelse ved Ham ligesom maa betragtes som en fortsat Skabelse, som en vedvarende Virksomhed af den guddommelige Skabervælde. Ligesom Skabningen, netop fordi det er en Skabning, eller som Philosophien udtrykker det, et endeligt Væsen, ikke har sin Tilværelse ved sig selv, men kun ved den guddommelige Magt, ved hvilken den er kaldet til Tilværelse, jaaledes kan en Skabning heller ikke ved sig selv bevare og opholde sin Tilværelse, men behøver dertil den samme Magt, som oprindeligt har skienket den sin Eksistens. Hele Verden, eller for nærmere at betegne den Gjenstand, med hvilken vi bestæftige os, hele Jorden staaer i Guds Bold og Magt; at den har sin Tilværelse, det skylder den Ham; om den fremdeles skal beholde den, det afhænger af Ham. Ikke alene Jorden selv staaer i Guds Bold; alle Ting, som leve og findes paa den, Naturens Frembringelser med deres nødvendige Love, Menneskene med deres Frihed, Naturens Liv i sin regelmæssige Udvikling, hele Menneskeslægten og alle de Enkeltes Liv i sine Indretninger, i sit Forløb og sit Maal, de Aarsager, Kræfter og Midler, som virke og stabe i det, Alt staaer i Guds Bold og Magt, fordi Han har skabt det og opholder det.

Men om ogsaa disse Sandheder i og for sig udgjøre Indholdet af Nytaarsfølelsen hos alle Mennesker, fordi den menneskelige Sjæl, som Tertullian siger, — altsaa i en langt høiere Grad den Sjæl, som har modtaget sin Dannelse i et kristeligt Selskab, — ligesom af Naturen er en Christen, saa gjenfinde vi dem dog i Manges Forestillinger, Overbeviisninger og bevidste Tanker enten kun meget utydeligt, i svage Omrids og Antydninger, eller endog slet ikke. Guds Magt, Wiisdom og Kjærlighed i deres, vi kunde sige, levende Udførelse, i deres Fordeling paa alle Ting og paa enhver Livsudvikling i den hele Skabning er dem en Gjenstand, som ligger deres Tanke og Følelse altfor fjern. I deres Tankegang er den taabelige Forestilling fremherskende, at Gud er et Væsen, der staaer aldeles udenfor Verden ligesom indesluttet i sin Himmel, som overhovedet kun lidet bekymrer sig om Begivenhederne paa denne Jord, og maaskee gjengjelder det Gode og Onde efter dette Liv. Deres Følelse mærker intet til denne Guds hellige Nærhed, der ligesom omgiver og omsvæver alle Ting. Saadanne Forestillinger og Følelser, saa snævre og saa indskrænkede, ere uchristelige. Frelserens Udsagn: „Alle eders Hovedhaare ere talte; ingen Spurv falder til Jorden uden den himmelske Faders Villie,“ og lignende, beroe paa ganske andre Ansuelser og Sandheder. I Overensstemmelse med den kristelige Tænkningens Grundsætninger, som vi imidlertid her ved Henvisning til Frelserens Ord kun netop ville antyde, er denne Sætning: „Jorden med alle sine levende og livløse, fornuftige og fornuftløse Skabninger, med alle sine naturnødvendige og selvvalgte Livsudviklinger staaer fra det Største og lige ned til det Mindste og enhver Enkeltighed i Guds Vold og under Hans Almagts, Wiisdoms og Kjærligheds factiske Ledelse“ — fuldstændig og i Ordets egentlige Forstand sand. Uden at indlade os paa en videre Udførelse af denne Sætning, ville vi forstaae hiint Sprog: „Dette Huus staaer i Guds Vold“ om det nye Aar og netop derfor træde ind i samme med fuld Tillid til denne dets høieste Herre og Etyrer.

Men Udkristens anden Deel: „Udvendig er det nyt, indvendig er det gammelt“, giver os endnu mere at tænke over.

Afseet fra Menneskenes Forestillinger, i hvilke Jordens og Menneſteverdenens gamle Bygning synes ny ved Aarskiftet, og det, som vi have seet, med Rette, gives der dog ogsaa virkelig meget af det Gamle og meget af det Nye, som nok var et prøvende Blik og en kort Betragtning værd.

Det Gamle paa Jorden, som tiltrækker os først, er det gamle Gode. Vi høre ikke til dem, som kun søge det Gode i Fortiden. Ikke desto mindre ere vi overbeviste om, at Fortidens hæderlige Lovtalere ikke alene have Ret i mange Ting, men derved ogsaa, sig selv maaskee ubevidst, udtale en Grundsætning, som er en nødvendig Betingelse for al sund, livskraftig Udvikling i Menneskenes Historie. Hvad nemlig, ikke blot af Hensyn til visse bestemte Tidssfordøneligheder, men i og for sig, uafhængig af Omstændighederne, som have ledsaget det, engang har været godt, vedbliver altid at være godt. Himmellegerernes Stilling og Bevægelse er god, Delingen af Jordens Overflade imellem Land og Hav er god, Dyr- og Planteverdenens forskellige Organismer ere gode, fordi Gud fra Begyndelsen af har grundet det saaledes og befæstet det for Tidens hele Varighed, netop fordi det var godt. Saaledes gives der ogsaa for Menneskenes Liv paa Jorden, i hvilke Retninger det end maa bevæge sig, visse Grundindretninger, Love og Sæder, som ogsaa fra Begyndelsen af og i sig ere gode og ikke tør forandres, dersom ikke en Forværrelse af de menneskelige Tilstande siebliffelig skal paafølge som Straf. De fleste af disse Indretninger, Love og Sæder ere, ligesom den materielle Verdens Organisation, givne ved Skabelsen, ved Guds umiddelbare Aabenbaringer, med eet Ord, ved Religionen; nogle derimod ere blevne erkjendte og fastsatte ved Menneskene selv og prøvede ved en lang Erfaring. Ligesom i de reent religiøse Ting de af Kirken bevarede og overleverede Grundsætninger, Sædelærdomme og Naademidler ere den menneskelige Slægts aandelige Livsjaft, som ikke tør forfaltes eller blandes, uden at der opstaae aandelige Sygdomme deraf: saaledes gives der ogsaa i Henseende til Menneskenes hele selstabelige Liv en ved Aarhundrederne helligt Overlevering, ligesom en Sum af Lovregler, en Samling af Grundsætninger for hele Slægten, hvis Forsømmelse og Overtrædelse

strax fremkalde som Straf selskabelige Sygdomstilstande. Ifølge disse gamle Grundsætninger staaer Religionen som høieste Livsformaal over alle andre Formaal og Interesser, gjør Krav paa vor dybeste Afsky, vor Villies høieste Anstrengelse og vort Hjertes varmeste Kjærlighed; — ifølge dem hersker Autoriteten og ikke den Enkeltes Vilkaarlighed i de forskjellige Livsforhold og leder ved Lydighed Ungdommen og de Undergivne af enhver Art; — ifølge dem er Arbeidet og ikke Nydelsen vore Levedages Opgave, fordi Arbeidet er Loven for det faldne Menneske og Betingelsen for dets Forløsning; — ifølge disse gamle Grundsætninger er ethvert Kalb en Tjeneste for Gud og for Menneskene, for hele Christenheden; — ifølge dem sømmer sig for Ungdommen Hjemmet, den bestedne Genksomhed og et skjult Sted for dens Arbeide; for den modne Alder alene sømmer sig det offentlige Liv af ethvert Slags; — ifølge dem er Trost, Tro og Tillid det Baand, som knytter Menneskene til hverandre, — gjelder Retfærdigheden og dernæst Kjærligheden, og ikke Nytten i Selskabs Tjeneste, som Bevæggrund ved Handlemaaden, — bringer Synden Vanære, men Dyden Ære, ogjaa for Verden, — ifølge dem fornedrer og nedværdiger et sandfælt Liv, men hæver og hædrer et Liv efter Aanden, ogjaa for Menneskene, — bliver Sjælens Værd veiet efter Videnskab, Dyd og Villiekraft og ikke efter det ydre Skin, overfladelig Duelighed og tilfældige Lyffens Goder. Om der findes saadanne eller lignende Træk i Livet, maae vi nu lægge Mærke til, for at kunne bedømme, hvor meget eller hvor lidt der i Verden findes af det gamle Gode. Og disse gamle gode Sædvaner, Stemninger og Sæder ere ligesom Livets Aarer, i hvilke Menneskehedens friske og sunde Blod har sit Omløb og vedligeholder og udbreder Bleværelse og Lykke. Ingen Forandring i Tidene eller Tingene kan ophæve Nødvendigheden af disse Betingelser for det sociale Liv. Eftersom de altid have været de Betingelser, til hvilke Menneskets Lyffalighed har været knyttet, og hvilke som saadanne have staaet deres Prøve i Tidernes Forløb, har Gud, som den menneskelige Skjæbnes høieste Skaber og øverste Vogter, seet og udtalt, at de ere gode, og sølgelig ere de ogjaa altid gode.

Ved Siden af det gamle Gode see vi det gamle Onde. Det Onde er Forvendelsen af den sædelige Verdensorden, Realisationen af det, som Mennesket skulde fornægte. Dets ældgamle Valgsprog er: „J skulle blive ligesom Guder.“ Men da Himmelen, Guds Rige og Boligen for guddommelig Salighed, ligger for høit for Mennesket, til at det kan naae den, saa bygger det sig sit Rige, i hvilket det vil være ligesom Gud og nyde guddommelig Salighed, her paa Jorden, snart i sin Forstand, idet det fornægter den Allerhøieste og Hans himmelske Lys og yder sig selv og sin Fornufts Gjøglelys guddommelig Tilbedelse, snart i sin Sandselighed, idet det af den forlanger de Glæder og i den søger den Tilfredsstillelse, som først i heel Fylde kunne blive det tildeel i Fremtidens Rige, snart i sin Stoltthed, idet det stræber efter selvlyg Tilfredshed, rigtignok af en aandelig Art men løgnagtig og indskrænket, som det sidste Maal for sin Virksomhed og Villie. Det er det Ondes Grundformer, som altid have vilst sig i Verden. Talløse Individuer have altid baaret dette Præg af det Onde. Men ogsaa hele Riger og Samfund af Mennesker og hele Tider bleve dragne ind i Syndens Strømninger, behersket af den og bestemte af den i deres Interesser og Arbejder. Der uddannede sig efterhaanden visse Grundsatninger, Sæder, Sædvaner, Anskuelser, Stemninger, kort, visse Former, hvori det Onde finder sit Hold og Støttepunkt, en vis Forberedelse og Nætsærdiggjørelse, i det Mindste for dem, som ikke see klart nok, for at kunne erkjende det i alle dets Forgreninger, Skjul og lønlige Rodstod. Disse Former maatte da omtrent være det Modsatte af det Godes hellige Traditioner, som vi ovenfor fortellig have betragtet, og de ville derfor let kunne erkjendes, naar man vender de ovenfor angivne Punkter om i deres Modstætninger. Næsten ligesaa gamle som det Ondes Valgsprog, ere ogsaa disse dets Traditioner. De ere de Bolde, bag hvilke Synden forstaaer sig, de Masket, bag hvilke den skjuler sit sande Ansigt, de Udflugter, hvormed den forsvarer sig, de Midler, hvorved den udbreder sig.

Det gamle Gode og det gamle Onde bestaaer endnu i Verden og vil ogsaa vedvare i det nye Aar. Men der gives ogsaa

et nyt Gode og et nyt Onde, som heller ikke maa forblive skjult for vort Dø.

(Sluttes.)

Kirkelige Efterretninger.

Kirkestaten. Revolutionens Frugter. Efterretningerne fra Romagnaen, den revolutionerede nordlige Deel af Kirkestaten, lyde altid sørgeligere. Man hører kun om de mest oprørende Misbrug, Voldsomheder, Fornærmelser og om Fordreielser af de utvivlsomste Kjendsgjerninger. Det Rygte, som om Biskoppen af Rimini var fængslet af Revolutionsregjeringen, har rigtignok vist sig at være urigtigt, men, som Giornale di Roma beretter, har hans Blads dog virkelig i flere Dage været truet af Garibaldi's Friskarer. Fængslingen af flere Præster i Rimini og Fornærmelserne imod Biskoppen af Bertinoro skulle have givet Anledning til Rygtet. Syv Præster af Diocezet Rimini ere blevne fængslede paa Garibaldi's Befaling. „Saadanne Tildragelser — siger det nævnte romerske Blad — have udbredt en saadan Skræk i Romagnaen, at der er paafulgt en mærkelig Udvandring af de Geistlige. I mange Sogne, især i Diocezet Rimini, findes ikke en eneste Præst mere, som kan feire de h. Hemmeligheder. Saa vidt jeg veed, ere alene i Districterne Urbino og Pesaro fire og tyve Præster flygtede, hvis Navne jeg paa Forlangende kan nævne. Med de Geistlige udvandre ogsaa Løgsfolk, som formedelst deres Hengivenhed for den h. Stol befrygte Forfølgelse.“ I de liberale Blade blive Revolutionsheltene og deres Ministre stildrede som fuldendte Mønstre paa Dyd, Patriotisme og Negemyttighed — men nu gjøre de i samme Blade ikke mere nogen Hemmelighed af det ugudelige Bertinoro i det uhyggelige Land og af Finantjernes usle Forfatning. Times's Correspondent skriver: „Det er kun Retfærdighed, naar jeg bekjender, at Gouverneurerne i Mellem-Italien have benyttet Folkebevægelsen, der lagde den hvieiste Magt i deres Hænder, som en smuk Leilighed til at fylde deres egne og Benner's Lommer paa Statens Bekostning. Oberst Cipriani, en ordinar og ganske fremmed Mand i Romagnaen, var ikke saasnart kommen i Spidsen for Regjeringen i Bologna, førend han bestemte sig selv en maanedlig Lønning af 950 Kroner — hvilket aarlig udgjør 22,000 Rdlr. Farini har tillagt sig en Gage af 50,000 Rdlr. som Gouverneur i Modena.“ Et liberalt piemontesist Blad

friver: „Herr Cipriani er en barst Mand med et stolt, overmodigt Blif, en Søn af en Slavehandler fra Amerika, hvor han i sin Ungdom har ført Ofsigt med Negerflaverne. Det er den Mand, som for Tiden regjerer Romagnaen. I Stedet for en blid og mild Prælat har det ulykkelige Bologna nu en overmodig, grusom Planter. O Bologna, du berømte og lærde Bologna! hvad har du forbrudt, siden du saaledes bliver tyranniseret under en brutal Despotismes Nag!“ Saaledes et piemontesiskt Blad. —

Køln. Kølns katholske Borgere have i Tydskland affattet den første Hengivenheds-Adresse til den h. Fader, Pave Pius IX. Den erholdt strax i de første Dage af November Maaned flere tusinde Underkrifter, hvoriblandt de høieste Embedsmænds, flere Landdagsdeputeredes, talrige Hædermænds af Handelsstanden, Dommeres, Advocaters, Borgerrepræsentanter, Lægers og Læreres. Til videre Underkrift bleve Lister satte i Omlob i Stadens forskjellige Sognedistricter, og deres Udbredelse blev ogsaa forberedt i det hele Erkebisces. Udgavet fra Kølns katholske Borgere, blev Adressen kun understrevet af Lægfolk. Originalen var udført i smuk illustreret Skrift i det tydske og latinske Sprog, og blev med Tilføjning af Originalunderkrifterne overrakt Hs. Em. den høierov. Hr. Cardinal og Erkebiskop for at oversendes til den h. Fader. Adressen lyder saaledes:

Helligste Fader! Under de bedrøvelige Begivenheder, som omgive Dig, helligste Fader, og som selv synes at true Petri Patrimonium, føle undertegnede Katholiker i Hovedstaden og Erkebisceset Køln sig som troe og lydige Sønner af den hellige katholske Kirke tilskyndede til ærefrygtfuldt at udtrykke deres inderlige Hengivenhed og ubrødelige Trost for Dig.

Med dyb Bekymring have vi erfaret, at Oprøret har reist sit Hoved i en Deel af hine Stater, som ere tilfaldne Dig, helligste Fader, som en uafhængelig Arv, indført et Voldsherredømme, og derved beredet Dig, den Mildeste og Sagmodigste af Herskerne, stor Hjertesorg. Og sandelig, ethvert katholskt Hjerte er grebet af den dybeste Medfølelse, og haaber, ønsker og forlanger med sin Overbeviisnings fulde Kraft, at ethvert Indgreb i Dit Herredømme maa opføre og Ro og Fred vende tilbage i Dine Stater.

For at dette maa skee, have vi hidindtil, efterkommende Din Opfordring, uafsladelig bedet til Hærskarernes Herre; men nu, ved de stigende Farer, troe vi at Diebliffet er kommet, for aabent at udtale for den hele Verden, at vi som Katholiker for Guds Aahyn høitideligt protestere imod enhver Indskrænkning i Din Magtstilling her paa Jorden: — i den, i den hellige Stols Selvstændighed og Uafhængighed, finde vi en Borgen for den hele katholske Kirkes Frihed og Uafhængighed.

Men hvor stor vor Bekymring og Smerte end maa være, lade vi Modet ikke synke derfor; ja, vi have det faste Haab, at denne Gjenordighed, som har truffet Kirken i dens Overhoved, vil falde ud til dens Vel og ende med dens Triumph. Vi vide jo, at Guds Hjælp altid da er Hans Kirke nærmest, naar Petri Skib heftigt bliver omtumlet af Bølgerne; og at, saaledes som nylig en hyppest-præstelig Mund udtalte det: „den tredie Dag, Opstandelsens Dag, ifølge en uforanderlig Skjebne aldrig udebliver for Korset og den Korsfæstede.“

I det Haab at denne jevne Kundgjørelse af vore barnlige Følelser for Dig, helligste Fader, vil blive velvilligt optagen og være velbehagelig for Dit Hjerte, bede vi i dybeste Grefrygt og Underkastelse om den hellige apostoliske Velsignelse. — Köln, paa den hellige Ursula's Dag 1859.

England. Kirkelige Tilstande. England kalder sig gjerne den fortrinnsviis „Christelige Nation.“ Til Beviis for, hvor lidet alvorlig man maa tage dette, give vi nogle statistiske Notitser fra to af Londons Sogne. I Long Alley Street (Soguet Choreditch) boe 862 Familier, som tilsammen tælle 2,684 Personer. Af disse ere 2,401 slet ingen Bibel, og 2,561 erklærede, at de aldrig bivaanede nogen Gudstjeneste og ikke havde noget Kjendskab til Religionens første Grundsandheder. Et stort Antal ældre Personer var ikke engang døbt og endog Jesu Christi Navn var dem ubekjendt. Af de 123 Personer, som i Soguet bivaanede en Gudstjeneste, vare de 96 Katholiker: altsaa bekynde i et engelsk-protestantiskt Sogn af 2,684 Personer sig kun 27, skriver syv og tyve, om Religion og Kirke. — I et andet af Londons Sogne, som har 109,257 Beboere, manglede 98,970 ved en Morgengudstjeneste paa en Søndag i Marts 1858, 107,654 ved Estermiddags- og 100,913 ved Aftengudstjenesten. Antage vi nu det gunstigste Tilfælde, nemlig, at enhver Kirkegænger kun har bivaanet en eneste Gudstjeneste, saa følger, at 89,023 Personer have været aldeles fremmede for denne Dags religiøse Øvelser. Men dette høie Tal er dog endnu ansat for lavt; thi der gives iblandt Kirkegængerne aabenbart Nogle, som paa denne Dag have bivaanet Gudstjenesten to eller endog tre Gange. Naar man betragter den religiøse Tilstand i andre af Londons Sogne, saa finder man næsten de samme Resultater, og dog vedblive de engelske Journaler daglig at bryste sig af deres Lands „religiøse Dannelsel!“ og sammenligne den med de romerske og spanske Bønders „Dumbhed!“ Selv Times beklagede sig fornylig over Utilstrækkeligheden af de religiøse Midler, som man anvender hos Almuen, og viste, hvorledes den engelsk-protestantiske Cultus' Fattigdom og Indholdsløshed snarere føre Sjælene fra, end til Gud. „Naar Du,“ siger Times, „betræder

vore store Kathedralkirker, saa bliver Du ikke greben af en physisk, men af en moralsk Gysen. Alt har et Liigcapels Storhed. I tre Aarhundreder have kun de nysgjerrige Besøgendes Stridt lydt under disse Høvelvinger, som komme for at betragte Mindesmærkerne og de malede Vinduer. Bygningen duer til Jngenting; der mangler disse stolte Hallers Glands noget Menneskeligt og Christeligt. Er nogeninde en eneste Sjæl bleven omvendt i St. Paulskirken? Konstrige Taler ere vel blevene holdte der ved større høitidelige Leiligheder, men visfelig taler Synet af den hele Bygning om noget ganske Andet, end om Syndernes Omvendelse, — Salvelsen mangler den. Hvilke fromme Sjæle vilde vove at knæle ned til Bøn i dette Religionspalads? Det vilde være en Tactløshed, og Bedellen med sin forgyldte Stav vilde tilfaste den Skyldige et Blik, som siger: „Huff paa hvor De er — her beder man ikke!“

Der gives i London et Bibelselskab, som aarlig udgiver 5 Millioner, for at lade Bibles i to hundrede forskjelligte Sprog fordele til Katholiker, Hedninger, til alle Verdens Folkelag — og ved Siden af denne Forenings Bureau gives der Tusinder af udydelige Sjæle, skabte i Guds Billede, som aldrig have hørt deres Frelseres h. Navn at udtaale. Episcopalkirkens Missions-selskab udgiver aarlig 3 Millioner til deres ufrugtbare Missioner i Indien og Afrika; Londoner Missions-selskabet sender sine Missionairer i Australien, Afrika, Indien og China aarlig 2 Mill.; Wesleyanernes' Missions-selskab anvender aarlig 3 Mill. til samme Diemed. Paa alle disse Foreningers Generalforsamlinger beundrer man Anglicanismens foregivne Fremstridt iblandt Hedningene; Medlemmerne græde af Rørelse, naar de i Missionsberetningerne læse om Vidundere af Naaden, som have tildraget sig iblandt Cannibalerne paa Fidschiverne, — og i London, Liverpool, Manchester, i alle disse store, engelske Fabrikstæder finder man utallige Mennesker, som leve i den dybeste Uvidenhed og Immoralitet, og hverken nyde religiøs Underviisning, eller besidde Midler til at forskaffe sig den. Hvo som har seet Hemmelighederne i Londons Gader, undrer sig, naar han hører om disse 40 Mill. Frcs., som man anvender paa vilde Folkelag og katholske Nationer, for at „civilisere“ dem. Man kunde sige til en Engländer, som roser sit Missionsvæsen: Forinden Du istemmer en Triumphsang over Grønlandernes og Kaffernes Omvendelse, hør paa Dine nærmeste Brødres Klager, som intet Brød, ingen Gud, ingen Tro have. „Hvo som ikke søger for sine Egne,“ siger den h. Skrift, „er værre end en Bantro.“ (1. Tim. 5, 8.) —

— Hele Verdens Katholiker, Geistlighed og Lægfolk, udtaale eenstemmigt deres Duster for Oprætholdelsen af den h. Faders verdslige Herredømme. Ogsaa Storbritanniens Katholiker dele denne

Genstemmighed og protestere saaledes imod den engelske Regjerings revolutionaire Politif. I forrige Aargang omtalte vi den Pastoral-skrivelse, som Irlands Episcopat har rettet til de Troende; denne Skrivelse forsvare energist den h. Stol's Rettigheder og brænde-mærker de Revolutionaires Foretagende i Romagnaen. Kort der-paa udgif en Skrivelse fra Erkebiskoppen af Dublin, hvori han forsvare den pavelige Regjering imod de imod den reiste Beflyd-ninger. Desuden læse vi i engelske Blade en Pastoral-skrivelse af Mgr. Dixon, Erkebiskop af Armagh og Primas af Irland, om den samme Gjenstand. — Det engelske Episcopat bliver heller ikke tilbage for det irske Episcopat. En Pastoral-skrivelse, der var undertegnet af alle de engelske Biskopper, som nylig vare forsamlede til en Synode under Cardinal Wiseman's Forsæde, havde alle-rede for længere Tid siden anbefalet den h. Fader til alle Troendes Bønner. Nu har Cardinal Wiseman ogsaa endnu rettet en særegen Skrivelse til de Troende og til Geistligheden i sit Dioces Westminster om samme Gjenstand. Ligeledes fandt en stor Folke-forsamling Sted i disse Dage i Islington, en Stad i nævnte Dioces, under Forsæde af den hvær. Sakeley. Ved dette Mee-ting sagde den berømte Captain Coultthorst (som for nogle Aar siden traadte over fra Anglicanismen til den katolske Kirke) iblandt Andet: „Jeg har for ganske nylig besøgt Perugia, Bo-logna og andre Stæder i Kirkestaten og ved personlige Under-søgelses overbevist mig om de enorme Overdrivelser og Løgne, som Londoner Avisernes Correspondenter sætte i Omlob. Især i Bologna gjør man de hadefuldeste og forfæsteligste Anstrengelser, for at demoralisere Folket ved Udbredelse af de stammeligste Smædefrifter imod Geistligheden og de religiøse Ordener; ikke mindre søger man ved scandaleuse Theaterstykker at vække Had imod Præster og Ordenslivet. Det er udenfor al Tvivl, at det hele anti-katolske Parti i Italien, saavel det, som foregiver kun at forlange en constitutionel Forfatning, som ogsaa det, som aabent vedgaaer sine revolutionaire Projecter, bliver drevet af et indædt Had imod den ene sande Religion. Netop denne Partiaand er det, som fra Begyndelsen af har forhindret de Reformers, som Pius IX. var saa tilbøielig til at indføre ved Begyndelsen af sin Regjering. Intet vil vistnok glæde hans faderlige Hjerte mere midt i de nærværende Bitterheder, end Udtrykket af hans Sønners inderlige Hengivenhed i England og Irland.“ Disse Ord fandt almindeligt Bisald, og en i de mest rørende Udtryk forfattet Hen-givenheds-Adresse til den h. Fader blev eenstemmig og under entusiastiske Bisaldsraab vedtagen.

London. De liberale og jødiske Blade bringe i rørende Harmonie følgende Hyleartikel: *Mortara - Anliggen* det er endnu ikke indsovet. Et Antal brittiske Christne har protesteret imod Drengen Mortara's Fastholdelse og hans imod hans Faders Willie stete Op-

dragelse i den katholske Tro, som noget, der stod i direkte Modsigelse med den kristelige Religions Aand og Bud (uanset Hykleri!), og overrakt den franske Gesandt Protesten. Iblant Undertegnerne befunde sig de anglicanske Erkebiskopper af Canterbury, Dublin og York, fire Hertuger, Lord Shaftesbury, Lord Brougham og et stort Antal Parlamentsmedlemmer."

Irland. For Paven. Under Erkebiskop Cullen's Forsæde har en stor Forsamling af Erkebisceet Dublins Geistlighed fundet Sted i Dublins Kathedral-Kirke den 3. Novbr. sidstl., for i en Adresse til den h. Fader „at udtale deres Deeltagelse midt under de Forsølgelser, for hvilke han nu er udsat.“ Man vedtog ved denne Leilighed fire Resolutioner: 1) „At denne Forsamling med Smerte og Alfky betragter de kirkerøverste Indgreb paa Kirkens Gæbet og de uafladelige Bestræbelser, for at undergrave den øverste Kirkefyrstes lovlige Anseelse, og at den tilbageviser de af den pavelige Stols Fjender hensynsløst forebragte og ved den antikatholske Presse omhyggeligt udbredte Anklager imod den hellige Faders faderlige Regjering, som falske og bagvaskende.“ — 2) „At Pavens verdslige Herredømme, ærværdigt ved sin Alder, legitimt ved sin Oprindelse og i saa mange Tilbald ved Guds Forsyn sikret og vedligeholdt til Religionens Gavn, med Rette bliver anset som en Nødvendighed for Kirkens Frihed og den h. Faders Regjering's Uafhængighed. Et Angreb paa Kirkens verdslige Besiddelser er derfor, ikke saameget et i hvieste Grad uretsfærdigt Indgreb i en meget oplyst og ærværdig verdslig Fyrstes øverste Rettigheder, som svarere et kirkerøverst Indfald i selve Kirken og en den hele Katholicisme i hele Verden tilføiet Skade.“ — 3) „At en Hengivenheds-Adresse, som udtrykker Deeltagelse og Medfølelse for vor hellige Fader Paven under hans nuværende haarde Prøvelser bliver at affatte i denne Forsamlings Navn, og Hans Naade Erkebiskoppen ansøgt om, at ville oversende dette Udtryk af vore Følelser til Hans Hellighed.“ — Endelig 4) „At vi herved opfordre de katholske Lægfolk af alle Classer, men i Særdeleshed vore katholske Repræsentanter i Parlamentet, alle katholske Hædermænd af Rang og Formue, samtlige Medlemmer af den katholske og liberale Avispresse, og alle dem, som have Indflydelse i Politiken, Samsundet og Literaturen, at slutte sig til os i Forsvaret for den øverste Kirkefyrstes paa uretsfærdig Maade angrebne Charakter og Prærogativer og i Understøttelsen af Kirkens hellige og uforanderlige Rettigheder.“

Frankrig. Journal de Trevous skriver: Pilegrimstogene til Urs ere ikke afbrudte ved Sognepræst Vianney's Død. Postvognene fra Lyon og Villefranche føre daglig det samme Antal Pilegrime som tidligere til den saa høit ærede Præst's Grav

i Kirken. Et Gitter omgiver Gravstenen, paa hvilken der uafsladelig brænde Kerter; ved dette befædne Monument ligge Pilegrimene paa Knaæ og forrette deres Bønner. For at tilfredsstille de tilstrømmende Maaflers Fromhed, maatte Missionspræsterne fra Dioceset Belley flere Gange om Maanedes holde en Folke-Mission i Urs med geistlige Exercitier. Den daglige Sammenstrømning af Pilegrimene blev endnu fordoblet ved Missionen, som gif forud den 14. Septbr. Denne Dag, paa hvilken de 40 Dages Sjælemesse fandt Sted for den Forevige, havde hidloftet en meget stor Mængde Præster og Lægfolk. Monseigneur Chalandon, Erkebiskop af Aig og forhenværende Biskop af Belley, som vidt omkring er bekendt for sin utrættelige Iver i Prædikeembedet, feirede personlig det h. Offer, efter hvilket han ligeledes selv holdt Sørgetalen. (Af en i Lyon udkommen Brochure: „Sognepræsten af Urs, hans Død og Begravelse, af Abbé Monnin,“ blev det første Dplag (5000 Expl.) udsolgt i faa Dage. Et andet Dplag er allerede udkommet.)

Northamerika. Den katholske Kirkes Udbredelse. Af amerikanske Blade udbrage vi med Glæde enkelte Notiser, som afgive et talende Vidnesbyrd om den katholske Kirkes vensynlige Fremskridt i de Forenede Stater. Staten Virginien talte indtil A. 1850 kun eet Dioces, nemlig Dioceset Richmond. Dengang blev Staten deelt af den h. Fader i to Dioceser, nemlig Richmond og Wheeling, hvilket sidste omfatter Landet i de vestlige alleghaniske Bjerge. Msgr. Whelan, Biskop af Wheeling, begyndte sin Biskopskab under de ugunstigste Forhold: der var kun en eneste fattig, lille Menighed i Dioceset; for dets 5000 Katholiker var Biskoppen den eneste Sjælsørger; om katholske Irlænderes Indvandring var der af forskjellige Grunde intet Haab. Og hvad er der nu bleven af dette Dioces efter 9 Aars Forløb? Nu tæller det 18 Kirker, iblandt hvilke Domkirken og den h. Alphonskirke i Wheeling regnes til de smukkeste Kirkebygninger i Amerika. I 1850 havde Wheeling hverken Missionssteder, Hospitaler eller katholske Skoler. For Tiden indvie sig der to Congregationer af Ordenssøstre til Børneopdragelse og Sygepleie, medens 18 Sogne ere blevne formelig indrettede; desuden bestaar der 30 Missionsstationer eller provisoriske Capeller paa Landet. I 1850 havde Wheeling intet Præsteseminar, nu besidder Dioceset ni Præster, som ere fødte, opdragne og ordinerede der; fem Klerker ville med det Første modtage de hh. geistlige Indvielser. Endelig trænger, takket være Lovgivningens og Algedyrkningsens Forbedring og Jernbanernes Udvidelse, den irlandske Indvandningsstrøm nu ind i den vestlige Deel af Virginien, og en stadig Tilvæxt af den katholske Befolkning staaer saaledes i Udsigt. — Ikke mindre glædelige ere Efterretningerne fra Oregon-Districtet. I 1850 blev dette store

Land (imellem Steenbjergene og det stille Hav) hævet til en Kirkeprovinds; det omfatter for Tiden Erkebispedømmet Oregon-City og Bispedømmerne Nasqually og Bancouver (paa Den af samme Navn). Erkebiskoppen og de to Biskopper ere Canadiere af Fødsel, og netop de havde i Aaret 1837 ved Hjælp af Jesuitterne fra Missouri først bragt Evangeliet til Landene i de vestlige Steenbjerge. Canada tager den mest levende Interesse i disse Missioner, og har gjentagne Gange sendt sine Præster og Ordenssøstre til Oregon. Desværre stillede der sig store Hindringer for Missionens Opblomstring. Opdagelsen af Guldminerne i Californien affolkede fra Aaret 1847 Oregon-Districtet og lod Missionen være uden Understøttelse, medens de vilde Indianerstammer i flere Aar underholdt en fjendtlig Stilling imod Unionsstaterne. Flere religiøse Congregationer, f. Ex. de saakaldte „Forsynets Søstre“, forlode det utafnemmelige Land. Nu paa eengang fører en Omstændighed, liig den, som i 1847 havde affolket Oregon, talrige Beboere til det. Paa Bancouvers D ere ligeledes rige Guldminer opdagede, og fra Californien komme nu mange Guldgravere til disse hidindtil kun til Bæver- og Røvejægerens Industri overladte nordlige Egne. Oregon vinder en stor politisk og commercial Betydning, som allerede Tvisten imellem England og Unionsstaterne, angaaende den i Nærheden af Bancouver liggende D San Juan de Juca, viser. Ligesom Religionen vidste at skabe en blomstrende Kirke iblandt Guldgraverne i Californien, saaledes samler den nu ogsaa Eventyrerne i Oregon til kirkelige Samsfund. De modige Overhyrder i Oregon opbyde Alt, for at forskaffe de saa længe hjemløgte Missioner Præster og Ordener. Allerede i 1858 indførte Biskoppen af Nasqually, Mgr. Blanchet, barmhjertige Søstre i sin Residents; Biskoppen af Bancouver har fra Canada erholdt flere andre Ordenssøstre og Ordensbrødre. I f. A. er Erkebiskoppen af Oregon-City, Mgr. Blanchet, selv reist til Canada, for der at søge Hjælp, og virkelig har Canada paa en ædel Maade opfyldt hans Ønske. Den 20. Septbr. f. A. kunde den ærværdige Prælat indstibe sig i Ny-York med en from Colonie af to og tredive Personer, som han har ført til Missionerne i sin Kirkeprovinds. Der befandt sig iblandt dem 4 canadiske Præster, en ung Præst fra det amerikanske Seminar i Löwen, tolv Søstre af „Jesu og Maria“ (en for 15 Aar siden stiftet Congregation), to barmhjertige Søstre, to Søstre af „den h. Anna“, Brødre af „den h. Victor“ ic. og flere theologiske Studenter. Ved sin Afreise til Oregon manglede Erkebiskoppen — som han selv beretter i New-York-Freeman's Journal — 30,000 Frcs. for at bestride Omkostningerne ved den store Reise. Fire af Canadas Bispedømmer bidroge 10,000 Frcs. til denne Sum; der manglede endnu 20,000 Frcs., som en god Katholik i Montreal overrakte Erkebiskoppen som en frivillig Gave.

— Præstemangel. Ved Siden af de glædelige Beretninger om den katolske Kirkes Fremgang i de Forenede Stater, lyde stadig bitre Klager over Mangel paa Præster: „Høsten er stor, men Arbejderne ere faa.“ Fornylig ankom den høierv. apostoliske Vicar for Florida, Mgr. Verot, Biskop af Danabe in part. til Frankrig, for der at vinde Præster og Ordensfolk til sit Diocæs. Ved sin Tilbagereise skrev han en Tak-skrivelse til den franske Geistlighed, hvoraf vi udhæve følgende Sted til Overtæelse: „Jeg har den Trøst at kunne føre en lille Colonie af fromme, opoffrende Sjæle med mig til Florida, nemlig: syv Præster, tre Seminarister, tre Drengene for Drengeseminarier, to Ordenssøstre og fem Lægbrødre — tilsammen 20 Personer. Bismok er det kun lidet for et saa udstrakt Diocæs som Florida, hvor Katholikerne boe saa adspredte og hvor der gives en saa smuk Arbejdsmark. Men disse syv Præster ville fordoble vore Arbejders Antal i Herrens Viingård. Jeg har ogsaa Grund til at troe, at alle de, som ledsage mig, have et sandt Kald fra Oven; de store Offere, som de bringe, ere en Borgen derfor. I blandt dem, som følge mig, er der en Sognedechant, en Directeur ved et belgisk Collegium, to Besiddere af rigt doterede Sognefald og Andre, som ombytte en sikker, indbringende Stilling med Missionstivets Møjsommeligheder og Savn. En Tanke, som hyppigt iysjelsætter mig, maa jeg her give Udtryk. I Frankrig gives der Mange, som føle sig kaldede til den præstelige Stand, men som, fordi alle Pladser ere besatte og der først om flere Aar er en Ansættelse at haabe, atter opgive deres Forsæt. Ak! hvorfor kan man ikke anvende nogle Diocæsers Overflod til Nytte for Amerikas saa blottede Diocæser? Hvo skulde ikke sukke, naar man hører, at der i Ny York, som iblandt 900,000 Indvaanere tæller 300,000 Katholiker, gives saa faa Præster, at mere end Halvdelen af disse Katholiker ikke kunne aflægge deres Paaske-Skriftemaal, fordi det er dem fysisk umuligt at komme til at skrifte*), da Skriftestolene ere beleirede af en saadan Mængde Troende, at man med Magt maa fjerne dem fra Kirken sildig om Natten! Hvorfor skulde man ikke ogsaa i Frankrig kunne oprette et amerikansk Seminarium, som det er fæet i Löwen og Dublin? Viselig vilde de amerikanske Biskopper beredvilligen understøtte en saadan Anstalt.“

— Katholske Opdragelsesanstalter. Man beklager undertiden vistnok med Rette visse Mangler ved Opdragelsen i

*) Desværre gives der omvendt i visse andre Menigheder en stor Deel af Troende, som meget godt kunde aflægge deres Paaske-Skriftemaal, men ikke ville! Hvilket Anivar for en saadan daarlig Brug af den dem tilbudne Raade!

Pensionater, i Særdeleshed paa Grund af den Omstændighed, at Eleverne derved blive aldeles fremmede for det egentlige Familieliv; der blev derfor udtalt det Ønske, at see saakaldte Externater (offentlige Lærestalter) for Gymnasialunderviisningen aabnede i vore større Stæder ved religiøse Ordener, her paa denne Maade at forbinde Familielivets med den offentlige Underviisnings Fordele for Barnet. Jesuiterne have begrebet denne Trang i Amerika; medens de underholde blomstrende Pensionater paa Landet eller andre dertil passende Steder, f. Ex. Collegierne i Georgetown, Fondham, Springhill, Grand-Coteau &c., have de i de sidste Aar aabnet flere offentlige Lærestalter (Externater) i de største Stæder, f. Ex. Ny York, Cincinnati, Philadelphia, Baltimore, Ny-Orleans og Washington. Disse Anstalter ligge gjerne i Nærheden af en stor Kirke, hvor Jesuiter ere ansatte og som saaledes tjener som Sognkirke. Men Externatet i Washington har nylig faaet en egen smuk Kirke; dens Consecration fandt Sted den 16. Octbr. sidstl. med den største Høitidelighed. De forenede Staters Præsident, alle Statsministrene og flere Medlemmer af det diplomatiske Corps bivaandede Indvielsen, ved hvilken Erkebiskoppen af Ny-York holdt Fæsttalen. Kirkens Bygning har kostet 300,000 Rdlr. og til Bygmester har den havt en Jesuit P. Cesfiani. Naar man seer, at den republicaniske Regjering i Washington ærer Jesuiterne, i Stedet for, efter de italienske Revolutionaires Exempel, „at lægge Haand paa deres Eiendom,“ maatte man næsten undre sig, at vore liberale Blade endnu vise nogen Sympathie for Unionsstaternes Republik.

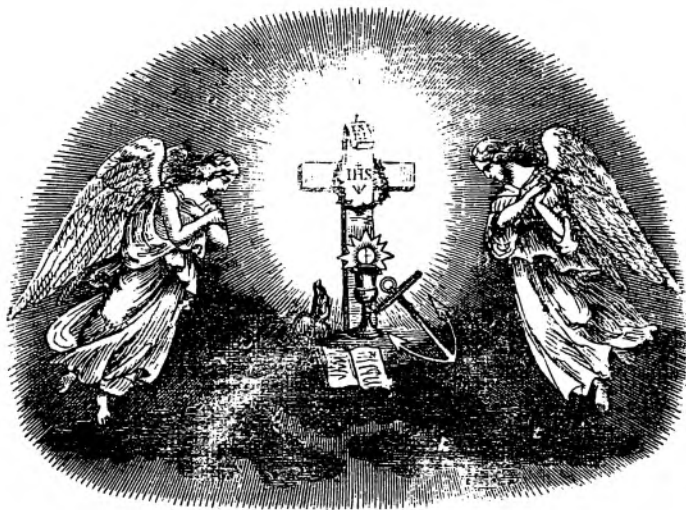
Marieforeningens ærede Medlemmer indbydes herved til et Møde Fred. den 6. Januar Eftermiddag Kl. 4.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 1. Januar. — Vor Herre og Frelser Jesu Christi Omkærelse. — (Nytaarsdag.) — Gudstjeneste: Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med tydf Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Festandagt med Forelæsning.
- Fre dagen d. 6. Januar. — Vor Herre og Frelser Jesu Christi Aabenbarelse (Epiphanie) eller: de hellige tre Kongers Fæst. — Gudstjeneste: Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Eftermiddag Kl. 3 høitidelig Vesperandagt. —
- Søndagen d. 8. Januar. — 1. Søndag efter Epiphanie. — Gudstjeneste: Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med tydf Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Catechisation.
-

Kjøbenhavn.

S. Friers Bogtrykkerie.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

Sde Aargang.

Nr. 2.

Søndagen den 15de Januar.

1860.

„Skandinavisk Kirketidende“ udgaaer hver anden Søndag og leverer Subscriberne desuden i Aarets Lob gratis eet eller flere religiøse Skrifter. — Subscription paa denne Tidende indtegnes i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Hr. Konsthandler **C. N. Blau-Fenster**, Store Kjøbmagergade 68, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de fgl. Postcontoirer. Prisen er 4 R. 8 St. Qvartalet.

Det Gamle og det Nye.

(Sluttet.)

Vi skulle nu søge at erkjende, hvori det nye Gode bestaaer i Verden. Stabningen er overhovedet kun forfaavidt god, som den tager Deel i det uskabte, høieste Gode. Mennesket er kun godt, saavidt som det efter Legeme og Sjæl er skabt af Gud, og

i den Grad, i hvilken det træder i Samfund med Gud. Den samme Maalestok maa anvendes, naar det Spørgsmaal skal besvares, hvorvidt det Gode i hele Menneffeslægten har Bestand, Virkelighed og Sandhed. Hvad der hidrører fra Gud og bliver brugt overeensstemmende med det af Gud satte Maal, er godt og fører ogsaa til Gud, om ogsaa paa lange Omveie og ved en heel Række af Mellemed. Ved Hjælp af disse Grundsætninger erholde vi et Udtryk, en Formel, hvormed vi kunne betegne det Gode i Menneffet og i den menneffelige Slægt. Det Gode bestaaer saaledes nærmest i Samfundet med hine Menneffer, i hvilke det Gode har realiseret sig. Jo inderligere Samfundet er med Gud, jo mere levende de gode Menneffers Samfund er indbyrdes imellem hverandre, i en desto høiere Grad er det Gode sandt og virkeligt, desto rigere er Haabet om dets videre Udbredelse. Samfundet med Gud og imellem Menneffene indbyrdes er valgt af Gud Selv til at være den Form og det Beholdsted, hvori det Gode skal bevares og trives, og det Middel, hvorved det skal befæste sig og vinde i Omfang. Denne Form og dette Middel er Kirken efter dens tvende Sider, idet den paa den ene Side er forbunden med Gud, og paa den anden Side forbinder Menneffene med sig og med hverandre indbyrdes; og det nye Gode bestaaer da ogsaa for en stor Deel netop deri, at den Overbeviisning factist udbreder sig mere og mere, at det Gode ikke kan opnaaes, uden Samfundet med Kirken og uden Samfundet imellem Kirkens Medlemmer indbyrdes i alle de Forhold, i hvilke der overhovedet kan finde en Forbindelse Sted imellem Menneffene. Denne Overbeviisning er i og for sig ingenlunde noget Nyt; men i vor Tid, hvor ellers paa den ene Side det enkelte Individ's Betydning vilde være fremherskende, og paa den anden Side Menneffenes indbyrdes Samfund uden Gud og uden Kirken vilde gjøre sig gjældende, — gjør denne gamle Sandhed sig atter med en Dybde, Livelihood og omfattende Alsidighed og saa levende til fredelig Beherskerinde af mange Millioner Aander, at den ved Tidsforholdenes og Tidbretningernes Giendommelighed, saavelsom ved sin Modsætning til mange Ansuelser og Bestræbelser, som hidindtil havde Overhaanden, synes som ganske ny. Kirkens Tanke

har ogsaa allerede til andre Tider behersket Aanderne og skabt store Ting. Dengang da alle Livets Skikkelser og Forhold i flere Aarhundreder havde været ustadige og usikre, og da efter Folkevandringen Europas let bevægelige Stammer og Nationer tilfaldt havde slaaet sig til Ro, da skabte Kirkens Tanke, som gjennemtrængte dem alle, Middelalderen med sit storartede Keiserdømme, som det verdslige, med Pavedømmet, som Verdens anerkjendte geistlige Hoved, med sine Universiteter og Skoler, med sit Ridderkab, med sine Stæder og Laug o. s. v. Af een Tanke, af een stor Idee blev Altting baaren, af den Tanke nemlig, at være Bestanddele af Lemmer af den store Christenheds store Rige paa Jorden, at være medvirkende til dette Riges mangfoldige Diemed, og netop derved ogsaa at vinde i egen Kraft og Lykke. De politiske, sociale og religiøse Tilstande, som Middelalderen havde dannet, ere faldne sammen eller forandrede og kunne ikke komme igjen. Men den skabende Tanke, der, ligesom i Begyndelsen Guds Aand over Vandene, har ordnet det ydre Folkchaos og dannet det til et organisk Heelt, har altid levet, om den end slumrede en Tidlang, og er nu atter vaagnet til Virksomhed. Et sandt Chaos af Anskuelse og Bestræbelser, af Systemer og Forsøg, af Skikkelser og Former i Politiken, i det sociale Liv, i Philosophien og andre Videnskaber, selv i Religionen, gjærer i den civiliserede Verdens Lande. Hvorledes skal denne Forvirring blive ordnet, denne Søndersplittelse hævet, hvorledes skulle disse forskjellige, hinanden bekæmpende Maal blive samlede paa een Vej? Kun een stor Idee, men en Idee, som fører til en ligesaa stor Virkelighed, formaaer at fuldbringe dette Værk, — Kirkens Idee. Det kommer kun an paa, at Kirken bliver opfattet saaledes som den virkelig er, at dens Aand bliver begreben. Kirkens Idee indeholder hiin Kædfærdighed og Kjærlighed, der agter og respekterer alle Forholde, som paa hvilketsomhelst Livsgebeet have udviklet sig paa Historiens Jordbund, og den kjenner ikke Sværdet, men kun Overbevåisningen. Kirkens Idee er viid og alsidig nok, for ikke alene at tillade, men opmuntre, tilskynde, understøtte og velsigne alle politiske Systemer og Organismer, Videnskabernes frieste Bestræbelser, alle Foretagender paa det materielle Gebeet,

som befordre Kunst, Handel, Industri og i deres Følge den jordiske Velstand og den verbøslige Lyfsalighed. I Kirken er de sande Tankers Hjem, derfor finder enhver sand Tanke Beskyttelse og Støtte i den; ved dens Arne har den hele guddommelige Kjærlighed til Menneskene, saaledes som den fra Begyndelsen af har aabenbaret sig, taget Sæde; derfor gaae utallige Gjerninger af velgjørende Kjærlighed ud fra den, og finde i den en Pleie- og beskyttende Moder; den er sendt for det hele Menneske, ja for den hele Skabning, derfor er ingen menneftelig Fornødenhed, ingen menneftelig Virksomhed eller Arbeide den fremmed. Kirken er, fordi dens Aand netop er Guds Aand, der skaber og danner alle Mennesker og Tider, ogjaa for vor Tid den eneste Lov, som kan bringe Orden i den herskende Vilkaarlighed, Genhed i Udsplittelsen, Kjærlighed i Kulde og Ligegyldighed, Sikkerhed i Tvivl, Fred i Strid og Urolighed, den kan tilfredsstille Tørsten efter Sandhed og Lys, Altraaen efter Lyfsalighed.

Denne Kirkens Idee bliver efterhaanden altid tydeligere opfattet og betragtet af Utallige, erkjendt som Sandhed, greben som Redningsanker. Den virker allerede i mange Staters organiske Liv, i mange Aanders videnskabelige Bevægelser, den skaber og ordner Kjærligheden til Næsten, den gennemtrænger paa ethvert Trin Ungdommens Opdragelse og Dannelselse, den danner det huuslige Liv, paatrykker hele Stæder og Provindsjer sit Præg, og opfylder de Enkelte altid mere med hellig Begeistring og Kjærlighed.

Kirkens Idee, erkjendt af Millioner, udført paa utallige Stæder og i de forskjellige Livsforhold, anet og søgt af tallose Sjæle, som trænge til en klar, rolig og fast Overbeviisning, som tragte efter aandelig Lykke, efter Hjertets Fred, efter et Haab, hvorved Jordelivets Mangler blive udfyldte, og den foranderlige Tid sikkert og bestemt bliver knyttet til den uforanderlige Ewigheid, det er i Virkelighed det eneste nye Gode, som vi formaae at finde, naar vi tage ovenstaaende Forklaring om det Gode til Maalestof. Et vist blegt Forbillede af denne Idee, en Art Forberedelse dertil, har der vistnok altid været og gives der endnu. Det er den større Udbredelse af den almindelige Dannelselse, en trods al Materialisme

stille og roligt fremadstridende Opførelse af den menneskelige Bevidsthed til en vis Vandighed og høiere Værdighed, en Længsel og Attraa efter det Bedre. Men alt dette kan kun ansees som noget sandt Godt, med Hensyn til Kirkens Idee og dens Udførelse. Uden Kirkens Identitet er det Begyndelser uden Ende, Bestræbelser uden Maal, Saaening uden Høst, Blomster uden Frugt.

Ogsaa den Lethed og Hurtighed, hvormed ethvert Slags Forbindelse iblandt Menneskene bliver iværksat i vor Tid, det mere udbredte Fællesskab, der som Følge deraf kan fremme og fremmer ethvert høiere og lavere Livsgode, er et nyt Gode, men atter ogsaa kun med Hensyn til Kirkens Tanke og i Forbindelse med den.

Det nye Onde er det Modsatte af det nye Gode. Igen overfor Kirkens Tanke, som Menneskenes høieste og mest omfattende Samfund med Gud og indbyrdes i alle Livsforhold, staaer den Tanke, som søger sin Tilfredsstillelse alene i sin egen individuelle Subjectivitet og i et Samfund uden Gud. Da Middelalderens Samfundsorden faldt sammen, bleve Manderne, fordi de bleve frie for det hidtilværende Baand, hvorved de havde været knyttede til de bestaaende Samfund og henviste paa firkte, fælles Veie, henviste til sig selv, og gjennemgik lige indtil vore Dage den hele Række af det Ondes Udviklinger, hvortil det til sig selv overlodte Individuum hjemfalder, indtil man kom saa vidt, at man erklærede Mennesket for aldeles overladt til sig selv, idet man erklærede det for Gud, eller opfattede det som et paa det Fuldkomneste og Finessete organiseret Dyr. Disse to extreme Endepunkter for den subjective Udvikling, den pantheistiske og materialistiske, fremtræde vel kun hos forholdsviis saa Individuer i en consequent uddannet Bevidsthed; men Regtelsen af den sande trepersonlige Gud og Udødeligheden i kristelig Forstand, som man ikke saa sjældent møder i alle Befolkningens Classer, Opførelsen af alle Autoritetens og Lydighedens Baand i Privatlivet, den sandfælige, nydelsessyge Retning hos Unge og Gamle, ere kun Følgerne af hine antichristelige Principer og Lærdomme, deres praktiske Consequents og Anvendelse, deres mindre klare og bevidste

Uddannelse i Billien og Erkjendelsen. Og mange af de Hindringer, som det kirkelige Liv møder ved sin Stræben efter Udbredelse, have deres egentlige Oprindelse i en Smitte fra hine Grundfætninger for den subjective Vilkaarlighed, der, i Forbigaaende sagt, i sin Udvikling altid bliver og udarter til den allerhaardeste Trældom under lave og selvsyge Videnskabers Nag.

Men fordi Mennesket ikke kan være uden alt Samfund, derfor have de Individuer, som siden Middelalderen have frasagt sig den høiere Verdens Autoritet, dannet Samfund, Corporationer o. dsl., som forfølge deres reent jordiske og timelig-naturlige Viemed, og staae i en, om end ofte i og for sig ikke nødvendig Modsetning til de kirkelige Samfund. Staten uden Gud, den gud- og religionsløse Videnskab, Belletristikken, Philosophien, Naturvidensskaben, Historien, Retslæren o. s. v., den materialistiske Kunst og Industrie, Handelen og Fabrikvæsenet, som alle ligeledes hverken i de Individuer, som bestæftige sig med dem, eller i de Anskuelser, som man har om dem, blive baarne af nogen høiere guddommelig Tanke, ere saadanne Fremtoninger og Samfund. Mennesket som et jordiskt, af Tidens Grændjer indsluttet Individ, med sine sandfælige Videnskaber, med sine timelige Interesser, er det Midtpunkt, hvorfra Alt gaaer ud paa disse Gebeter, hvortil Alt alene sigter, hvem Alt alene tjener.

Det fra Gud og den høiere Verden løsbrevne, til sin egen Vilkaarlighed overladte Individuum, de Maal, som det har sat sig, de Samfund, som det har dannet for at opnaae sine Viemed, de Livsveie, som det betræder, de Retninger, som det slaar ind paa, de Anskuelser og Begreber, som det udbreder, Modstanden imod Livet med Gud og i Hans Lys, — det er det nye Onde; nyt, fordi det endnu aldrig før har bemægtiget sig Aanderne med en saadan Bevidsthed, udbredt sig med en saadan Forsætlighed og Iver, og bekæmpet det Gode med en saadan Ondskab, som nu for Tiden.

Saaledes findes i det nye Aar Gammelt og Nyt, Godt og Ondt. Men Gud, i Hvis Magt det staaer, vil føre Alt til sit Maal. Allerede i Artusfinder har den Allerhøieste, i Hvis Hæn-

der alle Traades Endepunkter hvile, af hvilke Historiens Klædebon bliver vævet, været Vidne til det Gamles og det Nyes Omstøften, det Godes Kamp, og ikke alene det, men Han har udført og ordnet Alt efter en viis Plan, som kun er Ham, den Uendelige, alle Tinges Skaber og Opholder, klart bekendt. I Hans Hænder vide vi vor Skjæbne sikret. Lad os kun lægge vor Kjærlighed og vore Offere og vort Arbeide og vor Taalmodighed og vore Bønner i det Godes Vægtstaaal, da vil den høiere Velsignelse ikke fattes; og naar dens Tunge end ikke strax svinger til det Godes Side, saa lad os som Tidens Børn lære af Gud, den Evige og derfor Langmodige, taalmodig Udholdenhed. —

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Reformer. Den franske Udenrigsminister siger i en Rundskrivelse, som han har tilstillet de forskjellige franske Gesandter i Udlandet angaaende Züricher-Freden, iblandt Andet Følgende om Kirkestaten: „Allerede har Keiserens (Napoleons) Regjering modtaget den Forsikring, at den h. Fader kun venter paa et passende Dieblik, for at offentliggjøre de Reformer, som han vil skjenke sine Stater, og hvis Følge vil være, at sikre Landet en almindelig verdslig Forvaltning og ved en valgbar Forsamling give det en bedre Haandhævelse af Justitsen og en Control ved Hinautsbestyrelsen.“ Disse Angivelser ere et saadant Sammensurium af Ufandheder, at man maa forbauses derover. Alle Bavedømmets Modstanderes Maal gaaer som bekendt ud paa en „almindelig verdslig Bestyrelse“ af Kirkestaten: den Besiddelse, som i Fordimstid er bleven skjenket Kirkens Overhoved til den hele katholske Christenheds Vel, ved hvilken han i Kirkens Ledelse og Regjering har bevaret sin nødvendige Uafhængighed i mere end tusinde Aar, som ved de nuværende politiske Forhold er uundgaelig nødvendig for den hele Kirkes Vel — denne Besiddelse skal nu efter „napoleonske Ideer“ gjøres almindelig verdslig. Det er neppe nødvendigt at sige, at den hellige Fader aldeles ikke kan nære, og som vel underrettede Blade udtale, virkelig heller ikke nærer den ham af den franske Regjering tillagte Hensigt, at give Landet en „almindelig verdslig Bestyrelse.“ Der siges i ovenmeldte Circulaire, at en saadan alminde-

lig verdslig Bestyrelse" vilde have den Følge, at Landet blev sikret en bedre Haandhøvelse af Justitsen og en Control ved Finantsbestyrelsen. Vi ville kun i Korthed minde om, at Franskmændene vilde søle sig overordentlig lykkelige, naar de havde at udrede Kirkestatens Beboeres ringe Skatter og lave Afgifter og henvise Alle, som ønske Underretning om den godt regulerede pavelige Finantsbestyrelse, til et nylig udfommet Skrift *). Netop den nærværende Tid leverer os et ret slaaende Exempel paa, hvorledes det i Sandhed forholder sig med Kirkestatens Finantsbestyrelse. Romagnaen, som omfatter Hjerdedelen af den hele Befolkning, er nu i Oprør; derfra tilflyder den pavelige Finantsbestyrelse for Tiden altsaa slet ingen Indtægter, idet de revolutionaire Magthavere have bemægtiget sig dem; de pavelige Embedsmænd i Romagnaen ere imidlertid, paa saa Undertagelser nær, forblevne troe og ere flygtede til Rom; imod Revolutionsskarene maae talrige Tropper opbydes, tildeels først hverves, og der maa sørges for Krigsfornödenhederne; men — hvad gjør den pavelige Finantsbestyrelse? Uagtet hiin Defect af Indkomsterne fra Romagnaen, som maanedligt beløber sig til 600,000 romerske Dalere (3: over en Million Rdlr.), har den ikke forhøiet Skatterne i de troe Landsdele med en eneste Hvid og har ingen Papispenge udgivet og lønner desuden alle de flygtede Embedsmænd nu som før. Hvad den af den franske Regjering foreslaaede „almindelig verdslige Bestyrelse" af Kirkestaten angaaer, saa maatte den franske Regjering være meget uvidende, naar den ikke vidste, at de verdslige Embedsmænd, altsaa Lægmænd, allerede udgjøre det langt overveiende Fleertal. I Udenrigsministeriet befinde sig 17 geistlige og 30 verdslige Embedsmænd; til Indenrigsministeriet (til Tjeneste for den indre Bestyrelse) høre 200 geistlige og 1800 verdslige Embedsmænd, til Ledelsen af den offentlige Underviisning 3 geistlige, 14 verdslige, til Justitsen 60 geistlige, 927 verdslige; i Finantsfaget virke 10 geistlige, 3000 verdslige Embedsmænd; for de offentlige Arbejder 2 geistlige, 100 verdslige; for Politiet 12 geistlige, 450 verdslige. I Handelsministeriet er der, med Undtagelse af Ministeren, kun verdslige Ansatte. Secretariatet for de pavelige „Brev" tæller 5 geistlige og 13 verdslige, det pavelige Cancellie 4 geistlige og 60 verdslige Embedsmænd, desuden er det bekjendt, at Kirkestatens Befolkning selv ingenlunde er saa begjærlig efter verdslige Embedsmænd, som den franske Rund-

*) Die päpstlichen und die sardinischen Staaten. Antwort des Grafen Ignazio Costa della Torre, Abgeordneten von Varese, auf das an ihn gerichtete Sendschreiben des Ritters Marchese Gioacchino Napoleone Pepoli von Bologna. Aus dem Italien. von Dr. Rütjes. Paderborn, bei J. Schöningh.

skrivelse skulde lade formode. Thi da den h. Fader for flere Aar siden s. Ex. udnævnte et Antal verdslige Delegerer (Provinciatholdere), som der talrige Deputationer til Rom, for at andrage paa, at han dog atter vilde give dem geistlige Delegerer, fordi man havde befundet sig vel under deres Regimente. Det er imidlertid klart nok, hvorpaa det gaaer ud, naar den franske Regjering under saadanne Omstændigheder endnu taler om „almindelig verdslig Bestyrelse“. Det er Kirkestatens Verdsliggjørelse og Nedværdigelsen af Christi Stedsfortræders geistlige Stilling, hvorved han da paa Kirkens og Religionens Befordring skulde gøres til et villigt Redskab i en politisk Magts og Magthavers Hænder.

— En Correspondent skriver under 22. Nov. s. A. fra Rom følgende: Intet kunde indgyde de Troende en inderligere Kjærlighed til den h. Fader, end Tanken om den Kummer, som maatte gribe ham ved Læsningen af den franske Regjerings Circulaire-Depeche, hiin Depeche, hvori det ibl. A. hedder, „at Følgen af de Reformers, som Paven vilde bevilge, vilde være, at sikkre Landet en almindelig verdslig Forvaltning og en bedre Haandhævelse af Justitsen og en Control ved Finantsbestyrelsen.“ Grev Walewski kunde have skrevet, at en meget lille Minoritet af Advocater, Læger, Kjøbmænd og Lediggængere i Kirkestatens Stæder vel ikke fordre en bedre Bestyrelse, men en saadan, som mere svarer til deres Ønsker. Men hvorfor gjøre den pavelige Regjering en saa haard, en saa lidet fortjent Bebreidelse? Naar man taler om Reformers, som skulle indføres i Kirkestaten, saa nævner man os Code Napoleon (den franske Lovbog), verdslig Forvaltning &c. Men man betænke, at Code Napoleon er affattet i en Aand og for Tilstande, som ere de romerske Forholdes inderste Bæsen aldeles modsatte. Den h. Faders Regjering er et Gouvernement, som er ene i sin Art: den vil aldrig, saafremt den ikke aldeles skal tilintetgjøres, kunne reite sig efter de uchristelige Grundsætninger i den franske Civillovbog. Iøvrigt forbinde Cardinalerne Barnabò, Marini, Antonelli, Bosonde og Mertel, som af den h. Fader have faaet det Hverv, at opstille Grundtrækkene til en ny Civillovbog, med deres eminent juridiske Kundskaber et altsor dybt religiøst Sindelag, for ikke i hiin Lovbog at fastholde alle de christelige Elementer, som Kirkens Wiisdom har dybt indpræget alle sine Børns Hjerter. — Hvad den „verdslige Forvaltning“ betræffer, saa vil det aldrig, som Reformvennerne ønske det, komme til en fuldstændig Fordrivelse af det geistlige Element. Præstedømmet er i Rom i Besiddelse af Thronen. Dets Dobbeltmagt deler sig kun i Abstractionen i to Dele, i Virkelighed er den een. I Aaret 1856 beløb de geistlige Embedsmænds Antal (men som dog ikke alle ere ordinerede Præster) sig kun til 280 ved Siden af 7100

Lægmænd — altsaa et Forhold af 14 til 100. I de sidste tre Aar er ogsaa dette Antal blevet formindsket og skal med Tiden yderligere formindskes. Kan man vel endnu lade sig stufte i Henseende til hine sande Hensigter, som endnu ikke ere tilfredse med denne „Secularisation“?

Biskoppen af Belley i Frankrig, Mgr. Langalerie, er nylig ankommen hertil med 12 Præster af sit Dioces, for at besøge Apostlenes hh. Grave. I en Prædiken i den franske Nationalkirke til den h. Ludvig yttrede han, at det var hans Hensigt at ville andrage hos den h. Stol paa Sognepræsten Biannay af Aps' Saligeklæring. (Jfr. Stand. Kirketid. f. A. S. 133, og d. A. S. 12.) — Trods de bedrøvelige Udsigter i Fremtiden, glæde de romerske Studereanstalter sig ved det talrigste Besøg. Collegium Romanum tæller f. Ex. over 1200 Elever, hvoriblandt 200 Theologer, for det Meste fra Tydskland, Frankrig, England, Spanien og Amerika. — Paa den h. Cæcilia's Festsdag besøgte den h. Fader den h. Calixtus' Katakomber ved den Appiste Gade. Efter nogle Skridt henimod en mindre Gravgade, hvor den h. Cæcilia's Krypta er, knælede han ned ved dens aabne Grav og dvælede længe i Bøn. Han gjennevandrede mange af de underjordiske Gange i denne Dødens Stad og vendte først ved det indtrædende Mørke tilbage til Byen. —

— Den romerske Adels har nu ligeledes rettet en Hengivenheds-Adresse til Hans Hellighed Paven, som for saa Dage siden blev overrakt den h. Fader af Roms første Patriciere, og i hvilken de høitideligt udtale, at ikke blot deres undersaaelige Trost og barmhjertige Kjærlighed under de nærværende Omstændigheder tilskyndede dem til at indvie den h. Fader deres Gjerninger, deres Personer og deres Liv, men at de ogsaa altfor godt vidste, hvorledes Roms sande Glands netop laae deri, at have Kirkens synlige Overhoved til sin Hersker; denne skjønne Hæder vare de fast beslattede paa at bevare og forsvare. „Maatte,“ vedblive de, „vort Tilbud være i Stand til, at troste Deres Helligheds ved saa mange ulydige Børns Forvildelser dybt bedrøvede Hjerte og bevise de katholske Folkeslag, at Romerne ere stolte af det Kald, som de modtage, at opretholde det verdslige Herredømme, som sikker Øpperstepræsten Friheden og Uafhængigheden i Udøvelsen af sit høieste Embede.“

— Det officielle Blad Giornale di Roma afgiver følgende Erklæring: Fornylig udkom en i Paris hos Didot trykt anonym Brochure med Titel: „Paven og Congressen“. Denne Brochure er en sand Hyldning, som bringes Revolutionen; den indeholder en Række af smedigt smedede Sætninger, for at vilde de svage Aander, som ikke besidde sund Dømmekraft nok til at

erkjende den deri skjulte Gift; den er derfor en Gjenstand for alle gode Katholikers Smerte. De i dette Skrift fremførte Beviisgrunde ere kun en Gjentagelse af alle hine Bildfarelser og Krænkelser, som allerede saa tidt ere blevene udlækkede, men ogsaa ligesaa tidt feierigt tilbagesviste, saa stor Haardnakkeheden fra Sandhedens Gjendens Side end maatte have været. Dersom Brochurens Forfatter maaskee blev ledet af den Hensigt at ville kysse Den, som han truer med saa store Gjenwordigheder, saa kan Forfatteren være forvisset om, at Den, som har **Retten** paa sin Side, som ganske og aldeles støtter sig paa **Retfærdighedens** faste og uroffelige Grundlag og som fremfor Alt staaer under Kongernes Konges Beskyttelse, vistnok ikke har noget at frygte af Menneskenes Snarer. — Desuden meddeler det samme officielle Blad Følgende: Intet er mere trøsteligt og rørende, end de Beretninger, som hertil indsendes fra alle Dele af den katholske Verden og afgive Vidnesbyrd om den Deeltagelse, som Biskopperne, den hele Geistlighed og alle Lægfolk føle ved de nærværende Tildragelser i Italien og især ved Kirkestatens Tilstand. Frankrig, Spanien, Tydskland, Irland, Schweiz, Holland og mange andre Lande udtale sig meget energisk i denne Henseende. Selv Italien sender, trods den store Ophidselse, Adresser og Tusinder af Breve, i hvilke det, glemmende sine egne Lidelser, beklager de sørgelige Tildragelser, som forstyrre Kirkestaten.

Kjøbenhavn. Den „katholske Forening“ i Ösnabrück har ligeledes affattet en Hengivenheds-Adresse til den h. Fader, og sendt den omkring i hele det Ösnabrückske Diöces saabel som ogsaa i de katholske Menigheder i Nordtydskland, og i de danske Hertugdømmer til de katholske Lægfolks Underskrift, og med Glæde erfare vi, at Underskrifterne have været overordentlig talrige ikke alene i hele Diöceset, men ogsaa i de Nordiske Missionsmenigheder. Samtidig med Adressen var ogsaa en Indbydelse udgaaet fra samme Forening til alle Katholiker, for at sammenstøde frivillige Pengebidrag, som da skulle tilstilles den h. Fader som et Beviis paa deres gode Villie, for ogsaa at lette ham de materielle Byrder, som Romagnaens Dyrer volder den h. Stol. Eignende Indsamlinger ere ogsaa i mange andre Bispedømmer blevene iværksatte, og overalt viser de Troendes Offervillighed sig i et glimrende Lys — til stor Uergelse og Fortrydelse for Revolutionsheltene, som havde haabet, at berede den h. Stol store Pengeforlegheder, og saaledes at nøde den til Östergivenhed. — Vi maare meget beklage, at baade Adressen og Indbydelsen er bleven os her i Kjøbenhavn tilsendt saa sildig, at vi ikke mere saae os istand til at lade den circulere i hele Menigheden, eller paa anden Maade at gjøre Undertegningen mulig for alle vogne Medlemmer af Menigheden inden den fastsatte Frist, hvorfor vi desværre bleve nødte

til at ubeluffe os fra denne Demonstration for vor h. Fader. Derjom Adressen var kommen os i Hænde til rette Tid, tvivle vi ikke om, at den vilde have faaet et forholdsvis stort Antal Underkrifter ogsaa i vor Menighed, da vistnok ingen sand Katholik, men i det Høieste visse saakaldte Katholiker vilde have vægret sig ved at aflægge dette offentlige Bidnesbyrd om den Kjærlighed og Hengivenhed for den fælles h. Fader, samt om den Afsky for Rebellionen i Kirkestaten, som for Tiden besjæler alle Kirkens trofaste Børn. Den Osnaabrückske Adresse til den h. Fader lyder nu saaledes:

Helligste Fader! — Med dyb Smerte have vi undertegnede Troende af Bispedømmet Osnaabrück saavel ved vor høiærværdigste Biskops Meddelelser, som ogsaa af offentlige Efterretninger erfaret, hvilke haarde Trængsler der for Tiden opfyldte Dit Faderhjerter med Bitterhed og Kummer. Vi ere oprørte over hine Menneskers utaknemmelige og forbryderiske Handlemaade, som under falsk og stoffende Paastud, Fornærmelser og Bagvaskelser, have tændt Oprørets Fakkell i de Dit milde Scepter underkastede Lande af Kirkestaten.

Vi ere opfyldte med Uvillie over disse ugudelige Mennesker, som bedaaede af onde Raad og af Hovmodets og Bantroens Aand, vove, at føre en rænkesuld Krig imod den h. Kirke saavel som imod den h. Stol, og at sønderlemme Petri Arvedeel, idet de træde alle guddommelige og menneskelige Rettigheder under Fødder.

Vi protestere lydt og høitideligt imod denne ligesaa ugudelige som uretfærdige og fordærvelige Fremgangsmaade og, overbeviste om, at Dyrktholdelsen af Din fulde og uformindskede Souverainitet over alle de Dig hidindtil underkastede Stater, er en væsentlig Betingelse for den h. Stols Frihed og Uafhængighed, og tilmed den hele katholicke Kirkes Velsæd, forlange vi, at Petri Efterfølgers jordiske Magtstilling paa ingen Maade bliver krænkert.

I fast Tillid til, at Gud den Almægtige ikke vil forlade Sin Stedfortræder paa Jorden, men lade den nærværende haarde Prøvelse falde ud til den sande Troes større Forherligelse og Udbredelse, bønfaalde vi Barmhertighedens Fader og al Trosts Gud om, at Han vil fremskynde Enden paa Sin Hjem søgelse, ydmyge den h. Stols Tjender, føre dem til Bod, og snart igjen opfylde vor hellige Fader med Trøst og Glæde.

Maatte dette Udtryk af vor barnlige Kjærlighed og Hengivenhed, som vi med saa mange Millioner Troende nære for den h. Stol og Din Hellighed, ikke misgaae Dig, og gid det maatte være os forundt, som en lille Erstatning for det, som Oprøret har berøvet og forholder Dig, helligste Fader, at turde bringe Dig det rigtignok kun ubetydelige Offer af vor Kjærlighed, som vor høiærværdigste Biskop beredvilligen har overtaget at oversende Dig af vor Ringheds frivillige Bidrag.

Med Følelserne af den dybeste Urefrygt og trofasteste Lydigbed, bede vi ydmygt om Din h. apostoliske Belsignelse.

Münster (i Westphalen) affender en Adresse til den h. Fader med 70,000 Underskrifter.

Paderborn. 75,000 Navne stode ved Aarets Slutning paa Paderborner Adressen til den h. Fader.

Köln. Den herfra affendte Hengivenheds-Adresse til den h. Fader tæller over 155,000 Underskrifter af katholske Mænd.

Breslau. Den fra Breslau udgaaede Adresse til den h. Fader bærer 106,000 katholske Lægfolks Underskrifter.

Österrig. Linzer „Katholische Blätter“ indeholde i deres Nr. 92 en Rubrik: „Bidrag for den hellige Fader,“ i hvilken den høierverdige Biskop af Linz først bliver nævnt med 100 fl., og flere Gaver af 10 fl. o. s. v. følge fra Præster og Lægfolk. Det foran satte Motto lyder: „Hvo som vil og kan, han slutte sig til!“ „Österr. Volksfreund“ indeholder ogsaa en Fortegnelse over Kjærlighedsgaver for den h. Fader, deriblandt et Bidrag af 1000 fl. fra en ungarsk Biskop og en Ubenævnt Gave af 115 Reichsthaler med Motto: „Tu es Petrus“.

Belgien. Bladene i Brüssel offentliggjøre en Hengivenheds-Adresse til Paven, som udgaaer fra de katholske Notabiliteter og som iblandt sine første Undertegnere viser Navnene af Grev v. Merode, Grev v. Theux og Hr. Ab. Dechamps.

Holland. Katholikerne i Holland have ligeledes affattet en Hengivenheds-Adresse til den h. Fader. Opmuntringen dertil udgik fra den „katholske Forening“ i Amsterdam, hvis Valgsprog er: Regt voor Allen (Ret for Alle)!

England. Angest for Irland. Man maa lægge Mærke til een Kjendsgjerning, som ved de imellem England og Frankrig indtrædende Fordviklinger kan blive af stor Betydning. I Irland forbereder sig nemlig en politisk-religiøs Bevægelse, hvis Dimensioner endnu ikke lade sig bedømme, men som allerede indgyder den engelske Regjering levende Bekymringer. Den romersk-katholske Befolkning er nemlig i høieste Grad forbitret over den engelske Preskes ligesaa plumpe, som hensynsløse Optræden imod Paven, saavel som ved dens Forsvar for de italienske Oprørere. Overalt danne Foreninger sig og holdes offentlige Forsamlinger, ikke blot for at nedlægge Protest imod de engelske Blades uforstammede Sprog og den engelske Regjering's Fremgangsmaade i

det romerske Spørgsmaal, men ogsaa, for at hverve et irsk Hjælpecorps, som for Fremtiden skal tjene Paven som Livvagt. Hvo som veed, hvor det en saadan Bevægelse ved dygtige Anførere kan ledes i en ganske anden Retning hos et saa let bevægeligt Folk, som det irske, vil begribe dens Vigtighed. Irænderne have lært af den engelske Prædiken til Gunst for den italienske Nationalitet, at see hen paa Frankrig som et Slags Skrytsmagt. Napoleon har alt længe rettet sit Diemærke paa Irland. At han der, som det forsikres af troværdige Kilder, underholder hemmelige Forbindelser, skeer sandsynligviis i det Diemed, for desto bedre at kunne „studere“ det irske Nationalspørgsmaal. Englænderne frygte selv for, at Franskmændene ved Fjendtlighedernes Udbrud først ville forsøge en Landgang i Irland.

Fra Irland tilskrives Br. J., at Midlerne til at stille et irlandst Contingent til Pavens Forsvar skulle tages under Overveielse i de katholske Præsters Forsamling under Delegatens Forsæde.

Frankrig. Fransk Frihed. Bladet Univers har kaldet den nyeste Pamphlet: „Paven og Congressen“ ved det rette Navn ved at kalde den et „Judaskys“, og derfor har Bladet faaet sin anden ministerielle Trettesættelse (efter tredie ministeriel Advarsel for Bladet ikke mere udgaae). Saaledes opfatter den franske Keiser den Frihed og Befrielse, hvormed han vil lykkeliggjøre Italien, og senere ogsaa det øvrige Europa!

Spanien. Concordat. Et spansk Blad skriver: „Med Glæde meddele vi, at Overeenskomsten imellem Spanien og den h. Stol er ratificeret i Rom den 25de Nov. sidst. Den h. Faders Forskjærlighed for Spanien har bevæget ham til uden nogen som helst Forandring at bifalde en Overeenskomst, som sikrer Kirkens Rettigheder.“ At dette Concordat er kommen i Stand skylder man den spanske Gejandt i Rom, Rios y Rosas', en udmærket, af alle Partier høitaget Statsmands vedholdende Bestræbelser. For Fremtiden vil den spanske Geistlighed ikke mere være et Slags Embedsmænd, som faae deres Lønning af Statskassen; dens Lønning bliver opført som Rente i Statsgjeldsbogen, og den betræffende Geistlige er saaledes en af Statens Creditorer. Paa den anden Side har den pavelige Stol bifaldet, at de endnu forhaandenværende Sogne- og Kirkegodser blive solgte til Bedste for Statskassen; dermed ville ogsaa de mange Forsølgelser ophøre, som havde deres Kilde i en slet dult Gridsfæd. Iøvrigt sikrer Concordatet Kirken og Geistligheden Ret til at erhverve urørlig Eiendom.

Sardinien. I det Bladet Armonia melder Biskoppen af Bigevano's Død, beretter det tillige, at 14 Bispedømmer i Car-

dinien for Tiden ere berøvede deres Overhyrder, deels formedelst Dødsfald, deels formedelst Forvildning (fra Frihedens Rønsterstat).

Palæstina. Mordet paa Erkebiskop Blanchet. Vi meddele her nogle nærmere Efterretninger om Mordet paa Erkebiskop og apostolisk Delegat Benedict Blanchet, hvorom allerede nogle offentlige Blade have gjort Anmeldelse. Han havde i flere Aar beklædt en apostolisk Delegats Embede i Mesopotamien og blev for nogle Maaneder siden kaldet til Rom, for at blive betroet med andre Forretninger. Med en Karavane, der, som sædvanlig, var ledsaget af en Skytsvagt, havde han tiltraadt sin Rejse og var allerede kommen paa Veien til Alleppo (Haleb) indtil i Nærheden af Staden Orsa. En Dag, det var den 18de Septbr., blev han tilligemed den ene af de tvende Præster, som ledsagede ham, og nogle andre Rejsende bagved Karavanan. I Nærheden af Landsbyen Moddau blev dette lille Rejsefælskab anfaldet af en Hob Kurder, som gjøre hele Egnen usikker. De øvrige Rejsende reddede sig ved Flugten og naaede lykkelig Karavanan; forinden denne imidlertid kunde komme de Angrebne til Hjælp, vare Prælaten og Præsten, som ledsagede ham, foruden en Tjener, rammede af Kurdernes Steenkast og andre Mishandlinger, og disse flygtede derfra med det Bytte, som de havde gjort. De haardt Saarede bleve bragte til den nærmeste Landsby, fuerit kaldet, og der afgik den hværverdige Deleat ved Døden den 21de Septbr.; nogle Dage derefter døde ogsaa hans Tjener; og den ham ledsagende Præst var efter de sidste Efterretninger endnu heller ikke uden Fare. Benedict Blanchet horte til Jesu Selskab, og var i A. 1831 med Vater Rinadonna reist til Syrien som Missionair. Hans Virksomhed var saa velsignelsesrig, at den h. Stol paa Forlangende af Missionairerne i Mesopotamien, som ikke høre til Jesuiter- men til Franciscanerordenen, udnævnte ham til sin Delegat og ophviøede ham til erkebiskoppelig Værdighed. Den Præst, som tilligemed ham faldt i Kurdernes Hænder, Joseph Laborde, er ligeledes en Missionair af Jesu Selskab.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 15. Januar. — 2. Søndag efter Epiphanie. — Jesu Navnefest. — Broderskab. — Gudstjeneste: Form. Kl. 8 og 12 stille Mæsse. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.
- Søndagen d. 22. Januar. — 3. Søndag efter Epiphanie. — Gudstjeneste: Form. Kl. 8 og 12 stille Mæsse. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Catechisation.

Til Katholikerne i Kjøbenhavn.

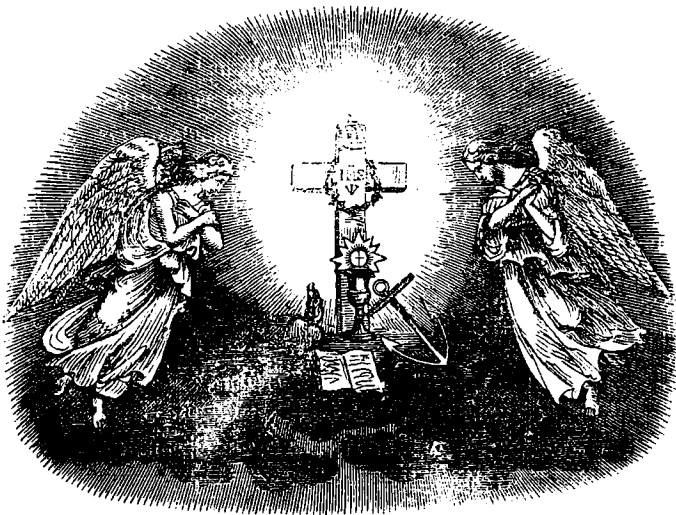
Efterat Ovenstaaende S. 27 var sat og Bladet allerede sluttet, modtog vi den os særdeles behagelige Efterretning, at Afsendelsen af den **Dsnabrückste Adresse** til den h. Fader ved uforudsete Forhindringer er bleven forsinket og sandsynligviis endnu vil blive opsat en otte Dages Tid. Vi ile derfor med at indbyde alle vogne Katholiker her i Byen til at benytte den endnu tilstaaede Frist for at undertegne den ovenfor S. 28 meddeelte Adresse, som til den Ende vil foreligge til Baategning hele Spøndagen d. 15. d. M. fra Form. Kl. 9 indtil Aften Kl. 9 i Kirkebygningens Skoleværelse Nr. 2 i Stuen. Da vi ret godt kjende det ægte kirkelige Sindelag, som besjæler det overveiende Fleertal af den herværende katholske Menighed til den h. Ansgarius, ansee vi det for aldeles overflødig, at tilføie denne Anmeldelse nogen lang og indtrængende Opfordring, men ere overbeviste om, at alle Menighedens Medlemmer ville finde en særdeles Gode og Trost i, ved deres Navneunderskrift at kunne bevidne og documentere deres kirkelige Sind og deres hjærlige Deeltagelse i den elskede og fælles Faders Lidelser og Betsynringer; vi haabe, at alle Kjøbenhavns Katholiker, som mene det ærligt med deres h. Tro og ere dette Navn værdige, ville med Glæde følge deres Troesbrøders opløstende Exempel i næsten hele den katholske Verden. Belan, saa griber da Pennen, Alle, Høie og Lave, Rige og Fattige, Gamle og Unge, og viser saaledes den h. Fader, at om end den uchristelige Verdenspolitik i vore Dage glemmer sine Pligter imod Christenhedens Overhyrde, det katholske Folk mindes ham med saa meget desto inderligere og varmere Kjærlighed og Hengivenhed, beder med ham, lider med ham og strider med ham, indtil Hjemførelsens Dage ere omme. — En Bøsse vil være opstillet i det bemeldte Skoleværelse, saa at Enhver, der føler sig tilskyndet dertil, kan nedlægge i samme en frivillig Kjærlighedsgave til den h. Fader.

Kjøbenhavn, d. 12. Januar 1860.

Skandinav. Kirketidendes Red.

Kjøbenhavn.

3. Triers Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

Sde Aargang.

Nr. 3.

Søndagen den 29de Januar.

1860.

„Skandinavisk Kirketidende“ udgaaer hver anden Søndag og leverer Subscriberne desuden i Harets Lob gratis eet eller flere religiøse Skrifter. — Subscription paa denne Tidende indtegnes i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Sr. Konsthandler **C. U. Blaufensteiner**, Store Kjøbmagergade 68, og i alle Boglaeder; i de danske Stater paa de fgl. Postcontoirer. Prisen er 4 Rtl. 8 Sfl. Kvartalet.

Skrivelse til en Katholit

om Brochuren „Paven og Congressen.“

Af Felix Dupanloup, Biskop af Orleans.

* * * Min dyrebare Ven! De spørger mig om, hvad jeg synes om Brochuren „le pape et le congrès“, som dukkede op med en Hemmeligheds Høitidelighed, som man, i den første Publi-

citets Interesse, forgjæves søger at gjøre gjennemsigtig. Mit Svar er simpelt: Det er et Værk, som kan afgjøres summarisk. Jeg kunde skrive en heel Bog om denne Brochure; thi den berører saare mange Ting, men nogle Linier ville være tilstrækkelige; Logik og den simple sunde Menneſteforstand gjøre lang Tale overflødig. For iøvrigt at fradømme denne Brochure den betydelige Oprindelse, som man fra en vis Side vil give den, er det nok at læse den; det er ikke engang nødvendigt, at erindre sig de den h. Stol gjorde Løfter¹⁾. For mig bestaaer Skriftet af tre Dele: Principer, — Midler, — Diemed.

I. Principerne.

Skal jeg strax udtale min Mening? — Jeg har endnu sjelden i mit Liv fundet et Skrift, i hvilket Sophismer, de mest strigende Modsigelser, og for at bruge det rette Ord, de haandgribeligste Dumheder ere som Principer blevne opstillede af Forfatteren med større Selvtillid og en fastere Bevidsthed om sin Snildhed og sine Læseres Enfoldighed, — end det steer her.

Deraf kommer det, at en Skribent, som kalder sig „Katholik“, som flyder over af Grefrygt og Kjærlighed for Kirken, og ikke lader sig høre i noget andet Diemed, end for at redde den, har Times til sin første Udgiver²⁾ og i Frankrig³⁾ bliver hilset af alle revolutionaire og ugubelige Blades udeelte og begejstrede Jubel.

Naturligvis! Vor „oprigtige Katholik“ forkynder jo, at Paven's verdslige Magt er ubetinget nødvendig, men samtidig søger han at føre det Beviis, at den er umulig! Han opløster Paven's guddommelige Charakter høiere end vi, han hæver den op til Himmelen, men kun for at benytte denne Forherligelse som et

¹⁾ Biskoppen har en altfor fordeelagtig Mening om den franske Keiser; de sidste Dage have beviist, at Keiserens Løfter ikke have været andet, end Bind!

²⁾ Og alle øvrige kirkefjendtlige Blade.

³⁾ Og overalt, ogsaa i Kjøbenhavn.

Beviis imod Paven's Magt som jordist Souverain. Denne verds-
lige Magts bydende Nødvendighed for Kirkens Frihed og Vre-
lader sig ikke mere afgjort bevise, end det steer af Brochuren's
Forfatter; men paa samme Tid opbyder han alt muligt, for ikke
blot at bevise dens politiske, men ogsaa dens moralske og
aandelige Umulighed.

„Denne Magt er kun da mulig,“ siger Flyvestriktet, „naar
den er befriet fra de almindelige Livsbetingelser for enhver anden
Magt, d. v. s. naar den er fri for Alt, hvad der betinger dens
Virksomhed, dens Udvikling og dens Fremskridt.

Men — saaledes maa jeg nu allerførst spørge — kan da over-
hovedet Noget bestaae her paa Jorden, naar det unddrager sig alle
sædvanlige Betingelser for Tilværelsen? Og hvad er det for en „Vir-
ksomhed“ og hvad er det for „Udviklinger og Fremskridt af Magten,“
som skulle være ufordragelige med den pavelige Regjering? Er det
det Gode, eller det Onde, som De her mener?

„Fremfor Alt,“ saaledes mener De, „maa den pavelige Re-
gjering leve uden Armees.“ — Men hvorfor da? Hvilken Ret
forbyder den, at underholde en Armees, ikke for at angribe, men
for at forsvare sig og beskytte den offentlige Orden? Hvorfor
skulde Retten til et lovligt Forsvar være den pavelige Regjering
formeent? Den har rigtignok bestaaet i flere Aarhundreder uden
Hærmagt, og bestod dengang ærefuldt nok i Europa og hele Ver-
den; men nutildags — og deri har De Ret — ere Liberne
blevne anderledes. Efterat de Revolutionaire have sat Italien
i Fyr og Flamme, efterat tredsindstyve Aar af politisk og social
Omveltning have forvædet alle Retsbegreber og forstyrret den hele
europæiske Orden, behøve endogsaa de mægtigste Stater Armees paa
500,000 Mand midt i den dybeste Fred; nutildags maa overalt, og det
ikke i Rom alene, men overalt, „den materielle Magt understøtte
den utilstrækkelige moralske Autoritet.“ Hvorfor skulle da nu
Kirkens Landsdele i en saadan Tid ikke ogsaa have en be-
væbnet Magt, for at beskytte Ordenen og Retsfærdigheden i deres
eget Huus?

Dog nei, saaledes siger man, „Paven's verdslige Magt er
kun mulig uden Virksomhed og uden Fremskridt; den maa leve

uden Dommer, uden Lovbog og uden Retfærdighed." — Men, tillad mig, hvorfor da alt det? „Fordi Troessætningerne under en saadan Regjering ere Love.“

Virkelig et høist overraskende Svar! Hvornaar have da de katholske Troessætninger fritaget nogen som helst Nation fra at bestidde ogfaa andre Statslove, en Lovbog og en ordnet Retspleie? Eller ere maaskee gode Love og en god Justits endog usfordragelige med de katholske Troessætninger?

Eigemeget, siger Hr. Lagueronnière¹⁾, „Kirkestatens Love ville være fængslede ved Traditionen; dens Patriotisme vil være fordømt ved dens Tro;“ hvortil Brochuren „Napoleon den III. og Italien“ i sin Tid endnu tilføiede: „Den kanoniske Ret er ubøielig som Dogmet.“

Men hvornaar, saaledes maa jeg først spørge en Franskmænd, som kalder sig en oprigtig „Katholik“, hvornaar har da Troen fordømt Patriotismen? Jeg for min Deel forpligter mig til at bevise, at der i tusinde Aar ikke har været mere patriotiske Italiener i Italien, end netop Baverne, og at Italien uden dem allerede for længe siden vilde være blevet tydsk. Forøvrigt veed jeg virkelig ikke, om Forfatteren har været sig klart bevidst, hvad han vilde sige, da han nedskrev den Sætning: „Under denne Regjering ere Troessætningerne Love.“ Troessætningerne ere vistnok Love for Aanderne; men Statslove ere noget ganske Andet end Troessætninger. Og naar De taler om den kanoniske Rets dogmatiske Ubøielighed, saa beviser De kun derved, at Tingenes og Sprogets Elementarbegreber ere Dem fuldkommen fremmede.

Og for disse Troessætningers Skyld, saaledes siger De videre, „maa Pavens verdslige Magt med Resignation svie sig i Ubevægeligheden.“

De kalder Dem en „Katholik“; Troessætningernes Ubøielighed er altsaa ligesaa godt en Deel af Deres Troesbekjendelse, som af

¹⁾ Den foregivne Forfatters Navn; i Grunden er Keiser Louis Napoleon selv den virkelige Forfatter eller idetmindste Skriftets Inspirator.

vor. Men anseer De Dem derfor virkelig fordømt til, at blive i Ubevægeligheden? Hvorvidt har da hos Dem Deres Troes­ sætningers Ubøielighed skadet det hele materielle Frem­ skridt, Ager­ dyrningen, Handelen, Industrien, Gasbelysningen, de electricke Telegrapher og Jernbanerne? England var ilet os Franskmænd forud i alle disse Ting; men hvad vilde vi have sagt, dersom det havde gjort os den Bebreidelse: eders Troes­ sætningers Ubøielighed og Stivhed staaer hos eder i Veien for Gasbelysningen og Jern­ banerne! --? Lykkeligviis have andre katholske Magter overgaaet England i dette Punkt eller stode det i det Mindste sibeordnet, saa at denne Deres smukke Indvending allerede var gjendreven førend den endnu havde seet Dagens Lys.

Lad os imidlertid see bort fra de materielle Fremskridt, -- hvorfor skal Troes­ sætningens Ubøielighed være en Hindring for Kunst, Videnskab, Litteratur, det hele aandelige og sædelige Frem­ skridt? Og hvorledes tør De vove, at sige os lige op i Dinene: „At drage Nytte af Videnskabens erhvervede Resultater, af den menneskelige Aands Fremskridt, det formaaer Bavedømmet ikke: Dets Love ville være fængslede til dets Troes­ sætninger! --?“

Man troer at drømme, naar man læser saadanne Ting! Netop denne Troes­ sætning, netop disse til Troes­ sætningerne fæng­ slede Bæver have jo givet og bevaret dig alt det, du utafnemme­ lige Italien og Europa, du som nu er saa ligegyldigt for deres helligste Interesser! Og nu disse Dumheder, hvoraf for Tiden hele Verden gjenlyder! Sandelig, det er ikke en Bedebroders Stiv­ sind, som bringer mig til at sige saadanne Ting; Voltaire og Chateau­ briand have allerede sagt før mig: „Europa har den hellige Stol at takke for sin Civilisation, en Deel af sine bedste Statslove, og næsten Alt, hvad det besidder af Kunst og Videnskab.“ De har tidligere selv sagt det Samme, men Ja og Nei ere blevene Dem temmelig ligegyldige! Hvad Lovene an­ gaaer, da ere vistnok de ti Bud ubøielige. Men ere de det ikke ogsaa for Dem? Findes der i de ti Bud Love, som De maaskee vilde vove at antaste? Og ere ikke alle de af eders Love, som paa nogen Maade staae i Modstrid til denne guddommelige Lov­ bog, uden videre bøde og magtesløse?

Dog det være som det vil, jaaledes vedbliver Flyvekriftet, „Pavedømmets Virksomhed vil være lammet ved Traditionen.“ — Hvilken Tradition mener De vel? Nævn mig dog den Tradition, hvorved nogenjomhelst god Gjerning bliver lammet! I Christendommen bestaaer rigtignok den gamle Tradition, at selv Handel og Industri skulle agte Retfærdighedens Love. Men blive Handel og Industri lammede derved?

Dg hvad skulle Antittheser betyde, som de følgende: „Øpperstepræsten (Paven) er bunden ved den guddommelige Ordens Principer, som han ikke tør give Afkald paa. Til Fyrsten stilles der Fordringer af den sociale Orden, som han ikke tør afvise.“

Staae maaskee den sociale Orden og den guddommelige Orden i Modsigelse til hinanden? Hvad er da den sociale Orden og hvad forstaaer De ved den? Det menneskelige Samsfund — er det i ingen Henseende en Udflydelse af den guddommelige Ret? Hvad er det for en ny Ufordragelighed, som De efter atten hundrede Aars Christelig Civilisation nu paa engang vil proclamere imellem streng Christendom og social Orden? Rousseau, man føler det nok, er i sociale og religiøse Theorier Deres Stormester; men Rousseau var ærligere end De! Rousseau erklærede frels og frit, efterat han tidligere rigtignok havde erklæret det lige Modsatte derom, — dog hvad betyde endnu Modsigelser i disse sørgelige Tider, hvor Mændernes almindelige Slappelse neppe taaler, at der imod Modsigelserne opstaaer Gen, som modfiger dem! — Rousseau erklærede uden Omsvøb, at et Christeligt Folk er uskiftet til Fremstridt, og det ligeledes paa Grund af dets Troeslære! Vil De maaskee sige det Samme, naar De stiller den guddommelige Orden imod den sociale Orden, naar De udtaler den Sætning, at Troessætningen forpligter til Ubevægelighed?

Men jeg siger Dem: Der gives et revolutionært Fremstridt for Kuglen, der uophørlig ruller fremad i enhver Retning og aldrig staaer stille, og der gives en Ubevægelighed i Grændse- og Hjørnestenen, der aldrig rører sig. Vi ville hverken være Kugle eller Hjørnesten! Men der gives ogsaa en herlig Ubevægelighed i Solen, der staaer fast i Verdens Midtpunkt, som

opliver Alt, oplyser Alt, om hvilken alle Bevægelser, og det de mest glimrende, fuldbyrde sig, om hvilken Verden dreier sig, uden at den nogensinde mangler Lyset, hvadsmhelst De end maatte sige derimod. Det er et Billede paa Katholicismen!

Hvad vil De endelig sige dermed, naar De taler om en Autoritet, „som regjerer i Guds Navn?“ Er det da en Forbrydelse eller en Svaghed og Afmagt, at regjere „i Guds Navn,“ ved hvilket Kongerne herste? Skulle vi maaskee udstryge disse Ord af vore hellige Bøger? Og naar Konger og Keisere erklære, at de regjere „af Guds Raade,“ — er dette Dem maaskee kun en tom Talemaade og stillistift Eiendommelighed? Nei, nei, man burde høre sine Tanter høiere!

Dog nok derom, — om Skriftets Principer; lad os nu see, hvilke Midler det foreslaaer!

II. Midlerne.

Midlernes Sletthed ligner fuldkommen Principernes Absurditet. Jeg skal godtgjøre det.

Fremfor Alt finder jeg her det store revolutionaire Middel, den „fuldendte Kjendsgjerning“. Jeg har forudsæet og forudsagt dette Argument, jeg har i min „Protestation“¹⁾ gjort opmærksom paa Deres Uvirkosmhed, som lode Alting gaae, og paa Hines brændende Iver, som paadreve Begivenhederne, for da at kunne beraabe sig paa „fuldendte Kjendsgjerninger“. Idag beraaber Flyveskriftet sig netop paa dem!

Og dog vide vi, hvorledes de have fuldendt sig, disse Kjendsgjerninger, hvilke Hænder der have været virksomme derved, hvad for Agenter, hvilke ivrige Gmisfætrere, der ere sendte til Romagnaen og af hvem de ere blevne betalte; Lord Normanby og Mr. Scarlett have fortalt os noget derom; ogsaa Brochuren maa vide det, men for den er det af Vigtighed, at fortie det!

Men Forfatteren overskrider virkelig Grændserne for alt Tilladeligt, naar han imod Paven's legitime Autoritet opstiller en Ting, som han vover at kalde „den fuldendte Kjendsgjernings

¹⁾ See Stand. Kirketid. f. A., Nr. 23.

Autoritet". — „Romagnaen," siger han, „har i flere Maaneder været factiff løstreen fra Paven's Autoritet. Altsaa har denne Frastillelse den fuldendte Kjendsgjernings Autoritet for sig."

Vel have vi hidtil kjendt den fuldendte Kjendsgjernings Magt, men dens Autoritet var os ubekjendt indtil denne Time. Dertil nedværdige I altsaa Autoriteten, denne store og hellige Sag, som er grundet paa Retten, paa alle Rettigheder, som er Retten selv! Af Magten og Nederdrægtigheden lade I den fremgaae; det er altsaa det Fundament og Grundlag, som I give Autoriteten for Verdens Dine!

Jeg begriber nu ogsaa, hvorledes Deres Aand, efter at den engang er sunken saa dybt, ikke skjælver tilbage for den efterfølgende Phrasé, og hvorledes De kan vove, at stille den Fordring til en europæisk Congress, at den endog skal sanctionere saadanne uhørte Ting, og at sige til den, at dens Opgave vil være let, at den jo ikke har andet at gjøre, end „at indregistrere en fuldendt Kjendsgjerning!"

Herefter ville altsaa et Par Maaneder være nok i Europa, for af en ved Penge fremkaldt Insurrection at gjøre en hæderlig „Kjendsgjerning", hvilken Kjendsgjerning af sig selv forvandler sig til en Ret, som ikke mere kan anfægtes. Der behøves kun endnu Indregistreringer!

Congressens Almagt, — saaledes lyder Deres andet Middel. Dens Almagt ligeoverfor den hellige Faders Svaghed! Og sæt ogsaa, at „en Congress har al Magt," — vil dette sige saa meget, at den har al Ret? Kan man ikke være almægtig og derfor begaae Skjændselsgjerninger, som Historien engang vil brændemærke?

De indrømmer, at Romagnolernes Opstand „er en Revolution imod Retten." Den fuldendte Kjendsgjerning var altsaa uretfærdig, og man kan blive nødt til at bøie sig for en uretfærdig Kjendsgjerning, naar man er svag som Paven; men naar man er almægtig som Congressen, „saa indregistrerer man ikke en saadan Kjendsgjerning," thi Congressen vilde vanære sig selv derved. Men Congressen vil ikke vanære sig selv, om ogsaa Flyvestiftet

forud vil binde den, — jeg for min Deel sætter fuld Tillid til de ædle Charakterer og de høitstillede Diplomater, som Europa vil sende derhen.

Deres Mening er rigtignok en anden! En Uretfærdighed, Oprørets Sanction, den høitidelige Indførelse af det revolutionaire Princip i den offentlige europæiske Ret, Infulteringen af alle Souverainiteter, Anerkjendelsen af Magten (Ræveretten), en feig Priisgivelse af Svagheden — det er det Bærk, hvis Gjennemførelse De foreslaaer Congressen.

Dg nu endog Bedrifterne, som De fremfører til Understøttelse af denne Løsning!

De appellerer til Historien og Geographien og siger, „at Kirkestaten ikke er udeelig“. — Men hvilken Stat paa Jorden er da udeelig ligeoverfor Magten, ligeoverfor den af en Congress sanctionerede Revolution?

Udeelig? Hvad vil De egentlig sige dermed?

Gives der da nogensteds en Nationalitet, en Souverainitet, eller nogen anden Eiendom, gives der et Grundstykke, og om det saa end var Raboth's Biinbjerg, som efter sin Natur er udeelig? Føler De ikke, at De med denne Sætning opstiller et forfærdeligt Princip, som, jeg beder Gud derom, aldrig maa falde tilbage paa Dem selv? Dg er Polen ikke uafeligt bleven deelt, fordi det efter sin Natur ikke var udeeligt; have Frankrig og Europa i det meget roste attende Aarhundrede ikke seet roligt til ved denne Handling, uden at sige et Ord, og have de europæiske Congresser senere ikke forgyvedes reclaimeret eller ogsaa ikke reclaimeret derimod?

Europa, siger De videre, „som i Aaret 1815 har opoffret Italien, har i Aaret 1860 Ret til at redde det.“ At redde Italien vil sige saa meget, som at befrie det fra Paven's Autoritet!

Europa, saaledes vedbliver De, har i Aaret 1815 skjenket Baven Kirkestaten og Romagnaen; i Aaret 1860 kan det bestemmes anderledes derom. — Deres Beviisførelse gaaer virkelig over i det Fabelagtige! Kjender De en eneste af de før Aaret 1815 affatte Souverainer, som vilde indrømme, at Wiener Congressen har skjenket ham sine Stater, og at den tilkommende Congress atter kunde fratage ham dem? Kongen af Sar-

binien f. Gr., hvis samtlige Provindser vare blevne franske Departements, — vil han vel indrømme den tilkommende Congress den Ret, at den nu atter giver dem tilbage til Frankrig? — Europa havde i Aaret 1815 netop overstaaet en lang Række af Omvæltninger, Revolutioner, Krige og Erobring, det vilde dengang intet videre end **gjenoprette** den frænkede Ret.

Og hvad vil De videre, naar De gjør den Fordring, i den europæiske Rets Navn at kunne forbyde en katholsk Magt, at ile Paven til Hjælp? Hvad har da Frankrig saa hæderligt udført i Aaret 1849? Det har dengang givet Paven hans Stater tilbage: vil det sige saa meget, at vi nu atter kunne tage dem fra ham?

Nei, siger De; men Paven har ikke givet sine Underfaatter de nødvendige Friheder, og derfor have de gjort Oprør imod ham.

Derpaa har jeg kun at gjøre Dem to simple Bemærkninger.

Naar der gives nye Friheder, som ere mulige og tidsvarende i den h. Faders Stater, saa tør saadanne vigtige Spørgsmaal ligejaa lidt drøstes og afgjøres i de revolutionaire Kjendsgjerningers Navn, som fra et reent dogmatisk Standpunkt, men man maa, hvad der ogsaa er Tilfældet i alle andre Stater, søge at hidføre en Ligning imellem Friheden og Autoriteten, hvilket er en vanskelig Opgave i de stormende Tider, i hvilke vi leve.

For det Andet: Ligejom alle verdslige Fyrsters, og endnu mere end disses, er det Pavens Pligt, at gjøre sine Underfaatter lykkelige; hans Pligt er det, at give dem en viis Friheds Gode med en ordnet og faderlig Bestyrelses Gode, og begge i rette Forhold. Og Pius IX. har vistnok opfyldt denne Pligt! Da han for ti Aar siden under det triumpherende Oprør og ved Nærmelsen af Garibaldi's Bander, maatte forlade Rom, kunde han, da han satte sin Fod paa fremmed Grund, høitidelig kræve denne Stad, han var flygtet fra, og med den hele Verden til Vidne om, at han frivilligen havde gjort mere for sit Folks sande Lykke og Frihed, end dengang nogensomhelst anden europæisk Souverain. Det er den Pave, som De nu forfølger med Deres nederdrægtige Bestyldninger.

Flyvestriftets Forfatter svarer os imidlertid paa alt det: De tillægger os Hensigter, som ikke ere vore: vi ville jo meget mere

kun redde den geistlige Autoritet, idet vi fordele Branden paa den verdslige Magts Beføstning. „Romagnaens Tilbagegivelse til Paven vilde være et svært Angreb paa Katholicismens moralske Magt; at tage den paany i Besiddelse vilde ikke være nogen Triumph, men en Ulykke.“

Jeg veed ikke, hvorfor jeg ikke kan nære nogen rigtig Tillid til Deres Iver; den erindrer mig for meget om en tidligere Tids Politik. „Den verdslige Regjering er en Byrde for Paven,“ sagde Napoleon I., „den hindrer ham i at beskæftige sig med de Sjæles Frelse, som gaae til Grunde!“ Og man veed, hvad Napoleon I. har gjort, for selv at drage bedre Omsorg derfor.

Det sande Siemed, paa hvilket De styrer løs, bliver kun slet skjult ved denne Iver, og dette Siemed er følgende.

(Sluttet.)

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Nytaarsdag havde den franske General i Rom, Goyon, tilligemed alle sine Officerer Audients hos den h. Fader i Vaticanet, og udtalte ved denne Leilighed sine Lykønskninger i Anledning af Aarskiftet med følgende Ord:

„Helligste Fader! Vi komme endnu engang som altid med Ærbødighed for Foden af Deres dobbelte Throne, Pavens og Kongens, for i Anledning af det nye Aar atter at forsøkke Deres Hellighed om vor dybe Ærefrygt og vor Hengivenhed. I det nys forløbne Aar er der foregaaet store Begivenheder. Efter vor tappre Keisers Befaling og som et lysende Vidnesbyrd om hans fromme Ærbødighed for Deres Hellighed, have vi ikke kunnet tage Deel i Kampens Hæder! Vi have kun fundet Trøst i at minde, at vi maatte blive tilbage paa Katholicismens Æresmark hos Deres Hellighed. Det er de Følelser, helligste Fader, som næres af mine brave og tappre Undergivne, hvis Tolk jeg er lykkelig og stolt af at være. Modtag dem med den Godhed, som Deres Hellighed bestandig har beæret os med.“

Den hellige Fader besvarede Generalens Ord med følgende vægtige Tale:

„Derjom de Dnsfer, som De, Hr. General! hvert Aar har udtalt for Os paa de brave Officerers og den Armees Begne, som

De saa hæderligt commanderer, have været Bort Hjerte kjære, saa ere de Os dobbelt kjære i Aar paa Grund af de overordentlige Begivenheder, som have fundet Sted, og fordi De forstikrer Os om, at den franske Division, som ligger i Cantonnement i de pavelige Stater, er der for at forsvare Katholicismens Rettigheder. Gud velsigne derfor Dem, Hr. General, og denne Division og med den hele den franske Armee, og Gud velsigne ogsaa alle Samsundsclasser af denne hæderlige Nation. Idet Vi her kaste os i Støvet for den Gud, Som var, Som er, og Som evig vil være, bede Vi Ham med ydmygt Hjerte om at udgaae Sin rigelige Naade og Sit Lys over denne Armees og denne Nations ophviiede Fører, paa det han ved Hjelp af dette Lys kan gaae sikkert frem paa sin vanskelige Vej og tillige erkjende det Falske i de Principer, som i de sidste Dage ere fremsatte i et Flyveskrift, der kan betegnes som et Mindesmærke for Hykleri og som et usælt Billede af Modsigelser. Vi haabe, at han ved Hjelp af dette Lys, eller rettere sagt, Vi ere overbeviste om, at han ved Hjelp af dette Lys vil fordømme de Grundsætninger, som indeholdes i dette Flyveskrift, og Vi ere saa meget mere overbeviste derom, som Vi ere i Besiddelse af nogle Actstykker, som Hans Majestæt har havt den Godhed at tilstille Os, og som indeholde en ligefrem Fordømmelse af disse Grundsætninger. Det er med denne Overbeviisning, at Vi anraabe Gud om at lyse Sin Velsignelse over Keiseren, over hans ophviiede Gemalinde, over den keiserlige Prinds og over hele Frankrig."

Det er denne Tale, i hvilken Paven skal, ifølge visse revolutionaire Blades Talemaade, have „givet sin Harmes Lyst"! Vi kunne ikke andet, end finde, at den kun aander Mildhed og Kjærlighed ligeoverfor den Nederdrægtighed, hvormed Jesu Christi Vicarius for Tiden bliver behandlet af en Souverain, som kalder sig „Hans Helligheds hengivne Søn" men paa den anden Side staaer i Forbund med Kirkens og den h. Stols svorne Fjender. — Efter at Keiser Napoleon høitidelig havde lovet, at han vilde, at alle den hellige Stols verdslige Rettigheder skulde respecteres og opretholdes (see Stand. Kirket. 1859 Nr. 12 S. 191 og Nr. 23 S. 362), stifter han nu paa eengang Menning, bryder sit keiserlige Løfte, og gjør sig til Redskab for de revolutionaire Drøvrere, idet han i en Skrivelse til Paven af 31. Decbr. sidstl. indtrængende anbefaler den h. Fader, at opgive sine Rettigheder paa den revolutionerede Romagna! — Vedens Keiser Napoleon ikke har spurgt en eneste europæisk Stormagt om Tilladelse til at komme Sardinien til Hjelp med Vaabenmagt, for at føre en uretfærdig Erobringsskrig mod Østerrig, skal det nu være forbudt, at komme den h. Fader til Hjelp for at undertrykke en ved fransk-sardiniske Agenter fremkaldt Rebellion i hans egne Stater! Det er fransk napoleonisk Retfærdighed! Men

for Tiden spørges der ikke mere om, hvem der har Ret, men kun hvem der har Magt; det er Næverettens smukke Tider, som vende tilbage!

Kjøbenhavn. Flere hundrede vorne Katholiker her af Staten have Søndagen d. 15. d. M. i Løbet af faa Timer undertegnet den i forr. Nr. meddeelte Ösnabrückse Hengivenheds-Adresse til den hellige Fader Pave Pius IX. Af de Katholiker, som overhovedet endnu opfyldte deres kirkelige Pligter (d. v. s. af dem, om hvem det er bitterligt, at de regelmæssigt høre den hellige Messe om Søndagen og holde deres Paaskecommunion), have forholdsvis kun faa holdt sig tilbage, saa at man i Sandhed kan sige, at hele Menigheden herved har aflagt et offentligt Vidnesbyrd om sin Hengivenhed og Kjærlighed for vor h. Kirke og dens synlige Overhoved, et offentligt Vidnesbyrd for Retfærdighedens og Lovlighedens Principer, en høitidelig Protest imod de Rebellions- og Revolutionsprinciper, som en uchristelig Politik for Tiden bestræber sig for at gjøre gjeldende og at sanctionere i den europæiske Samfundsorden. Vel er en saadan Protest fra nogle hundrede Katholiker iblandt en Befolkning af halvanden hundredetusinde Medborgere i og for sig kun ringe og ubetydelig, men den bliver til en Magt ved at slutte sig til hine mange Millioner ligesindede Troesbrødre i alle øvrige Dele af den civiliserede Verden, som for Tiden holde sammen i deres Forsvar af Kirkens truede Rettigheder med en Enighed og Samdrægtighed, som vækker Forbauselse og Frygt selv hos Kirkens værste Fjender. — Den danske Text af den Ösnabrückse Adresse, smagsfuldt kalligraphisk udstyret, og forsynet med alle de tegnede Underkrifter, blev allerede i Tirsdags, d. 17. ds. affendt til Ösnabrück, tilligemed de Undertegnedes frivillige Kjærligheds-gaver, hvilke ligeledes vare naaede til en uventet høi Sum; selv smaa Børn trængte sig til for at give den h. Fader et Beviis paa deres barnlige Kjærlighed til ham ved at nedlægge en Deel af deres Sparestillinger i Bøjsen. Naar man især tager i Betragtning, i hvor kort et Tidsrum saavel Underkrifterne som ogsaa Bøgebidragene bleve samlede, samt hvor vidt adspredt den herværende katholske Menighed boer i Byen og Forstæderne, da maa det her opnaaede Resultat ubetinget kaldes et særdeles gunstigt og glimrende, og kan med Rette sættes i Rang med de gunstigste Demonstrationer selv i heelt katholske Stæder og Egne; og ligesom denne Kjendsgjerning paa den ene Side tjener til Ære og Roes for selve Menigheden, idet den er et talende Beviis paa den kirkelige Aand, der besjæler dens overveiende Fleertal, vil den paa den anden Side heller ikke unblade at glæde og trøste vore kirkelige Foresatte: vor Høiærv. Biskop og vor hellige Fader, hvilken Sidste især i disse stormefulde Dage i høi Grad trænger til Trøst og Opmuntring fra Kirkens trofaste Børn. —

Paderborn. Samtidig med Adressen til den h. Fader blev i vor Stad af en Kreds katolske Mænd affattet en Adresse til Hs. Kgl. Høihed Prindsregenten af Preussen, hvori det Dunst og den Bøn er udtalt, at Hs. Kgl. H. ikke maatte taale, at man berøvede den h. Stol dens Eiendom, men hoos de andre Stormagter optræde til Forsvar for den h. Faders Rettigheder, som er det geistlige Overhoved for to Femtedele af Prindsregentens Undersaatter. Forsynet med 737 Underkrifter af katolske Borgere af alle Stænder i vor Stad er denne Adresse affendt den 30. Nov. sidst.; den lyder saaledes:

Deres Kongelige Høihed! Undertegnede Katholiker vove herved at nærme sig Deres Kongelige Høiheds Throne med følgende underdanigste Bøn:

Det er Deres Kgl. Høihed vel bekjendt, hvilken Stilling Kirkestatens Regent, vor h. Fader, indtager i den katolske Kirke, hvorledes han i Troessager er det Baand, som forbinder alle Kirkens Medlemmer med hverandre, det Middelpunkt, om hvilket Alle stikke sig, den Autoritet, som alle Katholiker ydmygt og glad underkaste sig, saasnart den endelig har udtalt sin Dom over Tvivl i Troessager. Naabent og uden Tilbageholdenhed tør vi aflægge denne Bekjendelse ligeoverfor en Herfker, der ikke agter paa deres bagvaakende Ord, som deri see en for Staten farlig Løsning i Undersaaternes Pligter, ligeoverfor en Herfker, der med sit aabne og klare Blik erkjender, hvorledes Lydigheden, et udeleligt Gode, ikke kan vakte paa Religionens Mark, uden at Lydighedens Idee og Pligt ogsaa imod enhver anden Øvrighed derved tillige bliver saaret i sin dybeste Grund. Og denne Paven's hellige Magt har man vovet at antaste; forbrøderfke Hænder have forsøgt at sønderrive, vel endnu ikke det aandelige Baand, som knytter os Katholiker til den h. Stol, men forelsøbig kun den ældste af alle Throners Autoritet, der ligesom legemliggjør og bestjerner hien Idee, som holder Verden sammen. Revolutionen vil rive det Kongelige Purpur af den ældste af alle Regenters Skuldre, hvis Rettigheder Aarhundreder have helliget.

Kongelige Høihed! Det katolske Folk af alle Verdens Nationer har dybt følt dette Dolkestik i sit katolske Hjerte; henved to hundrede Millioner Katholiker have med Stræk og Harme hørt deres Faders Klageraab! Og hvilken Afgrund frembyder sig her ikke for vort Blik! Efter dette forbrøderfke Attentat imod den romerske Regent, hvad skulde der endnu kunne standse Revolutionens skrækkelige Løb, denne fortrinnsviis vort Aarhundrede tilhørende Svøbe for Nationerne? Hvilke Omvæltninger ville følge af det hist i Italien opstillede Princip om Folkets frie Valg? Er ved hien hist udøvede Voldsgjerninger ikke Veien banet for alle slette og ugudelige Mennekers Intriguer til lovlig Revolutionering af alle Stater og Nationer? Hvo kan og tør endnu nogensinde vove at lære og forsvare vor h. Religions Lære: at enhver Underfaat skylder sin Øvrighed

Lydighed, beredvillig Lydighed, dersom man andre Steder vil tillade Underfaatten, saasnart han i sine indbildte Meninger anseer det for godt og retfærdigt, at opsigte sin Herre og af Gud indfatte Regent Lydigheden? Disse Spørgsmaal, som omtaae Fremtiden, opstaae med Nødvendighed, naar saadanne Afstyheligheder, som Italien nu frembyder os, kunne ustraffet skee for andre legitime Magters Dine. Disse Momenter ere de eneste, som her ere afgjørende, da de angaa Principet for de i Italien opstaaede Omvæltninger. Om det er nyttigt, om det er nødvendigt, at den h. Fader overhovedet kalder en verdslig Besiddelse sin egen, at han der, uhindret af nogensohelst verdslig Magts Indflydelse, kan udøve sin Pligt som Kirkens Overhoved, frendeles om og hvor meget Bærd Pressens Skrig paa Reformer har, hvis Nødvendighed desværre er et uundgaeligt Attribut for alle menneskelige Institutioner, — det er Spørgsmaal, som træde i Baggrunden, hvor det gjelder om at ryste den Idee, hvorpaa hele det menneskelige Samfund og alle Stater ere grundede, den Idee, uden hvilken Døre og Porte aabnes for alle Afstyheligheder og et permanent Anarchie, uden hvilken alle Fyrster maae stige ned fra deres Throner, saasnart det skulde behage en Bande slette Mennesker at forlange deres Afstættelse.

Dette er, Kongelige Høihed! vore Følelser, som vi nedlægge for vor ridderlige, af Guds Raade indsatte Hersters Throne. Fulde af Tillid til Deres Kongelige Høiheds ædelmodige Sindelag og alle Fyrsters og Folkeslags Interessers Solidaritet, henvende vi til Deres Kongelige Høihed den underdanigste Bøn: at De, med den mægtige Anseelse, som Preussens Krone glæder sig ved i det europæiske Statsystem, vil optræde til Forsvar for de helligede Rettigheder af den h. Fader, hvis smertelige og for al Fremtid uheldsvangre Lidelse og Skjebne paa det dybeste ryste vore Hjerter.

Kun nogle Ord have vi her at tilføie. I over tusinde Aar har den h. Stol under alle Forholdenes Omstyringer og Tidens Storme havt sin verdslige Besiddelse, og der gives ikke en eneste anden Fyrste paa Jorden, som besidder og behersker sit Rige med større Ret, end den h. Stol Kirkestaten.

Bisnok er Besiddelsen af Kirkestaten ikke ubetinget nødvendig for den katholiske Kirkes Bestand. Ogjaa uden den kan den løse sin hellige Opgave i Menneskeheden. Den blev hæderligt regjeret af Baverne, da disse maatte stjule sig i Katafomborne. Desuagtet er denne Besiddelse af høieste Betydning og Vigtighed for hele Kirken og kan, saaledes som Forholdene nu foreligge, ikke opgives uden største Skade. Fratag den h. Fader hans jordiske Besiddelse, og hans Frie er i Fare; en vis Afhængighed af den verdslige Fyrste, i hvis Land Baven bliver nødt til at boe, er da uundgaelig. Fratag ham hans Eiendom, og den frie Forbindelse med alle Jordkredsens Monarker og Lande er forstyrret, og Religionens Anliggender ville ofte være udsatte for Fare og Forvirring ved Po-

litikens Bestræbelser. Berøv Petri Stol Kirkestaten, og Paven er berøvet Midlerne til at bestride de uafviselige Udgifter, som hans Stilling, hans Embedsmænd, Anstalterne til Christendommens Udbredelse, overhovedet Kirkens Interesser paalægge ham; han vilde da see sig henviist til katholske Tyrsters og Folkets milde Bidrag. Hvo som derfor angriber Kirkestaten, den h. Stols verdslige Besiddelse, han har kastet Handsken til hele den katholske Kirke, som han derved foruretter og krænker.

Tjdskland. Indtil nu er der affendt Hengivenheds-Adresser til den h. Fader: fra Køl'n med 155,000 Underkrifter, fra Breslau med 106,000, fra Münster med 98,690, fra Baderborn med 75,000, fra Augsburg med 57,191, fra Passau med 35,019, fra Braunsberg i Ermland med 22,300; tilsammen: 569,200 Underkrifter, foruden dem fra Wien, München, Prag, Osnabrück ic., hvis Antal endnu ikke er bekjendt. — I Paris talte en Adresse forleden Dag allerede 25,000 Underkrifter. — Ogsaa fra Amerika indløbe de mest rørende Condolentskrivelser fra Geistlighed og Folk med rige frivillige Gaver til den h. Fader.

Til Ansgariusforeningens Medlemmer!

Søndagen den 5. Februar Efterm. Kl. 4½ afholdes Foreningens aarlige Generalforsamling i Skolelocalet Nr. 2, paa hvilken Regnskabet over Foreningens Indtægter og Udgifter vil blive forelagt. Da der ved samme Leilighed ogsaa bliver meddeelt en kort Beretning om Vincentius- og Marieforeningens nærværende Status, saa kunne ogsaa Medlemmerne af disse tvende Foreninger erholde Udgang til denne Ansgariusforeningens Generalforsamling.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 29. Januar. — 4. Søndag efter Epiphaniæ. — Gudstjeneste: Form. Kl. 8 og 12 stille Messé. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt. — Fredagen d. 3. Februar, den h. Martyr og Biskop Blasius' kirkelige Mindebag.
- Søndagen d. 5. Februar. — Søndag Septuagesima. — Mariæ Renfelsesfest eller Kyndelmisse, — og tillige: Menighedens Patron, den hellige Ansgarius' høitidelige Mindebag. — Gudstjeneste: Form. Kl. 8 og 12 stille Messé. — Kl. 9½ Lyseindvielse og derefter Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 høitidelig Vesperandagt.

Kjøbenhavn.

©. Friers Bogtrykkerie.

Skandinavisk Kirketidende

for katholske Christne.

Sde Aargang.

Nr. 4.

Søndagen den 12te Februar.

1860.

„Skandinavisk Kirketidende“ udgaar hver anden Søndag og leverer Subscribersne desuden i Aarets Løb gratis et eller flere religiøse Skrifter. — Subscription paa denne Tidende indtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Fr. Konsthandler C. N. Blaufensteiner, store Kjøbmagergade 68, og i alle Bøglæder; i de danske Stater paa de tgl. Postcontoirer. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. Kvartalet.

Den h. Fader, Pave Pius IX.'s Rundskrivelse til den hele katholske Christenhed.

Til Vore ærværdige Brødre, Patriarkerne, Primaterne, Erkebiskopperne, Biskopperne og øvrige Localordinarier, som staae i Samfund med den Apostoliske Stol,

Pius IX., Pave.

Ærværdige Brødre, Hilsen og Apostolisk Betsignelse! Vi kunne ikke med Ord udtrykke, ærværdige Brødre, hvilken Trøst og Glæde i al Vor Bedrøvelse Eders og de under Eders Varetægt staaende Troendes udmærkede og beundringsværdige Trofast, Kjærlighed og Hengivenhed imod Os og denne Apostoliske Stol, saavel som Eders Enighed, Redebonhed, Iver og Standhaftighed i Forsvaret af denne Stols Rettigheder og Retfærdighedens Sag have beredet Os. Neppes havde I af Vor Rundskrivelse af 18. Juni s. A. og derpaa af Vore tvende Consistorial-Allocutioner til Eders store Smerte erfaret de tunge Hjem søgelsler, som have rammet Kirke og Stat i Italien, neppes havde I faaet Kundskab om de skjændige oprørske Bevægelser og Foretagender imod Italiens retmæssige Hyrster og imod Vort og denne h. Stols hellige og legitime Herredømme, førend I, imødekommende Vore Duffer og Sorger, uforsøvet have med al Omhu anordnet offentlige Bønner i Eders Diecefer. Fremdeles have I ikke alene i Eders hengivne og kjærlighedsfulde Skrivelser til Os, men ogsaa i Hyrdebrevne og andre religiøse og lærde, iblandt Folket udbredte Skrifter, til særdeles Berømmelse for Eders Stand og Navn, opløstet Eders biskoppelige Stemme, I have modigen forseglet vor hellige Religions og Retfærdighedens Sag og kraftigen udtalt Eders Afsty for de sacrilegiske Angreb paa den romerske Kirkes verdslige Herredømme. I det I standhaftigt værnedes om

dette samme Herredømme, have J med Glæde bekiendt og lært, at det ved en søregen Styrelse af det Alt regjerende og ledende Forsyn er blevet overdraget den romerske Pave, for at han, infindende underkastet nogen verdslig Magt, med den fuldeste Frihed og uden nogenjomhelst Hindring kunde udøve den ham af vor Herre og Gud Christus Selv betroede Apostoliske Tjenestes høieste Embede. Ogsaa den katholske Kirkes dyrebare Sønner have, nærrede ved Eders Lære og opmuntrede ved Eders fortræffelige Exempel, bestræbt sig for at lægge det samme Sindelag imod Os for Dagen, og de gjøre det endnu i denne Time. Thi fra alle Lande i den hele katholske Verden have Vi modtaget næsten utallige Skrivelser, saavel fra Geistlige som fra Lægsfolk af enhver Livsstilling og Stand, hvoriblandt saadanne, der ere undertegnede af hundrede tusinde Katholiker og i hvilke de klart bekræfte deres barnlige Hengivenhed og Uafrygt for Os og denne St. Petri hellige Stol, af al Kraft forkaste Oprøret og de Rebellioner, som have fundet Sted i Bore Provindsfer, og erklære, at den hellige Petri Arvegods maa bevares fuldkommen uantastet og ubeskaaret og blive forsvaret imod enhver Forurettelse. Ikke saa af de Undertegnede have desuden lært og beviist dette i meget bekvilge og lærde Skrifter. Alle disse herlige Udtalelser fra Eders og de Troendes Side, som ere værdige til den høieste Roes og til at indføres med gyldne Bogstaver i den katholske Kirkes Annaler, have grebet Os saa dybt, at Vi glæde maatte udraabe: „Priset være Gud og vor Herre Jesu Christi Fader, Barmhjertighedens Fader og al Trøstens Gud, Han, Som trøster os i al vor Sorg!“ I de haarde Trængsler, som thyge paa Os, kunde der nemlig intet være mere behageligt, glædeligt og ønskeligt, end at see, hvorledes J, ærværdige Brødre, Alle ere besjælede og begejstrede af en eendragtig og beundringsværdig Iver i Forsvaret af denne hellige Stols Rettigheder, og hvorledes de til Eders Omsjorg betroede Troendes fortræffelige gode Villie stræber efter det samme Maal. I kunne derfor selv let forestille Eder, hvor meget Vor faderlige Kjærlighed for Eder og for det hele katholske Folk med den fuldkomneste Ret forhvies med hver Dag.

Men medens denne Eders og alle Troendes herlige Sindelag og Kjærlighed imod Os og den hellige Stol lindrede Vor Smerte, opstod der fra en anden Side en ny Anledning til Sorg, og Vi tilskrive Eder derfor dette Brev, for at J Alle i en Sag af saa stor Betydning paany kunne blive bekiendte med Vort Sindelag. Som flere af Eder allerede vide, er der nemlig i et Pariserblad, som kaldes Moniteur, blevet offentliggjort en Skrivelse fra de Franskes Keiser, et Svar paa Vort Brev, i hvilket Vi indstændigen bade Hans Keiserlige Majestæt om, ved sin mægtige Forbøn paa Parisercongressen at bevare Vort og denne hellige Stols verdslige Herredømme uantastet og ubeskaaret og

befrie det fra det forbrøderste Oprør. I denne sin Skrivelse henviser den ophviiede Keiser til en Plan, som han fort i Forveien havde forelagt Os angaaende disse Vore oprørste Provindser og giver Os nu det Raad, at Vi skulde give Afkald paa Befrielsen af disse Provindser, da den nærværende Forvirring efter hans Mening kun kan afhjælpes paa denne Maade.

Enhver af Eder, ærværdige Brødre, indseer, at Vi, ihukommende Vor hellige Pligt, ikke kunde tie, da Vi modtog et saadant Brev. Vi skyndte Os derfor med, ufortøvet at skrive Keiseren tilbage, idet Vi med Apostolisk Frimodighed klart og aabent erklærede ham, at Vi paa ingen Maade kunde gaae ind paa hans Raad, og det fordi „uovervindelige Vansteligheder vare forbundne dermed i Betragtning af Vor og denne hellige Stols Værdighed og Vor hellige Character og fornødelst samme Stols Rettigheder, som ikke tilhøre nogensomhelst kongelig Families Efterkommere og Arvinger, men alle Katholiker“; tillige udtalte Vi: „at Vi ikke kunde afstaae Noget, som ikke er Vort og at Vi meget klart indsee, at hiin Seier, som han ønskede, at der skulde tilstaaes de oprørste Indvaanere i Emilien, vilde være en Opmuntring for de indfødte og fremmede Oprørere i andre Provindser til de samme Handlinger, naar de saae det heldige Resultat, som Oprøret havde opnaaet.“ Endvidere have Vi iblandt Ander meddeelt bemeldte Keiser: „at Vi ikke kunne give Afkald paa de omtalte Provindser under Vort pavelige Herredømme i Emilien, fordi Vi i dette Tilfælde vilde frænke den hviddelige Ed, ved hvilken Vi ere bundne, vække Utrothed og Uro i Vore øvrige Provindser, tilføie alle Katholiker en Forsmædelse og endelig ikke alene svække hine italienske Fyrsters Rettigheder, som uretsfærdigen ere blevne berøvede deres Herredømme, men ogsaa alle andre Fyrsters i hele Christenheden, som ikke ligegyldigen kunde see paa, at de farligste og forføreligste Grundsætninger blive gjorte gjeldende.“ Heller ikke undlode Vi at fremhæve, „at det maatte være Hans Majestæt bekjendt, ved hvilke Mennesker, hvilke Penge og hvilken Understøttelse Revolutionens sidste Forsøg i Bologna, Ravenna og andre Stæder ere blevne stiftede og fuldførte*), idet det langt overveieende Fleertal af Befolkningen stod ligesom lynslagen ved hine Bevægelser og aldeles ikke vilste nogen Tilbøielighed til at slutte sig til dem.“ Og da den durchlauchtigste Keiser var af den Mening, at Vi maatte aftræde hine Provindser, fordi der var stiftet en revolutionair Bevægelse, saa gav Vi ham det meget rimelige Svar, at et saadant Beviis intet beviste, fordi det beviste for

*) Høle Verden ved, at hiin Revolution i Kirkestaten er stiftet og fuldført ved Hiels af fransk=italiensk=engelske Agenter og Penge.

meget*); thi lignende revolutionaire Bevægelser have meget hyppigt fundet Sted saavel i Europa, som andensteds. Men enhver Fornuftig indseer, at dette ikke er nogen retmæssig Grund til, at formindste en Stats Obeet. Vi umblode heller ikke at gjøre samme Keiser opmærksom paa, at hiint første Brev, som han tilskrev Os før den italienske Krig og som bragte Os Trøst, og ikke Sorg, — er lydt ganske anderledes, end denne hans sidste Skrivelse. Men da Vi af nogle Ord i den keiserlige Skrivelse, som bemeldte Tidende har offentliggjort, troede at maatte befrygte, at disse Vore Provindjer i Guilien allerede maatte blive betragtede som løsbrevne fra Vort pavelige Herredømme, saa bade Vi i Kirkens Navn Hans Majestæt: at han af Hensyn til sit eget Vel og sin egen Fordeel vilde virke derhen, at denne Vort Frygt fuldkommen maatte fjernes. Og med hiin faderlige Kjærlighed, hvormed Vi maae drage Omsorg for Alles evige Vel, have Vi mindet ham om, at Alle engang skulle aflægge et nøie Reaustab og vente en streng Dom for Christi Domstol og at Enhver omhyggelig maa stræbe efter, da hellere komme til at erfare Barmhjertighedens, end Retfærdighedens Virkninger.

Det var fornemmelig det, som Vi iblandt Andet have svaret de Franskes ophøiede Keiser, og Vi have anseet det for nødvendigt at meddele Eder det, ærværdige Brødre, for at fremfor Alle I og den hele katholske Verden med Eder altid meer og mere maae erkjende, at Vi med Guds Hjelp i Alting skulle handle i Overensstemmelse med Vort Pligt og Skyldighed uden Frygt, og ikke lade Noget usorøgt, for modigen at forsvare Religionens og Retfærdighedens Sag, for med Standhaftighed at beskytte og bevare den romerske Kirkes verdslige Herredømme, dens jordiske Eiendom og dens Rettigheder, som tilhøre den hele katholske Verden, fuldstændige og ufrænkede, og tillige at optræde til Forsvar for alle øvrige Fyrsters retfærdige Sag. Idet Vi stole paa Hans guddommelige Bistand, Som har sagt: „I Verden skulle I have Trængsel; men fatter Mod, thi Jeg har overvundet Verden“ (Joh. 16, 33.), og: „Salige ere de, som lide Forfølgelse for Retfærdighedens Skyld“ (Matth. 5, 10.), — ere Vi beredte til at træde i Vore Forsædres Fodspor, at følge deres Exempel, at lide alt Bittert og Ondt og selv hellere lade Vort Liv, end at Vi nogenfinde skulde svigte Guds, Kirkens og Retfærdighedens Sag.

I kunne let forestille Eder, ærværdige Brødre, hvilken bitter Smerte der griber Os, naar Vi see, hvorledes vor hellige Religion til største Skade for Sjælene bliver foruroliget ved en af-

*) Qui nimis probat, nihil probat — Logifernes gamle Mundheld. Men hvor er Logiken bleven af i vore Ræverettens Læber!

skellig Krig, og hvilke heftige Storme der ryfste Kirken og den hellige Stol. Ligeledes begribe I vor dybe Betyrning, naar Vi betragte de Farer, i hvilke saa mange Sjæle svæve i hine oprørste Provindier, hvor Fromhed, Religion, Tro og sædelig Ærbædighed daglig blive mere undergravede navnlig ved forpøstede Skrifter, som man udbreder iblandt Folket. Men I, ærværdige Brødre, som ere kaldede til at dese Vor Hyrdeomsjorg, I, som med en saa stor Trofskab, Standhaftighed og Kraft have reist Eder til Religionens, Kirkens og den Apostoliske Stols Forsvar, — vedbliver at forsvare denne Sag med største Mod og Iver og opflammer Dag for Dag mere de til Eders Omsjorg betroede Troende, saa at de under Eders Anførsel uophørlig maae indvie deres Beskræbelse og Anstængelse til den katholske Kirkes og denne hellige Stols Forsvar, saavel som til Beskyttelse af denne Stols verdslige Herredomme og den hellige Petri Arvegods, eftersom disses Forsvar er en Pligt for alle Katholiker. Og tillige ønske Vi atter og atter af Eder, ærværdige Brødre, at I i Forening med Os og med de Eders Omsjorg betroede Troende uafslædig ville opsende inderlige Bønner til den almægtige og gode Gud, at Han maa byde Stormene og Havet Rolighed, at Han med Sin synlige Hjælp maa staae Os bi, at Han maa reise Sig og domme Sin Sag, at Han naadigen maa oplyse alle Kirkens og den Apostoliske Stols Fjender og med Sin almægtige Kraft føre dem tilbage paa Sandhedens, Retfærdighedens og Frelsens Vej. Og for at Gud saa meget desto sikkrere maa laane Ore til vore, Eders og alle Troendes Bønner, lader os fremfor Alt, ærværdige Brødre, anraabe den ubesmittede og helligste Gudsmoder og Jomfru Maria's Forbøn, hun, som er vor kjerligste Moder og vort faste Haab, Kirkens kraftige Beskytterinde og Stotte, hun, hvis Forbøn formaacr saa meget hos Gud. Lader os fremdeles ogsaa paakalde den allersjaligste Apostelsyrstes Forbønner, han, hvem den Herre Kristus har bestemt til en Klippe for Sin Kirke, imod hvilken Helvedes Porte aldrig skulle formaae noget, saavel som ogsaa hans Medapostel Paulus' Forbøn og alle Helgeners, som med Christus herste i Himmelen. Vi tvivle ikke om, ærværdige Brødre, at I, paa Grund af Eders prøvede Fromhed og præstelige Iver, ville trofast efterkomme disse Vore Ønsker og Bønner. Imidlertid meddele Vi, som et Pant paa Vor inderligste Kjærlighed til Eder, af dybeste Hjertensgrund og med Ønske om al sand Lykke, Eder selv, ærværdige Brødre, og alle Geistlige og Lægfolk, som ere betroede til Eders Omsjorg, med oprigtig Velvillie den Apostoliske Velsignelse.

Givet i Rom ved St. Peterskirken, den 19. Januar 1860, i Bort Pontificats 14de Aar.

Skrivelse til en Katholit
om Brochuren „Paven og Congressen.“
(Sluttet.)

III. Diemedet.

For at skjule Diemedet, gjøres de største Anstrengelser, men trods alt det titter det igjennem.

„Fremfor Alt ønske vi, at Congressen vil anerkjende Nødvendigheden af Pavens verdslige Herredømme som et væsentligt Princip i den europæiske Orden. For os er dette Hovedpunktet.“

Saadanne Talemaader overraske os ikke; forinden man udplyndrer Paven og erklærer ham for uiftket til at forvalte sin Eiendom, maa man dog i det Mindste bringe ham nogle Hylindger, „man maa kysse hans Fødder og binde hans Hænder“, som Voltaire har sagt i det attende Aarhundrede. — I det Nittende vil man jo kun tage Tornekronen af hans Hoved, og det af puur Medlidenshed!

„Hvad Territorialbesiddelsen angaaer, saa er vel Staden Rom fortrinsviis af Bigtighed. Det Øvrige (altsaa ikke blot Romagnaen, men alt det Øvrige!) er kun af underordnet Betydning.“

Bravo, endelig ere vi altsaa komne paa det rette Sted! Rom og Vaticanets Haver! Vi ventede dette Ord, man havde udtalt det, og vi vidste det. Den h. Stols verdslige Herredømme skal altsaa, og det snart, indskrænkes til Staden Rom og dets Forstæders Territorium! Ret snart; thi, som Brochurens Forfatter med megen Elskværdighed bemærker: „Hvad vedkommer det Pavens Storhed, hvor mange Kvadratmile hans Stater ere store? Behøver han vel et udvidet Gebeet for at blive elsket og æret? Jo mindre Gebeet, desto større vil Souverainen være.“

Øfter at Paven nu er saa værdigen udstyret og jaaledes, som Brochuren videre siger, er stillet „ubevægelig paa Klippen“, maa man ogsaa vaage over ham og bevogte ham. Til dette Diemed „vil der hist være en italiensk Militz, som er tagen af Forbundsarmeens Elite, og har det Hverv, at værne for den hellige Stols Ro og Ukrænkelighed.“ — Da Paven nu selv ikke tør have nogen Armeé, saa maa man vel give ham Vogtere, for at han kan være fri.

Dg for at Alt kan være iudrettet paa det Fortræffeligste, mangler der intet videre, „end at en Municipalsfrihed, saa udstrakt som mulig, fritager den pavelige Regjering for alle Bestyrelsens Enkeltheder.“ Paven skal altsaa bydes dem, og Menigheden herfse; det er den Stadesløsholdelse, der bydes dem, som, for at tale med Brochuren, ere udelukkede fra det politiske Liv og gjorte „arveløje“.

Dg til syvende og sidst bliver da, som Slutsteen i Systemet, Pavedommet betalt af Europa, ligesom Sognevræsterne blive betalte af Staten, og det vil paa denne Maade have „en ganske betydelig Indkomst!“ Paven bliver saaledes forvandlet til Gudsdyrkelsens første europæiske Storebedsmand, og man vil, alt efter Tid og Omstændigheder, kunne forholde ham hans Dvartalsgage. Jeg for min Deel vilde foretrække det tørre Rugbrød og Katakomberne for en saadan Stilling. — Det ville vi ikke give eder, vil man maastee indvende mig, thi det bekommer eder altfor godt. — I dette Tilfælde vilde vi tage det selv! Dog nei, jeg vil her ikke videre udtale mine Følelser og Tanker.

Det er altsaa det, hvortil Souverainiteten tilsidst indskrænker sig, om hvilken Brochurens Forfatter paa den første Side siger saa phraaserigt: „Fra et religiøst Standpunkt er det nødvendigt, at Overhovedet for 200 Millioner Katholiker ikke staaer under Nogen, at han ikke er nogen Magt underordnet, og at den ophøiede Haand, som regjerer Sjælene, ikke er bunden ved nogen Afhængighed, men kan hæve sig frit over alle menneskelige Lidenskabers. Var Paven ikke en uafhængig Souverain, saa vilde han være Fransmand, Østerriger, Spanier eller Italiener, og hans Nationalitetens Character gjore Staar i Characteren af hans almindelige Yppersteprestedomme. Den hellige Stol vilde da ikke mere være andet, end en Støtte for en Throne i Paris, i Wien eller Madrid, og det er ligesaa vigtigt for England, Rusland og Preussen, som for Frankrig og Østerrig, at den ophøiede Repræsentant for den katholske Genhed hverken bliver tvungen eller ydmyget eller Nogen underordnet.“

Dg efter at I paa den Maade have saa smukt udviklet, at han ikke tør tvinges, fratage I ham med Magt en Deel af hans Stater. For at han ikke skal ydmyges, bringe I ham i en Familiefaders Stilling, som af sine egne Børn bliver stillet under Curatel, fordi han ikke mere kan støtte sig selv, — under den Betingelse, at de betale ham en Pension, uden at der imidlertid bestod en Domstol, som kunde nødsage dem dertil, dersom det skulde falde den ene eller den anden af dem ind, ikke mere at ville betale sin Deel. Dg for at han ikke skal være Nogen underordnet, for ikke at være afhængig, gjore I ham saa fattig, at han ikke mere besidder nogen egen Hjælpkilde, at han, for at leve, er givet til Priis for al Verdens Naade: for hans romeriske Underfatter, naar de gjore Oprør; for Municipalraadet, naar Paven mishager det; for Forbundsarmeen, som, naar Samvittigheden en Dag vilde gjore Paven det til Pligt, at handle imod Forbundet, vilde indespærre ham i Engelsborg paa det første Tegns af Forbundet; endelig for Frankrigs, Østerrigs og Spaniens Naade eller Unaade — med al Respect for de store katholske Magter være det sagt! — thi Ingen kan borge for, at

der ikke vil indtræde Revolutioner eller frembyde sig Anledninger til Misfornøielse og alle Slags Luner, som kun altfor let ere til at forudsee.

Udmængelse og Afhængighed, Fornedrelse og Slaveri er det altsaa, hvad man vil i sidste Instants, „for at garantere Katholicismens oplyiede Overhoved Sikkerhed og Storhed.“ Og den Mand, som foreslaaer alt dette, er „from, men uafhængig“, han er „en oprigtig Katholik“!

Til Slutningen stiller han da ogsaa endnu med den samvittighedsfuldste Omhu for de 200,000 Undersaatter, som han har ladet Paven beholde, deres nye Bliqter! Han gjør af Rom en Stad, som staaer ene i Verden, et Slags Kloster, til hvilket han forviser Paven, ligesom man fordmum staa Konger, som gik i Barndommen, ind i et Kloster, og af de romerfke Borgere gjør han et Munkesolk, „et Folk, fremmedt for alle Interesser og Lidensfkaber, som bevæge de øvrige Folkeslag, idet det ene og alene indvier sig til Guds Forherligelse; et Folk, som kun lever for Betragtningen, Konsten, store Grindringers Dykfelse og Bønnen; et Folk, som i Ro og Landsamling befinder sig i et Slags Dase, der ikke bliver berørt af Politikens Lidensfkaber og Interesser, og hvor man ene og alene beskæftiger sig med den aandelige Verdens blide og rolige Beskuelighed, men ved alt det altid endnu har den Gre, at enhver Mand af dette Folk tør kalde sig romerfke Borger: Civis Romanus.“

Opperligt! Deres Spøg er virkelig kostelig! Men naar nu trods al denne Poesie, naar det, trods Deres for et Selskabs Underholdning beregnede Løier, engang faldt dette Folk ind, at forstaae sin Tittel som „romerfke Borgere“ anderledes; naar det en Dag var træt af Deres „Dase“ og „den aandelige Verdens blide og rolige Beskuelighed“, naar det ikke længere behagede det, altid at leve i et Kloster; naar det, som De videre siger, „ikke for stedse vilde være udelukket fra hiin ædle Virksomhed, som i alle Lande ansporer Patriotismen og bringer alle Landens Gaver saavel som Characterens høiere Egenfkaber til den rette Udvikling og Udvøvelse,“ med eet Ord, naar det ikke mere vilde have nogen Pave, hvad vilde De da gjøre? — De vilde tvinge det; thi i dette Tilfælde vil De lade Evangen gjælde. Men dette Folk, hvad vilde det da gjøre under Trykket af denne nye og forhadte Eksistens, som De har opfundet for det? . . . Dog hvad bryder De Dem derom? De skal ikke leve der, men Paven skal leve der, han er god nok for et saadant Liv. Da Paven er en Fader og Kirken en Moder, saa vilde de nok, som De siger, vide at indrette deres Liv midt under Hadet og Fornærmelserne fra deres Undersaatters Side, som ved Deres latterlige og affkyelige System ere bragte dertil, at de midt i Italien ere sande Varias, de elendigste Mennefker, nedkuede og skjælvende i Betragtning og Bøn.

Det er altsaa det, De vilde skabe. Hvorfor har De ikke sagt det strax i Begyndelsen og uden Phraser?

Lykkelignvis vil det ikke komme saa vidt! Et saadant System vil ikke kunde gjøre sig gjeldende i det forestaaende store Raad i Europa, især naar dette Raad bliver holdt i Paris, og det faaholste og seierrige Frankrig er kaldet til den Ære, at føre Forsædet derved. [??] Nei, Frankrig vil ikke taale det; det vil ikke taale, at man skal sige om det, at det, for at naae til et saadant Resultat, har „vovet en stor Krig, vundet fire Slag, tabt halvtredstusindstyve tusind Mand, udgivet tre hundrede Millioner og rystet hele Europa.“

Dog nok, Deres Diemed er affløret. Det er Deres Principers Absurditet og Deres Midlers Slethed fuldkommen værdigt.

„Naar man behandler en Regjering saaledes,“ siger la Presse med roesværdig Aabenhjertighed, „saa erklærer man den for afstøffet.“ Tilintetgjørelsen af den pavelige Magt med eet Slag vilde imidlertid dog være en Brutalitet, hvortil Verden endnu ikke er vant; at bortføre Paven fra Rom, lader sig heller ikke godt gjentage; derimod er det en heel kostbar Opfindelse, at erklære Paven for uduelig til at regjere i sine egne Provindsler, idet man der undertrykker hans Magt, og samtidig at erklære ham for duelig til at regjere i Rom, idet man paa samme Tid vanærer ham her; thi affeet fra, at Opfinderen har erhvervet sig en Fortjeneste, byder selve Opfindelsen den Fordeel, at man rigtignok uden megen Larm og Skridt for Skridt, men useilbart og sikkert vil komme til Maalet.

Det er den samme Politik som i Maret 1809, kun med den Forskjel, at man i 1809 med Bold bortførte Paven fra Rom: idag gjør Brochuren kun det ustyldige Forslag, at græle ham der. Bortførelsen opnaaede dengang ikke sit Diemed; Dvælningen vilde opvække mindre Forargelse og Opsigt, og vilde maaskee lykkes.

Det kan ikke negtes, at alt det vilde være hvist interessant, dersom det kun ikke var for skræffeligt, og at vi have i ni de Modstandere! Vi opbyde Alt, for at bevise dem, at Paven maa være fri, uafhængig, souverain og almindelig æret; og vore Modstandere svare os: Ja, vist maa det være saaledes; de selv udtale det jo ligesaa hvist og endnu hviere, end vi. Og desuagtet — hvad gjøre de Paven til? Til et Slags stum og døv Afgud, fængslet og ubevægelig midt i det gamle Rom, „ubevægelig paa hans hellige Klippe.“

De har virkelig, mine Herrer, en ganske eiendommelig Maade, at forklare det Sted paa: Tu es Petrus et super hanc petram . . . (Du er Petrus, og paa denne Klippe ic.). Men tag Dem vel iagt; der staaer skrevet om denne Klippe, at den, som løber imod den, bliver knust af den! Super quem ceciderit, conteretur (o: hvem den falder paa, ham vil den knuse).

Vi gjøre os al Umage for at bevise vore Modstandere, at

Rom, at Italien, at Europa ikke kan undvære Paven, og de svare os: Vi ere jo ganske enige med Dem, og vi ville i Rom, midt i Italien og Europa bevogte Paven saa noie, at han ikke skal kunne undslippe os. Vi ville holde ham der, omslynge ham saa fast, at Ingen skal kunne tvivle om vor Kjærlighed og Magt.

Kun een Banffelighed rejser der sig ved alle disse Ting, og denne bestaaer deri, at selv de finest udtænkte Planer mislykkes ligeoverfor Gud! Fra den høie Himmel vaager Gud over Sin Kirke, og ved uforudseete Raadslutninger, ved voldsomme Rystelser, naar det maa være, som Bødsuet siger, redder Han den af de største Farer og spottes ad Jordens snue Konstnere. Han oplyser, naar det behager Ham, den menneskelige Visdom, som i og for sig er saa forfynnet, og naar den bortvender sig fra Ham, „saa giver Han den til Priis for dens Uvidenhed, blander, styrter og bestammer den, den forvikler sig da i sine egne Rænker, og al dens Forsigtighed bliver til en Snare, hvori den fanger sig selv.“ Provelsen tager tilsidst en Ende, og Kirken bliver. Alt det er allerede tiere fteet og vil endnu fremdeles fke.

J ansee Paven for overvunden, fordi man i tre Maanedre har fremkaldt en Revolution imod ham i hans Provindsler. Ederes Tanker naae imidlertid ikke langt, og med eders Forudvidenhed ville J — dette være sagt med eders Forlor — komme galt afstied. Vi overgive os ikke saa let! Baverne have allerede seet ganske andre Mænd og Begivenheder og staae endnu altid fast. J mene, at Paven er ødelagt, fordi de Revolutionaire erklære hans Finantser for daarlige, efter at de selv have bidraget alt det Mulige til Finantsernes Ruin, og de tilbyde ham nu derfor en Pension til sit Underhold. Men af eders Hænder vil han ikke modtage den, J ere altfor store Herrer, og det kunde en smuk Dag falde eder ind, at foreholde ham eders Belgjæringer, eller lade eder dem for dyrt betale af ham.

En Almiøse! Ak, naar de Troendes Fader engang vil blive bragt jaaviddt, jaa er det værdigere for ham, at han modtager den af de Fattiges Haand, end af eders. Fem hundrede Biskopper, som igaar opløstede deres Stemmer i hele Verden for ham, ville ogsaa endnu i Nødsfald indsamle den gamle St. Pederspenning for ham, og den katolske Verden vilde endog lærere ham Soldater, hvis det var nødvendigt.

Troer De da, at der ikke mere flyder Christenblod i vore Aarer og at vore Hjerter ikke mere slaae i vort Bryst? Betænk vel, at Enden vil blive, at De jaarer os; om vi havde nødt, at vækkes af Søvn, det veed jeg ikke; men De har i det Mindste ganske fortræffelig forstaaet at aabne Dinene paa os.

Dog det være som det vil, vi vente og bede, fulde af Smerte og Bitterhed, naar vi see hvad Menneskene forberede, fulde af Tillid og Fortrøstning, fordi vi vide, hvad Forsynet formaaer.

Da jeg, min Ven, idag Morges paa den hvide Festdag for Verdenfrelserens Fødsel i en Stald overtænkte alle disse sorgelige Ting, hørte jeg uskyldige og livfulde Stemmer at synge i min Domsikke: Gloria in excelsis Deo (Glorie for Gud i det Høie)! — og jeg sagde glad til mig selv: Saaledes vil der evindeligt blive sunget paa Jorden. Men ved Ordene: Et in terra pax hominibus bonae voluntatis (Fred paa Jorden for de Menneſter, som have en god Villie) maatte jeg med Smerte sige til mig selv: Hine Menneſter have ikke Freden og give den ikke, fordi de ikke ere Menneſter, som have en god Villie. Maatte Himmelen endelig ſjenke Dem denne gode, oprigtige Villie og med den Modet, som fattes Dem til at opfylde Guds Gjerning og Deres egen Skjebne!

Naar De nu spørger mig, min Ven, om min endelige Dom over denne berhyggede Brochure, ſaa ſiger jeg Dem: Afſeet fra de Beſpottelser, ſom der optræde i en gemenere Form, er Brochuren intet andet, end en ny Udgave af About's infame Pamphlet. De Slutninger, hvortil Hr. About og Brochuren komme, ere ganske de ſelvsamme. Hør, hvorledes Hr. About ſammenfatter dem: „I værste Tilfælde og ſidſte Instantz, ſiger han, vilde Paven altid beholde Staden Rom, ſine Paladſer, ſine Templer, ſine Cardinaler, ſine Prælater, ſine Præſter, ſine Munkke, ſine Fyrſter og Laquaier. Europa vilde ſørge for denne lille Colonies Forpleining, og Rom, omgiven af Verdens Grefrygt, ligesom af en chineſiſt Muur, være et fremmed Legeme midt i det fri og levende Italien.“

Og da videre: „Fyrſterne ville endnu engang læſe Historien. De ville da finde, at stærke Regjeringer ere de, ſom holde Religionen i deres Magt; at det romerſke Senat ikke gav de karthagienſiſte Præſter det Privilegium, at prædike i Italien; at Dronningen af England og Keiſeren af Ruſland ere Overhovedet for den anglicaniſke og ruſiſke Religion, og at Paris ſølgelig ogſaa maatte være den ſouveraine Metropole for alle Frankrigs Kirker.“

Dog nok om denne Brochure! Til Slutningen vil jeg endnu gjerne bede Forfatteren om, dog behageligt at give ſig ganſke tilkjende. Naar man nedſriver ſaadanne Ting, ſaa nævner man ogſaa ſit Navn; og hvo ſom forſøger paa ſaadanne Foretagender, han ſkulde billigviis ogſaa aftage Maſken. Vi ville ſee Anſigtet, vi ville ſee Dinene, for at kunne bedømme deres Blik; vi ville endelig en Mand, ſom man kan drage til Regniſtab for hans Tale.

Orleans, 25. December 1859.

† Felix,
Biſkop af Orleans.

Samtlige preussiske Biskoppers Adresse til Prinds-Regenten.

Allerburchlauchtigste, Allernaadigste Prinds-Regent,
Kongelige Høihed!

Ved de uhyffelige Forviklinger, som en sorgelig Krig og i dens Følge Revolutionen have bragt over Italien og tildeels ogsaa over Kirkestaten, og som nu — ifølge de offentlige Blades tilførelselige Beretninger, skulle finde deres Løsning paa en forestaaende Congress, føle de katholske Biskopper i Preussen sig opfordrede til, med den tillidsfuldste Uerfrygt at foredrage Deres Kgl. Høihed en Bøn, som paa det Dybeste berører den katholske Kirke. Det er den Bøn, at Deres Kongelige Høihed ikke maa tillade, at Paven bliver berøvet eller indskrænket i det verdslige Herredømme, som Gud har givet ham, og at Deres Kongelige Høihed vil give den til Congressen bestemte preussiske Gesandt den Instruction, at modsætte sig enhver omhelst Forurettelse af den Apostoliske Stol eller dens Sanctionering med al den Anseelse, som svarer til Preussens Magtstilling og som efter vor Overbeviisning vil veie tungt i Vægtstaaalen.

Allernaadigste Prinds-Regent! Vi bede i jyv Millioner Preusserses Navn, og vor Bøn er ligesaa national, som patriotisk. Naar, hvad der er hævet over enhver Tvivl, Religion og Kirke indbefatte de dannede Folkeslags høieste Interesser, og naar, som i det nærværende Tilfælde, disse Interesser paa det Dybeste blive berørte for Millioner Preusserses Vedkommende, ja bliver deres Sag hele Nationens Sag, og de have den Ret, at anraabe Landsherrens Bestyttelse for dette høieste Anliggende. Ligeledes er vor Bøn patriotisk; thi vi ville vide bortryddet enhver Mulighed af, at en overmodig Herster nogensinde skulde komme i Fristelse til, paa nogen omhelst Maade at ville misbruge den sin verdslige Magt berøvede og til Basal fornødrede Pave til Udførelsen af sine ærgjerrige Overlegenheds- og Erobringplaner.

Verved frygte vi ikke den Bebreidelse, at vi ufaldede og uberegtigede indblande os i Politiken, naar vi for Deres Kongelige Høihed tage Ordet for Paven, hans Stol og hans Stols Rettigheder. Disse Rettigheder ligge ud over al Politik, og deres ukrænkelige Bestand er for os og alle Katholiker ikke et politiskt, men et kirkeligt Anliggende, fordi det netop paa det Væsentligste berører vor Kirke, dens Overhoved, hans Stilling, hans Frihed og Uafhængighed i Udførelsen af den ham af Forsynet overdragne Mission til mere end to hundrede Millioner Bøjskeres Bøjskær. At denne Stilling bliver bevaret ham, er for os et Religionsspørgsmaal. Ligeledes opfyldte vi i denne Bøn om Bestyttelse for den hellige Fader kun et høiligt, ved vor biskoppelige

Indvielse høitidelig aflagt Pligtløfte, at vi af alle Kræfter aldrig ville samtykke i, at der anvendes Vold imod Paven, den Apostoliske Stol og dens Rettigheder.

Og denne Ed have vi aflagt med Statsmagtens Forevidende og Tilladelse, fordi Staten vel veed, at det Baand, som knytter os til Paven, ikke er noget politiskt. Paven er for os Biskopper ikke nogen fremmed Herfter, der byder over os ved Siden af vor Konge og Herre. Nei. Vi ære i ham Apostlenes Fyrste, Petri Efterfølger; og langt fra, at hans Anseelse kunde blive farlig for eller svække vor Lydighed, Trost og Kjærlighed imod vor Landsherre, siktrer, befæster og helliger den dem meget mere. I det Paven ikke er nogen Monarks Underfaat tilhører han alle Nationer, i hvilke den katolske Kirke tæller Bekjendere, hvis øverste Lærer, Hyrde og geistlige Fader han er, og han tilhører ogsaa os. Paa hans Apostoliske Stol beroer vor Bekjendelse, bevogtet af den er den uomstiftelig, og denne Bekjendelse gjør os Lydighed i alle verdslige Ting og underjaatlig Trost og ubrødelig Pligt.

I samme Forstand er derfor Rom og det den Apostoliske Stol underlagte Gebeet heller ikke nogen fremmed politiskt Stat for os. Begge ere, hvad de hedde, den katolske Verdens Hovedstad og Kirkestat. De tilhøre Begge den katolske Kirke og i den alle Jordens Katholiker. Alle Landes og alle Tidens Katholiker have gjort Rom til det, hvad det er, Sædet for den katolske Religion. ærværdigt og helligt ved Paven. Som Kirkeoverhoved har Paven erhvervet og bevaret Rom og St. Peters Arvedeel. Den er hans og Kirkens retmæssige Eiendom — og deres maa den ogsaa forblive ubestaaen.

Vel vide vi godt, at Paven altid vilde vedblive at være Pave, selv uden nogen verdslig Magt. Han har været Pave, førend han blev verdslig Fyrste og Herfter. Men eftersom han nu engang er bleven det ved Guds Forsyn og har været det i Aarhundreder, saa er den verdslige Magt, som Forsynet har givet ham, saa væsentlig sammenvoven med hans Stilling, at den, som Verdensforholdene nu have dannet sig, ikke mere kan stilles fra den uden paa det Dybeste at ryste hans Stol og hele Kirken. Den verdslige Magt er en Støtte for hans Verdensfendelse, Bæreren af hans Uafhængighed, en Beskyttelse for hans Frihed og en Betyngelse for hans Værdighed. Paven kunde ikke være en Fyrstes Underfaat, som er hans kirkelige Søn. Øpperstepræsten for en Kirke, som omfatter alle Riger, kan ikke blive en Herfters Vasal og Borne. Hans Apostoliske Sæde, hvorfra han for alle Lande bevogter og uddeler Troens, Sædelærens og Sacramenternes hele gamle overleverede Stat utrænkkelig, tør ikke staae paa fremmed Grund. Hans Apostoliske Tunge, som er givet Magt til at belære, formane og advare Alle,

maa være fri, hans Arm maa være fri til at haandhæve Kirketugten og hans Haand fri til Velsignelse. Han maa derfor i sin verdslige Stilling være Jordens Store jævnyrdig. Ligesom alle øvrige Herskere „af Guds Raade“, tør ogsaa han kun være Gud underdanig, som Hvis Statholder paa Jorden vi Katholiker desuden ære ham.

Hvorfor skulde ogsaa den hellige Fader berøves eller indskrænktes i den ham forundte verdslige Magt? Hvor vilde den Grund være, — vi spørge for hele Verden, — som kunde retfærdiggjøre en saadan Berøvelse? Skulde Paven derfor maatte ophøre at være verdslig Hersker, fordi der engang var en Tid, da han ikke var det, og skulde han derfor miste sit Land, fordi han tilforn engang ikke har besiddet det? Skulde den ældste Thronens Grundlag, den retmæssigste Eiendom og Besiddelse turde værgeløs gives til Pavis for Magten? Hvilken legitim Ret vilde da fremdeles endnu bære nogen Sikkerhed i sig? Den vil da kun være saalænge som Magten opretholder den; men Magten er ifkun et Tidens Spørgsmaal, og den vexler som denne. Eller vilde man gjøre Erobringsretten gjeldende imod ham? Men der gives ingen Erobringsret imod Paven. Han har, som en bestandig Fredsfyrste, ikke ført nogen Krig. Eller skulde den nyopfundne Retsgrund, den almindelige Stemmeret, jaaledes som den, bygget paa Frygt og Svig, vil skaffe sig Betydning, raade over Opretholdelsen af Pavens Herredømme? Velan, den almindelige Stemmeret i høiere og alene sand Forstand har allerede for mere end elleve hundrede Aar siden afgjort Spørgsmaalet, og de utallige Stemmer i hele den katholske Verden have igjennem elleve Aarhundreder altid stadfæstet det indtil denne Dag idag. Enhver Berøvelse af og Formindsfelse i Pavens verdslige Magt maa derfor forekomme som en retsstridig Volds handling, saalænge der endnu gives en Historie, en Ret og en Retsorden paa Jorden, og i alle Katholikers Dine er den et Gudsrov (sacrilegium). — Og den vilde være det i en forhøiet Grad imod den ædle, milde Pius IX., som bærer sit Folk i Hjertet med den reneste Kjærlighed, overalt kun vil dets hele og fulde Veljærd, og som, omendkjøndt hans mest hvihjertede Hensigter ere saa stammelig blevne miskjendte og hans viseste Foranstaltninger gjengjeldte med saa uværdige Bagvaskelser udenfra og saa bitter Utaknemmelighed og Forræderi indenfra, alligevel endnu er uindtømmelig i sin faderlig-fyrstelige Velvillie og Velgjørenhed. Derfor hellige ogsaa Alle, som endnu agte Ret og Orden, ham deres varmeste Deeltagelse, og enhver tilsyneladende Krænkelse og Fornærmelse imod den ædle Øpperstepræst og Fyrste vilde faare alle katholske Hjerter paa det Dybeste.

For Guds og hele Verdens Afsyn nedlægge derfor vi preussiske

Biskopper i Forening med alle vore Diöcesanere Protest imod enhver Forholdsregel, som paa nogen Maade kunde forurette og indskrænke Paven i hans hele fulde Autoritet, i hans verdslige saavel som geistlige Værdighed, Magt og Uafhængighed. Vi kunne og ville i vor Virksomheds Kreds aldrig tilstede, at vort Kirkeoverhoveds Stilling bliver truet; og skulde, hvad Gud forbyde, Magt blive anvendt imod Paven og hans Stilling, saa kunne og ville vi aldrig berolige os, førend den hellige Fader, tidligt eller sildigt, atter er bleven indjat i sine Rettigheder og Undertrykkernes Magt, hvis Lod vi tillidsfuldt forudsige at ville ligne alle deres Forgængeres, atter er bleven borttagen. Paven skal vedblive at være for os Katholiker, hvad han er, en uafhængig, fri over alle Nationer staaende Pave, i sin dobbelte Stilling som Kirkens Overhoved og som den uformindskede Kirkestats Behersker, hvilken Gud har forundt ham til Støtte for hans Apostelembede.

Allernaadigste Prinds-Regent! Deres Kongelige Høiheds i Gud hvilende Fader har, i Forening med andre Monarker ført den fra sit Sæde revne Pave Pius VII. ud af sit flereaarige Fangenskab tilbage til hans Throne og Land, efter at Undertrykkerens Arm var stivnet i Nordens Is og aldeles lammet ved tydske, især preussiske Scire. I Forening med de andre have dengang ogsaa preussiske Befuldmægtigede ført den i Triumph og under hele Kirkestatens Jubeltraab hjemvendende Pave tilbage til Rom. Kong Frederik Wilhelm III. har derved paa en høihjertet Maade opfyldt sin Pligt imod Retfærdigheden og imod sine katholske Undersaatters Religion og Følelser, og vi nære det tillidsfulde Haab, at en retfærdig Faders ikke mindre retfærdige Søn ikke vil indvilge i, at Pius IX. skal gaae en lige Skjebne af Voldsomhed og Fornedrelse imøde. Og ligesom Hærskarernes Herre, Som afveier Kongernes og Rigernes Skjebne i Sin Vægtstaaal, derfor dengang velsignede Faderens Naaben, saaledes vil Han, naar nogenstunde Fædrelandet og dets Prigsherre skulde kalde til Kamp, ogsaa være paa Valpladsen med Sønnen; og opfyldte af Taknemmelighed ville da de katholske Hjerter og Bønner desto inderligere hæve sig til Himmelen og de katholske Arme desto glædere væbne sig til Kampen med Gud for Konge og Fædreland. Al glad Høisindighed vilde alle preussiske Katholikers Hjerter pulve, naar Preussens ridderlige Regent, hvis hæderlige Dru bærer Valgiproget: „Suum cuique“ (Hver Sit!) paa Brystet, med den hele Anseelse, som tilkommer Stormagten Preussen i den europæiske Folkefamilie, i Fyrsteraadet vilde medvirke til, at ogsaa Paven beholder hvad der er hans — hvad der har været hans i mere end tusinde Aar.

Vi gribe denne Leilighed til for første Gang at nedlægge for Deres Kongelige Høihed det fælles ærbødigste Udtryk for vor og alle Diöcesaneres dybeste Hylдинг og trofasteste Hengivenhed,

med hvilken vi forblive Deres Kongelige Høiheds underdanigst
lydigste

(undertegnet:) † Johannes Card. von Geisjel, Erkebiskop af Köln.
† Wilhelm Arnoldi, Biskop af Trier.
† Joh. Georg Müller, Biskop af Münster.
† Konrad Martin, Biskop af Paderborn.
† Leo von Przyluski, Erkebiskop af Posen og Gnesen.
† Heinrich Förster, Fyrstbiskop af Breslau.
† Johannes von der Marwitz, Biskop af Kulm.
† Joseph Ambrosius Gerig, Biskop af Ermeland.

Köln, Trier, Münster, Paderborn, Posen, Breslau, Pelsplin,
Frauenburg, i November 1859.

Kirkelige Efterretninger.

Tydskland. Der er endvidere fra tydske Bispedømmer afsendt Hengivenhedsadresser til den h. Fader: fra Eichstädt og München med 82,000, fra Regensburg med 68,000 Underkrifter, fra Speyer med 20,000, fra Passau med 35,000, fra Würzburg med 60,000, fra Bamberg med 27,400, fra Wien med 32,300, fra Hildesheim med 9,000, fra Limburg med 31,000, fra Mainz med 25,000; tilsammen med de i f. Nr. opgivne: 959,100 Stemmer fra Tydskland.

Fra Rhinen. Her har man uden lang Deliberation begyndt at indsamle frivillige Bidrag for den h. Fader. Domvicar Kolling i Köln, Evendeforeningens Stifter og Redacteur af „Rheinische Volksblätter“ har erklæret sig villig til at qvittere for de til dette Diemed indkommende Penge og maanedlig at indbetale dem til det erkebiskoppelige Ordinariat i Köln.

England. I London er udkommet et Flyveskrift under Titel: „Congressen og Cabinettet“ (det engelske), som forsværer Fyrsterne's Gjenindsættelse i Mellem-Italien og erklærer Pavedommet for kjerne sundt. Dette er saa meget mere værdt at lægge Mærke til, da Forfatteren er Protestant og Ingen anden end den gamle Marquis af Normanby, som i mange Aar har været engelsk Gesandt i Paris og Florents.

Hermed følger et Tillæg.

Kjøbenhavn.

E. Erics Bogtrykkerie

Tillæg til „Skand. Kirketidende“ Nr. 4.

En Amerikaner om Kirkestaten.

Vi ville idag ogsaa anføre en overrøst Stemme fra alle Frihedsværmeres og Humanitetsapostles Eldorado om den pavelige Regjeringes Despotisme i Kirkestaten. En vis F. L. Nichols skriver nemlig i den i Ny-York udkommende Tidende Tribune saaledes:

Angaaende den egentlige Charakter og Udstrækning af den pavelige Despotisme er jeg noget i det Uklare. Vore Døylsere, Avisforfattere, foretrække at bevæge sig i det Almindelige, de nedlade sig ikke til at gaae ind paa Enkelthederne. Man forudsætter altid om os, Publicum, at vi jo allerede ere underrettede om Alt. Har man ikke allerede mange Gange sagt os, „at de pavelige Stater ere slettest regjerede“ &c., og at det ikke er fornødent, at gjentage det!

Men det maa være en simpel Mand, som langt fra besidder alle hine Kundskaber, som man forudsætter om ham, at han besidder, tilladt at stille nogle Spørgsmaal. Hvori bestaaer den pavelige Regjeringes Despotisme?

Bestaaer den maaskee deri, at Geistlige beklæde borgerlige Embeder? I mange Aar have Præsterne beklædt Embeder i Kirkestaten, i langt ringere Forhold, end dette har været Tilfældet i mange af vore Unions-Stater, og deres Gager stode i et endnu ringere Forhold til de verdslige Embedsmænds Gager.

Eller i Forvaltningens Kostbarhed? Men den er een af de sparksommeligste i Europa. De høiere Embedsmænds Gager overskrider ikke 3000 Dollars aarlig og hele Civilisten beløber sig til omtrent 600,000 Dollars.

Er Folket trykket af store Skatter? Skatterne i Rom ere ringere end i England, Frankrig eller Ny-York.

Er Folket berøvet Underviisningens Velgjerning? De pavelige Stater have ved en Befolkning af mindre end tre Millioner syv Universiteter; og Staden Rom har i Forhold til Indvaanernes Antal flere Friskoler end Ny-York, og hvad der er endnu mere værd, de ere besøgte af et forholdsvis langt større Antal Børn.

Maaskee bliver der ikke sørget for de Fattige og gjort noget for at afhjælpe deres Lidelser? I Rom gives der forholdsvis flere og bedre Hospitaller og Tilflugtssteder for Syge, Fattige, Alderssvage og Lidende af enhver Art, end i nogen anden Stad i hele Verden. Der gives ingen Stikkelse af den menneskelige Lidelse, uden at den der finder hurtigt Hjælp.

I Rom spørger man ikke om, hvad Hjem eller Tro Manden har. Det er nok, at han er en lidende Stabning, for at anbefale ham til denne — i det Mindste i denne Henseende — kristeligste af alle Stæders Medfølelse.

Maaskee har en slet Regjering bragt Folket i Armod? Nei! Europas Statistiker vise, at der i England, Holland, Frankrig og andre frie og oplyste Lande hersker en forholdsvis tre indtil ti Gange saa stor Fattigdom.

Hvori bestaaer da altsaa den skrækkelige Despotisme? Regjeringen er et Balgmonarkie. Der bestaaer en liberal Regjering, ringe Beskatning, saare liden Armod, oeconomisk Bestyrelse, billig eller ganske fri Underviisning for alle Classer og et rigt Antal af Anstalter for den trængende og lidende Befolkning. Jeg vover at paastaae, at den ene Stad N. York betaler flere Skatter om Aaret, at den bliver værre bestjaalen af uredelige Embedsmænd, har flere Fattige at understøtte, indeholder flere uopdragne Børn, maa lide mere af Laster, Drukkenskab, Skurkestreger ic., og overhovedet bliver hjemløst ved flere Forbrydelser, end hele Kirkestatens næsten tre Millioner store Befolkning." (Saavidt den ærlige Amerikaner.)

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Den meget omtalte Hengivenheds-Adresse fra den romerske Adel til den h. Fader, blev den 17. Januar overrakt Hs. Hellighed af to romerske Fyrster. Den lyder saaledes:

„Helligste Fader! Dybt bedrøvede ved at læse de forskjellige Standskrifter af den revolutionaire Presse, som have til Hensigt, at fremstille de under Deres Helligheds Herredømme staaende Folkslag som beredte til at afkaste et foregivent utaaleligt Nag, — ansee Undertegnede det for deres Pligt, ligeoverfor Europa at nedlægge deres Protest for Deres Throne. Europa kunde med Rette tvivle om vort Sindelag, naar vi ligeoverfor de Rænter, hvortil vi ere Bidner, vilde forsømme en høitidelig Manifestation og ikke frivilligen fornycede den Trostabsæed, som vor Samvittighed som Katholiker og vor Hengivenhed som Undersaatter foreskriver os. Vi have ikke den Hensigt at ville rivalisere med Deres Hjenders beklagelige Underfundighed, som tillige ere Troens Hjender, Hjender af hin Tro, som vi lærte at ære; men flokkede ved Deres Side, med Diet vendt imod den til Angreb Stridende Ondskab og Underfundighed, føle vi Trang til ved Deres dobbelte Throne at udtale vore Ønsker for Integriteten af Deres

Uafhængighed som Souverain, og paany at stille os ganske til Deres Disposition, lykkelige, dersom dette offentlige Udtryk af vor Trost kan kunde mildne den Bitterhed, som man bereder Deres Hellighed, og denne vor Udtalelse maatte behage Dem. Europa, bedraget ved saa mange løgnagtige Skrifter, vil tydelig indsee, at, naar hidindtil Agtelse og Frygten for at forstyrre en forventet lykkelig Løsning afholdt den romerske Adels fra at udtale sine Ønsker for Dem, at den alligevel nærrede og altid yttrede dem, saaledes som den idag samlet ubetinget udtaler dem for Dem, og sætter Vre og Tro til Pant i den hele Verdens Paasyn. Behag, helligste Fader, Pave og Konge! naadigt at optage denne energiske Protestation og vor uindskrænkede Hengivenhed, saaledes som den romerske Adels med Grefrugt frembærer dem for Deres kongelige Scepter og ypperstepræstelige Stab."

Adressen, som kun blev undertegnet af Hovederne for de adelige Familier, talte 138 Underskrifter; iblandt dem staae netop de ældste og berømteste Slægter af den romerske Adels, saasom: Borghese, Orsini, Aldobrandini, Salviati, Chigi, Colonna, Barberini, Patrizi, Altieri, Massimo o. s. v., i Spidsen, og selv Prinds Joseph Bonaparte har underskrevet; kun nogle faa af den egentlige høiere Adels, blandt hvilke f. Ex. Torlonia (en Parvenu, som har kjøbt sig sin Adelsstittel), have negtet at undertegne. — Ogsaa Municipalraadet, den høiere Borgerstand og selve Muen i Rom forberede lignende Hengivenheds-Adresser til den h. Fader.

— Münchener „Volksbote“ skriver: „Fra Rom, 19. Decbr., bliver fra siffer Haand skrevet i et hertil (München) ankommet Privatbrev: For otte Dage siden havde Cardinal Reissach Audients hos den h. Fader. Det var et smukt Sammentræk, at Hans Hellighed netop havde læst Adressen fra München, som fra „Allgem. Zeit.“ var oversat paa Italiensk, da den tidligere troe Overhyrde for Münchener Erkebispestet (o: Card. Reissach) traadte ind. Han fandt den hellige Fader dybt bevæget: thi Adressen havde tiltalt ham saa meget, at han med Taarer i Øinene sagde til Cardinalen: „Hvorledes har jeg fortjent, at Gud giver mig saa megen Trost? Saadanne eenstemmige Kundgjørelser have endnu aldrig fundet Sted.“ — Samme Brev melder ogsaa, at Cardinal Reissach i de sidste Dage havde gjort en større Rundreise over Velletri til Frosinone ved den neapolitanske Grændse. Paa alle Steder, hvor han kom igjennem, blev han modtagen med Klokkelyd og Kanonstød, og allevegne strømmede Folket til, for at byde ham velkommen. Paa forskjellige Steder, hvor han prædikede, vare Kirkerne altid opfyldte med tætte Folkemængder. Paa Gaderne trængte selv Børnene sig frem til ham, med hvem han venligt underholdt sig. Saaledes er Folkets Stemning i den hele sydlige Deel af Kirkestaten, som han bereiste, og vi omtale dette saa

meget mere, som Brevet er af reen privat Natur, men, som allerede bemærket, kommer fra en aldeles tilforladelig Haand."

Schlesien. Dgsaa her har man allerede lagt Haand paa Bærket for at samle Kjærligheds-gaver til den h. Fader. „Schlesische Kirchenbl.“ skriver: „En edel og tro Søn af Kirken, Greve af Brühl af Pförten, har efter Katholikernes Exempel i forskjellige andre Egne i Tydskland i sit Hjerte følt sig tilskyndet til, at oversende vor hoiærværdigste Fyrstbiskop Heinrich et Bæleb af 100 Thlr. til Understøttelse for Christenhedens haardt prøvede Fader. Biskoppen, altid redebou til at yde enhver guddehagelig Gjerning Bistand, tilføiede strax denne milde Gave sit eget Bidrag af eet tusinde preuß. Thlr. til det samme Diemed.“

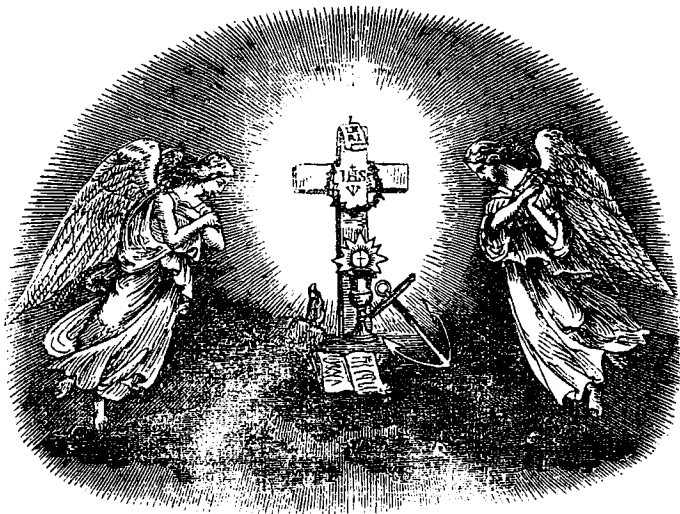
Belgien. I Gent have oprigtige Katholiker forenet sig for atter at kalde den gamle saak. „St. Pederspenning“ i Live til Understøttelse for Paven og saaledes hjælpe til at hæve den finansielle Forlegenhed, som den ugudelige Revolution har beredt vor h. Fader. — Bistnok bliver Paven ikke hjulpen ved Adresser alene, saa roesværdige de end ere. Til Mazzinisterne og Garribaldiisterne flyde altid Benge fra alle Lande i Overflødighed; hvormeget end den i det Fjerne blinkende Dolk kan bidrage dertil, ville Kirkens Børn i ethvert Tilfælde ikke være mindre offervillige, end dens Fjender. Det gjelder om at organisere Sagen saaledes, at der kan gøres Regning paa et varigt Resultat og Draaberne kunne samle sig til en Strøm.

Kirkelig Grindringsliste.

- Søndagen d. 12. Februar. — Sondag Sexagesima. — Gudstjeneste: Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Svimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt til Opnaaelse af en salig Død.
- Søndagen d. 19. Februar. — Sondag Quingagesima. — Broderskab. — Gudstjeneste: Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Svimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Catechisation.
- Onsdagen d. 22. Februar. — Asteonsdag. — Form. Kl. 6 stille Messe. — Kl. 10 Afsvielse og Svimesse.
- Alle de 40 Sogndage fra Asteonsdag indtil Paafest søndag ere besalede Fastedage.

Kjøbenhavn.

S. Trues Fogtstufferi.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

8de Aargang.

Nr. 5. Søndagen den 26de Februar. 1860.

„Skandinavisk Kirketidende“ udgaaer hver anden Søndag og leverer Subscriberne desuden i Aarets Løb gratis eet eller flere religiøse Skrifter. — Subscription paa denne Tidende indtegnes i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Hr. Kunsthandler **C. N. Blaufensteiner**, store Kjøbmagergade 7, og i alle Bøglæder; i de danske Stater paa de kgl. Postcontoirer. Prisen er 4 M. 8 Sk. Kvartalet.

Den h. Faders egenhændige Svar-Skrivelse til de Franzøses Keiser, af 8. Januar 1860.

Deres Majestæt! Jeg har modtaget Deres Majestæts Brev, som De har havt den Godhed at tilstille mig, og besvarer det uden Ombyøb; og — som man pleier at sige — med Aabenhjertighed. Fremfor Alt miskjender jeg ikke Deres Majestæts vanskelige Stilling, med Hensyn til hvilken De jo heller ikke hengiver Dem til

nogen Skuffelse; jeg betragter den i sin hele Udstrækning, men troer ogsaa, at Deres Majestæt kunde undbrage Dem fra den ved en afgjørende Forholdsregel, som De maaskee ikke ynder. Og netop den Omstændighed, at De finder Dem i denne Stilling, er Grunden til, at De paany raader mig, for den europæiske Freds Skyld, at give Afkald paa de oprørste Provindser, idet De giver mig den Forsikkring, at Stormagterne vilde garantere Paven Resten af hans Besiddelser. Et Forslag af denne Art frembyder imidlertid uoverstigelige Hindringer; og for at overtøge sig derom, behøver man kun at tage i Betragtning min Stilling, min hellige Character og de Hensyn, som jeg skylder den hellige Stols Værdighed og Rettigheder — Rettigheder, der ikke tilhøre nogen arvelig Fyrstefamilie, men meget mere alle Katholiker. Banskelighederne ere uoverstigelige, fordi jeg ikke kan afstaae, hvad der ikke tilhører mig, og fordi jeg meget vel indseer, at den Seier, som man vilde tilstaae de Revolutionaire i Legationerne, vilde tjene til Baastud og Opmuntring for de inden- og udenlandske Revolutionaire i de andre Provindser til at spille det samme Spil, naar de see de Førstes heldige Resultater. Naar jeg siger Revolutionaire, forstaaer jeg derved den mindste og dristigste Deel af Befolkningen.

Stormagterne, siger De, ville garantere Resten; men mon det under alvorlige og overordentlige Forhold, som man endnu maa være belavet paa i Betragtning af de mangfoldige Ophidselser, som Befolkningen modtager udenfra, — mon det vil være Stormagterne muligt, at anvende deres Indflydelse paa en virksom Maade? Men skeer det ikke, betjener man sig blot af Fornuftgrunde, saa er Deres Majestæt vist ligesaa godt som jeg overbevist om, at de Mennesker, som anmasse sig fremmedt Guds, og de Revolutionaire ville være uovervindelige.

Förøvrigt seer jeg mig, hvadsomhelst der end vil skee, nødsaget til naabent at erklære Deres Majestæt, at jeg ikke kan afstræde Legationerne, uden at bryde de hviddelige og edelige Løfter, ved hvilke jeg er bunden, uden at vække Klager og Uro i de øvrige Provindser, uden at gjøre alle Katholiker Uret og give dem Forargelse, uden at svække ikke blot de italienske, uretsfærdigt forjagne, men ogsaa alle andre christelige Souveræners Rettigheder, som

ikke ligegyldig kunne see paa visse høist fordærlige Principers Gjennemførelse.

Deres Majestæt knytter Europas Rolighed til Afstaaelsen af Legationerne, som i de sidste halvtredstindstyve Aar havde beredet den pavelige Regjering saa mange Forlegenheder. Da jeg i Begyndelsen af dette Brev har sagt, at jeg vil tale aabenhjertigt, være det mig tilladt, at komme tilbage til dette Argument. Hvo kan tælle de Revolutioner, som have fundet Sted i Frankrig i de sidste halvfjerdsindstyve Aar? Men hvo vilde samtidig vove at foreslaae den store franske Nation, at det til Europas Rolighed vilde være nødvendigt at indskrænke Rigets Grændser? Argumentet beviser altfor Meget, til at det ikke skulde være mig tilladt at anfegte det. Desuden er det Deres Majestæt ikke ubekendt, ved hvilke Personer, med hvilke Penge og under hvilken Beskyttelse de sidste Attentater i Bologna, Ravenna og andre Stæder ere blevne forøvede. Næsten hele Befolkningen var som lynslagen ved denne Bevægelse, som den ikke havde ventet og heller ikke viste sig tilbøielig til at følge. Deres Majestæt siger, at dersom jeg havde antaget det Forslag, som De gjorde mig i Deres ved Herr Meneval oversendte Brev, vilde de oprørste Provindser nu befinde sig under min Autoritet. Dette Brev staaer, naar jeg skal tale oprigtigt, i Modsigelse med hiint, som De tilskrev mig i Begyndelsen af det italienske Felttog, og hvori De gav mig trostefulde Forsikringer, men ingen Anledning til Kummer.

I den første Deel af det Brev, hvortil De henviser, foreslog De en Plan, der er ligesaa utilstedelig som den nuværende; og hvad den anden Deel angaaer, da troer jeg at have antaget den, hvad der kan sees af de Actstykker, som ere blevne meddeelte Deres Gefandt i Rom.

Jeg kommer derfor tilbage til Deres Majestæts Udtalelse om, at jeg, dersom jeg havde antaget hiint Forslag, vilde have hævdet Herredømmet over bemeldte Provindser. Dette synes at ville siige saa meget som, at disse Provindser paa det Stadium, paa hvilket vi nu befinde os, vare tabte for bestandigt. Deres Majestæt! jeg beder Dem i Kirkenes Navn og tillige af Hensyn til Deres egen Interesje at handle saaledes, at denne min Frygt

bliver fjernet. — Af visse Mindekrifter, som blive holdte hemmelige, seer jeg, at Keiser Napoleon I. efterlod Sin Familie heldbringende Formaninger, der ere en christelig Philosoph værdige, som i Ulykken kun finder Trøst og Tilflugt i Religionen. Vist er det, at vi Alle snart skulle møde for Christi Domstol, for at aflægge et nøiagtigt Regnskab for hver enkelt af vore Gjerninger, for hvert Ord og hver Tanke. Lad os da søge at kunne vise os for denne Guds store Domstol paa en Maade, at vi tør vente at erfare Virkningerne af Hans Barmhertighed og ikke af Hans Retfærdighed!

Alt dette siger jeg Dem i min Egenstaaelse som Fader, som giver mig Ret til, at sige mine Søner den nøgne Sandhed, hvor ophøiet deres Stilling i Verden end maatte være. — Forøvrigt takker jeg Dem for de velvillige Uttringer i Henseende til min Person og for den Forsikring, De giver mig: at De stedse vil bevare det gode Sindelag imod mig, som De altid, efter hvad De siger, i Fortiden har næret imod mig. Der staaer kun endnu tilbage for mig at bede Gud om, at Han vil udgyde Sin rige Velsignelse over Dem, Keiserinden og den unge keiserlige Prinds. —

I Vaticanet, den 8. Jan. 1860. —

Pius IX., Pave.

Situationen.

Naar man læser de mange Meninger og Domme, som nu udtales i Pressen og det selv i de mest ansete Blade, om den h. Stols nuværende Stilling, og om de Tanker, som det katholske Folk, ja endog Biskopperne skulde gjøre sig derom, saa kan man, uagtet Tingenes Alvor, neppe afholde sig fra at smile. Snart høre vi, at „Pavedømmet“ nu er saa godt som redningsløst fortabt, snart forsikres der, at de katholske Biskopper, især de franske, samt alle de afgjorte Katholiker hengive sig til „Fortvivlelsen“ over

den franske Politik, at de føle deres Afmagt imod den, og kunne ikke mere indsee andet, end at al deres Kamp og Anstregelse dog er forgjæves. — Er dette virkelig Tilfældet? „Fortvivler“ Katholiken maaskee over den h. Faders Trængsler, over Revolutionens Kæjeri imod Pavedømmet, eller over Politikens besnærende Underfundighed? O, hvor taabelige og forsynede ere alle de, som troe noget saadant! De begribe ikke Katholikerne's Overbeviisninger, netop fordi de selv fattes en levende Tro; de vide ikke, at det katholicke Folk endnu som altid holder fast ved Herrens Ord: „Der maa komme Forargelser; men vee den, ved hvem Forargelsen kommer!“ Hine formaae ogsaa kun at betragte den menneskelige Side, medens Katholikerne ikke sætte deres Haab og Tillid til Diplomater, Congresser og Stormagter, men til Hans Almagt, Som har bygget Sin Kirke paa Klippen, beskyrmet den igjennem alle Aarhundreders Storme, og forjættat at ville blive hos den indtil Verdens Ende. Hine begribe ikke den Tillid, netop fordi de selv fattes Troen paa Herrens Ord og Hans Forjættelser, og derfor troe, at den menneskelige Magt alene maa gjøre Udslaget. — Men de begribe heller ikke Historiens Lærdomme! Katholikerne vilde derimod ikke fortvivle, selv om de revolutionaire „Ideer“ og Planer en Tidlang kom til fuld Udførelse; de vilde tværtimod, selv om den hellige Fader blev revet ned fra sin, den allerretsmæssigste, Throne og slæbt i Fangenskab, kun stole paa meget desto fastere paa en kommende, stor og glimrende Seier for Kirken, om de end ikke i Henseende til andre Throner, som meer eller mindre have deeltaget i Forbrydelserne imod den h. Stol, kunne nære lige Forventninger. Katholikerne ville, selv om jaadanne Storme skulde komme, ligesaa lidt, ja endnu langt mindre fortvivle, end dengang da en anden Pius blev stødt fra Thronen af en anden Napoleon, og som Fange ført til Paris. „Endnu mindre“ nu end dengang, siige vi, fordi Kirkens Sag idag staaer uforglignelig bedre og kraftigere end dengang. Man erindre, hvorledes den katholicke Kirkes Stilling dengang var i Frankrig, Tydskland, England o. s. v. I Frankrig vare Altrene styrtede tilligemed den gamle Throne omtrent ti Aar i Forveien, Fornuften var bleven proclameret som Religion, en

Eftjoge ført i Triumph igjennem Paris' Gader som „Fornuftens Gudinde“; Præsterne havde man staveviis myrdet paa en grusom Maade. Disse Rædsler vare rigtignok ophørte dengang, da Napoleon den 5. Juli 1809 lod Pave Pius VII. bringe i strengt Fangenskab, men den Aand, som frembringer dem, var dog endnu altid levende i Frankrig, om ogsaa en ydre Gjenoprettelse af den kristelige Kirke og Cultus havde fundet Sted. Og i Tydskland, hvorledes saae det ud der! Kirken laae næsten i Ruiner. Af 19 Erkebispedømmer og Bispedømmer vare selv i 1816 kun endnu 4 bejatte med alderstegne Prælater, alle de andre vare i mange Aar uden Hyrder og meer eller mindre i Opløsning. I Østerrig herskede Josephinismen; et stivfindet Bureaucratie lammede Kirkens Indflydelse overalt i tydske Lande; Klostrene vare aldeles ødelagte. I England var først nylig hiin Blodlov bleven ophævet, som domte enhver katholsk Præst, der blev truffen i det h. Messesooffers Frembærelse, til at hænges; men endnu herskede hine barbariske Love, som, affect fra alt Øvrigt, ikke engang tillode Katholikerne at have Gudshuje, — og nu? Nu ere Katholikerne emanciperede, i hele Riget er den katholske Kirke ordnet, har atter opreist sine Bispestole, bygger frit det ene Tempel efter det andet, i London selv residerer en Cardinal, hvert Aar gives der Hundreder, ja Tusinder af Omvendelser til Katholicismen, og Katholikerne optræde i Parlamentet saavel som andensteds med fuld Selvbevidsthed. — Netop for Diebliffet er det af Bigtighed, at stille den katholske Kirkes nærværende heelt forandrede Forhold ligeoverfor hiin Tid for 50 Aar siden, da oven i Kjøbet ikke en Napoleon III., men Aarthundredets mægtigste Krigshelt i sin Magts Fylde raadede over hele Europa. Men hvad er der blevet af ham, siden han lagde Haand paa Christi Stedsfortræder? Hvo har endelig faaet Ret? Det katholske Folks Fortrøstning selv under langt værre Tilstande, eller den Mægtiges Hovmod, som troede at kunne gjøre Petri Klippe til sin Fodstammel? Han er død paa en øde Ø i Oceanet, — Pave Pius VII. i Triumph vendt tilbage til Rom; thi hvad saa end de saafaldede Oplyste kunne sige —: Gud regjerer Verden, og dertil og til Hans Forjættelser holde Katholikerne sig, men troe netop derfor ogsaa, at en bedre Tid vil

frembryde efter de Trængsler, som efter al Sandsynlighed ville komme, og at den endelige Triumph endnu mindre vil udeblive nu end tidligere. De gribe ikke til Revolutionens Midler, fordi deres Tro og de guddommelige Bud forbyde dem det, men de lægge ikke derfor Hænderne i Skjodet, men bruge ethvert tilladeligt Vaaben til Retfærdighedens Forsvar, ethvert moralskt Middel, som staaer til deres Raadighed, og stole paa Gud! —

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Fra Rom skrives i et længere Brev: „Den h. Fader rjser ligeoverfor den saa truende Fremtid en Sjælero og et Heltemod, som i Sandhed er beundringsværdigt. Han rokkes ikke af nogen Frygt, men han stuffer sig heller ikke i Henseende til de skræffelige Begivenheder, som forestaae. Fornylig talte han mindesværdige Ord, som hele den katholske Verden burde erfare, for at vise Gud for, at han i saa tunge Dage har stillet en saa modig og værdig Bave i Spidsen for Sin Kirke. „Jeg stuffer mig ikke mere angaaende Fremtiden,“ sagde Hs. Hellighed for nogle Dage siden til en hvitstaaende Prælat; „jeg seer Revolutionens Triumph at forestaae i en meget nær Tid. Kirken vil maafee komme til at lide meget. Dens Tjenere og fremfor Alle dens Hoved vilde da blive mishandlede og forfulgte, man vilde lægge voldsom Haand paa dem, bringe dem til Martyrdøden, det er sandt; men disse fælles Prøvelser vilde berede Christi Brud en herlig Triumph. Hvad Os angaaer, da ville Vi med Guds Raade vise disse Mennesker i det nittende Aarhundrede, som ere saa hengivne til de materielle Nydelser, hvorledes Præsten optræder ligeoverfor Forfølgelsen, Lidelsen og Døden.“

— Man har faaet nogle Oplysninger om de „Actstykker“, paa hvilke den hellige Fader hentydede Nytaarsdag i sit Svar til General Boyon (sfr. Stand. Kirketid. Nr. 3 Side 44). Som bekjendt gjorde den pavelige Regjering i Begyndelsen af November f. A. Forberedelser til, med væbnet Haand at gjenoprette sin Autoritet i de oprørske Provindsler, og man veed ogsaa, at den i fornødent Fald kunde gjøre Regning paa de neapolitanske Troppers Bistand og Medvirkning. Efter folkerellige Begreber kunde

det ikke falde Nogen ind at bestride Paven's Ret til at paakalde Neapels Bistand for Gjenopnaaelsen af sin retmæssige Besiddelse, især da Kongen af Sardinien endnu fornylig kun med Napoleon's Bistand havde erobret Lombardiet, som han slet ingen Ret havde til. Men Keiser Napoleon, „Bevægelsens solidariske Allierede“, yndede ikke den h. Faders Forvar, og den franske Gesandt i Rom, Hertugen af Grammont, maatte altsaa ile med at gjøre nye Forestillinger om, at ny Blodsudgydelse let kunde forhindre Fredsværket i Italien, hvorimod han dog paa den franske Regjerings Begne **garanterede** den h. Fader den **fuldstændige Besiddelse af Kirkestaten**, dersom han vilde opgive den besluttede Fremrykning imod Oprørerne i Romagna. Paven gav endelig efter, dog under den dobbelte Betingelse, at Frankrigs Garantie ikke alene skulde gives mundtligt, men ogsaa **skriftligt**, og Garribaldi fjernes fra Romagna. Hertugen af Grammont overleverede Cardinal Antonelli denne **skriftlige** Garantie for Kirkestatens fuldstændige Vedligeholdelse, og den franske Udenrigsminister, Grev Walewski, gjentog i Keiserens Navn i en Conferents med den pavelige Nuntius og den neapolitaniske Gesandt i Paris det Løfte, at Frankrig paa den forestaaende Congress vilde anvende hele sin Indflydelse for at sikke Paven den **uforindstede** Besiddelse af Kirkestaten. Den pavelige Nuntius' Beretning og Hertugen af Grammont's skriftlige Note desangaaende, skulle nu iblandt andre være hine „Actstykker“, som Paven Nytaarsdag sigtede til; imidlertid betvivle vi, at disse skulde være de eneste Papirer, da Paven allerede ved en tidligere Leilighed har yttret, idet han pegede paa en Skuffe: „her har jeg Breve (fra Napoleon), som vilde compromittere ham.“ I ethvert Tilfælde kan der ikke længere være mindste Tvivl om, at man underfundigen har bedraget den h. Fader.

— Hvorledes det for Tiden seer ud i Italien, derom giver efterstaaende Correspondance i Augsburger „Postzeitung“ Oplysning: „En nyere Begivenhed foranlediger mig til at berøre det italienske Parties Dvørsel imod de romerske Geistlige og her i Korthed at anføre nogle ældre Kjendsgjerninger. Under den frigeriske Stemning i Foraaret forekom det her hyppigt, at de smukke Italienerne, sigtende til Præsternes sorte Dragt, efterlignede Ravnens Skrig og raabte det haanende quah! quah! efter Præsterne. Ligeledes havde man den Dristighed, at tilmumle de Geistlige et „abasso“ (o: ned!) paa offentlige Gader, eller endog at udtale den Trudsel, at een Time vilde være nok til at myrde dem allesammen. Evende unge Ordensgeistlige, som viste den reneste Sjælfred i Dinene og Sundhed paa Kinderne, håndtes det Besynderlige, at to Sprædebasser af slank Vægt og mandige Ansigtstræk bleve staaende og lode de Ord falde: at det dog var

Skade for disse smukke Mennesker, at Halsen ogsaa skulde stæres over paa dem tilligemed de øvrige! Selv for vor kjære h. Fader skal den hyperstæpæstelige Anseelse ikke yde Sikkerhed nok mod Injurier. Med dybeste Harmen have vi hørt, at en skjæget Karl har været saa fræk og nederdrægtig, at han paa en lidet beskedet Gade har tilraabt ham: „Pius, giv vel Agt paa hvad du gjør,“ — Ord, som forraade et Menneske, der med Velanstændighedens Klædebon ogsaa har aflagt enhver Følelse af menneskelig og religiøs Urefrygt. Men for at komme tilbage til den sidste Begivenhed, saa har man fornylig insulteret de romerske Geistlige i en Mand, som de Ugudeliges Parti meget vil beklage, at det netop skulde være ham, som Fornærmelsen har truffet. Monsignor Bonaparte, en Slægtning af den franske Keiser, gjorde nemlig udenfor Porta Via en Spadsjoretour til Fods, imedens han lod Vognen kjøre tom efter sig. Bludselig hører han bagfra Ravnestriget quah! quah! Idet han seer sig om, bliver han to Jægere vaer, som fulgte ham i Graastand. I det Haab, at han lettest vilde bringe disse uhyggelige Ledsagere til Taushed, naar han lod som om han ikke hørte dem, fortsatte Bonaparte sin Wei, indtil den ene sendte et Skud efter ham, rigtignok som det syntes med løst Krud. Nu ansaae han det for raadeligt, strax at stige til Vogns og komme afsted. Og hvem skulde troe, at det var muligt? De to Jægere havde det Mod, at gjøre sig den Fornærmelse, at forfølge den værgeløse Præst, der var dem personlig ubekendt, med Skud. Sagen blev angivet og undersøgt; og hvad kom der ud af den? Den ene af disse Præstefjender var en Søn af en romersk Embedsmand, der, hvis jeg huster ret, har 100 Daler i maanedlig Gage! — Jeg kan ikke slutte dette Brev, uden ogsaa at lade vore Læsere gjøre et Indblik i den piemontesiske Elethed. Riddingernes Parti har af sit Had imod Kirken ladet sig drive til den Ryggeløshed, at det for nogle Uger siden i Piemonts Stæder samlede alt hvad de i derværende Cloaker forefandt af qvindelig Udstud og bragte henved 400 Personer af denne Caliber herover til Rom. Vi ere General Goyon takskyldige, fordi han uforkjøvet sendte dette Gadesmuds igjen tilbage til Affenderen og ikke tillod, at den Herren saa dyrebare romerske Hjord ogsaa bliver ødelagt af disse Uvinder.*)

— Den 29. Januar modtog den h. Fader en Deputation af Elever fra forskjellige Collegier i Rom, som overrakte ham en Adresse med Forsikringer om deres Hviagtelse og Hengivenhed. Pius IX. svarede i det Væsentlige paa denne Adresse: „Forsøl-

*) Dsin moralske Væst, de saak. offentlige Huse, hvoraf alle andre store Stæder ere inficerede, kjender Rom, Gud skee Lov, ikke.

gelsens Lider ere vendte tilbage for den katolske Kirke, omend-
 skøndt dens Sønner ikke have Fangenskab og Martyrdom at be-
 staae. Nutildags er Forfølgelsen, som forudm var en legemlig,
 gaafte og aldeles rettet imod Ideerne og Grundsætningerne.
 Italien er givne til Priis for en uheldbringende Propaganda; det
 befinder sig i deres Hænder, som gjøre Lasten til en Dyd. De
 deres Kald troe Biskopper blive udgivne for Hylere, medens den
 politiske Morder bliver hædret og forgudet. Disse Forfølgelser
 ville intet formaae imod Kirken; den er beredt til at kaste sig ned
 for Frelserens Fodder, for at bede om Tilgivelse for sine Forføl-
 gere." Den franske General Goyon's Nærværelse ved denne
 Modtagelse forhøiede endnu dens Betydning. — Til en anden
 Deputation af samtlige mandlige Ordenssamfunds Generalforstan-
 dere i Rom, som overrakte ham en Hengivenhedsadresse, udtalte
 den h. Fader iblandt Andet ogsaa følgende opløstende Ord: „Vøl-
 gerne flaae nok imod Klippen; men naar Klippen er fast, saa gjøre
 Bølgerne den kun saa meget desto glattere, hvidere og skønnere“

— Giornale di Roma melder: „Hs. Em. Cardinal Wise-
 man, Erkebiskop af Westminster, har strax efter sin Ankomst til
 Rom havt den Ære, at overrække Paven en Adresse fra Geist-
 ligheden i hans Erkebispees. Den 25de Januar havde Hs. Em.
 den Ære at overrække den h. Fader en med omtrent 14,000 Un-
 derkrifter forsynet Adresse fra Londons Geistlighed og Befolkning.
 Denne Adresse er skreven paa Pergament, og smykket i saame
 Stil som gamle Messiebøger med smukke Minaturlilleder, som
 fremstille de fornemste Begivenheder i de hh. Apostles Petri og
 Pauli Liv og andre hellige Gjenstande og Emblemer. Samtidig
 modtog Hs. Hellighed endnu en anden i et Londoner Meeting
 af 2000 Personer eenstemmig besluttet Adresse.“ Giornale di
 Roma tilføier, at endnu andre lignende Adresse om kort Tid
 ville indtræffe fra andre Egne i England.

— Under 21. Januar skriver man herfra: „Antallet af de
 Adresse, som indkomme til den h. Fader, tiltage med hver
 Dag. De pavelige Secretairer have, som man siger, maattet an-
 tage Medhjelpere, for at besvare, om ikke alle, hvad der vilde være
 umuligt, saa dog i det Mindste mange af disse Adresse. Det
 er ikke blot Biskopperne, og alle Kathedralkirkers Capitter i Europa
 og hele Verden, Geistlighedens Medlemmer, Ordenerne og Univer-
 siteterne, men ogsaa enkelte Individuer og Familier, mange Prote-
 stanter og Esismatikere, hvis Ketsfølelse er oprørt over
 Revolutionens Bedrøffteligheder, og som protesterer i Adresse
 og tilkjendegive Præstekongen deres Beundring og Deeltagelse.
 Aldrig har maafte Pavedømmet seet en saadan Nidfjærthed, et
 saadant kraftigt Udtryk af Kjærligheden; aldrig har maafte en

mere levende Tro trøstet en Paves Hjerter paa en saa kjærlig Maade."

— Det franske og amerikanske Collegium. Den 4. December begav Cardinal-Bicaren sig til det i fire Aar bestaaende franske Seminar, for at tage Besiddelse af Patronatet over denne Anstalt, som er betroet ham af den h. Fader. Efter at være modtaget af Congregationerne, som lede Seminariet, besteg Cardinale Thronen i Capellet; derpaa blev den i August udkomne pavelige Bulle for Seminariets kanoniske Institution oplæst, hvorefter Hyltingsacten (Haandkysset) paafulgte af Anstaltens Forstandere og Elever. Flere i Rom tilstedeværende franske Biskopper og andre Prælater forherligede Festen ved deres Nærværelse. — En ikke mindre vigtig Festslighed var Aabningen af det nordamerikanske Seminar Aftenen før Festsdagen for den ubesmittede Udsjælselse (8. Decbr.). Det er vel bekjendt, at een af Roms mest ansete Prælater, Msgr. Bedini, Erkebiskop af Theben in part. og Secretair ved Propaganda-Congregationen, medbragte Projectet til dette Seminars Grundlæggelse fra sin vigtige Mission til de Forenede Stater. Præfecten for Propaganda-Congregationen, Cardinal Barnabò, begunstigede Planen meget fra Begyndelsen — men Pius IX. gjorde endnu mere: med betydelige Bekostninger lod han det amerikanske Seminar indrette og gav det de nødvendige Subsistensmidler. Saaledes bestaaer nu en Anstalt, som vil afhjælpe en følelig Trang i Nordamerika; Biskopperne behøve kun at sende Elever, deres Pladser staae dem aabne. Den h. Fader veed, at Havet hurtigt vil overføre ham Sønner — om saa Maander skal et andet Collegium aabnes for Sydamerika. Det er Pavedømmets Svar paa Verdens Forskjædelser: det udbreder sig fra Pol til Pol for deres Dine, som besyldte det for Uvirkomhed og Brostfældighed. Det amerikanske Seminars nye Elever havde hidtil fundet en venlig Optagelse hos deres Staldbrodre i Propaganda-Collegiet. Derfra begave de sig da den 7., ledsagede af Propaganda-Collegiets Elever, processionsvis til deres Kirke i Via della Umiltà. Dr. Smith af Benedictiner-Ordenen, Professor i Dogmatiken ved Propagandacollegiet, er af den h. Fader udnævnt til Directeur for Anstalten. Neppe havde man jamlet sig i Kirken, hvor den amerikanske Gesandt Stockton og Præfecterne for det irske, engelske, skotske m. fl. Collegier befandt sig, førend Monsgr. Bedini og Cardinal Barnabò indfandt sig. Den Sidste oprullede da i en herlig Tale et smukt Malerie over den apostoliske Stols Hyrdeomsorg og udkastede med sin Taft, uden i mindste Maade at saare de tilstedeværende protestantiske Amerikanere, et Billede af de sørgelige Tilstande i Amerika, som altid mere opløste sig i Sekter og selv ved sine Statsmænds Stemmer forlangte Livets Belgjæringer af Katholicismen. Den

følgende Fæstdag feirede Msgr. Bedini det h. Mæsseoffer i Collegiets Kirke. Samme Dag havde den hellige Fader indbudt Præfekten Dr. Smith til at forestille Collegiets Elever for ham. Pius IX. modtog dem med sin vanlige Hjertelighed i sit Bibliothek, tillod dem at ledtage sig i Vaticanets Have, hvorpaa han gjen-nemvandrede de lange, med antike Konstrværker opfyldte Gallerier med dem. „See,“ sagde han, „det have Menneffer gjort, som have et berømt Navn; nu vil jeg vise eder, hvad der bliver tilbage af Menneffer, som ogsaa have besiddet Glands og Hæder.“ I det han traadte ind i de ægyptiske Oldsagers Sal, viste Pius IX. dem de Sarcophager, hvori der hvile Mumier, og benyttede dette Skuespil, for at give Troens tilkommende Sendebud heldbringende Lærdomme, som visjelig ville være dem usorglemmelige.

Tyskland. Fra Coblenz affendtes en Hengivenhedsadresse til Rom med 40,300 Underkrifter, fra Osnabrück med 26,500; tilsammen med de i f. Nr. opgivne: 1,025,900 Stemmer fra Tyskland alene.

Irland. For Paven. I Irland afholdes jevnlig nye Forsamlinger i Anledning af Pavens truede Rettigheder. Ved en Forsamling i Dundalk holdt Dectant Kieran en Tale, i hvilken det iblandt Andet hed: „Den franske Keiser og de engelske Statsmænd anklage Pius IX. som sine Underjaatters Undertrykker. Nu godt, naar de undertrykte Nationaliteter ligge dem ja meget paa Hjertet, hvorledes kan det saa være, at de glemme Polen, og det paa samme Tid, som de havde et godt Ord for det halvvilde Montenegro og forsvarede Sultans Ret til at undertrykke sine kristelige Underjaatter? Men selv om dette fordømmende Factum ikke vidnede imod dem, bestrider jeg deres Competence til at sidde til Doms over Pius IX. Hvad berettiger den franske Keiser dertil? Er den Undertrykkelse, som han selv øver i sit eget Rige, ikke almindelig bekjendt? Fra ham vender jeg mig til de engelske Statsmænd. Kunne de negte deres Medskyldighed med Rebellerne i Bologna? Den er soleklar. Er det en Nation, af hvilken man kan vælge en Jury, for at domme Pius IX.? Lord Palmerston erklærede, at Rom blev bedre regjeret af Garibaldi, Mazzini og Volkemandene, end af Pius IX.! Lord Derby erklærede Kirkestaten for „Europas Bestbyld“! Lord Joh. Russell kaldte Rom en „Bedertryggelighed“! Er det Mænd, som kunne have en Dom om disse Tempelskjændere, hvis Fingre kun fløe efter Guld- og Sølvkarrene i de italienske Kirker?“ — I Mullingar har derimod Biskop Cantwell endnu altid prædiker Tillid til Napoleon III; thi i demes (Napoleons) egen Familie forekom jo en Lectie, som han ikke kan, ikke vil glemme. Napoleon I., som slog Petri Klippe, døde paa Klippeøen St. Helena! Napoleon III. vil

aldrig glemme det, aldrig lægge profan Haand paa Kirkes Hoved." [???

— De irske Blade berette hver Dag om nye Demonstrationer til Gunst for Paven, og de Taler, som blive holdte i denne Anledning, ere i højeste Grad interessante. Saaledes lod Dr. Burke ved en i Clonmell om Søndagen stedsfunden Forsamling angaaende Dronning Victoria's Stilling som den anglicanste Kirkes Overhoved, sig høre paa følgende Maade: „Vi vide Alle, at Dronningen af dette Land (Gud velsigne hende! thi hun er en ædel Kvinde. omendkjøndt jeg ikke kan lide hendes Regjering) ikke alene er den timelige Monarchinde, men ogsaa det geistlige Overhoved for den protestantiske Kirke i England og Irland. Og heelt smukt er det vistnok, at see en Kvinde som Kirkeoverhoved! (Latter.) Hun kan ubnærne og afsætte Biskopper, eller for at bruge Elisabeth's Ord — af vanhellig Ihukommelse! — hun kan trække det biskoppelige Ornat paa dem og af dem, som det just behager hende. Man forestille sig nu en stakkels svagelig Kvinde, som meddeler sin Kirkes Foresatte en geistlig Bestalling! (Latter.) Men nu tænke man sig, at hun jo kan berøves sin verdslige Magt, — hvad vilde der i et jaadant Tilfælde blive af hendes geistlige? Ikke det Ringeste vilde da denne være værd i hendes Undersaatters Dine. Een Forffjel imellem Dronningen og Paven ligger deri, at, medens ingen Protestant i ringeste Maade vilde bryde sig om Dronningens geistlige Magt, vilde det ikke falde nogen Katholik ind paa Jorden, ikke at anerkjende Pavens Magt, ligemeget om denne besad verdslig Magt eller ikke.“ (Bifald.) — I sin Tales videre Løb forklarede Dr. Burke, at Engländerne, dersom det blot var dem om underkuede Nationers Befrielse at gjøre, med langt større Ret burde indstride til Gunst for de tyranniserede og kuede Franskmænd eller Ruskere, men at de ikke have Mod dertil, og derfor gaae de Pavens Rettigheder til Livs, men det vil aldrig bære gode Frugter for dem. Resultatet af dette Møde var en Condolentsadresse til Paven, med hvis Oplæsning en vis Doctor „Luther“ blev betroet.

— Den til Gunst for Paven affattede Adresse fra Katholikerne i Irland er bleven overrakt Premierministeren Lord Palmerston den 27. Januar ved Lord Bellevue. Den var underskrevet af 8 Peers, 4 Peersønner, 3 Medlemmer af Geheimeraadet, 7 Baronetes, 18 Medlemmer af Underhuset og 295 Fredsdommere, Godseiere og andre indflydelsesrige Personer.

Frankrig. Den katholske Bevægelse. Indenrigsministeren, Billault, har i en Rundskrivelse paalagt Præfecterne, at de

med Eftertryk skulde bekæmpe de fra Katholikerne udgaaende Kundgjørelser for den h. Fader. I dette ministerielle Rescript bliver det særdeles stærkt fremhævet, at Kirken maa underordne sig under den keiserlige Stat, og at denne Grundsatning skal hævedes under de nærværende Forhold. Naar den franske Regjering har at gjøre med Modstandere, af hvem den maa befrygte, at de paa nogen Maade kunne indvirke paa den offentlige Mening, saa bliver Munden ganske simpelt stoppet paa dem, medens Regjeringen selv sender alle sine tjenstfærdige skrivende Aander i Marken. Denne Taktik bliver nu ogsaa fulgt ligeoverfor Katholikerne: i Departementerne regner det ned med „Advarslser“ imod de katholske Blade. Sær siden *Moniteur* offentliggjorde den sidste keiserlige Skrivelse af 31. Decbr. til Paven, er enhver Discussion om det „romerske Spørgsmaal“ bleven saa godt som umulig; ligeledes erklære de uafhængige, Pavens Sag hengivne Provindsblade ganske aabent, at de fra nu af ville indskrænke sig til blotte Meddelelser om Kjendsgjerninger. Derimod stode de officieuse og radicale Blade med fulde Kinder i Lovbajumen, og Keiserens Brev bliver allevegne faldbudt paa Gaderne, endog om Natten, for 1 Sou. Under saadanne Omstændigheder have Katholikerne ingen anden Udvei til at forsvare deres Sag, end Brochuren — og paa denne Mark ere de heller ikke virksomme. Biskop Dupanloup af Orleans har allerede udgivet en anden Skrivelse *) imod Brochuren: „Paven og Congressen“. Biskop Gerbet af Bergignan, een af Frankrigs fortrinligste Prædikanter, har ligeledes udgivet et Skrift. Biskoppen af Algier har ladet udgive et værdifuldt Skrift: „Undersøgelse om Pavens verdslige Herredømme.“ Desforuden ere udkomne Skrifter af den berømte Poujoulat („Pavens Rettigheder“), af Abbé Alix („Theologiske Studier over Pavens verdslige Herredømme“), af Vicomte Balori („Paven og den italienske Confoederation“) og af Abbé Miley („Napoleon III. og Pavedømmet“). Overhovedet ere hidindtil 130 Skrifter udkomne for og imod Brochuren. Med særdeles stor Interesse bliver den berømte Billemain's Skrift om „Frankrigs Forpligtelser mod den h. Stol“ læst. Billemain var, som almindeligt bekjendt, tidligere een af Pariser Universitetets mest yndede Lærere (hvo kjender ikke hans berømte Værk „Cours de literature“), derefter Deputeret, Pair og Cultusminister under Louis Philip's Regjering, derhos intet mindre end „ultramontan“, men liberal og rationalistisk — desto større Indtryk gjør Skriftet, der saa energisk

*) Som er endnu langt stærkere, end den jortie af os meddeelte, og vi beklage meget, at vi af Mangel paa Plads ikke ogsaa kunne meddele vore Lærere denne hans anden Skrivelse til „en Katholik“.
Red.

optræder for den h. Faders Rettigheder. Kort, man seer, at Katholikerne ikke lade sig bringe til Tausshed af Napoleon, omendstjøndt de vide, at Regjeringen har i Sinde at ville tvinge dem.

Ved et Magtsprog har den liberale franske Regjering undertrykt det største katholske Blad i Paris, Univers, fordi det sagde de høie Herrer temmelig droie Sandheder. Samme Etjebne have allerede flere andre katholske Blade i de franske Provindsjer havt; næsten alle kirkelige Blade i Frankrig have faaet een eller to Advarsler fra Regjeringen og friste saaledes kun endnu en kummerlig Eksistens. Derimod kunne de revolutionaire og i reent bedensst Maad redigerede Blade ustraffet og uforstyrret fortsætte deres Penneskrig imod Kirken og den h. Stol. Det er napoleonsk Fromhed.

— I Correspondant vækker en Artikel fra Hertugen af Broglie's Haand med Overskrift: „Keiserens Brev (til Paven) og Situationen“ stor Opsigt. I denne Artikel sammenligner Forfatteren hvad Keiseren har lovet og hvad han har gjort. „Italien skulde være frit indtil det adriatiske Hav — det stod strevet og beseglet paa alle Gadehjørner; Pavens verdslige Rettigheder skulle forblive ukrænkede, gjenlød det i alle Kirker, — og nu efter neppe otte Maaneders Forløb opfordrer Keiseren Paven i sin Skrivelse af 31. Decbr. høflig, men tydelig til, at opoffre det Tabte eller tabe det Dvrige. Enten, eller. Forgjæves,“ vedbliver Hertugen, „skjuler og forskandjer man sig bag Umuligheder og Begivenhedernes Magt; hvo som i ti Aar har udført to Expeditioner til Liberen og Po, hvo som hist har en Garnison, her en Armee, hvo som har blandet sig i Alt, paataget sig Alt, hvo som snart har beroliget Folketslagene, snart ophidslet dem, han er ogsaa ansvarlig for Alt, hvad der skeer.“ I det Forfatteren gaar over til at beskrive det egentlige Maal, slutter Artiklen saaledes: „I hele Frankrig afhænger kun een Magt ikke af ham (∴ Keiseren), Kirken; kun til een Dør, Bønnens og Samvittighedens, mangler han endnu Nøglen, og derfor vil man begribe, hvor alvorligt det er ligeoverfor en saadan Magt at krumme et eneste Haar paa dens Hoved, som alene er ham sidsordnet.“

Ausgariusforeningens Forstanderskab

indbyder herved alle mandlige Foreningsmedlemmer, som have slyldt det 24de Levetaar, til et Møde paa 2. Fastesøndag, den 4. Martz Kl. 11½ Form., paa 2. Sal i Kirkebygningen. Udgangskort maae forevises.

For 2 Skilling!

Vi have fundet Leilighed til at kunne forstaae vore Læsere en sund og interessant Morstabslæsning for en overordentlig billig Pris, idet vi ere satte istand til at tilfille Dem en dansk Oversættelse af Spanieren Fernan Caballero's herlige Noveller, hvoraf der regelmæssig udgaaer eet Ark hver fjortende Dag, og Arket (16 Sider) betales kun med 2 Skilling Rigmønt. Caballero's Romaner høre uengetlig til de fortrinligste Frembringelser af den nyeste Literatur og have derfor høstet et udeelt Bifald ikke blot i Spanien selv, men ogsaa i Frankrig, England, Tydskland og Belgien; de høre til hine faa og sjældne Romaner, som kunne læses uden mindste Fare for den sædelige Følelse og som derfor kunne anbefales Alle, som ønske en underholdende og tillige aandrigh Lecture. Bladet *Indépendance* belge siger, „at selv de strengeste Kritikere erklære Fernan Caballero for at være Spaniens Walter Scott.“ — En anden Recensent siger om Caballero's Bøger: „De indeholde i Sandhed guldne Sententser og de dybeste Anskuelse om Livet; de kunne ikke stattes høit nok som en Modgift mod de demoraliserende franske Romaner.“ Den berømte Stifter af „Svendeforeningen“ i Tydskland skriver om en af Caballero's Noveller (*Clementia*): „Det er en udmærket Bog, som man ikke blot læser med Fornøielse, men ogsaa med Nytte. Hjertelig uden Sentimentalitet, riig paa sunde Lærdomme og eiheller uden den friskeste spanske Humor, viser den os Spanien i et saa elskværdigt Lys, ved Siden af dets Skyggesider, at vi Ikke-Spaniere nok have Aarsag til at lægge os det ret paa Hjerte.“ — Hvo som ønsker at erholde eet eller flere Exemplarer af de efterhaanden udgaaende Ark af de bemeldte Noveller, behøge at tegne sig hos Staud. Kirketidendes Hovedcommissionair, Dr. Kunsthandler Blankensteiner, Store Kjøbmagergade Nr. 7, inden den 5. Martz; senere Anmeldelser kunne ikke tages til Følge. Vore indenbyes Læsere betale contant ved Arkets Modtagelse, de udenbyes maae indsende en halvvaarlig Forudbetaling i Beløb af 2 Mart, helst ved Postforstud!

Skandinaviske Kirketidendes Red.

Rettelser.

3 forr. Nr. Side 52 Linie 7 fra oven læs: har lydt, ifødetfor: er lydt.

Kirkelig Erindringsliste.

Søndagen d. 26. Februar. — 1. Fastesøndag (*Invocavit*). — Gudstjeneste: Form. Kl. 8 og 12 stille Messé. — Kl. 10 Høimesse, efter hvilken det biskoppelige Faste mandat og Hørdebrev oplæses, paa Dansk. — Aften Kl. 6 Fasteandagt med Prædiken.

Søndagen d. 4. Martz. — 2. Fastesøndag (*Reminiscere*). — Gudstjeneste: Form. Kl. 8 og 12 stille Messé. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Aften Kl. 6 Fasteandagt med Prædiken.

Correspond. — P. v. i Chr. — *Salvâ veniâ: aut sit ut est, aut non sit!* —
Non possumus tacere.

Kjøbenhavn.

3. Eriens Logistteri.

Skandinavisk Kirketidende

for katholske Christne.

Sde Aargang.

Nr. 6.

Søndagen den 11te Marts.

1860.

„Skandinavisk Kirketidende“ udgaar hver anden Søndag og leverer Subscriberne desuden i Marts Løb gratis eet eller flere religiøse Skrifter. — Subscription paa denne Tidende indtegnes i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Sr. Konsthandler C. N. Blaufensteiner, store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de kongl. Postkontoirer. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. Kvartalet.

Paulus,

ved Guds Barmhertighed og den Apostoliske Stols Naade
Biskop af Ösnabrück

og

Apostolisk Provicar for de Nordiske Missioner i Tyskland
og Danmark, Doctor i Theologien,

byder den ærværdige Geistlighed og alle Troende i Bispedømmet og Missionerne Hilsen og Velsignelse fra Gud Faderen ved vor Frelser Jesus Christus
i den Helligaand!

Den hellige Fastetid nærmer sig atter, Høitidsfede i Herren! og paany formaner den hellige Kirke os, at hellige den ved Bøn, Bodfærdighed og Spøgelse, ved hyppigere og andægtig Ihufommelse af den guddommelige Frelser's Lidelse og Død, og ved en værdig Forberedelse til en heldbringende Annammelse af de h. Sacramenter. Maatte den blive en Kilde til Frelse og rigelig Naade for os Alle, maatte vi Alle trolig benytte den efter vor h. Kirkes Hensigt, for derved at vordre forberedte til en glædelig og gudbehagelig Hvitideligholdelse af den h. Paaskefest, og engang til en hæderlig og salig Opstandelse paa Verdensdømmens store Dag. Omvendtjændt den Afholdenhed, som Kirken har paalaagt de Tro-

ende i Henseende til Spise og Drikke, kun er ringe, og ivrige Christne til alle Tider gjerne have paataget sig større frivillige Spægelser, tilstede alligevel vor h. Kirkes moderlige Kjærlighed og Mildhed, af Hensyn til den menneskelige Naturs store Svaghed især i vor Tid, en større Eftergivenhed og Formildelse i Fastebudene. Vi have derfor fundet Os foranledigede til, i Kraft af den Os af den h. Apostoliske Stol meddeelte Fuldmagt, og efter desangaaende ogsaa at have hørt Bort hvær. Domcapitel, i Betragtning af de nærværende Omstændigheder, ogsaa igjen for indværende Aar at lade indtræde de samme Formildelser i Fastebudene, saavel som ogsaa i de øvrige Forskrifter, som indeholdes i Faste-mandatet af forrige Aar. Vi forordne derfor Følgende:

- I. Den egentlige Faste, som kun tillader eet fuldstændigt Maaltid og een Collation (Forfriskning), men udelukker al anden Nydelse af Spise, forbliver gjeldende paa alle Dage af den 40 Dages Fastetid, med Undtagelse af Søndagene, paa alle Tamperdage og alle Vigilie-Fastedage*), som paa foresreven og vedtagen Maade hvergang skulle lyses fra Prædikestolen paa Søndagen forud. I Regelen maa Hovedmaaltidet holdes om Middagen, men Collationen om Aftenen.
- II. Abstinentsbudet, som forpligter til Afholdelse fra Kjødspiser, forbliver gjeldende paa Askeonsdag, Skærtorsdag, Paaskeløverdage og samtlige Fredage i Aaret. Paa alle øvrige Dage er Nydelsen af Kjødspiser tilladt, dog med den Indskrænkning, at det paa samtlige egentlige Fastedage (jfr. ovenfor I.) kun tillades at spise eengang Kjød, ved Hovedmaaltidet, og at den samtidige Nydelse af Kjød- og Fiskepiser ved eet Maaltid forbydes paa disse Dage, saavel som ogsaa paa Søndagene i Fastetiden.
- III. Kjødsuppper og med Fedt tilberedte Spiser tør, med Undtagelse af den h. Langfredag, nydes hver Dag i Aaret, og det ogsaa tillige med Fiskepiser.
- IV. De i activ Tjeneste staaende Militairpersoner og, forsaavidt de føre deres egen Huusholdning, tillige deres Huus- og Bordfæller, — fremdeles selve Gjestgiverne og Spiseværterne (naar de spise med deres Gjester) og deres Gjester, — Handelsbetjente, Evende, Lærlinge, Tjeneste- og Arbeidsfolk, naar de faae deres Kost hos Ikke-Katholiker, — de

*) I Stedet for Vigilie-Fastedagene til de ophævede Apostelfestdage overholdes her Dnsdagene og Fredagene i Adventen som Faste dage.

paa offentlige Bade- og Cuur-Anstalter i Vort Sogn under Cuur værende Personer, — Rejsende og Fattige, ere, med Undtagelse af den h. Langfredag, fritagne for Abstinentsen, de Rejsende ogsaa for den egentlige Faste.

- V. Alle Sognepræster og Sogneforvaltere meddele Vi den Bemyndigelse, i paatrængende Tilfælde, hvor det synes nødvendigt, og hvor ikke blot Sandfælgigheden forlanger det, at forvandle Faste- eller Abstinentsbudet for enkelte Troende til et andet fromt Værk. Denne Fuldmagt kan ogsaa igjen overdrages til Hjelpepræsterne.
- VI. Med Hensyn til den for Alle eftergivne Strengthed af det oprindelige Faste- og Abstinentsbud, skulle alle Troende, som have Evne dertil, nedlægge en Almisje i de Bøsser, som til den Ende og med Overskrift: „Faste-Almisjer“ blive at anbringe i alle Kirker. Hvo som ikke har Evne til at yde en saadan Almisje, skal hver Søndag i den h. Fastetid bede Litaniet om Christi Lidelse for Kirkens Antiggende. Denne Faste-Almisje er ligesom i forr. Aar bestemt for de fornødne Diocesanalstalter til Dannelse af gode Præster og til Uddannelse af geistlige Gymnasiallærere. Det er ved Guds Hjælp blevet Os muligt, den 18. Mai s. A. at aabne her et Præsteseminar; men det bestaaer for Tiden kun i et meget indskrænket Rum og Omfang, og trænger heilig til en Udvidelse baade af sine Bygninger og af sine Midler og Præster. Vi ønske og haabe, at rigelige Bidrag fra de Troende ret snart ville sætte Os i Stand til at paabegynde en saadan fornøden Udvidelse af Bispedømmets første og vigtigste Anstalt.
- VII. Paa det at nu de ovenfor anførte Diemed med den h. Fastetid kunne opnaaes desto sikkrere og lettere af alle Troende, forordne Vi herved, overensstemmende med det h. Tridentiner Kirkeconcils Bestemmelse (S. XXIV. de ref. c. 4), at der i samtlige Sognekirker i den h. Fastetid skal holdes en særegen Fasteandagt, bestaaende af Prædiken, Psalmer og Bønner, hvorom Vi overlade de Herrer Sognepræster at anordne det Nærmere. Disse Andagter skulle sluttes med den sacramentalste Velstignelse og Prædikerne have Menneffets sidste Ting eller Frelsens Lidelse og Død eller et andet dermed i nær Forbindelse staaende Æmne til Gjenstand. Vi overlade til de Herrer Sognepræsters Forgodtbefindende at bestemme, om disse Fasteandagter henfigtsmæssigere blive at sætte i Forbindelse med den h. Mæsse om Morgenen eller at afholde om Eftermiddagen.
- I selve Byen Dønabrück har det sit Forblivende ved den hidtil vedtagne Ordning af Fasteandagterne. Men

Fremstillingen af det Høiværdigste Sacramente skal i Fremtiden ved Formiddagsgudstjenesten paa Søndagene i Fastetiden ikke mere finde Sted i nogen Kirke. Ved Eftermiddagsgudstjenesten — som skal holdes i alle Sognekirker paa alle Søn- og Festsdage i hele Aaret — er Fremstillingen af det Høiværdigste Sacramente tilladt ogsaa paa Søndagene i Fastetiden.

Paa Søndagene i den h. Fastetid skal om Morgen, under eller efter Skole-Messen, istedetfor de tidligere foretagne Bønner for den h. Fader, Litaniet eller Rosenkrandsen om Christi Lidelse forebedes:

VIII. I de saakaldte luffede Tider, fra Asteonsdag til den første Søndag efter Paaske og fra første Adventsøndag til Herrens Aabenbarelsesfest incl., maae hverken Bryllupper, eller Dands- og andre offentlige Forlystelser finde Sted.

IX. Tiden til Dypfyldelsen af det kirkelige Bud angaaende Paaske-Communien, som Enhver maa modtage i sin Sognekirke, saafremt han ikke særlig deri er dispenseret, fastsættes til den fire Ugers Frist fra Palmesøndag indtil den tredje Søndag efter Paaske, begge Dage iberegne.

Elfske i Herren! Vi have i de snart henrindne to første Aar efter Tiltrædelsen af Vort Hyrdeembede havt den Glæde, at besøge alle Menighederne i det Os betroede Bispedømme saavel som i Missionerne. Vi have seet næsten alle Medlemmerne af Vor Hjord Ansigt til Ansigt, i Eders Midte fremdaaret det nye Testaments Offer, forkyndt Eder Guds Ord, meddeelt Eder den ypperstepræstelige Betsguelse og Eders Ungdom den Helligaand i Confirmationens h. Sacramente. Vi have paa Vore Visitationsreiser med Glæde og Taknemmelighed mod Gud været Vidne til de mange Beviser paa Eders Tro og Eders Hengivenhed for den h. Kirke; Vi have vundet den Overbeviisning, at der iblandt Eder i det Hele endnu har vedligeholdt sig en barnlig Kjærlighed og Hviagtelse for vor Moder den h. Kirke, og derfor haabe Vi, at Vore og Eders Præsters Bestræbelser og Virksomhed for Eders Sjæles Frelse ikke vil være forgjæves i Herren. Vi haabe, at den Helligaands Naade, som I og i Særdeleshed Eders Børn have modtaget i den h. Confirmation, maa bære rigelige og varige Frugter, og at I i Eders Hjerter ville bevare og i Eders Levnet følge de Ord, som Vi have talt til Eder, og som I have hørt med saa stor Deeltagelse og Opmærksomhed. Vi have besluttet, i det nærværende Hyrdebrev i et kort Udtag at optage det, som Vi paa Vor første Reise have følt Trang til at sige Eder ved forskjellige Leiligheder, for endnu engang at erindre Eder om hine Sandheder og desto dybere at indpræge dem udi Eders Hjerter.

Vi henvende Os først til Eder, Elskede! I som i de sidste to Aar have annammet Confirmationens h. Sacramente. Bevare reent og helligt det Tempel, som den guddommelige Aand har taget i Besiddelse, opfyldt med Sin Nærværelse og smykket med Sin Naade. Flyer Alt, hvad der kan vanhellige og besmitte samme. Flyer, frygter og hader fremfor Alt Synden. Thi kun Synden alene kan fornærme den Helligaand, fordrive Ham fra Eders Sjæle og berøve Eder Hans Naade. Dødsyndens er det eneste sande og største Onde, Kilden til alle andre Ondt; den er et Selvmord paa Sjælen. Frygter derfor Intet mere end Synden, og agter Intet højere end Naaden, ved hvilken Eders Sjæl bliver forenet med Gud og helliget.

Glemmer aldrig, at I ere blevne udrustede og indviiede til en hellig Kamp ved Haandspaalkæggelsen og den h. Chrysam, hvormed Eders Pande blev salvet i Korsets h. Teqn. Været troe og standhaftige Stridsmand under Korsets Fane imod Eders Fjelles Fjender: Djævelen, Verden og den tredobbelte onde Lyst. Holder fast ved Kirkenes h. Lære, hører sluttigen Guds Ord og glemmer ikke, atter og atter at lære Katechismen, for at I maae bevare Frelsens Videnskab og holde det guddommelige Ords Sværd i Haanden, for dermed at befæite Satans Angreb, som er en Løgner og Bedrager fra Begyndelsen af. Været aarvaagne og flyer Verdens Farer, saa meget som kun Eders Forhold tillade det. Flyer de nærmeste Leiligheder til Synden, hvad enten det er Selskaber, Forlystelser og Sammenkomster, eller flette Taler og Bøger, som berede Eder Farer. Flyer dem; men frygter ikke Verdens Spot og Haan, naar I vandre paa den rette Vej og naar den falske Mennekesfrygt bereder Eder Anfægtelser og Prøvelser. Været aarvaagne over Eder selv, thi den tredobbelte onde Lyst boer i Eder; den er født med Eder og vil ikke døe, jaa længe I leve. Den lokker Eder uophørlig ved Dinenes Lyst, Forsængelighed og Sandjernes Lyst til Frafald fra det Gode. Derfor vaager og beder, for at I ikke skulle falde i Fristelse. Været varagtige i Bønner, i trolig Øvelse af den daglige Bøn, i sluttig og værdig Annammelse af de hh. Sacramenter, i ivrigt Besøg af Gudstjenesten og i barnlig Ufrygt for og Efterligning af den allerfalskeste Zomfru og Gudsmoder. Da ville I opnaae Udholdenhedens Naade i den gode Kamp og engang ved Enden af Eders Løbebane indgaae fra dette Forviisningens Land i det himmelske Fædreland, i Eders Guds og Frelsers evige Salighed og Glorie, straalende i Naadens Skjønhed og med hiint uudslettelige Uestegn, hvormed I ere bejlede af den Helligaand.

Vi henvende Os nu til Eder, elskede Forældre, kristelige Fædre og Modre! for at tale et alvorligt Ord til Eder om den fra overmaade vigtige Pligt, at opdrage de Børn, som den himmelske Fader har betroet Eders Hænder. I skulle hos Børnene

indtage Guds Sted. I have næst efter Gud givet dem Livet; det er Eders Pligt, at opholde det for dem, at opdrage dem og føre dem hen til deres evige Bestemmelse. Gud Selv har nedlagt en uudsigelig stor Kjærlighed og Tilbøielighed for Eders Børn i Eders Hjertes, for at I gjerne og med Glæde skulle opfylde Eders ofte saa vanskelige og trykkende Pligter imod dem. Hvilke Offere, hvilke Savn og Moissommeligheder finder ikke Forældrenes Kjærlighed sig i for Børnenes Skyld? Hvad formaaer ikke en Moders Hjerter at bære og lide for sine Børn? Kun Unaturligheden fornægter disse Følelser; de ere eiendommelige selv for de raae Folkelag.

Men denne Kjærlighed, som Mennesket endog har fælles med Dyret, skal, ligesom Mennesket selv, ikke være en blot naturlig og sandseelig, men ogsaa en høiere, en fornustig og kristelig Kjærlighed. Forældrene skulle ikke blot bære Omsorg for Børnenes legemlige Opdragelse, men ogsaa for deres aandelige Dannelse og gaaeste i Særdeleshed for deres kristelige Opdragelse. De skulle gjøre det Gode og ikke forsømme det Ondet. Den guddommelige Frelser's Ord: „Søger først Guds Rige og Hans Retsfærdighed; alt det Øvrige vil tillægges eder“ *) gjælder fortrinnsviis om Børnenes Opdragelse. De ere skabte af Gud og bestemte for Guds Rige, for Kirkens og Naadens Rige her paa Jorden og den evige Herligheds Rige i Himmelen. Dertil skulle de opdrages og uddannes ved en kristelig Opdragelse. Vistnok vilde de Forældre ikke opfylde deres Pligt, som ikke gave deres Børn en tilstrækkelig legemlig Føde, som ikke bare Omsorg for deres legemlige Fornødenheder, for deres Klædning og Reenlighed. Den Moder vilde ikke opfylde sin Pligt, som uden Nødvendighed allerede i den spædste Alder vilde overgive sit diende Barn i fremmede Hænder og uddrage det den naturlige Næring fra sin egen Moder. De Forældre vilde være strafværdige, som ikke vilde bære Omsorg for deres Børns timelige Fremgang og ikke give dem en standsnæssig Opdragelse og Dannelse, eller forsømme den fornødne Udvikling af deres aandelige Gæver og Kræfter. Men endnu langt mere forsynde de Forældre sig, som ikke bekymre sig om deres Børns høiere og evige Bestemmelse, ikke drage Omsorg for, at Børnene blive opdragne i den sande Tro, opnaae Naadens Liv, blive bevarede og befæstede i dette Liv. Thi ligesom Naadens Liv staaer høiere, end Sjælens naturlige Liv: saaledes staaer ogsaa den kristelige Opdragelses Pligt uendelig høiere end den blot jordiske og naturlige Opdragelses Pligt. I Særdeleshed tør derfor den legemlige Pleie og Opdragelse ikke skee paa den

*) Luc 21, 31.

hviæres og aandeliges Beføstning, som det desværre meget ofte steer af saadanne Forældre, som i daarlig Ubekjærlighed forfjæle og blødagtiggjøre deres Børn, imigre deres sandhelige Tilboieligheder og Begjærligheder, og derved forkrøble Børnenes Aand og gjøre den til en Slave af Sandheligheden og Kjødets.

Skal Børnets Opdragelse lykkes, da maa den ikke være nogen eensidig, men en alsidig; det hele Menneske, som bestaaer af Legeme og Sjæl og desuden ogsaa tilhører en høiere overnaturlig Verden, Aaadens Rige, og skal dertil forberedes og uddannes herved, maa vorte opdraget, og det fra den tidligste Ungdom af. Ja, i vis Forstand maa denne Opdragelse allerede begynde for dets Indtrædelse i denne Verden. Forældrene selv ere ligesom Roden og Stammen, som i Børnene bærer Frugter. „Et godt Træ kan ikke bære slette Frugter, et slet Træ kan ikke bære gode Frugter*)." Forældrene forplante for det Meste deres Dyder og Feil, deres gode og onde Tilboieligheder i Børnene, og derfor kommer det uendelig meget an paa, at de tilkommende Forældre paa en hellig og kristelig Maade forberede sig til Ægtestanden, og saavel for som ogsaa i selve Ægtestanden indgaae Alt, hvad der kunde stride imod Ægtestandens ophoiiede og hellige Værdighed og Bestemmelse og kunde sjerne Ægtefællens sakramentale Velsignelse fra dem selv og sammes Frugter. Et Børns Opdragelse er det største, det vigtigste, men ogsaa det vanskeligste Hverv, som Mennesket umulig kan udføre paa en heldbringende og velsignelsesrig Maade, uden ved den guddommelige Aaadens Bistand. Derfor skulle fremfor Alle Ægtefællerne og Forældrene allerede for deres Børns Skyld søge at neddrage det rigeligste Maal af denne uundværlige Aadehjælp over sig og deres Virksomhed. Derfor have fromme og i Sandhed kristelige Ægtefolk altid søgt at hellige Indtrædelsen i denne Stand efter en Tobias' og en Sara's Forbillede ved Bøn og gode Gjærninger, og allerede for Fødselen opoffret og helliget deres Børn til Gud vor Herre. Men efter Fødselen er det kristelige Forældres første og vigtigste Omsorg, at det nyfødte Barn, saasnart det kan stee, bliver rensket fra Arvesyndens ved Daabens h. Sacramente og gjensødt som et Barn af den himmelske Fader og af den h. katholicke Kirke. Det er deres fornemste Omsorg, at lade det døbe efter den h. Kirkes Forskrift ved Præstens Haand og under rettroende Fædres Bistand. Væe de Forældre, som ved egen Skyld forsjømme, i Tide at aabne deres Børn denne Kirke til alle andre Aade-gaver! Væe endnu mere de Forældre, som ikke drage Omsorg for, at deres Børn blive opdragne i Kirken sande, ene saliggjørende Tro! De begaae det

*) Matth. 7, 18.

største Forræderi imod de helligste Pligter, som de skyldte Gud og deres Børn, de berede sig selv en evig Fordærvelse.

Forældrene skulle fremdeles bestræbe sig for, at foregaae deres Børn med et godt Exempel. Ethvert Barn har en Drift til at efterligne hvad det seer hos Andre, i Særdeleshed hos dem, som det agter og elsker. Men iblandt disse indtage Forældrene den første Plads. Med Lethed og saa at sige af sig selv antage Børnene deres Forældres Vaner, Sæder og Sindelag, og blive dem lige i Tingenes vanlige Løb. Hvad Ordet ikke formaaer, det formaaer Exemplet. Ord bevæge, men Exempler trække. Derfor er det Forældrenes strenge og hellige Pligt, at foregaae deres Børn med et godt Exempel og derved fra deres tidligste Ungdom af vise dem den Veie, som de skulle vandre; derfor er det deres Pligt, at holde flette Exempler og Forargelser langt borte fra Børnene; derfor udslynger den guddommelige Frelser hiin forfærdelige Trudsel over dem, som give de Smaa et slet Exempel. „Vee det Menneske, som forarger een af disse Smaa, som troe paa Mig; for et saadant Menneske var det bedre, at en Møllesteen blev hængt om hans Hals og han saaledes blev nedsenket paa Havsens Bund*.“

Maatte alle Forældre og Foresatte, som have Børn at opdrage, ret betænke dette; da vilde der ikke gives saa Mange, som give Børnene et slet Exempel, saa Mange, som i Børnenes Nærværelse tale Ord og udføre Handlinger, der berede deres uskyldige Hjerters Forargelse og i Barnets endnu spæde og rene Sjel plante Spiren til syndige Tanter og Tilbvieligheder, som senere frembringe de slemmeste Frugter, Syndernes og Lasternes Ufrud. Da vilde der ikke gives pligtforglemmende Forældre, som selv føre deres Børn paa Ugudelighedens, Forfængelighedens, Nydelseshygens og Lastens Veie.

Hvilken mægtig Drivesjeder til et godt og helligt Levnet finde kristelige Forældre ikke i den troende Overbeviisning, at de hos Børnene ere Guds Stedfortrædere og Billeder, at Børnene skulle ansee og ære dem som saadanne, lære at kjende, hviagte og elske Gud i dem! Hvilken Forbrydelse begaae de ikke imod Gud og deres guddommelige Kald, hvilket Forræderi imod deres Børn, naar de ved et vanhelligt og slet Levnet blive, ikke Guds, men Djævelens Stedfortrædere for deres Børn, fremstille, ikke Guds hellige Egenstaber, men et Brængebillede af dem og det Modsatte deraf for Børnenes Dine til Efterlignelse!

*) Luc. 17, 2.

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Til Paven's Forsvar. Paa et Meeting i Leice-
ster i England, sagde en Taler, ved Navn Pole, iblandt Andet
Følgende: „Det er ikke blot Dagbladene, det er i Særdeleshed
Statsmændene, som spotte og forhaane os. Har ikke Lord Pal-
merston sagt, at han beklagede, at Paven ikke havde et behage-
ligere Sæde, end Spidsen af udenlandste Bajonetter, medens Lord
John Russel beskyldte Hans Hellighed for, „at anvende Torturen,
for at udpresse Tilstaaelser“, og medens Gladstone, for at gjøre
Maalet fuldt, sagde om Paven, „at han vel anmaasede sig at
repræsentere Himmelens Majestæt, medens han dog var bleven en
Tigger ved de udenlandste Hoffer?“ Og disse tre Mænd, den h.
Stols svorne Fjender, Rebellerne's Forsvarere, som ville plyndre
Paven — disse staae i Spidsen for den engelske Regjering! Jeg
havde engang Algtelse for Gladstone, men hans Handlinger have
viist mig ham som en af den katholske Kirkes mest rasende Fjender.
I Aaret 1849 efterlode de Revolutionaire den h. Fader en Arv
af 9½ Million Rdr. i Papirpenge — mere, end alle øvrige
Papirpenge, som dengang var i Kirkestaten. Og disse saa store Sum-
mer har Paven afbetalt, og allerede i 1858 viiste Budgettet i
Kirkestaten ikke mere nogen Deficit — en Fordeel, som saa Re-
gjeringer kunne opviise. I Aaret 1858 var der kun endnu 72
politiske Fanger i Kirkestaten; 23,000 Børn nøde gratis Under-
viisning. Der gives i Kirkestaten 814 Mil Telegraphlinier, alt-
saa mere end Irland har at opviise. Den engelske Presse vogter
sig vel for, at meddele sine Læsere saadanne Notiser; men den
glæder sig meget over at kunne berette, at den h. Fader er syg;
den haaber naturligtviis, at Paven's Død vil blive Enden paa
Pavedømmet.“ — Til Slutningen beviste flere Talere ved nøiagtige
statistiske Angivelser, at Fleertallet af alle Embeder i Kirkestaten blev
bektædt af Lægfolk. Saaledes finde Beskyldningerne og Bagva-
stelserne imod den h. Stol deres Gjendrivelse Punkt for Punkt.
Den pavelige Regjering er for Tiden ikke blot underkastet en streng,
men en fjendtlig Bedømmelse. Man overdriver, man opfinder,
man fordreier. Vi vidste ikke, hvilken Regjering i Europa der
kunde udholde en saadan Dybt af Insulter, Kritiker og Bagva-
stelser. Og dog føler Revolutionen, at den endnu ikke er stærk
nok til at styrte denne Regjering; Revolutionen har næsten den
hele Presse for sig, den har Videnskaberne for sig, som jo altid
ere ugunstige mod dem, der genere dem; den har en forfalsket
offentlig Mening for sig, den bliver understøttet ved ærgjerrige
Bestræbelser, som ligge klart for Dagen; den har een af Europas
største Magters (Englands) Beskyttelse, den har alle Bantrees
Ønsker og deres meer eller mindre hemmelige Beskyttelse for sig —

og alligevel er den ikke sikker paa sin Triumph og fordobler derfor sine Anstrengelser, for at drage Diplomatiets paa sin Side. Sandelig, denne Regjering, som bliver saa heftigt angreben, maa have en stor moralsk Kraft; de Mangler og Feil, som man forekaster den, maae være meget overdrevne, da den ellers ikke vilde funde modstaae en saadan Storm. I en saadan Tid finder den bedre Erkjendelse Indgang hos alle uheldede Mænd. Naar der behøves saa mange Vøgne, for at bringe den pavelige Regjering i Miscredit, saa er denne Regjering ikke saa slet, som man vil, at man skal troe; naar dens Modstandere, i Stedet for aadent at gjendrive dem, som forsvare Roms Sag, i Stedet for at gjendrive Tallene og estervise Beviisgrundenes Svaghed — naar de i Stedet derfor gjøre sig Umage for at undvige Forsvaret og holde Tallene og Kjendsgjerningerne hemmelige for deres Læsere, saa kan denne Regjering dristigt bestaae den strengeste Prøve og den har intet at frygte af Sandheden. Saaledes forsvare vore Modstandere, uden at ville det, daglig Paven's verdslige Herredømme.

Romagna. Det er vistnok almindelig bekjendt, hvorledes det langt overveiende Fleertal af den romagnolske Befolkning bliver kuet, fordi det er den h. Fader og den retsmæssige ædle Gyrtte hengivent med stor Kjærlighed. De hist huserende Folke-Tyranner repræsenterer kun en meget ubetydelig Deel af Befolkningen og ere for en stor Deel ikke andet, end sammenløbet Revolutionspåk fra andre Stater med Sardinien i Ryggen. Men hvor uhyre lidt selve Folket tager Deel i den „Folke-Billie“, som ingen bevæbnet Intervention skal forstyre lig en Søbeobbe ejer Frankrigs og Englands Plan, det var hidindtil endnu ikke saa almindelig oplyst. Der træder nu den ædle engelske Lord Normanby med sin personlige Sagskundskab i Parlamentet op imod det skamløse Tyrannie, som bliver udøvet i det undertrykte Folks Navn. Men endnu mere overraskende er en anden ærlig Engländer's Vidnesbyrd, som ligeledes vilde see i Romagnaaen med egne Dine. Det er Mr. Bowyer, Medlem af Parlamentet. Han har nu efter sin afholdte Monstring skrevet et Brev til Times (det store Verdensblad ved Themsen, som glæder sig over, at de katolske Frankmænds Hersker maa rage de hede Kastanier ud af Ilden for det protestantiske England), hvori han aflægger følgende Vidnesbyrd for Stormagterne og den civiliserede Verden:

„Den foregivne Regjering i Romagnaaen bestaaer imod Befolkningens bestemteste Billie. Intet Menneke tør læse, skrive eller tale selv et Ord, som er imod den regjerende Faction og de hemmelige Selskaber. [O salige Frihed!] Det saakaldede Parlament i Romagnaaen repræsenterer ikke den tredsiendstyvende Deel af Befolkningen. Vælgernes samtlige Antal beløber sig

fun til — atten hundrede (flere have de Revolutionaire ikke stædet til deres almindelige Stemmeret), og selv af dette Tal kunde ikke engang en Trediedeel (600) bringes til Afstemning ved BOLD, Terrorisering og Bestikkelse."

Saavidt den ærlige Englænder, som vil bidrage Sit til Sandhedens Opklarelse, for at hans Landsmænd skulle forlade den skammelige Politik, som selv da vilde være en uretfærdig, dersom hele Romagnaen som een Mand uden BOLD, uden Terrorisering og Bestikkelse stemte imod den h. Faders retmæssige og faderlige Regimente. Dette Vidnesbyrd forkynder den lærde, veltalende og modige Biskop af Orleans for hele den franske Nation. Altsaa have trods alle Midler ikke engang sex hundrede Mænd af de fire den h. Fader frarevne Provindser stemt imod den h. Stols Rettigheder. Og alligevel gjør man saa megen Larm med Folke-Billien! Verden vil bedrages!

Kjøbenhavn. Samtlige katolske Biskopper i Belgien, England, Holland, Irland, Skotland, Schweiz, Tydskland og Østerrig, 136 i Tallet, have i Forening afgivet og underskrevet en Collectiverklæring, i hvilken de nedlægge en høitidelig Protest imod enhver Krænkelſe af den h. Faders Rettigheder som verdslig Fyrste. I denne Erklæring hedder det iblandt Andet: Revolutionspartiet gjør i Romagnaen „et Angreb mod alle de Fyrster, under hvis Scepter der lever en katolsk Befolkning; det er et Angreb mod tohundrede Millioner Katholiker, med hvis Interesser Kirkestatens Opretholdelse er inderlig forbunden. Men det er ogsaa et Indgreb i Folkeretten . . . Europa er omslynget ved et Folkerettens Baand, som hviler paa et kristeligt Grundlag. Ikke Magten, men Retfærdigheden skal være det afgjørende Moment . . . Dersom den h. Faders fredelige Throne tør styrtes ved saadanne Midler, saa er den europæiske Folkerets Baand sønderrevet . . . Dersom de Fordringer, man gjør i Nationalitetens Navn, skulle gjælde mere, end Guds Lov og den borgerlige Lydigheds Pligt, saa er Sønderplittelsens Dom sælbt over Europas mægtigste Riger." — — Naar man til disse 136 Biskopper ogjaa endnu regner de 82 franske Biskopper, som alle ved særlige Hverkskrivelser have udtalt en lignende Protest, saa have da i det Mindste 218 europæiske Kirkefyrster hævet deres Røst til Forsvar for den h. Faders og Retfærdighedens h. Sag.

Slesvig. Katholikernes borgerlige Stilling i Hertugdømmet Slesvig er, som bekendt, endnu ligesaa ufri og trykkende, som i Holsteen. Medens man fra protestantisk Side idelig ivrer imod foregivent katolsk Intolerance i Østerrig, Ungarn og andre Lande, over Protestantismen netop selv den mest odieuse og fana-

tiste Intolerance imod Katholikerne i disse danske Hertugdømmer. Vi sige: "Protestantismen"; thi det er kun de holsteenske og slesvigiske Stænders erkjendte og protesterende Deputerede, som, imedens de gjøre Krav paa en aldeles uindskrænket Frihed og Selvraadighed for sig selv, forholde deres egne katolske Medborgere selv det mest beskedne Minimum af politisk og kirkelig Frihed, og glæde sig ved at kunne see disse kuede og trykkede under en gammeldags Intolerances utaaelige Nag, hvorimod, som vi positivt vide, H. S. Majestæt Kongen selv er besjælet af det oprigtige Ønske, ogsaa at kunne tilvende sine katolske Underjaatter i Hertugdømmerne den samme Samvittighedsfrihed, som vi Katholiker i Kongeriet glæde os ved; men politiske Hensyn til de "liberale" (!!!) Stænderdeputerede hindre kun altfor ofte H. S. Majestæts Regjering i Udførelsen af Allerhøivis Samles ædle Hensigter. — Katholikerne i Frederiksstad og paa Den Nordstrand have forleden indgivet en Petition til Stænderforsamlingen i Flensborg, for at bede om Befrielse fra de trykkende Bænder, som sængsle deres Samvittigheder. Baptisterne i Byen Slesvig have fornylig faaet en lignende Petition om Egeberettigelse med Landskirken bevilget ved Stænderforsamlingen; men vi ere næsten visse paa, at Katholikerne paa Nordstrand og i Frederiksstad ville faae et Afslag paa deres Petition, ligesom det gif deres katolske Brødre i Holsteen, isjor ved den holsteenske Stænderforsamling. Det falder man da Liberalitet og Frisindethed.

Meklenburg. Den 17. Februar indsendte den meklenburgske Godsherre von der Kettenburg en Sum af over 3000 Gyl- den til den pavelige Nuntius i Wien som Kjærlighedsgaver til den h. Fader. Og hrem ere de, som have ydet denne betydelige Sum? Det er, med Undtagelse af en Eneste, lutter — **Protestanter**, som næsten alle opgives med deres fulde Navne, og som derved „ønske at afgive et Vidnesbyrd om deres Ufrygt for den h. Fader formedelst den rolige, men usofærdede Standsfastighed, hvor- med han — den eneste af alle Souveræner — optræder imod Revolutionen og Voldsherredømmet." — Ure være disse Hædersmænd!

Frankrig. Biskoppen af Poitiers, Msq. Vie. Denne Biskops Hyrdebrev er udfømt som Brochure under Titel: „Den hvicærværdigste Biskop af Poitiers' Hyrdebrev, hvori han udtaler Fordømmelsen over de Branglærdomme, som indeholdes i mange nyere Skrifter, i særdeleshed i Flyveskriftet „Baven og Congressen." — Prælaten udtaler sig deri med en apostolisk Kraft og et Mod, som beviser, at han i Opfyldelsen af sin hellige Embedslygt ikke frygter selv den Mægtigste. Om de franske Biskoppers nærværende Stilling til Regjeringen siger han (S. 8): „Som en Følge af

Forholdsregler, hvilke vore ærværdige Bødtægter forbynde os her nærmere at betegne, formaaer det biskoppelige Ord kun endnu at lade sig høre i Tæmplet. Nu vel, under Forbehold af vore statsborgerlige Rettigheder skulle Vi da tale i Tæmplet og med geistlig Censur og Bannlysning ramme de Branglærdomme, som man har unddraget fra Vor geistlige Myndighed som Sjælehyrde." Hyrdebrevet slutter med den h. Skrifts Ord: „Hvo som raner fra sin Fader og Moder og siger, at det ikke er nogen Synd, han er skyldig i Manddrab." For første Gang i Kampen imellem Geistligheden og Regjeringen er der tilføjet dette Hyrdebrev et Decret, som ordret lyder saaledes: „Vi forkaste og fordømme de Lærdomme, som ere udtalte i flere nyere Skrifter, i Særdeleshed i Flyvekriftet „Paven og Congressen.““ Vi erklære, at i Kirkens troende Børns Dine ingen jordisk Magt har Myndighed til ganske eller deelviis at bevirke eller stadfæste det apostoliske Arvegodses Sæcularisation og den romerske Paves Afsettelse." — Vi tilføie her endnu følgende Correspondents fra Paris: „Det ædlest Beviis paa Mod giver den høiærværdigste Biskop af Poitiers. Hans Hyrdebrev, hvori han udtaler Fordømmelsesdom over det Lagueroniereffe Flyvekrift, blev Søndagen den 15. Januar oplæst fra alle Prædikestole i Diocæset; i Kathedralkirken af Biskoppen selv. Han ledsagede Oplæsningen med en kraftig Tale. Man vidste i Forveien, at Overhyrden selv vilde tale, heller ikke var det forblevet ubekjendt, at Præfecten og Statsprocuratoren i Poitiers Dagen forud havde gjort sig Umage for at afholde ham derfra. Af egen Drift havde disse Magtens Tjenere visjelig ikke gjort det. Efterat de havde bragt i Erfaring, at Biskoppen havde givet en Fordømmelsesdom imod den berngtede Pamphlet i Trykken, berettede de det skyndjomst til Indenrigs-Cultus- og Justitsministrene. Ved Telegraph kom fra Paris den Befaling, at man skulde forsøge at afholde Biskoppen fra sit Forehavende eller i det Mindste udvirke en Opsættelse. Men Biskoppen lod sig ikke skræmme. „Jeg kjender min Pligt," sagde han, „og vil opfylde den." — „Seg maa sige Dem, Monseigneur," yttrede Præfecten, „at Spørgsmaalet falder meget tungt i Vægtstaaalen;" hvorpaa Biskoppen svarede: „Tungere end De maaskee troer, Hr. Præfect! og Keiseren selv antager. Man vil ikke kunne udføre, hvad man fører i Skjoldet, uden at træffe behjertede Mænd paa Veien. Det vil være nødvendigt at rase imod Biskopperne, og naar de blive fæstede i Fængsel, haaber jeg at ogsaa jeg skal være iblandt dem." — Nu taler man om, at den høiærv. Biskops Skrivelse skal forelægges „Statsraadet," for at den kan blive dømt som „Misbrug."

— Biskoppen af Autun siger i sin Hyrdekrivelse angaaende det romerske Spørgsmaal iblandt Andet: „Og hvorledes kunde vi

tie og sove i en falsk Tryghed, medens man fra alle Sider søger at fordærve den offentlige Mening og ved perfide Utopier at forsøge selv, om det var muligt, de Retfærdige? Vi sige eder det uden Omsvøb, høitløstede Brødre! mistroer disse fikseroverste Brochurer, hvis Forfattere kalde sig oprigtige, men uafhængige Katholiker og som begynde med frækt at sætte sig ud over de Kirkestraffe (Censurer), som ramme alle Røvere imod den hellige Stol. Mistroer disse Aviser, som ved de af Demagogerne opfundne Bagvaskelser mod den h. Faders faderlige og oplyste Regjering udbrede de revolutionaire Lærdommes Gift i vore Stæder og paa Landet. Mistroer disse Folk, som kalde sig Katholiker, men uafhængige; for atten Aarhundreder siden har Frelseren stildret dem: vogter eder for de falske Propheete! det begejstrede Bifald, som de høste hos alle Kjøttere og Kirkens erklærede Fjender, siger os høit og tydeligt nok, hvad man maa troe om deres ligesaa perfide som taabelige Theorier." —

Italien. Siden Revolutionen har etableret sig paa det pavelige Gebeet, bleve navnlig de Geistlige tagne paa Kornet, fordi de nemlig forsøgte nogenlunde at modarbejde det ryggesløse Uvæsen. Et stort Antal af dem ere formelig udvandrede eller have snarere maattet flygte, andre bleve mishandlede paa allehaande Maader, et vist Antal endog indespærret. Om disse sidste udspandt der sig en Debat i Bladene, i hvilken Anledning Hr. Pepoli (en Fætter til Napoleon), som i Bologna er Medlem af den revolutionaire Regjering, offentliggjorde et Slags Beretning, som virkelig er derfor interessant, til ikke at omtales. Pepoli indrømmer, at der rigtignok er blevet fængslet Geistlige, men ikke flere end sexten. Om de mangehaande Drillerier siger han ikke et Ord; man behøver eiheller at troe Pepoli paa Ordet — med Sandheden tager det Slags Folk det slet ikke saa noie! Dog ville vi lade det beroe ved de indrømmede sexten. Hvad have disse da forbrudt, saa at man maatte søge at gøre dem usfadelige ved at sætte dem bag Laas og Luffe? Vi ville kun høre Pepoli selv, som sikkert ikke vil fortie os disse Sortkjolers Ekjændigheder. Den Første, en lærd Kannik fra Persicato, har gjort sig skyldig i „oprøstte Forsøg.“ Imod Paven, hans retmæssige Landsherre? Nei, men imod Revolutionen. Ellers noget mere? Nei. — Sognepræsten af Fosfato blev fængslet, fordi han har sværmet for Paven og gjort den offentlige Magt Modstand. Den stakkels Sognepræst har gjort den revolutionaire Magt Modstand! Hans Modstand maa virkelig have været forstræffelig. — Sognepræsten ved Domkirken i Ferrara blev arresteret den 9de September f. A., fordi han havde udgivet et Skrift, som var i Stand til at forstyrre den offentlige Rolighed — d. e. Revolutionensroligheden! Sognepræsten af St. Venetia

blev fængslet, fordi han i sine Prædikener havde ophidset sine Tilhørere imod den revolutionaire Regjering. Sæd-
 synlig har den værdige Sognepræst prædiktet om Lydighed
 mod den retmæssige Øvrighed og om det syvende Bud. —
 Sognepræsten af Trebba blev fængslet, fordi han ikke vilde
 prædike til Forsvar for Opstanden og logre for den
 revolutionaire Regjering. Altid bedre! — En Augustiner-
 munk blev arresteret i Lugo den 6. Septbr., fordi han fandtes uden
 Papirer og i verdslig Dragt og derved „opvakte Mistanke.“
 Ligesaa dan gik det en anden Ordensmand. — Sognepræsten af
 Saludecio blev fængslet, fordi han var mistænkt for at have
 forledet Garibaldiske Soldater til Dejection fra Rimini. De have
 rimeligviis villet skrifte. Hvilken Fare! Altsaa blot holde de
 stakkels Soldater borte fra Geistligheden; de kunde jo ellers blive
 minde om Ed og Pligt! — Af samme Grund blev Sogne-
 præsten af Zala fængslet. — Fremdeles nævnes en Erkepræst
 Mazza, men der bliver slet ikke engang sagt, hvorfor han er bleven
 fængslet. Det er for de „frie Folk“ jo heller ikke altid nødvendigt.
 Saaledes gaaer det endnu flere andre Geistlige, som sidde i Num-
 mer „Siffer,“ uden at Hr. Pepoli anseer det for Umagen værd,
 at give Oplysning om — hvorfor. Kun hist og her hedder det,
 at de have villet „forkøre“ Soldaterne. Ligeledes ere et Par
 Geistlige og nogle Lægfolk fængslede, som ikke vilde høre til Be-
 folkningens „Genstemmighed,“ og atter nogle, som vægrede sig ved
 at synge Te Deum til Ære for Revolutionen. — Saavidt alt-
 saa den napoleoniske Pepoli's Retfærdiggjørelse! Og for et saadant
 tyrannisk Verisfab, for en saadan Foragt for den simpleste Ret
 begrundes vore Liberale. Eller gjælde de Geistlige mindre end —
 Jøbedrengen Mortara? —

— „Et Mindesmærke for Hykleriet og et usjelt Bæv af
 Modsigelser.“ (Jfr. Skandinaviske Kirketidende Nr. 3. d. A. Side
 44 Linie 15.) Hvem denne Dom synes for haard, ham byde vi
 til Slutningen en anden, fældet fra en Side, som hos disse milde
 Sjæle med Føie burde have nogen Vægt. Den 1. August 1848
 udgik fra den sardiniske Indenrigsminister en Circulaire
 til de Herrer Sognepræster, som indbød dem til at prædike den
 „hellige Krig imod Østerrig“, og som et af de stærkeste Motiver
 hertil gjordes gjeldende: „Skulde Keiseren af Østerrig seire i Lon-
 bardiet, saa vilde han ikke mere lade sig nwie med de gamle Ge-
 beter, men ogsaa berøve den h. Fader Legationerne og
 dermed ogsaa forstyrre hans politiske Uafhængighed til stor Skade
 for den religiøse Frihed.“ I det følgende Mar 1849 besvarede
 den sardiniske Udenrigsminister sig i en Depeche over Ca-
 binettet i Neapel saaledes: „En nedrig Bagvaskelse blev i Frank-
 rig udbredt ved Tyrst Cariat, som tillagde Piemont den Hensigt,

at det vilde tage Legationerne fra Paven. Jeg haaber, at Mistanken om en saadan Injamie ikke et Dieblif vil vinde Rum i den h. Faders Hjerter." Man seer, at man i Revolutionsaarene (af foragtelig Thufommelse!) i det Mindste tildeels endnu har vidst at nævne Tingene ved deres rette Navn; imidlertid er det menneffelige Samfund blevet „reddet“, og Redningsmanden hedder: Louis Napoleon Bonaparte, Forfatter til „Idées Napoléoniennes“ og til Brevene til Edgar Rey og Pius IX., — for Tiden de Franskes Keiser.

Erklæring.

Fra flere Sider ere vi blevne anmodede om at oplyse, hvorledes vi i Tillægget til Kirketidendens Følgeskrift for forrige Aar, Side 293, kunde optage hiin aldeles ujemlede Anmærkning om det foregivne Ogenavn: „Morten Luthersløgner“ og „Luthersløgn.“ Vi finde os derfor foranledigede, endnu engang at erklære, at den bemeldte Oversættelse af „en gammel Krønike“ er udarbejdet af en indfødt Dansk og Protestant, som personlig har overgivet os Oversættelsen uden at ville opgive os sit Navn eller sin Adresse; men da vi efter Alt at dømme slet ikke kunde finde nogen Grund til at drage hans Sagkundskab i Tvivl, saa optog vi tillige med hans Oversættelse ogsaa hans egne Anmærkninger uforandrede. Og hvad specielt den omhandlede Anmærkning Side 293 angaaer, troede vi trygt at kunne stole paa, at lignende Udtryk vistnok maatte være gangse Idiotismer i de Egne af Danmark, hvor Oversætteren er hjemme. Forøvrigt forekommer det os at være et meget gunstigt og glimrende Vidnesbyrd for Følgeskriftets Værd, naar der ikke kan fremføres andre vægtige Indvendinger, end mod en saadan aldeles uvæsentlig Deel af samme; den directe Dadel bliver ogsaa her til en indirecte Roes.

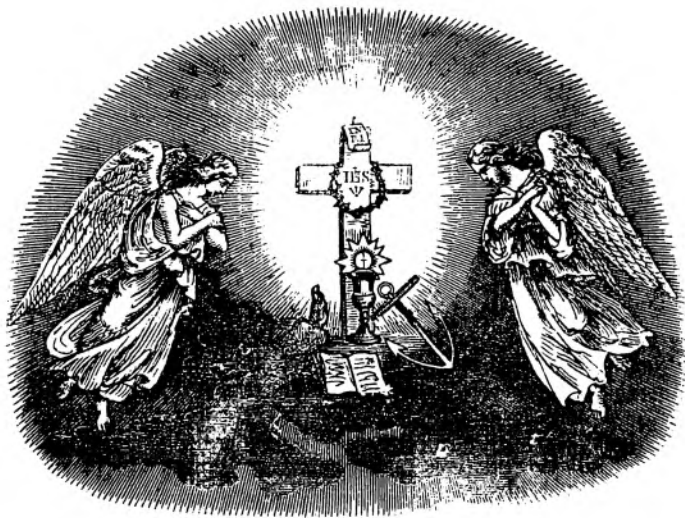
Skandinaviske Kirketidendes Red.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 11. Marts. — 3. Fastesøndag (Oculi). — Gudstjeneste: Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med tydt (Eilstrædelses-) Prædiken (af Hr. Capellan von Euch). — Aften Kl. 6 Fasteandagt med Prædiken.
- Søndagen d. 18. Marts. — 4. Fastesøndag (Lætare). — Gudstjeneste: Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Aften Kl. 6 Fasteandagt med Prædiken.

Kjøbenhavn.

S. Friers Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katholske Christne.

8de Aargang.

Nr. 7.

Søndagen den 25de Marts.

1860.

„Skandinavisk Kirketidende“ udgaar hver anden Søndag og leverer Subscriberne desuden i Marts Løb gratis eet eller flere religiøse Skrifter. — Subscription paa denne Tidende indtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Hr. Konsthandler **C. H. Blaufensteiner**, flere Kjøbmagergade 7, og i alle Bøglæder; i de danske Stater paa de kongl. Postcontoirer. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. Aarsaaret.

Det biskoppelige Fastebyrdebrev for 1860.

(Sluttet.)

Foruden og næst efter det gode Exempel, som Forældrene skulle give Børnene, er det derpaa Tilvænnelsen til det Gode, hvorved Børnets Villie og Sindelag fra den tidligste Ungdom af maa føres og opdrages til det Gode. „Banen er den anden Natur,“ siger et gammelt Ordsprog. Ved en god Bane bliver det for Naturen Banstelige og Modbydelige let og hjært, medens en

flet Vane gjør den forkeerte Naturs onde Tilbøieligheder og Drif-
 ter ubegribelig stærke og ubøielige, saa at deres Aflæggelse, en
 Tilbagevenden til det Gode, bliver meget vanskelig og ofte næsten
 umulig. Dette gjelder om ethvert Menneske, men ganste i Sær-
 deleshed om Barndommens spæde Alder, i hvilken Vanens Magt
 og Indflydelse langt lettere gjør sig gjeldende, end hos Vorne.
 Det er derfor en stor Vildfarelse og en høist farlig Brænglære,
 naar moderne Pædagoger have troet og lært, at Børnene i den
 første Ungdom endnu ikke behøvede nogen Opdragelse, at man
 hverken maatte vænne dem til det Gode eller til det Onde, men
 at man maatte lade Naturen have sin frie Udvikling, indtil
 Mennesket var kommet til Indsigt og Balgstrøbet. Bistnok skal
 Naturen ikke hindres i at udvikle sig frit, den spæde Ungdom
 ikke paalægges nogen Byrde, som først en modnere Alder for-
 maaer at bære. Men Opdragelsen og Tilvænnelsen til det Gode
 maa anvendes fra den tidligste Ungdom af, og det er en stor
 Vildfarelse, at troe, at det Gode vilde udvikle sig af sig selv. Thi
 ethvert Menneske bringer efter vor h. Kirkes useilbare Lære Spiren
 til det Onde med sig til Verden; dets Erkjendelse er fuld af Vild-
 farelse og Uvidenhed, dets Villie fuld af Svaghed og onde Til-
 bøieligheder, saa at Mennesket af og ved sig selv hverken kan naae
 til Sandhed eller Dyd. Det behøver dertil ligesom den gud-
 dommelige Naade, jaaledes ogsaa Forældrenes eller deres Sted-
 fortræderes Medvirkning fra den spædste Ungdom af. Bliver
 denne forjæmt, saa bliver Barnets Sjæl snart ganste overgroet med
 onde Vaners, Tilbøieligheders og Drifters Ukrud. Ligesom Gart-
 neren med Omhu renser sin Have fra Ukrud, og lægger god Sæd
 i det vel forberedte Jordsmån, ligesom han med Omhyggelighed
 og Flid befrier og bestærer det unge Træ fra flette Udværter, og
 ved en Støtte holder det i en lige Retning: jaaledes skal ogsaa
 Barnets Opdragelse fra den tidligste Ungdom af gaae ud paa at
 befrie det fra onde Tilbøieligheder og Vaner og nedlægge en god
 Spire i dets spæde Hjerte. Det maa paa en til dets Alder sva-
 rende fornuftig Naade vænnes til Dyd og kristelig Fromhed,
 veiledes til Bøn, Gudsfrøgt, Erbarhed og Kyndighed, til Ydmyg-
 hed og Fredsommelighed, til Naadeholdenhed og Udruelighed.
 Ulykkelig det Menneske, som allerede paa en from Moders Skød
 bliver holdt og vænnet til det Gode, som af en god Moder har
 lært at bede, at frygte og elske Gud og at gjøre det Gode! Det
 bærer i sin Sjæl en dyb og hemmelig Tilbøielighed til Gud og
 det Gode, som ikke let nogeninde igjen kan udryddes ganste eller
 banlyses. Dette er en Velgjerning, som næsten ikke kan erstattes
 ved noget andet, dersom Mennesket har undværet den i sin Ungdom.
 Det er uendelig meget om at gjøre, at Barnet i den spædste Ung-
 dom bliver vænnet til gode Indtryk, Billeder og Forestillinger; thi
 de indpræge sig dybest og varigst i dets Sjæl, og bestemme sæd-

vanlig dets Skjæbne for hele Livet. „Har Ynglingen en gang valgt sin Vej, da viger han ikke fra den, om han ogsaa er bleven gammel,“ siger den Helligaand*). „Hvad Ung nemmer, Gammel ei glemmer,“ saaledes lyder Ordsproget. Ja, Ælskede, kristelige Forældre og Foresatte! opdrager Eders Børn i Herrens Frygt, vanner dem tidlig til det Gode. Det Gode, Guds Tjeneste, Religionens hh. Døvelser bør være en Sædvane, en staaende Skik, en uforanderlig Lov i Eders Huus, og Eders Børn maae fra den tidlige Ungdom af vænnes og opdrages til, regelmæssigen at læse deres Bøn med Andagt paa Knæe, med al Grefrygt at bivaane Gudstjenesten, slittigen at annamme de hh. Sacramenter. Da bliver Magten af denne Skik og ungdommelige Vane en stærk Støtte for den senere Alder og i Tid af store Farer, da ville Ynglingen og Jomfruen i alle Storme og Fristelser kunne holde sig ved denne Støtte, medens de uden denne blive bevægede som et Rør hid og did af ethvert Vindpust. Hvo som ret overveier disse Sandheder, han vil begribe, hvor uendelig vigtigt det er, at gode Skikke og Vaner blive pleiede i ethvert kristeligt Huus og at Ustikke og Misbrug ikke blive taalte; han vil begribe, hvor streng og ansvarfuld den Pligt er for Forældrene, at vaage over, at de sidste blive fjernede, men at derimod kristelig Erbarhed og god Orden blive iagttagne og overholdte af alle Huuskæller; han vil ikke misagte den store Vægt af de gamle gode Skikke, saasom den fælles daglige Bøn Morgen og Aften, for og efter Maaltidet, den private Huusandagt paa Søn- og Festdagene, den regelmæssige Annammelse af de hh. Sacramenter o. s. v., og af alle Kræfter stræbe for at vedligeholde dem, hvor de endnu bestaae, og atter at indføre dem, hvor de have tabt sig.

En yderligere Pligt for Forældrene er deres Børns Underviisning. „Har Du Børn, da underviis dem fra Ungdommen af,“**) formaner den h. Skrift alle Forældre, og det er ret egentlig en Pligt for Forældrene som Guds Stedsfortrædere hos Børnene. Mennesket er skabt for Sandheden; denne er Lyset for dets aandelige Dø, ligejom det jordiske Lys for det legemlige Dø. Men uden Underviisning kan Mennesket i sin nuværende faldne Tilstand ikke komme til Erkjendelse af og Kjærlighed for Sandheden. Saa snart som Barnets aandelige Gyver udvikle sig, maa Underviisningen begynde. Den første Underviisning modtager Barnet legende paa Moderens Skjød; af hende lærer det Sprogets første Lyd, af hende skal det ogsaa modtage den første Kundskab om Gud og de guddommelige Ting, af hende skal det

*) Ordsp. 21, 6.

**) Jes. Sir. 7, 25.

først lære at skjelne imellem Ret og Uret, Sandhed og Falskhed, Godt og Ondt; og det er vigtigere, end man troer, at denne en elskende Moders Underviisning ikke undrages Barnet. Hvilken Glæde og Fryd er det ikke for en from, kristelig Moder, som med Troens Die i sit Barn seer en Guds Yndling, en udbødelig ved den guddommelige Frelser's Blod forløst Sjæl, den Helligaands Tempel, ved den første Underviisning at føre det til Gud og den guddommelige Frelser, der endnu ligesom fordem under Sin jordiske Bandel tilraaber os: „Lader de Smaa komme til Mig, thi Himmeriges Rige er deres!“ *) Med den opvoksende Alder skulle da Børnene modtage den yderligere fornødne Underviisning, og det er Forældrenes strengeste Pligt, at lade deres Børn lære det, som er nødvendigt og nyttigt til deres timelige og evige Bessærd. Men fordi det ofte fattes Forældrene selv paa den fornødne Tid og Gyde dertil, jaa yder Skolen en Udvei og tilbyder alle Forældre uden Undtagelse, de være fattige eller rige, dannede eller udannede, en fortræffelig Leilighed til at lade deres Børn i Forening med andre undervise i alle nødvendige Kundskaber ved en dertil stiftet og særlig uddannet Lærer eller Lærerinde. Skolen overtager saaledes kun som Stedsfortræder at opfylde Forældrenes naturlige Pligt. Den er en stor Velgjerning for Forældrene saavel som for Børnene, og det vidner om stor Daarfskab eller Uvidenhed, naar Forældrene ikke anerkjende denne Velgjerning, naar de unddrage deres Børn fra Skolen, eller beklage sig over, at Børnene blive unddragne fra dem ved Skolen, naar de ved deres egen Skyld ikke tidligt nok sende Børnene til Skolen, eller lade dem undervise af ikke katholske Lærere og derved bringe dem i Fare for, at de i Livets Storme komme til at lide Skibbrud paa deres Tro, og at saaledes den kosteligste Arvedeel, som de kunne efterlade dem, gaaer tabt for dem. Jeg maa med Smerte beklage, at jeg paa nogle Steder ikke har fundet den Interesse for Skolen, som jeg maa ønske for den til Bedste for Eders Børn. Det vil altid, elskede Forældre, være een af mine første Sorger, at forstaafe Eders Børn gode og dygtige Lærere. Men jeg venter ogsaa af Eder, at I ære dem paa tilbørlig Maade og gjerne og beredvilligen bidrage det Fornødne til deres standsmæssige Udkomme; — at I i Overensstemmelse med Stats- og Kirkelovens Forskrift sende Eders Børn regelmæssig til Skolen, indtil de blive dimitterede fra den, og at I, saavidt det staaer i Eders Magt, af alle Kræfter søge at understøtte og fremme Skolens saavel som Kirkens Bestræbelser i Henseende til Børnenes Underviisning og Opdragelse.

Ogsaa efter at de have forladt Skolen, behøve Børnene endnu

*) Marc. 10, 14.

den fortsatte Underviisning i vor Troes hellige Lærdomme, hvortil Forkyndelsen af det guddommelige Ord i Prædikenen saavel som i Katechisationen paa alle Søn- og Festdage byder den heiligste. Drager Omjörg for, at de regelmæssigt og opmærksomt livaaene dem. Overtyder Eder selv derom, idet I overhøre eller examinere dem, udspørge dem om Indholdet af den modtagne Underviisning, og paa denne Maade lægge Eders Interesse, Afgtelse og Deeltagelse for den for Dagen. Den grundige Religionsunderviisning er et af de virksomste og uundværligste Midler til en god Opdragelse og paa en Maade dens Fulbendelse, idet Børnene først derved blive skiftede til, fra deres legemlige Forældres Hænder at gaae over til dens umiddelbare Veiledning, som altid er og bliver vor Moder, den h. Kirke, som har den store Opgave, at opdrage os Alle for vor evige Bestemmelse, for det himmelfste Fædreland.

For at opdrage Børnene godt, maae Forældrene endvidere haandhæve Tugt og Orden. Barnet maa fra den tidlige Ungdom af opdrages i Lydigheden. Det bør adlyde Forældrene som Guds Stedfortrædere, underkaste deres Villie sin egen Villie, for at det derved bliver vænnet og skiftet til at adlyde Gud og underordne sin egen Villie under den guddommelige. „Jeg revser og straffer dem, som Jeg elsker.“ *) I Forældre, opdrager eders Børn i Tugt og Herrens Revselse!“ **) Vee Barnet og vee Forældrene, naar disse forjømme denne Tugt! Hvorfor er hiin Ungling bleven saa udværende, saa umaadelig, saa tøilesløs? fordi han i Ungdommen fattedes Tugt. Hvorfor er hiin Datter bleven saa forsængelig, saa letfærdig, hvorfor er hun bleven sine Forældres Hjertesorg, sin Families Skændsel? fordi man i hendes Ungdom har forjømt at holde hende til Ydmyghed, til Flid og Lydighed, til Erbarhed. Naar Forældrene undlade, at bekæmpe og straffe Børnens onde Tilbøieligheder til Egenfindighed, til Løgn og Elskvornhed, naar de selv endog befordre dem, smigre dem, rose deres Børn ved enhver Leilighed, altid give dem Ret, ikke med Alvor revse deres Ulydighed og Egenfindighed, da voxe de onde Drifter med hver Dag, og berede selve Forældrene den haardeste Straf i Sorg over mislykkede Børn. Naar Forældrene derimod i Tide gjøre en jevnlig, fornuftig, alvorlig og bestemt, men tillige ogsaa mild og hjærlig Brug af deres Myndighed over deres Børn, naar Fader og Moder uden Egenfindighed og Ufornuft, i Overeensstemmelse med hinanden, byde og straffe Børnene, da vilte Børnene nok vænne sig til at gjøre hvad der behager Forældrene og at undgaae hvad der mishager dem. Men Forældrene maae altid gjøre en god, d. v. s. retfærdig og fornuftig Brug af Straf og Belønning. De maae ved Belønningen og Straffen

*) Apoc. 3, 19.

**) Eph. 6, 4.

omhyggelig vogte sig for al Uretfærdighed og Partisthed. En uretfærdig Straf, en partist Behandling eller Foretrækning af det ene Barn fremfor det andet, en ufortjent Nedsættelse eller Krænkelse jaarer ofte paa en ulægelig Maade Barnets Hjerte, som af Naturen besidder en dyb og fin Følelse for Retfærdighed og Sandhed, og den bortvender det ikke sjelden i den Grad fra Opdragmanden til den uretfærdige Krænkelse, at Opdragelsen siden derved bliver yderst vanskelig.

Ligesom de Forældre, der efter Heli's Forbillede af Efterladenhed eller taabelig Umsøksomhed undlade at straffe Børnenes Forvendthed og Ulydighed, begaae en stor Synd, saaledes feile ogsaa paa den anden Side mange Forældre derved, at de straffe for meget, eller paa den urette Maade — straffe med Hestighed og Brede eller i Overmaal. Apostelen formaner Børnene til Lydighed imod Forældrene, men han advarer ogsaa med Eftertryk Forældrene for en uretfærdig Behandling af Børnene. „Børn,“ siger han, „adlyder eders Forældre i Herren; thi det er retfærdigt. Men I Forældre, opirrer ikke eders Børn til Brede, men opdrager dem i Tugt og Herrens Røjselse!“ *) Men til Brede opirrer den Straf, som bliver tildeelt i Brede, i Hidstighed og Hestighed; den forseiler sit Hovedøiemed, og bevirker det Modsatte af hvad den skulde bevirke. Den forbedrer ikke, men den forbittrer Barnets Sind, som derved ikke bliver tilskyndet til det Gode, men til det Onde, til Modbydelighed, til Had, ja endog til Havn imod den, som tildeler den; naturligvis, thi naar Bredden er Kilden til Straffen, og ikke hiin velvillige Kjærlighed, som skal beherske, tæmme og formilde Bredden, da kan der af denne Kilde heller ikke fremgaae andet end Ondt. Vil du overvinde det Onde i dit Barn, da maa du først overvinde det i dig selv, ellers blive I begge overvundne af det Onde. Forældrenes Straf maa altid fremgaae af en velvillig Kjærlighed, dicteres og styres af denne Kjærlighed, saa at Barnet seer og føler, at det falder Fader- eller Moderhertet haardt at straffe, at det kun skeer af Kjærlighed, kun af Velvillie og i Lydighed imod Dens høiere Villie, Som Selv er Kjærligheden og kun af Kjærlighed tugter dem heneden, som Han elsker. Den maa aldrig tildeles i Brede, aldrig uretfærdigt, aldrig i Overmaal, men altid noget ringere, end Retfærdighedens fulde Strengthed fordrer det. Da vil Straffen ikke blot smerte, men ogsaa røre, ikke blot ydmyge, men ogsaa opreise, ikke alene saare, men ogsaa læge, ikke forbittre, men forbedre Barnets Villie og frigjøre den for forkeerte Tilværeligheder og Retninger. Den vil drage den hen til det Gode, føre den til Lydighed, til en frivillig, bestandig barnlig

*) Epp. 6, 1, 4.

Lydigheid; medens den uretfærdige, heftige og overdrevne Straf ikke forandrer Barnets Villie, men i det Hvieste dets ydre Opførelse, ikke forbedrer men forvender Hjertet, og ikke sjelden fører det til Hylleri, Forstillelse og blot slavisk Lydigheid.

Maatte alle Forældre og Opdragere omhyggelig vogte sig for Misbrugen af Straffen, og forend de straffe, hvergang først see op til Ham, hvis Sted de straffende skulle indtage, og til Hvem de skulle føre Barnet, saavel ved Straf som ved Belønning; for af Ham at lære og modtage den fornødne Raade til at straffe og belønne paa den rette og heldbringende Maade!

Opdragerens sidste og vanskeligste Pligt er endelig det Opsyn, som han har at føre med Eleven. Det begynder ved Buggen og maa ledsage Barnet indtil hele Opdragelsen er fuldendt. Det maa bestandigt udøves idelig og altid, og fordrer en stadig, uafbrudt Omsorg og Kjærlighed. Kun den sande og hjertelige Kjærlighed formaar at udøve det og bevare det fra de Feil og Udskeielser, hvormed det ikke sjelden udøves. Ved Opsynet skulle Børnene, som i deres Uerfarenhed og Trostlydigheid ikke kunne beskytte sig selv imod Farerne for Legeme og Sjæl, bevares og undbrages fra dem. Der gives kun saa Forældre, som ikke bære Omsorg for at sikke deres umyndige Børn for legemlige Farer; man tilbækker Ild og Brønde, man bortsjerner den skarpe Kniv og den spidse Sax, man vogter omhyggelig Barnets Fjed, for at det ikke skal støde sin Fod mod en Steen og falde, for at det ikke skal komme nær til Afgrunden og styrte ned. Men hvor mange Forældre gives der ikke, som lade det fattes paa Opsynet med deres Børns Sjæle, som ikke agte paa, om deres Børn begive sig i Fare for at lide Skade paa deres Sjæle ved slette Taler og Bøger, hvoraf for Tiden den hele Verden er oversvømmet, og for ved farlige Selskaber og Sammenkomster, ved slette Exempler og Forargelser at styrte deres Sjæle i den evige Fordærvelses Afgrund! Og ved denne Forældrenes Uagtsomhed, ved Forømmelsen af den pligtmæssige Opsigt og Aarvaagenhed blive utallige Børn allerede i den spæde Ungdom et Bytte for Forførelsen. O, maatte alle Forældre ret vide at fatte og beskytte det kostelige Kleinodie, som er betroet dem i Barnets Sjæl, maatte de alle være bejsede af et Sindelag, som sømmer sig for sande kristelige Forældre, af samme Sindelag, som bejsede en h. Blanka, hiin Dronning af Frankrig, som med største Omhu og aarvaagen Kjærlighed vogtede sin Søn Ludvig for alle Farer og ofte henvendte de for en kristelig Moder saa værdige Ord til ham: „Jeg elsker Dig, min Søn, med al den Kjærlighed, hvormed en Moder kun kan elske. Men hellere vilde jeg see Dig som et Liig død for mine Fødder, end at Du nogensinde skulde fornærme Gud med en

svær Synd." Og Ludvig, en saa from og aarvaagen Moders Søn, han blev en stor Konge og en endnu større Helgen.

Velan da, elskede kristelige Forældre og Foresatte! udøver altsaa med tro Omsorg det fornødne Opsyn over de Eder betroede Sjæle. Vaager over dem Dag og Nat, iagttager med altid aarvaagen og hjærlig Omsorg deres Gjøren og Læden, deres Tilbøieligheder og Vaner, deres gode og flette Egenskaber, for i Overensstemmelse dermed at indrette deres Opdragelse paa en hensigtsmæssig Maade. Vaager over, at der under Eders Tag, iblandt Eders Huusfæller og Tjenestefolk ikke befinder sig Nogen, som ved flette Taler og Exempler giver Eders Børn Forargelse; fjerner en saadan Person for enhver Priis, om han end var Eder saa kjær som Eders eget Die. Vaager over, at Eders Børn ikke læse farlige Bøger, ikke have hemmelige Sammenkomster eller en Omgang, hvorved deres Sjæle, deres Tro eller deres Ustyrbighed lide Skade; vaager over, at de ikke besøge hine Selskaber og Forslystelser, som berede dem en farlig Leilighed til Synd. Eder har Gud gjort det til Blikt, Eder har Han givet Ret, Anseelse og Myndighed til at holde dem borte deraf. Naar I ikke gjøre Brug deraf, naar I taale, hvad I ikke skulle taale og kunne forhindre, naar I forsømme den pligtmæssige Opsigt og Omsorg, naar I ved Opdragelsen ikke have det „ene Fornødne“, fremfor alt Andet, for Die: da ere I Skyld i Eders Børns Fordærvelse, da blive I deres Sjæles Mordere; da vil Gud i Dommen forbre dem af Eders Haand, og deres Synder ville være Eders Forbømmelse.

Kjæreste Forældre! jeg vilde ikke komme til Ende, dersom jeg vilde sige Alt, hvad der ligger mig paa Hjerter i Henjæende til Eders Børns gode Opdragelse. anbefaler dem i daglig Bøn til Gud og til deres Skytsengle; da vil Guds Naade og Guds Baretægt gjøre, hvad I ikke kunne gjøre. Naar I opdrage dem godt, naar I troligen opfylde Eders Forældrepligt imod dem, da ville I have Glæde og Ære af dem, da ville de være Eders Støtte og Eders Trøst i Eders Alderdom og i Døden, da ville de være Eders Fryd og Eders Løn i al Evighed.

Sluttelig kunne Vi, paa Grund af vor h. Faders endnu altid vedvarende og stigende Trængsel, ligeoverfor de altid mere truende og mere aabenlyst fremtrædende Hensigter og Anslag af den h. Stols og vor Kirkes Fjender, som ikke mindre ere Rejsfærdighedens og den moraliske Ordens Fjender, — kunne Vi ikke andet end atter og atter indbyde Eder Alle til vedholdende, andægtig og tillidsfuld Bøn, at Gud vil fremskynde Hjelpens og Redningens Time. Den h. Fader har ifølge de nyeste Efterretninger erklæret, at han hellere vil taale og lide Alt, end imod den af ham svorne Ed priisgive og forraade den h. Stols Rettigheder og Eien-dom, som tilhøre hele Kirken og alle Katholiker. I fast Fortrøst-

ning til den Almægtiges Hjælp imødesæer han modig og uforfærdet Alt, hvad saa end hans Fjender maatte udføre imod ham. Kun beklager han med bitter Smerte, at saa mange af hans Modstanderes Sjæle i Jorgelig Forblindelse ile Fordærvelsen imøde, og han ønsker, at alle Troende ville forene sig med ham, for ved den allersjaligste Jomfrues og alle Helgeneres Forbønner at nedbede Oplysning og Omvendelse for de Forblindede og Herrens Beskyttelse for Hans Kirke og dens Overhoved. Fader os derfor vedblive at bede med Andagt, med Tillid, med Udholdenhed! Vi ville sikkerlig finde Bønhørelse.

Vi føle ogsaa Trang til, samtidigt at udtale Vor levende Glæde over, at I ifølge den til Eder rettede Indbydelse allerede have saa almindeligt og utvetydigt lagt Eders inderlige Deeltagelse for den hellige Fader for Dagen. Antallet af samtlige Under-
skifter til Adressen til den hellige Fader beløber sig til 26,528; Summen af de indkomne Bidrag udgjør 2,813 Rdlr. Begge Dele ere allerede blevne affendte ved Os til den h. Fader.

Guds Naade være og forblive med Eder Alle!

Osnabrück, den 25. Januar 1860.

† **Paulus,**
Bisshop af Osnabrück.

Altmeyppen,
Secr.

Den katholske Kirkes Stjærhed.

(Fortsat; see forr. Aarg. Nr. 25.)

Tiende Capitel.

Den allersjaligste Jomfru Maria's Festsdage.
Fortsættelse.

I den Mellemtid, som var hengaaet siden den forrige Aften-
underholdning, havde Præsten opfyldt sit Løfte; han havde op-
strevet Melodierne til de Psalmer, som han allerede tidligere havde
uddeelt, saavel som til flere andre, og givet dem til Nogle, som
vidste Bessed med dem. Christendalerne havde nu Intet hurtigere
at gjøre, end at indøve eller at lade indøve disse Psalmer,
og Præsten var, i Betragtning af den korte Tid, som de havde
havt tilovers hertil, ikke lidet overrasket, da han idag gif til For-
samlingsstedet og allerede langt fra hørte dem at synge een af
Psalmerne. Den Psalme, som de sang, var den latinske Kirke-
hymne *Salve Regina*.*)

*) Jfr. Katholisk Psalmebog Nr. 131.

Præsten kunde ikke andet end rose den Jæver, som de havde viist ved at lære Psalmen, saavel som den Nøiagtighed og Sikkerhed, hvormed de havde sjunget den.

Thomas tog Ordet og sagde: Det forekommer mig altid, at det er urigtigt, naar der i slige Psalmer og Bønner til Gudsmoderen og andre Helgener bliver talt saaledes, som om de formaade at gjøre noget for os af egen Kraft, og ikke ved deres blotte Forbønner.

Pr. Det er jo enhver katholisk Christen tilstrækkelig bekendt, at Helgenerne ikke ved egen Magt og Billie, men ene ved deres Forbønner kunne hjælpe os hos Gud, hvorhos det desuden ogsaa endnu kommer an paa, om Guds Wiisdom i de særlige Tilfælde holder det for hensigtsmæssigt at bønhøre deres Forbønner.

Thom. Men saaledes staaer det jo ikke i disse Psalmer. Der blev f. Ex. nylig sunget: „Du rene Moder, Jomfru Jød, vær os et Skjold i Liv og Død! — Vi Adam's Børn paakalde dig: Skjenk os din Hjælp, vær naaderig!“ o. s. v. Og i den Psalme, som De allerede tidligere har lært os og nu ligeledes udeelt iblandt os, hedder det endog: „Bryd du Syndens Lænke! Gid du Lys os skjenke: Thi vi ere blinde, — du os Alt kan vinde. Naar du os forsvarer og fra Synd bevarer: Intet da skal true.“ Her siges der jo ikke, at hun skal erhverve os alt det kun ved sin Forbøn.

Pr. Er det da ikke nok, naar vi forstaae det derunder og ikke mene det anderledes? Hvad vilde du tænke om mig, Thomas, naar jeg f. Ex. vilde indbyde dig til at spise til Middag hos mig, og jeg da vilde sige til dig: Gaae ind i mit Huus paa dine Fødder, luk Døren op med din Haand, og naar du har sat dig tilbords paa en Stol, saa tag Steen i din høire Haand og piis med din Mund til Middag hos mig!

Joseph. Jeg vilde synes, at det forstod sig altsammen af sig selv.

Thom. Jeg mener kun, at saadanne Ting meget let blive misforstaaede af Underledestroende, og disse gjøre os da en Vebredelse derfor.

Pr. De katholske Bønner og Psalmer ere ikke affattede og skrevne for Underledestroende, men for Katholiker, som læse og forstaae dem i Overensstemmelse med vor hellige Kirkes Lære, i hvilken de ere oplærte fra Barnsbeen af. Vor Troeslære er forresten ikke saa ubekendt, at ikke ogsaa Enhver, som har en ærlig og god Billie, let kunde underrette sig om den. I vore Bønner er det en Selvsølge, at vi bede efter vor egen, den katholske Troesbekjendelse, og tage alle Ordene i vore Bønner i denne Mening. Naar vi da forøvrigt vilde tænke paa og undgaae alle de mulige Mistydninger, som der med eller uden ond Billie kunde gjøres af vor Bøn, saa vilde vi af lutter Forsigtighed

tilfødt ikke mere kunne læse en eneste hjertelig Bøn. Det vilde være ligesom om vi midt i vor egen Families Skjød ikke vilde udtale ethvert nok saa hjerteligt meent Ord, med mindre vi forud havde tænkt over, om ikke ogsaa Fremmede, naar de vare tilstede, kunde give eet af Ordene en falsk Udtydning.

Præsten taug her en Stund, og da man ikke spurgte ham videre, vedblev han:

Vi komme nu til Mariæ Smertefest, som er indført for omtrent 400 Aar siden, og bliver helligholdt Fredagen før den stille Uge. Dengang, da Simeon tog Jesusbarnet i sine Arme i Templet i Jerusalem, priste han Gud, fordi den Raade var bleven ham tildeel, endnu før sin Død at see alle Folkenes Frelser. Men dengang udtalte han ogsaa allerede et Spaadomsord saavel om Jesus, som om Hans Moder. „See, Denne er sat til Fald og Opreisning for Mange i Israël; paa Ham skulle mange Hjerters Tanker aabenbares;“ dette Ord gjaldt det guddommelige Barn. „Et Sværd skal trænge igjennem din Sjel;“ dette var for Frelserens Moder (Luc. 2, 34. 35.). Allerede tidlig gik dette Simeon's Udsagn i Opfyldelse, idet den hellige Moder maatte flygte med Barnet til Ægypten, for at sikkre det imod den blodtørstige Kong Herodes' Efterstræbelser; ligeledes, da hun opsogte den tolvaarige Jesus, Som var bleven tilbage i Jerusalem. Men fulstændig gik Forudsigelsen i Opfyldelse, da hun maatte see, hvorledes man martrede Frelseren med de grusomste Dvæler og Forhaanelser, og da hun stod under Korset og maatte see den guddommelige Frelser at døe under de frygteligste Smertes. Denne den velsignede Jomfrues Sorg vilde hine Christne kalde sig i Erindring, som først fejrede denne Fest; og søle vi virkelig Urefrygt for og Njærlighed til Guds Moder, saa maae vi vist Alle ønske, ogsaa at kunne fejre denne Dag i stille Sorg og vise vor Deeltagelse for den guddommelige Moders Lidelse. Netop for vor Eskyld og formedelst vore Synder har Kristus jo villet lide alle disse Smertes. Det var vel den nærmeste Aarsag til at denne Fest udbredte sig saa hurtigt i den hele katholske Kirke, efter at man engang havde begyndt at helligholde den.

Simon. Men den hellige Jomfru har i Sandhed ogsaa mere fortjent Navn af „den Smertefulde“, end nogen somhelst anden Moder.

Pr. Og netop derfor er hun ogsaa et Forbillede og en Trøst ikke alene for de lidende Modre, men for alle Lidende overhovedet. Vilde Gud ikke engang lade hende, som Han iblandt alle Mennesker fandt værdigt til at blive Hans eenbaarne Søns Moder og som Han elskede saa inderligt, gaae igjennem Livet uden Lidelser, hvorledes turde vi Syndere da knurre imod Gud, naar Han til vor Forbedring og Prøvelse tilskikker os mange Lidelser! Og jandelig, hvor bittere maatte ikke den hellige Gudsmoders Smertes

være ved sin guddommelige Søns Lidelser! „Bistnok har Sværdet gjennemboret dig, o salige Moder!“ saaledes skriver den h. Bernardus; „thi hvorledes havde det kunnet gjennembores din Søns Legeme, uden tillige at gjennembores din Sjæl! og efter at din Søn havde opgivet Sin Aand, traf det grusomme Spyd, som gjennemborede Hans Bryst, vel ikke mere Hans Sjæl, men det trængte igjennem dit Hjerte. Christi Sjæl var ikke mere i Hans Legeme; men din Sjæl kunde ikke stille sig fra Det. Vel maatte dit Hjerte være blevet gjennemboret værre end med et Sværd, ved hiin Tale: „„Ovinde, see her din Søn!““ Hvilken Forandring! Johannes bliver givet dig i Stedet for din Søn, Tjeneren i Stedet for Herren, Disciplen i Stedet for Mesteren, Zebedæi Søn i Stedet for Guds Søn, et blot Mennecke i Stedet for den sande Gud! Hvorledes maatte ikke et saadant Ord gjennemtrænge din saa vnt elskende Sjæl, da den blotte Grindring om dette Ord allerede sønderriver vore skjøndt haarde Hjerter“*). Saaledes taler den hellige og fromme-Mand, og saaledes burde enhver Christen ogsaa føle den hellige Jomfrues dybe Sorg. Den fromme Psalme kjende I vel nok, i det Mindste tilbeets, hvori den katholiske Kirke skildrer os denne Sorg og opmuntret os til Deeltagelse i den. Jeg mener det saakaldede Stabat mater, hvoraf der i næsten alle Psalmebøger i det Mindste findes nogle Dele oversatte.**)

(Fortfætted.)

Kirkelige Efterretninger.

Kjøbenhavn. I Medfør af et biskoppeligt Rescript af 10. Februar, blev den h. Faders Rundskrivelse af 19. Januar d. A. (jfr. Skand. Kirketid. Nr. 4) her offentlig oplæst fra Prædikestolen Søndagen d. 4. Marts. I det vedføjede Rescript siger Biskoppen iblandt Andet: „Denne (Rundskrivelse) egner sig bedst til at oplyse Enhver om Sagens Stilling og at overbevise Enhver om den Sags Sandhed og Retfærdighed, som den h. Fader repræsenterer i den nærværende Kamp, samt om det Mod, om den troende og uforsædede Tillid til Gud, hvormed den h. Fader ligeoverfor denne Verdens Mægtige, som i Forbund med Revolutionen søge at trænge og undertrykke ham ved Magt, List og Vogn, afgiver Vidnesbyrd for den retfærdige Sag, med den faste Beslutning, hellere at ville udholde enhver Lidelse, ja selv Døden for den, end at afvige fra sin Pligts Vej. Der er atter indtraadt et af hine store Tidspuncter i den kristelige

*) Serm. de XII. stellas.

***) Jfr. katholisk Psalmebog Nr. 129.

Kirkens Historie, som fordre store Offere, men ogsaa bringe rigelig Naade, som gjøre det klart og tydeligt for hele Verdens Dine, hvor Sandhed, hvor Ret og Trostab er at finde, en Afgjorelsens Tid for Alle, som ikke gjennemvandre Livet tankeløse og ligegyldige for Menneskets hoieste Goder og Interesser. Den h. Kirke er til alle Tider bleven angreben og forfulgt af Verden; Kirkens Lærdomme, dens Rettigheder og dens Virksomhed have steds været en Gjenstand for Afsind, Had og Angreb fra Verdens Side; og ligesom den guddommelige Frelser Selv blev forfulgt og miskendt og mishandlet i Sit jordiske Liv, saaledes har ogsaa Kirken, som er Hans mystiske Legeme, og i Særdeleshed dens Overhoved, som er Hans synlige Stedfortræder her paa Jorden, til alle Tider meer eller mindre mødt en lige Skjebne. Men der gives Intet, som har bragt Verden Forløsning og Frelse, end netop de Lidelser, som bleve beredede Frelseren ved Hans Fjenders Forfølgelser; og paa lignende Naade tjene ogsaa de Lidelser, som ethvert enkelt Medlem af Kirken og navnlig dens Overhoved bærer for Christi Skyld, kun til at bringe Kirken Lykke og Velsignelse. Eigeom de Lidelser, som en heltmodig Erkebiskop*) for saa Decennier tilbage modigen bar for den h. Kirkens Skyld, bleve til riig Velsignelse for Tusinder, ja for mange Millioner, og aabnede Døren paa Utallige, som forhen ligegyldige eller blinde ikke havde bekympet sig om Guds Kirke, saaledes vil ogsaa den Trængsel, som for Tiden har begyndt at komme over Petri Efterfølger, i et endnu langt hoiere Maal og i langt videre Kredse tjene til, at aabne Verdens Dine, at bringe Lys i Mørket, at adspredde Verdens Fordomme imod vor h. Kirke, at bringe de Halve, de Lunkne og Ligegyldige til at bestemme sig enten til Iver eller til fuldstændigt Frastald, men at forene alle sande Troende i levende Kjærlighed og Deeltagelse med hverandre og med Kristus. — Velan, Elskede i Herren, forener Eder Alle ved Bøn og Offer i den store Kamp, som den h. Fader har at føre for Retfærdighedens, Sandhedens og den h. Kirkens Sag. Bed med hiin Tillid, der, som I have seet, besjæler ham, og hvortil de guddommelige Forjættelser berettiger os Alle i fuldeste Maal! Bed med Baragtighed, beder med Andagt og bestræber Eder for at bede med et reent Hjerte, med oprigtig Kjærlighed for alle Mennesker og i Særdeleshed ogsaa for Kirkens Fjender, i Overeensstemmelse med vor Frelseres Ord: „Elsker Eders Fjender, gjører dem Godt, som hade Eder og beder for dem, som forfølge og bagtale Eder.“ —

Bed et andet Rescript af 3. Marts, som blev lyst fra

*) Den berømte Erkebiskop Clemens August af Köln, som 1837 blev fængslet af den preussiske Regjering, fordi han ikke vilde svigte sine Pligter som katolsk Biskop. Redact.

Prædikestolen forrige Søndag, kundgjør Hs. Biskoppelige Raade, at han agter „at tiltræde en Reise til Rom, for i Overeensstemmelse med Kirkelovene og sit eget Hjertes Trang, at bevidne den h. Fader sin Grefrygt, og aflægge pligtmæssig Beretning om det ham betroede Bispedømme og de Nordiske Missioner.“ Biskoppen slutter med de Ord: „Ved Apostelskyrsternes Grave ville Vi med særdeles Tillid anbefale Herren Bore og alle de Os betroede Præsters og Lægfolks Anliggender, og Vi anmode dem alle om at ledsage Os paa denne Reise med deres Bønner og at nedbede den Allerhøiestes Beskyttelse og Velsignelse til den.“

England. Et katholskt Meeting. Aftenen den 4. Januar blev der i London holdt et stort katholskt Meeting til Gunst for den hellige Fader, ved hvilket over 2000 Personer vare nærværende, et Meeting, „for at give Hovedstadens Katholiker Leilighed til offentlig at lægge deres Hengivenhed og Trofskab for Paven, og deres Uvillie over de imod hans verdslige Herredømme rettede Bestræbelser for Dagen.“ Af de Geistlige, hvoraf flere befandt sig iblandt Tilhørerne, tog ingen Ordet. Mr. Brendergast, som i Forening med Daniel O'Connell har stiftet den Londoner katholske Forening, som havde sammenkaldt dette Meeting, bragte den første Resolution i Forslag, nemlig, „at Paven verdslige Magt har været en Kilde til Velsignelse for Menneskeheden, idet den katholske Tro er bleven udbredt, Videnskaberne og Konsterne blevne fremmede ved den.“ Ikke kun for den hellige Fader — bemærkede Taleren — er den katholske Verden for Tiden bekymret, og allermindst for den evige Varighed af hans geistlige Overhøiighed, men vel for Christendommen i Almindelighed, som bliver truet ved lumste Menneskers gemene Rænker. Eigtende til Brochuren „Paven og Congressen“, sagde han, at dens umiddelbare Forfatter var et ubetydeligt Menneske uden Indsigt, og Skriftet var kun derfor blevet betydningsfuldt, fordi det syntes at have samme Oprindelse, som hiin anden Brochure, i hvilken Verden blev forkyndt en af de skjændigste Forbrydelser, som nogensinde var begaaet, nemlig det fransk-italienske Indfald i Lombardiet. — Resolutionen blev understøttet af Dr. Hills, der iblandt Andet anklagede den engelske Presse for, at den traf hensynsloft løb paa Kirkestatens Bestyrelse, „uden at kunne godtgjøre sine Bagvaskelser med saa meget som en eneste Kjendsgjerning.“ — Sluttelig blev Resolutionen antagen med Begejstring. Ligeledes blev vedtaget: „at en Indskrænkning i Paven verdslige Magt vil være farlig for den katholske Kirkes Interesser; at det sommede sig for Katholikerne i London, hvorfra de bestigste Angreb bleve udslyngede imod Paven, at votere den h. Fader en Hengivenhedsadresse, og at Cardinal-Erkebiskoppen af Westminster (Wiseman) blev betroet med dens Overrækkelse.“ — Dette Meeting varede i flere Timer, og i de Taler, som bleve

holdte, bleve de engelske Ministre just ikke omtalte med blid Skaanfjel. Saaledes sagde iblandt Andet Mr. Brett, fra hvem den anden Resolution var udgaaet, at det italienske Spørgsmaal for tjente en alvorlig Overveielse og ikke lod sig afgjøre „ved en Palmerston's forslidte Diplomatie eller en Rusjel's smilende Lumffhed.“ „Forgjæves vare alle Pressens og dens Ypperstepræst's (Times') Bestræbelser for at bevise, at Paven's geistlige Magt lader sig stille fra hans verdslige. Skulde Lord Palmerston eller Lord John Rusjel være saa ubartede og saa aldeles havde mistet al Sands for Sandhed og Ære, at de vilde deeltage i den paatænkte Congress, og uden Samvittighedsnag overlade Paven's verdslige Besiddelse til en Agerbestemmelse? Skulde de virkelig vove at overgive den til Kong Victor Emmanuel?“ o. j. v. Talerne hylde lange Spalter. Af det Givne vil Læseren have overbeviist sig om, at Stemningen paa dette Londoner katholske Meeting ikke var anderledes, end paa de hidindtil i Irland afholdte.

Brasilien. Angreb paa de barmhjertige Søstre. Deres Forsvar. Fra Brasiliens Hovedstad, Rio Janeiro, tilskriver man den protest. „Kreuzzeitung“: De Angreb og Hændigheder, som de barmhjertige Søstre have været udsatte for i Portugal, have de ogsaa maattet lide her, og uden Marquis de Abrante's ligejaa veltalende som ved Facta stærke Forsvar i Senatet, vilde det Forsøg, som er blevet gjort med deres herværende Virksomhed, sandsynligvis været strandet. Det er en eiendommelig og endnu hvergang gjentagen Fremtoning, at der udvikler sig en Opposition imod disse Sygepleierstærs religiøse Charakter, hvor de først antages i Hospitaller og Lazarether, og det ikke imod den omhyggelige legemlige Pleie, som disse saa høist agtværdige Qvinder tilvende de Syge, men imod den aandelige Trost, som de rigtignok yde med Æver og inderste Overbeviisning. Men overalt have disse Betæneligheder maattet vige for de Resultater, som den qvindelige og religiøse Sygepleie har havt i det Store og Hele. Allerede i Maret 1852 kom ifølge en Contract imellem Enhør Clemente Pereira og Directionen for St. Vincentscongregationens Moderhuus i Paris 60 barmhjertige Søstre til Rio: til det nye Hospital og Sygehuus og Pedro II.'s Hospicio. Senere bleve de ogsaa indførte i Hittetuset, saa at der lidt efter lidt ankom 120 hertil, af hvilke imidlertid allerede 22 ere bortreerne af den gule Feber, for hvilken de vare udsatte ved deres Pleie i Sygestuerne. Endnu i dette Dieblif befinder der sig af dem 53 i det store Hospital, 18 i Hospicio, 9 i Saude Sygehuset, 8 i Hittetuset og 10 i Nicolshimento. Enhver barmhjertig Søster erholder aarlig 400 Frcs. til Klæder og andre Fornødenheder. De statistiske Beretninger om deres Virksomhed talte ogsaa afgjort til deres Roes, saa at man egentlig maa undre sig over de Angreb, som de desuagtet have maattet erfare og som ogsaa have fundet Echo i Senatet.

Arbejserne, som her optage Alt, bragte sidste Foraar flere indsendte Artikler, i hvilke man bebrejdede de franske barmhertige Søstre alt Muligt, saasom, at de holdt et væselt Middagsbord, havde pragtfulde Skriftestole, og strenge imod de Syge, dicterede Straffe ved enhver Leilighed, tvang Reconvalscenerne med Grusomhed til Arbejde, og viste sig navnlig ubarmhertige imod alle qvindelige Syge. Man maa læse den nylig i Trykken udfomne Forsvarstale af Marquis de Abrantes, for at forbauses over den Grad af Ondskab og Fjendskab, hvormed disse Opdygtelser ere bleve udbredte i Publicum, uden kun at have den ringeste factiske Grund. Bistnok holde de franske barmhertige Søstre, daaned i en streng Skole, mere paa Orden, Sædelighed og Hygighed, end de tidligere brasilianske Sygepleierster; vistnok maae raae Matroser fra alle mulige Lande, liderlige og eventyrlige Udvaandere underkaste sig en streng Huusorden; vistnok gjøres der i det Mindste Forsøg paa, at benytte Hjemføgelsen ved Sygdom til Gøkjendelsen af det, som er til Gavn for deres Sjæles Frelse; men af alle hine Bestyrdninger er heller ikke en eneste sand. Vidnesbyrd, Forhør og Regninger bevise alle det lige Modsatte, og saaledes maatte da Fjendtlighederne imod „Søstrene“ selv i Senatet faae et qlimrende Dementi.

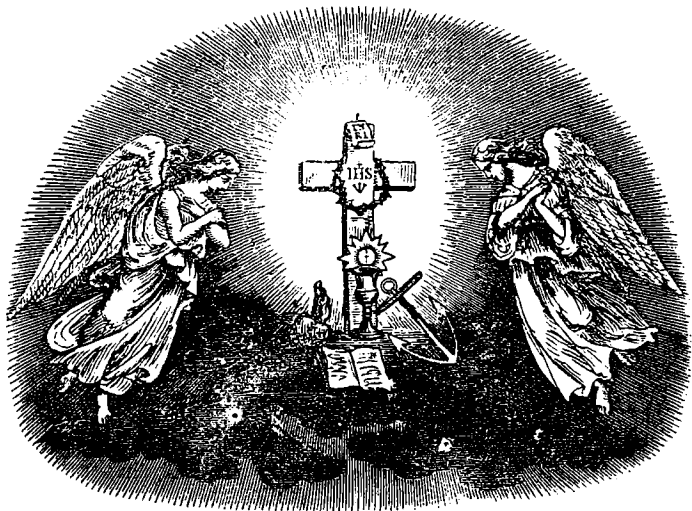
Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 25. Mars. — Passionsøndag (Judica). (Mariae Bebudelic.) — Form. Kl. 8 og 12 stille Mæsse. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Aften Kl. 6 Fasteandagt med Prædiken. — Fredagen d. 30. Mars: Mariae Smertefest.
- Søndagen d. 1. April. — Palmesøndag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Mæsse. — Kl. 9½ Palmevielse og Høimesse (Frelsens Lidelseshistorie oplæses efter Matthæus, 26. og 27. Cap.) med dansk Prædiken. — Aften Kl. 6 Fasteandagt med Prædiken.
- Størtorsdag d. 5. April. — Form. Kl. 10 Høimesse og derefter Procession. — Aften Kl. 6 Andagt til det allerh. Alterens Sacramente.
- Langfredag d. 6. April. — Form. Kl. 10 Epistel, Lidelseshistorie efter Johannes, 18. og 19. Cap., Forbønner, Korsets Afhylling og Dylbing, derefter Procession og Præsancificatmæsse; til Slutningen: dansk Prædiken. — Aften Kl. 6 Andagt til Betragtning over Jesu syv Ord paa Korset.
- Paaskelørdag d. 7. April. — Form. Kl. 8½ Ildens og Paaskeløstets Indvielse, Prophetiernes Læsning, Døbedets Indvielse, Litaniet til alle Helgener og til Slutningen: Høimesse med Vesper.

Den kirkelige Paasketid, i hvilken alle Troende ere forpligtede til at annamme den h. Communio, begynder med Palmesøndagen den 1. April og vedvarer indtil den 3. Søndag efter Paaske, den 29. April inclusive.

Kjøbenhavn.

S. Peters Fogterteri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

Sde Aargang.

Nr. 8.

Søndagen den 8de April.

1860.

„Skandinavisk Kirketidende“ udgaar hver anden Sondag og leverer Subscriberne desuden i Marcis Løb gratis eet eller flere religiøse Skrifter. — Subscription paa denne Tidende indtegnes i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Hr. Kunsthandler **C. N. Blaufensteiner**, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglæder; i de danske Stater paa de fyl. Postcontoirer. Prisen er 4 M. 8 Sk. Kvartalet.

Herrens Opstandelse.

Herrens Opstandelse er Middelpunktet i Hans hele Liv her paa Jorden. Alt hvad Han gjorde og lærte, er ligesom Straaler til Opstandelsens Sol. Vi ville her engang i korte Træk betragte Jesu Liv. I Forbindelse dermed vil Opstandelsen vise sig for os saa meget herligere, ligesom Solen lyser herligst,

naar den, omgiben af sine Straaler, glimrer paa den klare, skyrie Himmel.

Et himmelskt Bud forkynder Maria, at hun ved Guds Kraft skal undfange den Allerhøiestes Søn.

Engle sige Hyrderne, at Frelseren er født i Davids Stad.

En vidunderlig Stjerne fører de trende Vise fra Østerland til Krybben, for at hylde den nyfødte Konge.

Hans Barndom bliver paa en vidunderlig Maade beskyttet ved Gud Faderens umiddelbare Indgriben i Sin menneftblevne Søns Livsforhold.

Da Jesus optraadte offentlig, gjorde Han Vidundere, for at vise, at Han var den, Hvem al Magt er givet i Himmelen og paa Jorden. Han gjorde ikke blot det ene eller det andet Vidunder, ei heller kun Vidundere af eet og samme Slags; men utallige og af de mest forskjellige Arter, for at bevise os, at Aanderne, Menneftene, den hele Natur med alle sine Kræfter ligge i Hans Haand, at Fortid og Fremtid ligge aabenbare for Hans Dine.

Han fører et Liv, ved hvis Hellighed og pletfrie Ustydighed selv den snebigste Bagvasfelseskonst af Hans bitterste Fjender bliver til Skamme.

Han forkynder en Lære, saa heldbringende og trøsterig, saa tydelig og klar, som endnu Ingen har talet.

Og under Henviisning til Sin vidunderlige Fødsel, Sine Undergjæringer, den himmelske Faders Vidnesbyrd, Sit pletfrie Liv og Sin h. Lære, udtaler Han den Aabenbaring, at Han er Guds Søn, Som er kommen til Verden, for at frelse Menneftene; og Han udtaler denne Aabenbaring for Sine Disciple, for Folket, for Sin Nations Skriftkloge og Yppersteprester, ja selv for den hedenske Dyrighed.

Men fremfor Alt beraaber Herren Sig, til Vidnesbyrd om Sin overnaturlige Oprindelse og Sin høiere Værdighed, til Stadfæstelse af Sine Gjæringer og Ord, paa Sin Opstandelse. „Ligesom Faderen,“ siger Han, „har Livet i Sig Selv, saaledes har Han ogsaa givet Sønnen at have Livet i Sig Selv“ — og: „Derfor elsker Faderen Mig, fordi Jeg sætter Mit Liv

til, for at tage det igjen. Ingen tager Mit Liv fra Mig, men Jeg sætter det til af Mig Selv; Jeg har Magt til at sætte det til, og Jeg har Magt til at tage det igjen." Og Han hengav Sit Liv. Han døde sandelig og virkelig, ligesom En af vor Midte. Den h. Johannes fortæller som Dienvidne: „Han høiede Sit Hoved og døde." Og da Soldaterne, som senere bleve didsendte, saae, at Han allerede var død, brøde de ikke Hans Been. Men for ydermere at overbevise sig om, at Han virkelig var død, aabnede en Soldat Hans Side med den brede Spids af sit romerske Krigsspyd, og der kom strax Blod og Vand frem, til Beviis paa, at Han var død en menneskelig Død. Og efterat den vagthavende Høvedsmand paa Embedsvegne havde bevidnet, at Jesus var død, skjenkede Pilatus Riget til Joseph af Arimathæa, som indbalsamerede Det med 100 Pund Aloe, svøbte Det i reent Linned og lagde Det i en Gravhule, som derpaa blev lukket med en stor Steen, forseglet paa den jødiske Dørrigheds Foranstaltning og bevogtet af en romersk Vagt.

Til disse Menneffenes naturlige Vidnesbyrd om Jesu Død kom ogsaa Himmels overnaturlige Vidnesbyrd. Solen formørkedes, da det efter Tingenes naturlige Løb netop var umuligt; et Jordstjælv paafulgte, Dødshøien revnede og Forhænget foran Templets Allerhelligste skiltes i to Dele. Døde stode op og bleve sete af Mange, og selv hedenste Skribenter berette os, at der paa det vide Verdenshav blev hørt et høit Klageskrig og en Røst, som sagde: „Den store Gud er død!"

Jesus hvilede i Graven. Hans Død var bevidnet af Levende og Døde, af Himmel og Jord. Men dermed kunde Hans himmelske Tilværelse ikke være afsluttet. Evangelisten fortæller videre: Marie den tredie Dag skjælvede Jorden paany, til Vidnesbyrd om, at Han atter tog Sit Liv, Hvis Liv er saa dybt og inderligt sammenknyttet med den hele Verdens Liv. Jesus stod op og gik levende ud af Graven, og en Engel viste sig som et himmelsk Sendebud, væltebde Stenen bort, Vægterne skjælvede og flygtebde og berettebde Ypperstepresterne, hvad de havde seet. Men disse gave dem Penge, hvormed de ligeledes havde underkjøbt Forræderen Judas, og paalagde dem at sige,

„at de vare søvede ind af Udmattelse og at Disciplene imidlertid vare komne og havde borttaget deres Mesters Ktig.“ De vidste ingen anden Udvei til at negte Opstandelsen, fordi der for Nibbinge, der med haardnakket Forblindelse modstaae Gud, altid slaaer en Time, hvor de ved deres Naadvildhed blive tungne til, ved haandgribelig Daarskab at give Guds og Sandhedens Sag Vren.

Men Jesus vandrede levende omkring, viste Sig flere Gange for Sine Tilhængere og Venner, snart for Enkelte, snart for Flere, snart hist, snart her, tilsidst samtidsigt for mere end 500 Brødre, som Apostelen siger, paa et Bjerg i Galilæa. Og med hvilket Liv og overbevisende Kraft Sandheden og Virkeligheden af Opstandelsen paatrængte sig de Samtidige, lærde saavel som U lærde, det viser det store Antal af dem, der af Jøde- og He-bendommen bekjendte sig som den Opstandnes Disciple.

Ligesom Frelseren ved den Helligaands Overskyggelse var undfangen i Sin jordiske Moders ubesmittebe Skjød og ved Engle forkyndt som den Undfangne og Fødte, saaledes greb Hans Guddoms levedbegjørende Skabermagt Hans Legeme, forvandlede Det til Forklarelse og førte Det straalende frem af Jordens Skjød. Da modtog Han Englenes Tilbedelse, og Engletunger aabenbarede ogsaa Hans anden herlighedsfulde Fødsel til en hæderkronet Tilværelse for dem af Hans Kjære, hvis Kjærlighed først havde ført dem til Graven.

Saaledes hengaaer Herrens hele Liv i Glansen af et overnaturligt Lys. En Straale fra Oven lyser over Undfangelsens Hytte og en Straale fra Oven lyser over Opstandelsens Grotte. Engle beshynge Frelserens Fødsel og Engle forkynde Overvinderens Seier over Død og Helvede. Og denne Seier i Opstandelsen er Kronen paa Frelserens Sværket. I Opstandelsen vender Herrens timelige Aabenbarelse paa Jorden, som med Undfangelsen kom fra Himmelen ned paa Jorden, atter tilbage i den himmelske Tilværelses høiere Kreds. Imidlertid vender den ikke alene tilbage og forsvinder snart aldeles for det jordiske Die ved den endnu høiere Opføttelse i Himmelfarten,

men Opstandelsen har ogsaa og beholder sin vedvarende Betydning og Virkning.

Dg hvilken Betydning? Ved Sin Opstandelse har Jesus beviist Menneflslægten, at Forløsningsen er fuldbragt i Sandhed og Virkelighed ved den levende Guds frie Gjerning, at Hans Død ikke er en ved menneskelig Afmagt fremtvungen Begivenhed, men en af den guddommelige Villie og Kjærlighed besluttet og udført Handling af Herren over Liv og Død. Opstandelsen er ligesom et Document, som Frelseren har udstedt, for derved at skjenke og overgive Sine Brødre, Menneflene, Forløsningsens aandelige Skatte som en Eiendom for evige Tider.

Dg hvilken Virkning har den? Med den Opstandnes Person er Hans hele Forløsningsværk opstanden. Forsoningsens og det guddommelige Livs Fylde, som Herren havde erhvervet ved Sit blodige Offer, laa med Ham ligesom død og uirksom i Graven. Hans Sjæl havde jo skilt sig fra Legemet; den gudmenneskelige Natur, i hvilken hiin Fylde hvilede, var deelt, om end det Personlighedens Vaand endnu bestod, som sammenholdt Delene i uopløselig Forbindelse med hinanden. Legemet laa imidlertid livløst i Graven, om end Guddommen endnu omsvævede og gjennemtrængte Det og afværgebe Forraadnelsen. Før end denne Forsoningsens og Livets Fylde kunde vorde levende og virksom, maatte Personlighedens Vaand atter forene Guddom, Legeme og Sjæl i en ny, levende Forbindelse, og ikke alene forene, — thi ogsaa for Døden vare de forenede og forbleve det væsentlig selv i Døden, — men ogsaa ved Forklarelsen opløste Legeme og Sjæl til et overjordigt Trin af Tilværelse og Liv. Fra de jordiske, naturlige Menneflers Rækker hævede Frelseren Sig op til hiin overjordiske, overnaturlige Tilstand, i hvilken Han vilde hense alle Sine Forløste. I Sin menneskelige Natur havde Herren erhvervet evig Forsoning og evigt Liv. Dg Legeme og Sjæl, som havde lidt og vare blevne skilte fra hinanden i Døden, for at fortjene Forløsningsen, skulde ogsaa oplives og forklares igjen, for at udbrede Forløsningsen og tilegne Menneflslægten den.

Først ved Opstandelsen blev Herren vor levende Frelser. Først ved Opstandelsen blev Seieren over Døden og Synden fuldstændig. Først ved Opstandelsen, kunde vi sige, bleve Forløsningens Fortjenester Menneskenes virkelige aandelige Eieendom, som ingen Fjende mere kunde gjøre dem stridig og nu i Tilgivelsen skulde blive virksomme.

Jesu Død og Opstandelse ere saaledes for de Troende kun de to Sider af een og samme Handling, nemlig af Forløsningen. Jesu Død fortjener Syndens Udsoning og den høiere Verdens helligende Kræfter; Opstandelsen indblæser Fortjenesten den oplivende Virkekraft, og overgiver den i udbødelig Kjærlighed til den til Forløsning trængende Menneskehed. Den h. Langfredag forholder sig til Paaskefesten, som Natten til Dagen. Hvad Natten har skabt i dybt, stille Mørke, det fører Dagen for Lyset og lader det voxe og blive stort i Lyset. Hvad der blev erhvervet i Herrens Døds- og Videlsesnat, bragte Opstandelsens Dag for Lyset og til Live. Korsets tørre Træ blev forvandlet til Livets Træ. Derfor tilhyller Kirken ogsaa Korset med mørkt Sørgeslor; men naar det forvandler sig til det sande Livs Træ, omkranses den det, smykker det med sin fagreste Prydelse og indbyder alle Folket, til at æde af dette Træes levendegjørende Frugter.

Den katholske Kirkes Skjønhed.

(Fortsat).

Pr. Nu til Mariae Himmelfart.

Simon. Det lyder glædeligere.

Pr. Det er billigt, at vi, naar vi bevise vor Deeltagelse ved den saligste Somfrues Videlse, da ogsaa tage Deel i hendes Glæder og Forherligelse. Vi behøve imidlertid vel ikke at vente lige til denne Festdag, for at gjøre dette; den Lovsang f. Ex., som til Ære for hende bliver sungen i Tiden fra Paasken ind-

til den h. Treenigheds Fæst, viser noksom, at vi ogsaa gjerne og hjertelig glæde os med hende over Frelserens Opstandelse. Den lyder saaledes:

Fryd dig, du Himlens Dronning kjær,
 Fryd dig, Maria!
 Fryd dig! Al Sorg forsvunden er,
 Alleluja!
 O beed for os, Maria!

O, tør nu dine Taarer af!
 Din Søn besejred' Død og Grav!
 O beed for os, Maria!*)

Men den h. Gudsmoders egentlige Fæst- og Glædesdag, paa hvilken da ogsaa vi forene vor Glæde med hendes, er hendes Himmelfarts Dag, den 15. August.

Thom. Det Ord: Mariae Himmelfart skal dog vel ikke betyde det Samme som Christi Himmelfart?

Fr. Guds Søn hævede Sig ved Sin Guddoms egen Kraft op til det himmelske Rige og tog Sin Menneſkehed med Sig didhen. Den hellige Jomfru blev derimod optagen af Gud i Himmerige, og modtog af Ham den Forherligelse, hun havde fortjent som Herrens troe Tjenerinde. Derfor hedder ogsaa det latinske Navn, hvormed vor hellige Kirke benævner denne Fæst, Assumptio, d. v. s. den h. Jomfrues Optagelse, hvilket ogsaa i ethvert Tilfælde er mere passende, end „Himmelfart“. Smid- lertid har det lidet at betyde; enhver vel underrettet Christen veed, hvorledes han har at forstaae dette sidste Ord, naar der er Tale om den saligste Jomfru. — Desuden er det jo ogsaa en ældgammel from Mening, at den h. Gudsmoders Legeme snart efter sin Død atter er blevet opvakt af Herren, og at saaledes ikke alene hendes Sjæl, men ogsaa hendes Legeme ere blevne optagne i Himmelen; men dermed staaer dog Fæst dagens egentlige Betydning ikke i nogen væsentlig Forbindelse; vi feire paa

*) Jfr. Kath. Psalmebog Nr. 100.

samme overhovedet den h. Gudsmoders Dødsdag og hendes Hjemgang til den evige Herlighed.

Simon. Og vi have sandelig Aarsag nok til at tage den inderligste Deel i denne glædelige Begivenhed.

Pr. Dette have ogsaa alle Tidens Christne følt og erkjendt. Thi ikke saasnart vare Forfølgelserne og Forvirringen i de første Aarhundreder forbi, førend man paa mange Steder ogsaa allerede begyndte at feire Erindringen om Mariae Død paa den høitideligste Maade; i Begyndelsen feirede man den d. 18. Januar, indtil den i Aaret 582, paa Keiser Mauritius' Begjæring, blev forlagt til den 15. August. Ligesom vi endnu feire den nævnte Fest paa denne Dag, saaledes bestræbe vi os ogsaa endnu for, ligesom vore Forfædre, at udmærke denne Dag paa den høitideligste Maade, for derved at tilkjendegive vor barnlige Vrefrygt og Kjærlighed for den allersaligste Jomfru. De første Ord af Epistelen, som bliver læst i den h. Messe paa denne Dag, lyde: „Hos Alle har jeg søgt Hvile, og jeg vil fæste Bo i Herrens Arvedeel“ (Eccli. 24, 11.). Og de Ord, hvormed Festdagens Evangelium slutter, ere: „Maria har valgt den bedste Deel, som ikke skal tages fra hende“ (Luc. 10, 42.). Det lyder for os som et Tilraab fra Himmelen, og vi glæde os ved den Tanke, at hun, den Helligste og Reneste af alle skabte Mennesker, nu boer hist oppe i den evige Herlighed, og at hun for stedse er forenet med den guddommelige Søn, Som hun engang fødte og pleiede i Kribsken, ved Hvem hun hang med en saa hellig Kjærlighed, for Hvem hun sørgede under Korset, og Hvilis Opstandelse var hendes Glæde. Vi henfætte os i Anden til de himmelske Pauluner, og see hende hisset ophøiet over alle Himle; og med h. Fryd og Glæde mindes vi da ogsaa vort eget sande, evige Hjem, hvor ogsaa vi engang skulle forenes med Frelseren og med hende og alle Helgener. Men samtidigt mindes vi ogsaa, hvor inderligt og ømt hun maa elske Menneskene, som hendes guddommelige Søn endog har elsket indtil Døden; og tillidsfuldt nærme vi os hende, for at bede om hendes Forbøn og moderlige Beskyttelse. Derfor hilse vi hende ogsaa i hiint skønne Vitanie, som vi læse til hendes Ære, med de Æres-

navne: Regina angelorum — Regina sanctorum omnium, o: „Englenes Dronning, alle Helgeners Dronning“, men for-
 sømme ei heller, hver Gang at tilføie de Ord: Ora pro nobis!
 „Bed for os!“

Simon. Hr. Pastor! De har havt den Godhed at for-
 tælle os noget om de andre Litanier; vilde De ikke ogsaa give os
 en Forklaring over Litaniet til Guds h. Moder. Netop
 i dette er der saa meget, som jeg ikke rigtig forstaaer. Hvor-
 for hedder dette Litanie det Lauretanske?

Pr. Navnet kommer uden Tvivl deraf, at det først blev
 offentlig bedet og sunget i den Kirke, som i den berømte Val-
 fartsby Lauretum eller Loretto i Italien er indviet under
 Naakaldelse af den allerjaligste Jomfrues Navn. Jeg vil gjerne
 give eder en Forklaring derover. Ligesom i andre Litanier, saa-
 ledes henvende vi os ogsaa i dette først og fremmest med en
 Bøn til den treenige Gud, at Han maa forbarme Sig
 over os. Vi begynde altid med en Bøn til Gud, ogsaa naar
 vi i denne Bøn agte at anraabe Helgenerne om deres Forbøn.
 Vi bruge sædvanlig dertil de græske Ord: „Kyrie eleison, Christe
 eleison“, fordi de nu engang stamme fra ældgammel Tid, og de
 Christne ret vel vide, at de paa Dansk betyde: Herre, forbarm
 Dig! Kristus, forbarm Dig! Herre, forbarm Dig! Den første
 Anraabelse er rettet til Gud Faderen, den anden til Sønnen
 og vor Frelser, den tredje til den Helligaand. Uden Gang
 anraabe vi den treenige Gud om Barmhertighed med de Ord:
 „Gud Fader i Himmelen, Gud Søn, Verdens Frelser o. s. v.,
 forbarm Dig over os!“ Ved disse Bønner ville vi fremsfor Alt
 bekjende os som nødlidende syndige Meenecker, og bede Gud
 om Nenselse, førend vi vove at bede videre; omtrent ligesom vi
 ogsaa i den h. Messse begynde med Syndsbekjendelsen (Confiteor),
 og med Bønnen om Forbarmelse i det nidobbelte Kyrie eleison,
 og først da vove, at istemme Guds Lovprisning i Gloria og
 foredrage Ham vore Bønner i Collecterne. Men at vi gjentagne
 Gange udtale den Bøn: „Forbarm Dig over os!“ skal ud-
 trykke den mest levende Bevidsthed om vor Syndestylb og en hjerte-
 lig Længsel efter den guddommelige Forbarmelse. Imellem den

første og anden Baa kaldelse af den allerhelligste Treenighed henvende vi os imidlertid endnu i Særdeleshed til den guddommelige Søn, vor Midler, med de Ord: „Christus, hør os,“ ☩: hør vor Bøn, og: „bønhør os,“ ☩: forund os, om hvad vi bede. Det er Indledning, som det lauretanske Vitanie har fælles med ethvert andet Vitanie; jeg har engang villet omtale den udførligere, for at gjøre eder Betydningen af de enkelte Bønner og Ord ret klar.

Simon. Og nu begynder Baa kaldelsen af den hellige Zomfru.

Pr. Nu, efter at vi have betragtet den store Hemmelighed af den allerhelligste Treenighed og i dybeste Tilbedelse hdmgyet os for Den, henvende vi os til hende, hvis Forbøn vi bede om; thi vi glemme aldrig, at den Tilbedelse, som vi sthybe Gud, maa gaae forud for den Wrefrygt, som tilkommer Hans Helgener. Den h. Epiphanius siger*): „Maria være Wre, men Gud Tilbedelse!“ Derfor bede vi ogsaa til Den, Som har Magt til at forbarne Sig og give Naade: Forbarm Dig over os! hvorimod vi ikke forlange nogen egentlig Forbarmelse af den hellige Zomfru, men kun hendes Forbøn: Bed for os! — Vi nævne nu først den h. Zomfru ved Navnet: Hellige Maria — for den Christne et Navn fuldt af Trøst og Glæde, helliget ved Engelenz Hilsen og ved Frelserenz Mund, Som vist har udtalt det utallige Gange. Vi erindre os derpaa om hendes Værdighed: Hellige Gudsmoder — den mest ophøiede Værdighed, som kunde blive en Eva's Datter til Deel. Thi, som den h. Chrysostomus siger**): „Det er u hørt og vidunderligt, at Gud, den Udfigelse, Ubegribelige, Som er Faderen liig i Alt, vilde fødes af en Qvinde og saaledes have David og Abraham til Stammefædre.“ Menneſtefordelſens og Forløſningens hele Hemmelighed er udtalt i dette ene Ord, saaledes som Engelen har forkyndt det ved Bebudelsen af Frelserens Fødsel: „See, du ſkal undfange og føde en Søn, og du

*) Haer. 79. 7.

***) In Matth. Hom. 2.

skal give Ham Navnet Jesus (∴ Frelser). Han skal være stor og kaldes den Hvæstes Søn, og Han skal regjere over Jacobs Huus evindeligt" (Luc. 1, 31. 32.). Er Maria Guds Moder, saa er Kristus altsaa sand Gud; og har hun virkelig født Gud, saa er Han ogsaa sandt Menneske. Men at Kristus er Gud og Menneske, det er netop Fundamentet for vor christelige Tro, og til denne bekjende vi os, idet vi kalde den hellige Jomfru „Gudsmoder“. Fordi disse tvende Sandheder ere saa nøie forbundne med hinanden, derfor vare alle Guds Søns Tjender ogsaa altid Tjender af Hans H. Moder og negtede denne hendes Værdighed, medens derimod de Nettoende til alle Tider forsvarede den med største Iver. Da Nestorius, Erkebiskop af Constantinopel, som forfaldt til fordærlige Branglærdomme, optraadte i det femte Aarhundrede, for i en Prædiken at gjøre den saligste Jomfru denne Titel „Gudsmoder“ stridig, reiste Mænge, selv af Folket, sig og modsagde ham offentlig i Kirken, omendstjundt han var Biskop. Da derpaa en Præst, som var en Tilhænger af ham, udtalte Kirkens Vand mod dem, som vilde kalde Maria „Guds Moder,“ opløstede Folket et høit Skrig, løb ud af Kirken og lod Branglævereren med sine Staldbrodre blive alene tilbage der. Et andet, endnu mere glimrende Exempel gave de Christne i Ephesus. Da en økumenisk (almindelig) Kirkeforsamling blev holdt i denne Stad i A. 431, for at undertrykke Nestorius' Branglære, forsamlede Epheserne sig allerede ved Dagens Frembrud i stor Mængde udenfor Kirken, og ventede med Spænding Biskoppernes afgjørende Kjendelse. Da de endelig erfarede, at Nestorius var affat, og hans Branglære belagt med Vand, udbrød det hele Folk i høi Jubel. Liig Engle, sendte fra Himmelen, bleve Biskopperne hilse af den jublende Skare, og med flammende Fakler, som danne uoverskuelige Rækker, ledsagede til deres Bopæle. De mest ansete og fornemste af Stadens Borgere anførte Toget, gifte Husfruer og Jomfruer, udmærkede ved Rang og Fødsel, bare Guld- og Sølvkar foran dem, i hvilke der brændte den kosteligste østerlandske Røgelse. Hele Staden var opløst, alle Gader gjenløde af Guds og Maria's Priis og Roes og Betsignelser for

Biskopperne. Saaledes troede denne ærværdige Menighed at maatte udtale sin Taknemmelighed for dem, som havde sikket den høitelskede Domsfru hendes Trestitel: „Gudsmoder“.

Simon. Det er et begejstrende Exempel, og maa opmuntre os til, at vi i det Mindste ikke lade det mangle paa Trefrygt for hende, hvis Værdighed hine fromme Christne forsvarede med en saadan Varme og Iver.

(Fortætted.)

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Et paveligt Brev. Medens næsten alle saakaldede „Stormagter“ i hele Europa med deres mange hundrede tusinde Soldater for Tiden spille den franske Keisers „allerunderdanigste Tjenere“ og Kong Victor Emmanuel's fortryllede Beundrere, er Paven, en svag Olding uden verdslige Hjelpe midler, den eneste, som selv i den største Betryk ikke et Dieblit taber Devotiothedens om sin høie Værdighed, og med beundringsværdig Energie hævder og forsvarer Sandhed og Retfærdighed. Et Beviis herpaa har iblandt Andet baade hans Brev til de Franskes Keiser og hans Encyclica af 19. Januar afgivet. De sidste Dage have bragt os et nyt; det er nemlig den h. Faders Svar paa den sardiniske Konges Brev, i hvilket Hs. sardiniske Majestæt ligesvemt havde stillet den uforstaaede Annodning til den h. Fader, frivilligt at give Afstald paa de revolterede Provindsfer af Kirkestaten, og saaledes at sanctionere Rebellionen. Pavens Svar til den hæderlige Kong Victor Emmanuel lyder saaledes:

Deres Majestæt! Den Plan, som Deres Majestæt forelægger mig i Deres Brev, er uærdig for en ærlig Mand, for en Katholik og navnlig for Een, som nedstammer fra Savoyens Kongehuses ædle Slægt. Det Øvrige har jeg besvaret i min Encyclica. Jeg græder ikke over mig, men over Tilstanden af Deres Majestæts Sjæl, som er rammet af de kirkelige Straffe, til hvilke De deels allerede er hjemfalden formedelst de paa Deres Omgivelses Raad forøvede Gjeringer, deels endnu vil hjemfalde formedelst de Gjeringer, som De staaer i Begreb med at udføre. Jeg minder Deres Majestæt om, at hiin Tid ikke mere er fjern, i hvilken De for den ubønhørlige Dommer skal aflægge Regnskab for de Forargelser, De hidindtil har givet, og for de Ulykker, som De ved Deres Adfærd har bragt over vort arme Italien.

Pius IX., Pave.

— So mere misfornøiet man var i Paris over den pavelige Rundskrivelse af 19. Januar, desto gunstigere viser dens Virkning sig her i alle Retninger, hvor der endnu gives conservative Elementer: Enhver siger her: Den h. Fader har talt som det var hans Pligt. — Paa det at det maa blive bitterligt, med hvilken Eenstemmighed og Samdrægtighed den mod Paven forøvede Dvang bliver anseet som et virkeligt Angreb paa selve den katolske Kirke og fordømt af de vægtigste Stemmer i hele Kirken, har den h. Fader befalet, at offentliggjøre samtlige Adresser og Vidnesbyrd om Hengivenhed og Bifald, som i de sidste 6 Maaneder ere udgaagne fra Fyrster, Biskopper, geistlige og Læge Samfund i de forskjellige Lande af Europa og Amerika, tilligemed deres Underkrifter. Man har allerede begyndt paa Trykningen af dette Bærk, som kommer til at omfatte flere Bind.

Kjøbenhavn. Ifølge de seneste Efterretninger er Kong Victor Emmanuel tilligemed alle sine Hjelpere og Hjelpers-hjelpere bleven udstødt af Kirkens Samfund ved den store Excommunication, som Kirkens synlige Overhoved har udtalt over alle dem, som have medvirket til den sacrilegiske Løsrivelse af Romagnaen fra Kirkestaten. Hele den vantroe Legion i vore Dage vil nok spotte over denne forfærdelige Kirkestraf og tænke, at den ikke har noget Stort at betyde; men trods al Haan og Spot taber den dog ikke det Mindste af sin Betydning. Napoleon I. har maattet erfare det! Excommunicationen er hiin høieste Straf, ved hvilken en døbt Christen bliver som et dødt Lem affaaeren fra det mystiske Regeme, hvis Hoved Jesus Christus er og udenfor hvilket der ikke gives Frelse. Den kirkelige Ret skjælnes imidlertid imellem den simple og den store Excommunication; den første udelukker ikkun fra Modtagelsen af de hh. Sacramenter og fra Deelagtighed i Kirkens Bønner og andre Betsignelser; den store Excommunication derimod forbyder den Skyldige endog enhver somhelst religiøs Forbindelse med Kirkens Medlemmer og Betrædelsen af en indviet Kirke, og dersom den Excommunicerede døer, tør hans Leig ikke begraves i indviet Jord og ingen h. Messe fejres for hans Sjæle: thi hvo som i Livet har forsumaet Samfundet med Kirken, ham vil Kirken heller ikke paatrænge sine Velgjerninger efter Døden. — Som et Curiosum og en Latterlighed fortjener det at fremhæves, at Keiser Napoleon's officielle Avis, Moniteur, af 1. April (NB. 1. April!) „bringer i Grindring, at ifølge Concordatet (skal vel hedde: ifølge de indsmuglede, ughdige organiske Artikler) ingen pavelig Bulle, intet Breve, Rescript, Decret eller Mandat maa modtages, offentliggøres eller trykkes, uden Regjeringens Tilladelse.“ Keiser Louis

Napoleon mener vistnok at kunne besygte sin gode Ven Victor Emmanuel mod Excommunicationens Virkninger ved at forbyde dens Offentliggjørelse i Frankrig! Risum teneatis, amici? Eller skulde Keiser Napoleon's Samvittighed maaskee føle sig lidt foruroiliget ved at høre, at ogsaa Victor Emmanuel's Raadgivere og Hjælpere ere rammede af Excommunicationen? —

Breslau. Iblandt de Kjærligheds-gaver for den h. Fader, som faa rigeligt indkomme i vort Dioces, er især den katolske Adel ærefuldt repræsenteret. Saaledes har Grev Schaffgotsch paa Warmbrum stjenket 1000 Thaler, hans Gemalinde og Datter 150 Thaler, Grev Brühl 500 Thaler, Hertuginde af Sagon 300 Thaler, Grev Ballstrem 300 Thaler. Mange andre Adelige stjenkede Bidrag af 100 eller 200 Thaler. Ogsaa fra Private, Kjøbmænd etc. ere Gaver fra 25 indtil 100 Thaler ikke noget sjældent. Vid alle andre Provindsjer vilde efterligne denne Gavnildhed!

Wien. Iblandt de rigelige Gaver, som her bleve indsamlede til den h. Fader i Kirkerne Søndagen den 11. Marts, fandtes ogsaa en Seddel paa 1000 Gylben.

Nederlandene. St. Peterspenningen. I Holland have Biskopperne af Haarlem og Breda opfordret til Kjærligheds-gaver for den h. Fader i denne Trængselstid. Indsamlingen i Kirkerne har allerede begyndt, og, saaledes som det var at vente af de hollandske Katholikers Gavnildhed, tilflyde Bidragene meget rigelige. I Haag indkom ved Collekterne paa Fastelavns-søndag i de 4 Sogne, som tilsammen tælle henved 19,000 Sjæle (da Fleertallet af de derværende Indvaanere som bekjendt er protestantisk), over 4000 Gylben. Den Forventning turde ikke være overdreven, at de 1,300,000 Katholiker i Holland ville bidrage ikke mindre end een Million Gylben i denne Fastetid. Det har Holland forud for flere andre Lande, at de fornemme Stænder, fordi de indtil den nyere Tid have baaret Troestvangen i Fællesskab med de lavere og Middeclasserne, ere ligesaa offervillige og ivrige i deres Tro, som de sidste. Dertil kommer, at Katholikerne der, allerede fordi deres Substjeneses fremtidige Bestaaen indtil den nyeste Tid ene og alene afgang af deres Offervillighed, ere vante til med stor og beundringsværdig Gavnildhed at bidrage til kirkelige Diened.

Irland. Kjærligheds-gaver for den h. Fader. Pengeindsamlingerne for Paven, der Søndagen den 26de Februar bleve foranstaltede i alle Irlands Kirker, have leveret et over al Forventning gunstigt Resultat. Om Collectens Beløb i det ene

Dioces Dublin beretter et vistnok troværdigt Bidne, Times, saaledes: „Primas = Erkebiskoppen Dr. Cullen's Opfordring til Nærighedsgaver for Paven har i Diocefet Dublin havt et glimrende Resultat. Bancoscedler og Guldstykker bleve skjenkede saa rigeligen som ellers Kobber- og Sølvmynter ved de regelmæssige Søndags-Collecter. Omendstjondt der indtil nu først foreligge mangelfulde Opgivelser fra Staden Dublins 9 Kirkesogne, seer man dog allerede af disse, at der er samlet henved 11,000 £. Sterl. (ca. 98,000 Rdlr.). 3 Domkirkesognet i Dublin indkom alene 2,322 £. Sterl. (ca. 18,000 Rdlr.) og Listerne ere endnu ikke sluttede. Naar man antager, at der forrige Søndag i Dublins Kirker er bleven tegnet 14 à 15,000 £. Sterl. (ca. 130,000 Rdlr.), vil dette Anslag neppe være overdrevent.“ — Dette rørende Exempel af et Folk, som af sit Lidet giver saa Meget, er et nyt Beviis for dets Tro og Hengivenhed for Kirkens og dens hønlige Overhoveds Sag.

Frankrig. Pariser Damer have tillige med deres Adresse foræret den h. Fader 100,000 Francs i 100 Francsguldstykker i en pragtfuld Guldkapsel og tilføiet det Løfte, fra nu af at stille Halvdelen af deres Naalepenge til hans Disposition.

Turin. Til den protestantiske „Neue Br. Ztg.“ skrives fra Turin: „Kongen skal ingenlunde være ligegyldig ved Excommunicationen; men han maa lade den komme over sig, thi han kan nu ikke mere gjøre, hvad han gjerne vilde. Meget beklumret er Kongens Fætter, Prindsen af Savoyen-Carignan, som i religiøse Sager er meget samvittighedsfuld, men ikke har nogen Indflydelse paa Kongens Character. Ogsaa Kongehusets Prindsler og Prindsesser ere dybt nedbøiede over den truende Skjæbne; Kongens yngste Datter, Prindsesse Maria Pia, skal med rørende Bøn have besvoret Faderen, dog ikke at ville neddrage Kirkens Forbandelse over sin Familie og sit hele Huus.“

Afrika. Hvilke Frensskridt Christendommen gjør i Afrika, seer man iblandt Andet af følgende Data: 3 Aaret 1857 talte Afrika allerede 19 Bispesømmer, apostoliske Vicariater eller apostoliske Praefecturer, saare mange Kloostere af de forskjelligste religiøse Ordener og et betydeligt Antal af Missionairer. Ifølge de nyeste Angivelser tæller Afrika for Tiden paa et Fladerum af 543,570 □ Mil 200 Millioner Indvaanere; deraf bekjende 1,200,000 sig til den katolske Kirke, 10,000 til den græske, 185,000 til den protestantiske Religion, medens 3 Mill. tilhøre den armeniske og koptiske Religionsbekjendelse. Muhamedanismen har 56 Millioner Tilhængere og Isædommen omtrent 700,000.

De Øvrige leve endnu i den raae Hæbdom. Gud give hine Missioner Sin h. Velsignelse!

Til vore Læsere.

Da vi i Nr. 5 anbefalede Fernan Caballero's Romaner og indbode til Subscription paa en dansk Oversættelse, som „Flyvepostens“ Redaction havde begyndt at udgive og erklæret sig villig til at overlade os for den meget billige Pris 2 St. pr. Ark, vare vi naturligtvis af den Mening, at denne danske Oversættelse blev ubearbejdet efter selve den spanske Original af Fernan Caballero, som er approberet af den kirkelige Vyrighed. Men til vor Beklagelse have vi nu erfaret, at den bliver affattet efter en tydsk Oversættelse af en vis Lemke (Protestant), som langtfra at give en aldeles tro Oversættelse af Caballero's spanske Original, meget mere selv i sin Fortale tilføjer, at hele Stykker af Originalen ere i hans Oversættelse blevne „undertrykte, udeladte eller fregne“, hvorved da hele Værket i flere Henseender maa ansees for forvansket og berøvet sin oprindelige Character og fulde Værd. Desuden frembyder selve den danske Oversættelse meget væsentlige Mangler og betjener sig navnlig i visse delicate Materier af saa crasse og djærve Udtryk, at ufordærvede Sjæle derved let kunne saares dybt. Vi see os derfor nødte til herved at tage vor Anbefaling af bemeldte Oversættelse tilbage, og kunne som Følge deraf ei heller længere levere Fortsættelsen af den. —

Skulde Nogen forlange Tilbagebetaling, kan den erholdes hos Hr. Konsthandler Blantensteiner mod Tilbagelevering af de udgivne Ark i uskadt Tilstand.

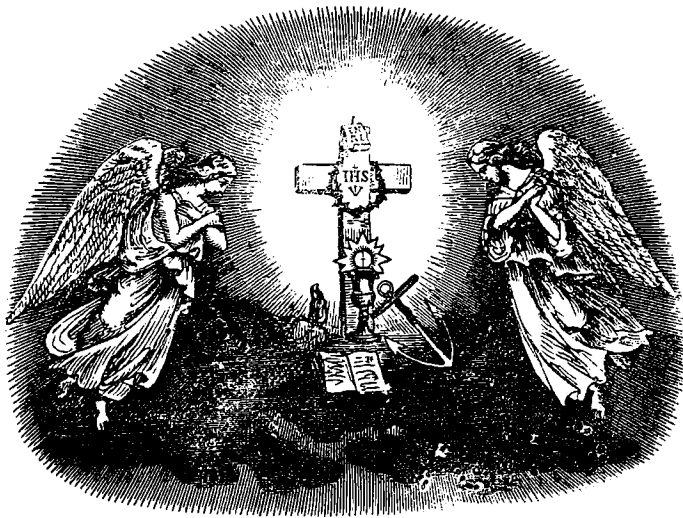
Skandinavisk Kirketidendes Red.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 8. April. — Vor Herre og Frelser Jesu Christi Opstandelsesfest. — 1. Paaskeban. — Gudstjeneste: Form. Kl. 6 Korsets høitidelige Optagelse, derefter Procession og Høimesse. — Kl. 10 høitidelig Levitmesse med dansk Prædiken. — Kl. 12 stille Messe. — Efterm. Kl. 3 høitidelig Vesperandagt.
- Mandagen d. 9. April. — 2. Paaskeban. — Gudstjeneste: Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Festandagt.
- Onsdag d. 11. April. — Form. Kl. 9 holdes Neocommunicanternes og Confirmandernes Examen i Skolelocalet Nr. 3, hvortil Børnenes Forældre og Venner herved indbydes.
- Søndagen d. 15. April. — Hvide Søndag (Quasi modo). — Gudstjeneste: Form. Kl. 7 og 12 stille Messe. — Kl. 9 høitidelig Messe, under hvilken Neocommunicanterne fornye Daabspagten og fejre deres første h. Communion; efter Messen: dansk Prædiken. Til Slutningen: den h. Confirmationens Meddelelse. — Efterm. Kl. 5 høitidelig Fest- og Takkeandagt med dansk Prædiken og Te Deum.

Kjøbenhavn.

E. Friers Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

Sde Aargang.

Nr. 9.

Søndagen den 22de April.

1860.

„Skandinavisk Kirketidende“ udgaaer hver anden Søndag og leverer Subscriberne desuden i Aarets Løb gratis eet eller flere religiøse Skrifter. — Subscription paa denne Tidende indtegnes i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissiönair, Hr. Kunsthandler **C. N. Blau-Fensteiner**, store Kjøbmagergade 7, og i alle Bogkæder; i de danske Stater paa de kgl. Postcontoirer. Prisen er 4 Mk. 8 St. Kvartalet.

Provindsial-Concilierne i den katolske Kirke.

Den 29. April forstik. træde Biskopperne af Münster, Passau, Trier, Hildesheim og Osnabrück med Erkebiskoppen af Köln sammen til et Provindsial-Concilium i Domkirken paa sidstnævnte Sted. Det vil derfor vistnok være af særdeles Interesse for vore Læsere, at faae en udførligere Underretning om

Betydningen og Hensigten med dette vigtige kirkelige Institut, som i de sidste Aarhundreder næsten ganske var gaaet af Brug, men som i de sidste Aartiender til stor Betsignelse for Kirken atter er bleven kaldet til Live især i Nordamerika, Frankrig, England, Irland, Østerrig og flere andre Lande. Vi meddele derfor her et Udtog af den Hvrdeskrivelse, som Cardinal=Erkebiskop Geissel af Köln har udstedt, og i hvilken han, efter en mesterlig Fremstilling af Nutidens kirkelige Forhold i Europa, ogsaa nærmere udvikler og beskriver Provindsial=Conciliernes Oprindelse, Væsen og Betydning. Cardinalen skriver blandt Andet Følgende:

Det er noget Vidunderligt med den af Christus indstiftede Kirke. Overalt i dens Grundlæggelse og Udbredelse, i dens Forsatning og Bestemmelse, i dens ydre og indre Liv, saavel som i dens Virksomhed og Opvoldelse, erkjender man den høiere Haand. Den er bestandig Guds Kirke. Herren har, omendstjondt den virker for Ewigheden, dog stillet den ind i Tiden, for at den, levende og virkende i Tiden, kan føre sine Betsjendere igjennem Tiden til Ewigheden, men at den selv bliver uberørt af Tidens Omstiftninger, som ellers beherske alt Jordistt. Den skulde blive Hans Stedfortræderinde paa Jorden indtil Hans Gjenkomst, og fortsætte Hans Freløsningsværk indtil Dagens Ende. Det skulde være dens Verdensfendelse. Men derfor maatte Han ogsaa sikke dens Bestand for alle Tider, sikke den for enhver Undergang. Han maatte udruste den imod fjendtlige Angreb udenfra og imod Forsald og Opøsning indenfra.

Begge disse Dele har Han ogsaa gjort paa en beundringsværdig Maade. I Tidens stigende og syntende Bølgeslag, som fremdrager og atter begraver hele Riger og Folkelag, har Han midt i Havet sat en Klippe, og paa den bygget Sin Kirke, for at den skulde hvile uroffelig paa den, under alle Omstiftninger altid een og den samme, saaledes som Han havde grundlagt den. Derfor har Herren givet den hiin dobbelte Forjættelse: at Han Selv vilde blive hos den indtil Verdens Ende, og at Helvedes Porte aldrig skulde faae Overhaand over den. (Matth. 16, 18, 28, 20.) Og dette Forjættelsesord har Han

ogfaa indfriet ved den; derom ere atten Aarhundreder et vedvarende Vidnesbyrd. Hvor ofte og hvor forbittede have de stumle Magter ikke med al Kraft reist sig imod den! Men hvad Fjendtligt der end er bleven forsøgt imod Kirken udenfra, hvor haarde end Bølgerne have flaaet imod dens Klippe: Klippen har vedblevet at være Klippe, befæstet i Havets Dybder af Herren og bærende Kirken op i de lyse Himle, hvor Sandhedens evige Sol straalær. Saaledes har det altid været, og saaledes vil det ogsaa være endnu, hvor det lader til, som om Herren ogsaa for den nuværende Slægt atter vilde forøge de utallige Vidnesbyrd med et nyt. Thi det synes rigtignok, som om Helvedsportene atter have faaet frit Spillerum! Paany høre vi Hedningerne at rase imod Herren og Hans Salvede. (Ps. 2, 1.) Ligesom Jøderne forfulgte Frelseren, saaledes forfølge Modstanderne ogsaa nu igjen Hans Statholder og bespotte ham og hans Stol. Først have de, fulde af Vogn, Ewig og Underfundighed, overøst ham med giftige Dagvaskelser, og nu raabe Pharisaerne og Saducæerne: Bort med ham! Soldaterne gjøre sig rede til at afrive ham Klæderne som deres Bytte til Deling imellem sig, og love ham med bitter Haan, at ville „ophøie“ ham og gjøre ham „større“. Heller ikke er Judæernes Slægt uddød. Der findes iblandt dem, som ville gjælde for hans Disciple — de kalde sig endog selv „gode Katholiker“ — saadanne, som forraade og sælge ham for en usæl Sølpenge. Men al deres Gjøren vil ogsaa denne Gang være forgjæves. Herren, Som throner i Himmelen, vil spotte dem og tale til dem i Sin Brede. (Ps. 2, 5.) Netop for et halvt Aarhundrede siden blev det fuldbragt, hvad man nu atter baner Veien for. Christi Statholder blev reven ned fra sin Stol og slæbt i et langvarigt Fangenskab. Men da Trængselen var paa det Høieste, da greb Herrens Arm ned fra Skyerne og sønder slog Fangevogterens Laas og Slaa; og vi tør tillidsfuldt være fattede paa, ogsaa denne Gang, naar det kommer til det Nderste, at see samme Arm uforfattet. Ligesom altid, ville Helvedsportene ogsaa denne Gang være magtesløse imod Klippen; thi denne er den Steen, om hvilken der er forudsagt: „Hver den, som falder paa denne Steen, han vil

blive sønderflaaet, og hvem den falder paa, ham vil den knuse;" og om den paa denne Klippe og Hjørnesteen hvilende Kirke har Herrens Ord endnu altid stadfæstet sig: „Skylregnen kom og Bindene blæste; de stormede imod Huset; men Huset er ikke styrtet sammen, thi det er grundfæstet paa en Klippe.“ (Matth. 7, 25. 21, 44.)

Men ligesom Herren har sikket Sin Kirke imod dens Fjender udenfra og deres Angreb, saaledes har Han ogsaa bevaret den for Forsald og Opløsning indenfra og befæstet den i sig selv. Til den Ende forundte Han den Enheden som et sikkert Værn for dens inderste Liv og Bestand. Han vidste det vel: hvad der er eet i sig selv og forbliver i Enhed med sig selv, det lever, virker og trives; men hvad der adskiller sig i to Dele fra hinanden, det skiller sig ogsaa fra Livet og dør; en Green, som er stilt fra Træet og Træets Liv, henvisner, og et Lem, som er affkaaret fra det levende Legemes Enhed, gaaer over i Forraadnelse. Overalt er Enhed Liv, Adskillelse Død. Derfor har Herren indpræget Sin Kirke Enheden som dens Livs Grundlov.

(Sluttes.)

Den katholske Kirkes Skjønhed.

(Fortsat).

Fr. Umiddelbart til denne Gudsmoderens Vrestitel slutter sig nu en anden, som ogsaa er af største Betydning. Vi kalde Maria nemlig: Jomfru over alle Jomfruer. Den jomfruelige Stand stod altid i høi Ære og Anseelse i den katholske Kirke. Om Jomfruerne siger den h. Johannes i sin Åbenbaring (14, 4.), at „de følge Guds Lam, hvorhen Det end gaaer“; — at de ere „Førstegrøden“, d. v. s. de ædleste „iblandt Menneskene for Gud og Lammet“. Ogsaa den h. Paulus anbefaler den jomfruelige Stand paa det mest Indtrængende. (1. Cor. 7, 25.) Den h. Cyprian, en Kirkefader, der outrent

levede 200 Aar efter Christus, kalder den jomfruelige Keenhed „en Søster til Englene“, fordi en reeu Jomfru er „en Engel i Kjødet“.*) Er saaledes enhver sand christelig Jomfru allerede ærværdig og ophøiet, hvor meget mere gjelder det da ikke om hende, som desuden ogsaa endnu ved flere andre Fortrin er ophøiet over alle andre Jomfruer! For det Første lærer den christelige Overlevering, at Gud paa en usædvanlig Maade maatte blive født af en Jomfru, da Han ikke turde besmittes af Synden, som ellers klæber ved alle de Menneſter, som blive fødte paa en naturlig Maade. Men maatte Gud formedelst Sin Hellighed fødes af en Jomfru, saa maatte Han formedelst den samme Marsag ogsaa fødes af den reneſte af dem alle; saaledes var altsaa Maria den reneſte af alle, d. e. Jomfruen over alle Jomfruer. For det Andet antyder den h. Skrift (Luc. 1, 34.), og det har ſtedſe været alle katholſke Chriſtnes eenſtemmige Bekjendelse, at Maria frivilligt havde beſluttet ſig til at forblive i den jomfruelige Stand ſit hele Liv. Hun var altsaa den Førſte af ſit Kjøn, ſom har aflagt det h. Løfte, at ville forblive Jomfru i ſit hele Liv, og hun har ſaa at ſige baaret den fuldkomne Keenheds Jæne foran alle ſenere Jomfruer. Saaledes bruge vi da gjerne efter ældgammel Skik dette Navn om den hellige Maria, naar vi tale om hende, d. e. vi kalde hende, ſom ogsaa jeg allerede ofte har gjort, ſlet og ret den ſaligſte Jomfru. Allerede den h. Epiphanius (i det 4. Aarh.) ſiger**): „Hvo vovede vel nogenſinde at nævne den ſalige Maria's Navn, ſom ikke, naar han dertil blev opfordret, ſtrag tilføiede Ordet: Jomfru? ſaaledes fremtlyſer da Bevifet for hendes op- høiede Dyd ſelv af dette tilføiede Navn.“

Simon. Det er ſandelig ſnuft, at vi indtil denne Dag idag ere blevne hiin gamle Skik troe, at benævne den h. Jomfru med dette Navn.

Pr. Men lader os ikke nøies med at udtale det blotte Navn, men lader os ogsaa ære den jomfruelige Stand, ſom

*) Disciplin. virg. c. 2.

**) Haer. 78, 6.

Gud og den katholske Kirke ærer saa høit; og fremdeles: Hvo som end ikke selv har det Kald eller er i Stand til, i sit hele Liv at øve den jomfruelige Afholenhed, han maa dog ikke for-
 sømme, i det Mindste at bevare den standsmæssige Reenhed og
 Rydighed. Jeg vil her endnu anføre nogle Ord af den h. Am-
 brosius*), som ere lærerige for Alle: „Maria's Liv,“ siger han,
 „være eder ligesom Jomfrubdommen i et Billede, fra hvilket
 Rydighedens Glands og Dydens Skjønhed straalere tilbage som
 fra et Speil; af hende kunne I tage et Exempel for eders
 Liv; i dette Mønster kunne I erkjende, hvad I have at rette,
 at undflye eller at antage. Thi hvad er ædlere, end Guds
 Moder? hvad mere glimrende, end hun, som den guddommelige
 Glands selv har udvalgt? Mishager Mesterinden os altsaa ikke,
 saa lad os ogsaa bifalde hendes Gjerning, og Enhver, som at-
 traæer hendes Belønning, gjøre ogsaa hendes Exempel til sit
 eget.“ — Men denne Jomfru over alle Jomfruer, som vi først
 kaldte Gudsmoder, hilse vi nu ogsaa som Christi Moder
 o: den Salvedes Moder, og alle Folkeslag, som med Bæng-
 sel ventede denne Guds Salvedes Ankomst, hilse hende venligen
 med dette Navn. Men husker vel, mine Venner! ogsaa vi ere
 „Christne,“ d. e. paa Danff: „Salvede“ og Christi Brødre;
 derfor sømmer det sig da for os, at vi erkjende, ære og anraabe
 hende som vor Moder. — Hvad følger nu for en Venævnelse,
 hvormed vi i Litaniet paakalde den saligste Jomfru?

Simon. Den guddommelige Naades Moder.

Pr. Rigtig! Hende var det jo, til hvem Engelen i Guds
 Navn henvendte sig med den Hilsen: Vær hilset, o Maria, Du
 er fuld af Naade! og et saadant Ord er ikke et tomt, et betyd-
 ningsløst Ord, naar et guddommeligt Sendebud udtaler det.
 Engelen hilser hende selv som den Naadefulde og forsikrer, at
 den Helligaand oven i Rjebet vil neblade Sig over hende og
 overflygge hende. Intet andet Menneffe er nogeninde blevet
 værddiget en saadan Tiltale af et guddommeligt Sendebud; hvor-

*) Virg. I. II. c. 2.

ledes kunde vi da tvivle om, at hun bar en riig Fylde af guddommelig Naade i sin Sjæl? Men hvorledes kunde vi da endnu tvivle om hendes Hellighed? Thi netop hiin indvortes Naade og straalende Dyd er det, som fornemlig udgjør den h. Bomfrues Storhed. Hendes Egenkab som Guds Moder vilde ikke nytte hende noget, dersom hun kun havde baaret det guddommelige Ord i sit Skjød og ikke tillige ogsaa baaret Det endnu lykkeligere i sit Hjerte. Hendes fortrinligste Ære bestaaer ikke deri, at hun har omklædt Jesus Christus med sit Kjød, men deri, at hun altid har gjort Faderens Villie og holdt Hans hh. Bud.*) Men var hun saaledes opfyldt med Naade, hvorfor skulde hun saa ikke ogsaa være bleven en Kilde til Naade for os? Den h. Bernhard siger: „Af hvilken anden Grund hilser Engelen hende som den Naadefulde, end for at hun, opfyldt af den Helligaand, ogsaa skulde blive en fuldendt og overflydende Naadekilde for os. Maatte da alle hine Naadegaver strømme, for at vi Alle kunne modtage af deres Fylde; thi hun er vor Miblerinde, hende er det, ved hvem ogsaa vi optage den Herre Jesus i os.“**) Villigt og sømmeligt er det derfor, at vi kalde den hellige Gudsmoder den guddommelige Naades Moder, og efter vor h. Kirkes Exempel anvende hine Ord af den evige Biisdom (Eccli. 24, 24.) paa hende: „Jeg er Moder til den skjønne Kjærlighed og til Frygt og Kundskab og det hellige Haab. Hos mig er al Veiens og Sandhedens Naade, i mig boer alt Livets og Dydens Haab. Kommer til mig, I der attraae mig, og mætter eder med mine Frugter.“

Præsten syntes at betænke sig nogle Dieblit paa det Følgende; men een af de Tilstedeværende havde allerede taget en Bog frem, som han tilfældigen havde hos sig, og læste videre: *Reneste Moder! Kydsfeste Moder! Ubesmittede Moder! Uplettede Moder!*

Disse fire, sagde Præsten, kunne vi tage under eet. Efter at

*) Aug. virg. c. 13. In Joh. Tr. 10. Chrys. in Joh. H. 20. In Matth. H. 45.

**) Assumt. S. 2.

vi først have betragtet den hellige Maria som Guds Moder og derpaa atter som Jomfruen over alle Jomfruer, saa drager nu den hemmelighedsfulde Forening af begge Egenheder vor Opmærksomhed paa sig. „En Jomfru undfanger, en Jomfru føder, og hun vedbliver at være Jomfru,“ siger den h. Augustin. *) Dermed er hun et tro Forbillede paa den h. Christelige Kirke, som ogsaa hver Dag ligesom føder den guddommelige Frelser paa ny i sig, i Alterets helligste Hemmelighed, uden Krænkelse eller Formindstelse af den den betroede Naadestkat. Men netop deri ligger et nyt Beviis for os paa Hans Guddom, Som paa en saa vidunderlig Maade blev født af hende. For at ikke nogen ond Aande skulde krænke Maria's rene Jomfruelighed, har ogsaa Kristus paa Korset givet hende den jomfruelige Johannes til Søn, for at hun ikke skulde blive sat i den Nødvendighed, at lade sig pleie af nogen Anden. Og saa fast holdt man til enhver Tid ved Troeslæren om Maria's ukrænkede Jomfrudom, at den h. Basilus (i det 4. Aarh.) siger: „De Troendes Dren kunde ikke taale det, naar Nogen vilde paaataa, at Maria nogenstunde havde ophørt at være Jomfru.“ **) Om denne den h. Gudsmoders ukrænkede Jomfruelighed vil ogsaa Kirken erindre, naar den f. Ex. sammenligner den med Moses' Tornebusk, som nok brændte, men alligevel ikke forteredes; og flere saadanne Sammenligninger. — Læs nu videre.

Simon, som imidlertid havde taget Vogen i Haanden, læste: Elskelige Moder! Vidunderlige Moder! Skaberens Moder! Frelserens Moder!

Fr. En langt mere ophøiet og værdigere Skjønhed, end Legemets, som trods sin Forgængelighed saa ofte bliver ufortjent priist, er en reen Sjæls aandelige Skjønhed, saaledes som vi beundre og ære den i den saligste Jomfru, og dette giver os Anledning til det Ord: „Elskelige Moder!“ Dette foranlediger ogsaa Kirken til at anvende hine Ord af Høvisangen paa hende: „Fuldkommen skjø er du, o Maria, og der er ikke nogen Plet paa

*) Serm. 15. de temp.

**) Tom. I. H. 25. p. 502.

dig!" Ogsaa i den firkelige Psalme til den h. Jomfru fra Rhndelmisse til Paasse syngte vi (Ave, regina coelorum):

Hil dig, Himlens fronte Dvinde,
 Hil dig, Engles Herkerinde,
 Hil dig, Rod og Dør til Livet,
 Hvorfra Lys blev Verden givet!

Hil dig, Jomfru prud og mægtig,
 Over Alle fjøn og pragtig!
 Hil dig, Himlens høie Pryd!
 Ved din Bøn os Bistand yd!

„Bibunderlig“ kunde vi allerede kalde Maria, om vi ogsaa kun toge Hensyn til hendes overordentlige sædelige Reenhed og Hellighed. Men, som een af Oltidens hellige Mænd siger,*) „hun er hiint Værkstæd, i hvilket der fuldbyrredes den vidunderlige Forening af Frelserens tvende Naturex, den guddommelige og den menneskelige, til een Person: hun er Tjenerinde og Moder, Jomfru og Himmel (∴ Guds Throne), hun er den Bro, over hvilken Gud er stegen ned til Menneskene.“ Derfor glæde vi os da ogsaa ved at kunne hilse hende som „sin og vor Skabers Moder,“ som „sin og vor Frelseres Moder.“ „Saaledes kom,“ hedder det i en Bog fra gammel Tid,**) „ved en Dvinde Døden, ved en Dvinde Livet, ved Eva Straf og Fordærvelse, ved Maria Frelse ind i Verden. Moder til Synden var Eva, Moder til Fortjenesten er Maria.“ Og den h. Tre-næus***) siger: „Ligesom Eva ved sin Ulydighed er bleven Aarsagen til Døden for sig og hele Menneskeslægten, saaledes blev Maria ved sin jomfruelige Lydighed Frelsens Aarsag for den hele Menneskeslægt.“

(Fortsættes.)

*) Proclus Cyzic. or. 1. in S. virg.

***) Inter Aug. opp. de Symb. ad catech. I. III. c. 4.

****) 3, 33.

Kirkelige Efterretninger.

Kjøbenhavn. Det er ret interessant og morsomt at see, hvorledes visse mageløst oplyste Avis-skrivere i nærværende Tid tale om den kirkelige Band, hvormed den sardiniske Konge med Consorter er bleven belagt; thi disse Skribenter lægge derved paany en saadan Dumhed og Uvidenhed om Excommunicationens egentlige Væsen og Betydning for Dagen, at de i samme Dieblif, hvor de mene at udvikle stor Lærdom, kun protistuerer sig som Ignoranter i alle Fornuftiges Dine. Affset fra, at en Deel herværende Blade i deres vanlige Lettroenhed have ladet sig binde noget paa Ermet af de udenlandske Aviser ved trosthyldigen at efterskrive disses opdigtede Forbandelsesbulle, vedblive de nu ogsaa at gotte sig over, „at man endnu ikke seer Bandsættelsens Virkninger,“ at Excommunicationen ogsaa denne Gang viser sig som „et stumt Vaaben fra en svunden Tids Kustkammer“ — som en tom Demonstration o. dsl. — Disse Folk vide i Grunden slet ikke, hvad den kirkelige Band egentlig er, men have ogsaa i dette Punct aldeles fordreiede og forvirrede Begreber, hentede fra deres almindelige Beviisilder — Romaner og vandede Encyklopædier. Enhver „oplyst“ Christen burde ellers vide, at Excommunicationen har useilbart sin hele og fulde Virkning fra samme Dieblif, som den bliver udtalt; thi i samme Dieblif, som Kirkens Overhoved har udtalt den, er den Skyldige ogsaa virkelig udelukket fra den katholske Kirke og kan ikke mere paa en gyldig Maade modtage Kirkens Sacramenter og øvrige Naademidler. I denne Udelukkelse fra Christi Kirkes Samfund bestaaer Bandsættelsens egentlige Væsen og væsentlige Virkning; og denne kan ikke forhindres ved nogenjomhelst materiel Magt eller Modstand; den er derfor ogsaa indtraadt baade for Victor Emmanuel og alle hans Stalbrødre. Biskop ønsker Kirken desuden ogsaa, at denne forfærdelige Straf maa bevirke de Skyldiges Omvendelse og oprigtige Forbedring; men da denne sidste er betinget af Menneskets egen frie Villie, kan den naturligviis ikke altid opnaaes med Sikkerhed. Den katholske Kirkes Excommunication har samme Kraft og Virkning som hiin Excommunication, som den hellige Apostel Paulus udslyngede mod den forbryderiske Christen i Corinth, idet han havde „udelukket ham fra de Christnes Samfund“, „dømt ham“ og „overantvordet Satan en saadan til Kjødets Fordærvelse, for at Aanden maatte blive bevaret,“ 1. Cor. 5, 2. 3. 5. — og denne apostoliske Excommunication stod ogsaa ved Magt, indtil den Skyldige havde gjort Bød og Gyldest for sin Forbrydelse. Vel beretter Historien os flere affrækkende Exempler paa, at Gud undertiden og-

jaa allerede her paa Jorden paa en øiensynlig Maade har straffet og tugtet de af Kirken Excommunicerede, saaledes som det f. Ex. endnu var Tilfældet med den nærværende franse Keisers Onkel, Napoleon I.; imidlertid høre saadanne overordentlige guddommelige Straffedomme ingenlunde til selve Excommunicationens væsentlige og nødvendige Virkninger, men det afhænger aldeles af Guds uransagelige Wiisdom, om den just under de givne Forhold anseer det for hensigtsmæssigt at bekræfte Kirkens Straf paa en saadan vidunderlig og isinesalbende Maade, eller ikke.

Rusland. Forfølgelse imod Katholikerne. Hvorledes de voldelige Forholdsregler, som en Tidlang havde ophørt ved Keiser Nicolaus' Død, atter ere i fuld Virksomhed, er bekjendt. Vi meddele her et Exempel herpaa. — Porozow ligger i Litthauen, i Gouvernementet Grodno og Kredsen Wollkowsk; det er en lille By, omtrent paa Halvveien imellem Slonun og Bielsk. Beboerne høre til de Bekjendere, som, selv efter Unionens Ophevelse i Fyrgetyverne, bleve ved deres gamle katholske Tro og ikke lode sig den russiske Religion indpibste ved Knutshystemet; de stode vel opførte i Befolkningslisterne som Schismatikere, men deres Hjerte ventede kun paa det Dieblik, hvor de kunde træde frem med Troen som Katholiker. — I største Hemmelighed skriftede de hos katholske Præster, navnlig paatog Sognepræsten Olenci og hans Vicar Koscia sig denne livsfarlige Pligt. — Endelig lykkedes det ikke længere, at bevare Hemmeligheden; Pilgrimsreiseerne bleve altid talrigere, det hemmelige Politik Mys derom og Generalgouverneur og keiserlig Adjutant Nazimow blev officielt underrettet derom. Denne berettede det til den schismatiske Biskop af Grodno, Schelazowski, idet han overlod ham at foranstalte de fornødne Omvendelsesforsøg i Porozow. Schelazowski begav sig personlig til Porozow og begyndte at gjøre det ulykkelige Folk Bebreidelser over Trasalbet. Man svarede ham: „Vi forlade jo ikke Troen, men blive meget mere ved vore Fædres Tro, som man vil frarive os.“ Forgjæves vare alle Forestillinger; Nazimow sendte Missionairer med indtrængende Veltalenhed derhen, nemlig sin Adjutant Papow med en Afdeling Soldater, Gendarmerie og Politi. De geistlige Functioner ved denne Expedition overtog Popen Pschtschallka. Papow forsøgte selv at prædike, Pschtschallka hjalp som han kunde, men forgjæves; da bleve de under disse geistlige Disputationer heftigere og iverigere Drinder og Piger skilte fra Mændene og der begyndte en frygtelig Knutning, som under Blodsudgydelse og Klagekrig traf dem, som ikke vilde frasfalbe. — Et hjertehystende, men ogsaa til Himmelen skrigende Ord undslap ved denne Knutning en fjortenaarig Dreng, ved

Navn Stephan, idet han raabte: „Dg om I end slaae mit Kjød fra Legemet med Pidskeslag, saa ville Knoglerne dog skrige til Himmelen, at jeg er Katholik!“ — Da Papow hørte det, grebse selv Fjenden af en hemmelig Grefrygt for en saadan Tro, og han lovede Drengen, at han ved hans Ubefaling skulde faae en ærefuld Ansættelse i Generalgouverneurens Huus, dersom han vilde frasige sig den katholske Kirke. Stephan svarede ganske rolig: „Jeg er tilfreds med min simple Stilling, og behøver ikke nogen bedre.“ — Civilembedsmanden, Kredsamtmand Nowizki, forholdt sig temmelig passiv, men desto mere energisk handlede Pschtschallka; han stod paa Domstedet med den schismatiste Eucharistie i Kalken og Communionsskeen i Haanden og ventede paa, om Ingen af de Knuttebe vilde befrie sig fra Fortsættelsen af Straffen ved at modtage Eucharistien til Tegn paa deres Omvendelse. Medlidende formanede han dem til, dog at gjøre Brug af Dyrighedens velmenende Barmhjertighed, og da man gjorde ham den Indvending, at Ingen mere var fastende og heller ikke havde skriftet, forsikrede han, at der ogsaa var sørget derfor, da Biskoppen i dette Tilfælde baade havde dispenseret dem fra den fastne Tilstand og fra Skriftemaalet! — Ogsaa til Sognepræsten Olenci og Vicaren Koscia udstrakte man Undersøgelsen, men Gud tillod ikke, at man skulde martre Olbingen Olenci; han døde af Bevægelse over en saadan Forsurelse af den Nero'ske Forfølgelsestid; Koscia blev paa Livstid forviist til et Kloster, for at gjøre Bødd, og indespærret der. Desforuden modtog Erkebiskoppen af Wilna, v. Zyliniski, Befaling til at afsætte Kredsdecanen fra sit Embede, fordi det ved hans Forsømmelighed og mangelfulde Tilsyn var skeet, at der kunde komme saadan Uorden i Decanetet. — Hvorfor trænger ikke et Forsærdelsens Skrig over saadanne Gjerninger igjennem den hele civiliserede Verden?! En eneste Jødebreng, Mortara, bliver med kjærlig Omhu og efter egen frie Villie opdragen katholsk, og Paris, London og Stockholm sende Deputation paa Deputation, for at hevne, brændemærke og forbyde en saadan Uret, dette Barnerov — her blive Millioner Katholiker, et heelt Folk, dioeletiansk forfulgte for deres Troes Skyld, og Europa — tier! Men det gjelder ogsaa kun Christendommen, den katholske Kirke, som der bliver undertrykt — i Bologna og Rom troede en Jøde sig fornærmet, og derfor maa denne Forbrydelse hevnes! — er dette ikke et Tidens Tegns? — Ville I have Jesus eller Barabbas fri? — Maatte da Europa i det Mindste af den fjortenaarige Stephan Sahar lære at lide; thi det synes næsten, som om der vilde komme Dage, hvor Kirken atter skal vise, om den har Børn, der forstaae at lide for Troens Skyld!

England. Har Klostrenes Ophævelsen nyttet noget? Af alle de Saar, som England har bibragt sig selv ved Katholicismens Undertrykkelse, er Pauperismen (Almuens Fattigdom) det dybeste, mest ødende og siensynligste. Mere end een gang have vi bestrebet den affhyelige og hjertegrubende Skikkelse, hvormed den optræder i Stæderne; der mangler endnu, at forfølge dens mørke Spor ogsaa paa Landet. Til bedre Forstaaelse og for at gjøre Sammentjædningen af Aarsag og Virkning tydeligere, kaste vi et Tilbageblik paa Englands katholske Fortid. Dengang eksisterede der ingen ved Parlamentsacter oprettede Arbejdshuse, dirigerede af Embedsmænd, som mere eller mindre ere saade Dyrækkere; dengang gaves der ingen Kirkeskatter, Gjenstanden for saa mange heftige Stridigheder, heller ingen Fattigskatter, til et aarligt Veløb af 150 Millioner, men som de Fattige have ligesaa lidt Gavn af, som de, der betale dem. Istedet derfor udfoldede Kirken og Klostrene en velsignelsesrig Virksomhed for de Fattige. Kirken og Klostrene gjorde mere og noget endnu bedre: ved Siden af den legemlige Kost meddeelte de aandelig Næring, som i vore oplyste Tider rigtignok bliver anseet for en Luxusartikel, næsten i samme Grad som Brød og Kjød, i hvis Sted de Fattige i England nu ikke faae andet end Havregrød og Kartofler. Ligesom Kirkens Godser vare et Skatkammer for den Fattige, saaledes vare de Ordensgeistliges Kundskaber og Dyder hans Skole og hans Exempel. Den berømte protestantiske Historiefriber Hallam, som England tabte i 1855, siger med hæderlig Upartisthed: „I den Tid vare Klostrene og de fromme Stiftelser af ethvert Slags ingenlunde skadelige Indretninger for det almindelige Vel; de vare Hospitaller, Vaisenhus og Forraadskamre for de Fattige, Herberger for de Reisende. Dengang vare Bertshusene ubeskjendte — nu kjender man dem kun altfor godt — Veiene slette, Befolkningen adspredt, Velgjerningen af Klostrenes Tilværelse baade erkjendt af Rige og Fattige.“ Saaledes bleve ved christelig Broderlighed de officielle Almisse og Kirkeskatterne betalte, hvis Byrde den betalende Classe nu bærer saa utaalmodigt. Den usle Gave, som man nu tilkaster den Fattige — den har han kun Frygten for Straf og Fængsel at takke for. Den Fattige betragtes nu som en Tjende, som man frygter og støder tilbage. Nu gjør man paa Dommerens Befaling, hvad man tidligere gjorde paa Guds Befaling. Hvo har vundet ved denne Forandring? Hverken de Fattige, eller de Rige, hverken Landets Fyrste, eller Nationen. Hjertene ere blevne kolde ligesom en Artikel i Straffelovbogen, de sociale Baand ere saa slappede, at et fuldstændigt Brud maa befrygtes, og de Rige beklage sig over disse Resultater af „Fremskridtet“ ligesaa høit, som de, der Ingenting eie. Saadanne Tilstande maatte

nødvendig danne sig — thi fremmede Parasiter og Arveløse staae her ligeoverfor hinanden. Lad os høre Lord Macaulay, Englands største Historieforfatter. „Adelen — siger han — op-
 hørte med at blive anglicansk, da Henrik VIII. ikke havde flere Kirkegodsfer at bortgive.“ Reformationen fandt i England Sted paa de Fattiges Bekostning; de betalte en umoralst Konges Hoffolks Træfald med deres Eiendom. — Om man ogsaa vilde indrømme, at Noget havde trængt til en Forbedring (Reformation) i den engelske Kirke, saa var det dog vist ikke dens Velgjørenhedsanstalter. De Godser, som den indviede til dette æble Diemed, Legater af mange Aarhundrederes Fromhed, bleve den kun fratagne ved en Retskrænkelse, som er ligesaa srigende, som den, der vilde berøve en legitim Søn den ham ved Testamente overdragne faderlige Arvdeel. — Keppe var Noget fuldbyrdet, førend de Fattige, berøvede deres vanlige Hjælpekilder, opløstede deres klagende Stemme i alle Dele af det forbausede Land. Medens de faldt den betalende Klasse til Byrde, blev colossale Rigdomme, Lønnen for Træfaldet, ophobede i et lille Antal Familier. Generalvicar Cromwell (ikke Kongemorderen), Rantsler Audley, John Russel, Grev Bedford og næsten enhver Hofmand og ny Bekjender af den nye, sex Gange giste engelske Pave, fik deres rige Andeel af Kirkerovet. Den kirkelige Opvinding til saa mange store Besiddelser bliver endnu forraadt ved Navnene paa de herlige Paladser, som omgive dem. Saaledes gives der et Slot ved Mann Welbeck = Abbedie, som tilhører Hertugen af Portland, et Woburn = Abbedie — Hertugen af Bedford, et Dryburgh = Abbedie — Greven af Buchan, et Ross = Priorie — Lord Rinnaird, og tyve andre lignende Navne. Hvor megen aandelig og legemlig Nød har altsaa ikke sin Rilde i disse Adelens umaadelige Besiddelser! Derfor sagde den radicale Cobbet med Rette, „at Reformationen har gjort den store Majoritet af det engelske Folk fattig.“ Naar vi skulde have talt med i denne Reformation, siger nu mangan en anglicansk Borger, saa vilde de Fattige have lidt mindre og vi havt mindre at betale. — Landets Fattige søgte ikke, som nu, Tilflugt til Stæderne. Indsidderen af Forpagtningsgodset fandt sin Understøttelse hos dets Herrer, hos Kirken og Klostrene; begge lode i deres Velmøghed Forpagterne beholde overskødigt nok til deres Familier og de Fattiges Understøttelse. „Billigt som Kirkegods“ var dengang et Ordspog i England. Nu kunde man sige: „Dyrt som anglicansk Kirkefand.“ Prisen paa denne Verdens Goder stiger i samme Maal, som Attraaen efter den anden Verdens Goder aftager, og Brugen af de første retter sig efter den Tillid, som man sætter til de sidste.

Frankrig. Det nylig givne keiserlige Forbud mod Udbredelsen af Brochurer uden særlig keiserlig Tilladelse, bliver med særdeles

Iver anvendt imod det af Præsten de Ségur affattede korte Flyveskrift: „Paven,“ som imidlertid trods alle Forbud er bleven udbredt i over 300,000 Exemplarer. Hvor Embedsmændene forefinde dette uskyldige Skrift, confiscere de det uden videre. Fransk „Napoleonst Frihed!“

Turin. I Sardinien har det religiøse Element, trods Hemmelighedskræmmernes og Consorters 10 Aars uafbrudte Nærker, og uagtet Ministrene have været de værste Rænkemagere, dog ikke kunnet aldeles udryddes. Een af de mest rasende Kirkefjender, var den berhyggede Bianchi Giovini, der især ved et af ham udgivet Blad har gjort alt Muligt, for at udrydde Religionen af Hjerterne, ikke blot at forhaane den, men ogsaa at gjøre den foragtelig, og han var intet Middel for slet, for at bekæmpe den katholske Kirke. Dog hvad skeer? Bianchi Giovini bliver rørt af Slag, han svæver i Livsfare. Ved at see Døden i Ansigtet, maa det alvorligt være traadt frem for hans Sjæl, at der ikke blot gives en Død, men ogsaa en Dom og et Helvede, og at det her gjælder om en Evighed. Kort, Bianchi Giovini har anraabt Kirken om Tilgivelse, har sendt Bud efter de af ham saa foragtede Præster, for at modtage Kirkens h. Sacramenter. Han er imidlertid bleven i Live, og det vil nu vise sig, om hans Umvendelse er en varig, eller om blot Frygt for Døden og for Evigheden har bevirket den for Dieblicket, indtil Døden atter minder ham om hans sidste Ting.

Amerika. I Nordamerika vække den h. Faders Trængsler den mest levende Deeltagelse hos Katholikerne, og, som det var at forudsæe, staaer Gavnigheden ikke tilbage for den. Saaledes kommer fra Cincinnati den Efterretning, at, efter at Sagen var bleven forelagt Katholikerne der, en Collect blev foranstaltet Søndagen Sexagesima (12. Febr.), hvorved der den første Dag strax indkom over 4000 Dollars. Og ligesom i Cincinnati, tilføies der, ere Katholikerne i de forenede Stater overalt i Bevægelse; allevegne hedder det: den katholske Christenheds Fader tør vi for ingen Priis lade i Stikken.

Mexico. Om de Liberales Sacrilegier indeholder en Correspondents i Propagateur catholique atter flere Details. Den liberale Præsident, Juarez, lod Sølvtøiet fra to af de fornemste Kirker i Vera-Cruz, som Sognepræsten deponerede til Opbevaring i den spanske Consuls Huus, med Magt borttage og sendte det til de Forenede Stater, for derfor at indkjøbe Krigsmunition. I Dajaca protesterede Augustinianerne, Franciscanerne, Carmeliterne og de barmhjertige Brødre imod Præsidentens kirkeoverste Lov. Derfor bleve de samtlige udjagede af Landet, og deres Eiendom sat under Sequester. General-

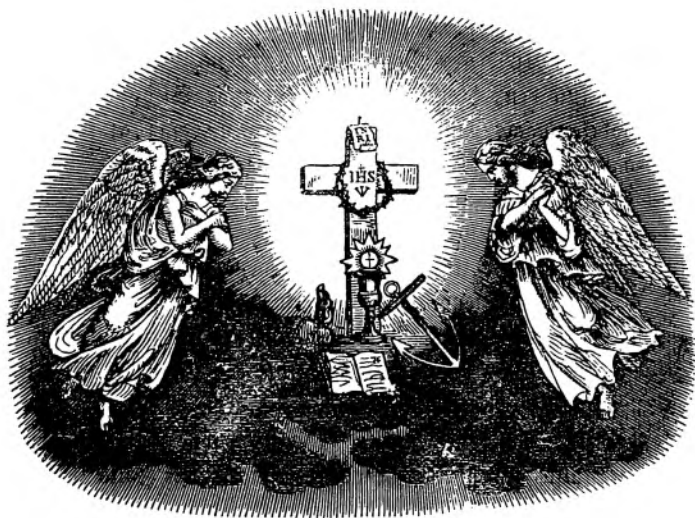
vicaren for Diöceset og hans Secretair, der ligeledes protesterede, bleve forviste til Californien. De fleste Sognepræster bleve tvungne til at forlade deres Kald. Klokkerne bleve nedtagne fra Laarnene, for at støbe Kanoner af dem. Deri bestaaer den Kultusfrihed, som Suarez proclamerede. I Morelia, hvor Kathedralen blev udplyndret paa en saa ryggesløs Maade, lukkede man ogsaa Franciscanernes, Carmeliternes og de barmhjerlige Brødres Klostre. Munkene bleve fængslede eller forviste. En Præst blev kastet i Fængsel, fordi han vægrede sig ved at meddele de hh. Sacramenter til General Torres, som ikke vilde tilbagekalde sine gudsrøveriske Handlinger. I San Louis = Potosi ansaae Demagogerne, for at tvinge Geistligheden, det for det Hensigtsmæssigste, at tæmme den ved Sult. De fratog den derfor dens Gudsor og affkaffede Stolgebhyrerne. Herpaa forkyndte de, at de selv vilde døbe og forrette de andre Functioner uden Vederlag. — I Zacatecas maatte næsten hele Geistligheden udvandre. Klosteret i Guadeloupe blev skaaet, det syntes, som om man vilde respectere det; men det varede ikke længe. Efter nogle Dage blev det overfaldet om Aftenen Kl. 10, samtlige Munkke uddrevne og Klosteret fuldstændigt plyndret. Folket, opbragt over saadanne Voldsomheder, reiste sig, for at sætte en Grændse derfor. Men de Liberale, disse gode „Benner“ af Folket, havde allerede taget deres Forholdsregler. De stode med Kartesler paa Folket og dræbte 12 Personer, toge nogle 30 til Fange, af hvilke Een blev stude paa Stedet. Paa denne Maade istjenter Suarez Folket Frihedens Sødheder. Men hans Herredomme synes efter de sidste Betretninger at være i Aftagende. Pengene fra Kirke- og Klosterrovet ville snart være sløitne, og da han kun kan forsvare sit Herredomme ved de nordamerikanske Eventyreres Hjælp, som han maa dhrt betale, saa vilde disse Landstrygere trække sig tilbage fra ham, naar de see, at der ikke er mere at vinde og heller ikke mere at plyndre.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 22. April. — 2. Søndag efter Paaske (Misericordia). — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Hoimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Catechisation.
- Søndagen d. 29. April. — 3. Søndag efter Paaske (Jubilate). — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Hoimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.
- Fredagen d. 4. Mai. — De hh. Apostelfyrster Petrus' og Paulus' festlige Mindedag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Hoimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Restandagt med Catechisation.

Kjøbenhavn.

S. Triers Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katholske Christne.

Sde Aargang.

Nr. 10.

Søndagen den 6te Mai.

1860.

„Skandinavisk Kirketidende“ udgaaer hver anden Søndag og leverer Subscriberne desuden i Aarets Løb gratis eet eller flere religiøse Skrifter. — Subscription paa denne Tidende indtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Sr. Konsthandler C. U. Blankesteiner, Nere Kjøbmagergade 7, og i alle Bøglæder; i de danske Stater paa de fyl. Postkontoirer. Prisen er 4 Mk. 8 St. Kvartalet.

Provindsial-Concilierne i den katholske Kirke.

Udtog af Cardinal-Erkebiskoppen af Kölns Hvrdeskrivelse.

(Sluttet.)

Men ihukommende Herrens store Testamente, har ogsaa Kirken i alle Aarhundreder bevaret Grundloven for sit Liv og sin Bestand, Eenheden, i sig. Vel blev denne Eenhed til forskjellige Tider anfegtet paa mange Maader. Herren havde

jo stiftet Sin Kirke for Mennesker, og dens Bestemmelse var ikke alene kun den, blot at bevare dem i sit Skjød, som allerede havde opnaaet Fuldkommenheden, men ogsaa at føre Alle fra den menneskelige Skrøbelighed, fra Vildfarelse og Synd til Sandhed og Fuldkommenhed. Men derhos skulde Friheden til at vælge det Gode eller det Onde bevares for dens Bekjendere. Da kunde det heller ikke feile, at den menneskelige Skrøbelighed og i dens Følge Egenwillie og Overmod, Aandens Forfeerthed og Hjertets forværrede Tilstand, opblæst af en falsk Bidskab og forsængelig Verdenskundskab (1. Cor. 8, 1. Col. 2, 8.), ikke sjelden reiste Tvivl og Modsigelse og i Had og Tvebragt stræbte at sønderrive Eenhedens Baand. Herren havde jo selv forudsagt, at falske Profeter skulde fremstaae, og Hans Disciple have ligeledes forudsagt Kirken, at der vilde komme Dage, i hvilke de ikke vilde fordrage den sunde Lære, men søge sig Lærere efter deres egne Lyster. (2. Tim. 4, 3.) Og saaledes er det virkelig ogsaa skeet. Men Kirken har beseiret alle de opstaaede Branglærdomme og Afsplittelser ved den i den boende Eenhed. Saa ofte afvigende Meninger og Afsplittelser opstode, gik Kirken tilbage til Bevidstheden om sin Eenhed, og af denne Bevidstheds Dybde forkyndte den Sandheden og forkastede Vildfarelsen. Apostlene havde selv givet den Exemplet til at handle saaledes. Da de nykomvendte Bøder vilde gjøre gjeldende i den unge Kirke, at Hedningerne kun efter forudgangen Døbskærlighed maatte blive optagne i Kirkens Skjød og der derover opstod Meningsstrid, forsamlede Apostlene sig i Jerusalem, pleiede her fælles Undersøgelse og holdt Raad og forkyndte deres fælles Beslutning med det betydningsfulde Udsagn: Den Helligaand og vi have besluttet. (Ap. Gj. 15, 28.)

Denne første apostoliske Kirkeforsamling blev da ogsaa for alle kommende Aarhundreder Regel og Rettefærdighed ved Prøvelsen og Afgjørelsen af de Stridsspørgsmaal og Branglærdomme, som tidt opstode i Tidernes Løb. Den menneskelige Selvflokskab blev ikke træet af, med altid nye Tvivl at anfægte den gamle ene Sandhed. Snart gjaldt Angrebet Troeslærens dybeste Rod, de Tre Personer i een Gud, snart Frelseren i Hans sande

guddommelige og sande menneskelige Natur, snart den Helligaands Personlighed, snart de hellige Sacramenter, snart den ene eller anden Morallov, snart Kirkens synlige Overhoveds Anseelse, snart Biskoppernes guddommelige Ret og snart den hele Kirkes ufeilbare Lære- og Afgjørelsesmyndighed. Der var neppe endnu een Troessandhed, imod hvilken der ikke havde reist sig Branglærdomme. Dog Kirken tilbageviste dem med sin Anseelses hele Magt. Blev en Troeslære bestridt og Enheden truet, saa traadte de af Gud anordnede Bærere af den uforfalskede Tro, Biskopperne, som af den Helligaand ere satte til at regjere Guds Kirke, og til hvem Herren havde sagt, at hvo som hører dem, hører Ham Selv, og hvo som foragter dem, foragter Ham Selv (Ap. Gj. 20, 28. Luc. 10, 16.), de traadte sammen under Forsædet af Lærens øverste Bogter, Paven — og dannede saaledes et almindeligt Kirkeraad, et General-Concilium, — de prøvede i fælles Raadsforsamlinger de nye Lærdomme paa den evige ufeilbare Prøvesteen for den af Herren aabenbarede, af Apostlene lærte og i Kirkens Bevidsthed i levende Overlevering bevarede Tro, forkyndte paa ny Sandheden og forkastede Bildfarelsen.

Og saaledes er det da skeet, at der siden det første i Nicæa i Aaret 325 feirede almindelige Concilium i Tidernes Løb ere blevne afholdte henedt thye saadanne Generalconcilier, hvis Række sluttedes af det for nu tre hundrede Aar siden afholdte almindelige Kirkemøde i Trient. Generalconciliet i Trient (Concilium Tridentinum) var det sidste; men intet af de foregaaende Concilier var større og vigtigere; thi det indbefattede i sig alle tidligere Forsamlingers Totallære, den modne Frugt af den christelige Erkjendelse, saaledes som den christelige Troes og det christelige Livs høie og mægtige Træ, der var opvozet af Evangeliets Sennepskorn, frembød den i rigeste Fylde. I Trient sad Kirken til Raads i den fulde Bevidsthed om sin guddommelige Sendelse og med et klart Tilbageblik paa alle Aarhundreders uforvanskede Troesstat og i heel, fuldkommen Bevidsthed om det til den testamenterede apostoliske Depositum, og den udtalte her den uforfalskede Tro og paatrykte de nye

Paafund Branglærens Stempel. Og den gjorde det Ene saavel som det Andet, fordi den vidste sig opfyldt af den Helligaand, og den affattede alle sine Udsagn i klart og bestemt udprægede Ord, som bedst svarede baade til Meningen og til Sagen og tillige ubelukkede al Tvetydighed og al Modsigelse. Biskopperne prøvede og raadsloge. Men de raadsloge ikke, for først at finde Sandheden, men for ud af Kirkens Bevidsthed at udtale den allerede fra Begyndelsen forhaandenstående Sandhed i Overeensstemmelse med Guds Ord og den apostoliske Overlevering. De opstillede ingen nye Læresætninger, men forkyndte kun den gamle Tro, saaledes som den altid og overalt var bleven lært og troet. De raadsloge ikke om, hvor meget eller hvor lidt der var at troe, hvad der var meer eller mindre tilføieligt, nødvendigt eller uindværligt, men kun, hvad der var Sandhed; thi de vidste vel: at hvad der er sandt, er ogsaa nødvendigt. De raadsloge ikke om en ny Opbygning eller Guldførelse af Kirken; thi de vidste vel, at den i sin Grundforfatning var bygget paa Klippen af Herren selv, ordnet af Apostlene og deres Efterfølgere og alt for længe siden stillet frem iblandt alle Nationerne; og de selv som Biskopper vidste, at de vare Piller og Søiler for denne ene apostoliske Kirke, som Bærere af og levende Vidner om dens Tro, dens Naademidler og dens Liv. Som Saadanne aflagde de derfor ogsaa aabent og lydeligt Vidnesbyrd. Og da kunde det ikke feile, at, hvor Alle havde den samme Erkjendelse, troede det Samme, bekjendte det Samme, lærte det Samme, at ogsaa der den samme og ene Tro blev aabenbar. De øste Alle af den kirkelige Bevidstheds Dybde, og de prøvede alle nye Paafund og Wildfarelser paa den kirkelige Eenheds Provesteen. Derfor var ogsaa deres Vidnesbyrd saa klart og bestemt, deres Bekjendelse saa aaben og deres Udsagn saa eenstemmigt. Derfor, hvor det gjaldt at vidne om Sandheden og stille den ligeoverfor Branglæren, talede Alles Mund med een Stemme: Saaledes lyder Herrens Ord; det er Apostlenes Bære; saaledes have Fædrene lært; saaledes troer og bekjender Kirken; saaledes troe og bekjende ogsaa vi; det er katholicist; men alt hvad der modsiges

dette, eller afviger derfra, er Bildfarelse og Branglære. Og i denne hæderlige Eenstemmighed sølte Kirken sig inderlig forbunden og befæstet imod alle tilkommende Adspittelser, som en Støtte og Grundvold for Sandheden (1. Tim. 3, 15.), som en enig Kirke i eet udeelt Jesu Christi Røgene, under eet Hoved; Hans Klædebon heelt uden Adspittelse og Adskillelse, i een Tro og een Bekjendelse, i een Aand og een Sandhed og i eet Haab og een Raade, øst af den syvfoldige Raadefilde til et christeligt Liv.

Foruden disse almindelige Concilier fandt fra de ældste Tider ogsaa endnu andre mindre Kirkeforsamlinger Sted, nemlig Provindsial-Concilierne. De bestode i, at de til en saakaldt Kirkeprovinds hørende Biskopper*) traadte sammen med den Erkebiskop og Metropolit, som forestod denne Provinds. Anledningen til Provindsial-Concilierne, deres Opgave, saavel som deres Diemed vare af mangfoldig Art, ligesom Tiderne og Omstændighederne førte det med sig. En Hovedanledning til Afholdelsen af Provindsial-Concilier var givet deri, at de sammentraadte, for at gjøre sig bekjendte med de forudgaaede almindelige Conciliers Værdssag og Anordninger og for da atter at forkynde dem videre. Ligesom den oplivende Flod fra en fælles stor Kilde, ved utallige Kanaler ledet igjennem Markerne, udbreder Væxt og Trivsel overalt: saaledes skulde ogsaa General-Conciliernes Værdssag og Anordninger, lig aandelige Bænde fra Sandhedens fælles og levende Brønd (Joh. 4, 10.), igjennem Provindsial-Concilierne ledes ned til de saakaldte Diocesanssynoder, d. e. til de i de enkelte Diocesser under deres Biskop forsamlede Geistlige, og derpaa igjennem disse Sidste igjen videre ned til Menighederne allevegne, for at saaledes ogsaa disse, selv i de fjernest liggende Afstaende, kunde blive indflettede i Kirkens store Eenhed og paany blive sig den bevidst til ny Vækkelse og Fjrfremmelse af katholsk Tro og Liv. —

*) De under een Erkebiskop eller Metropolit staaende Biskopper med deres Diocesser udgjøre en Kirkeprovinds, provincia ecclesiastica.

Desuden frembød der sig ogsaa endnu en videre Anledning til Provindsial-Concilier i den Nødvendighed at opretholde Troens Eenhed og Reenhed. Naar enkelte Værdomme her eller der bleve mistydede eller negtede, da var det nødvendigt, at optræde imod saadanne Anslag. En Sammenkaldelse af et almindeligt Concilium ved enhver opdukkende Branglære var imidlertid ikke mulig, da de i alle Verdensdele virkende Biskopper ikke altid kunde forsamle sig; ei heller var en saadan Sammenkaldelse hver Gang nødvendig, eftersom Kirkens store Lys udbredte saa klare Straaler hen til alle Sider, at enhver Bildfarelse blev til Stamme ved dets Skin. Dertil var et Provindsial-Concilium tilstrækkeligt. Biskopperne i en Kirke-Propinds traadte sammen, prøvede de nye Paafund i den ene Troes Lys efter Guds Ord, efter General-Conciliernes Udsagn og de h. Fædres overensstemmende Værdomme, og forkyndte paant Sandheden og forkastede Bildfarelsen.

En tredje Anledning var Haandhævelsen og Fornævelsen af Kirketugten. Kirken er Guds Familie paa Jorden, og den omfatter Alle, der ere gjenfødte ved Daaben, som sine Børn. Den er et velordnet Huus, et paa Orden og Tugt bygget og ved Fred og Gendrægtighed opretholdt moralsk Samfundsliv. (1. Tim. 3, 15. Eph. 4, 2.) Men for at denne Orden og Tugt uafbrudt maa bestaae og haandhæves til Familiens Velfærd, dertil har Gud kaldet Biskopperne, indsat dem til Sine Huusholdere og sat dem til at regjere Hans Kirke. Det er den menneskelige Naturs Lod, at den i Mangel paa Tilskyndelser uden- eller indenfra, ikke sjelden hjemfalder til Uvirksomhed og Slappelse, og selv Kirkens Bekjendere ere, omend- skjøndt de ere Børn af Guds Familie, underkastede denne Lod. Saaledes skeer det da, at der hist og her indtræder Træghed og Slaphed iblandt de Troende. Erkjendelsen af det Guddommelige bliver uklar, Bekjendelsen lunken, eller den forstummer endog aldeles: thi et dødt Hjerter kan ikke have nogen levende Tunge; Trofsaben imod Gud og Kirken vakler, og sædelig Naadbenhed æder paa det christelige Livs Marv. Det er ikke en Skrøbelighed hos Kirken, men hos Menneskene; Kirken selv

bliver altid uberørt deraf. Den bevarer uforanderlig Troens uformindskede Skat og Raademidlernes hele Fylde som sin umistelige Arvedeel fra Herren. Men netop i Bevidstheden om denne sin Arvedeel og i sin Moderomhu for ogsaa at gjøre alle sine Børn deelagtige i denne Arvedeel, har den altid med Herrens Ord: „O, at du hverken er varm, eller kold!“ (Joh. Nabeb. 3, 15.) ikke blot bekæmpet sine Vekjenderes Lunkenhed og Eigegjældighed i uafslædig Prædiken af Guds Ord, men ogsaa ofte paa særdeles høitidelig Maade ivret imod den paa Provindsial-Concilierne. Her gjenlød Biskoppernes fælles Varselsstemme. Under den Helligaands Bistand overlagde de med hverandre, hvad Kirken trængte til, og med Alvor og Wiisdom haandhævede de Kirketugten. De besluttede og ordnede, formanede og advarede, dadlede og revsede, for efter Apostlens Exempel (1. Cor. 4, 21.—5, 5.) at belære de Uvidende, opflamme de Lunkne, vække de Sovende, affkaffe Misbrugene og heldbrede den sædelige Raaddenhed. Endelig var det ogsaa endnu et Diemed for Provindsial-Concilierne, at Baandet imellem en Provindses Biskopper og deres Præster derved skulde fornyes og knyttes fastere. I Samfund med deres ærværdige Brødre, Medlemmerne af deres Domcapitler og Andre, som ifølge Ret og Sædvane vare kaldede dertil, fadde de i Forening med Erkebiskop-Metropoliten til fælles Raadsførel, og i Løsningen af den saa vigtige Opgave fandt de sig, som den samme Kirkes Dignitariere, ikke blot baarne og hævdede ved den samme Troes Eenhed, men de følte sig ogsaa, som Sønner af den samme Moder, eens i den samme Trostab imod hende og eens indbyrdes i Samdrægtighed og Kjærlighed. Og i det ene høie Rald ophlyste ved den ene Raades Straale og styrkede ved den fornyede Eendragtigheds og Kjærligheds Baand, vendte de og deres præstelige Ledfagere tilbage til deres Diocejer med nyt Mod og med det fornyede Forsæt, at ville være troe Hyrder for deres Hjorder og troe Medarbejdere i Herrens Viingaard.

Det var Anledningen til, Maalet og Diemedet for Provindsial-Concilierne, saaledes som Kirken ønskede dem. Efter dens Mening og efter dens Hensigt skulde Provindsial-Conciliet

bevare og befæste Eenheden i Hovedet og Lemmerne, opretholde og styrke Troen, ordne og oplive Gudstjenesten, haandhæve Kirkelovene og Kirketugten, samt afflasse Misbrugene og anordne Alt, hvad der er nødvendigt og passende til at vække kristelig Sands og kristeligt Liv. (Concil. Provinc. Coloniens. A. 1549.) I samme Hensigt har den derfor ogsaa altid med Eftertryk anbefalet saadanne Conciliers Afholdelse, og i denne Aand ere mange hundrede Provindsial-Concilier allerede bleve afholdte i forskjellige Lande og til forskjellige Tider. Denne ældgamle, saa heldbringende Indretning er tilsidst ogsaa endnu paa det mest Indtrængende bleven befalet af det almindelige Kirkeraad i Orient. (Sess. XXIV. c. 2. de Ref.) Ikke desto mindre er det paa en beklagelig Maade skeet, at Udførelsen udeblev. Der kom stormfulde Tider med store Trængsler og Fare for Kirken, og ikke blot vidtgribende Knytelser og ofte gjentagne blodige Krige, men ogsaa dybe kirkelige Stridigheder, som endog endte med fuldkomment Trafald, og andre Hindringer, gjorde det umuligt eller høist vanskeligt for Biskopperne i næsten alle Egne af Tydskland at samle sig til et Provindsial-Concilium.

Dog hine Tider ere forbi og andre Dage ere frembrudte. Den hellige Kirkes gamle og dog evigt unge Livskraft er ved dens begejstrede Bevidsthed om sin Sendelse og sin Eenhed atter vaagnet til et nyt Opving. Allerede paa den mindesværdige Forsamling i Würzburg i Aaret 1848, hvor de tydske Biskopper midt under høitgaaende Bevægelser raadsloge om Kirkens Vel-færd, have de iblandt andre for det kirkelige Vel vedtagne Forholdsregler ogsaa erkjendt Provindsial- og Diöcesan-Synodernes store Hensigtsmæssighed, og besluttet, atter at ville indføre dem. (Zfr.: De tydske Erkebiskoppers og Biskoppers Hyrdeord til Geistligheden i 1848.) Ihukommende hiin Beslutning, have Vi derfor ogsaa siden den Tid, ved Siden af de andre mest anstrengende Diöcesanarbejder, stadigen havt hiint Auliggende for Die; og efter at Vi i gjentagne med Vore høiærværdigste Medbiskopper afholdte Conferentser have forberedt det Fornødne,

troc Vi, at det Tidspunct er kommet, for at anordne og, om Gud vil, udføre Afholdelsen af et Provindsial-Concilium.

Og saa ville Vi da, i Fortrøstning til Guds naadefulde Bistand og den allersaligste, ubesmittet undfangne Gudsmoders mægtige Forbøn, lægge Haand paa Værket. Det er et for vor Kirke vigtigt og heldbringende Værk, som Vi foretage os. Det gjelder om, atter at optage den for tre hundrede Aar siden afbrudte Traad af en glimrende Fortid, at gjenoprette een af de mest heldbringende Kirkeanordninger og føre een af vor Kirkes frugtbarste Livsyttringer over i Nutiden. Det gjelder om, at samle sig og vide sig eens i Eenhed og Eendragtighed. Forenet Kraft gjør stærk. Men der udfordres dobbelt Enighed og Styrke i disse Dage. Stemme Liden true os. Fremtiden er mørk, og Ungen veed, hvad den vil bringe. De skumle Magter reise atter Hovedet med et Raferi, som i lang Tid var ukjendt; de storme med giftigt Had og Haan, med Underfundighed og Magt imod Kirken og dens Klippefundament. Vantro og Ugudelighed have sammensvoret sig med Umvæltningshyt og Oprør, for at fuldkaste den evige Gudsorden og den paa den byggede Menne-skeorden, drage det Hellige ned i Støvet og træde den klareste Ret under Fødder; og løgnagtige Dagblade ere deri med fræk Skamløshed eller skjult, giftsvulmet Hykleri deres Menings- og Forbunds-fæller. Vee, dersom deres Løgne- og Umvæltningsværk lykkes — hvor vilde den sidste Grændse for den store Sammenstyrtning være! — Derfor gjelder det nu, at Kirken samler sine Bekjendere fastere og engere om sig, fordyber sig med dem i sit Indre og ved den nyvakte Bevidsthed om sin Troes og sin Naadestats Eenhed styrker og bekræfter dem til at gaae de overhængende Storme imøde med Mod og med Tillid til Gud. Da lad der komme hvad der vil; lad Stormene udenfor buldre hen over Verden, — imod Herren og Hans Kirke ville de intet formaae! . . .

† **Johannes, Cardinal von Geissel,**
Erkebiskop af Köln, Metropolit for den Kölnske Kirkeprovinds.

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Den brave General Lamoricière har tiltraadt sin Overcommando over den pavelige Armee med følgende characteristiske Dagsbefaling:

„Rom, 8. April 1860. — Soldater! Da Hans Hellighed Pave Pius IX. har behaget at betro mig det ærefulde Hverv at føre Overbefalingen over eder til Forsvar af hans mistjendte og truede Rettigheder, saa har jeg ikke et Dieblig taget i Betænkning, atter at gribe Sværdet. Gjenlyden af det ærværdige Ord, som nylig fra Vaticanets Høi forkyndte Verden de Færer, som true den h. Petri Arv, har bevæget Katholikerne dybt, og deres Bevægelse har hurtigt udbredt sig fra den ene Ende af Verden til den anden. Christendommen er ikke blot den civiliserede Verdens Religion, men den er tillige Civilisationens Grundvæsen og Liv; og Pavedømmet er Christendommens Midtpunkt. Alle kristelige Nationer bevise for Tiden, at de forstaae disse store Sandheder, som udgjøre vor Tro. Revolutionen, ligesom fordum Muhammedanismen, truer nu hele Europa, og Pavedømmets Sag er idag ligesom fordum Civilisationens og Frihedens Sag for den hele Verden. Soldater! haver Tillid til mig, og værer forvisjede om, at Gud vil understøtte eders Mod, idet I hjælpe at hæve Pavedømmet til den Missions Høide, hvis Forsvar Gud har lagt i eders Haand. — Lamoricière.“

— De Adresser, som hver Dag ad tusinde forskjellige Beie komme fra Amerika, Portugal, Frankrig, Spanien, Italien, Lybftland, England, Belgien, Holland ic. og uantelig ogsaa fra selve de pavelige Stater, kort sagt fra den hele katholske Verden, lade sig neppe mere tælle. Mærkværdigt! I mange Aar har man gjort sig Umage for at fremstille Pavedømmet som en Hovedbærer for Tilbagefritdet, som en Ulykke for Folkeslagene og Menneskeheden, ja selv som det Dudes Genius, og nu komme — Folkeslagene selv og demonstrere haandgribeligt det Modsatte af hine Dagvaskelser. Men især har dette katholske Sindelag aabenbaret sig i Rom selv, hvor selve Folket, front og vel vidende, at det har Pavedømmet at takke for Alt, fremtraadte tydeligere med de udvortes Beviser for sit Sindelag i samme Forhold som de Radicale vrøt sig og troede Frugten allerede moden til Afald. De maa tillade mig at meddele Dem nogle Enkeltheder derom. Hvad især de tvende berømte romerske Greskaarder for Kongen af Piemont betræffer, hvoraf de fremmede Blades Correspondenter have gjort saa meget Væsen, som om de vare en af det „romerske Folk“ bragt Hylbing for Revolutionen, saa har det „romerske Folk“ meget ringe Andeel deri. Det romerske Folk har neppe bidraget et Par Daler

dertil, og da Regningerne for disse to Raar der indkom, maatte Bestillerne betale dem, idet de fra deres Side have kunnet trøste sig med den stolte Bevisthed, at de turde aabne deres Pengesporer for det „romerske Folk“. Paa lignende Maade forholder det sig med den meget omtalte Scandale ved Universitetet. Da Enhver kan gaae ind i Universitetsbygningen, som vil, og hele Garnisonen i samme bestaaer af een Præst, saa kan det ikke undre os, at man engang har kunnet tilveiebringe et Spektakel der. Men alle Ordener ophørte paa eengang, da Bygningen ikke mere maatte besøges af Nogen, uden af selve Studenterne, hvis umaadelige Fieertal er bejælet af det bedste Sindelag. Nabentbart havde Spektakelmagerne ingen anden Hensigt, end at tvinge Regjeringen til at lukke Universitetet, og havde da slaaet to Fluer med eet Smæk; thi paa den ene Side havde de da havt en Anledning til at skjælde paa Regjeringen, fordi den havde afbrudt den academiske Ungdoms Studier, og paa den anden Side havde de maaskee faaet en Flok ledige unge Mennesker til deres Raadighed. Efter at de fremmede „Wühlere“ og nogle faa forførte Studenter ere blevne bortviste, fortsættes nu Forelæsningerne som forhen og besøges med vanlig Orden. Ikke anderledes er det med hin Scene i Universitetscapellet, som netop ogsaa besøges af Alverden og hvor man paa St. Josephsdagen (19. Marts) med uhyrt Fræthed paa engang gav sig til at istemme et Tedeum for Hovet af Romagnaen. De romerske Studenter ere fuldkommen uskyldige i denne Scandale; thi de forlode sieblikkeligen Capellet i Masse, og de frække Sangere bleve uden stor Møje bragte til Tausshed, hvad der imidlertid ikke har afholdt Bladene fra at bringe lange Artikler om de „romerske Studenter, som have sunget Tedeum for Victor Emmanuel!!!“ — — Det sidste Puds, som de Revolutionaire søgte at spille, var et latterligt Forsøg paa at forbyde Romerne Cigarbygningen. Forbudet, der ikke var underskrevet af Nogen, blev om Natten opslaaet paa et Par Gadehjørner, og enhver Overtræder truet med Døden! Næste Dag røg man imidlertid ligesom før, og der blev dog Ingen myrdet. Tværtimod bleve de brændende Cigarer med sand Dødsforagt holdt under Næsen paa et Par spionerende „Wühlere“, som havde opstillet sig ved Cigarbontikerne. En bekendt Cigarfiende blev især formelig indrøget paa Monte Pincio pro menaden af en Hob rygende unge Mennesker; paa Corso bleve piemontesiske Agenter, som der dreve om med „Piber à la Cavour“ (maaskee benævnedes saaledes paa Grund af deres Skrøbelighed), paa det høfligste bedet om Ild, for at tænde Cigarerne, og saadanne flere Løier. Et Par Dage efter udkom, efter at Sagen havde taget denne Vending, til almindelig Glæde for Befolkningen, en ny Ordonnans fra den ushyllige Comitee,

i hvilken der blev givet Romerne Tilladelse til atter at ryge, „fordi de — saaledes blev denne Eftergiveness motiveret — „saa beredvilligen havde „føiet sig i det tidligere Forbud!“ — Og paa samme Tid beretter Telegraphen al Verden, at Rom smægter under en Terrorisme, som forbyder Cigarrøgningen! — General Lamoricière's ædle Exempel bliver fulgt af Mange; henved 200 franske Officerer have meldt sig for at indtræde i pavelig Tjeneste. — Grev Potocki fra Krakau har tilbudt Paven sig selv og 1000 Soldater, Fyrstinde Ruynes har givet 200,000 Fres.; en anden Dame 45,000 Gylde; den belgiske Grev Robiano har ligeledes tilbudt sin egen Person og betydelige Summer. Fra Spanien komme Studenter og Soldater, for at lade sig indrulle i den pavelige Armee. Den spanske Oberst Moreno y Roba sagde iblandt Andet: „Min Person, min Formue, de tre Sønner, som Forsynet har givet mig, overgiver jeg den h. Fader til Forsvar af hans Rettigheder som Christi Stedfortræder og verdslig Fyrste over Kirkestaten.“ — Ogsaa fra Sardinien og Lombardiet indløbe betydelige Gaver til den h. Fader, omendstjondt de derværende Autoriteter ofte have confisceret Bidragene og fængslet de Ydende. Biskoppen af Southwark i England har tilbudt den h. Fader 1000 £ (9000 Rdlr.), Biskoppen af Dsforv i Irland 1300 £ (11,500 Rdlr.), Biskoppen af Breda i Holland 60,000 Gylde. — Hvilket Harm og Uergvelse for de Revolutionaire!

— For den h. Fader. Den berømte Collectiv-Adresse fra 158 Biskopper fra alle Lande har meget trostet den h. Fader (sfr. Skand. Kirketid. d. A. Nr. 6 Side 95); thi naar de 230 medregnes, som fra Frankrig, Italien, Spanien &c. allerede tidligere have indsendt deres Adresser, har næsten hele det katolske Episcopatet opløstet sin Stemme. — Midt under Avislarmen over Geistligheden i Mailand fortjener Hyrdebrevet af Misgr. Caccia, Capitel-Vicar i Mailand, at blive omtalt som et slaaende Beviis paa Fasthed og Kraft. Misgr. Caccia gjendriver paa en ædelmødig Maade alle de Sigtelser, som man tillod sig med Hensyn til ham, og talte som Biskop. Uden just at angribe en Regjering, som de for Diebliffet maae adlyde, ere de Geistlige i Lombardiet sig deres Pligt bevidste, og tragte samvittighedsfuldt at opfylde den. — Ogsaa de amerikanske Biskoppers Adresse bliver omtalt med stor Høds; Erkebiskoppen af Ny-York's Ytring, at der ogsaa endnu i dette Aarhundrede gaves en Konge af Rom (∴ Napoleon I.'s Søn), „men som ikke regjerede“, maa give Folk meget at tænke over. — I dette Diebliff ere ogsaa Adresser fra Staden Antwerpen, 14 Stæder og mere end 600 Sogne i Erkebispefset Mecheln indtrufne. Den første har 14,000, de øvrige tilsammen 60,000

Underskrifter. Adressen overbragtes af Ridder Carl af Liverghem, som overrakte den h. Fader den tilligemed et Brev fra Cardinal Sterks i en særskilt Audients den 3. Marts. Det vilde blive for vidtløftigt at tale om alle de Adresser, som hver Dag ankomme i stort Antal fra Europas forskjellige Nationer, især fra Frankrig, og næsten alle blive bragte til Rom ved fyrstelige Personer. En Dame fra Norfolk i Amerika skrev til sin Veninde i Rom, hvorledes der i hele Landet blev bedet for den h. Fader, og tilføjer: „Hvor lykkelige vilde vi ikke være, dersom vi hørte til deres Tal, som have det Privilegium at see den h. Fader, at see hans Hengivenhed i Guds Villie og hans store Ro i disse faretruende Tider. Men vær Du vor Tolk hos den h. Fader. Medlæg for hans Fødder vore inderlige Ønsker for Kongighedens og Ordenens Gjenoprettelse i hans Stater; ved ham om hans Velsignelse for os. Gid han vilde udstrække sine Hænder over os, for at vort Mod og vor Tillid ikke maae aftage midt under de Hjemføgelser, som gjøre den h. Fader til et Offer og en Martyr.“ — I den stille Uge havde 60 franske Pilegrime, for største Delen anseete og høitstillede Beboere af Lyon, Audients hos den h. Fader. Efter at en Hr. Chaurand, en berømt Advocat i nævnte Stad, havde oplæst en Adresse i alle Pilegrimenes Navn, svarede den h. Fader dybt bevæget: „Jeg kjender min Svaghed, men min Tillid til Herren er stor; og jeg tør ikke sige med vor Frelser: „Kunde I ikke vaage een Time med mig?““ thi der gives Mange, som vaage med mig, Mange, som bede med mig, Mange, som sukke og græde med mig; formedels disse Bønner vil Gud lade os gjensæe bedre Tider, og Han vil ikke ophøre at beskytte sin Statholders Arm, denne Arm, hvormed jeg velsigner eder.“ — Den franske Hertug de la Rochefoucauld er med sin Broder ankommen til Rom, for at indtræde i den pavelige Hær som simpel Soldat, og stille sine til 500,000 Fres. beløbende aarlige Indkomster til den h. Faders Disposition i tre Aar. Han blev med sin Broder modtaget af den h. Fader den 3. April, hvor han overrakte den høimodige Gave.

— Paven og Keiser Napoleon. Af en Skrivelse fra Rom i Times udbrage vi følgende Enkeltheder, for hvis Rigtighed Brevskriveren kan indstaae: „Den 9. Marts var den franske Gesandt hos Paven, for at meddele ham en Depeche, i hvilken Keiser Napoleon erklærer, at han, efter Alt, hvad der var blevet forsøgt og gjort, for at bevæge det romerske Hof til en Forandring i sin Politik, med Beklagelse havde seet, at dette vilde forfølge sin egen Vej og endog havde vist sig fjendtligt imod den franske Regjering; at han derved vilde blive foranlediget til at trække sine Tropper tilbage, hvorefter Paven da

selv maatte sørge for Roligheden i sine Stater. Derover blev den h. Fader meget opbragt. Han troede, i Keiserens Ord at maatte see baade en Forhaanelse og en Snare. „Hvorledes — udbrød han — skal jeg sørge for Sikkerheden for min Stat og for min Person? Skal det staae mig frit for, at hidkalde Neapolitanerne?“ — Derpaa svarede, som jeg hører, den franske Gesandt, at hans Herre vilde anmode Hs. Sicilianste Majestæt om, at hans Tropper maatte komme snarest muligt. Dette var for meget, til at Paven kunde høre det med Rolighed. Han overrakte Hertugen et Brev fra Kongen af Sardinien (et andet Brev, i hvilket Victor Emmanuel ikke mere taler om et Vicariat, men blot om en Tribut eller et aarligt Gehalt og i hvilket han erklærer, at Nærværelsen af en eneste neapolitansk Soldat i Markerne vilde blive anseet af ham som en Rigserklæring,) og sagde derpaa: „Væs, min Hr. Gesandt, siig mig da, hvad jeg skal gjøre. Østerrigerne tør jeg ikke kalde, fordi Frankrig ikke vil tillade det. Neapolitanerne tør jeg ikke kalde, fordi Sardinien forbyder det. Men mine egne Tropper ere ikke de Angreb vogne, for hvilke de dagligen ere udsatte. Hvad skal da skee? Det er Nederdrægtighed og Skurkeri (infamia e ribalderia). De maa gjerne skrive dette til Keiseren.“ Gesandten anbefalede sig, idet han beraabte sig paa sine „Instructioner“, som han jo maatte efterkomme.

— Kirkelige Anstalter. Hr. de Menneval, forhenværende fransk Gesandt i München og nu allerede til Mars, er nylig indtraadt i det franske Præste-Seminarium Santa Clara. — Det nye Seminarium for Central- og Syd-Amerika blev aabnet for nogle Maanedes siden under Jesuiternes Ledelse. For Zielskiftet er det endnu i Klosteret St. Andrea della Valle; men om kort Tid vil det blive forflyttet til en smuk Bygning paa Minervapladsen, som den fromme Anstalt har affjæbt Dominicanerordenen. For Tiden er der tredive Elever i Anstalten; men Stifterne ere af den Mening, at Udstyret vil være tilstrækkeligt for omtrent 100 Elever. Iblandt Andre opholder sig der den forhenværende peruvianiske Consul i Bayonne, Ignaz Garcia, som nedlagde sit Embede, for at tjene Kirken som Præst. — Saaledes har Rom under Pius IX. beriget sig med mange nye Opdragelsesanstalter for den inden- og udenlandske Geistlighed. Foruden de Anstalter, som den evige Stad allerede besad, ere endnu følgende blevne indstiftede under Pius IX.: Seminario Pio for Præster af romerske Bispedømmer; det franske Seminar i Santa Clara; det nordamerikanske og det belgiske Collegium saavel som Collegio Pio for voksne Englændere og navnlig for Doctorer fra Oxford og Cambridge eller

Tillæg til „Skand. Kirketidende“ Nr. 10.

München. Til Redactionen for det her udkommende Blad „Volkshote“ var indtil den 25. April indkommet 9801 Gylden for den h. Fader. — Pengeindsamlingerne i Kirkerne begyndte den 19. s. M. Et Sted af Erkebiskoppens Hyrdebrev i denne Anledning lyder: „De Troende føle med klar Bevidsthed, at man vil plyndre deres Kirke og deres Fader, og det ikke blot i den Hensigt, for at hidføre en anden politisk Tilstand i Italien, men for at give selve den hellige katholske Kirke Bauestødet i dens Overhoved. Katholikerne føle, at medens mange Tusinder fra Frankrig og Italien maatte udgyde deres Blod for dette uretfærdige Angreb, medens Hundrede af Millioner bleve udpresede hine ulykkelige Landes Eved, for at understøtte Oprøret imod retmæssige Fyrster og bestride Omkostningerne ved en tilshneladende afbrudt Krig, er det kun et let og paa Grund af dets Frivillighed behageligt Offer, ved deres Kjerlighedsgaver at gjøre det muligt for den h. Fader, fremdeles at regjere Kirken og tilveiebringe de Forsvarsmidler, som Kirkens Sjenders lunste Angreb tvinge ham til.“

Münster. (Westphalen.) Pengeindsamlinger. De i de herværende Kirker til Modtagelse af „Peterspenge“ opstillede Offerblokke levere betydelige Bidrag. 3 Offerblokken i een af vore mindste Sognekirker fandtes iblandt Andet en Anviisning paa 500 preussiske Thaler.

Frankfurt a. M. Fra 26. Febr. til 20. Marts holdt Jesuiten P. Hasslacher her hver Aften et længere Foredrag over de vigtigste Gjenstande paa den christelige Religionsvidenskabs Gebeet. En høist opbyggelig Communionshøitidelighed, hvori henved 600 katholske Mænd deelto, gjorde en værdig Slutning paa de nævnte talrigt besøgte Conferentser.

Breslau. Indsamlingen for den h. Fader har i det Breslauiske Dioces allerede overskredet den Sum 13,000 Rdlr. — Ogsaa Fyrstbiskoppen af Breslau er afreist til Wien for at tage Deel i det der afholdte Provincial-Concil, som vedvarer indtil Søndag den 20. Mai.

Belgien. 3 hele Belgien have Katholikerne formeligt organiseret Indsamlingen af „Peterspenge“ for den h. Fader. Disse Kjerlighedsgaver have allerede overstegyet 200,000 Fres.

Sardinien. 3 Turin blev Deputeretkammerets Møde aabnet den 4de April under Alderspræsidenten, General Duaglio's. Næppe vare Forhandlingerne begyndte, og lige i det Sic-

blik de bolognesiske Deputeredes (altsaa Paven's oprøstle Undersaatters) Guldmagter bleve prøvede, styrkede Præsidenten pludselig sammen — han var bleven rørt af Slag. Dette gjorde et stort Indtryk; thi de to Ældste næstefter Præsidenten vægrede sig ligesom ved at overtage Forsædet. Den forhenværende Chirurg, nu Greve og Minister Farini (belønnet med saadanne Værdigheder af den sardiniske Konge, fordi han saa smukt har ledet Afstemnings-Comedien i Parma, Modena og Romagnanen!), der af gammel Vaner endnu altid fører sine chirurgiske Instrumenter med sig, aarelod strax Generalen; men Operationen hjalp kun lidt, og efter tre Dage var Generalen et Liig. Han har forøvrigt før sin Død endnu skriftet og modtaget den sidste Salvelse; det er derfor ingen Tvivl underkastet, at han har taget sin Kirkes Love modsatte Afstemning tilbage — ellers vilde Absolutionen være bleven ham negtet. — Formedelst Excommunicationen bliver det uhyggeligt for mange Sardiniere. Den ene Afstedigelse af høiere og høieste Embedsmænd følger den anden, og endog tre, først fornødig end nævnte Ministre skulle have forlangt deres Dimission. Ligeledes berettes, at et stort Antal sardiniske Officerer af de Regimenter, som have maattet besætte Romagna, have under Angivelse af forskjellige Grunde ansøgt og erholdt Permission. Den religiøse Bevæggrund dertil kan være saa meget mindre tvivlsom, da nogle af dem endog have tilskrevet den h. Fader Breve, for i de mest uskromtede Udtryk at forjoffre ham om deres Hengivenhed og Lydighed.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 6. Mai. — 4. Søndag efter Paaste (Cantate). — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.
- Søndagen d. 13. Mai. — 5. Søndag efter Paaste (Rogate). — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Catechisation.
- Paa de kirkelige Bededage: Mandagen d. 14., Tirsdagen d. 15. og Onsdagen d. 16. Mai holdes foruden de to stille hh. Messer Kl. 6 og 7 ogsaa endnu en høitidelig Messe Kl. 9; derefter læses Titianet til alle Helgener, for ved disses Bødbønner at nedkalde Herrens Betsignelse over vore Marter til Jungternes lyttelige Livelse.
- Torsdagen d. 17. Mai. — Vor Herre og Frelser Jesu Christi Himmelfart. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Festandagt.
-

Kjøbenhavn.

S. Triers Bogtrykkeri.

Geistlige og Præbendarier af den engelske Statskirke (established church) som ønske at blive katolske og modtage den h. Præsteindvielse.

Frankrig. For Paven. Af de mange Skrifter, som ere udkomne i Frankrig for den h. Faders Sag, bliver det, som nys er udkommet under Titelen: „Encyclicaen og den franske Kirkes Friheder,“ betegnet af Ami de la Religion som eet af de bedste. Forfatteren er Hr. Keller, Deputeret fra Ovrerrhinen i det lovgivende Corps, bekendt ved den Frimodighed, hvormed han tilligemed to andre Deputerede for nogle Uger siden i en Skrivelse advarede Keiser Napoleon „for Følgerne af hans kirkefjendtlige Politik.“ I Slutningen af sit Skrift takker Hr. Keller den modige Præstekonge Pius IX. for hans Encyclica med følgende Ord, som ville finde Gjenklang i Millioner Hjertes: „Helligste Fader! Dit Navn opfordrer os til modigen at forsvare den Sag, som er betroet Dig. Dengang Tyrkerne efter Constantinopels Indtagelse truede hele Europa, samlede Pius II. (i Aaret 1464) trods sin høie Alder en Armee imod dem og forsøgte som en 84aarig Olding at forsvare Europas Uafhængighed. Langt lykkeligere forberedede Pius V. Seieren ved Lepanto, som han med et prophetisk Blik saae i det Fjerne (7de October 1571). Ved deres heroviste Taalmodighed have Pius VI. og Pius VII. uden Kamp besejret dem, som for stedse troede at have forstyret Pavernes verdslige Herredømme. Og saa Du har allerede kæmpet og triumpheret ligesom hine, og naar Du endnu engang maa kæmpe: saa vil Triumphen igjen være Din. Migtignok have vi hverken Flaader eller Armeer til Din Understøttelse; men have vi ikke den gode Ret, og er Retten ikke den største Magt i Verden? Derfor protestere vi fra alle Verdens Dele imod den Vold, hvis Offer Du skal være, og saakænge Retfærdighedens Stemme ikke bliver undertrykt, ville vi ei opføre at protestere i Kirkens Navn, som er det mest ophøiede Udtryk for denne Verdens moralske Kraft, i Italiens Navn, som Revolutionen gjerne vilde forværre aldeles og undertue, i Frankrigs Navn, som er Din ældste Datter. Givke end Dine Prøvelser ville blive, Du vil ikke staae alene. For os lever Du, for os lider Du, for os kæmper Du; men vi leve, lide og kæmpe med Dig!“

— Biskoppen af Orleans, Mstr. Dupanloup, har underdanigst afflaaet den ham af den h. Fader tiltænkte Cardinalssværdighed, for ikke at blive mistænkt for, at han skulde have taget Ordet for Pavens verdslige Herredømme af Ærgjerrighed.

Kjøbenhavn. Den 23. April er vor Høiærværdigste Biskop vendt tilbage til Snaabrück fra sin romerske Pilegrimsreise, men allerede den 26. afrejste han igjen til Pøln for at tage Deel i Provinzial-Conciliet. Mere derom i næste Nr.

Venedig. Ogsaa her udtaler Befolkningen sig aabenlyst til Gunst for Paven. Mange unge Mænd af anseete Borgerfamilier ere som Frivillige afgaaede til den pavelige Armee; paa de sædvanlige Haandpenge have de gjort Ufsald. Ogsaa „Peterspengenes“ Indsamling for den h. Fader har en gunstig Fremgang. Et Selskab af adelige Damer i Venedig har foranstaltet en Indsamling, og indsendt Beløbet, 100 Napoleonsd'or (700 Rdr.), tilligemed en Hengivenhedsadresse til den h. Fader. Saa Dage efter indkom hos Patriarken af Venedig andre Hengivenhedsadresser med Pengebidrag; een af dem var endog ledsaget af 4000 Fres. Nu have ogsaa Middelstanden og de lavere Folkelasser sluttet sig til de frivillige Pengebidrag.

Neapel. I Neapel har den for den h. Fader foranstaltede Pengeindsamling havt et meget rigeligt Udsald og har indtil den 28. Marts indbragt 400,000 Gylben; af Private har Marquise Vasto alene bidraget 20,000 Gylben dertil og Cardinal Riario Sforza 10,000 Gylben.

Syrien. Følgende religiøse Ordenssamfund arbejde for Liden for den katholske Troes Udbredelse i Syrien: 1) Franciscanerne; de have sex Huse: i Aleppo, Damascus, Bairuth, Tripolis, Lattaki og Saïda med ni Kirker og Capeller, et Collegium, sex Drenges- og tre Pigeskoler. — 2) Capucinerne; de have endnu kun faa Skoler. — 3) Carmeliterne; ogsaa de have faa Skoler. — 4) Jesuiterne; tidligere vare de udbredte over hele Syrien, og have for nogle Aar siden atter optaget deres Missionsvirksomhed i disse Lande; de have nu allerede sex Huse, ligesaa mange Skoler, et Seminarium og et Collegium: i Bairuth, Ghazir, Zahleh, Bekfaha, Mellakah og Saïda. — 5) Lazaristerne med 5 Etablissementer i Aleppo, Damascus, Bairuth og Nuturah. De besørge for det Meste Elementarunderviisningen, medens Jesuiterne hovedsagelig lede de høiere Studier. — 6) De barmhjertige Søstre af den h. Vincents af Paula, som med Lazaristerne danne een Congregation; de ere i Bairuth og Damascus. — 7) Søstrene af den h. Joseph i Saïda og Aleppo.

Hermed følger et Tillæg.

Kjøbenhavn.

Z. Triers Bogtrykkerie.

Skandinavisk Kirketidende

for katholske Christne.

Sde Aargang.

Nr. 11.

Søndagen den 20de Mai.

1860.

„Skandinavisk Kirketidende“ udgaaer hver anden Søndag og leverer Subscriberne desuden i Maret's Lob gratis eet eller flere religiøse Skrifter. — Subscription paa denne Tidende indtegnes i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Sr. Konsthandler C. N. Blaufensteiner, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de fgl. Postcontoirer. Prisen er 4 M. 8 S. Kvartalet.

Paulus,

ved Guds Barmhjertighed og den Apostoliske Stols Naade
Biskop af Osnabrück

og

Apostolisk Provicar for de Nordiske Missioner i Tyskland
og Danmark, Chron-Assistent hos Hs. Pavelige Hellighed
Pius IX.*), Doctor i Theologien,

byder den ærbærdige Geistlighed og alle Troende i Bispe-
dømmet og Missionerne Hilsen og Betsignelse fra Gud
Faderen ved vor Frelser Jesus Christus
i den Helligaand!

Høitelskede i Herren! Skaar er jeg atter vendt tilbage fra min
Pilegrimsreise til Rom, og jeg har under Guds naaderige Be-

*) Som vi see af denne Biskoppens nye Titel, har den h. Fader hædret ham under hans Ophold i Rom med en ny Bærdighed ved at ud-
nævne ham til Assistent ved den pavelige Throne (episcopus
solio summi pontificis assistens). Kun Chron-Assistenterne
og Cardinalerne ere berettigede til activ Deeltagelse ved de høi-
tidelige Functioner, som den h. Fader udfører i egen Person paa de
første Festsdage i Maret's Lob.

Red. Anm.

styttelse uden nogetsomhelst Banheld lykkelig og hurtig fuldendt den hele Reise, hvorfor jeg skylder Eder Alle, som i den Tid have ledsaget mig med Eders Bønner om Guds Beskyttelse og Velsignelse, den inderligste Tak, og jeg iler derfor med, allerede idag, at give Eder en kort Meddelelse om Udfaldet af min Reise. Allerede kort efter min Ankomst til den h. Stad, som fandt Sted den 14. Marts, havde jeg Leilighed til at opfylde Hovedsiemedet med min Reise til Rom, ved at bevise den h. Fader, Kirkens Overhoved, Jesu Christi synlige Stedfortræder i mit og Eders Navn den ham tilkommende Ærefrygt, Hengivenhed og Kjærlighed; og jeg kan ikke finde Ord, for at udtrykke for Eder den Glæde, hvormed jeg har gjort det; at beskrive Eder den faderlige Kjærlighed, Venlighed og Mildhed, hvormed den h. Fader modtog mig, og den inderlige Deeltagelse og Omhu, hvormed han modtog mine Meddelelser og Beretninger om alle Anliggender, som vedrørte min dyrebare Hjord. Jeg havde to Gange den Lykke, i flere Timer at være alene sammen med den h. Fader, at foredrage ham alle de Anliggender, som laae mig paa Hjerte, og jeg har disse lykkelige Timer at takke for en rig Skat af Trøst og aandelig Styrkning og for den fulde Overbeviisning, at vi i Petri Efterfølger have og ære en sand Fader og Hyrde i Ordets fuldeste Forstand. Endnu dybere blev jeg bestyrket i denne Overbeviisning, da jeg havde Leilighed til at see den h. Fader i hans kirkelige Functioner, da jeg paa Palmesøndagen modtog den indviede Palme af hans Haand, da jeg paa Skærtorsdagen i Forening med saa mange andre Biskopper fra alle Verdens Dele af hans Haand modtog Herrens Legeme, da jeg paa den h. Paaskefest havde den Lykke, at bivaane den høitidelige Messie, som den h. Fader selv, omgiven af alle Cardinalerne og de i Rom tilstedeværende Biskopper, feirede i St. Peters Domkirke, saavel som den høitidelige Velsignelse, som han, den høieste Bærer af de kirkelige Fuldmagter, fra sin ophøiede Throne meddeelte alle Verdens Troende med et ubeskriaveligt Udtryk af Tro, Andagt, Fortrøstning og Kjærlighed. Jeg kan ikke sige Eder, hvor dybt dette Syn har rørt og glædet mig, og hvilket Ændtryk det storartede Billede af den katholske

Genhed og Almindelighed har gjort paa mig, idet jeg saae det ligesom legemliggjort for mine Sinne ved disse høitidelige Veiligheder, hvor den h. Fader, — omgiven af Biskopper fra alle Verdensdele, som alle tilligemed deres Hjorder i den ene sande Tro og i hellig Kjærlighed ere forenede med Kirkens Overhoved, — med ubeskrivelig Værdighed og Andagt feirede vor Troes ophøiede Hemmeligheder og i Særdeleshed vor Frelser's ublobige Dffer.

Den h. Fader befinder sig vel, seer med troende Mod og fast Fortrøstning til Gud ind i den rigtignok endnu meget mørke Fremtid, og har fast besluttet at forblive paa den Vej, som han under hele Kirkens saa almindelige og lydige Bisfald har betraadt ligeoverfor sine Tjender og Modstandere. Han var synlig rørt ved de talrige og høist glædelige Beviser paa Hengivenhed og Kjærlighed, som han i den sidste Tid har modtaget fra alle Sider. Han har i Særdeleshed paalagt mig, at tolke hans Tak for Eder Alle, Elskede i Herren, for Udtrykket af et saadant Sindelag, som han har modtaget baade fra Dioceset og fra Missionerne i den ham ved min Værelse tilstillede Adresse og Kjærlighedsgave. Den h. Fader anbefaler sig atter og atter til Eders andægtige Bøn og meddeler Eder Alle af et elskende Hjerte Sin apostoliske Velsignelse.

Mit Ophold i Rom, som maatte indskrænke sig til det korte Tidsrum af neppe 4 Uger, har jeg flittig benyttet til at besøge de hellige Steder, hvorpaa Rom er rigere, end nogen- somhelst anden By i Verden. Ved de hh. Apostelfyrster Petri og Pauli og utallige andre Helgeners Grave og Lidelsessteder, som have offret deres Blod og Liv i Rom, saavel som i deres Fængsler, i Katakomberne — hine underjordiske Grave og Helgeners Hvilesteder, hvor de første Christne begravede deres Døde, feirede de hh. Hemmeligheder og tilbragte saa mange Nætter i Bøn —, i de store Basiliker, som det christelige Rom har opreist paa den hedenske Afgudstjenestes Ruiner, saunt paa min Tilbagereise i det hellige Huus i Loreto, har jeg forrettet min Andagt, frembaaret det h. Messcoffer og heller ikke undladt, indstændigen at anbefale Eder og alle Eders Anliggender til Gud. Der har jeg øst nyt Mod til, med større Troskab at

opfyldte mit Kalbs vanskelige Blygter, saa vidt som mine svage Kræfter tillade det, og jeg haaber til Gud, at saa mange Helgeners Forbønner, som jeg har paakaldt, ville komme Eder Alle til Hjælp, for at I med ny Iver, Enhver i sin Kreds, maae kunne leve, virke og døe som sande Katholiker.

Iblandt andre talrige Gunstbeviisninger og Velgjerninger, hvorved den h. Fader under mit Ophold i Rom har lagt sin Kjærlighed imod mig og den mig betroede Hjord for Dagen, anseer jeg det for passende her at omtale, at Hans Hellighed, i Erkjendelse af Hr. General-Vicar, Domdechant Beckmann's store Fortjenester af Diøcetet saavel som af Missionerne*) og som et Udtryk for sin særdeles Tillid, har udnævnt ham til Cameraarius secretus Summi Pontificis og forundt det Dsnabrücker høiærværdige Domcapitel den Forrettighed, at betjene sig af den violette Chordragt.**)

Grunden til at jeg saa meget har paasthyndt min Tilbagereise fra Rom, ligger i en vigtig Begivenhed, som jeg nu staaer i Begreb med at forkynde Eder. Der vil nemlig den 29. d. M. blive aabnet en Provincial-Synode i den Rølnste Kirkeprovincies Hovedstad, hvori jeg foruden flere andre Biskopper fra Naboeignene har i Sinde at deeltage i Medfør af de kirkelige Forskrifter. Afholdelsen af Synoder, som desværre i Aarhundreder har ophørt som Følge af ugunstige Forhold i Tydskland, var fra Apostlenes første Tid altid eet af de virksomste Midler til det kirkelige Livs og den kirkelige Virksomheds Opretholdelse og Fremme, een af de rigeste Kilder til Naade og Velsignelse for den hele Kirke saavel som for enkelte Diøceser. Den forestaaende Afholdelse af en Provincial-Synode, som vil

*) Fra høifalig Biskop Carl Anton Lüpke's Død 1855 indtil vor nuværende høiærværdige Biskops Embedstiltrædelse i A. 1858 har Hr. General-Vicar Beckmann ikke blot bestyret hele det Dsnabrücker Bispedømme, men ogsaa de nordiske Missionsmenigheder i Tydskland og Danmark. Red. Anm.

***) Den violette Chordragt er ellers kun de egentlige kirkelige Prælaters Forrettighed. Red. Anm.

have Gjenindførelsen af regelmæssige Diøcesan-Synoder til Følge, er derfor en Begivenhed af saa høi Vigtighed og en saa stor Velgjerning for Kirken, at enhver sand Troende maa glæde sig derover. Men fordi al Gjærnings lykkelige Udfald er betinget af Guds Velsignelse, indbyde Vi herved alle Troende til, ved andægtig Bøn om den Helligaands Bistand at nedkalde den over den forestaaende Provincial-Synode, til hvilken Vi allerede den 26. d. M. agte at afreise til Røln, og forordne tillige herved, at der i de tre Uger, som Synoden varer, paa alle Søn- og Festsdage skal bedes Vitaniet til den Helligaand i alle Kirker, samt at ogsaa dette Anliggende særligt anbefales Gud ved Mai-Andagternes Afholdelse. De Herrer Præster ville i samme Tid overeensstemmende med Rubrikerne i den h. Messie indsthyde Collecten: „Deus, qui corda fidelium“ af Votivmessien de Spiritu sancto (til den Helligaand), og i Prædikenen oplyse de Troende om Gjenstandens Vigtighed. De forestrevne Bønner for den h. Fader blive at fortsætte.

De Vor General-Vicar meddeelte særlige Fuldmagter til Diøcefets og Missionernes Forvaltning skulle vedvare indtil Vor Tilbagekomst fra Provindsial-Synoden.

Dette Rescript bliver den første Søndag efter Modtagelsen at oplæse fra alle Prædikestole.

Osnabrück, den 24. April 1860.

† **Paulus,**
Biskop af Osnabrück.

Altmeppen,
Secr.

Provincial-Conciliet i Røln

aabnedes den 29. April. Antallet af de Biskopper, som tage Deel i Conciliet, beløber sig til elleve, nemlig: Cardinal-Erkebiskop v. Geißel og Viebiskop Vaudri af Røln, Biskop Arnoldi og Viebiskop Braun af Trier, Biskop Joh. G. Müller og

Biebiskop Hofmann af Münster, Biskop Konrad Martin og Biebiskop Freusberg af Paderborn, Fyrstbiskop Dr. Førfster af Breslau, Biskop og Apostolisk Provicar Paulus Melchers af Osnabrück og Biskop Wedekin af Hildesheim. Foruden de nævnte Biskopper vare flere berømte Theologer fra de forskjellige Diøcefer samt Provincialforstanderne for de respective religiøse Ordenssamfund, de vedkommende Bispedsommers General-Vicarer og Seminarieforstandere, Deputerede fra de vedkommende Domcapitler og theologiske Høiskoler indbudne til Deeltagelse i Conciliar-Forhandlingerne. — Biskopperne holdt allerede Fredagen den 27. April et forberedende Møde; Lørdag Formiddag fandt det første Møde af samtlige Medlemmer (Congregatio generalis) Sted i det erkebiskoppelige Palais, hvor det efter en i det romerske Pontificale forefærdet Bøn blev aabnet af Erkebiskoppen med en Tale. I denne Forsamling bleve Medlemmernes Navne oplæste, de Deputeredes Fuldmagter prøvede, Navnene paa Synodens Embedsmænd publicerede, Afdelinger og Udvalg dannede, Forhandlingsgjenstandene fordeelte iblandt dem og andre Forberedelser truffene. Lørdag Eftermiddag Kl. 5 holdtes Prædiken i Domkirken og Kl. 6 en Bedetime. Fra Kl. 7—8, saavel som Søndag Morgen d. 29. fra 7—8, forkyndtes Conciliets Begyndelse ved høitidelig Klokkeringning i alle Stadens Kirker. Søndag Morgen fandt det første høitidelige Møde Sted i Domkirkens Chor. Alle Medlemmerne af Conciliet samlede sig Kl. 8 i Sognekirken til den h. Andreas; derfra drog de i Procession til Domkirken, hvorved følgende Orden iagttoges: Stadens Ordensgeistlige, Præste-Seminariets Elever, Stadens Sognepræster, Conciliets Embedsmænd og Theologer, de geistlige Ordners Provincialforstandere, Seminariernes Forstandere, de Deputerede for Domcapitlerne, det hele Metropolitan-Domcapitel, Biebiskopperne, Diøcesanbiskopperne og Erkebiskoppen. I Domkirken holdt Erkebiskoppen Høimesfen; derefter læstes de forefærdte Bønner, navnlig Litaniet til alle Helgener, og Psalmen: Veni creator blev sunget. Derpaa holdt Erkebiskoppen en Tale i det latinske Sprog, hvis Indhold i Korthed var følgende: „Christus har, dengang Han stiftede den katholske Kirke, for ved den at føre alle Mennesker paa den ene rette Vej, givet den den hellige Eenhed som Vaand: Medlemmernes Eenhed indbyrdes med hverandre og med Eenhedens Midtpunkt, den romerske Stol. Ligesom engang Apostlene forsamlede sig, for i Fællesskab at hæve opstaaede Misforstaaelser, saaledes skeer det endnu og altid i Kirken. Herved 20 almindelige (øumeniske) Synoder og herved 300 Provincialsynoder ere et talende Vidnesbyrd derom. Og saaledes har ogsaa Staden Köln og den største Domkirke allerede seet mange Concilier samlede, hvis

Optælling her er umulig paa Grund af Tidens Anaphed. Han vilde kun erindre om hiint første kœlnske Concilium (783) under Keiser Carl den Store, om Nationalconciliet under Keiser Ludvig den Fromme, derpaa om hiint Provincial-Concilium i A. 1183, afholdt i Siegburg, som overvaredes af to pavelige Legater og paa hvilket den h. Biskop Anno's Vegeme blev skrindlagt og han selv erklæret for salig; dette Concilium maatte derfor særligt omtales, fordi netop den nærværende Dag, den 29. April, var Marsdagen for denne Begivenhed. I det Hele havde Kœln allerede seet 66 Diœcesansynoder og 24 Provincialconcilier, deriblandt 5 Nationalsynoder, indenfor sine Mure. Efter en saa hæderlig Fortid var der nu desværre indtraadt en lang Afbrydelse, deels paa Grund af ugunstige Tidsforhold, deels foranlediget ved de paa Kœlns Metropolitankatoliske stiftende Erkebiskopper selv. Selve Apostasien havde jo endog forsøgt, at indtage Roms altid troe Datters Sæde, et Forsøg, der ved Guds Naade er bleven afvendt fra Kœlns Erkebispedømme. Endelig var det nu atter blevet muligt at sammmentale en saadan Forsamling. Det var her det samme Sted, hvor saa mange hellige Biskopper havde været forsamlede, her vare endnu de samme Bispesæder atter repræsenterede; der vare de samme Lærdomme, de samme Love at forkynde og at forklare, som paa Apostlenes Tider. Derfor, saaledes sluttede Hs. Eminence, lad os i Forening bede Gud om Betsignelse til den Gjæring, lad os anraabe den saligste og ubesmiltet undfangne Jomfru Maria's Betsyttelse, vore hh. Diœcesan-Patroners, den h. Mater-nus', Maximinus', Ludgerus' og Liborius' Betsyttelse, paa det at Gud maa forunde et lykkeligt Udsald!" Efter at Decretet for Conciliets Aabning var bleven oplæst ved een af Conciliets Notarer, aflagde Cardinalen den tridentinske Professio fidei (Troesbekjendelse), og det samme gjorde de øvrige Biskopper og alle Deeltagerne i Conciliet, idet de lagde deres Hænder paa Evangeliebogen, som Hs. Eminence bar paa Skjodet og efter Gudsafleggelsen rakte Enhver til at kysse. Nu fulgte Op-læsningen af flere Decreter, der efter gammel Vedtægt blive promulgerede paa alle Synoder, saaledes iblandt andre Decretet om Udnævnelsen af Conciliets forskjellige Embedsmænd og et Decret om Fædrenes og Medlemmernes Leveorden under Conciliet. Til Slutningen meddeelte Cardinalen den høitidelige Betsignelse. Saaledes endtes det første Mødes Formaliteter; det næste Møde blev udjat til den 6. Mai. Den 30. April begyndte Special-Forsamlingerne under de enkelte Biskoppers Forsæde, hvis Beslutninger derpaa endnu engang bleve discuterede i General-Forsamlingerne af alle Conciliets Medlemmer, derpaa approberede af Biskopperne og foreløbigt forkyndt i høitidelige Møder, der hver Gang finde Sted i selve Domkirken. Vi

fige „foreløbigt;“ I thi deres endelige Gylbigheid indtræder først efter deres Stadfæstelse ved den pavelige Stol. Høitideligheden havde hidloftet et stort Antal Fremmede fra alle Stæder ved Rhinen og selv fjernere Egne havde hidsendt talrige Gjester. — Det andet offentlige Møde fandt Sted Søndagen den 6. Mai Formiddag i Domkirkens Chor. Diemedet med dette Møde var fornemlig, at publicere de hidindtil til Discussion og foreløbig Afgjørelse indbragte Decreter. Disse Decreter vare allerede for længere Tid siden bleve forberedede ved særlige Commissioner, som bestode af udmærkede Theologer og kirkelige Retslærde. I de enkelte Special-Congregationer, hvoraf der i det Hele er sex, med Diöcesan-Biskopperne i Spidsen, vare alle disse Sager bleve underkastede en omhyggelig Drøftelse og alsidig Belysning. Discussionen skulde skee i det latinske Sprog. Special-Congregationernes Beslutninger bleve til endelig Drøftelse og Afgjørelse endnu engang foredragne i en General-Congregation, til hvilken samtlige Biskopper og alle øvrige 56 Medlemmer af Conciliet vare forsamlede i Metropolitens Bolig. Her bleve Decreterne affattede i den Form, i hvilken de skulde publiceres ved det andet offentlige Møde den 6. Mai.

Det Indtryk, som ogsaa denne Høitidelighed gjorde, var ligesom det første Møde opløstende og imponerende. Conciliets Medlemmer, til hvem Stadens Sogneprester, de Klostergeistlige og Seminaristerne sluttede sig, forsamlede sig i Domkirkens Sacristie, drog derfra til Høichoret og indtog de samme Pladser, som i det første Møde. Høimesse blev celebreret af den ældste Diöcesanbiskop, Biskoppen af Trier. Efter Høimesse holdt Biskoppen fra Altertrinene en latinsk Tale til de forsamlede Geistlige; derpaa bleve en Psalme og Veni Creator sungne, og den første Promotor spurgte Metropolitens, om det behagede ham at lade de i de hidtil holdte Congregationer vedtagne Decreter og Statuter forkynde. Efter meddeelt Tilladelse bleve disse Decreter publicerede. De Decreter, som her bleve foredragne vare blot af dogmatiskt Indhold; de handle om Troen, den overnaturlige Aabenbaring, Aabenbaringens Kjendemærker, Troens Nødvendighed, Troens udvortes Bekjendelse, Treenheden, Skabelsen, Verdensskabelsens Tiemed, Christi Kirke, Christi Stedfortræder paa den pavelige Stol i Rom, Biskopperne som Apostlenes Efterfølgere. Det følger af sig selv, at man i Udviklingen og Udførelsen af disse dogmatiske Punkter ikke kunde sige noget Nyt; der udtaler sig i dem kun den gamle, fra Christi Tider indtil vore Dage nedarvede katholske Tro. Disse Decreter holde fast ved Kirkens overleverede Tro, men lægge derhos en særdeles Vægt og et særdeles Eftertryk paa de Punkter, som især i vor Tid blive angrebne eller forkeert opfattede. Saaledes synes navnlig Væren om Fornuftens Forhold til Aabenbaringen

og Læren om Skabelsen at være affattede med særligt Hensyn til visse dogmatiske og filosofiske Metoder, om hvilke der i de sidste ti Aar har været saa megen Tale. Ved Decretet om den udvortes Troesbekjendelse har man især paataalt den Undseelse, hvormed saa mange Katholiker ikke vove offentlig at bekjende, hvad de troe og føle i Hjertet. Til de farlige Bøgers Læsning bliver der ogsaa taget Hensyn, og det bliver paalagt Sjælesørgerne som strengeste Pligt, at gjøre Alt hvad de i deres Embedsstilling formaae at gjøre imod denne Pest. Ved Definitionen af Læren om Primatet (Pavens Forrang) udtalte Synoden sin troe Hengivenhed for den h. Stol. Derved blev der tillige erklæret, at den romerske Stol har en velerhvervet Ret til Petri Patrimonium (Arvegods, d: Kirkestaten), at ethvert Indgrib i denne Eiendom er et Kirkerov, og at Synoden udtaler sin dybeste Beklagelse over de Retskrænkelser, som den h. Fader i denne Henseende maa lide i vore Dage.

Det tredie offentlige Møde holdtes Torsdagen d. 10. Mai i Domkirken. Biskoppen af Münster feirede den høitidelige h. Messie og holdt en latinisk Tale til hele den geistlige Forsamling. Selve Høitideligheden feiredes i samme Form, som i de foregaaende Møder. I dette tredie Møde bleve især de Troeslærdomme med særdeles Omhyggelighed udviklede, som staae i Fare for at blive forvanskede ved visse nyere filosofiske Systemer; navnlig blev der taget Hensyn til den saakaldte Hermesianismus og Güntherianismus. Conciliets dogmatiske Decreter drage en meget skarp Grændse, som disse Systemers Tilhængere ikke tør overskride, dersom de ville vedblive at være Katholiker. De Troeslærdomme, som fortrinsviis bleve nøiagtigt definerede, omhandle: Menneskets Natur, det første Menneskes oprindelige Tilstand, Syndefaldet, Forløsningens Nødvendighed, Arvesyndens Væsen, dens Udslettelse, Daabens Virkninger, den frie Villie, Naaden, Naadens Forhold til den frie Villie, Christi Menneskevordelse, Christi tvende Naturer i een Person, de syv Sacramenter, Helgenbyrkelsen, Opstandelsen og Gjengjeldelsen i Evigheden. — Efter at de dogmatiske Decreter hermed vare afsluttede, gif man over til den practiske Deel om den kirkelige Disciplin (Kirketugt). De første Disciplinar-Decreter angaa selve Biskoppernes Pligter; disse blive især mindede om den strenge Pligt, kun at indvie saadanne Mænd til Præster, som byde tilstrækkelige Garantier for deres moralske og videnskabelige Dygtighed; Biskopperne skulle endvidere vaage over, at Troens, Moralens og det kirkelige Livs Grundlag ikke blive rokkede ved flette Skrifter; de skulle desuden ogsaa holde regelmæssige Visitationer i deres Dioceses, for saaledes at erholde nøiagtig Kundskab om disses Tilstand. Næst efter disse Decreter over Biskoppernes Pligter pub-

liceredes ogsaa et Decret om Provincial = Synoderne. Disse skulle fra nu af atter afholdes regelmæssigt i Overensstemmelse med de kirkelige Forskrifter paa Tridentiner Conciliet; de Emner bleve noie betegnede, som skulle afhandles paa disse Provincial = Concilier, og det blev ogsaa bestemt, hvilke Mænd der have Ret til at deeltage i disse Provincial = Synoder. Med dette Decret sluttedes Publicationen i dette tredie offentlige Møde. —

(Sluttet.)

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Den 12. April var Marsdagen for Hs. Helligheds Tilbagekomst fra Neapel i A. 1850, og for hiint Uheld ved St. Agneskirken i A. 1855, hvor den h. Faders Liv svævede i største Fare og ikke uden det guddommelige Forsyns særdeles Beskyttelse blev reddet. (See Scandinavisk Kirketidende 1855 Nr. 18 Side 285 og Nr. 23 Side 365.) Ligesom de foregaaende Aar, saaledes begav den h. Fader sig ogsaa iaar d. 12. April lidet over Kl. 7 Morg. til hiin udenfor Stadens Mure beliggende Kirke, for der at frembære det h. Messioffer. Kirken var, som man nok kan tænke, overfyldt af Romere og Fremmede. Hs. Hellighed uddeelte under den h. Messie selv den h. Communion, og de Andægtiges Tal, som snittede at annamme den af hans Haand, var saa stort, at denne Handling varede i over een Time. — Efter Gudstjenesten begav Hs. Hellighed sig til det ved Siden af Kirken liggende Huus, der ligesom selve Kirken er betroet til de regulerede Chorherrers Opsigt. Een af disse oplæste i hele Forsamlingens Navn en passende Tale, der især fremhævede de Mindeværdbigheder paa det Sted, hvorpaa man befandt sig og i hvilke Guds Beskyttelse over Jesu Christi Statholder aabenbarede sig. Den h. Fader svarede med stor Hjertelighed, idet han ogsaa berørte Tidsforholdene, som netop udkrævede denne Beskyttelse mere end nogenstunde. — Herpaa modtog han af Cardinal = Vicarens Haand en pragtfuld Stola, som det romeriske Seminars Skoleungdom bragte ham til Foræring, og en Sølvmedaille, som anseete Romere havde ladet præge til Erindring om den Bevægelse til Gunst for den h. Stol, som for Tiden paa hele Jorden aabenbarer sig, iblandt de katholske Folkelag. — Denne Bevægelse har ogsaa altid taget til her i Rom selv. Paa de Dage i Fastetiden, paa hvilke

den h. Fader pleier at besøge St. Peterskirken, for at forrette sin Bøn, voxede de Andægtiges Mængde, som ønskede at forene sig med ham, undertiden til et Antal, som man i det Mindste kan anslaae til 20,000. Desuden saae man i de sidste Uger af Fasten næsten daglig Processioner at komme til St. Peterskirken, iblandt disse ogsaa een, som bestod af de romerske Adelige, som her danne en særegen Congregation til Ære for den h. Jomfru. Men ogsaa de andre Kirker, i hvilke enten Helgeners Reliquier eller det Høiværdigste Sacramente var fremstillet paa Stationsdagene i Fastetiden, kunde paa visse Timer af Dagen neppe rumme Mængden af de Fromme, som strømmede til, og dog bleve disse ikke tiltrukne ved nogen anden religiøs Høitidelighed. Om Eftermiddagen, hvor just det største Antal Andægtige forsamlede sig, var der slet ikke engang Gudstjeneste i disse Kirker; desto større maatte den indre Trang til forenet Bøn være hos dem, som indfandt sig saa talrigt. Men den 12. April har Stemningen iblandt den egentlige romerske Befolkning aabenbaret sig ogsaa paa en anden særdeles glimrende Maade. Nogle Privatpersoner havde ladet udgaae en Indbydelse til Stadens Illumination; men en lignende Illumination har Staden Rom vistnok i en Række af mange Aar ikke seet. Ikke alene havde man illumineret alle Privathuse langt snuukkere og rigeligere, end sædvanligt, men desuden vare flere Bygninger og Steder ogsaa smykkede med en overordentlig kunstig Behsning og med finde Indskrifter. Fremfor alle havde Capitoliet, Universitetet og det romerske Collegium udmærket sig ved en særdeles glimrende Illumination.

Münster. Den Marianiske Congregation for unge Kjøbmænd, som i eet Aar har bestaaet her under Jesuiternes Ledelse, feirede den 24. Marts sidstleden i den herværende Ignatiuskirke sin første Stiftelsesfest. Den høiærværdigste Biskop Johann Georg behagede selv at afholde Festen og at foretage den dermed forbundne Optagelse af 20 nye Medlemmer. Den hele fromme Forening tæller allerede over 50 active Medlemmer. Biskop er dette et Tegn, som Enhver maa hilse med Glæde. Man er saaledes vel berettiget til det Haab, at endnu ret mange unge Kjøbmænd ville under den allersjaligste Jomfrues Beskyttelse forene sig til, i levende Tro at holde fast ved Religion og Dyd.

— Det herværende theologiske Facultet promoverede den 25. April sidstleden Joseph Wilhelm Martens til Doctor i Theologien. Han blev i A. 1831 født i Danzig; Forældrene ere protestantiske og leve begge endnu. Efterat Hr. Mar-

tens havde afsluget Gymnasialstudierne i Danzig, indviede han sig til Rettsvidensskaben, og besøgte Universiteterne i Berlin, Bonn og Halle, paa hvilket sidste Sted han blev promoveret til Doctor af begge Retter. Efter at han derpaa endnu i to Aar privat havde beskæftiget sig i sin Fødeby med juridiske Studier, begav han sig til Berlin og søgte om Tilladelse til at holde Forelæsninger over Kirkeret ved det derværende Universitet. Dette førte af sig selv til et grundigt Studium af den romerske Ret og Kirkehistorien, og saa videre consequent til Erkjendelse af den katholske Sandhed. Hr. Martens blev i A. 1852 af Provst Pelltraum optaget i den katholske Kirkes Skjød. Men efter Sandhedens Erkjendelse gjorde hans Kalb til den geistlige Stand sig snart gjeldende i hans Indre; derfor nedlagde Martens sit Embede som Privatdocent og begav sig, med Bistoppen af Culms Santyhke, til Münster, for her at studere Theologien; han modtog her den h. Subdiaconats- og Diaconatsindvielse, skrev sin Dissertation over Concordiebogen og blev den 25. April promoveret til Doctor Theologiæ. Vid Gud, som hidindtil har ledet Alt saa vidunderligt og kjærligt for ham, ogsaa fremdeles vil velsigne hans Skribt og lede alle hans Bestræbelser til Sin allerhøieste Ære og Sjælenes Frelse!

Osnabrück. Om vor høierverdige Biskops Reise til Rom meddeler jeg Dem endnu følgende Enkeltheder. Afreisen fandt Sted den 6. Marts og blev tilbagelagt over Köln, Strasburg, Lyon og Marseille. Den 14. indtraf den høierverdige Biskop og hans Vedsager, General-Vicar Brinkmann af Münster, i den h. Stad. Allerede den 20. tilfagt til Audients hos Hs. Hellighed, blev den høierverdige Biskop med udmærket Belvillie modtaget af den h. Fader, hvis muntre, milde og faste Blik selv de største Trængsler ikke have formaaet at formørke. Paa Palmesøndagen modtog den høierverdige Biskop i St. Peterskirken Palmen af den h. Faders Haand og blev under selve Functionen af Hs. Hellighed kaldet til den pavelige Throne som Assistent. Langfredag blev den høierverdige Biskop henimod Aften igjen tilfagt til Audients, i hvilken han tog Afsked med den h. Fader. Paasketirsdag tiltraadte den høierverdige Prælat Tilbagereisen til Hjemmet over Ancona og Triest. Omendkjøndt Hs. Biskoppelige Naade allerede paa sin tidligere Reise til Rom havde besøgt Assisi og Loreto, sølte han dog Trang til, ogsaa denne Gang at bede ved den h. Franciscus af Assisi's Grav og frembære det h. Messesoffer i det h. Huus i Loreto. Fra Triest blev Reisen over Wien, Prag, Dresden og Hannover temmelig paaskyndet af den høie Prælat, for at han den 29. April kunde bivaane Provincialconciliet i Köln.

Sluttelig vil jeg her omtale nogle særdeles Gunstbeviisninger, som den h. Fader har behaget at meddele vor høiarværdigste Biskop og vort Dioces. Hs. bifkoppelige Raade er bleven udenævnt til Thronassistent hos Hs. Hellighed og Domdechant Beckmann til den h. Faders Geheime-Kammerherre; det høiarværdige Domcapitel i Osnabrück har af den h. Fader erholdt det Privilegium at betjene sig af den violette Chorflædning. Ligeledes har den høiarværdigste Biskop efter sin første Audients hos den h. Fader modtaget til Foræring et rigt smykket og meget smagfuldt prydet Paastels, et Pragteremplar af Pontificale Romanum (Biskoppernes Ritualbog) og en Canon Missæ som et Tegn paa den h. Faders særdeles Vaagenhed.

Hannover. „Stg. für Norddeutshl.“ skriver: Jesuiterpater Roh's Prædikener i den herværende katholske Kirke ere ogsaa nogle Gange bleve bivaanede af S. M. Kongen med Familie (som er protestantisk).

Paderborn. Den første Deel af de Kjærligheds-gaver, som ere indkomne hos vor Biskop og Redactionen af „Westf. Kirchenbl.“ for den hellige Fader, en Sum af 4000 Thlr., er nylig bleven affendt til Rom, og der ligger allerede en anden lignende Sum færdig. — Som Beviis paa den westfalske Adels Gævmildhed, fortjener vistnok det Factum at omtales, at Friherre af Papen paa Lohé ved Werl har tilsendt Biskoppen 1000 Thlr. som sin Peterspenge.

Wien. Hs. Em. Cardinal=Erkebiskoppen af Agram har som Peterspenge for Hs. Hellighed stjenket Paven 3000 Gylden og Medlemmerne af Metropolitancapitlet 1500 Gylden.

England. Vore Læsere ville vist erindre Beretningen i Nr. 22 f. N. om de scandaleuse Tumulter i den protestantiske Georgskirke i London. Man synes i London forøvrigt at være vant til saadanne smaa Tildragelser, eftersom det derformelig er blevet Mode, at holde saakaldet Substjeneste i Skuespilhusene!! En engelsk Lov forbyder nemlig at spille Komedie paa Søndagene, og derpaa speculere de nidkjære anglicanske Prædikanter, for at hiblokke Publicum. Fra Løvedag Nat Kl. 12 indtil Mandag Morgen ere Theatrene, disse „Satanstempler“, lukkede for Satan, og da er der Plads for „Jehova“, sige de. Victoria, Garrick, Britannia og Saddlerswell=Theatrene tjene i den Tid som Kirker. Den 15. December, skriver et Blad,

fandt to smukke Forestillinger Sted, Kl. 3 om Eftermiddagen og Kl. 6 om Aftenen. Texten til Prædikenen, som man holdt fra Scenen, lød: „Jesus er kommen i Verden, for at forløse Synderne, af hvilke jeg selv er den største.“ Den næste Dag gif Harlekin atter over Bræderne! Der hører sandelig en mageløs Frækhed til, ligeoverfor saadanne Tilstande endnu at ville agere som Reformatorer, d. v. s. Forbedrere i andre, katholske Stater! Gud bevare os fra Italiens engelske Reformatorer!

Paris. Den ærværdige Præst Desgenettes, den berømte Stifter af Broderskabet til Maria's hellige og ubesmittede Hjerter for Syndernes Omvendelse, er den 26. April sidst. blidt hensovet i Herren. Født i Alencçon i A. 1778, har Desgenettes siden A. 1832 været Sognepræst ved Kirken Notre-Dame-des-Victoires i Paris. Den til denne Kirke hørende Menighed ligger midt i Paris, omgiven af Theatre og Forlystelseshsteder. Al Tro og alt religiøst Sindelag var næsten aldeles forsvunden i den. Pengespeculationer, Fornøielser og Synder fortrængte hverandre i Dagens Løb. En med Had og Afsty parret Koldindighed imod Gud og Dyden var den herskende Tænkemaade i denne Deel af Staden; paa de høitideligste Dage for kirkelig Festsplæde stode Hallerne i Notre-Dame-des-Victoires øde og tomme. I hele Aaret 1835 var der kun 720 Communicanter. Da oprettede den bekymrede Sognepræst den 3. Decbr. 1836 Broderskabet „til Marias hell. og ubesmittede Hjerter for Syndernes Omvendelse“ — og allerede i A. 1837 beløb Communicanternes Tal sig til 9950. Saaledes var det nærmeste Niemed, nemlig at fornye Soguet i det Indre og føre det tilbage paa det christelige Livs Vej, opnaaet. Men Naadens sienlynlige Vidundere ved tallose og paafaldende Omvendelser vakte hos den fromme Sognepræst den Tanke, at give Broderskabet en større Udvidelse. Den h. Stol imødekom hans Ønske; et apostoliskt Breve af 24. April 1838 ophøiede Broderskabet til et Erkebroderskab; — det tæller for Tiden mere end tyve Millioner Medlemmer, som ere udbredte over hele Jorden. Syndernes Omvendelse, Englands Tilbagevendelse til den katholske Tro og Udbredelsen af Mariedyrkelsen vare Gjenstanden for alle den fromme Sognepræsts Tanker og for al hans Virksomhed. I 1856 feirede han sit 50aarige Præstejubilæum. Trods sin høie Alder af 82 Aar viste den ædle Ælting sig endnu ligesaa bekymret for Sjæleens Frelse, som tidligere. I to Aar fristede han rigtignok Livet kun endnu ved den omhyggelige Omforg, som den berømte Læge Dr. Texier lod ham blive tilbeel — men tilsidst vare alle Konstens Anstrengelser forgjæves. Men hans Værker ville overleve ham, og hans

Navn vil overalt, hvor der kun gives Dyrkere af den h. Jomfru, leve i evig velsignet Minde.

Italien. I Toscana benytte Mange den nærværende Tingenes Orden til at anstille helbringende Betragtninger over Skjebnens Omskiftninger! Victor Emmanuel holdt den 14de April sit Indtog i Florents, for at sætte sig paa den Throne, fra hvilken hans snilde Agenter have forjaget hans egen Moders Broder. Hans Moder Theresia var nemlig en toscanisk Prindsesse og den nylig ved Victor Emmanuel fordrevne Storhertug hans kjædelige Duket! Allerede for 39 Aar siden var denne selsomme Victor Emmanuel som Barn kommen til Toscana med sine Forældre, hvor hans Fader Karl Albert, dengang forfulgt baade af Legitimister og Revolutionsmænd, søgte og fandt et Tilflugtssted hos sin Svigerfader, den i 1824 afdøde Storhertug Ferdinand, efterfom hans egen Familie havde forstødt ham. Denne Storhertug, som man nu udsjelder for en „Fremmed“, bestræbte sig dengang for at redde Karl Albert's Arveret, imod hvilken en med ham beslægter Fyrste intriguerede; men han anede dengang vistnok ikke, at Karl Albert's Søn engang skulde komme til at rive Kronen af hans Søns og Sønnesøns Hoved og sætte den paa sit eget! — Det er altid godt, at der i Toscana dog endnu gives Folk, som ere uhibede nok, for at stille sig denne sardinisk-kongelige Taknemmelighed for Die; men hvo veed, hvilket Omslag i Skjebnen der endnu forestaaer denne Victor Emmanuel, førend hans Dage have Ende!! De Revolutionaire bruge ham for Dieblikket som Pøpants til deres Diemed, men hvad ville de gjøre af ham, naar de have afbrugt ham?

Sicilien. I mange Avisberetninger om det sidste Opstands-forsøg paa Den Sicilien meldtes eenstemmigen, at Opstandens Middelpunkt var i Capucinerklosteret della Ganzia ved Palermo, og at Capucinerne selv ikke alene vare enige med Oprørerne, men at endog nogle Munkke bleve grebne med Vaaben i Hænderne af de kongelige Tropper ved Stormen paa Klosteret. Vigesom i forrige Aar de ved Indtagelsen af det ved Perugia liggende Kloster fangne „Munkke“, viste sig at være forklædte Rebeller, som havde taget Munkkehætten paa, saaledes ogsaa i det foreliggende Tilfælde, kun at der denne Gang er bleven anvendt en i Sandhed djævelsk List. Den protestantiske „N. Preuß. Ztg.“ bliver nemlig tilskrevet fra Paris: „Et herværende Gesandtskab har modtaget en meget interessant Beretning om Tildragelserne paa Sicilien, hvori det hedder,

at Kongens Justits har overbeviist sig om, at Munkene i Conventet della Ganzia i Palermo, hvor Sammensværgelsens Nede var, slet ikke have været virkelige Munkke, men faux frères (falske Brødre), revolutionaire Agenter af Mazzini. I over eet Aar var det lykkedes dem, at skuffe Klostersets Forstandere ved deres tilshneladende hykleriske Fromhed; de holdt hele Complotnets Traade i deres Haand. Paa Opstandsdagen faldt disse „falske Brødre“ over de virkelige Munkke og Forstanderne, knevlede dem og kastede dem i Arrest; derpaa gave de med Klosterkloffen Signalet til at bryde Løs o. s. v. Det er som om man læste et Capitel af en Røverroman, og dog er det den pure Sandhed.“

Tyrkiet. Paa Den Candia har Gouverneuren ladet 42 græske Præster fængsle, fordi de ere gaaede over til den romersk-katholske Kirke. Den franske Gesandt har imidlertid dog lagt sig derimellem og beraabt sig paa den lovede Religionsfrihed.

Marieforeningens

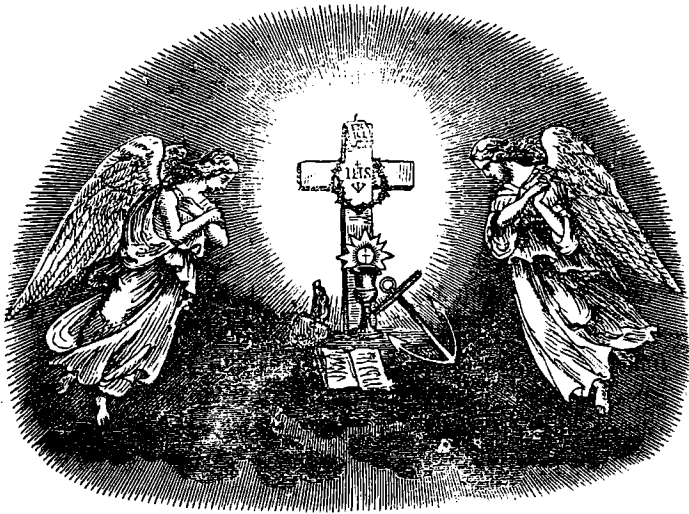
ærede Medlemmer indbydes herved til et Møde 1. Pintsedags Eftermiddag Kl. 4.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 20. Mai. — 6. Søndag efter Paaske (Exaudi). — Broderskab. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messie. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Catechisation.
- Lørdag d. 26. Mai er befalet Vigilie = Fastedag til:
- Søndagen d. 27. Mai. — Den Helligaands Nedlaedelse over Kirken. — 1. Pintsedag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messie. — Kl. 10 Levitmesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 høitidelig Vesper = Andagt.
- Mandagen d. 28. Mai. — 2. Pintsedag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messie. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Festandagt med Catechisation.
- Onsdag d. 30. Mai, Fredag d. 1. og Lørdag d. 2. Juni ere kirkelige Tamperdage og derfor befalede Fastedage.

Kjøbenhavn.

S. Friers Tegstifter.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

Sde Aargang.

Nr. 12.

Søndagen den 3die Juni.

1860.

„Skandinavisk Kirketidende“ udgaaer hver anden Søndag og leverer Subscriberne desuden i Aarets Lob gratis eet eller flere religiøse Skrifter. — Subscription paa denne Tidende indtegnes i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Hr. Konsthandler C. A. Blaufenstein, store Kjøbmagergade 7, og i alle Bøglæder; i de danske Stater paa de fgl. Postcontoirer. Prisen er 4 M. 8 St. Kvartalet.

Den katolske Kirkes Skjønhed.

(Fortsat.)

Simon. Bifeste Jomfru! Erværdigste Jomfru!
 Priisværdigste Jomfru! Mægtige Jomfru! Godhedsfulde Jomfru! Troe Jomfru!

Pr. Efter at vi saaledes have betragtet Maria som den guddommelige Moder, begynder nu en Række af Lovtaler, i

hvilke hendes Somfruelighed atter bliver særlig fremhævet. Vi prise den Allersaligste som den „viseste Somfru.“ Er Gudsfrugt og Dybmyghed, som den h. Skrift forsikker os, „Begyndelsen til al Viisdom,“ hvo vilde da betvivle, at Maria overgaaer Alle i denne sande Viisdom! — „Ærværdigste Somfru!“ Med hvor stor Ret fortjener hun ikke denne Benævnelse; hun, som Engelen hilfede med Vortaler, der aldrig ere blevne noget andet Menneſke tildeel, hun udbrod ikke i forfængelig Glæde derover, men underkastede sig, fuld af Tro og Dybmyghed, den Almægtiges Velsignelser. Men hvor meget mere maa hun ikke være os ærværdig, naar vi betænke, at Gud, Som randsager Hjerter og Nyrer og ikke lader sig stufte ved det ydre Skin, iblandt alle Hellige, hvis rene Wandel vi beundre, iblandt alle Martyrer, hvis Heltmod vi betragte med Forbauselse, iblandt alle Somfruer, hvis fuldkomne Reenhed ligesom forflyttede Himmelen ned til Jorden, fandt hende og kun hende at være den værdigste til en saa inderlig Forbindelse med Sig! Derfor kunne vi ogsaa med Rette kalde hende den „priisværdigste Somfru“ og med den katholske Kirke bede: „Hellige og ubesmitte Somfru, med hvilken Priis skal jeg love dig; Ham, Som Himlene ikke formaae at fatte, har du baaret i dit Skjød; velsignet er du iblandt Qvinderne og velsignet er din Livsfrugt!“ Men derfor kunne vi ogsaa hilse hende som den „mægtige Somfru,“ og stole paa hendes Forbøns Magt. Hvorledes skulde Gud ikke bønhøre hendes Bønner, hun som har æret Ham saa meget! Har Gud forundt Apostilene saadanne Naadegaver, at ikke alene deres Berøring, men selv deres blotte Skygge heldbrede de Syge, hvilken Kraft maae vi da ikke troe, at Han har forlenet Sin Moders Forbøn!*) Men sætte vi gjerne vor Lid til hendes Magt hos Gud, saa kunne vi paa den anden Side heller ikke tvivle om hendes Beredvillighed til at understøtte os ved sin Bøn, eller om hendes Godhed, og vi anraabe hende derfor som den „gødhedsfulde Somfru.“ Hun har jo allerede paa Jorden, i Cæna, agtet paa Menneſkenes Fornødenheder, og, uden først at blive

*) Basili Seleuc. Or. in annuntiat.

udtrykkelig bedet, derom forestillet dem for sin guddommelige Søn; hvorledes kunde hun nu, optagen i Himmelen og ophøiet for Frelserens Throne, glemme vor Nød, naar vi anraabe hende om hendes Forbøn, og naar vore Suster ikke angaae en underordnet Fornødenhed for Livet, men vor Skjebne i Ewigheden! Hun endelig, som under Korset har viist sig som den „troe Jomfru“ og Herrens Tjenerinde, da næsten alle Disciplene flygtede og hun alene trods sin Smerte og trods den hende omgivende Haan holdt ud, hvorledes skulde hun ikke bevare denne tro Udholdenhed ogsaa i sin Forbøn, naar det gjelder, at bede om den guddommelige Naade for Jesu Forløste og om Frelse for deres Sjæl! Gid disse mangfoldige Bønønskninger af Herrens h. Moder, altid mere maae opmuntre eder til at paakalde hende med Tillid og Fortrøstning hvergang I udtale dem!

Simon. Dertil ere de virkelig aldeles egnede. Jeg har altid troet, at jeg fuldkommen havde forstaaet disse Paakaldelser af den h. Jomfru; og jeg har ogsaa saavidt nok forstaaet dem, men jeg har dog ikke tænkt paa, at man, naar man rigtig betragter dem, kunde finde en saa rig og smuk Mening i dem. Jeg skal fra nu af bede det lauretanske Vitanie med endnu langt større Andagt og Opbyggelse.

Thom. Jeg tilstaaer, at jeg hidindtil just ikke har syntes særdeles godt om dette Vitanie, fordi jeg engang har læst noget derom, hvori det blev dadelst; men saaledes som De nu forklarer og betragter det, kunde jeg næsten faae det kjært. Imidlertid komme først lige nu endeel Udtryk, som klinge saa besynderlige, og med hvilke jeg derfor netop allermindst har kunnet forsoner mig.

Simon. Hvad der nu følger, forstaaer jeg rigtignok heller ikke, og især paa Grund af disse Udtryk har jeg egentlig bedet Hr. Pastoren om en Forklaring; imidlertid er jeg Dem nu kun saa meget desto taknemmeligere for, at De ogsaa har forklaret alt det Foregaaende saa udførligt; og jeg er overbevist om, at det Følgende vistnok ogsaa har en ligesaa smuk og opbyggelig Mening.

Pr. De Paakaldelser, som nu følge, ere vel billedlige Udtryk; men de have alle deres gode Grund og deres meget

smukke og dybe Betydning. Det er for største Delen Ord af selve den h. Skrift, som blive anvendte paa den h. Zomfru. Læs kun videre!

Simon. Retfærdighedens Speil! Viisdommens Sæde! Vor Glædes Marsag!

Pr. „Retfærdig“ kalder den h. Skrift og den katholske Kirke dem, som troligen bevare den Almægtiges Naade og benytte den, for derved at forfremmes i alle Dyder, for herneben at opnaae Livets Hellighed og hisset den evige Salighed. Men hvor er der en Retfærdig og Hellig, som i den saligste Zomfru ikke maatte erkjende Dydens Mesterinde, et herligt, begeistrende Exempel til Efterligning, et „Speil“ for det ægte fromme og hellige Liv? Men Fromhed og Gudfrygtighed ere ogsaa den sande Viisdom, og ligesom vi allerede have priist den h. Maria som den „viseste Zomfru,“ saaledes kalde vi hende her endnu engang og endnu eftertryffeliger et „Viisdommens Sæde,“ idet vi mindes hendes ophoiede Hellighed. Hun var i Apostlenes Selskab (Apostl. Gj. 1, 14.), da den Helligaand, hiin Viisdommens Aand, nedlod Sig over den fromme Forsamling; fandt Han i de Dvrige en saa frugtbar Zorbund, hvilke Frugter maatte Han da ikke frembringe i den h. Zomfru! Smidlertid kalde vi hende „Viisdommens Sæde“ og „Retfærdighedens Speil“ ogsaa endnu i en anden Forstand. Den evige Viisdom Selv har jo valgt hende til Sin Throne og i hende gjenspeiler Han Sig, Som vi tilbede og forherlige som den evige Retfærdighed. Naar ifølge Salomon's Udsagn en viis Søn er sin Faders Hæder, hvor langt berømmeligere er det da ikke, at være selve Viisdommens Moder.*) Det er da ogsaa det, som begeistrer os til hellig Glæde, og foranlediger os til at hilse hende som „vor Glædes Marsag.“ I Sin h. Moder har Gud æret og forherliget hele Menneskeslægten. Gud har plantet hende i Kirken, lig hiint Olietæ, hvoraf Noah's Due tog Olietædet, og vi kunne ikke nævne hende

*) Bern. sup. Miss. Hom. 4.

uden tillige med Glæde at tænke paa den aabenbarede Verdensfrelser og den salige Fred med Gud, som Han bragte til Jorden. Kunne vi kun med Sorg erindre os Eva's Synd, hvorledes skulde vi da uden hellig Glæde kunne tænke paa hende, som har født os Verdens Frelser og vor Redningsmand. Saaledes blev hun, idet hun fødte os Frelseren, tillige Aarsagen og Begyndelsen til alle vore kirkelige Fester, som jo kun ere en Fortsættelse og ligesom en Gjentakelse af hine hellige Dieblik i vor Forløsnings Historie. Hun er derfor ogsaa bleven Aarsagen til disse Dage, som ere fulde af hellig, festlig Glæde for os.

Simon. Aandelige Kar! Ærværdige Kar! Af Andagt opfyldte Kar!

Pr. Vi lade os ikke nøie med kun at ære hiin helligste Hemmelighed selv, i hvilken Guds Søn har efterladt os Sig Selv som vore Sjæles h. Spise; for Sacramentets Skyld ære vi selv de hellige Kar, i hvilke Det bliver feiret og opbevaret. Er nu selv det døde Metal os ærværdigt formedelst den h. Brug, som det er indviet til, hvor ulige mere ærværdig bør da ikke hun være os, som Herren iblandt Sine fornuftige Skabninger har udfaaret til Sin Bolig? Og hvorledes skulde vi ikke erkjende det som et af den h. Jomfrues smukkeste Æresnavne, at Gud udvalgte hende til et Redskab, saa at sige til et aandeligt Kar for hine Naadegaver, som han vilde skjenke den faldne Mennefteslægt til dens Gjenoprettelse! Var det ikke den Helligaand Selv, Som nedlod Sig over hende, for at omstabe hende til et Redskab for Verdens Frelse? Og den, som staaer den Allerhøieste saa nær og lever paa en saa inderlig Naade forenet med Ham, kan vissefelig heller ikke have nogen Mangel paa hiin Andagt, hvoraf de salige Aander ere opfyldte ved den Almægtiges Throne selv. Naar vi høre hende at udbryde i de jublende Ord: Magnificat anima mea Dominum, o: „Min Sjæl ophøier Herren, og min Aand jubler i Gud min Frelser!“ vil dette aabne os et Indblik i den rige Skat af glødende Andagt, som hun bærer i sin Sjæl. Og saaledes ære vi hende da med Rette som et aandeligt Kar, der ligesom synes opfyldt af hellig inderlig Andagt og Bønnens duftende Røgelse; men idet vi paafalde

hende, maae vi ogsaa nære det Haab, at hun ved sin Forbøn ogsaa vil nedbede over os den andægtige Bøns Aand af Gud. — Videre!

Simon. Hemmelighedsfulde Rose! Davids Taarn! Elfenbeens Taarn!

Pr. Gud klager igjennem Propheterne over, at Han i Jødernes Folk har skabt Sig en Uger, som var dyrket med stor Omhu, men som kun frembar vilde Torne og Tidsler. Over hvem iblandt alle Mennesker kunde Gud ikke føre lignende Klage? Men Een var der dog, der som en herlig Blomst af det jødiske Folk og den hele Menneskeslægt skød frem af hiint Tornekrat, saa skjøn, som nogenjinde en Sjæl kan være det. I Betragtning af denne den h. Gudsmoders aandelige Skjønhed og Storhed, anvender vor hellige Kirke paa hende hine Ord, som Salomon engang har talt om den evige Viisdom (Eccli. 24, 17): „Jeg blev ophøiet som en Ceder paa Libanon, og som en Cypress paa Sions Bjerg, ophøiet i Jericho; jeg hævedes som et skjønt Olietree paa Marken og som en Bøn ved Strandbredden.“ Og i den h. Jomfrues Litanie mindes vi ogsaa denne Vignelse og prise hende som Blomsternes Dronning, der i Pragt og Duft ikke bliver overgaaet af nogen anden, som den menneskelige Slægts „aandelige, hemmelighedsfulde Rose.“ I denne aandelige Skjønhed rager hun da liig et Taarn ud over alle Dødelige, og ligesom Taarnet tjener til Prydelse for store Byer og Paladser, saaledes ere David's kongelige Slægt, af hvilken Maria er fremgaaet, og hele Christenheden som Kong David's aandelige Efterkommere, ikke blevne prydede saa herligt ved nogenjomhelst anden puur Skabning, som netop ved den allerhelligste Jomfru. Omtrent af den samme Grund bliver hun da ogsaa kaldet et „Elfenbeens Taarn.“ Om Kong Salomon fortæller den h. Skrift (3. Kong. 10, 18.), at han byggede sig en stor Throne af Elfenbeen og beklædte den med det rene Guld. Ligesom nu hiin Throne bar den gamle Bagts viseste Konge, som var Jesu Christi Stammefader i Rjødet og i saa mange Henseender Hans Forbillede, saaledes har jo ogsaa Maria baaret Kongernes Konge, den guddommelige

Frelser selv i sit jomfruelige Moderkjød. „Af Elfenbeen, hedder det“ — saaledes lyde den h. Petrus Damiani's Ord over hiint Sted — „thi Elfenbenet egner sig netop fortrinsviis til at modtage en kunstig Bearbejdelse; og det, som deraf forfærdiges, bliver foretrukket for alle andre Arbejder. Elfenbenet glindser af en vidunderlig Keenhed, og udmærker sig ved sin Styrke. Men hvad er vel renere, end hiin vidunderlige Jomfrudom, som selv det himmelske Riges Beboere ønske at beskue? hvad er stærkere, end den Jomfrues Kraft, som Gud valgte til Sit Redskab, for at knuse Helvedes Magt*)?“ — Lad ogsaa os erkjende den h. Jomfru som Menneskeslægtens Pryd og Ære, da ville vi i hende ogsaa elske hine Dhyder, hvorved hun gjorde sig for-tjent denne Udmærkelse. — Læs nu videre!

(Fortsættes.)

Negerbørns Befrielse ved P. Olivieri fra Genua.

Paa Slavemarkedet i Kairo i Egypten leire hvert Aar Tusinder af stakkels Negre, Mænd, Qvinder og Børn; det er Slaverøvernes Offere, der under skjendige Mishandlinger, under hvilke de Fleste døe, blive som Kjøbmandsvarer bragte fra det indre Afrika, for under grusomme Muhamedaneres eller barbariske kristelige Plantageeieres Pidsk at gaae til Grunde paa Legeme og Sjæl i en langsom Martyrdom. Selv de Faa, som faae en bedre Herre, ere endnu meget uslykkelige. Og denne vanærende Handel flourerer i en Tid, som roser sig af sin Danelse, Cultur og Humanitet, som i foregivne „undertrykte Nationers“ Navn antænder Krigsfaakelen, og hvor Tøder og Tødsfænde gjøre et Djevles Spektakel over „krænkede Menneskerettigheder,“ naar et Tødebarn (Mortara) i sienstulig Dødsfare bliver døbt af en Tjenesepige, og derpaa ogsaa faaer en kristelig Opdragelse, som tilkommer det paa Grund af den modtagne h. Daab! At den „frie“ Republik Amerika endnu den Dag i Dag driver den skjendige Menneskehandel, at tusinde Offere for

*) Serm. 44.

denne Forbandelse blive nedstuede i Skibsrum, hvor de ere berøvede den til Livet nødvendige Luft, dse hobevis, forinden de betræde deres Tyranners Jordbund, det synes ikke at forårsage det antichristelige Skafferie „Mortara=Beer;“ da ubstøder det intet italiensk „Smertenskrig;“ thi der dse aarlig jo kun nogle tusinde stakkels sorte Mænd, Qvinder og Børn, som blive jagede som Vildt af Menneſkehedens Tigre, martyrede som Huusqvæg af amerikanske Menneſkehandlere!

Det var i Aaret 1838, da en ædel Genueſer paa Slavemarkedet i Kairo erindrede det Hverv, som en from Præst i Genua havde givet ham. Han ſaae en Dreng, som endnu bar Sporene paa ſig af raae Miſshandlinger, lænet op imod et Træ og ſeende ſørgmodig ned for ſig. Mange Laarer havde ikke formaaet at formørke hans store Dine, ſom undertiden mødte Manden, der ſtod for ham. Det ſtakkels Barn havde ikke kjendt ſine Forældre, var af Slavehandlere bleven ſlæbt fra det indre Afrika over Darfur igjennem Erkenen fra Dar Sennaar til Chartum og derfra igjennem Rubien, langs med Nilen, til Kairo, og ventede nu den Kjøber, ſom ſkulde indvie Offeret til Døden. Men Gud havde Forbarmelse med Barnet; Genueſeren betalte Prisen, og bragt til Genua blev det modtagen i en ædel Præſts Arme, hos hvem det tilbragte Barndommens første lykkelige Aar. Denne Præſteoldning var P. Nicola Olivieri. Han begyndte dermed ſit ſtore Værk — at indvie ſig til Negerneſ Befrielse og Opdragelse. Hans Forventninger om det første Barn bleve ikke ſkuffede. Drengen var i 1842 ſaa vidt i ſine Forkundſfaber, at han kunde indtræde i Propaganda=Collegiet i Rom, for at forberede ſig til at blive Miſſionair for ſit ullykkelige Fædreland. Han blev i 1852 promoveret til Doctor i Theologien, indviet til Præſt, og virker nu ſom Troesprædikant i Guinea med ſtor Velſignelse og under ſtore Kampe; thi han ſkriver til P. Olivieri iblandt Andet: „Dag og Nat maa jeg kæmpe med Methodiſter, Muhamedanere og Proteſtanter, ſom opbyde alle Kræfter, for at hindre det Gode. Da der i mindre end 3 Aar ere døde 20 Miſſionairer, ſaa beder jeg Dem om at grundlægge en egen Opdragelſeſanſtalt for Negerdrenge og ſenere ſende dem hertil til vore Landsmænds Omvendelſe.“

Da P. Olivieri ſaae det gode Udfald af ſit Forſøg, fulgte han med al Kraft ſine ſtore Tanker om Negerneſ Befrielse og Omvendelſe. Da han ſelv ikke beſad Formue, vidſte han at indtage katholiſke genueſiſke Familier for dette Værk og navnlig var det tre ſardinſke Embedsmænd, Grev Solaro della Margaritha, dengang Miniſter, Marcheſe Brignole Sale, Geſandt i Paris, og Ridder Paolo Cerutti, Conſul i Kairo, ved hvis og andre Menneſkevenners Hjælp det lykkedes ham, i det Hele at kjøbe 60 Negerbørn paa Markederne i Kairo. Da

Løstjøbelsen af disse Ulykkelige og deres Oversfibning til Europa kun langsomt kunde iværksættes uden hans personlige Nærværelse, saa indstibede den fromme Præsteolding, ledet af apostolisk Iver, sig en Morgen i Marseille tilligemed en gudsfrygtig Tjenestepige og seilede selv over til Kairo. „Ankommen hertil,“ fortæller Olivieri, „overbeviste jeg mig med egne Øine om, hvorledes hele Hjorder af Slaver bleve drevne til Markedet med Bidsten; deriblandt befandt der sig mange Mødre med Diende ved Brystet, Qvinder og Jomfruer af enhver Alder, smaa Dreng og Piger, som endnu ikke for længe siden vare fødte. Følelsen oprøres og Pennen vægrev sig ved at skildre den brutale Behandling, som de arme Fanger der maae lide, den Maade, hvorpaa Kjøber og Sælger undersøge deres Legemer, den ene for at prøve dem, den anden for at anbefale dem. Hvad behøves der endnu videre, naar vi sige, at disse Stakler blive kjøbt, solgte og behandlede som Lastdyr eller Slagteqvæg?“ Saavidt P. Olivieri, hvis Herte var greben heftigt. Denne Gang medbragte han 16 Smaa piger, tre bedagede Qvinder, nogle voksne Jomfruer og diende Børn. Fornemme og fyrstelige Damer kappedes ved hans Tilbagekomst om at mildne disse Ulykkeliges Lod; der danne sig Foreninger i Øvre-Italien og Frankrig, som tilstillede Olivieri store Summer for at opmuntre ham til at fortsætte det fromme Værk. De første Børn bleve anbragte i Klostrene i Marseille, Angers, Toulon, Lyon, Grenoble, Nizza, Ancona, Novara og Ferrara. Olivieri's Ky trængte igjennem hele Europa; især var det Qvinderne, som lode de stakfels løskjøbte Negre tilflyde deres virksomme Hjelp. I Tydskland antændtes denne Kjærlighedens Flamme, saavidt vides, først i Köln, hvor der i 1852 danne sig en Hjelpeforening.

(Sluttes.)

Kirkelige Efterretninger.

Rom. I Rom erfarer man altid mere, hvad een Mand's Fasthed og Energie er værd. Cardinal-Secretair Antonelli, med Hovedet af Malm, som derfor behager de Liberale saa slet og hvis Afskedigelse saa ofte er bleven forudsagt, har netop ved sin Udholdenhed sønderrevet den perfide Diplomatiske Net, og nu kommer ogsaa General Lamoricière, for med sit

Mod, sit Talent og sin Hæder dristig at byde Revolutionens truende Uveir Spidsen. Den forhenværende Helt fra Afrika, som aldrig har bøiet sit Hoved for det napoleoniske Keiserdømme, en ædel Franskmænd og en endnu ædlere Christen, griber Sværdet i Guds Navn til Beskyttelse for Kirken og Retsferdigheden: og neppe brøler denne afrikanske Løve høit ind i Verden, førend de frække Kolighedsforstyrre hængte med Hovedet og søge til deres Smuthuller. Din Opstande, Kolighedsforstyrrelser og revolutionaire Demonstrationer er der for Dieblittet ikke mere Tale om i selve Rom og de troblevne pavelige Provindsfer. Generalens Rundreise i disse Provindsfer, i Umbrien og Markerne, var et bestandigt Triumphtog; han indgyder Befolkningerne Haab, Mod og Tillid og Armeen Følelse af Værdighed. Derhos er Generalen en saa eiendommelig Magnet, at han fra alle Sider tiltrækker Skarer af Frivillige. Revolutionspartiet vilde gjerne tilintetgjøre Generalen for enhver Priis. Et Turiner Blad opfordrer til Bidrag, for at reise Generalen en „Stamstøtte“, og en revolutionair Klub havde allerede affendt to Snigmordere. Keiser Napoleon erfarede Planen, lod den pavelige Regjering strax underrette derom, og den strandede. Da Lamoricière hørte Anslaget, bemærkede han: „Jeg var fattet paa noget saadant; maa Guds Villie skee! men den, som Han beskytter, er vel bevaret!“ Det synes, at der hos Keiser Napoleon har fundet et Omfving Sted med Hensyn til Paven; i det Mindste bliver Lamoricière paa den mest forekommende Maade understøttet af den franske Overbefalingsmand i Rom, General Goyon, ved den pavelige Armees Organisation.

— Grev Merode, den h. Faders hidtilværende Geheimkammerherre, er bleven udnævnt til Krigsminister. Grev Merode, der som bekjendt tilhører een af Belgiens ædlestes Familier, har tidligere kæmpet under Lamoricière i Afrika, og han var det ogsaa, som foranledigede, at den h. Fader henvendte sig til den berømte Feltherre. — General Lamoricière modtog allerede kort efter sin Ankomst, just som han sad ved Middagsbordet, et anonymt Trudselsbrev, hvori han bliver kaldet „Frihedens Forræder“ og paa de italienske Frihedsheltes vanlige Maaner truet med Snigmord. Lamoricière lœe imidlertid deraf, og vedblev at spise med god Appetit. Efter den Tid skal han endnu have modtaget flere lignende Breve, som bedst karakterisere Victor Emmanuel's værdige Forbundsfællers Sag. Dersom Anmeldelserne af Frivillige til Pavens Armees vedblive som hidtil, gjør Generalen Regning paa, at han til Sommeren vil have fire nye Regimenter let Cavallerie og Infanterie foruden to Jægerbatailloner. Han mener, at han med

de nærværende Midler vil kunne forsvare Kirkestatens nuværende Stilling og gjøre den franske Garnison undværlig i Rom.

— Tolv franske Præster fra Lyon kom den 26. April sidst. til Rom med den første Deel af Peterspengen, til Beløb 60,000 Frcs. — Biskop Charbonel af Toronto i Canada, af een af Frankrigs ædlest og rigeste Slægter, nedlagde i den h. Faders Haand sin Stol og blev Capuciner-Novice i det her-værende Kloster. — I Bologna blev i neppe 5 Dage og uden forudgaaet Opfordring indsamlet 10,203 Frcs., for at sendes til Paven som et Beviis paa Trofskab. Paa Listen figurere 105 Geistlige og 300 Lægfolk. Dette — tilspøier Union — er den smukkeste Protestation imod Annexionen. — Frivillige vedblive at indtræde i den pavelige Arme. Der skulde endog nylig have indskibet sig 1000 Irlændere i Triest til Ancona, og efter hvad Gazette de Lyon melder, er ogsaa den unge Fyrste af Saignes, en Søn af den bekjendte belgiske Diplomat, indtruffen i Rom, for at indtræde i den pavelige Arme.

Kjøbenhavn. Aprilheftet af de i München udkommende „Historisch politischen Blätter“ bringer en omfangsrig Artikel: „Det nittende Aarhundredes Peterspenge,“ i hvilken de i Adresser, Indsamling af Peterspenge oc. fremtrædende Manifestationer fra alle Katholiker i alle Lande til Forsvar for den h. Stols truede Rettigheder blive sammenfattede i et storartet Billede. Vi optage her Indledningen til denne Artikel:

Anden Gang i et 14aarig Pontificat har det været Pius IX.'s Skjebne, at see Revolutionens aflænkede Furie at bryde løs mod den hell. Stol med alle Trædskhedens og Brutalitetsens Vaaben, men ogsaa anden Gang at opleve det gribende Skuespil, hvorledes Jordkredsens hele katholske Christenbed samdrægtigt opløfter sin Stemme for den hellige Ret og bedende og taffende jubler den h. Faders Standhaftighed imøde ved utallige Manifestationer. Sjelden traadte Kirken's Universalitet mere levende og veltalende i samtidige Ytringer fra alle Vindroens Rader frem for Verdens Dine, end i de mørke Dage, da Pius IX. i A. 1848, fordreven af Revolutionen, drølede i Gaëta. Dengang, da Dødsjænderne af al positiv Christendom jublede høit i djævelsk Skadsfryd, da utallige Talerstole drøede af pompøse Ligprædikener over „Antichristens Rige i Rom,“ da alle Bantrens Journaler i alle Tonearter varierede over Indlingsvisen: „Pavedømmet er dødt! Halleluja;“ — netop dengang blev Verden atter Vidne til et Exempel paa, at Forsnyets Veie ere andre, end hoffærdige Menneffers Veie, at den h. Petri Stol nok kan bestormes fra mange Sider, men ikke roffes, og at Hjemføggelens Tider kun ere en indvortes Forhyngelse og Styrkelse af den kirkelige Organisme. John Francis Maguire har i sit fortjensfulde Værk om Rom anført en herlig Række af

Exempler paa Kjærlighed og Hengivelse, som den h. Fader dengang modtog af Jordkredsens Katholiker, af Fyrster og Folkelag, fra Parlamenternes Sale og af diplomatiske Repræsentanter, af Biskopper og Lægdeputationer.

Men hvad ere hine Loyalitetsbeviser i Sammenligning med det opløstende Drama, som vi for Tiden see at udvikle sig for vore Dine, i Sammenligning med den vidunderlige Opflammelse af Troens Iver, med de Handlinger af den mest usofjærdede Frimodighed, den hengivne Troskab, den ildfulde Beltalenhed, den i Sandhed rørende Kjærlighed og Vedhængenhed, hvormed alle Katholiker i alle Verdensdele trostende og hjælpende og lykønskende omringe deres h. Fader i hans truede Stilling. Hyrdeskrivelserne og Adresseerne fra Frankrig og Tydskland, fra Polen og Holland, fra Storbritanien og Amerika, fra Spanien og Indien, fra Biskopper og Lægfolk, Corporationer og Privatmænd, de ere en Begivenhed, som i sin Storartethed endnu aldrig har set sin Mage, en Triumph for Kirken midt i Trængslerne, et Vidnesbyrd om Troens Eenhed og Almindelighed, hvilket for Jøder og Hedninger kun kan synes en Daarstab og være en Forargelse; — universel saavel efter Glæderummet, som efter Tal og Rang og Stand, efter Tungemaalenes Mangfoldighed og Folkarakterernes Forskjellighed. Igjennem den hele katholske Verden gaacer kun een Bøn, og hvor der er reist et Alter, der vende Hjerterne sig i en fælles Følelse af Smerte og Sympathie mod Christenhedens Midtpunkt. Det er Hjerternes store Balsfart til Rom.

Mainz. Den 7. Mai bleve atter 3000 Gylben, sammenstude af de Troende i vort Dioces for den h. Fader, assendte til den pavelige Nuntius i Wien. Den første Nemisse beløb 2000 Gylben. —

Østerrig. For Protestanterne. Tvende keiserlige Rescripter til Gunst for Protestanterne i Østerrig have i Retfærdighedens Aand afhjulpet en stor Trang. Hs. M. Keiseren har nemlig ved Befaling af 22. April med Hensyn til de Protestanterne i Ungarn og dets Vilande betræffende Patenter anordnet, at den af Kultusministeriets Afdelinger, som skal bestaae af Protestanter, ufortøvet skal træde i Virksomhed, og at den tillige skal ordne de øvrige Kronlandes protestantiske Skole- og Kirkeanliggender. Den nævnte protestantiske Afdeling skal foreløbig bestaae af tre Raader, som allerede ere udnævnte. — Et andet keiserligt Rescript af 26. April anordner Ansættelsen af protestantiske Feltprædikanter, saaledes at der ved hvert af de 6 Garnisonssteder (Wien, Verona, Ofen, Bemberg, Prag og Hermannstadt) ansættes to Garnisons-Feltpræster, den ene af lutherisk, den anden af reformeert Confession. De skulle have samme Lønning som de katholske Feltcapellaner. 3 Krigs-

tilsælde skulle to protestantiske Feltpræster medgives hver Armees, for at besørge Hospitaltjenesten. Hidindtil har der, saavidt vi vide, kun været ansat to eller tre Feltpræster i den hele østerrigiske Armees, og det sidste Rescript afhjælper saaledes en følelig Trang. Men jo pienesynligere den østerrigiske Regjering ved disse og andre Forbedringer betragter det som sin Opgave, at fuldstændiggjøre de i Keiserstaten hidindtil udførte vigtige Reformers, desto tydeligere fremtræder derved ogsaa visse Blades nedrige Afseer, som det kun er om at gjøre, at sværte og nedsette det katholske Østerrig i dets Modstanderes Interesse.

Schweiz. Ved en høitidelig Forsamling i Nidwalden har Folket med stormende Bifald, med blottet Hoved og med Haanden opløftet mod Himmelen, voteret følgende Adresse til den hellige Fader, som man ikke kan henføre til det vanlige Slags:

„Vi Landamtmand, Landraad og Landsfolk af Canton Unterwalden nid dem Walde i Schweiz, samlet ved den ordinaire Landsforsamling i Wyl ved Na, have paa det høiærværdige Præstecapitels Andragende voteret følgende Hengivenhedsadresse til H. S. Hellighed Pave Pius den Niende:

„Helligste Fader! Kjærlighed og Hengivenhed for den hellige romersk-katholske Kirkes Overhoved har fra umindelige Tider været vore i Gud hvilende Forsædres særegne Hæder. Vidne derom er de hentrundne Aarhundredes Historie. Men kraftigere end Historien vidner derom et kostbart, uforglemmeligt Document, som vore Forsædre have modtaget af Christenhedens Faders og øverste Hyrdes indviende Hænder som Aerkjendelse af deres Troskab og Hengivenhed for den romerske Stol og som de have opbevaret os, deres Efterkommere, som et dyrebart og ærefuldt Mindesmærke. Dette er vort Landsvaaben — Dobbeltnøglen i rødt Felt, — som Pave Anastasius den Første allernaadigst har forundt vore salige Aner til Løn for ydet Hjælp og som Pave Julius den Anden i Trefdens Aar 1512 har stadfæstet og fornyet ved Foræringen af et værdifuldt Banner. Naar vi med Rette regne os det til Ære, som Efterkommere af vore fromme Forsædre at see os i Besiddelse af et saa hæderligt Mindesmærke, saa regne vi os det heller ikke mindre til Pligt og Ære, ogsaa at være Arvingerne til deres uforanderlige Troskab og Hengivenhed for den hellige katholske Kirkes Overhoved. Stor var derfor vor Smerte, da det Sorgens Budskab om vor helligste Faders haarde Prøvelser og overordentlig store Lidelser trængte over til vore Bjerge. Den Voldsomhed, hvormed Oprørets forbryderiske Haand griber ind i Kirkens hellige Besiddelse, har fremkaldt vor dybeste Harm. Den uhorte Utafnemmelighed, hvormed den mildeste Fyrstes huldriste Kjærlighed bliver gjengjældt, har opfyldt vore Hjertter med inderlig Bedrøvelse. Thi i Angrebet paa Kirkestaten see vi et velberegnet Angreb paa Pavens Selvstændighed

selv og paa Kirkens, hvis af Christus indsatte Hoved han er. Om endstjondt vi kun er et fattigt Bjergfolk, tilskynder Kjærligheden til Christenhedens fælles Fader os dog til at give vore oprigtige Følelser Udtryk, idet vi slutte os til de Hylninger, som fra den ene Verdens Ende indtil den anden af Millioner Katholiker blive nedlagte ved Fødderne af den hæderligste og overste Stridsmand for Kirkens Retligheder. Her, under Guds frie Himmel, i det hele Folks Nærværelse, paa dette hellige Sted, hvor vore Forfædre i 500 Aar have holdt deres Møder, her paa Stans' historiske Jordbund, hvor vor Landepatron, den høifalige Broder Nicolaus af Flüe, i Aaret 1481 forsonede de uenige Eedsforbundne med hverandre og formanede dem til at holde fast ved den sande katholske Tro; her, hvor hans værdige Sønnesøn og Efterfølger, den ærværdige Guds Tjener og Landsfader Konrad Scheuber, saa ofte har talt Opbyggelsens og Belæringens Ord til det forsamlde Nidwaldner Folk; her endelig, hvor den hæderlige Ridder Melchior Luësi, Gesandt for Edsforbundets katholske Cantoner paa det hellige Concilium i Trident, som Landamtmand saa ofte har taget Ordet for Ret og Retfærdighed — her udtale vi for idag og for stedse, høit og høitideligt, med blottet Hoved og Haanden opløstet imod Himmelen, vor Hylдинг, vor dybeste Grefrygt, vor usoranderlige Hengivenhed og oprigtigste Kjærlighed for den katholske Kirkes hellige Overhoved, Hans Hellighed, Pave Pius den Niende, love ham evig Trostfab og Lydighed og bede i al Ydmyghed om hans apostoliske Velsignelse." —

Italien. Victor Emmanuel er paa sin Rundreise igjennem de „indcorporeerede“ Provinser den 2den Mai indtruffen i Bologna — Hovedstaden i den revolterede Romagna — og strax meldte Telegraphen, at han i Domkirken var bleven modtagen af en „talrig Geistlighed med et Te Deum.“ Det var atter, som det nu opklarer sig, en ægte sardinisk Løgn. Te Deum'et er rigtignok blevet sunget, men Præsterne vare Feltpræster af den sardiniske Armee, som maatte ledsage Kongen, fordi man havde forudsæet, at Geistligheden i Bologna selv vilde holde sig borte. (Cardinal=Erkebiskoppen af Bologna og hans Capitel havde allerede forladt Staden flere Dage i Forveien). Den franske Consul i Bologna melder nemlig til Paris: „Kongen er bleven temmelig godt modtagen her i Byen; men paa Landet, hvor Beboerne ere Paven hengivne, var Modtagelsen meget kold; i de Landsbyer, som Kongen reiste igjennem, raabte Bønderne: „Paven leve!“ Te Deum'et i Domkirken blev sunget af sardiniske Feltpræster. Paa Ballet manglede hele Adelen paa faa Undtagelser nær.“ Altsaa selv i Bologna, hvor det revolutionaire Parti havde concentreret al sin Kraft, for at gjøre Demonstrationer, var Modtagelsen ikke „begeistret,“ men kun „temmelig god“; men Landsfolket vil slet ikke

vide noget af den excommunicerede Konge som dets Befrier, men raaber ham sit Livat for sin retmæssige Herster, den milde og gode Pius, høit og aabent lige ind i Ørene! Og alt det, efter at Cadour og Consorter vistnok ikke have ladet det mangle paa Evangeliend, Trudsler og Løfter. Mon nu vore liberale Uvishelte ville lade den tusinde Gange gjendrevne, tusinde Gange paany opvarmede Snak om „Præsternes almindelig forhadte Rædselsregimente“ høre igjen?

Toscana. Cardinal Corji, Erkebiskop af Pisa, udmærker sig ved sin faste og bestemte Optræden; han negtede sin Deeltagelse ved Victor Emmanuel's Modtagelse og sagde, at han vilde modtage Kongen saaledes, som den h. Ambrosius i Mailand modtog Keiser Theodosius. Han skal ved en Privat-Audients have sagt Kongen mange drøie Sandheder, som gjorde stort Indtryk paa dennes endnu ikke ganske fordærvede Hjerte. Ogfaa den øvrige Geistlighed i Pisa opførte sig paa en værdig Maade.

Nordamerika. Japanesisk Gesandtskab. Et Gesandtskab fra Japan (bestaaende af to Gesandter af prinselig Rang med et Følge af 16 hvide Civil- og Militairembedsmand og 53 Tjenere) er den 28. Marts indtruffet i San Francisco (California), for at begive sig videre til Washington, Præsidentens Sæde. Amerikanse Blade vidste ikke at gjøre Ophævelse nok heraf og efter dem ere „de Forenede Stater den første kristelige Magt, som har havt den Ære at erholde et Gesandtskab fra det afsluttede Japan.“ Saadanne Paastande bevise et totalt Ukjendskab til Historien: allerede for tre Aarhundreder siden har den katolske Kirke opnaaet det af Japan, hvad den protestantiske Handel nu for første Gang troer at opnaae. I A. 1522, tredive Aar efter den h. Franciscus Xaverius' første Prædiken i hiint store Trige, sendte tre japanesiske Konger et høitideligt Gesandtskab til Rom, for at tolke den h. Petri Efterfølger deres Tak for Christendommens Velgjerning, som de havde hans Omsorg at takke for. Gesandtskabet, som bestod af to Prindsler af kongelig Byrd, og to andre Embedsmænd, blev anført af en japanesisk Jesuit. Philipp II., Konge af Spanien, modtog det i Madrid med de største Æresbeviisninger og den 23. Marts 1585 holdt det under Klokkernes Lyd, Kanonernes Torden og Folkets Jubelraab sit Indtog i den evige Stad. Pave Gregor XIII., fuld af Glæde og Haab, beviste Gesandterne et glimrende Gjestevennskab, som ogsaa hans Efterfølger, Sixtus V., fortsatte; hele Europa følte en saadan Interesse ved denne Begivenhed, at Historiefrieveren de Thou selv vilde skrive Beretningen om deres Reise; Republiken Venedig lod Gesandternes

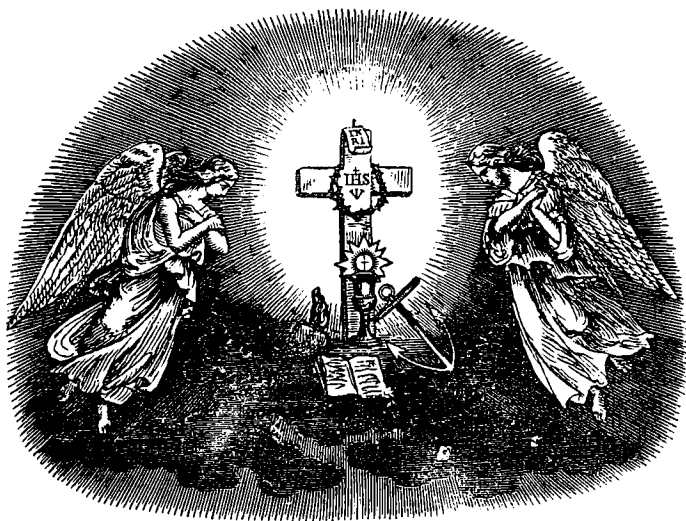
Portraiter male af Tintoret, for at opstille dem iblandt sine store Mænds Portraiter; de havde endnu og forevige saaledes Mindet om Jesuiternes hæderlige Arbejder i Japan. Ved Enden af det 16de Aarhundrede beløb de katolske Christnes Antal i Japan sig allerede til 1,800,000. 130 Medlemmer af Jesuiterordenen udbredte Evangeliet til alle Rigets Provinser og flere af dem trængte endog frem indtil Korea. Religionsøvelsen var offentlig; de store Stæder havde Kirker, Hospitaler, ofte ogsaa Skoler, Collegier og Noviciater. Nangazaki f. Ex. var inddeelt i 5 Sogne, i hvis Spidse stode indfødte Jesuiter; Missionairerne havde allerede oprettet et Observatorium i Saca og et videnskabeligt Academie i Myaco. Men snart forskaffede Engländernes og Hollændernes Ankomst Bonzernes (de hedenste Præsters) Had imod Christdommen mægtige Bundsforvandre. Den „ugifte“ Elisabeth af England lod sig ikke nøie med at gjøre Jesuiterne i England til Martyrer, men hun ophidsede ogsaa Japaneserne imod denne ærværdige Orden. Fra 1613 kjendte de ulykkelige Christne kun endnu Mishandlinger, Torturer og Blodbade; men saa blomstrende var den katolske Kirke, at der behøvedes en halvtredsiendstyveaarig Forfølgelse, for fuldkomment at quæle det christelige Navn i Blod. Saaledes have protestantiske Stater for meer end 200 Aar siden stødt Japan tilbage i Barbariet, og naar man nu fra denne Side atter ønsker at træde i Forbindelse med Japan, saa skeer det vel kun i mercantil Interesse, men neppe i Religionens og Humanitetens Interesse.

Kirkelig Grundringsliste.

- Søndagen d. 3. Juni. — Den allerhell. Treenheds Fest (Trinitatis-Søndag). — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Poimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Festandagt med Forelæsning.
- Torsdagen d. 7. Juni. — Christi Legemsfest (festum Corporis Christi). — Form. Kl. 6 og 12 stille Messe. — Kl. 9 høitidelig Procession, Levitmesse og dansk Prædiken. — Paa denne Festsdags Aften og de følgende syv Aftener feires Kl. 8 en høitidelig Andagt til det allerhell. Asters Sacramente. Den sidste Aften, d. 14. Juni, slutes den festlige Octav atter med en høitidelig Procession.
- Søndagen d. 10. Juni. — 2. Søndag efter Pinte. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Poimesse med tydsk Prædiken. — Aften Kl. 8 Andagt med Prædiken.

Kjøbenhavn.

©. Friers Bogtrykker.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

Sde Aargang.

Nr. 13.

Søndagen den 17de Juni.

1860.

„Skandinavisk Kirketidende“ udgaaer hver anden Søndag og leverer Subscriberne desuden i Aarets Løb gratis eet eller flere religiøse Skrifter. — Subscription paa denne Tidende indregnes i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Sr. Konsthandler **C. N. Blankesteiner**, store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglæder; i de danske Stater paa de kgl. Postcontoirer. Prisen er 4 M. 8 Sk. Qvarialet.

Provincial-Conciliet i Köln.

(Sluttet.)

Provincial-Synodens fjerde og sidste offentlige Møde fandt Sted d. 17. Mai, paa Christi Himmelfartsfest, i Metropolitankirken og blev, ligesom det første Møde, indledet ved en høitidelig Procession fra St. Andreaskirken. Hs. Eminence Cardinal-Erkebiskoppen celebrerede den høitidelige Pontifical-

messe. En Messe for Mandstømmer af Høflinger, fortræffelig udført af Domcapellet og heelt igjennem holdt i smuk kirkelig Stiil, gav Høitideligheden hiin inderlige Varme og Stemning af Andagt, som de vanlige Instrumentalmesser saa ofte lade savne. Efter de indledende Bønner fortsattes Oplæsningen af de publicerede Decreter. De angik for største Delen kun Punkter af den kirkelige Disciplin, nemlig: Biebisfoppernes og Domcapitlernes Rettigheder og Pligter, Metropolitens Stilling, Sognepræsternes og de øvrige Sjælesørgeres Pligter, de hh. Sacramenters Uddeling (i de tidligere Decreter i det 3die Møde havde man i Henseende til Sacramenterne blot fremhævet de dogmatiske Bestemmelser om samme; her gjaldt det, at fornye ogsaa de kirkelige Forordninger og rituelle Forskrifter om deres Uddeling), forskjellige Anordninger om den kirkelige Gudstjeneste, om Kirke=Musik, Kirkebygninger, Paramenter, Kirke=Utensilier, Kirkeformue &c. Derpaa fulgte endnu nogle Belæringer om de Geistliges Liv og Pligter overhovedet, og til Slutning et dogmatisk Decret om den allerfalgste Jomfru Maria's ubesmittede Undfangelse, hvilket vel med Villie var blevet valgt som Slutning paa det Hele, for saaledes at stille hele Værket under den h. Jomfrues særdeles Beskyttelse. Efterat alle Conciliets Fædre havde tilkjendegivet deres Bisfald med de oplæste Decreter, bad Conciliets Promotor Hans Eminence om, efter gammel Sædvane at udnævne Synodal=Vidner (Testes synodales) for de enkelte Diocæser, som indtil det næste Concilium skulde vaage over Udførelsen af de nu fattede Beslutninger. Fra hvert Diocæs bleve dertil foreslaaede tvende Mænd, og de tilstedeværende Testes afslagde strax Ed paa denne Pligts troe Opfyldelse. Derpaa blev Forkyndelsesdecretet om den næste Provincial=Synode oplæst, ligesom det pleier at skee ved ethvert Concilium; det blev berammet til Aaret 1863. Tilfjældt fulgte det Decret, som udtalte Synodens Slutning. Paa Høialteret laae de oplæste Decreter i flere Exemplarer, og de enkelte Bisfopper steg nu op til Alteret, for ligesom ved Guds Fødder at bevidne deres Samtykke til dem ved deres Underskrift. Da Conciliet saaledes var sluttet, henvendte Hs. Eminence omtrent

følgende Ord til de forsamlede Fædre: „Lover Herren, alle Folkeslag, lover Ham, alle Slægter! thi Hans Barmhertighed er befæstet over os og Herrens Ord vedbliver i Evighed! Vi kunne anvende disse den kronede Sangers Ord paa denne vor Sammenkomst; thi det Herrens Ord, som vi have forkyndt, er og forbliver evigt det samme, og over os bliver Guds Barmhertighed befæstet. Vi have fuldendt Værket, det svære og dog saa lette Værk: svært, thi det handler om evige Sandheder, som ere lagte i vor Haand; let, thi, ligesom Shvstjernen fast og sikkert lyser Skipperen imøde paa det stormberægede Hav, saaledes er der ogsaa os givet en Klippe, som ikke kan høies ved nogen Storm, ikke kan knuses ved nogen Brænding, — Kirken, Petri Klippe. Idet vi fæstede Blikket paa denne, var Arbeidet os let, og med Glæde see vi tilbage paa det. Vi glæde os høilig over, aabent at kunne udtale, med hvilken Enighed vi i broderlig Kjærlighed have confereret og decideret, hvorledes vi ikke ved Afstemninger efter Fleertallet, nei, men i alle, selv de mindste Spørgsmaal, fra det første Capitel indtil det sidste, aldeles eenstemmig en have taget vore Bestemmelser. Nu staaer der kun endnu tilbage for os at nedlægge vore tagne Bestemmelser for hiin h. Stol, paa hvilken vi have haft vort Die henvendt under vore Forhandlinger og Beslutninger, den apostoliske Stol. Hjertelig Tak maa jeg nu sige Eder, ærværdige Fædre! I som med Eders Iver og Eders Wiisdom saa virksomt have fremmet det store Værk; Tak maa jeg sige Eder Alle, som have understøttet os ved Eders Videnskab og Eders Klogskab. Vore Diøceser kunne prise sig lykkelige ved at besidde saa mange og saa dybt videnskabelige og med saadan Sjæleiver opfyldte Mænd. Takket være fremfor Alt Gud alene, den Allerhøieste, Hvem det hele Værk alene tilhører. Maatte Han give det sin Fuldbendelse!“ Efter denne inderlige og varme Tale fulgte de ved alle Concilier brugelige „Acclamationer“, i hvilke alle de forsamlede Synodal-Medlemmer takkede Gud, taknemmeligen paakaldte den ubesmattet undfangne Gudsmoder og de forskjellige Diøcesers Skytshelgener og derpaa ønskede Hs. Eminence og alle for-

fsamlede Biskopper, alle Deeltagerne i Conciliet, saavelsom ogsaa Staden Köln, Lyffe og Velsignelse.

Disse „Acclamationer“ lyde i ordret Oversættelse fra det Latinske saaledes:

En enkelt Biskop: Den allerhelligste og udelelige Trefoldighed Lov og Tilbedelse af enhver Skabning i de stedsevarende Evigheder! — **Alle:** Lovpriesning gjentyde fra Alles Mund for Faderen og Sønnen og for den Helligaand, Som udgaaer af Begge!

B.: Vor Gud og Herre Jesus Christus Tilbedelse og evig Herlighed! — **Alle:** Lad os tilbede Kristus, vor Konge!

B.: Den allerfeligste Jomfru, Gudsmoderen, den uden Arvesynd Undfangne, Forherligelse og andægtig Dyrkelse! — **Alle:** Skjøn som Maanen, herlig som Solen; Dig prise alle Slægter salig; anbefal os til Din Søn, forestil os for Din Søn!

B.: Den h. Petrus, Apostelfyrsten, den h. Josoph, den h. Matthias, den h. Ludgerus, den h. Liborius, den h. Bernardus, den h. Wiho, vore Diocesers Patroner, og alle Helgener altid Være og Raakaldelse! — **Alle:** Med mægtig Beskyttelse staaer eders Gjorder bi og afværger alle Farer fra dem!

B.: Den h. Fader, Pave Pius IX., Vogteren af Troens Reenhed, Befordrerer af den ubesmittede allerfeligste Jomfrues Dyrkelse, Forsvareren af den kirkelige Frihed og den h. Petri Arvegods — **Alle:** usvækket Mod i Gjenvordigheder, fikker Beskyttelse imod alle Angreb, herlig Triumph over Guds og Kirkens Fjender! Amen. Amen.

B.: Hans Eminence Erkebiskop Johannes, dette Conciliums vise Formand, Fornyerer af Concilierne i denne Proviinds efter tre Aarhundreders Forløb, Tak og evig Løn! — **Alle:** Algode Gud! ophold vor Erkebiskop karst i mange Aar, at han af den Sæd, som Du har forundt ham at udstrøe, i Glæde maa see riig Frugt at fremvoxe.

B.: De høiarværdigste Biskopper, som have medvirket til dette Conciliums Høitideligholdelse, Tak og lykkelig Tilbagekomst til deres Gjorder! — **Alle:** Forund, o Gud vor Herre, at det, som Dine Tjenere virke til Religionens Fremme, til Geistlighedens Opdragelse og Beileidning og til Befordring af Tro og Fromhed iblandt

Folket, maa have et heldbringende Udfald; og forund dem selv naa-
digen det evige Liv som Løn!

B.: De høiærværdigste Biebisfopper, Prælaterne og Domherrerne
samt alle Verdens- og Ordensgeistlige, som vare kaldede til Med-
virkning, Lykke og Velsignelse! — Alle: Stadfæst, o Gud, hvad
Du har virket i dem, og led deres Fjed i Overeensstemmelse med
Dit Ord!

B.: Alle denne Provindses Præster Lykke og glædelig Velsig-
nelse i en rigelig Høst! — Alle: Staae Dine Tjenere bi, o Herre,
at de maae forske i Din Lov og iagttage den af ganske Hjerte!

B.: Beboerne af Staden Köln, den romerske Kirkes altid tro-
faste Datter, Naade og Lykke! — Alle: Udgyd, o Herre, en rig
Regn af Dine Naadegaver over Dit troende Folk, at det maa for-
blive i den sande Tro, og ved et reent Liv træde i de tallsøse Mar-
tyrers Fodspor, som have forherliget denne Stad ved deres Blod,
— i Evighed! Amen.

Efterat Hs. Eminence havde givet alle Fædrene Fredens
Kys og endnu i Særdeleshed havde taffet i sit og alle forsam-
lede Bisfoppers Navn Fyrstbisfoppen af Breslau for hans
Deeltagelse i Conciliet, sluttedes hele Festligheden med Te Deum
og den erkebisfoppelige Velsignelse.

Den katholske Kirkes Stjånhed.

(Fortsat.)

Simon. Huus af Guld! Pagtens Arf!

Pr. Dgsaa disse Benvænnelser ere laante af den gamle
Pagt. Om Tempelet i Jerusalem fortælle de hellige Skrifter,
at det indvendigt ganske var overtrukken med Guld. Ligesom
nu Guldet er det kostbareste af alle Metaller, saaledes tjener
det os her som Forbillede paa den guddommelige Naade, med
hvilken den saligste Bomfru var prydet af Herren. „Du er
fuld af Naade, Herren er med Dig“, siger Engelen til hende.

Saaledes byggede den himmelfste Konge Sig dette Huus, herligere end af Guld, i hvilket Han værdigedes Selv at stige ned og at boe. Den nylig nævnte h. Petrus Damiani siger*): „Salomon og hele det israelitiske Folk bragte ved Indvielsen af hiint Tempel, som kun var bygget af Steen, et saa rigt og høitideligt Offer. Hvilken Glæde maa derfor ikke Betragtningen over den h. Jomfru vække i det christelige Folk, efter som Gud Selv ikke forsmæede at stige ned i hende som i det helligste Tempel. Naar de hh. Bøger sige os, at Gud er stegen ned i hiint Salomon's Tempel og har opfyldt det med Sin Herlighed, saa er det, efter den h. Pauli Ord, altsammen kun sagt som Forbetydning. Men paa hvor langt herligere Maade har Han ikke værdigedes at forblive i den h. Jomfru: i hende er jo Ordet blevet Kjød, og har boet iblandt os! Jo større dette nye Tempels, denne levende Helligdoms Værdighed derfor er, desto mere sømmer det sig ogsaa for os, at hædre den ved vore Væresbeviisninger“. — Nu behøver jeg vel neppe endnu at sige eder, hvorfor vi kalde den h. Moder en „Pagtens Arf“. I hiin Arf, som stod i den gamle Pagts Tempel, bleve Lovens Tavler opbevarede; i Maria vilde den guddommelige Lovgiver Selv boe. I hiin gamle Arf havde man til Erindring om Udgangen af Ægypten nedlagt Aron's Vandningsstav og en Prøve af hiin Manna fra Orkenen; i Maria antog Den Mennefkeheden, Som vilde være vor Fører og vor Spise, og Som Selv er Veien, Sandheden og Livet. Af uforraadneligt Træ var hiin gamle Arf forfærdiget; dette erindrer os om den ukrænkede Reenhed, som Herrens hellige Moder bevarede i sit hele jordiske Liv. Da Pagtens Arf engang, bortranet af Tjender, var bleven hensat i et Afgudstempel, styrtede Afgudsbillederne knuste ned fra deres Værespladser. Maatte det gaae enhver Synd og ond Tilbøielighed paa samme Maade i alle dem, som flittigen indvie sig til Betragtningen og Paakaldelsen af den saligste Jomfru! Og visstelig, hun vil ikke lade det fattes paa sin mægtige Forbøn for os til dette Dømed.

*) Serm. 45.

Simon. Himmelens Port!

Fr. Hvad kunde vel mere træffende betegne den h. Jomfrues høie Værdighed, end naar vi kalde hende „Himmelens Port“. Himmelens Konge og Herre har jo valgt hende, for at hende at antage den menneskelige Natur, og for igjennem hende at indtræde i det menneskelige Liv, ligesom igjennem en Port, der skiller Himmel og Jord fra hinanden. Men med Frelseren er det himmelske Rige selv atter vendt tilbage paa Jorden, efter at det ved Stammeforældrenes Synd var forsvundet fra den. Og saaledes er Maria i Sandhed bleven os den „Port“, igjennem hvilken Himmeriget igjen har holdt sit Indtog i vor Midte. Hun bliver imidlertid ogsaa endnu paa en særdeles Maade en „Himmelport“ for os, naar vi i vore Bønner bede om hendes Forbøn. Er det ikke hende, ved hvem vore Bønner da trænge til den himmelske Faders og vor Frelseres Throne? Vi kalde hende ikke sjelden vor Midlerinde hos Gud. Ikke som om vi vilde tilskrive hende hiin Mægling eller hiint Midlerembede, som ved vor guddommelige Frelser Selv er bleven fuldbyrdet imellem os og den himmelske Fader, men fordi hun forbedende staaer ligesom midt imellem Gud og os, og saaledes udvirker os Guds Velgjerninger. Derfor siger f. Ex. den h. Bernard*): „Du frygter for, o Menneske, at træde hen til Faderen, du blev i Paradiset forstrækket for hans blotte Stemme og skjulte dig bag Løvet; — Han gav dig Jesus som Midler. Frygter du ogsaa for at nærme dig Ham? Han er din Broder og dit Skjød, forsøgt i Alt, dog uden Synd, og barmhjertig. Men maaſtee ſkyer du ogsaa i Ham den guddommelige Majestæt, eftersom Han nok er bleven Menneske, men tillige ogsaa vedblev at være Gud? Henvend dig da til Maria!“ — Og sluttelig maatte den hellige Jomfru blive os Alle en „Himmelport“ derved, at vi efterligne hendes straalende Dyder, og ved denne Efterligning engang naae hen til Bestuelſen af den evige Herlighed!

Simon. Morgenstjerne!

*) Serm. in nativ. B. M. V.

Pr. Som en bølgmørk Nat thngede Guds Forbandelse paa Jorden, som de første Mennesker havde neddraget ved deres Synd. Om ogsaa undertiden en Prophet opløstede sin Stemme, for at forkynde Forløsningens kommende Dag, saa maatte dog den hele Menneskeslægt i fire saunfulde Aartusinder vente paa Frelseren, der som Verdens Lys skulde oplyse alle Mennesker. Men ligesom Morgenstjernen og Morgenrøden gaaer forud for Dagslyset, saaledes kom ogsaa Maria som et Forbillede og Forbud paa det sande himmelske Lys. Hun er „Morgenstjernen“ midt i den aandige Dæmring, som endnu herskede kort før Frelserens Ankomst; hun er Morgenrøden, paa hvilken følger, ja af hvilken Retfærdighedens Sol bliver født*). Videre!

Simon. Nu følger atter Benævnelser, hvoraf vi i det Mindste forstaae Ordene. Jeg er glad og taknemmelig for, at jeg nu kjender Betydningen af disse Navne, som vi tillægge den h. Somfru. Jeg tænkte mig det nok, at de maatte have en smuk og opbyggelig Mening.

Thom. Ogsaa jeg er nu temmelig forsonet med disse Udtryk, ved hvilke det forresten vel ikke er til at forundres over, at man finder dem anstødelige, saalænge man ikke forstaaer dem.

Pr. Det kan gjerne være, at man maaskee ikke ynder det, hvis Mening og Betydning man endnu ikke har lært at forstaae; men det er meget uretfærdigt og overilet, at udtale en ugunstig Dom over Ting, som man endnu ikke alborligen har gjort sig Umage for at blive bekendt med! Lad os nu gaae videre!

(Fortsattes.)

Ret eller Magt?

Løsningen af det store Spørgsmaal, som Overskriften indeholder og som i vore Dage bevæger Europa, beskæftiger i alle Lande de dybeste Tænkere, de dygtigste Stribenter. I de følgende Linier meddele vi vore Læsere Indholdet af en Brochure, som en spansk Retslærd, Soaquim de Miro, nylig har ud-

*) Petr. Dam. Serm. 40.

givet i Madrid. Forfatteren, som er Advocat, har opfattet sin Stands Opgave, at bistaae den undertrykte Ret og gjøre den gjeldende, fra Christendommens Standpunkt og indviet sit Talent til den høieste og helligste Sag, som nogensinde kan overdrages en Retfærdighedens Talsmand og Forsvarer.

Forfatteren sætter sig først den Opgave, at udvikle Betydningen af General Lamoricières Proclamation. Sidstnævnte gaaer som bekjendt ud fra den Tanke, at der i Revolutionen atter reiser sig et Slags Muhamedanisme. (See Skand. Kirketid. Nr. 10 Side 158.) Muhamed og hans Efterfølgere feirede ogsaa kun deres Triumph ved Magten. Deres Exempel bliver fulgt af Revolutionens Tilhængere. Deels støtte disse deres Hensigter paa Stemmernes Majoritet, deels opnaae de deres Siemød ved Vaabenmagt.

Og i Grunden viser det sig ogsaa som fuldkommen begrundet og sandt, at de liberale Kammermajoriteter og overveiende Fleertal ved andre Afstemninger ikke ere andet, end Midler for det revolutionaire Parti, Magtens Kiler under det ydre Skin af Retten, som blive drevne ind i det christelige Stats-, Rets- og Sociallivs System, for efterhaanden at sprænge det.

Pius IX. sætter Retten imod denne brutale Magt, den Ret, som selv bliver agtet af hans Tjener, eftersom kun de systematiske og principielle Modstandere af Tingenes christelige Ordning kunne miskjende, at den af ham repræsenterede Sag er **Retfærdighedens**, Frihedens og Civilisationens Sag.

Denne Anskuelse bliver i flere Capitler af Brochuren gjenneført med Dygtighed og Skarpsindighed af den talentfulde Advocat fra Madrid. Europa har for Tiden kun at vælge imellem to Veie. Det første Capitel udvikler den Sætning, at der kun kan være Tale om, enten at erkjende Retten, eller at bøie sig for Magtens frygtelige Tyrannie. I det andet Capitel beskæftiger han sig med Congressen og fremsætter et Beviis for, at ingen europæisk Congres af hvilken som helst Bestaaffenhed og Sammensætning har juridisk Dygtighed og Competence til at bestemme over den h. Stols verdslige Herredømme. Enhver Competence, som den tillægger sig, kan kun beroe paa den ydre Magt; det er Indholdet af de tre følgende Capitler.

I det sjette fremstiller han Pius IX. for det romerske Folk, hvad der for ham er en Anledning til at underkaste Folkesuverainitetens Theorie en nærmere Drøftelse. At udtale og gjøre den Grundsætning gjældende, at Folket efter Behag kan slutte sig til dette eller hiint Kongerige, betyder saa meget, som at stille Verden under den materielle Magts Herredømme. Det syvende Capitel har den Bestemmelse, at bedømme hiint Raab efter „Reformer,“ som de Revolutionaire lade

høre overalt, idet de gjøre sig til Echo af det philosophisk-humanistiske Parti, det vil med andre Ord sige, af den moderne Hedendom. „Sandelig,“ udraaber Hr. de Miro i retfærdig Harm, „hvad har Pius IX. gjort? Hvad besylder man ham for? Dersom man kan gjøre ham en Bebreidelse, saa er det den, at han for meget afforte sig sin Charakter som verdslig Fyrste og lod den ganske gaae op i den Velvillies og Godheds Følelser, hvilke han nærer som Fader for alle sine Under-saatter.

Forfatteren slutter med en begejstret Opfordring til alle Katholiker og alle Ordrenens Venner, om at stille sig paa Ret- tens Side. „Der gives ingen Middelvei,“ siger han; „den Dag, da Afgjorelsens Tærninger maae falde, bryder alt frem: enten for Gud eller imod Gud, enten for Ordenen eller for Anarchiet, enten for den brutale Magts Despotisme eller for Fornuftens fredelige og milde Herredømme. Katholiker! tænker og overveier! I Stormens Brusen, i Lidenstaberens Strøm, som buldre frem, frigjorte for alle Lænker, maae I vide, hvilken Veid fører til den endeløse Forvirrings Chaos og hvilken der fører til Frelsens Havn. Paven vil ikke give efter for Revolutionens Fordringer. Han vil hellere hengive sit Liv, end forlade Guds, Kirkens og Retfærdighedens Sag. En saadan Beslutning bør efterlignes af os. Nølen er ikke mere paa Tide, Tvivlraadighed er ikke mere tilladelig. Vi maae enten slutte os til den h. Fader eller opstille os iblandt hans Forsølgeres Staver. Eders Ufølsomhed, eders Kulde og Vigeegyldighed i denne Kamp paa Liv og Død imellem de Grundsætninger, hvorfra paa den ene Side Anarchiet udgaaer, hvorpaa paa den anden Side Samfundets Frelse beroer, vilde være en Forbrydelse, et Angreb paa Retfærdigheden. Endnu engang! Der gives ingen Middelvei! Enten for Paven eller imod ham! Dersom I gaae med ham, vilde I finde Beskyttelse under hans Hyrdetelt, hvis ikke, er Eders Undergang uundgaaelig. Vee Eder, dersom I paa det stormbevægede Hav forlade den h. Peter's lille Skib. Dette vil ikke gaae til Grunde; men I styrte i Eders Fordærvelse. Dette vil ikke lide Skibbrud, fordi det er lænket til hiin Klippe, som byder alle fjendtlige Magter Trods. Da Revolutionerne og Ugudeligheden have udtaaret Pavedømmet til Skive for deres Had, saa vælger I det til Eders Fører! Det har formanet Eder til at bede; saa beder da! Naar det imorgen forlanger Eders Liv, saa værere beredte; kommer, iler hid til dets Forsvar og forsvarer i Samme Religionen, Thronen, Eiendommen, Familien!”

En protestantisk Dom

om den h. Faders nærværende Stilling findes i „Protestant. Volksblatt für Stadt u. Land,“ i hvilket den dybsindige og bjærve protestantiske Professor Leo i Halle skriver Følgende:

„Paven vedbliver paa sin simple, prægtige Maade at gjøre Revolutionen Modstand. Som Svar paa alle Franskmændenes og revolutionaire Italieneres Fordringer til Paven fulgte den 26. Marts Banbullen, i hvilken Paven beviser, at Kirken til sin Frihed og Værdighed behøver Kirkestaten, som, saa ofte truet af verdslig Vindsyge og Revolutioner, dog er bleven opretholdt ved Guds Bistand og befæstet ved altid nye Netsgarantier; — at, hvo som lægger Haand paa denne Kirkens Arv, ikke blot træder den verdslige Net under Fodder, men selv bestræber sig for at omstyrte Kirkens Grundlag og saaledes staaer i Begreb med at begaae en satanisk Gjerning; at han ikke længere kan betragtes som en Søn af Kirken; hvorefter alle de, som enten factisk have taget Deel i de revolutionaire Handlinger i Kirkestaten eller dog have opmuntret til dem og understøttet dem (altsaa ogsaa Napoleon og den jerdinste Konge og deres Hjelpersjelpere) ere udelukkede fra Kirken for alle Tider, indtil de have gjort Bod og efter Evne givet Opreisning. — Det vil gaae dermed som med den gamle Napoleons Excommunication; Tusinde ville først lee ad den og Millioner ville lade den gaae ligegyldigt forbi deres Dren; men for ligesaa mange Millioner vil den være en guddommelig Piil i Hjertet, eller i det Mindste for Egoismen synes et fortræffeligt Middel til Modstand ogsaa imod de revolutionaire Despoter. Den vil nok blive virksom! De Millioner af Bønner, som fra den Dag af stige op til Himmelen fra alle katholske Kirker imod de skamløse Hoveder og Føvere for denne Revolution, vil ikke blive uden Virkning! Kirken har gjort sin Pligt, og Guds Belsignelse vil ledsage Gjerningen, om maaskee ogsaa paa vidunderlige Veie. Men vi misunde Katholikerne for denne deres Kirkes sluttede Eenhed og Virkekraft og haabe, at ligeoverfor et saadant organisk Liv og en saadan moralsk Kraft ogsaa Mangen iblandt vore lutherske Troesfæller vil gaae i sig selv og afstaae fra den Skuffelse, at der kun gives en usynlig Kirke uden alt organisk Liv; thi omendkjøndt al Mand er usynlig, ligesom Gud Selv, vilde ogsaa Kirkeaanden jo kun være et sødt, virksomt og daabløst Chaos af gudelige Subjecter under Djævelens Svøbe, naar den ikke paa en organisk Maade fremstillede og uddannede sig, ligesom Guds Mand Selv paa en organisk Maade har dannet sig og synlig fremstillet sig i Skabelsen. . . . Men Paven er ikke bleven staaende derved, ved Udtalelsen af Kirkebanden kun at opfylde sin kirkelige Pligt,

men han har ogsaa kaldet General Lamoricière (der som bekendt just ikke er nogen Ven af Napoleon) i Spidsen for sin Hærmagt, for endelig at blive befriet for Franskmændenes ubehagelige Beskyttelse i Rom. De romerske Revolutionaire omgaaes med den Plan, at reise sig imod det pavelige Regimente, saasnart Franskmændene drage bort, idet de gjøre Regning paa, at Sardinerkongen maa tage sig af dem med Vaabenmagt og saaledes begynde Krigen paany. Vi ville jo kunne afvente, hvorledes Gud vil lede Hjerterne og Slagene. Imidlertid er det en Trøst at see, hvorledes Pavens Liv og egen Erfaring har lært ham, hvilket umætteligt Svælg det revolutionaire Parti har; og ligesom han i sin tidligere Stusselse, ved sin forekommende Eftergivenhed imod de saakaldede „italieniske Duster“ i Aaret 1846 har hjulpet til at fremkalde den hele Storm, som hidindtil har raset i Europa, saaledes er det nu ogsaa ham bekliffet, energisk at gjøre Begyndelsen til at stille denne Storm.“ —

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Den romerske Aarbog (Annuario romano) for Aaret 1860 udbiiser, at den katolske Kirke over den hele Verden tæller 850 Bispesømmer og 90 apostolske Vicariater. Af hine Diocæser ere de 80 oprettede af den nu regjerende Pave, Pius IX. Iblandt dem: 11 i de Forenede Stater, 4 i det nordlige Amerika, 2 i Sydamerika, 3 i Brasilien, 1 i Californien, 1 i Terranova, 1 i Mexico, 2 i Canada, 2 i Kongeriget Neapel, 1 i Ungarn, 1 i Toscana, 2 paa Antillerne, 1 i Afrika, 1 i Frankrig, foruden dem i Holland og England.

— Søndagen den 6. Mai blev den ærværdige Sarcander erklæret for „Salig,“ Søndagen den 13. Mai den ærværdige Rossi, og den 20. Mai den ærværdige Joseph Labre. Sarcander er som bekendt en Martyr, som blev dræbt af Protestanterne for sin h. katolske Troes Skyld. — Kongen af Neapel har, som det hedder, oversendt den romerske Regjering et rentefrit Laan af 5 Mill. Frcs. Desuden have de pavelige Kasser den 11. Mai modtaget $\frac{1}{2}$ Mill. Frcs., som videre Indtægt af Peterspenge fra England og Amerika. — En pavelig Corvet har fra Benedig medbragt de otte Kanoner, som

Hertuginde af Parma nylig har foræret den h. Fader. Adskillige andre Fyrster have tilfagt lignende Gaver. — For kort siden udgik fra det pavelige Trykkeri det første Bind paa 900 Sider af „Orbe Cattolico.“ Dette Bærk skal, som bekendt, offentliggjøre alle Biskoppernes Hørdeskrivelser og deres og de Troendes Adresser til den h. Stol i en fuldstændig Samling. Det første Bind indeholder Adresserne 2c. fra Biskopperne i Frankrig, Belgien og Schweiz.

— I det Romerske hersker endnu fuldkommen Ro, og de tidligere revolutionaire Demonstrationer ere ganske ophørte. Historien bliver, siden Lamoricière har begyndt sin Virksomhed, altfor farlig og dyr; derfor ere visse Folk netop saa hadefulde paa ham og søge at forhæne ham paa enhver Maade. — Aftenen før Christi Himmelfartsfest indkom 880 £ Sterl. (c. 7,800 Rdl.) som „Peterspenge“ fra Dioecet Buffalo i Nordamerika og paa selve Festsdagen 550 £ Sterl. (c. 4,900 Rdl.) fra det vestlige District i Skotland. Uagtet de Hindringer, som den franske Regjering lægger i Veien for Indsamlingen af „Peterspengen,“ vinder Bærket i Frankrig dog altid et større Opving. Saaledes er der f. Ex. indkommet fra Ungers 500,000 Frcs. (c. 167,000 Rdl.), som bleve indsamlede i to Dage, og fra Staden Toulouse 60,000 Frcs. (20,000 Rdl.), som Gave fra enkelte fornemme Familier.

Italien. Erkebiskoppen af Bologna, Cardinal Viale Prela, er død. Hans Død er et uerstatteligt Tab for Kirken. Den Afbøde var født 1799 i Bastia paa Corsica og modtog 1853 Cardinalsværdigheden. Efter en 29aarig diplomatisk Løbebane, for det Meste i Tydskland, vendte han 1856 tilbage til Italien, for at bestige den erkebiskoppelige Stol i Bologna. Hs. Em. var i 11 Aar (1845—56) Nuntius i Wien og har som bekendt ledet Forhandlingerne i Anledning af det den 15. Aug. 1855 imellem Østerrig og den h. Stol afsluttede Concordat. Ufædvanlige Aands-gaver prydede ham som Diplomat, udmærket var hans Regjering af Erkebispedet Bologna. Allerede i længere Tid var han lidende, det sidste Aars Tildragelser have fremkaldt hans Død. Ved Victor Emmanuel's sidste Besøg forlod han Bologna, omendstjøndt han var dødsfyg, og forbød Geistligheden paa det Strengeste enhver Forbindelse med den excommunicerede Fyrste.

— Af et andet Blad optage vi her endnu Følgende om denne værdige Prelats Endeligt: Cardinal Viale Prela, Erkebiskop af Bologna, hvis Død den 15. Juni vi allerede have meldt, var en Mand i Ordets videste Forstand;

han afveg ikke en Fingersbred fra den Bei, som Bligt og Overbeviisning anviste ham. Denne Bei maatte nødvendigst krydse Sardinerkongens, og kun Døden unddrog den ædle Kæmper for Net og Kirke den offentlige Forsølgelse, som allerede truede ham. Hans Capitel-Vicar, Msg. Ratta, som den 14de skulde række ham det h. Vandringsbrød, maatte overlade denne smertelige Gæsplygt til en anden, da han selv — allerede var fængslet. Imidlertid havde Kjernen af den bolognesiske Adels indfundet sig ved den høitidelige Handling; Domcapitelet, alle Stadens og mange af Nabostædernes Sognepræster vare ligeledes tilstede og afslagde saaledes et rørende Vidnesbyrd om den almindelige Kjærlighed og Frefrygt for den døende Overhyrde. Vi fremhæve dette, ikke blot fordi det kan tjene til Belysning af hans Personlighed, men fordi det ogsaa giver et Indblik i den insurgerede Romagna's sande Tilstande.

— Geistligheden og Sardinerkongen. I Biskoppen af Forli's Sogn var der 14 Geistlige, som ogsaa havde understrevet en Adresse til den sardiniske Konge. Biskoppen suspenderede dem som Følge deraf uden videre fra enhver gudstjenstlig Function. En Correspondent i Yhoner Tidende siger om Kongens Rundreise i de annecterede Provindser iblandt Andet Følgende: Excommunicationen tynger øiensynlig paa Kongen. Hvert Øieblik taler han om den. Naar han taler med Geistligheden, anbefaler han sig paa det mest Indtrængende til deres Bønner. . . . I Siena, Parma og Modena lode Biskopperne sig ikke see, ligesaa lidt i Pisa. Ikke een Præst indfandt sig. I Lucca lod Kongen Biskoppen hente, som havde trukket sig tilbage paa Landet, og han forblev en heel Time sammen med ham alene. Biskoppen skal have isjænket ham klar Viin: han er ogsaa aldeles Mand derfor. — Fra Rom skriver man til den protestantiske „N. Pr. Ztg.“: „I Bologna lod Cardinal Viale Prela Kirkerne lukke og bortfjernede sig tilligemed hele Geistligheden førend Kongens Ankomst. Men de sardiniske Militair-Capellaner i Kongens Følge aabnede dem igjen, og saaledes blev Tedeum affungen.“ Selv aabenbart Bedrageri har man ikke formaaet, for at faae et Tedeum. Den energiske og pligttrøe Biskop af Volterra i Toscana erholdt af Præsecten i Pisa Befaling til at synge et Tedeum, for at feire Toscanas Incorporation i Sardinien. Da Tiden var knap, henvendte Biskoppen sig desangaaende i en telegraphisk Depeche til sin Foresatte, Erkebiskoppen af Pisa, Cardinal Corsi. Hvem der ikke fik Depechen, det var Erkebiskoppen af Pisa, men hvem der fik den, var den verdslige Øvrighed, og denne skyndte sig med at tilbagesende en Depeche til Biskoppen af Volterra med de Ord: „Jeg synger det.“ Biskoppen troede nu at burde følge sin Foresattes Exempel og

fang Lebeummet; for sildig erkjendte han, at han var bleven be-
dragen.

Genna. Det herværende conservative Parti har oversendt den h. Fader en Hengivenhedsadresse med 12,000 Underskrifter. (Genna tæller 130,000 Indvaanere, og Trykket fra det revolutionaire Parti er der meget haardt, hvorfor det store Antal Underskrifter er saa meget mærkeligere.)

Bøhmen. De bøhmiske Katholikers Hengivenheds-Adresser til den h. Fader ere nylig blevne affendte til deres Bestem-
melsessted. Antallet af Underskrifterne beløber sig i Erkebispeet
Prag til 60,610, i det Leitmeritzske Diocæs til 56,460, i
det Bøhmergrænske til 32,504 og i det Budweiserske til
32,260. Regner man dertil de heri ikke medtagne Underskrifter
fra Foreningerne og Ordens-Geistlighedens særlige Adresser, saa
vil Totaltallet ikke blive under 200,000 fra Bøhmen alene.

Breslau. I Schlesien, hvor Katholikerne i Almindelighed
udgjøre den fattigere Deel af Befolkningen, har den Deel af
Peterøpenge, som allerede er bleven affendt til Rom, naaet
den betydelige Hvide af 20,000 Tlhr.

Holland. I Erkebispedømmet Utrecht er for den h. Fa-
der allerede indkommet over 1½ Mill. Gylde, hvoriblandt der
ogsaa findes Bidrag fra mange Protestanter i Holland.

Cochinchina. Den for omtrent to Aar siden begyndte og
endnu ikke endte fransk-spaniske Expedition til Cochinchina (Anam)
til Beskyttelse af den derværende katholske Kirke har hidindtil
kun havt lidet Resultat, mest vel fordi Frankrig saavel som Spa-
nien paa Grund af de politiske Forhold ikke have formaaet at
sende en tilstrækkelig Krigsmagt til dette saa langt bortliggende
Land og den derværende lille Hærmagt ikke har været i Stand til
at føre Krigen imod Despoten med Energie. Thi omendskjøndt
Uviserne undertiden have bragt Efterretninger om vundne Seire, saa
er Katholikernes Stilling der dog ikke bleven forbedret i ringeste
Maade. Tværtimod have deres Trængsler tiltaget i forhøiet
Grad, Forfølgelserne ere altid blevne haardere og grusommere;
de fleste Kirker og Collegier ere ødelagte, de europæiske Mis-
sionairer flygtede eller have skjult sig, et stort Antal af de indfødte
(anamitiske) Præster, Catecheter og Seminarister ere enten fæng-
slede, forviste eller dræbte; et endnu større Antal Nyomvendte
har deelt denne Skjebne, hvorved den Standhaftighed, hvormed
de have lidt de frygteligste Piinsler og selv Døden, fortjener den
største Beundring. Sandelig, disse blødagtige Asiater have viist

et Mod og en Troesfasthed, som overgaaer enhver Forventning og som sætter dem i Rang med de første Aarhundreders Martyrer. Thi ogsaa deres Martyrium er et lignende. Ligesom de Christne dengang i en blodtørstig Mængdes Paafyn bleve kastede for Asiens og Afrikas vilde Dyr, saaledes blive de anamitiske Katholiker for Troens Skyld kastede for de ophidsede Elefanter, under hvis Fødder de knuste opgive Landen. Og alligevel, saa godt som intet Frasald, ingen Fornegtelse af Herrens Navn! — Historien om denne anamitiske Christenforfølgelse vil engang have at berette de mest glimrende og berømmelige Gjerninger af katholsk Heltemod; det vil være en taknemmelig Opgave for Historieforfatteren at overlevere dem til Med- og Efterverdenen som lysende Mønstre, som levende Beviser for, at Christendommen, den uforfalskede katholske Christendom, endnu er kraftig nok til at forvandle Børn og Qvinder til Mænd, Svage og Feige til Helte. Og er det ikke forunderligt, hvorledes de Troendes Antal altid vozer trods Berøvelse, Fængsel, Marter og Død? hvorledes Omvendelser finde Sted ligesom Bøblernes Dine, og selv iblandt dem, som have ledet Forfølgelserne? Vi erkjende deri Guds Virken, vi see deri en Borgens for Kirkens endelige Seier, ogsaa der, hvor Djævelen kæmper den sidste fortvivlede Kamp for sit Herredømme.

Marieforeningens

ærede Medlemmer indbydes herved til et Møde Søndagen den 17. Juni Efterm. Kl. 4^{1/2}.

Til Efterretning for herv. fransktalende Katholiker

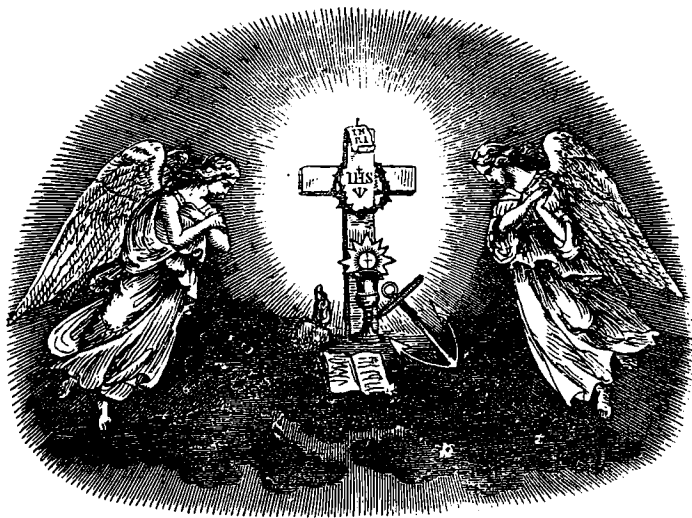
tjener, at der Søndagen d. 17. Juni efter Høimesse Kl. 10 Form. holdes fransk Prædiken i den hervær. katholske Kirke.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 17. Juni. — 3. Søndag efter Pinte. — Broderskab. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med fransk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Catechisation.
- Søndagen d. 24. Juni. — 4. Søndag efter Pinte. — Den h. Johannes den Døbers Fødselsfest. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt til Dynaaelse af en salig Dødstime.

Kjøbenhavn.

3. Evers Posttrufferi.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

8de Aargang.

Nr. 14.

Søndagen den 1ste Juli.

1860.

„Skandinavisk Kirketidende“ udgaaer hver anden Søndag og leverer Subscribenterne desuden i Marts Lob gratis eet eller flere religiøse Skrifter. — Subscription paa denne Tidende indtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Sr. Kunsthandler C. N. Blaufensteiner, flere Kjøbmagergade 7, og i alle Kongeriger; i de danske Stater paa de kongl. Postkontoirer. Prisen er 4 Mt. 8 St. Kvartalet.

Den katolske Kirkes Stjønhed.

(Fortsat.)

Simon. De Syges Frelse! De Bedrøvedes Trøsterinde! De Christnes Hjelp!

Pr. Vi have nu betragtet den saligste Jomfru paa de mangfoldigste Maader; snart hendes Dyder, snart hendes Egenskaber som Jomfru og Moder, snart igjen hendes Verdighed

som Gudsmoder og Forløsningens Redskab og Medhjælperinde. Nu mindes vi endelig ogsaa endnu, hvad hun er for os paa vor jordiske Vandring, og hvad hun er for Himmerigets Beboere. Helbredelse i Legems- og Sjælsfygdomme, Trøst i Bedrøvelse, Hjælp i Nøden, — det er med saa Ord Alt, hvad vi behøve i denne jordiske Taaredal og hvad vi haabe at opnaae ved den h. Gudsmoders Forbøn. Ligesom vore kristelige Forfædre i alle deres Trængsler henvendte sig til den h. Jomfru, saaledes gjøre vi det ogsaa altid endnu ved de Ord af Vitaniets, som du nylig har oplæst. Men hvadsommelst vi end nogenstunde ellers kunne bede hende om, det vil saa temmelig være indeholdt i hine saa Ord. Allerede den h. Ephræm, som levede 300 Aar efter Christus, har forfattet en Række af meget smukke Bønner til den h. Jomfru, som vi endnu besidde; i een af dem *) hedder det f. Ex.: „Staae mig bi nu og altid, o jomfruelige Gudsmoder, Varmhjertighedens, Godhedens og Mildhedens Moder, hjærlige Beskytterinde og Hjælperinde i dette Liv! Afvend alle fjendtlige Anfald fra mig, og hold mig paa Frelsens vei. Men bevar min Sjæl i mit Livs sidste Stund, og hold de onde Aanders mørke Magt borte fra mig. Befrie mig paa Dommens skrækkelige Dag fra den evige Fordømmelse, før mig ind i de Retfærdiges Tal og gjør mig til Arving af din Sønns og Guds Herlighed. Maatte dette, o hellige Guds Moder, ved din naadige Forbøn og Beskyttelse efter dette Pilegrimsliv blive forundt mig og Alle, som med Ydmyghed bede til dig og sætte deres Haab paa dig; ved din eenbaarne Sønns, vor Herre Gud og Frelser Jesu Christi Varmhjertighed og Mildhed.“ Saaledes beder ogsaa den h. Augustin **): „Hør vore Bønner og bring os Forsoningens Gave. Lad os opnaae ved dig, hvad vi med trofast Sind begjere. Modtag, hvad vi frembære, forund, om hvad vi bede, bortfjern, hvad vi frygte for; thi du er Syndernes Haab. Hellige Maria, understøt de Elendige, hjælp

*) In Tom. III. graec. ed. Assem.

***) Olim: Serm. 18. de sanct., nunc in append. 194.

de Forsagte, trøst de Grædende, bed for Folket, lad alle dine Tjenere glæde sig ved din Hjælp."

Simon. Det er virkelig meget fromme og smukke Bønner til Guds h. Moder.

Pr. Og som du seer, gjentages i dem kun altid det samme, som vi ogsaa bede om i det lauretanske Litanie, idet vi anraabe den h. Moder som „de Sygges Frelse, Syndernes Tilflugt, de Bedrøvedes Trøsterinde og de Christnes Hjælp“. Men ogsaa du, Thomas! kan af disse Bønner lære Noget, at nemlig allerede de første Christne, naar de bade til den allerfeligste Jomfru, ofte ligesom begjærede hendes Hjælp og Redning fra mange Under, og, ligesom vi, heller ikke hver eneste Gang tilføiede, at hun kun maatte opnaae alt det for dem ved sin Forsøn, da dette jo forstaaer sig af sig selv og enhver Christen veed det. — Endelig maa vi endnu tale om de Lovtaler, der ligesom Festen for hendes Himmelfart forestiller os den h. Jomfrues Forherligelse, og erindrer os om hvad hun er for Himmelsens Beboere. Læs engang disse Benævnelser!

Simon. Englenes Dronning! Patriarkernes Dronning! Propheternes Dronning! Apostlenes Dronning! Martyrernes Dronning! Bekjendernes Dronning! Jomfruernes Dronning! Alle Helgenes Dronning!

Pr. Velan da! Hører da af den h. Bernard's Mund Aarsagen, hvorfor vi kalde Maria „Englenes Dronning“. Han siger*): „Maa ikke Den, som har havt Gud til Søn, være ophøiet over alle Englenes Chor? Kalder ikke Maria Englenes Gud og Herre sin Søn? Og er ikke Han, Hvem Englene tjene og Himmelens Herredømmer og Magter ere underdanige, selv Maria underdanig? Hvorledes skulde ikke de himmelske Aander med Glæde ære Hende, som Guds Eenbaarne har udvalgt til Redskab for Verdens Freløsning.“ — Hun hedder fremdeles Patriarkernes eller Stamfædrenes Dronning. Hvo kunde vel med større Ret gjøre Fordring paa Navnet af en Stam-

*) Sup. Miss. Hom. 1.

moder for den menneskelige Slægt, end den h. Gudsmoder, som i sin guddommelige Søn fødte Verdens nye aandelige Liv? Uffeligere end hine, som vi i den gamle Pagt kalde Stammefædre, har Maria viist sig som Menneskeslægtens Moder, som den Moder, af hvem Livet for vore Sjæle blev født. — Vi kalde hende ogsaa „Propheternes Dronning“. Sandelig! hun er for sig selv bleven til Prophetinde, idet hun i hiin herlige Lovsang „Magnificat“ udraaber: „Alle Slægter ville prise mig salig.“ Var det ikke hende, om hvem Propheten Isaias forkyndte: „See, en Jomfru skal undfange og føde en Søn, hvis Navn er Emmanuel α : Gud med os“? Var det ikke hende, paa hvem alle Propheter saae med Længsel, for at den hele menneskelige Slægts Frelser maatte fødes af hende? — Hun hedder „Apostlenes, Martyrernes, Bekjendernes og Jomfruernes Dronning“. Ligesom de Hellige i den gamle Pagt længelsfuldt opløstede Blikket efter hende, som deres Dronning, saaledes see det nye Testaments Helgener tilbage efter hende, og erkjende hende som deres Herskerinde, Forbillede og Førerinde. Frelseren samlede de Tolv om Sig, for at gjøre dem til Redstaber for Sin Naademmeddelelse og Sit Prædikeembede; men Een havde Han kaldet tidligere, end alle de Andre; ikke, for at denne skulde forkynde Sandheden for Verden, men for at hun skulde give den evige Sandhed og Naadens Herre Selv den jordiske Tilværelse. Mere end nogen Apostel kunde den h. Jomfru gjentage hiint Ord af den hellige Evangelist Johannes: „Med mine Dine har jeg seet og mine Hænder have følt paa Livets Ord“ (1. Joh. 1, 1.). — Hvem kunde vi fremdeles vel med større Ret kalde en „Martyrernes Dronning“, end hende, som stod under Korset og i sit moderlige Hjerte maatte føle alle Sønnens Lidelser med? Have Martyrernes Lidelser deres Værd og Fortjeneste netop kun derved, at de forenede sig med Christi Lidelse, hvis Lidelse er da vel inderligere forbunden med Frelserens, end Hans egen Moders? — „Bekjendere“ kaldes de iblandt Guds forklarede Tjenere, som vel ikke have udgydt deres Blod og udstaaet Martyrdommens Piinsler for Evangeliets Sandhed, men som med en tro Tjeners Omhu have

opfyldt deres Herres Villie og ved et fromt, mønsterværdigt Liv aflagt en herlig Bekjendelse af deres Tro og saaledes erhvervet sig Udbødelighedens Krone. Efter at vi allerede have betragtet den h. Gudsmoders glimrende Dyder, behøver jeg nu ikke først at sige, hvorledes hun ogsaa deri foregaaer alle Christi troe Bekjendere med sit Exempel og med Rette derfor kaldes deres Dronning og Mesterinde. — Endnu mindre har jeg nødig at erindre om, hvorledes hun, Somfruen over alle Somfruer, fortjente sig Titelen af en „Somfruernes Dronning“, og saaledes prise vi da til Slutningen den h. Gudsmoder ogsaa som „alle Helgeners Dronning“, og erindre os den Hæder og Forherligelse, som hun nyder blandt de himmelske Skarer. Og ligeledes vi, mine Venner, ville med Englene og Erkeenglene, med Apostlene og Martyrerne, og med alle det himmelske Riges Beboere forherlige denne Helligste af alle Helgener og ære hende som vor Dronning. Af hendes kongelige Skat, som er saa rig paa op-højede Dyder og saa kostbar ved hendes Forbøns Kraft, ville vi begjære og modtage Velgjerninger for Tid og Ewighed.

Simon. Dronning, undfangen uden Arvesyndens Plet!

Pr. Den ædleste og kosteligste Steen, hvormed Gud har prydet Sin Moders og Himmeldronningens Diadem, er uden Tvivl hiint store Privilegium, at Maria's Sjæl og Legeme aldrig ere blevne besmittede af nogen Synd, ikke engang af Arvesyndens Plet; netop herved er hendes Ophjælpelse over alle Helgeners og Engles Chore som deres Dronning bleven fuldkommen retfærdiggjort: thi omendstjundt hun allerede fornedelst sin Værdighed som Gudsmoder staaer høiere i Rang end selv de høieste Engle, vilde hun dog, i sin Reenhed staae under Englene, dersom hun ogsaa kun et Dieblik havde været besmittet med Arvesyndens Plet, medens Englene jo ere forblevne aldeles pletfrie. Dette store Fortrin altsaa, at Gud, af Hensyn til hendes guddommelige Søns Fortjenester, naadigen har bevaret hende fri selv for Arvesyndens Besmittelse, er ligesom Fulendelsen af Maria's Glorie og Hæder og fremsættes derfor ogsaa her med Rette som Slutningen paa dette Litanie til hendes

Pris og Gæ. Men ligesom det skeer i alle andre Litaniar, henvende vi os ogsaa nu igjen til Ham, der siger om Sig Selv: „See, Jeg er Begyndelsen og Enden.“ Efterat vi nemlig have anraabt den h. Moder om hendes Forbøn, ere vi nu visse paa hendes Understøttelse, og i Forening med hende bede vi nu til Hærskarernes Herre Selv, at Han vil bønhøre os og forbarme Sig over os for Sin hellige Moders Skyld. Vi paaberaabe os det uendelige Offer, som Han engang har bragt, for at forsone Verden med Sin himmelske Fader: „O, Du Guds Lam, Som borttager Verdens Synder,“ formedelst den uendelige Forløsning, som Du har fuldbyrdet for os og for Alle, „skaan os, bønhør os, forbarm Dig over os!“

De Tilstedeværende havde fulgt denne Forklaring med stor Opmærksomhed, og der herskede en lydøs Stilhed under den. Man saae tydeligt, at det var dem meget magtpaaliggende, at forskaffe sig en grundigere Oplysning om denne Litanie-Bøn, hvilken de saa hyppigen læste. Men netop derfor havde ogsaa Præsten dvælet ved den og forklaret dens Indhold saa udførligen og fuldstændigt. Nu, efterat han havde endt, kunde han ikke forhindre, at der blev talt høit i hele Forsamlingen omkring ham. De Tilstedeværende talte indbyrdes med hverandre om enkelte Steber i Litaniet, udtrykte deres Glæde over det smukke Indhold og den dybe Betydning af denne ældgamle christelige Bøn, og man kunde godt see paa dem, at den ved denne Forklaring, som de havde hørt paa med en saa forstandig Deeltagelse, var bleven dem endnu kjærere, end den allerede i Forveien havde været. Da det desuden snart var paa Tide at stilles ad, ansaae Præsten det derfor passende, for idag at overlade dem til sig selv, og han bortfjernede sig ubemærket. De Enkeltes Drøftelser om nogle Punkter vedvarede endnu en temmelig lang Tid.

(Fortsættes.)

Negerbørns Befrielse ved P. Olivieri.

(Sluttet.)

Siden den Tid har P. Olivieri været utrættelig. Hvert Aar til forskjellige Tider foretager den nu næsten 72-aarige Olding den farefulde Reise til Søes og til Lands til Ægypten, for paa Kairo's og Alexandrias Markeder at løskjøre Negerbørn og anbringe dem i Klostre og Opdragelseshuse. Ursulinerinderne, Søstrene „af den gode Hyrde“, Nonnerne „af det h. Hjerte“ og af „Hjemføgelsen“, Søstrene „af Nazareth“ og mange andre Ordens-Samfund huse under deres gæstfrie Tag unge Negerpiger, og alle ere fulde af Taknemmelighed imod Gud, imod Olivieri og de Velgjørere, som deeltage i dette Redningsværk. Disse Børns Fremstridt blive meget roste; men hvad der mest griber Siendvidner og rører Mænge til Tæarer, er Synet af disse Børn, naar de ere forberedte til den h. Daab, hvorledes de fulde af himmelsk Andagt efter Daaben gaae til Herrens Bord, for at forene sig med deres Frelser. De havde indtil deres Løskjøbelse ingen Aenselse om Gud, om vor Frelser, om Guds kjære Moder, om den h. Religion, og i Besiddelsen af alt det føle de nu en Salighed, der i Sandhed skal være gribende. Redenfor mere derom. Men hvad har man i Siende med disse Børn? Hvad venter man af dem? De skulle ligesom Olivieri's første Discipel i Tiden vende hjem til deres Fædreland, skulle som modne Ynglinger og Somfruer, udrustede med den sande Troes og kristelige Dannelses Saaben, engang omstyrte Afgudsbillederne i deres Hjem og tæmme deres Landsmænds Vilddighed, de skulle paa Gubealtrenes Ruiner oprette et Alter for den sande Gud og i Afrika bygge en Dæmning imod hine elendige Kræmmerkjæles og Plantageciere's Gemeenhed, Vindesygge, Grusomhed og Nederdrægtighed, ved hvis Rigdomme Guds Hevn klæber og hvem mange Slavers Svøb, Tæarer og Blod anklage hos Gud og nedfalde Hans Straffedom. Dette er den eneste Vej, paa hvilken Cham's Efterkommere kunne blive førte ud af deres Glendighed og Ulykke. Olivieri's Værk har derfor en verdenshistorisk Betydning, fordi kun den kristelige Religion kan virkeligen civilisere Folkelagene. Ved at kristne Afrika civiliserer den det. Til dette Værk har selv en fattig Tjenestepige, som man neppe skulde have troet i Stand til at gjøre nogle Skridt fra sin Spinderok, medvirket overordentligt. Ikke alene har hun ledsaget Olivieri, for at pleie de stakkels Børn paa den besværlige Reise, men hun har endog to Gange selv, da hendes Herre var syg, gjort Reisen alene til Ægypten og saa længe søgt og handlet, indtil hun er vendt lykkelig hjem med sine Negerbørn og landet paa den italienske Ryst.

Men P. Olivieri vil ikke overgive sine Myndlinger til private Familier, deels fordi de der let kunde komme til at undvære den fornødne Pleie og maaskee ogsaa lide Skade paa Sjælen; deels fordi private Huses Formuestilstand let er underkastet Forandring, saa at de muligen kunde blive huusvilde, ikke at tale om, at Opvigten med de saaledes Adspredte ikke godt vilde være mulig. For at indrette deres Opdragelse efter eet Princip, oprettede P. Ludovica da Casoria af Franciscaner=Ordenen i Aaret 1854 i Neapel et Institut for Negerbørn, hvilket Foretagende især blev begunstiget ved Kong Ferdinand II. Denne Konge hbede Olivieri's Bærf stor Understøttelse. I det neapolitanfste Qvarteer Canochia ligger La Palma, hvor Franciscanerne, berømte for deres Velgjørenhed og deres Fortjenester af Missionen i Orienten, have deres Sæde. Med dette Kloster staaer Hospitalet for fattige gamle Præster i Forbindelse. I en Bygning bleve 1854 Negerdrengene anbragte og dette Institut forbunden med Ordenshuset. Rigtignok kunde Opdragelsen i Begyndelsen ikke understøttes ved en planmæssig Underviisningsgang. Børnene vare for det meste i en ganske raa Tilstand, endnu ikke døbte, og da de hørte til forskjellige Negerstammer, forstode de neppe selv hverandre. Dertil vare de i forskjellige Aldere, kom til forskjellig Tid i Anstalten, og saaledes kunde en ordnet Underviisningsplan naturligvis først blive mulig efterhaanden. Disciplene bære en særegen Dragt, ere underkastede visse Regler og have deres bestemte geistlige Øvelser. Tidligt om Morgenen forretter dette forte Chor Morgenbønnen i Fællesskab og bivaaner den h. Messæ, ved hvilken nogle fungere som Ministranter. Foruden Underviisningen blive de fyssefatte med huuslig Tjeneste, Havarbeide &c. Ligesaa er et andet Huus ubelukkende indrettet for unge Negerpiger. Man har den Hensigt, at uddanne dem, saavidt de dertil findes skikkebe, til barmhjertige Søstre, for engang at virke som saadanne i Afrika. De øvrige Piger ere, som allerede sagt, anbragte i forskjellige Nonneklostre, selv i Tyrol og Baiern, hvor Dronningen har viist sig meget hjærlig imod dem. I Generalberetningen af Marts 1859 bemærker P. Olivieri, at disse Børn vise en stor Modtagelighed for Religionen. Saasnart som de kun have et Begreb om den, siger han, bste de ved Synet af et Billede af den Korsfæstede, den h. Jomfru eller en Helgen ærbødigst Hovedet og fysse det. Naar de have lært en Bøn, vedblive de at bede den, saa at man er nødt til at sige dem, at det er nok, og selv da bede de endnu om at maatte bede til Jesus og Maria. Forstanderinden i Padua skriver til Olivieri: „De vil maaskee blive forundret over alt det jeg har at fortælle Dem om vor Zenobia (en Negerpige). Dette lidlige Barn udgjør vor største Glæde, ligejovn jeg ogsaa er overbevist om, at hun efter

den h. Daab vil være Herrens Glæde. Hun besidder et fortræffeligt Hjerter og forlanger ofte indstændigen at maatte begive sig til Kirken, hvad hun foretrækker for enhver anden Trøst, og der dvæler hun da i den opbyggeligste Andagt. Hvad skal jeg sige Dem om hendes sømme Kjærlighed, som hun nærer til den h. Jomfru? Hun kalder hende den skønne Moder. Naar hun i Haven seer en smuk Blomst, plukker hun den af og stynder sig for at bringe den til den h. Jomfrues Billede. Kan hun tænde et Lys foran hendes Billede, saa er hun lykkelig, staaer som henrykt for det og siger: O Maria, kjære Moder, lad mig ganske tilhøre Jesus! Meget ofte beder hun om den h. Daab, og en Dag ilede hun hen til en af vore Søstre, omarmede hende og raabte i høieste Begjæring: „Døbe mig, døbe mig, og saa Paradiset!“ Ogsaa i Ursulinerinde-Klosteret i Klagenfurt vare flere Negerpiger blevene anbragte ifølge Nonnernes inderligste Ønske. Desværre synes det tydske Klima at have været dem for strengt; maaskee var det ogsaa en Følge af tidligere stræffelige Mishandlinger, at de fleste af dem døde trods den kjærligste Pleje, og deres Død var overmaade opbyggelig. Vi ville her kun optage Noget derom. Først døde her Catharina Adjania; hun var altid indsluttet i sig selv, frygtløs og sty for Fremmede, indtil hun blev mere fortrolig ved den Velvillie, som visttes hende, thi, fortalte hun, Billedet af hendes gyselige Rov svævede hende altid for Øinene: „Fader sludt, Moder stukkert ihjel, jeg skjult mig under Stene, men fremmede Mænd ogsaa snart fundet mig og ført bort, da slaaet mig meget, meget.“ Fra disse Mishandlinger hidrørte altsaa i ethvert Tilfælde ogsaa hendes Sygelighed. Da hun var sengeliggende i omtrent 14 Dage og hendes Tilstand slet ikke syntes farlig, bad hun henimod Aften en af sine forste Medsøstre: „jeg beder, give mig Crucifixet, jeg døe endnu idag.“ Saaledes skete det; styrket med de h. Sacramenter efter Aftenbønnen døde hun 11 Aar gammel. De andre Medsøstre, i Begyndelsen uvidende om hendes Død, fordi man vilde skaarne og forberede dem, raabte, da de fik Kundskab derom, ganske glade: „Al hvor lykkelig vor Søster, kun Legemet dødt, Sjælen allerede i Himmelen hos Jesus og de kjære Engle!“ Enhver af dem ønskede, at hun ogsaa havde kunnet døe. Og de vare virkelig modue for Optagelsen i Himmelen. Angela Welle begyndte at sfrante, led med stor Taalmodighed og Munterhed, og naar man spurgte hende om, hvorledes det gif hende, svarede hun: „jeg takker, godt; hvad jeg lider, ikke meget, men kjære Jesus lidt meget for mig.“ Hendes gjentagne Udraab før Døden og i selve Døden var: „jeg takker, jeg takker! Gud gjengjælde eder Alt.“ Hun var 10 Aar gammel. Snart fulgte den lille Augusta Maritta og Hebevig Hagida hende i Sygeværket; begge lede i 8 Maanedes med stor Hengivelse, og naar man

spurgte dem, om de gjerne vilde være raske, svarede de: „som Gud vil!“ Da Augusta var nærved Døden og ikke uden Besvær mere kunde drage Ande, raabte hun: „Hviærværdige, jeg beder at bringe mig det lille Christusbarn og da gaae i Him-melen.“ Hun communicerede flere Gange og den sidste Dag af hendes jordiske Liv forudsagde hun det bestemt, at hun skulde døe den Dag. Hun døde om Aftenen den 1. Febr. 1858, først 9 Aar gammel. En Maaned senere døde ogsaa Hedevig Hagida. Hun havde yttret paa Sygesengen: „naar jeg bliver raske, vil jeg lære flittigt og da i Afrika omvende de Børn, som ikke vide noget om Jesus; jeg vil lære dem, hvorledes de kunne komme til Ham.“ Ogsaa de to endnu levende Børn ere sygelige, men ligesaa fromme, gode og flittige. Den ene aakom til Klosteret med affrosne Tæer; den anden er brystsyg. Efterat der nu ogsaa er blevet indrettet et Huus for Negerpiger i Neapel med sin sydlige Varme, vil vel Børnenes Anbringelse ophøre i Tidskland, som med sit raa Veirlig danner en for stor Modsatning til Afrikas glødende Sol. Men hvad vil der nu ogsaa blive af denne nye Skabning af den ægte christelige Kjærlighed, nu da Revolution og hedensk Barbari dagligen gribe mere og mere om sig i det tidligere saa lykkelige men nu saa grændseløst ullykkelige Italien, hvor de i den moderne Hedendom opfostrede „Folkelykkelig-gjørerere“ for Tiden vinde Overhaand?

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Ifølge en til Propaganda-Congregationen ankommen Depeche ere, som „Kathol. Wahrheitsfreund“ meddeler fra tilforladelig Kilde, alle katholske Missionairer af Jesu Selskab blevne myrdede i Peking i China, med Undtagelse af een, som blev haardt saaret. Ordensgeneralen befrugter, at denne Efterretning vil stadfæste sig.

Westphalen. Vand-Decanatet Cleves Geistlighed har i sin sidste Decanatsforsamling besluttet, at henvende den Bøn til den høierv. Biskop af Münster, at „Peterspengen“ maa indsamles regelmæssigt engang hver Maaned i alle Kirker, saalænge den h. Faders og Kirkestatens nærværende Trængsler vedvare.

München. Vor Erkebiskop har sluttet en Contract med Abbeden for Benedictinerklosteret Scheuern om at dette skal op-

tage et Antal af 150 Drengene, som ville indvie sig til Præstestanden. De skulle besøge de fire Latinstoler i Scheyern, der- som Erkebiskoppen ikke imidlertid skulde have fundet et passende Sted for det paatænkte Drengeseminar, til hvis Stiftelse der allerede høves en betydelig Sum.

— Peterspengenes Indsamling indbragte i Dvre= og Nedrebaiern en Sum af 75,000 Gylde.

Baden. Det badenske Concordat. Den neppe endte Strid imellem Staten og Kirken staaer paa det Punkt, at den atter vil sætte hele Landet i Uro og bange Tvivl. Efterat den storher- tugelige Regjering har fundet for godt at give efter for de hemmelige Selskabers og andre Fjenders paatrængende Ønsker og eensidigen at ophæve den med den h. Fader allerede af- sluttede og fuldbyrdede Overeenskomst, har nu Mini- steriet under 22. Mai sidstl. forelagt de badenske Kamre Udkast til Love, som skulle erstatte Concordatet. I Storhertugens Proclamation af 7. April hedder det, at „det er hans bestemte Villie, at Grundsætningen for den katholske Kirkes Selvstændighed i Ordningen af sine Anliggender skal gjøres gjeldende i de tilkommende Love,“ men hvorledes staaer det sig nu med Opfyldelsen af dette Løfte? Desværre maae vi tilstaae, at Ministrene slet ikke eller høist ufuldkomment have opfyldt det givne fyrstelige Løfte. Hvad det saakaldte Concordat indrømmede Regjeringen er bibeholdt i forhøiet Grad; hvad der derimod var bleven tilstaaet Kirken, det er deels taget tilbage, deels saaledes indskrænket og clausu- leret, at det mangler al practisk Værd. Vel hedder det i § 7 af Udkastet: „Den katholske Kirke ordner og bestyrer sine An- liggender frit og selvstændigt“ — men hvad bliver der af denne „Frihed og Selvstændighed,“ naar Kirken ifølge Ud- kastet f. Ex. kun tør ansætte saadanne Personer, hvis „borger- lige, politiske og videnskabelige“ Qualification bliver befunden antagelig af Regjeringen (§ 9)? naar Kirkens Formue bliver stillet under Statens Medforvaltning (§ 10)? naar Kirken til Indførelse af religiøse Ordener i det Hele, jaavelsom endog for hver enkelt ny Stiftelse hvergang behøver særlig Tilladelse (§ 11)? naar de offentlige Skoler ganske ere Kirkehs Tilhyn undtagne med Undtagelse af Religionsunderviisningen (§ 6)? Og vil Kirken forsvare sig imod den moderne Stats Lovgiv- ning, der i sin Omnipotents som bekjendt allerede er rykket langt ind paa Kirkens Enemærker, da bliver § 13 af denne Lov frem- sat imod den: „Ingen Kirke kan af sin Forsatning eller sine Forordninger aflede nogen Competence, som staaer i Modstrid med Statshøiheden eller Statslovene.“ Dermed er den ka- tholske Kirkes hele Existents i Baden paa ny bleven

et Spørgsmaal, og man skulde næsten troe, at den katholske Kirke, til hvilken over to Trediedele af hele Befolkningen i Baden bekjende sig, skulde behandles som enhver ny „Sect,“ som nu først skulde antages eller afvises af den badenske Regering eller Lovgivning. Til den katholske Kirkes corporative Selvstændighed og Frihed er der saaledes intet Spor at opdage i dette Lovudkast, og vi finde det derfor aldeles naturligt, naar den kirkefjendtlige Presse for Tiden erklærer samme for et „priisværdigt Værk“, som fortjener „at finde mange Efterfølgere“.

London. Pengeindsamlingerne for Paven have ogsaa her en god Fremgang. Til den herværende Comitee, som har dannet sig ifølge Cardinal Wiseman's Hvrdebrev, er allerede indkommet 3000 £ Stl. (c. 26,000 Rdlr.), hvorunder 300 £ Stl. (2,600 Rdlr.) fra Hertugen af Norfolk, fra Lorderne Stourton, Petra, Harries, Sir John Acton og Mr. Fullerton 100 £ hver, fra Grev Diaz og hans Familie 396 £ r. Fra Diocæset Liverpool er i to Maanedes indkommet ikke mindre end 7000 £ Stl. (c. 60,000 Rdlr.)

Irland. Dubliner Bladene af 7. Juni bringe et Telegram fra Cork, som meddeler, at Hvervingerne for den pavelige Armee gjøre fabelagtige Fremskridt. Den 5te skal der alene i eet District (North Chapel) være bleven hvervet 350 Mand. De Frivilliges Antal skal tiltage paa en Maade, som sætte Hververne i Forlegenhed, idet de ikke have Penge og Transportmidler nok for at antage dem alle sammen. Virkelig er der i Cork ankommen en telegraphisk Depeche fra London om foreløbig at standse Hvervingerne, idet Londoner Herbergerne for de pavelige Stridsmænd ere overfyldte og ingen ny Ankommende vil kunne finde Ophold, førend det er bleven muligt at affende en Trop til Fastlandet.

Frankrig. Cardinal=Erkebiskoppen af Lyon, Msgr. de Bonald, har i Anledning af Cultusministerens Opfordring om at synge et Te Deum den 15. Juni i alle Kirker til Høitideligholdelse af Savoyens og Nizzas Indlemmelse, med tørre Ord underrettet sin Geistlighed derom og overladt til den selv at opfylde Ministerens Ønske. Grunden til denne frimodige Opførsel er, hvad Cardinalen heller ikke har dulgt for Regeringen, at Erhvervelsen af Savoyen og Nizza ikke synes ham at være andet, end Frankrigs Løn for det imod den pavelige Stol i Italien begunstigede Rov.

Italien. „Gudsfelov, nu bruges Vold!“ sagde den

berømte Erkebiskop Clemens August af Köln den 21. Nov. 1837, da han paa det daværende preussiske Ministeriums Befaling blev ført til Fæstningen Minden, fordi han ikke vilde svigte sin Ed og Pligt som katolsk Biskop; og saaledes kunne nu ogsaa Biskopperne i Romagna og Toscana tale, da Victor Emanuel's Regimente lægger voldsom Haand paa dem og slæber dem bort eller fængsler dem, fordi de ikke ville lade sig bruge til at synge Gud en Lovsang for det piemontesiske Køn, altsaa i Virkeligheden til at bespotte og forhaane Gud og tilbede Guldkalven. Samtlige Biskopper i Romagna og Toscana have nemlig vægret sig ved at fejre den til den 13. Mai berammede „Fest“ for Indførelsen af den piemontesiske Forsatning i hine „annecterede“ Lande og forbudt deres undergivne Sognepræster at synge Te Deum og lade Klokkerne ringe. Som Følge deraf er den erkebiskoppelige Provicar af Bologna, Msgr. Matta, bleven fængslet, saavel som Cardinal-Erkebiskoppen af Ferrara og Biskopperne af Imola og Carpi; Erkebiskoppen af Pisa, Cardinal Corsi, er med Gensdamer bleven ført til Turin; imod andre Biskopper er der indledet en retslig Undersøgelse. Selv Erkebiskoppen af Florents (der i Begyndelsen havde viist sig altfor eftergivende) har gjort energisk Modstand; han havde ikke alene forbudt Domgeistligheden at deeltage i samme Forsatningsfest, men havde ogsaa ladet alle Kirkeredskaber, Messeskæbninger, selv Altterlysestager og Messesklokker bortstjaffe fra Domkirken. — „Det er Situationen“ — siger Pariser-Journalen *Le Monde* — „den kan kun endnu forværre sig. Det Mod, som Geistligheden viser allevegne, selv i Toscana og Florents, hvor den i Forsætningen syntes at give efter for den revolutionaire Terrorisering, vil forhøje de Revolutionaires Maseri, som for Fremtiden kun endnu kunne anføre enkelte beklagelige Tilfælde, for at beraabe sig paa „Geistlighedens Begeistring“. Man gjorde stort Skrig over Geistlighedens Begeistring i Mellemitalien for Indlemmelsen i Mønsterstaten Sardinien; de nyeste Efterretninger (de ovenfor anførte Fængslinger) bevise, at de saakaldede liberale Blades Depecher i Anledning af Sardinerkongens Reise have været Løgne. De Revolutionaire ere ligesaa forbittrede som nedslaaede over dette Udfald af Sagen; men de maatte egentlig glæde sig ved at see, at den italienske Geistlighed saa fortræffeligt værksætter den af dem med saa meget Skrig fordreede „Adskillelse mellem det Geistlige og det Verdslige“; i ethvert Tilfælde ville de for Fremtiden ikke mere tale til os om „Geistlighedens Enthusiasme“ i Romagna: denne bliver sin legitime Herster, den h. Fader, tro.“ — Alverden kjenner den Stamsløshed, hvormed den sardiniske Konge og hans Regjering endnu i samme Dødblik, hvor de med rovbegjerlig Haand bemægtige sig eller, som man behager at

kalde det, „annectere“ sig den h. Petri Arvebeel, foregave deres „Frefrygt og Hengivenhed for den h. Fader“: men ikke mindre bekjendt er det ogsaa, hvorledes den samme Victor Emmanuel — hvad saa mange Excommunicerede ogsaa allerede have gjort før ham — har villet rose sig af, — at han er en „god Katholik“, „en Beskytter af den katholske Religion o. s. v., fremdeles hvorledes han paa sin sidste Rundreise overalt er løben ind i Kirkerne, deels for at bære en vis Religionsitet til Stue, deels for at stusse Folket i Henseende til den store Kirkeban, som thunger svært paa ham. Rigtignok har han fra Begyndelsen af saa meget mindre kunnet stusse indsigtsfulde Folk dermed, da man jo veed hvad han allerede tidligere selv har gjort i Sardinien, hvorledes han der har forviist to Erkebiskopper (af Turin og Cagliari) og labet Kirke- og Klodsergodsset plyn dre, for saaledes for enhver Priis at ophjælpe sin bankerotte Finantskasse; men de nærværende Fængslinger af Biskopperne ville først ret tjene til at aabne Dinene paa alle dem, som endnu ikke aldeles have opgivet den katholske Religion. Saa meget man end maa beklage, at Sønnen af en gammel katholsk Fyrsteslægts er falden saa dybt, saa tør man dog — ligeoverfor den hele Situation — kun udraabe: „Gud stee Lov, at der nu bruges Vold!“ thi Martyrdommen har til alle Tider gjort Kirken stor og hjulpet den til Seier. At dette ogsaa nu vil blive det endelige Udfald, derom kan ingen troende Katholik nære den mindste Tvivl.

— Som Følge af Regjeringens Forholdsregler (deels ved de sidste Arrestationer af Biskopper, deels fordi man nu alt i flere Aar har labet de ledige Bispestole være ubesatte) ere nu allerede sytten Diocesser i de saakaldede „sardiniske Stater“ berøvede deres Overhyrder: 3 i Romagna, 2 i Lombardiet, 1 i Savoyen, 6 i Piemont og 5 i det egentlige Sardinien. Over den Forfølgelse, som den lavere Geistlighed maa lide, giver Le Monde følgende Oversigt: 3 Turin bleve den 25. Mai, to Præster, P. P. Protasi og Sapetti, fængslede. De tilhøre Jesuiterordenen, ere Piemontesere af Fødsel og have i ti Aar boet som Verdenspræster i Turin. Politiet lod foretage en lang Humsundersøgelse, derpaa lod det hente Bogne for at føre de to Patres i Fængsel. Ogsaa i Genova bleve to Jesuiter, P. P. Vetti og Ponte, fængslede den 26de. Den Første holdt Prædikener til Maianagten i Frefserens Kirke og boede i lang Tid hos Provsten ved denne Kirke. „Saavel i sine Prædikener, som i sine private Samtaler har han albrig,“ saaledes skriver Cattolico, „beskæftiget sig med Politik. Hans sidste Prædiken var om Ungdommens christelige Opdragelse. De tidligere Prædikeners Theinata vare ligesaa ustyrbige. Aldrig har han i sine

Prædikener tilladt sig den mindste Hentydning til politiske Begivenheder. Bliver altsaa allerede den blotte Prædiken af Evangeliet forfulgt?" Hos begge Patres trængte Politiet uden videre ind i deres Boliger og foretog de usiagtigste Eftersøgelses. Omendstjondt de ikke fandt noget Mistænkeligt, bleve dog de to Ordensgeistlige uden videre arresterede. Tidligere har man ophævet Klosterne, nu anviser man Ordensfolkene Fængslet til Bolig — det er „Frihedsmændenes“ Consequens. Samme Dag, den 26de, holdt i Turin nogle og tyve Politiajenter, under Ansørelse af en vis Advocat Grossi Savino, Huusundersøgelse i en af Præsten Bosco ledet Anstalt til forsmittede Vørns Opdragelse, naturligtvis uden noget Resultat. Vignende Huusundersøgelser have fundet Sted i Florents, Bergamo, Carignan og Crei. I Carpi bleve sex Præster fængslede paa engang, i Faenza fire Geistlige fordrevne fra deres Pladser; deres hele Forbrydelse bestaar i, at de ikke vilde synge Te Deum for Landrovet. Forskjellige Klostre, f. Ex. San Camillo i Ferrara, Nonnerne du sacré coenr i Mailand, maae lide Forfølgelser; de sidste have allerede besluttet at ville udvandre. Efter Biskopperne og Præsterne kommer nu ogsaa Raden til de geistlige Professorer ved Universiteterne. Ved den sardiniske Cultusministers Decreter af 23. og 24. Mai bleve følgende Geistlige fjernede fra deres Karetolc: Abbé Manera, Professor ved Collegiet i Mondovi; Canonicus Golfini, Abbé Tedeschi og Pater Cheleni, Professorer ved Universitetet i Bologna; Canonicus Visti, Erkeidiacon Mattei og Canonicus Focacci, det theologiske Facultets Professor ved Universitetet i Siena i Toscana. Alle disse have, som et af Decreterne siger, „trods den til dem udgaaede Indbydelse(?) vægret sig ved at tage Deel i den kirkelige Høitideligholdelse af Forfatningsfesten og saaledes gjort Opposition(!) imod Regjeringen.“ Vi ville idag lade os nøie med at opregne disse Facta, som ikke ville overraske vore Læsere. De ville deri erkjende hiin „Friheds“ Morgenrøde, som er forjættet Italien af dem, som have gjort sig til Forkæmpere for dets Befrielse og Uafhængighed.

— I Turin bleve foruden Jesuiterne Protasi og Sapetti ogsaa Prior Granolio, Præsterne Kostagno og Albera, samt flere Fremmede fængslede. Armonia melder, at der hos Agenten for Propaganda-Congregationen i Piemont, Canonicus Ortolda, har fundet en Huusundersøgelse Sted, og føier til den Efterretning, at man hos de fængslede Jesuiter skal have fundet 40,000 Lirer, det Spørgsmaal: hvilken Lov der foreskriver de Summer, som „frie Borgere“ kunne besidde? — Finder Politiet Besiddelsen af 40,000 Lirer strafbar, saa kan det ogsaa søge hos Monsieur Cavour, hvor det vistnok vil finde endnu mere!

Sicilien. Tilbragelserne i Klosteret della Gancia i Palermo have i sin Tid gjort megen Opsigt. Den i Caen udkommende Journal L'ordre et la Liberté meddeler nu et Brev af P. Seraphin, Prior for det derværende Kloster, som fuldstændigt oplyser hele Sammenhængen og godtgjør de i Klosteret boende Franciscanerbrødres fuldkomne Ufkyldighed. Ifølge denne Beretning ligger Klosteret della Gancia ganske nær ved Havnen og den nederste Etage har fra denne Side en særegen Tilgang. I længere Tid var denne Deel af Bygningen bleven overladt til Kræmmere, som her havde opslaaet deres Boutiker. Det fandt derfor ikke vanskeligt for de Revolutionaire at indføre Vaaben og Munitioen af alle Slags ad denne Vej. Tilfjeldt trængte de selv ind, bemægtigede sig den øvrige Deel af Klosteret og aflukkede alle Dørene, uden at Munkene kunde forhindre det. De kongelige Tropper tiltvang sig, som bekjendt, Indgangen efter en kort Storm og gjorde Alle, som de fandt i det Indre, til Fanger, hvoriblandt 48 Munk. Men 17, hvoriblandt samtlige Klosterforstandere, bleve strax paa Stedet satte i Frihed igjen og man ventede kun paa at Undersøgelsen skulde endes, for at de Øvrige ligeledes kunde blive satte i Frihed.

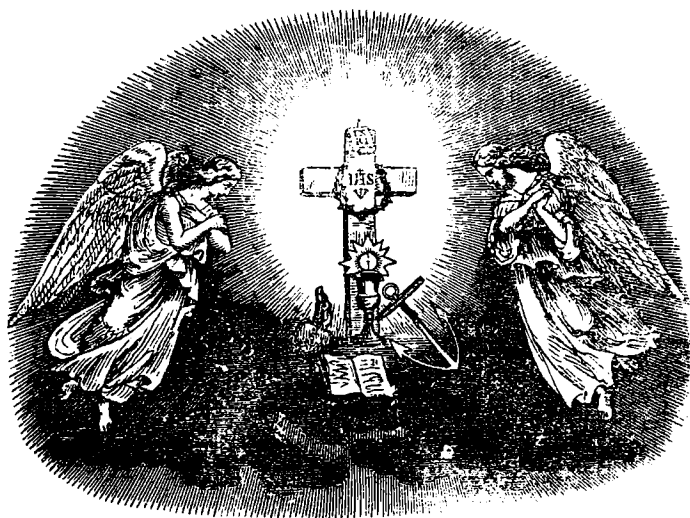
Constantinopel. Den nye franske Gesandt i Constantinopel, Marquis de Lavalette, skal, efter et Nygte, af den høie Port have modtaget Tilladelse til at lade den hellige Grav restaurere paa Frankrigs Bekostning. Siden 1140 er den i Aaret 1809 nybyggede Kuppel til den h. Gravkirke nemlig atter bleven meget brøstfældig; aarelange Forhandlinger ere allerede førte om, hvo (om de schismatiske Grækere eller Katholikerne) der har Ret til Gjenopbygningen. Thi efter en underlig tyrkisk Lov bliver, uden Hensyn til andre Forordninger og Rettigheder, den, som bygger paa egen Bekostning, altid erkjendt som Byggherre og Eier, ligemeget hvem Grunden tilhører. Skulde derfor ovennævnte Efterretning bekræfte sig, saa vilde der, som Le Monde rigtig bemærker, i hiin Tilladelse ligge den Tilstaaelse, at Frankrig er Eier af den h. Gravkirke.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 1. Juli. — 5. Søndag efter Pintsfe. — Form. Kl. 8 og 12 stille Mæsse. — Kl. 10 Soimeesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Catechisation.
- Søndagen d. 8. Juli. — 6. Søndag efter Pintsfe. — Maria's Besøgelse. — Form. Kl. 8 og 12 stille Mæsse. — Kl. 10 Soimeesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Festandagt.

Kjøbenhavn.

S. Triers Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katholske Christne.

Sde Aargang.

Nr. 15.

Søndagen den 15de Juli.

1860.

„Skandinavisk Kirketidende“ udgaar hver anden Søndag og leverer Subscribenterne desuden i Aarets Løb gratis eet eller flere religiøse Skrifter. — Subscription paa denne Tidende indtegnes i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionsair, Sr. Konsthandler **C. N. Blaufensteiner**, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Bøglæder; i de danske Stater paa de lgl. Postconcoiter. Prisen er 4 M. 8 Sk. Kvartalet.

Den katholske Kirkes Sjønhed.

(Fortsat.)

Elleve Capitel.

Den allersaligste Jomfru Maria's Festdage.

(Slutning.)

Ved den næste Forsamling begyndte Simon saaledes: Undskyld, Herr Pastor! naar vi idag strax besvære Dem med et Spørgs-

maal, som faldt os ind forrige Aften efter Deres Bortgang, nemlig hvorfor Løverdagen fortrinsviis er indviet til Gudsmoderens Ære?

Fr. Den h. Petrus Damiani angiver som Aarsag dertil, at Guds Søn har valgt Maria til Sin Bolig og hvilet i hende med Sin Menneſtehed, og at Sabbaten eller Skaberens Hviledag derfor ogsaa blev indviet Frelseren og Hans h. Moder som Hviledag. Maaffee holdt man det ogsaa for paſſende at indvie Herrens Moder en Dag, som gif forud for Herrens Dag, og man valgte dertil naturligviis den umiddelbart forudgaaende. Der gives maaffee endnu flere andre Grunde derfor. Saa meget er imidlertid viſt, at man allerede fra det ottende Aarhundrede begyndte at feire denne Dag som en Dag, der fortrinsviis var indviet til Maria's Dyrkelse. Men det er paa Tide, mine Venner, at vi atter vende tilbage til Gudsmoderens Feſter, fra hvilke vi ved vor forrige Samtale have afſteiet betydeligt. Efter at vi have talt om Mariae Himmelfartsfeſt, have vi endnu tilbage at omtale nogle af den ſaligſte Jomfrues mindre Feſter, ſom fromme Chriſtneſ Andagt har indført, og ſom derefter udbredte ſig i hele den katholiſke Kirke. Jeg vil her kortelig anføre dem efter hinanden:

1) Feſten for den h. Jomfru af Bjerget Carmel. Dette Bjerg var for Propheterne i den gamle Paſt et ſærdeles hndet Opholdsſted, hvor de i Eenfomheden kunde uforſtyrret beſtæftige ſig med Bøn og fromme Betragtninger. Efter diſe Beboere paa Bjerget Carmel kaldte en bekiendt Orden af Eneboere ſig: Carmeliter. Da diſe dyrkede den hellige Gudsmoder med ſærdeles Andagt, ſaa havde de ogsaa en ſæregen Feſt til Ære for hende, ſom efterhaanden blev indført i hele den katholiſke Kirke, og bliver feſtlig holdt den 16. Juli. Den hedder ogsaa Scapuleerfeſt, fordi Carmeliterne bare Scapuleret (et ſæregent Klædningsſtykke) ſom et udvortes Tegn paa deres Minde om og Ærefrygt for den h. Jomfru, hvilket da ſenere blev efterlignet af mange fromme Chriſtne i ſamme Henſigt.

2) Feſten for Maria til Snee, ſom indfalder paa den 5. Auguſt, ſkal have følgende vidunderlige Tildragelſe at

takke for sit Navn og sin Oprindelse: En rig Rømer uden Arvinger havde besluttet at anvende sin hele Formue til den saligste Jomfrues særdeles Dyrkelse, og bad Gud om en Åbenbaring om, hvorledes han bedst og paa den Gud behageligste Maade kunde opnaae denne sin Hensigt. Da faldt der just i den hedeste Aarstid, nemlig d. 5. August, Sneec paa den esquiliniske Høi i Rom, og ifølge et særligt Syn, han og hans Hustru havde samtidigt dermed, saae han deri et Bink fra Gud, at han skulde bygge en Kirke der og indvie den under Paakaldelse af den allerjaligste Jomfrues Navn. Denne Fests er derfor egentlig Kirkeindvielsesfesten for hiin Fruekirke i Rom, som endnu eksisterer den Dag idag og er een af Roms berømteste og største Kirker. Denne Kirke hedder: Maria til Sneec, og formedelst sin høie Alder (fra omtr. Aar 355) og Anseelse kaldes den ogsaa: Maria den Større (S. Maria major eller maggiore), endelig ogsaa: Maria til Herrens Krybbe (S. Maria ad præsepe Domini), fordi denne h. Krybbe blev flyttet derhen af Pave Theodor. I Begyndelsen blev Dagen kun feiret i Rom selv, indtil den hell. Pave Pius V. anordnede dens Høitideligholdelse i hele Kirken.

3) Mariae Fests for de Fængnes Befrielse (den 24. Septbr.). Omtr. i Aaret 1200, da Saracenernes Herredømme havde udbredt sig vidt, og mange Christne bleve plyndrede af dem og førte i det haardeste Slaveri, ofte ogsaa forledte til Trafald fra Christendommen ved en umenneskelig Behandling, følte nogle gudsfrygtige Mænd sig dybt grebne af Medlidenskab ved deres Medmenneskers saa store Lidelser og de stiftede derfor under den h. Jomfrues Paakaldelse og Vestyttelse et Selskab af Mænd, som skulde indvie sig til de af Saracenerne fængne Christnes Befrielse. De indsamlede milde Gaver, for dermed at udrede Løsepengene for de christne Slaver, og naar det fattedes derpaa, gave enkelte af Ordenens Medlemmer sig ikke sjelden selv i Slaveriet, for saaledes med deres egen Person at udløse een af Fangerne. Til Taksigelse for den store Velgjerning, som den hele Christenhed nød ved denne høimodige

Forening, og til evig Erindring derom, bestemte Paven, at den omtalte Mindefest skulde feires i hele den katholske Kirke.

Nu er der endnu 4) Rosenkrandsfesten (første Søndag i October) og 5) Mariæ Skjtsfest (anden Søndag i November) at omtale. Denne sidste er bleven indført i A. 1725 til en taknemmelig Erindring om alle de guddommelige Naadegaver overhovedet, som baade hele Christenheden i Almindelighed og enkelte Christne i Særdeleshed have modtaget af Herren formedelt den guddommelige Moders Forbøn; den førstmævnte Fest derimod har sin Oprindelse fra den af den h. Dominicus indstiftede Munkorden. Denne søgte, ved Siden af at prædike imod Branglærerne og Kirkens Tjender, især at befordre Kirkens Vel og udbrede den sande Tro ved Hjælp af den allersaligste Jomfrues andægtige Paakaldelse. Fortrinsviis var det Rosenkrandsbønnen, som blev indført ved denne Orden og fandt en almindelig Optagelse iblandt de Christne. Der danne sig særlige Broderskaber under denne Titel, og saaledes blev det da endelig Dominicanerne tilladt at feire den omtalte kirkelige Fest. Da Tyrkerne senere, i A. 1571, drog med en stor Flaade til Vesterlandene og truede med at udrydde det christelige Navn i hele Europa, overvandt Johann af Østerrig dem i et stort Søslag ved Lepanto, og til Erindring om denne Seier, som blev tilkæmpet den 7. October, som netop var Rosenkrandsfestens Dag, anordnede Pave Pius V. en Festsdag under Navn af Maria af Seieren, men som senere blev forenet med Rosenkrandsfesten og af Pave Clemens XI. i A. 1671 befalet at skulle feires i den hele katholske Kirke.

Simon. Derfra har da vel ogsaa selve Rosenkrandsfesten sin Oprindelse?

Pr. Affattelsen og Inddelingen af Rosenkrandsen i visse Afsnit med afvejlende Fadervor og ti Ave Maria, og den indstufte Betragtning over Hemmelighederne i vor guddommelige Forløfers Liv, Lidelse og Forherligelse, med eet Ord, Rosenkrandsen saaledes som vi nu sædvanlig bede den, hidrører fra den h. Dominicus, som levede i det trettende Aarhundrede og indstiftede Prædikebrødrene's religiøse Orden. Smidlertid havde

man dog ogsaa allerede tidligere noget, som lignede Rosenkrandsen; thi allerede i det ellefte Aarhundrede bestemte den h. Abbed Johannes Walbert: De iblandt Munkene, som ikke ere Præster og ikke forstaae Latin, altsaa ikke kunne synge de latinske Psalmer med i Chor, skulle i Stedet derfor bede et vist Antal Fædervor og Ave Maria. Til Afstalling betjente de sig af et Slags Smaaflugler, som de bare hængende i deres Vælte. Endog i de allerførste christelige Aarhundreder brugte Eneboerne allerede Smaasteen eller andre Ting, for dermed at afstælle deres Bønner.

Thom. Med Rosenkrandsen er det nu ogsaa en egen Sag. Hvortil skal dog denne trættende Gjentagelse af saa mange Ave Maria tjene? Jeg kan endnu godt huske, at jeg engang læste i en Bog, at det var ligesaa latterligt at hilse Maria med den samme Hilsen tre og halvtredstindsthyve Gange efter hinanden, som naar man vilde ønske et fornuftigt Menneske, som man mødte om Morgenen paa Gaden, halvtredstindsthyve Gange „Godmorgen!“ efter hverandre; det maatte jo være ubehageligt for Maria at høre denne Hilsen gjentagen saa ofte.

Pr. Jeg beklager meget, at du dengang ikke har læst noget Grundigere og Fornuftigere. Et dødeligt Menneske kan nok tabe Taalmodigheden ved at høre een og samme Sag gjentagen; men med Menneskenes Tilstand paa Jorden maae vi ikke sammenligne de forklarede Manders Veskaffenhed i Himmelen. Ellers turde vi heller ikke bede Fædervor oftere end een Gang om Dagen, fordi vi ellers jo ogsaa maatte frygte for at blive Gud, den Allerhøieste og Ufsabte, mishagelig og til Besvær, omtrent som en jordist Konge, hvem man ikke tør overrække to Bønskrifter paa een Dag. Gud er en kjærlig Fader, Hvem Hans Børns Bønner altid ere hjærtomme og velbehagelige, og Som aldrig bliver træt af at høre Fadernavnet udtalt og gjentaget af os. Det var vistnok hverken ubehageligt eller trættende for Frelseren, da Folket ved Hans Indtog i Jerusalem uafslædig raabte de Ord: „Hosanna for David's Søn!“ Kun Phariseernes Dren trættes ved dette gjentagne Raab, fordi de misundte Frelseren denne Ære. (Man skulde næsten troe, at det gaaer Maria's

Hjender paa samme Maade!) Hiin Blinde paa Veien raabte ogsaa uafsladelig: „Jesús, Du David's Søn, forbarm Dig over mig!“ men det h. Evangelium antyder ikke i fjerneste Maade, at Frelseren er bleven fortrødelig over dette gjentagne Raab. Saaledes meddeler den h. Johannes os ligeledes i sin Aabenbaring, at de himmelske Skarer aldrig hvile, men uden Ophør lovsynge Herren med de Ord: „Hellig, hellig, hellig er Herren, den almægtige Gud, Som var, Som er og Som vil komme!“ Saalidt som nu denne uophørlige Lovsang af Englenes Mund trætter Guds Taalmodighed eller falder Ham til Besvær, ligesaalidt vil ogsaa den saa tidt gjentagne Englehilsen Ave Maria mishage eller trætte Englenes Dronning. Lad os kun udtale den hver Gang med rene Læber og et fromt gudsfrygtigt Hjerte, liig hiin Engel, som for første Gang bragte hende denne skjønne Hilsen fra Himmelen!

Thom. Men det er netop det, som det vil fattes paa. Saadanne tidt gjentagne Bønner blive tilsidst kun fremfagte aldeles tankeløst og maskinmæssigt.

Pr. Det veed jeg kun altfor godt, at Mange kun bede Rosenkrandsen skjædesløst og af Vane og da alligevel indbilde sig, at de dermed have beviist den guddommelige Moder en overordentlig behagelig og stor Tjeneste. Om Saadanne kan jeg kun sige, at deres Rosenkrands i det Høieste ere Rosenbuske, paa hvilke der findes Blade og Torne, men ingen Roser. Deres adspredte, forfængelige, verdslige, maastee endog syndige Tanker under Bønnen ere Tornene, og de mange opramsede Ave Maria ere de jaftløse og matte Blade, af hvilke de kun tør love sig liben Virkning hos den guddommelige Naades Moder. Imidlertid er jeg dog langt fra at troe, at der ikke lader sig forbinde nogen Andagt med denne hyppige Gjentagelse af denne Bøn. Vilde vi bede, saa maae vi fremfor Alt opløste vor Forstand og vort Hjerte til Gud og i Tankerne hense til Ham i Himmelen; vi maae huske paa, at Gud er allestedsnærværende og altsaa ogsaa i vor umiddelbare Nærhed medens vi bede; vi maae tale med Ham, som om Han, den kjærlige Fader, stod for os og opfordrede os til at sige, hvad vi have at sige Ham. Hvo

som beder saaledes, vil med stor Andagt kunne læse een og samme Bøn oftere efter hinanden, medens Andre, som ikke forberede sig paa en saadan Maade, ville være adspredte selv under de mangfoldigste Bønner. Det Samme gjelder ogsaa om de Bønner, som vi henvende til den allerjaligste Zomfru og andre Helgener. Jeg vil dermed ingenlunde paaatae, at vi ville være i Stand til at forebygge enhver Adspredelse under vor Bøn. Den Ene lykkes det mindre, den Anden mere, alt efter som han af Naturen er meer eller mindre adspredt; ofte er det ogsaa legemlige Lidelser eller Nød og Kummer, som bortdrager Sjælen fra den fulde Opmærksomhed under Bønnen; men for en saadan Adspredelse, som kun bliver foranlediget ved vort menneskelige Væsens naturlige Svagheit og Ufuldkommenheit, have vi ikke nogen Hebreidelse at frygte af Gud; vor Bøn er i et saadant Tilfælde meget god og værdifuld, naar vi kun have beghndt den i den rette Mening eller Hensigt. Iøvrigt kunne vi efterhaanden ved Øvelse dog bringe det saa vidt, at disse Tankeadspredelser altid blive fjeldnere hos os. Øvelsen gjør ogsaa heri Mesteren.

T h o m. Deres Belæringer over Bønnen ere virkelig meget smukke, og de maa vistnok vise sig ret nyttige for alle, som følge dem. — Men det maa De dog selv tilstaae, Herr Pastor! at Rosenkrandsbønnen netop formedelt sin Censformighed er særdeles egnet til at befordre Adspredelsen.

B r. Det vilde kun da være Tilfældet, naar denne Bøn ikke kunde give vor Sjæl Bestæftigelse nok; men hvo som ret kjender den, vil paa ingen Maade kunne gjøre den denne Hebreidelse. Tværtimod giver den os Veilighed til at betragte Frelserens hele Liv, Lidelse og Død, saunt Hans Forherligelse. — For at kunne vurdere Rosenkrandsen rigtigt, maae vi ikke glemme, at den stammer fra samme Tid, i hvilken ogsaa næsten alle vore herlige gothiske Domkirker ere opstaaede, ja egentlig er den selv ligesom et saadant Tempel, opbygget af Bønner. Det er rigtignok endnu ikke saa længe siden, da man fornemt betragtede hine herlige Domkirker som et Misfoster af en barbarisk Smag, og mere end det for Tiden er os kjært, bortfjernede alle deres

Skjønheder, for efter Tidens herskende Smag at erstatte dem ved mangehaande Snirkler, eller da man endog saa syntes tilbøielig til, at forvandle de af saadaane storartede Bygninger indtagne Steder til de dengang saa meget yndede „frie Pladse.“ Det tør derfor ikke undre os, at heller ikke Rosenkrandsen fandt Raade for Hines Dine, som i den Tid angave Tønen. Nu derimod, da Sandsen for christelig Kunst og den christelige Oldtid atter er vaagnet, og da hele Provindsen og Nationer træde sammen, for at bevare disse Levninger af gammel Bygningskunst fra Fordærvelsen, eller for at vove det Forsøg, om det Ufuldendte ikke kunde blive fuldendt, nu tør vi vente, at ogsaa Fordømmene imod Rosenkrandsen, dette aandelige Bygningsmindesmærke fra hiin Tid, omjider ville forstumme.

(Fortsattes.)

Den katholske Kirke i Australien.

Tablet, et i London udkommende Blad, indeholder følgende Artikel om den katholske Kirkes Stilling i Australien:

Kirkens Historie i Australien begynder under særdeles gunstige Auspicer, som fordeeltigt kontrastere med Kirkens Begyndelse i de amerikanske Unionsstater. Det vilde virkelig være vanskeligt, i Stater, som have en confesjonel blandet Befolkning, at finde gunstigere Forhold for Kirken, end dem Australien har. I alle Australiens Colonier hører det til Grundloven, at alle Religioner ere lige for Loven. Som Følge heraf erholde den katholske Biskop og hans Præster den samme Vønning af Staten som de protestantiske Geistlige. Ligeledes bliver Skolevæsenet behandlet efter lige Bestemmelser. Der ere særlige Skoler oprettede for Børn af enhver enkelt Confesjon, og omendstjøndt der for Tiden er et mægtigt Parti i Australien virksomt for de saakalbede „Blandingskoler,“ berette vi dog med Glæde, at de

katholiske Skoler i Sidney forsvare deres Terrain og ere bedre og billigere, end deres Rivaler.

Det samme Paritets-Princip finder ogsaa Anvendelse paa det høiere Skolevæsen. Collegiet St. Johann, som Katholikerne i Ny Syd-Wales have doteret saa rigeligt, er ved Parlaments-acten bleven forenet med Universitetet i Sidney; ligeledes gives der et med Universitetet i Melbourne forbundet katolsk Collegium. Katholikerne i Australien udgjøre en Fjerdedeel af Landets hele Befolkning, og de ere der ligeligt repræsenterede i alle Classer og Stænder. I Amerika lægger det demokratiske Parti stor Vægt paa Irlændernes Stemme, men alligevel er Antallet paa Katholikerne, der som Deputerede sidde i Repræsentanthuset, ubetydeligt, og vi kunne ikke erindre Navnet paa nogen katolsk Statsmand af Betydning i Nord-Amerika. I Australien derimod have vi katolske Ministre, katolske Ober- og Underembedsmænd, saavel som katolske Repræsentanter. Katholikerne optræde saaledes med Ære paa alle Rangtrin af den politiske og sociale Orden.

Ved saadanne glædelige Forhold er det paafaldende, at Antallet af de kirkelige Bygninger og Præster endnu ikke svarer til Kirkens Indflydelse og Størrelse i Australien. I Diøceset Melbourne f. Ex. teller man kun 23 Præster i Midten af en katolsk Befolkning paa 90,000 Sjæle, som tiltager Dag for Dag og er udbredt over et stort Areal. Diøceset Brisbane teller 7000 adspredt boende Katholiker og dog har Biskoppen i dette store Dioces kun to Præster til Medarbejdere. Om den katolske Befolkning i Bispedømmet Adelaide finde vi ingen statistiske Angivelser; den vil omtrent udgjøre 30,000 Sjæle og dog teller man der kun ni Missionairer. I Forhold til sin Udstrækning og Befolkning synes Diøceset Hobart-Town at være det bedst organiserede af alle Australiens Dioceser; det teller 40 Præster. Erkebiskoppen af Sidney har rigtignok det betydelige Antal af 53 Præster. Men naar man betragter Diøcesets store Omfang og de store Afstande, samt adskille de enkelte Sogne, saa vil man erkjende, at en Sjøleførers Liv er hyderst uønskeligt i dette Bispedømme. Den katolske Befolkning i den biskoppelige Residensstad beløber sig til 32,000 Sjæle. I de andre store Byer

f. Ex. Goulburne, Nafs, Bathurst, gives der Sogne paa 3000 til 5000 Sjæle. Og overalt, hvor et betydeligt Antal Katholiker ned sætter sig, der bliver med en i Sandhed irlandsk Offervillighed gjort alt muligt for Stiftelsen af Sogne. Man læser hyppigt i Bladene, at „en smuk katholsk Kirke“ er bleven fuldenbt eller paabegyndt der eller der. I Nafs ere nylig tre Kirker byggede, fire andre i Wagga, Jugiany, Gunning og Gundagai. Og for disse syv med store Bekostninger byggede Kirker har man kun — to Præster! Den statistiske Fortegnelse angiver ikke nøie Katholikernes Totalantal i Diøceset Sidney; men det kan ikke være under 80,000. Allerede efter Tællingen i 1851 udgjorde det 56,889 Sjæle; men siden den Tid har Katholikernes Indvandring bestandig været i Stigen. I 1851 var Australien neppe Irlænderne bekjendt som en Mark for Udvandring og siden den Tid, altsaa i 9 Aar, har dets Befolkning fordoblet sig! Staten betaler aarlig 46,000 £ for de forskjellige Religionsbekjendelser, og af denne Sum faae Katholikerne 11,000 £.

De statistiske Angivelser over Skolerne ere tilfredsstillende. Katholikerne i Ny = Syd = Wales besidde 100 Skoler, som tælle 7,600 Disciple. Enhver Discipel koster Staten 27 Frcs. aarlig, medens der i de saakaldede „Blandingskoler“ komme 68 Frcs. paa hver Discipel. Mere end i ethvert andet Spørgsmaal maae Katholikerne i nye Colonier vise sig enige, aarvaagne og bestemte i Underviisningsspørgsmaalet. I Moderlandet Europa er dette Spørgsmaal det vigtigste af alle. I de amerikanske Unionsstater have de katholske Interesser lidt meget ved det vantro Opdragelsessystem i de af Staten oprettede „Blandingskoler.“ For Australiens Katholiker er det derimod en Lykke, at deres Forhold til Staten ere ordnede saa frjindede, og det vilde være deres egen Skyld, naar de i Fremtiden skulde miste de opnaaede Fordele.

Et stort Savn for det firkelige Liv i Australien er Mangelen paa enhver Munkeorden. Sidney er rigtignok tildeels organiseret af sin berømte Erkebiskop ved Benedictinerens Hjælp. I Amerika ere alle Kirkens geistlige Ordener, fra Augustinerne indtil Passionisterne, ligeligt repræsenterede, og Kir-

kens Opblomstring i Unionsstaterne har man for en stor Deel denne Ordensgeistlighed at takke for. I Australien vilde de religiøse Ordener finde en umaadelig Mark for deres Apostolat, en Mark, for hvis omhyggelige Dyrkning Sognegeistligheden er for lidet talrig.

Om tyve Aar vil Australien sandsynlig tælle en Million vel underrettede og rige Katholiker; de vilde i politisk Henseende være indflydelsesrige og have deres Repræsentanter i alle høie Statsembeder og lovgivende Forsamlinger. Netop nu er det Tid for at være virksom for Kirkens Udvikling og kirkelige Institutioners Udbredelse i Australien. Om ogsaa vort Aarhundredes materialistiske Aand samler mange Tilbedere af Guldkalven der, saa har paa den anden Side den derværende Stat endnu ikke smedet Kirken i Rænker. De katholske Interesser ere beskyttede ved Constitutionens Bestemmelser; der bestaaer fuld Underviisningsfrihed. Ved saadanne gunstige Forhold maa det katholske Australien om tyve Aar være en af Kirkens mest blomstrende Provindser, og vi bede Gud om, at Han vil give Sin Betsignelse dertil.

Tæppehandleren og Skriveren.

En bredskuldret Tyroler med sin spidse Hat og Gemsestjæg som Hjeder ovenpaa kom en Dag ind i et Vertshuus i Pfalz „zum rothen Löwen“ og lagde sine Udtæpper forsigtigt hen i Krogen, men satte sig selv ved Bordet og forlangte nogen Middagsmad, thi han havde gaaet langt og var sulten. Der vare ogsaa endnu andre Gjæster i Stuen, som ligeledes vilde spise til Middag der — Folk fra Kjøbstaden eller Omegnen, lutter „oplyste Pfalzer!“ Ligesom nu Tin=Suppeterrinen damper paa Bordet, staaer den ærlige Tyroler op, gjør meget tydeligt et Kors — ikke saa skjædesløst, som mangan en fornem Herre i Kirken, om hvem man skulde troe, at han vilde jage Fluerne bort fra Ansigtet — folder Hænderne og læser sit Fadervor. De andre Bordgjæster saae paa ham med store Dine og trak paa Smilebaandet, men een af dem, en Skriver, som var stærkt plaget af Hovmodets

Djævel, brummede ned i sin Suppe: „Hvilken Løse!“ — Men Thyroleren lod sig ikke mærke med noget, spiste sig brav mæt for sine Penge, blandede sig venlig i Bordsamtalen, og da Maaltidet var forbi, staaer han atter op, gjør Korset og læser sin Børdbøn. Da smiler Skriveren igjen meget fornemt og raaber haanligt over Bordet til Thyroleren, idet han tænder sin lange Pibe: „Hei Landsmand Thyroler! læser da Alting hos Ter sin Børdbøn?“ — „Gud bevare's!“ svarede Tæppehandleren rolig, idet han fastede sine brogede Varer op paa Skuldbrene og greb efter Dørklinken — „Ikke Alting! Grisene gjøre det ikke. — Farvel!“

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Den h. Faders Fjender forfølge i Italien med altid større Driftighed deres Planer; Kampen i Sicilien har her vaakt megen Betyrning. Folkets Stemning i selve Rom var i den sidste Tid ikke ugunstig; i Byen hører man nu intet om Urolighed eller deslige. Men de Godes Parti viser, som overalt, saaledes ogsaa her, at jo fjendtligere Tiden er, jo bestemtere er deres Sindelag. Kommer f. Ex. nu den h. Fader udenfor de sædvanlige Tider til en Kirke i Staden eller viser sig offentlig, saa samles strax eller har allerede samlet sig, naar man har vidst det forud, en stor Mængde Mennesker, navnlig ogsaa af den fornemme Stand; paa deres Ansigter læser man den høie Begeistring, som den h. Faders Nærværelse opvækker, og Alle, uden Standsforskjel, kaste sig da ned, for at modtage hans Velsignelse, saa at han ofte maa standse i sin Gang, fordi han ikke kan komme frem for Mængden. Stiger han atter ind i Vognen, saa beder man ham atter med lydelige Raab om Velsignelsen — en Skik, som for nogen Tid syntes aldeles ophørt. En saadan glædelig Scene tildrog sig ogsaa paa den h. Pave Pius V's Festsdag (5. Mai), da den h. Fader i Kirken Sta. Maria Maggiore besøgte denne sin store Forgængers Grav, med hvem han ikke alene deler Navnet, men ogsaa den særdeles vanskelige Tid i Kirkens Styrelse; efter sit Besøg i Kirken begav han sig til Fods til et naboliggende Kloster. — Der bliver ogsaa i Rom bedet meget og vedholdende for Kirkens nærværende Fornødenheder. Først stiger allerede i lang, lang Tid om Morgenen efter enhver h. Mæsse Præstens og Folkets fælles Bøn op til Himmelen; foruden Reliquiernes høitidelige Fremstilling og Bedeprocessionerne i Fastetiden, holdes endnu altid ni Dages An-

dagter (de saak. Novener) i mange Kirker, som foranstaltes af Folket selv og af enkelte Broderskaber. — Om tvende af disse Andagter, som ligeledes ere blevne holdte til det nævnte Tiemed, vilde jeg gjerne meddele Dem noget Kærmere. Den romerske Adels holdt nemlig en tre Dages Aftenandagt paa den allersaligste Jomfru Maria's Festsdag under Titel: „De Christnes Hjelp,“ som hvert Aar bliver feiret i Rom og de pavelige Stater den 24. Mai til taknemmelig Erindring om Pave Pius VII's Tilbagekomst fra hans 5aarige Fangenskab under Napoleon I. Som bekendt er ogsaa Maria's Titel „de Christnes Hjelp“ oprindelig opstaaet som Følge af Kirkens særegne Befrielse fra verdslige Magthaveres truende Angreb; den h. Pave Pius V. har nemlig indskudt denne Titel i det lauretaniske Litanie, efterat han ved sin tillidsfulde Bøn til Maria havde i A. 1571 forskaffet de christelige Vaaben ved Lepanto en hæderfuld Seier over Tyrkerne og ifølge en guddommelig Indskydelse allerede meddeelte sin Omgivelse Efterretningen om denne Seier, forinden han havde erholdt Budskab om den. Til Erindring om denne Kjendsgjerning havde nu den romerske Adels for Andagten til den påsende Fests ogsaa valgt en lige passende Kirke, nemlig den prægtige Kirke St. Maria supra Minervam, ved hvilken Dominicanerne, af hvis Witte den h. Pius V. er fremgaaet, besørge Guds-tjenesten og hvor ogsaa hans Pavestol bliver opbevaret som Reliquie. Formedelst den romerske Adels gode Sindelag bør især endnu mærkes den Indskrift, som den havde ladet sætte over Indgangen til Kirken; den lyder saaledes: „Til den gamle Kirg, som nu atter bliver ført imod Kirken, men med langt større Træffhed end tilforn, ville vi, romerske Medborgere, med saa meget desto stærkere Tro møde med vore Vaaben, nemlig vore Bønner til Maria, „de Christnes Hjelp!“ — Man havde sat Statuen af den allersaligste Jomfru paa Høialteret, og omkring den stod en Skov af hvide Bøgløys, der, da Kirken er bygget i et Slags gothisk Stil, vare sammenstillede i Form af gothiske Tialer. Hele den øvrige Kirke var paa det rigeste oplyst ved mange Væftroner, og denne Belysning gav de smukt decorerede Buer og den blaa Hvælving med fine gyldne Stjerner og Ringe et vidunderligt Udseende. Foruden Adelen tog en meget stor Menneskemængde Deel i denne Andagt; der var hver Aften Prædiken, hvorefter Rosenkrandsen og flere andre Bønner bleve læste; til Slutningen meddeelte en Cardinal den sacramentalste Betsignelse. Men man har ved Andagtens Slutning med Forsæt ikke sunget noget Te Deum, fordi Gud endnu ikke har skjenket Freden. — Den anden Andagt, som jeg især gjerne vilde omtale, fandt Sted i Lombardernes store Nationalkirke, San Carlo al Corso. Man havde dertil i høitidelig Procession baaret det berømte og ærværdige Crucifix fra Capellet over den h. Petri

Grav til den nævnte Kirke og der anordnet en 8 Dages Andagt for samme. Daglig i disse Dage blev foruden andre Andagtsøvelser prædikeret to Gange. Men efter disse otte Dages Forløb forblev det h. Billede i hele Mai Maaned fremstillet i Kirken, hvor det uafsladelig blev besøgt af de Troende. For at fremme Andagten's Viemed bleve de Bønner af den h. Pius V., som han pleiede at bede under særdeles vanskelige Forhold under sin Regjering, uddeelte blandt Folket, for at det skulde læse dem for Kirkens Vel. Søndagen den 3. Juni blev det h. Kors endelig, ledsaget af en Procession, bragt tilbage paa sit gamle Sted, hvilken Procession man med Rette kan sige satte Kronen paa hele den henrundne Andagtstid. Thi foruden flere Collegier og Seminarier var en talrig Mængde af Stadens Borgere, Sognepræsterne, Ordensgeneralerne, Capitulernes Repræsentanter og flere Cardinaler nærværende ved den. Alle bare brændende Børløvs i Hænderne og nedbøde under Bøn og Sang den Korsfæstedes Velsignelse, hvis rørende Billede blev baaret opretstaaende paa en Vaare langsomt ind i Capellet. Det alvorfulde Tog gik over Corso, Roms Hovedgade; de lange Huusrækker vare festligt smykkede og den største Deel af Befolkningen var nærværende. Maatte den gode Gud have naadigen seet ned paa det og ved denne Sit Korses Helligdom beskytte Rom og den hele Kirke! —

Köln. Et virkelig glimrende Exempel paa katholsk Dffer-villighed og Hengivenhed for den h. Stol har en ubekjendt Dame givet i disse Dage, idet hun har oversendt Domvicar Kolping et pragtfuldt Brillantsmykke som Peterspenge. Det er af en Köln'er Juveleer vurderet til 1050 preuß. Thlr., hvilket han hvert Dieblig er beredt til at betale for det. Hr. Kolping beholder imidlertid Smykket endnu i sin Værge indtil den 15. Juli, i Forventning om, at der indtil da vil findes en anden ligesaa ædelfindet Dame, der ikke alene vil betale den almindelige Værdi, men den høist mulige Priis for det; og en saadan Efterfølgerinde vil uden Tvivl findes, da det sandelig vil være en Ære, netop at kjøbe dette Smykke.

London. I det irske Diöces Armagh ere indkomne 3000 £. (27,000 Rdlr.) for den h. Fader, i det fattige og lille Diöces Nottingham 750 £ (6,500 Rdlr.), og hos den herværende Comitee i den fjerde Uge flere enkelte Gaver fra 100 til 200 £.

Frankrig. Garibaldi og Kirken. Journalen Le Monde viser i en større Artikel, at der ved en Seier af den italienske Revolution, saaledes som denne personificerer sig i Garibaldi, staaer fire Gøder paa Spil: Autoritet, Frihed,

Religion og det menneskelige Samfund. Vi meddele her Artikulens Betragtninger over de to sidste Punkter: „Men er da Religionen virkelig alvorlig truet? Hvis ikke, hvorledes lader da alle gode Katholikers Smerte over Garribaldi's Fremgang sig forklare? I Sandhed, Fæderne for Religionen ere store, fordi Kirkens Uafhængighed og Eenhed blive truede. Sicilien er kun Veien, Rom er Maalet. Revolutionen vil ikke ansee sin Sag for fuldendt, førend den har sønderbrudt det første Led i den Kæde, som forbinder Verden med Apostelfyrsternes Grav. Garribaldi erklærer sig aabent som en Fjende af Troen, som en Fjende af „Præsten i Rom,“ af hiin „Kræftbyld, som man kalder Pavedømme,“ som en Fjende af den „forbandede Præsterace.“ Naturligviis, Petrus, d. v. s. enhver Pave, er en evig Fjende af det menneskelige Hovmod, af de aflænkede Lidenskaber — derfor vil man tilintetgjøre Petrus. Han er endnu for mægtig til at man vover at angribe ham ligefrem, førend man har omstyrret hans (verdslige) Throne; man vil fuldstændigt indslutte Fæstningen og undergrave den fra alle Sider, førend man vover Stormen. Hvilken Triumph vilde det være, naar Christi Statholder ikke mere besad noget jordisk Skyttsværn imod de Stores Volds handlinger, naar hans Hyrdestav kun endnu var et svagt Rør i Kirkeovernes Dine! Først da vilde man smigre sig med enbellig at kunne undertrykke hiin ophøiede Stemme, som i atten Aarhundreder har protesteret imod de Mægtiges Forbrydelser og stedse mindet dem om Ewigheid og Dom! Først da, naar man havde tilintetgjort Faderen, kunde man haabe at tilintetgjøre hans Børn, at udrydde hiin „forhadte Præsterace,“ i hvilken Revolutionen seer sin mægtigste Fjende. — Men hvad vilde der, efter Tilintetgjørelsen af Pavedens verdslige Herredømme og efter en forbitret Forfølgelse mod Geistligheden, blive af det menneskelige Samfund? Italien vilde snart vise os det, dersom det lykkedes de revolutionaire Magter at udføre deres Yndlingsplaner. Da vilde en haard Tugtelse ramme de nu triumpherende Hoveder for Revolutionen. Det Program, som de forkynde: politisk, national og religiøs Frihed, betyde efter deres Mening intet andet, end Kongedømmets, Pavedømmets og Kirkens Tilintetgjørelse — Republikken med „Fornuftens(!) Herredømme“ vilde da blomstre. Men i Proletariens Hjerter, som man gjør til Medlem af de hemmelige Selskaber, lader sig kun høre en eneste Stemme. Den tilraaber ham: Lighed i Nydelsen! Det er hans Være, hans Tro. Dette sidste Maalet for Revolutionen, Begjerlighedernes og Lidenskabernes fulde Mættelse ved Tilintetgjørelsen af al personlig Besiddelse vilde være den factiske Følge af den religiøse Forfølgelse, og hine Mænd, som nu forene sig til Neapels og Roms Erobring, ville for sildig erkjende, at

Kongedømmet tjener til Forsvar for Alteret, og at Alteret er nødvendigt, for at opretholde Orden i Staterne, for at garantere Fre og Sikkerhed i Familien. De ville for sildig indsee, at enhver huuslig Arnes Sikkerhed afhænger af Kirken og den kirkelige Magt. — Hvorledes kunde man tilbageholde den fattige Proletariers knyttede Næve, naar han ikke troede paa Evigheden? Den evige Tale om „social Lykke“ har allerede for længe siden naaet hans Dre. Kun een Tanke gives der, som kan beskytte hans Hjerte mod saadanne Fristelser: Troen paa Evigheden! Var den religiøse Tro engang bortryddet, da vilde Proletariernes Arne søge at realisere og opnaae, hvad de ansee for deres „Ret“ — Lighed i Rhydelserne; og de vilde i ethvert Tilfælde ved deres Plans Stranding tabe mindre, end de Riges og Dannedes Klasse. En saadan Lykke stilles i Ud-
sigt af den italienske Revolution, dersom det skulde lykkes den at udrydde Geistligheden, at tilintetgjøre Paven's verdslige Herredømme. — — Naturligviis vil selve Pavedømmet ikke gaae under, endnu langt mindre selve Kirken. Men hvorfor? Fordi Paverne forstaae at døe, for at redde deres hellige Magt. Dersom de første Aarhundreder's Paver havde skaanet deres Liv, ligesom mange af vor Tids Konger, hvad vilde der da være blevet af Pavedømmet? Det vil aldrig gaae under; den Allersjæflestes Naade giver altid de Troendes Fader Martyrdommens Kraft. Førend vi troe paa Kongedømmets Bestand og Redning, maae vi først see, at ogsaa Kongerne forstaae at døe i aaben Kamp.

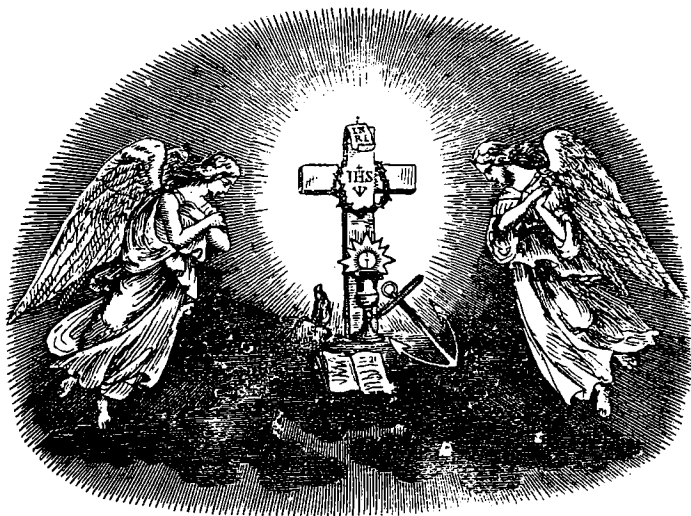
Parma. Biskoppen af Parma, Felice Santimoni, er flygtet til østerrigsk Grund, til Trient, for der at være sikker for den sardiniske Regjerings Forsølgelser. — Som man skriver fra Verona, forbereder ifølge et Nygte et stort Antal Præster i Sardinien og de annecterede Provinds'er, man taler endog om 200, sig til Udvandring, for i Mantua eller Verona at søge Tilflugt saalænge indtil den h. Fader har anvist dem et andet Opholdssted.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 15. Juli. — 7. Søndag efter Pintsje. — Broderskab.
— Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt.
- Søndagen d. 22. Juli. — 8. Søndag efter Pintsje. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken.
— Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.
-

Kjøbenhavn.

S. Friers Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

8de Aargang.

Nr. 16.

Søndagen den 29de Juli.

1860.

„Skandinavisk Kirketidende“ udgaaer hver anden Søndag og leverer Subscribenterne desuden i Aarets Lob gratis eet eller flere religiøse Skrifter. — Subscription paa denne Tidende indtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Hr. Konsthandler C. N. Blaufensteiner, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Byglæder; i de danske Stater paa de kgl. Postkontoirer. Prisen er 4 Mt. 8 Sk. Kvartalet.

Den katolske Kirkes Ejsøhed.

(Fortsat.)

Pr. Jeg har sammenlignet Rosenkrandsen med vore gamle Domkirker og vil forsøge at forklare eder dens Liighed med dem. Og jeg taler her om den hele Psalter, som man ogsaa pleier at kalde Rosenkrandsen i sine tre store Afdelinger, fordi den saaledes indeholder 150 Ave Maria, ligesom det bibelske Psalterium jo

ogfaa indeholder 150 Psalmer. Saa ofte vi træde ind i et Tempel, fornø vi netop derved, ogsaa i videre Forstand vor Daabs Høitideligholdelse og de ved den udtalte Bøfter. Ligesom vi ved Daaben nemlig bleve optagne i de Christnes Samfund, saaledes slutte vi os factist paany til det, idet vi træde ind i Herrens Helligdom, for i Bønnens Aand at forene os med de her Forsamlede. Den høitidelige Bekjendelse af de guddommelige Hemmeligheder var ligesom den Vei, som førte os til Daabens Sacramente og den dertil knyttede Netfærdiggjørelses Naade. Ogsaa Betrædelser af Tempelets Dørtærskel indeholder en ny Bekjendelse af de christelige Troeslærdomme, hvorfor vore Forfædre ogsaa meget findrigt og fromt omgave Kirken Portal med Afbildninger af den guddommelige Treenighed, Guds Søns Menneſtevordelse o. s. v. Igjennem et saadant med Troens store Hemmeligheder smykket Portal træde vi ogsaa ind i det omtalte af Bønner sammenføjede Tempel; vi indlede nemlig Rosenkrandsbønnen med den apostoliske Troesbekjendelse, og feire saaledes en Fornyelse af vor Daabsbekjendelse og af vor Forening i Troen med dem, med hvem vi ogsaa staae i Begreb med at forene os i Bønnen. Tempelets Forhal og Dørtærskel skal vække os til Andagt, og Alt hvad der tilhører Verden, skal blive tilbage her; Bievandet ved Indgangen skal minde os derom. Rosenkrandsbønnen begynde vi med Herrens Bøn og tre Ave Maria, med det tilføjede tredobbelte Ønske: „Jesus forøge i os Troen! Jesus styrke i os Haabet! Jesus opflamme i os Kjærligheden!“

Er vi nu traadte ind igjennem den saaledes prydede Forhal, saa ligger Tempelets indre Rum udbredt for os. Ligesom tre jævnløbende Skibe i en Kirke oversee vi her den glædefulde, smertefulde og herlighedsfulde Rosenkrands; ethvert af disse Skibe er atter inddeelt i fem Affnit, ligesom i fem Hvalvinger eller Capeller, og i ethvert af dem er der opreist et andet Alter til Betragtning og Dyrkelse af en anden Hemmelighed. Lad os begynde Vandringen! Igjennem Herrens Bøn træde vi ind i det første Rum; det er indviet til Erindringen om Nazareth. Til Engelenes Hilfen og især til Jesu Navn i

samme tilføies hvergang den Sætning: „Jesús, Som du, o Jomfru, har undfanget af den Helligaand!“ Saaledes ere vi da Vidner til, hvorledes det himmelske Sendebud overbringer Verdensfrelserens udvalgte Moder det Budskab: „Du skal undfange og føde en Søn, Som du skal kalde Jesús; thi Han vil frelse Sit Folk fra dets Synder!“ Den ti Gange gjentagne Englehilsen hæver sig derpaa som ti Spiler op imod Himmelen, altib igjen kronet med den omtalte Tilfætning, og byder den Bedende Leilighed til at betragte den samme Begivenhed i alle dens Enkeltheder, ligesom i en af ti forskjellige Mestere hvergang forskjellig forfærdiget Afbildning. Storheden af det Dieblit, efter hvilket Martufinder have længtes; Engelens Glæde som Overbringer af et saadant Budskab; den guddommelige Moders Keenhed, formedelst hvilken hun i Guds Dine syntes værdig til denne ophøjede Værdighed; hendes Ydmthgighed, som gjerne vilde afflaae den høie Grad af Ære, i Kamp med hendes Gudhengivenhed, som forbyder hende at modsætte sig den guddommelige Raadslutning, alt dette drager forbi vor Aands Dø, for at vi derved skulle nære vor egen Glæde over Herrens Menneftvordelse og vor Taknemmelighed for den, samt uddanne os selv efter det os forelagte Mønster paa fuldentd Hellighed og Ydmthgighedens og Gudhengivenhedens Dyder.

Naar vi have endt denne Afdeling med det Lovpriesningsprog: „Ære være Faderen og Sønnen og den Helligaand!“ saa betræde vi en anden lignende, som er indviet til Erindringen om den saligste Jomfrues Besøgelse hos Elisabeth. Vi bede: „Jesús, Som du, o Jomfru, har baaret i dit Besøg til Elisabeth!“ Disse Ord erindre os om Niemebet med dette andet Affnit og om vor Opgave i samme. Vi see den lykkeligste af Jordens Døttre, den mest velsignede af sit Rjøn, at vandre hen til Bjergegnen, see hende i sin fromme Slægtning og Venindes Arme, see Raadens Vidundere i den præstelige Zacharias' Huus, høre den Henryktes og Begeistredes Lovsang og føle med hende Saligheden af et helligt Venfkap.

„Jesús, Som du, o Jomfru, har født! — Som du har opoffret i Tempelet! — Som du har gjenfundet i Tempelet!“

Disse Sætninger lære os, hvad vi have at betragte og at feire ved at gaae videre frem fra det ene Affnit til det andet, fra et Capel til et andet i dette aandelige Tempel. Først staaer den lille Stad Bethlehem for os: „Ordet er blevet Kjød!“ I en mørk Hule, i en Krybbe, paa Hø og Straa ligger Guds Søn og Maria's Barn i usfelt Svøb. Hensunkne i Forundring see vi Maria tilligemed Joseph at tilbede den vidunderlige Søn som Guds Eenbaarne, David's Thronarving og Israels Konge, see derpaa de fromme Hyrder at offre, vi høre Englenes Gloria=Sang i den høitideligste af alle Nætter, vi see, hvorledes de østerlandske Konger paa deres Knæ hylde det guddommelige Barn.

Et andet Billede trænger sig frem for vore Dine. Maria offerer i Tempelet i Jerusalem det Kjæreste og Kostbareste, som hun havde som Moder og Jomfru, hun offerer til Herren — sit guddommelige Barn. Vi see hende lutter Dre og Andagt at staae for Simeon, den prophetiske Elding, som med en Glæde, som om han saae Himmelen aabnet, erkjender den forjættede Messias i hendes Barn, iler hen til Det, tager Det paa Armene og med et Blik til Gud udraaber: „Nu vil jeg gjerne døe!“ og derpaa velsigner Maria, og forbereder og styrker hende til de hjertestærende Lidelser, som hendes Søns sørgelige Stjebne vilde komme til at forarsage hende.

Jerusalems Tempel, det Sted, hvor disse moderlige Smerter vare blevne forudsagte Maria, bliver for hende snart ogsaa et Sted for moderlige Glæder; thi her gjenfinder hun den i tre Dage med ængstelig Sorg og øm, moderlig Trostak Søgte, og vi høre her den første Tale af Hans egen Mund, en Tale, som gjør os vor Sjæls jordiske Hjem, den himmelske Faders Huus, Guds Tempel, særdeles dyrebart.

Saaledes er med de første fem Affnit Tempelets ene Skib, som er indviet til de glade Begivenheder i den velsignede Gudsmoders jordiske Liv, gennemvandret. Skumlere ere de Rum, som nu aabne sig for vort Die. De vise i deres enkelte Afdelinger Verdensfrelseren paa de forskjellige Trin af Hans Fornedrelse og Lidelse. — „Jesus, Som har svedt Blod for os!“

med disse Ord træde vi ind i det første Capel af denne nye Række, i det første Affnit af den smertefulde Rosenfrands. Vi see Dødsbøden paa Frelserens Paude, høre af Hans Mund den Bøn: „Er det muligt, Fader, da lad Lidelsens Kalk gaae Mig forbi; dog ikke Min, men Din Villie stee!“ Vi see Himmels Sendebud trøstende at træde hen til Ham, medens Hans Disciple, som en Forbetydning paa det, som Herren i den nærmeste Fremtid har at vente af dem, forgløse og ufjærlige overlade sig til Sønnen, de samme Disciple, som Han nylig havde bespiist med Sit eget Kjød og Blod. — „Jesús, Som er bleven hudstrøgen for os! — Som er bleven kronet med Torne for os! — Som har baaret det tunge Kors for os! — Som er bleven korsfæstet for os!“ Veiledede af disse Ord, følge vi Skridt for Skridt de enkelte Affnit i Frelserens Lidelse, i hvilken Han har lagt Sin uendelige Kjærlighed til os for Dagen. Vi see Ham bunden til en Pille og sønderflænget af Svøber, Hans Paude og Tindinger gjennemstakne af Tornekronen, see derpaa Lammet ført til Slagterbænken, Jesús skjælvende og vaklende at bære Forbandelsens Bjelke, indtil vi endelig ere ankomne paa Golgotha, hvor vi see Verdens store Soneoffer at forbløde for Verdens Synder. Det er de Begivenheder, som paa vor Vandring fra Capel til Capel i denne anden Række drage forbi vort Blik, og som vi ligesom paany gjennemleve i Forening med Herrens Moder, saa at vi ogsaa føle det Sværd, som gjennemtrængte hendes Sjæl, og skatte Frelserens Lidelser dobbelt høit, efter at vi i samme Mening som Maria og med hendes Moderblik have betragtet dem. Det er den smertefulde Rosenfrands.

Saa meget desto herligere pranger med sine enkelte Capeller i Triumphens Smykke det tredie Kirkeskib, som endnu staaer tilbage for os at gennemvandre. Og var vor Smerte bleven forhøiet ved Betragtningen af den lidende Frelser, fordi vi betragtede Ham i Forening med den hellige Moder, saa bliver nu ogsaa vor Glæde forhøiet, da vi ikke nyde den saameget selv, som snarere med og ved den helligste Jomfrues Sjæl. Jesús lever, stiger seierrig og forherliget frem af Graven, aabner de

Troende Veien til Himmelen, bereder os Boliger hos Faderen, sender os den Helligaands Trøst og Kraft og hellige Salvelse. Solen gaaer ned i den skønneste Straaleleglands, og i den yndige Aftenrøde see vi Maria, — hende, som stille hører og overveier det guddommelige Ord — at drage heden, see hende derpaa midt iblandt de tindrende Stjerner at hæve sig til Himmelen, og kronet med Seierskrandsen at synke ned ved sin guddommelige Søns Throne, at tilbede Ham og nyde den hele Fylde af hiin himmelfste Salighed, for hvilken intet Sprog finder Ord eller Navn.

Det er de Begivenheder, som i den herlighedsfulde Rosenkrands fremstilles for os ved de indflettede Sætninger: „Jesus, Som er opstanden fra de Døde! — Som er opfaren til Himmelen! — Som har nedsendt den Helligaand! — Som har optaget dig, o Jomfru, i Himmelen! — Som har kronet dig, o Jomfru, i Himmelen!“

Saaledes staaer da fuldenbt det aandelige Tempel med alle sine 150 Smaasøiler; disse hæve sig ti og ti op fra Herrens Bøn og hvælve sig tilfjødft sammen i det Lovpriisningsprog: „Være være Faderen ic.“ ligesom i deres Slutningsrose; den ene Afdeling ligner nok den anden, men alligevel er enhver atter forskjellig fra de andre ved sine særlige Ornamenteer og ved den Mindesteen og det Alter, som er opreist i dem.

Naar vi saaledes bede alle Psalterens tre Afdelinger, saa have vi deri en fuldstændig Erindring om Frelserens Liv, Lidelse og Forherligelse, og sluttelig ogsaa om Maria's evige Belønning, og der kan ved en opmærksom Betragtning af disse vedføjede Sætninger umuligen mangle den Vedende Stof til aandelig Beseftigelse og Andagt.

Thom. Saaledes har jeg nu rigtignok ikke kjendt denne Bøn; det vilde virkelig være ubilligt, naar man da endnu ikke vilde erkjende Rigdommen af dens Indhold.

Pr. Den fortjener i Sandhed endnu mere end blot Navn af Bøn; den kunde nok sammenlignes med en kort Catechismus, som minder os om alle vor Troes vigtigste Lærdomme og de fornemste Begivenheder i vor guddommelige Frelfers Historie.

Dg alle disse Erindringer og Lovprisninger og Bønner sammenflette vi ligesom til en Krands eller Krone af Roser, for paa en kjærlig, sindrig Maade at gjøre den h. Gudsmoder en aandelig Foræring dermed og bevise hende vor barnlige Kjærlighed og Grefrygt. Deraf det Navn: Krands af Roser, Rosenkrands. Ligesom Rosen hovedsagelig bestaaer af grønne Blade, spidse Torne og en herlig Blomst, saaledes blive ogsaa her de grønne Blade antydede ved de glædefulde, Tornene ved de smertefulde og Blomsten ved de herlighedsfulde Hemmeligheder, som vi ihukomme i Rosenkrandsen.

Thom. De har Ret. Naar man betragter Rosenkrandsen paa den Maade, saa bortfalder enhver Indvenning, som man kunde gjøre imod den. Jeg forsikkrer Dem, Herr Pastor! at jeg for Fremtiden ogsaa selv vil læse den ret ofte.

Pr. Deri vil du gjøre rigtig, og derved vil du have større og hæderligere Forgængere, end om du forsmaaede at læse den. De helligste og ærværdigste Mænd i den katholske Kirke og desuden de største Lærde, som nogeninde have levet, have høit skattet og selv forrettet denne Bøn, netop fordi de forstode at læse den paa den rette Maade. Ja, Rosenkrandsen er endog, ligesom Korsets Tegn, bleven et skjelnende Særkjende paa de katholske Christne; alle katholske Ordensfolk bære den i Bæltet, og hvor efterladen ogsaa en katholsk Christen kan have været i sit hele Liv i at bede, hvor meget han endog kan have broutet med sin Kingeagt for den, saa gribe hans Slægtninge, naar han dør, dog alligevel til dette Tegn, for dermed ligesaa vel som med Korset, at smykke den Ufdødes Hænder; og aabne vi efter mange Aars Forløb en ubekjendt Grav, saa underretter Rosenkrandsen, som vi ofte alene endnu finde i Muldet, os om at vi staae ved en katholsk Christens Hvilested.

Simon. Derfor skal ogsaa Rosenkrandsen, som jo skal ledsage mig i Døden, stedsse være mig kjær og dyrebar i Livet.

Pr. Og mig iligemaade! Omendstjøndt der efter min daglige Breviarbøn og mine præstelige Kaldsforretninger ikke bliver mig megen Tid tilovers til at bede den, saa kan jeg dog ikke godt ganske opgive den, og som et katholsk Adskillestegn

skal den forubden Crucifixet altid pryde mit Værelse; ei heller skal det Tegn, som engang vil smykke mig i Graven, være langt borte fra mig i Livet.

Bed disse Ord fremtog Præsten en Rosenkrands, som han altid havde hos sig, og der vare Mange iblandt de Tilstedeværende, som kunde gjøre ham det efter.

„Da vi nu engang have taget vore Rosenkrandsse frem,“ meente Præsten, „kunne vi vel ogsaa nok benytte dem til virkelig Bøn. Saa meget silde er det endnu ikke, og skulde Tiden blive os for knap, saa kunne vi jo ogsaa afforte den“.

Alle vare enige deri, og de behøvede ikke at søge længe efter et passende Sted til deres Bøn. I Nærheden af Vinde-træet, under hvilket de vare forsamlede, stod en meget smuk Statue af den h. Gudsmoder med Jesusbarnet. Indskriften under den meldte, at Christendalernerne havde opreist den for Aarhundreder siden af Taknemmelighed, da de, efter at have anraabt den allersjaligste Jomfru, vare blevne befrieede fra en stor almindelig Nød; lignende senere Tilfælde havde givet Anledning til, af og til at restaurere Billedet, saa at det tilligemed Nischen det stod i, var ret godt vedligeholdt. Derhen gik nu de Forsamlede med Præsten i Spidsen og læste den herlighedsfulde Rosenkrands. Da de havde endt den, istemmede Præsten følgende bekjendte Sang til den h. Jomfru, som han ikke først behøvede at lære dem, da Menigheden sang den gjerne og ofte:

O sanctissima,
O piissima,
Dulcis virgo Maria!
Mater amata,
Intemerata,
Ora, ora pro nobis!

O du helligste,
O du kjærligste,
Søde Jomfru Maria!
Elskede Moder,
Pletfrie Moder,
Bed, ja bed for os alle!

Da denne Strophe var sungen, mindede Præsten om, at det var paa Tide til at bryde op; men selv endnu da de i Grupper spredte sig til forskjellige Sider, sang enhver Afdeling i Bortgaaende endnu et eller andet Stykke af den smukke Sang, indtil

altid flere af de fromme Sangere havde naaet deres Boliger og de sidste Toner hendøde i det Fjerne.

(Fortætted.)

Sørgelige Følger af Retfærdighed.

Der gives lave Mennesker, hvis største Lyst det er, at see deres Næste nedværdiget. Der gives Mange, hvem det ikke alene er et meget morsomt Skuespil at see Bestjenede, men som ogsaa selv undertiden forsøge at forføre Een eller Anden af deres Omgivelse til Umaaadelighed i Drit, for da at have deres skammelige Løier med det til Dyr nedfunkne Menneske. — Den fattige F** i R** var en retskaffen Mand, som holdt godt Huus med sin lille Løn og levede meget lykkelig med sin huuslige Kone og en opvoxende Datter. Et Hovedbræk i hans Charakter var Godmodighed, hvilken desværre ofte blev misbrugt af stadefroe Mennesker.

Engang saae et Par unge Mennesker ham en Søndag at gaae fra sit Huus over Gaden til en offentlig Promenade. „Det er F**,” hvidste de til hinanden, „med ham vilde vi idag gjøre Løier! Kom, lad os indbyde ham paa et Glas Viin. Pas paa, Tossen løber i Fælden og drikker sig fuld; det vil blive morsomt!”

Med forstilt Venlighed storme de ind paa den godmodige F**, som endelig giver efter for deres Overtalelser og gaaer med dem ind i et Vertshuus. Ved de faade Menneskers Lyst og ubekjendt med Vinens hurtige Virkning, bliver han her altid mere og mere bestjenet. Han vilde allerede have bortfjernet sig takkende efter det første Glas, men dette vilde have været meget imod deres Plan.

De mødte ham til at blive og drikke, indtil han næsten aldeles tabte Bevidstheden og lignede hine udsvævende Drankere, hvis blotte Syn vækker Gysen hos ethvert fiintfølsende Menneske.

Nu dreve de længe det faadeste Spil med den Bestjenede, morede sig over hans stive Blik, over hans næsten uforstaaelige Lallen — og over den nedværdigede Menneskehed. Endelig, da Tiden kom til at bryde op og de vare trætte af den raae Spøg, overlod de den Forsførte til sin Skjebne. Han tumlede ud paa Gaden, de faade unge Mennesker saae ham flere Gange at falde og atter at reise sig, tilsolet af Gadesmuds. De loe stadefro og gik støiende hjem. — Natten var mørk og Veien meget slibrig af den vedholdende Regn. F** gik vaklende fremad, kom til

Stadsgraven, tumlede og styrkede ned i den. Han faldt fra en betydelig Høide med Hovedet paa en Steen og knuste det. — En Vagter i Nærheden, som hørte Faldet og den Ulykkeliges stønnende Røst, ilede til, fandt ham bedækket med Blod og raabte Folk til; disse gjenkjendte strax den stakkels med Døden kæmpende J** og bære ham hjem. — Hans Kone, som netop var syg og med Betymmring ventede paa hans Hjemkomst, hørte Støien af den sammenstrømmende Mængde, iler ned og seger, da hun sees Folk at bære hendes med Blod bedækkede Mand ind, til Jorden med det Udraab: „Min Gud, han er død!“ — Den ængstelige Datter, som ikke vidste, hvem af hendes kjære Forældre hun først skulde hjælpe, ilede til Lægen og besvor ham at redde; — men for silde var hans Hjælp — begge vare alle-rede døde!

Jeg opholdt mig, siger Meddeleeren af denne sande Begivenhed, netop dengang i den lille By, og bivaanede det ulykkelige Egteparcs Begravelse, saae begge Kisterne tilbedækkede af een Gravhøi, saae den foreldreløse Datters Fortvivlelse, saae Lærerne i de Tilstedeværendes Dine — og indviede de Ulykkeliges Munde min veemodige Deeltagelse.

Men med hvilke Følelser maae vel Ophavsmandene til denne Ulykke have seet Følgerne af deres skjændige Gjerning! Man skulde virkelig ikke troe, at der kunde gives Mennesker, som fandt en Fornøielse ved at see en stakkels Christen at falde i Synd og blive værre end et Dyr! J, som kun frydes ved Overmodet, naar det udøves paa Andres Bekostning, J Letfjindige, som aldrig betænke, hvilke Følger en uoverlagt Spøg kan have, maatte J, advarede ved denne sørgelige Begivenhed, blive forsigtigere og klogere og aldrig tillade eder Handlinger paa Andres Bekostning, som kunne bære en saa sørgelig Frugt!

Kirkelige Efterretninger.

Kjøbenhavn. Der er i Anledning af det italienske Virvar og især Garibaldi's Røvertog mod Kongen af Neapel, allerede ofte bleven gjort den Bemærkning, at Folkeretten, som hidindtil har ordnet de civiliserede Nationers Forholde i Europa, fra Dag til Dag bliver mere og mere kastet overbord for at gjøre Plads for Næveretten, Barbariets Særkjende! Og saa Amerikaneren, Dr. Brownson, uden Tvivl een af Nutidens dygtigste politiske Skribenter og Publicister, har i sit sidste Dvartalskrift nylig udtalt disse samme Tanker paa følgende Maade:

„Efter den ældre Opfatning hviler det menneskelige Samfund paa et moralsk Grundlag, og ere Forholdene imellem Øvrigheder og Underaatter og af Nationerne til hverandre bestemte ved den Morallov, som er grundet paa Guds Villie. Dette System bliver nu i Europa paa mange Maader bekæmpet i Principet af Kyrster og Folkeslag, og et nyt System gjør sig gjeldende, efter hvilket Politiken skal være ganske uafhængig af Religion og Moral. Dette nye System hviler paa den Grundsætning, at den Stærkere altid har Ret, den Svage altid Uret. Man har rigtignok ogsaa tidligere handlet efter denne Grundsætning; men nu bliver denne Grundsætning med Bewidsthed og Overlæg gjort gjeldende som saadan. Rov og Revolution blive ansete for tilladte, naar de lykkes. Keiseren af Frankrig bekriger Østerrig uden ringeste Retsgrund, blot for en „Idees“ Skyld, og Mazzini, Garibaldi og hans Staldbrodre opægge til Opstand og Rebellion, hvor de kunne, ikke fordi de bestaaende Regjeringer have misbrugt og forspildt deres Magt, men fordi de ikke ere efter deres Smag og Sind og fordi de ikke have Magten i Hænderne. En anerkjendt Statsret gives der neppe mere i Europa. Dersom vi under „Civilisation“ forstaae noget mere, end blot videnskabelig Dannelse og en vis Forfinelse af Smagen og Sædne, dersom vi dertil ogsaa regne Samfundets moralske Organisation og Lovens Herredømme i Stedet for lovløse Videnskaber, saa staaer Europa nu paa Veien fra Civilisationen til Barbariet. Mangel paa videnskabelig og kunstnerisk Dannelse er ikke egentlig Barbari, men en Følge deraf. Barbari er egentlig Videnskabernes Herredømme over Fornuften, den dyriske Krafts Herredømme over den sædelige Magt; og et Samfund, der ikke mere staaer under Moralens og Lovens Herredømme, fortjener Navn af at være barbarisk. Herster en saadan Tilstand i rum Tid, saa vil Videnskabernes og Kunsternes Undergang ikke udeblive. — Man lægge Mærke til: jeg siger, i Principet er Europa paa Veien til Barbariet; de naturlige Følger af Principet have endnu ikke udviklet sig, og jeg haaber, at det aldrig vil komme dertil.“

Frankrig. Fra Paris melbes en Herr Pillet Wiel's, een af Hovedstadens rigeste Banquierers Dvergang til den katholske Kirke. Denne Omvendelse gjør i Pariserverdenen saa meget desto større Opsigt, som Hr. Pillet hidindtil havde været bekjendt som en overmaade ivrig Protestant. Hans elskede Datters Død gjorde et saa dybt Indtryk paa ham, at hans sørgende Hjerte blev modtageligt for den guddommelige Naades Raadelse.

Italien. Armonia bringer Tid til anden Beretninger om

pludselige Dødsfald iblandt dem, som ere trufne af Excommunicationen, hvoraf det klart erkjendes, hvilken Bethdning denne „Excommunication“ har for Gud, og vi troe, her at burde meddele nogle af disse Tilfælde. Alderspræsidenten i Deputeretkammeret i Turin, General Duaglia, blev rørt af Slag i samme Dieblit som han i Deputeretkammeret begyndte at opraabe de Deputerede fra den „indlemmede“ Romagna. Han døde to Dage efter, efterat han atter havde udsonet sig med Kirken og modtaget de hh. Sacramenter. — I Bologna døde hiin Deputerede i Nationalforsamlingen (for Romagnaen), som havde forfattet Decretet om den h. Faders Dethronisation, en brat Død. — I Cesena (ligeledes i Romagna) blev den 6. Mai valgt til Deputeret en Grev Spada, som Dagen efter var et Viig. — I en anden lille By i Romagna traadte en garibaldiist Frisfaremand forleden ind i et Kaffehuus og forlangte Liqueur, for — som han sagde — „at drikke for et Par Skilling Excommunication;“ han drak og styrtede død til For den. — Salvagnoli i Florents (hvor han spillede Cultusminister) havde ved et Decret neppe erklæret Concordatet med den h. Stol ude af Kraft, førend han blev rørt af Slag. — For omtrent to Maaneder siden forliste et Dampskib paa Veien fra Livorno til Den Corsica. Om bord befandt sig en Skuespillertrop, som i Florents kort i Forveien havde opført et skammeligt Stykke til Forhaanelse af den h. Fader. Et frækt Fruentimmer havde deri spillet Paven, men blev endnu selvsamme Aften angreben af Vanvid, i hvilket hun styrtede sig ud af Vinduet og slog sig ihjel paa Steenbroen; hele det øvrige Selskab fandt Døden i Bølgerne. — Disse vistnok eienommelige Exempler ere uden Tvivl værd at lægge Mærke til; hvo veed, hvad der endnu forestaaer Victor Emmanuel og Cavour!

Sardinien. Nylig har man atter arresteret flere Præster; en Deel religiøse Ordenssamfund ere enten blevne fordrevne fra deres Klosters eller have forladt dem af Frygt for Mis-handlinger eller Drillerier. I Parma f. Ex. have Nonnerne til Jesu h. Hjerte pludselig lukket deres Kloster og fjernet sig fra Staden; man veed ikke, hvorhen de ere flygtede. I Cherasco ved Turin blev det betydet de barfodede Carmeliter, at de skulde rømme deres Kloster inden otte Dage; det skal da tjene til Afsl for de venetianske Flygtlinge. Munkene maatte enkeltviis stjæle sig bort fra deres Kloster, for ikke at ophidsse Folket, som holder meget af dem. — Sjelden har Folket i de „indlemmede“ Provindsler Mod til at modsætte sig den imod dets Geistlige anvendte Vold. Det ringeste Tegni til Opposition vilde blive straffet haardt. Men Flekken Casalpusterlengo (i Dis-

cefet Vobi) gjorde nylig en mærkelig Undtagelse. Man havde fængslet den derværende Sognepræst, Pastor Veneroni; ved Efterretningen derom samlede det ophidsede Folk sig i Mæsse udenfor Fængselet; Mændene vare bevæbnede med Pisser og Leer, Fruentimmerne med Steen. Det forfærkede Politi styndte sig med at give sit Bytte tilbage. — For at give den nu yndede Forsøgelse af den toscanske Geistlighed et nogenlunde lovligt Udseende, har Regjeringen forelagt Deputeretkammeret et Lovudkast, hvorved Artiklerne 268—270 af den sardiniske Straffelovbog gives en større Udvidelse ved deres Anvendelse paa Toscana. Herefter blive alle de Præster, som udtale en offentlig Dabel over Statens Indretninger og Love, straffebe med en Pengebød af 2000 Lirer og Fængsel paa 2 Aar. En Pengebød af 500 Eres. og sex Ugers Fængsel træffer de Geistlige, som offentliggjøre Buller eller andre Skrifter af den h. Stol, som staae i Modstrid med de bestaaende Statslove. Deputeretkammeret har i sit Møde den 16. Juni antaget dette Lovudkast. Det er „Friheden“ i Italien!

— Et til Wien indløbet Telegram melder: Cardinal Corsi, Erkebiskop af Pisa, er bleven frikjendt og kan nu tage Ophold hvor han vil, selv i Pisa. Biskoppen af Piacenza blev dømt til 14 Maaneders Fængsel og 1300 Lirers Mulct, hans Generalvicar til 1 Aars Fængsel og 1000 Lirers Pengebød, Domherrerne, med Undtagelse af een, til 6 Maaneders Fængsel og 500 Lirers Pengestraf.

Sicilien. Alle Jesuiternes Huse paa Sicilien — skriver man til Union fra Rom — ere plyndrede og ødelagte. Det sidste Dampskib fra Neapel bragte et stort Antal af disse Ordensgeistlige hertil, som vare tvungne til først at skjule sig og derpaa at flygte. (Hvad kan der ventes andet af Garibaldi, der kalder Pavedømmet en „Kræftskade“ og kun taler om den „forbandede Præsterace“?!)

Jerusalem. Den høierov. Patriark Valerga har i den stærkt befolkede Landsby Beitjalle, to Mil herfra, nærved Beithlehem, anlagt et Drengeseminar, for at uddanne en indfødt Geistlighed, da der kun af en saadan kan ventes Befæstelse og altid videre Udbredelse af den katolske Religion i Palæstina. Hvilket Opsving nu de schismatiske Christnes Sindelag har vundet i denne Landsby, siden de have faaet Leilighed til at lære den katolske Kirke at kjende i dens Præstedømme og Gudstjeneste, beviser blandt Andet den Omstændighed, at to hundrede af dem have omvendt sig til den katolske Kirke i mindre end tre Aar og deriblandt hiin Scheik

(Høvding) og hans fanatiste Staldbrodre, som i Førstningen paa enhver Maade søgte at hindre Bygningen af Drengeseminariet og i Begyndelsen endog skjøde paa Missionairerne. Ligeledes have Beduinerne, hos hvem Patriarken staaer i stor Yndest paa Grund af sin mæglende Optraeden imellem dem og Regeringen, allerede flere Gange henvendt sig til ham, for at bede om katholske Præster. Virkelig har Patriarken i Sinde ogsaa at stifte et Hospitium iblandt dem som et Middelpunkt for Beduinermissionen; dette vilde da være de første Omvendelser iblandt Muhamedanerne.

— Af de forskjellige tallose Hengivenheds-Adresser, som fra alle Verdens Egne ere blevne tilsendte den h. Fader til Trøst og Opmuntring i hans nærværende betrængte Stilling, fortjener især een at omtales, der udmærker sig formedelst sin Sindrighed. Det er Adressen fra de iaar i Jerusalem til Paaskefestens Høitideligholdelse tilstebeværende Pilegrime, som ere strømmede sammen der fra alle Verdensdele, og hvis Ord derfor i vis Henseende kan kaldes en Stemme fra hele den katholske Jordkreds. Iblandt disse Pilegrime befandt sig den apostoliske Visitator for det h. Land, Erkebiskoppen af Ancyra, Spacapietra: Høisamme læste paa Palmesøndagen, omgiven af Pilegrime, i den h. Grotte for Jesu Christi Dødsangest ved Oliebjerget den h. Messe, og indviede før samme flere Oliegrene af de ældgamle i Gethsemani Have endnu staaende Olietræer; han lod den største af disse Grene („palmam ex ramis olivarum“ siger Adressen) smagfuldt indfatte af Nonnerne af Notre-Dame paa Sion og oversendte den h. Fader denne Oliegreen med en af alle Pilegrimene undertegnet Skrivelse. Denne Adresse anbefaler sig især ved en eiendommelig Charakter. Udrustet med et omfattende Kjendskab til den h. Skrift, har den ærv. Prælat laant Propheternes og Apostlernes Sprog, for at hæve sig ud over de menneskelige Tankers Kreds og hedre stemme overeens med Pavens, hvis guddommelige Mission og Charakter han behøver ved ethvert Ord af de inspirerede Bøger. Vi meddele her følgende Uddrag af Adressen: „Helligste Fader! der er Ingen, som ikke veed, heller ikke en Eneste (Ps. 13, 1.), at Din Sjæl er bedrøvet og hvist bestyrket og at Vaticanets Herlighed er formedelst Dit Folks Dunder og Trængsler bleven forvandlet for Dig til Dødsangsten i Gethsemani, og at Du inderligere end nogensinde beder: at Guds Søns Kirke, som blev bygget paa Dig, ikke skal worde opfyldt med den bitterste Bitterhed. Thi nu synes ikke alene Jordens Konger at være traadte sammen mod Herrens Salvede, men, hvad jeg kun kan sige med Daarer, ogsaa Fremmede i Rom, ligesom hiin ugubelige Anan som

Fremmed hos Perserne, som den h. Skrift siger, og Uændinge, hvilke Du som den mildeste Mand paa Jorden har optaget, ere i deres Overmod gaaede saa vidt, at de bestræbe sig for at røve og skære fra Din Haand det Rige, som paa Grund af sin Erværdighed og Hellighed i Aarhundreder er blevet æret som Jesu Christi og Hans Apostel Petri Arvegods. . . . For dog at give et lille Beviis paa min Tro til Din Børgmælsel og Ære, saa har jeg, den Mindste af Biskopperne, jeg, som ikke er værdig at kaldes en Biskop, besluttet paa Palmesøndagen, at offere Gud Faderen det rene Offer, Hans eenbaarne Søn, paa hiint selvsamme Sted, hvor Hans Svend er bleven som Blodsdraaber, der randt ned paa Jorden, paa det at Barmhertighedens Fader og al Trøstens Gud, maa sende Sin Engel for at styrke Dig og tale gode og trøsterige Ord til Dig. Der har jeg ogsaa indviet en Palme af Oliegrene fra Gethsemani, som er bleven indfattet af Søstrene til vor kjære Frue af Sion, hvis Stemme daglig høres i Jerusalem's Land ligesom en Turteldues Stemme, som sukker over de mange Under iblandt Guds Folk. Og hvo giver mig Vinger — ligesom en Due, paa det at jeg kunde flyve og komme selv, bærende denne Oliegreen, liig den, som Noah udsendte fra Arken, for at Du kan see, at Fredens Gud vil befrie Dig fra Dine rasende Fjender, ja, at Han vil skaffe Frelse og Redning fra selve Fjenderne og alle deres Haand, som have hadet Dig uden Grund. Heller ikke er jeg alene, men den hele Mængde af Pilegrime, som ere komne til Jerusalem til Paaskefestens Høitideligholdelse, havde kun eet Hjerter og een Tanke; thi alle Herrens Præster feirede det h. Messioffer tilligemed mig for Dig; og gudfrygtige Mænd og troende Qvinder annammede Menneffesønnens Blod, paa det at Du skulde glæde Dig og Din Glæde maatte være fuldkommen."

Slutningen af denne Skrivelse indeholder den sædvanlige Bøn om den h. Faders Velsignelse. Den er dateret Palmesøndag 1860 og undertegnet af Vincentius Spaccapietra, Erkebiskop af Anchyra og apostolisk Visitator, derpaa af 66 Pilegrime (hvoriblandt 4 Qvinder), af hvilke 25 fra Frankrig, 12 fra de østerrigiske Arvelande, 13 fra Italien (hvoriblandt 3 fra Piemont), 2 fra Baiern, 1 fra Nassau, 1 fra Constantinopel, 1 fra Syrien, 1 fra Malta, 2 fra Amerika, 1 fra Australien, 1 fra Tripolis. Skrivelsen er til Slutningen undertegnet af den bekjendte Convertit fra Aaret 1842, P. Maria Alphonsus Ratisbonne fra Strasburg, for Tiden Sjælesørger for de ærværdige Søstre af Notre-Dame paa Sion i Jerusalem.

Asien. 3 Cochinchina have i Løbet af de sidste 10 Aaeneder over 15 indfødte katholske Præster lidt Martyr-

døden for den h. Troes Skyld. I hele Riget blive de Christne forfulgte paa den grusomste Maade. Kongen synes at have besluttet, af Gaa til Franskmændene og Spanierne, at udrydde alle Christne, thi, siger Tyrannen i et af sine Edicter, naar der ikke mere gives Christne hos os, ville Franskmændene ikke længere have Noget at hente og søge hos os. — Gud styrke vore Troesbrødre til en hæderlig Martyrdom!

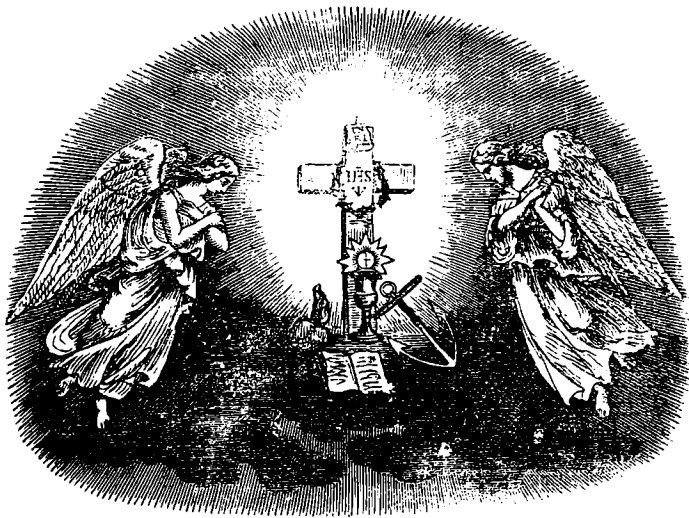
Vestindien. Imellem den h. Stol og Regjeringens Gesandter fra St. Domingo er den 23. Marts d. A. bleven affluttet et Concordat til Ordning af den over een Million store Befolknings kirkelige Forholde. Omendstjundt Ratificationerne af den saa vigtige Overeenskomst endnu ikke ere udvelede, er der dog grundet Haab om, at Republikens nærværende Præsident, Geffrard, i sine ædle Bestræbelser for at give sit Lands Kirke de den tilkommende Rettigheder og Friheder, ikke bliver lagt Hindringer i Veien af et kirkesjendligt Parti. Midt i de Gjenordigheder, som omgive den h. Fader, i en Tid, hvor hans verdslige Herredømme bliver bekæmpet af utaknemmelige Sønner i Italien — netop nu søger Christi Statholder, rørt af Haitis sorte Befolknings Elendighed, at knytte lange og vanskelige Underhandlinger, for at læge Kirkens Saar i et saa langt bortliggende Land. Dette erindrer os om, at Pave Pius VII. saa Uger førend han i 1809 af den franske General Radet blev ført fra Qvirinalet i Fangenskab, grundede i de nordamerikanske Fristater en Kirkeprovincs, der nu for Tiden er deelt i sex og fyrgethyve Bispedømmer. Den fælles Faders Hyrdeomsorg for de Troende er aldrig aftagen; den vaager selv i Stormenes vilde Rasen over sine indtil de hyderste Poler adspredte Børn, og Concordatet af 23. Marts er det saalænge attraaede Signal til Kirkens aandelige Opstandelse paa Haiti.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 29. Juli. — 9. Søndag efter Pintse. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Catechisation.
- Søndagen d. 5. August. — 10. Søndag efter Pintse. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Catechisation.
-

Kjøbenhavn.

S. Eriørs Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

8de Aargang.

Nr. 17.

Søndagen den 12te August.

1860.

„Skandinavisk Kirketidende“ udgaaer hver anden Søndag og leverer Subscriberne desuden i Harets Lob gratis eet eller flere religiøse Skrifter. — Subscription paa denne Tidende indtegnes i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedkommissionair, Sr. Kjøbhandler C. H. Blaufenstein, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de fgl. Postconvoier. Prisen er 4 Rt. 8 St. Kvartalet.

Vor hellige Fader Pave Pius IX.'s Allocution i det hemmelige Consistorium af 13. Juli 1860.

Erværdige Brødre! I vide Alle, at en forbittret Kamp er af Mørkets Søner bleven fremmanet i denne uheldsvange Tid imod den katolske Kirke. Drevne af en i Sandhed djævelst Ondskab, tragte de nemlig efter, „idet de kalde det Gode ondt og det Onde godt og saaledes fremstille Mørket som Lys og

Lyset som Mørke" (3f. 5, 20.) med alle mulige ugudelige Anslag, derjom det nogenfinde var muligt, fra Grunden af at ødelægge selve denne Kirke og dens Frelseslære og at qvæle og med Rød at udrydde al Sands for christelig Tro og Dyd, ja selv for den naturlige Lov, naturlig Retfærdighed, Ærbarhed og Retfærdighed.

Al Verden veed, i hvilken ulykkelig og ynkværdig Stilling vor helligste Religion for Tiden befinder sig i Italien, og det ved netop disse selsomme Mennefters forbrøderfke Sammenføværgelse og Virksomhed. Forbi de vandre i Ugudeligheden efter deres Lyfter og have udfteiet fra Guds Bei, ivre de for, at bekæmpe og nedtræde selve Religionen og Alt, hvad der er helligt. Derfor ere Vi til utrolig Smerte for Vor Sjæl nødsagebe til at beklage de nye og meget dybe Saar, som af disse uretfærdige Usurpatorer af den legitime Magt i Italien daglig forvoldtes og endnu bestandig forvoldes Vor Autoritet, den katholske Kirke samt dens indviede Tjenere og dens Virksomhed og Rettigheder.

I nogle Egne af Italien, som paa uretfærdig Maade ere blevne underkastede det sardiniske Herredømme, ere blevne oprettede offentlige Skoler, i hvilke der til største Skade for Sjælene offentlig blive foredragne falske og fordærvelige Bildfarelser, som ere aldeles fjendtlige imod den katholske Kirke, og i hvilke Kirken selv bliver angreben. Al Verden kjender hine næsten utallige Brochurer, Aviser og Skrifter, der til Forbandelse og Fordærvelse for Sjælene udgaae fra Satans Værksteder saavel i Italien som andensteds og ere udstyrede med de skammeligste og affkyeligste Billeder. Igjennem dem søge disse uforsonlige Fjender af Religionen, disse i Svig og Forbrydelser grundigt erfarne Rænkesmede, at bringe Religionens Hemmeligheder, dens Forskrifter og ærværdige Indretninger, Kirkens Love og Straffe i Foragt og forhaane dem; at fordærve Sjælene og løsrive dem fra den katholske Kirke; at begunstige og indføre et udfvævende tvøilesløst Liv og den fuldstændigste Ugudelighed; at overøse Kirkens indviede Tjenere og Christi Statholder paa Jorden med alle mulige Fornærmelser, Vagvaskelser og Forsmædelser; at ryste

enhver legitim Magts Herredømme og hidføre Kirkens saavel som den sociale Ordens Undergang.

Og disse Lysets og Sandhedens Modstandere tage aldeles ikke i Betænkning at udstrække deres voldelige og sacrilegiske Hænder endog imod Kirkens hellige Tjenere og Arvegods. Efterat nemlig den sardiniske Regjering havde bemægtiget sig Hertugdømmerne Parma og Piacenza, fordrev den den 19. April d. A. paa en uretfærdig Maade Munkene af den h. Benedict's Orden, som befandt sig i Klosteret til den h. Evangelist Johannes i Parma, og tilegnede sig alle deres Eiendomme. Fremdeles befalede den ved et Decret af 10. Mai d. A., at lukke Præsteseminariet i Piacenza, for at tage Hevn over Biskoppen af Piacenza, fordi han med Rette ikke tog nogen Deel i hiin Gudstjenestes Afholdelse, som de verdslige Autoriteter havde anordnet. Derpaa blev samme meget aarvaagne Biskop greben, frareven sit Diöces, slæbt til Turin og dømt saavel til Fængsel som til en Pengebød. De samme Straffe idømtes ogsaa denne Biskops Generalvicar og nogle Domherrer i Piacenza. Og af samme Grund bleve saavel i Bore Emilianiske Provindsfer, der ere lovstridigen besatte, som paa andre Steder, der for største Delen ere underkastede det uretmæssige sardiniske Herredømme, flere udmærkede ærværdige Biskopper, Bore Brødre, samt andre Geistlige og Medlemmer af religiøse Samsfund, plagede paa en aldeles uretfærdig Maade og underkastede en meget streng Undersøgelse; ikke Faa af dem bleve belagte med Arrest og enten landsforviste eller kastede i Fængsel.

Derfor blev Provicaren af Bologna revent bort fra sin Cardinal-Erkebiskops Side, netop som denne kæmpede med Døden, og bragt i Fængsel, hvorpaa han ikke alene blev straffet med en Pengebød, men ogsaa belagt med Fængselsstraf. Da denne udmærkede Erkebiskop havde opgivet sin Land, bleve Erkebispedømmet Bolognas Eiendomme strax underlagte denne samme Regjerings Forvaltning. Derfor blev den meget fromme Biskop af Faenza af den samme Regjering først bevogtet af en Militairvagt i sit eget Huus, efter som han var angreben af en svær Sygdom og derfor aldeles ikke kunde kastes i Fængsel, og

derpaa belagt med en Penge- og Fængselsstraf. Derfor bleve Eders høie Colleger, Vore elskede Sønner, den hellige romerske Kirkes Cardinaler: Erkebiskoppen af Pisa greben med væbnet Haand, bortslæbt fra sin Hjord og bragt til Turin; Biskoppen af Forli blev holdt fængslet i sit Huus af en Afdeling Soldater; Erkebiskoppen af Ferrara fortrædiget paa mange Maader.

Bekjendt er ogsaa den store Overlast, som Religionen og dens Tjenere fornylig have lidt af ryggesløse Mennesker i Sicilien, efter at den retmæssige Fyrstes Herredømme var kulfastet. Iblandt Andet bleve tvende af Christenheden høit fortjente religiøse Ordener ophævede og deres Medlemmer tvungne til at udbandre. Men allerdybest maa det beklages, ærværdige Brødre! at der hiit fandtes selv nogle Geistlige, som glemmende Gud og Præstens Pligt imod Folket, til største Forargelse og Forfærdelse for alle gode Mennesker, ikke have undseet sig ved at yde Kirken og Retfærdighedens Fjender deres Understøttelse og Hjælp. Men i de Os frarøvnede Provindsfer ere flere Bispedømmer, til stor Fare for de Troende, berøvede deres Overhyrder, da disse ikke kunne komme til dem formedelst de af den uretmæssige Regjering stillede Betingelser. Alt det viser paa det Klareste, hvad hine Mennesker tilsigte, som med ryggesløs og sacrilegijf Forvoventhed ville rive den romerske Paves og den apostoliske Stols verdslige Herredømme til sig og styrte det, for at de nemlig efter Tilintetgjøvelsen af Pavens og den h. Stols Magt og Uafhængighed desto lettere kunne angribe selve den katholske Kirke. Vi afholde Os fra, her at omtale mange andre lignende Angreb, hvormed hine Mennesker haardt forfølge Kirken og dens indviede Tjenere, medens de med virkelig satanisk Sletthed paa svigagtig og underfundig Maade overalt og uophørlig prædike og forkynde „Friheden“ for Alle.

I vide selv, ærværdige Brødre! hvilken Uret, hvilken Skade og Krænkelser alle disse store, til Harm og Sorg for alle Velsindede udøvede Skjændselsgjerninger have tilføjet Kirken, Os og Vort apostoliske Embede, den hellige Stol, Eders Collegium, den biskoppelige Værdighed og hele Geistligheden.

Men midt under denne store Sorg var det ingen ringe Glæde for Os, da Vi saae, med hvilken udmærket Trofskab, Laalmodighed og Standhaftighed de anførte Personer, saavel Bore elskede Sønner, den romerske Kirkes Cardinaler, som ogsaa Bore ærværdige Brødre, Biskopperne, til deres største Hæder satte deres Vre i, at lade alle de uden nogensomhelst retfærdig Aarsag dem tilføiede Trængsler og Fornærmelser komme over sig, og modigt at forsvare Kirkens og Retfærdighedens Sag, og Vi tillige erfarede, med hvilken Fasthed den roesværdige italienske Geistlighed, paa faa Undtagelser nær, ihukommende sit Kalb og sit Embede, træder i sine høie Overhyrders Fodspor, bærer alle Trængsler og Plagerier og paa hæderlig Maade opfylder sin Pligt.

Men omendffjøndt opfyldte af dybeste Smerte, skulle Vi, ihukommende Vort apostoliske Embede, ikke ophøre med, under Guds Bistand uforsfærdet at forsvare den Os af vor Herre og Frelser Christus Selv ved guddommelig Raadslutning betroede Sag med al Iver og af alle Kræfter. Derfor opløste Vi i Eders høie Forsamling og for den hele katholske Verden Vort Stemme, Vi forkaste og fordømme disse sørgelige og aldrig noksom beklagelige Tildragelser, og Vi protestere atter og atter med Vort Sjæls hele Kraft imod Krænkelsen af Kirkens Frihed, imod Ringeagtelsen af Cardinalernes og Biskoppernes Værdighed, imod Forstyrrelsen af den kirkelige Orden og imod Brudet paa den apostoliske Stols Rettigheder, og Vi skulle aldrig ophøre at protestere derimod.

Men under denne Tidens og Tingenes store Forvirring, under denne heftige Fejde imod Kirken, under denne almindelige Foragt for al guddommelig og menneskelig Ret, og under denne Ringeagt for Præstedømmet, ville Vi ikke lade Modet synke, ærværdige Brødre! Thi Himmels og Jord ville forgaae, men Herrens Ord og Forjættelser ville ikke forgaae; og som I vel vide, kunne de mest blomstrende Riger, Folkeslag, Stæder og Lande ødelægges og styrte sammen, men den af Kristus vor Herre stiftede og ved Hans almægtige Kraft altid opholdte og forherligede Kirke kan paa ingen Maade udryddes eller bringes

til Falb; ved Forfølgelser bliver den ikke overvunden, ikke formindsket, men forstørret og smykket med stedse nye og glimrende Seire. „Thi det er Kirken eiendommeligt, at den feirer, naar den bliver saaret, at den bliver ret forstaaet, naar den bliver anklaget, at den kommer til Magt, naar den bliver forladt.“ (St. Hilarius de Trinitate, lib. VII. c. 4.)

Men lader os heller ikke ophøre med i al Tro, alt Haab og al Hjertenshydmghed Dag og Nat med altid større Iver at bede og anraabe Barmhertighedens Gud om, at Han for Sin eenbaarne Søns, vor Herre Jesu Christi, Skyld naadigen vil forbarme Sig over alle Forvildede, gjennemtrænge, opløse dem med Sin guddommelige Naade og føre dem tilbage til Sig, for at Hans guddommelige Religion og heldbringende Være, som ogsaa bidrager saa Meget til Rigernes og Folkeflagenes timelige Belsærb, Lykke og Belsignelse, maa efter Seier over alle Bilsfarelser og Underkuelse af al Uretfærdighed Dag for Dag styrkes, blomstre og herske mere og mere paa hele Jordkloden.

Dg idet Vi med den inderligste Kjærlighed ogsaa henvende Vor Tale til Vore ærværdige Brødre, alle Biskopper i den katholske Verden, lykønske Vi dem og de til deres Omfarg betroede Troende paany og paa det Hjerteligste formedelst deres udmærkede Trofsab, Kjærlighed og Hengivenhed imod os og Petri Stol og aflægge aabent og for hele Verden disse Vore ærværdige Brødre og de Troende Vor inderligste Tak for den beundringsværdige Nidkjærhed, hvormed de uafslædig søge at lette Vore Trængsler. Vi tvivle heller ikke om, at de samme ærværdige Brødre ville vedblive, overeensstemmende med deres prøvede udmærkede Religieusitet, Fromhed og præstelige Iver, i Forening med de dem betroede Troende, altid ivrigere og virksommere at forsvare Kirken og den apostoliske Stols h. Sag, med deres og deres Troendes inderligste Bønner at henvende sig tilligemed Os til Naadens Throne samt at anraabe den ubesmittebede allersjaligste Gudsmoder og Zomfru Maria's mægtige Beskyttelse, for at ikke alene den katholske Kirke, efter at denne store og heftige Storm er stillet, maa opnaae den attraaede Fred og overalt nyde sin Frihed, men at ogsaa alle de, som have ud-

skiet fra Sandhedens og Retfærdighedens Bei, maae gaae i sig selv, vende tilbage til Gud, og idet de aflade fra det Onde og øve det Gode, maae vandre paa Herrens Beie.

Mærkeligt Exempel paa, hvorledes en Nar har curedet sin Herre for en Hjertesygdom.

I Fordums Tider, da Narrene endnu hørte til Sjeldneheberne, søgte Konger og Fyrster og ellers rige Herrer, at skaffe sig en saadan, for at han kunde forslaae Tiden for dem. Saaledes levede der ogsaa etsteds paa Landet en saadan rig Dagdriver, hvem Tiden var meget lang, og han lod sig hente en Nar, for at denne kunde hjælpe ham med at slaae den ihjel og fordrive den fjædelige Rjedsommelighed.

Denne rige Herre var, hvad man nutildags kalder et retskaffent Menneske, d. e. Een, som ikke gjorde Noget Ondt, men heller ikke noget Godt; han var ogsaa meget bange for at han skulde overdrive Andagten og Fromheden, hvorfor han da ogsaa tog sig meget i Agt for, at han ikke kom altfor tidt i Kirke og trættede den fjære Gud ved for megen Bøn. Saaledes blev den hele Tid tilbragt med Lebiggang og med at pleie og nære og mæske Menneskebhret, og alle Glæder og Fornøielser bleve opbudne, for at, som man siger, Herren skulde have Himmelen paa Borden. — Ikke langt fra Residensstaden havde den rige Herre et prægtigt Lystslot, som han jevnlig tog ud paa, for at udhvile efter den megen anstrengende Orkesløshed og veberqvæge sig paa Landet efter det dovnre Liv i Staden. Naar nu denne Dagtyv vilde begive sig til sit Lystslot, sendte han en stor Mængde Vogne forud, som indeholdt alle tænkelige Beqvemmeligheder baade til at sove og vaage og allehaande Lækkeries og udsøgte Vine. Der medgik altid flere Dage, førend alle de bepakkede Proviantvogne ankom til Slottet, ret som om en heel Bataillon skulde opslaae sit Winterquarteer der.

Saaledes levede den mægtige Herre i Suus og Duus, pleiede omhyggelig sin fede Krop, og betymrede sig kun lidet eller slet intet om den magre, hungrende Sjæl. Der kom mange Gjester, Spytstikkere og Snyltegjester, for at gjøre Herren deres underdanigste Opvartning og saa spise sig mæt som Løn for deres Underholdning. Paa eengang har Bladet vendt sig. Der kom en grov Forrider og meldte sin Herres suarlige Ankomst;

men denne Herre var en meget ukjærkommen og ubuden Gjest. Den rige Mand blev forstrækket; thi det var endnu albrig faldet ham ind, at ogsaa denne Gjest engang kunde tage Indquartering hos ham. For at tale usforblommet, vil jeg sige Dig ligefrem, kjære Læser! at Forrideren var en svær Sygdom i Mæden og Larmene, den ubudne Gjest, som man ventede paa Slottet, var Døden. Den Rige lod strax de berømteste Læger hente fra Residensstaden; de skulde forsvare hans Slot som en Fæstning, for at den største af alle Helte, Døden, ikke skulde trænge ind. De Herrer Doctorer kom meget snart; thi Patienten var meget rig! Nu begyndte de at speculere over hvad der egentlig feilede den Syge og hvorledes man skulde curere ham. De benevnede Sygdommen med litter lærde Doctornavne og kunde forklare lige paa en Prik, hvorledes Sygdommen var opstaaet, hvorfor den netop havde viist sig saaledes og ikke anderledes, samt hvor længe den ellers vilde vare, dersom Døden ikke gjorde en uventet Ende paa den, og hvad Gallenus og Hippocrates, Beer og Poul havde skrevet derom &c. &c. Rigtignok ffete alt dette paa en saa lærd Maade, at Narren ved Sengen slet ikke kunde komme sig af sin Forundring; men een Hage havde den Sag dog, d. v. s. en god, nyttig og heldbringende Medicin havde de ikke sammenstuderet, og de mange Safter, Decocter, Latwærges, Pulvere og Mixturer fordærvede først rigtig Mæden paa den Syge; mange Rokke gjøre rigtignok Mæden for salt, men hos denne Rige vilde selv de lærdeste Doctorer være komne for sildig. Den Syge indsaae selv, at det allerede var paa Heldingen med hans Liv og tænkte nu med stor Bedrøvelse paa alle de Herligheder, som han skulde forlade, og paa alle de vidunderlige Hemmeligheder, som han snart vilde komme til at see i Evigheden. Narren sad rolig ved sin Herres Seng, han saae paa hans Bededagsansigt, at han ikke var synderlig oplagt til at høre mange Spøg. Endelig begyndte Herren selv at tale: „Stakkels Nar!“ sagde han, „snart vil du ikke mere have nogen Herre.“ Da studsede Narren og spurgte med nysgjerrig Mine: „Hvorledes? Hvad vil Du da gjøre?“ — „Jeg maa reise til et fjernt, ubekjendt Land og kan ikke tage Dig med.“ — „Og hvornaar vil Du da reise derhen?“ — „Ik maastee allerede imorgen!“ sukke den Syge ængstelig. „Hvorledes?“ sagde den listige Nar poliff. „Hvorledes? Du vil allerede reise imorgen. Troer Du, at jeg ikke veed, at Du vil narre mig? Det kan Du bilde en Anden ind. Ellers, naar Du blot er reist til Dit Kystslot, har Du altid sendt Bagage og Kister forud, har jaget Dine Tjenere, som Hunden Haverne, har skjeldet og smelbet, naar der kun har manglet det Mindste, og nu vil Du gjøre en Reise og har Intet sendt forud, naa, det vilde være en rigtig Sammer med Dig, naar Du kom til et fremmedt Sted og ikke fandt alle de Beqvemmeligheder, som

Du er vant til! Og saa endog ganste alene, uden Nar og uden Tjener! Hvo skal fordrive Tiden for Dig, og hvo skal opparte Dig? — Det troer jeg ikke, det maa Du binde en større Nar paa Ermet, end jeg.“ — „O Nar!“ raabte den Syge, „hvad Du der siger, er mere end blot Spøg; jeg vil være Dig ret erkjendelig for den gode Lære, som Du her har givet mig. — Det er en lang Reise, som jeg har for mig, en Reise til et ubekjendt Land, til Ewigheden; vee mig, at jeg endnu ikke har tænkt paa at sende Noget forud; men nu vil jeg efter bedste Evne indhente det Forsømte.“ Han lod en Præst komme, gjorde et christeligt Testamente, lod mange Almisker give til de Fattige, modtog de hh. Sacramenter og døde, hvad der ellers skeer meget sjældent, mere christeligt end han havde levet.

See, kjære Læser! det er nu rigtignok en Narrehistorie, men en lærerig. Naar Du vil gjøre en Reise, saa ordner Du Alt, sørger for reen Vask, hele Støvler, Penge, og medtager af Forsigtighed endog et Stykke Steg og et Stykke Brød. Hør nu engang! Om Du ogsaa fungjør en lille Udflugt paa Landet, saa speculerer Du, for at Du ikke skal mangle Noget; til Staden „Ewigheden“ er en meget lang Wei, og naar Du er kommen derhen, saa kan Du ikke der leve paa Credit eller af Arbeide; Betleri og Bedrageri gaaer heller ikke an der, hiøstet gives der kun to Classer Folk: hovedrige Capitalister og fattige, usle Diggere. Tage Noget med sig tør Ingen, Alt maa være sendt forud. See Dig altfaa for, at Du itide sender noget Forraad derover; underveis bliver der intet stjaalet fra Dig; thi Wei'en fører ikke igjennem noget Zigeunerland, der bliver heller ikke snuset omkring i Dit Løi og det bliver ikke gennemrodet paa alle Steder, Du betaler ingen Skatter og maa heller ikke give noget Menneſte Penge, for at blive fri for Plagerier. Vær derfor klog, saml Dig nu Capitaler for Ewigheden, anlæg dem alle hos den kjære Gud i den himmelske Bank, som aldrig gjør Bankerot, og til sin Tid vil Du med uubsigelig Glæde gjenfinde Din Sparestilling i Himmelen.

En Tyrk i pavelig Tjeneste.

IBlandt de Frivillige, som fra alle Verdens Dale strømme sammen for at tjene som Soldater i den h. Faders Armee til Religionens og Retfærdighedens Forsvar, er der især En, som nok fortjener særlig at omtales med Roes. En ung tyrkisk

Officeer, den berømte Omer Pascha's Generaladjutant, ankom for nogen Tid siden til Rom og tilbød den h. Fader sin Kaarde, idet han indstændigt ønskede at blive optagen i den pavelige Armee. Man blev dybt rørt ved denne høimodige Offervillighed og Hengivenhed for Kirkens Overhoved hos Muselmanen, men maatte dog afvise hans ædle Tilbud med den Bemærkning, at kun Christne turde indlemmes i den pavelige Armee til Kirkens og den h. Stols Forsvar. Men see, nogen Tid derefter indfandt den ottomanske Adjutant sig paany og fornøiede sin første Begjering med Tilføiende: at alt det, han i denne Tid havde seet og hørt i Rom, havde paa det dybeste rystet hans Sjæl og overtydet ham om Christendommens Sandhed; han forlangte derfor, ved den h. Daab at optages i Kirkens Samfund. Den værdige Cardinal, til hvem Omer Pascha's Generaladjutant var bleven anbefalet, takkede Gud for, at han saa herlig og rigelig havde belønnet den unge Officeers ædelmodige Sindelag, og han satte ham snart derefter i den for Catechumenerne oprettede Anstalt i Rom. Her modtager denne eiendommelige Soldat nu en grundig og fuldstændig Underviisning om Kirkens Lærdomme og Forskrifter og vil saaledes under værdige Præsters forstandige Veiledning snart være tilstrækkelig forberedet til at annamme Daabens h. Sacramente og derpaa at optages i den hæderlige Række af den h. Stols mandige og modige Forsvarere. Hvilken Contrast mellem denne ærlige Tyrk og hine saakaldte Christne, saasom en Victor Emmanuel, Cavour, Garibaldi, hvis kjæreste Dnske er, at udplyndre og bestjæle den h. Stol!!!

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Den h. Fader. Den 21. Juni — den 14. Aarsdag for Pius IX.'s Thronbestigelse — blev feiret festligt. Baade Aftenen iforveien og selve Dagens Aften var Staden glimrende illumineret. General Lamoricière havde den Ære at forestille Officeercorpsen af den Armee, som han saa fortræffeligt organiserer, for den h. Fader, og erklærede i en Tale, at han og hans Officere vare beredte til, hellere at lade sig dræbe, end at tillade, at Pavens og Kirkens Rettigheder bleve krænkede. Den h. Fader udtalte med dyb Nørelse sin Glæde over, at see sig omgivet af saadanne Forsvarere, i en Tid, da Ret og Retfærdig-

hed overalt bleve traadte under Fødder. Af den h. Fader har Generalen modtaget Pius-Ordenens Storcordon. Samme Dag, den 21de, benaade den h. Fader ganske eller tildeels 70 politiske Fanger. Der skulle endnu kun henstille 142 politiske Fanger i Fængsel. — Forrigt skal efter de sidste Tildragelser i Keapel Ophidselsen i Rom være i Tiltagen og Revolutionens Agenter spare ingen Umage, for at vedligeholde og forstørre denne Ophidselse. Den bedre Deel af Romerne forsømmer imidlertid ingen Leilighed, for at give den h. Fader Beviser paa sin Hengivenhed. Man skriver fra Rom til Le Monde: „Cardinal-Vicaren har som Forberedelse til Apostelskræsternes Festsdag, den 29. Juni, anordnet en ni Dages Andagt. Pius IX. indfinder sig hver Aften i den vaticanske Basilika, naar den anordnede Bedetime begynder. Den 20de begav han sig til Kirken Sta. Maria in Vialata, som er bygget paa samme Sted, hvor det Huus stod, i hvilket engang den h. Petrus og den h. Paulus havde boet. Efter at han der havde forrettet sin Bøn, begav han sig til St. Ignatiuskirken. Paa hele Veien var Folkets Enthusiasme en saadan, at man selv i A. 1846 ikke har seet Mage dertil. Enhver trængte sig hen til ham. En blandet Følelse af Smerte og Kjærlighed, der ikke lader sig beskrive, bevægede alle Hjertes. I mange Mænds Munde saae man Taarer. Mange raabte: „Mod, hellige Fader! Mod! Vær standhaftig; vi vil dø med Dig, naar det er nødvendigt! Du er en Helgen! Gud er med Dig! Velsign os!“ Og Pius IX., ganske overvældet, syntes for et Øieblik at glemme Byrden af sine Smertes og hengav sig ganske til Mængden. Jeg har ofte været Vidne til Ovationer, som man har bragt den h. Fader; men aldrig har jeg seet saadanne rørende Scener. Man erkjendte der den inderligste Kjærlighed og Grefrygt, forhøiede ved Forudsølelsen af de strækkeligste Begivenheder og ved Kundskaben om alle de Lidelser, som pine denne store Martyrs ædle Hjerte.“

— Mere end 40 af de fra Sicilien fordrevne Jesuiter ere ankomne hertil. Deres af Garibaldi udfærdigede Passer bære den Overskrift: „I Victor Emmanuel, Kongen af Italiens Navn.“

Sardinien. Fængslinger og Domfældelser af Biskopper. Turiner Blade stadfæste Cardinal Baluffi, Biskoppen af Imola's Fængsling i Romagna. Han er anklaget for den samme Forbrydelse imod Statsalmagten, som Cardinal Corsi; medens man simpelthen holdt denne tilbage i Turin, skal der imod Cardinal Baluffi anlægges Criminalproces, en

Forstjæl, der kun kan forklæres ved det herskende Bureaucraties uindstrænkede Vilkaarlighed. — I Bologna har den piemontesiske Domstol rigtig dømt den erkebiskoppelige Provicar, Msgr. Ratta, „for Ulydighed imod Statslovene“ til tre Aars Fængsel og en Pengestraf af 2000 Lirer. Ligeledes have Domstolene i Ravenna dømt Biskoppen af Faenza til Aarigt Fængsel og en Bøde af 4000 Scudi. Begge Prælaterne have som bekjendt ikke fulgt de sardiniske Befalinger, d. e. de have ikke villet lade istemme en Lovsang til Gud for det imod den h. Stol begaaede Rov. — Ogsaa noget Glædeligt gives der endnu at melde fra Sardinien. De Gaver, som Armonia indsamler for Paven, beløbe sig allerede til 100,000 Lirer. Der gives Embedsmænd i Sardinien, som hver Maaned give en tiende Deel af deres Indkomster til Paven. Naturligviis forblive deres Navne ubekjendte, for at de ikke skulle være udsatte for Regjeringens Blagerier. Selv Soldater betalte deres Bidrag, forinden de maatte drage til Romagna. I Bologna har Peterspengen i Løbet af faa Dage indbragt 10,000 Francs. Genua har ligeledes bidraget Sit og i talrige Adresser bevidnet den h. Fader sin Hengivenhed. Peterspengen i Genua har hidindtil indbragt 15,000 Francs. — Victor Emmanuel har affat Canonicus Gazzelli, som var Slotspræst og de kongelige Prindsers Skriftestader, fra disse hans Embeder. Da den pavelige Encyclica nemlig udkom, bevidnede han Paven i en Adresse sin Deeltagelse; han modtog en Svarskrivelse, som Armonia offentliggjorde. Tillige bidrog han 3000 Francs. til Peterspengen. Da den excommunicerede Konge erfarede dette, lod han den værdige Præst tiltjendegive sit Mishag og betyde, at han ventede en undskyldende Erklæring af ham. Da Gazzelli ikke vilde indlade sig derpaa, erholdt han sin Afsted, nagtet flere høitstaaende Personer gik i Forbøn for ham.

Syrien. De sørgelige Tildragelser i Syrien, hvor Kampen ved Libanon har raset i flere Uger imellem de hedenske Druser og de katholske Maroniter, lægge for Diebliffet især Beslag paa Opmærksomheden i Frankrig, da Maroniternes Betskyttelse er Frankrigs traditionelle Opgave. Keiser Napoleon har derfor allerede givet Befaling til Interventionsforholdsregler, og flere Krigsskibe med et større Landgangscorps ombord ere allerede afgaaede til Beirut. Imidlertid ankomme daglig nye Beretninger om Drusernes Rædselsgjerninger. Vi meddele her en Skrivelse, som Missionairen Roussseau i Dhen Saïda har affendt den 16. Juni og er bleven offentliggjort af Pariserbladene. Det hedder deri: „De Christnes Forfølgelse af Druserne har nu varet i 40 Aar; men siden j. A. ere Mord, Plyndring og Brandstiftelse blevne hyppigere. I de sidste Dage

af Mai begyndte Slagteriet paa de Christne. Mufti, den muhamedanste Religionschef, havde de foregaaende Dage opfordret Muselmændene til at gribe til Vaaben og overfalde de Christne. Dagen da Blodbadet fandt Sted, var han selv ved Saïdas Porte, for at oppuste deres Fanatisme. Hans egen Søn befandt sig iblandt Morderne. De tyrkiske Fruentimmer strego fra Terrasserne ned til Mændene, at de skulde udrydde de Christne. Det var et frygteligt Slagteri. Og man var ikke tilfreds med at dræbe de Christne, man huggede deres Liig endnu i Smaastykker. Man adspredte deres Lemmer, udrev Dine og Indvolde. Dette er ikke en blot Kamp imellem Druserne og Maroniterne, det er en Sammensværgelse af de tyrkiske Autoriteter og Druserne til de Christnes Udryddelse. De Døde blive ikke begravede, men blive et Bytte for Hundene. Derover glæde Tyrkerne sig. „Det er,“ sige de, „disse Hunde af Christne og deres Præster; er det ikke ganske naturligt, at Hundene æde deres Lige?“ Trods den truende Fare og den franske Consuls Advarsel gif jeg den 9. Juni ud med nogle Mænd, for at jorde de faldne Præsters Liig. . . Da vi, førte af et tyrkiskt Fruentimmer, vare ankomne til Stedet, hvor Generalvicaren, Hr. Boutros, var bleven hugget i fire Stykker, fandt vi kun endnu Hovedet af den ærværdige Præst. Levningerne af hans Broder og Søster vare ligeledes forsvundne. Paa et Sted alene fandt vi tolv Præster og fire Vægmand, hvis Liig bleve fortærede af Hunde; det lykkedes os kun med Møie at forjage disse. . . Varmen er forfærdelig, 30 Grader i Skyggen, overalt Liig, som udbrede en utaalelig Stank. Jeg vilde atter forlade Staden den næste Dag, men Consulen vilde ikke tillade det. — Med Længsel see vi hver Dag til Søen, om der ikke skulde vise sig et fransk Skib — vort eneste Haab. 1200 af Gazims Beboere vare flygtede til en Skov, 4 Mil fra Saïda. Druserne stak hele Skoven i Brand. Saa snart Ilden tvang en Christen til at forlade den beskyttende Skov, blev han dræbt, de øvrige bleve brændte eller døde af Sult. Mange Fruentimre med deres Børn have skjult sig i Bjerge, Grotter og Huler. Hungeren driver dem ud, og de falde da i Soldaternes Hænder. De unge Piger have, forinden de bleve myrdede, maattet lide den hderste Skjændsel. . . Vi ere ikke en Time sikre paa vort Liv.“

— Om Forfølgelsen af de paa Libanon boende Maroniter ved de hedenste Druser og Muselmændene foreligge endnu mange andre Beretninger, som stadfæste, at mere end hundrede katholske Landsbher ere ødelagte og nedbrændte. Skilbringerne af de der foresaldne Mordscener ere hjerteskærende; det synes som om vi oplevede en almindelig Sammensværgelse af Islamis-

men imod Christendommen. Vi lade her følge nogle af Beretningerne om Mordscenerne. Den i Wien nærværende Hr. Moses Makhat, Biskoppen af Zahleh's Generalvicar, har modtaget følgende Skrivelse fra Beyrut af 17. Juni: „Mit sidste Brev af 3. Juni d. A. har underrettet Dem om, hvilken Plyndring og Ødelæggelse af de christelige Byer i Libanon der er skeet af Druserne, uden at Nogensomhelst har hindret dem deri. Jeg har ogsaa underrettet Dem om den Sammer og Sorg, som har rammet de Christne, ved hvilken Leilighed jeg ogsaa omtalte Ødelæggelsen og Plyndringen af de melchitiske, græsk-katholiske Basilianeres og Antonianeres Klostere. Nu beretter jeg Dem, at det i det Hele var tre Klostere, som bleve ødelagte, og i Klosteret til den allerhelligste Frelser have Druserne endog opgravet Jorden og opdaget og medtaget Kostbarheder, Kasse og andre Ting, som de uheldige Munkke havde nedgravet af Frygt for Plyndring. Sytten Basilianere og to og fyrgethve Antonianere have de grusomt lemlæstet og dræbt; Antallet paa de myrdede Nonner af den h. Basilus er mig ubekjendt. I Bjergene er der ikke en christelig By bleven staaet, undtagen Staden Zahleh, der bliver beleiret af Druserne fra Hauran; ja, de Christne af denne Stad have allerede to Gange været nøbde til at levere Druserne en Træfning; og Gud den Almægtige har hidindtil forundt de Christne Seiren.“

En Englænder skriver fra Beirut under 17. Juni ibl. A. saaledes: „Omtrent 4 Miil fra Sidon ligger, eller rettere sagt, laa et berømt græsk-katholisk Kloster ved Navn Dheir-el-Makhallier. Det var ikke alene det rigeste religieuse Institut i Syrien (Kirkerestfaberne vare alene vurderede til circa 230,000 Rd.), men des Bibliothek indeholdt ogsaa en Mængde græffe, arabiske og syriske Haandskrifter af usfatteelig Værd. Det blev altsammen plyndret af Druserne. Districtets Druser-Scheich havde gjentagende forsikket Munkene om, at de, som en uskylbig Menighed, ikke havde noget at befrygte. Efterat han saaledes havde dyset dem i Sikkerhed, tillod han sine Folk at angribe Klosteret. Af de 60 Munkke bleve omtrent 16 dræbte, de øvrige flygtede og skjulte sig i Bjergene, men fandt der Døden ved Blødbadet i Sidon, den 1. og 2. Juni.“

Den samme Englænder skriver: „Allerførst er Drusernes Opmærksomhed nu henvendt paa Zahleh. Det er den største Landsby i Libanon eller snarere en Stad, med en Befolkning af 10,000 Sjæle, lutter Christne. Zahleh ligger 10 Miil fra Beirut, ved den østlige Fod af Libanon. Den er de Christnes Bolværk i Bjergene. En blodtørstig Horde Druser har indsluttet Stedet, og naar Zahleh falder i deres Hænder, saa hjælpe Gud de arme Christne!“

Desværre er siden den Tid ogsaa Zahleh falden, den

21. Juni; Mænd, Børn og Qvinder bleve bogstavelig slagtede, og af Tusinde have neppe 200 kunnet redde sig. Stæderne Beirut og Tyrus vare endnu sikrede ved de franske og engelske Krigsskibes Nærværelse; men kun korte Strækninger fra Kysten var ingen Christen, heller ingen Europæer, mere sikker paa sit Liv. I Damascus, denne fra Arilds Tid ved sin muhamedanske Fanatisme berøgtede Stad, har Angrebet imod de Christne begyndt den 9. Juli. Et frygteligt Blodbad fandt Sted; flere Tusinde Christne bleve dræbte og deres Kirker nedbrændte. Samtlige Consulater, med Undtagelse af det engelske, (Englænderne gjælde nemlig for Drusernes Venner!) bleve nedbrændte, den hollandske Consul blev dræbt, de øvrige Consuler flygtede. Samtlige Christenkvartierer, mange Tusinde Huse bleve et Noy for Flammerne. De Christne i Aleppo, Jerusalem, Naplus og alle øvrige Stæder i Syrien svæve i øiensynlig Fare for at dele de andres Stjæbne.

Fra Beirut af 21. Juni modtager Gazette du Midi følgende Skrivelse: „Med blødende Hjerte og stjælvende Haand forsøger jeg at skrive Dem nogle Linier om de gruopvækkende Scener, som vi opleve i vor Nærhed. Strømme af Blod og Blod udrydde Libanons skønne Christenmenigheder. Hvor mange Landsbyer og Flekker ere lagte i Aske! Hvor mange Kloostere plyndrede! Hvor mange Præster og Munkke myrdede! Hvor mange fromme Nonner stjendede! Mere end 5000 Christne ere hidindtil blevne et Offer for Drusernes Barbari. Jesuiterne have desværre ogsaa maattet levere deres Contingent til disse Offere. Deres Kloster i Zahleh er plyndret og nedbrændt, den gode P. Billotet og Frater Bonacira ere myrdede, ligesaa to andre indfødte Brødre, Maksand og Elias. Maksand blev hugget i Stykker foran Alteret. Man haaber, at Fleertallet af Søstrene du Sacré-Coeur, som virkede saa velgjørende paa Balbeks Sletter, ere undgaaede Døden og befinde sig et eller andet Sted i Sikkerhed.“

P. Billotet hører, som Le Monde bemærker, til Diøceset Befalgen og har i 20 Aar været i Jesuiterordenen. I al den Tid var han for det Meste i Syrien; allerede længe havde han som Superior ledet de derværende Jesuiter=Missioner og givet dem et stort Opsving. Han var først 48 Aar gammel. Hans Død er et uerstatteligt Tab for Christenmenighederne i Libanon, som han kjendte meget nøie og ved hvilke han virkede som en overordentlig nidkjær Missionair.

Cochinchina. Efter de nyeste, den 7. Marts daterede Efterretninger fra Cochinchina bliver de Christnes Stilling Dag for Dag værre. Tyrannen Tu-Duc's Raseri fordrer daglig nye Offere. Befalingsmændene for den fransk=spanske Expedition

søge at bøie den grusomme Herskers Trods derved, at de ganske affkære de Provindser, som ikke drive Riisdyrkning, al Tilførsel af Levnetsmidler. „Hele Provindser“ — siger Beretningen — „leve kun af Markens Græs og af Trærødder. Men det er vist, at Tu-Duc ikke vil falde til Føje, saalænge han selv endnu har et Riiskorn at spise. Hans Folks Elendighed rører ham ikke i ringeste Maade.“ — Desværre bliver en Deel af de franske Tropper og Skibe, som vare bestemte til Cochinchina, nu anvendte til Expeditionen imod China og Løsningen af det cochinesiske „Spørgsmaal“ er derved atter bleven udsat til en fjern Fremtid.

Den lille Bille

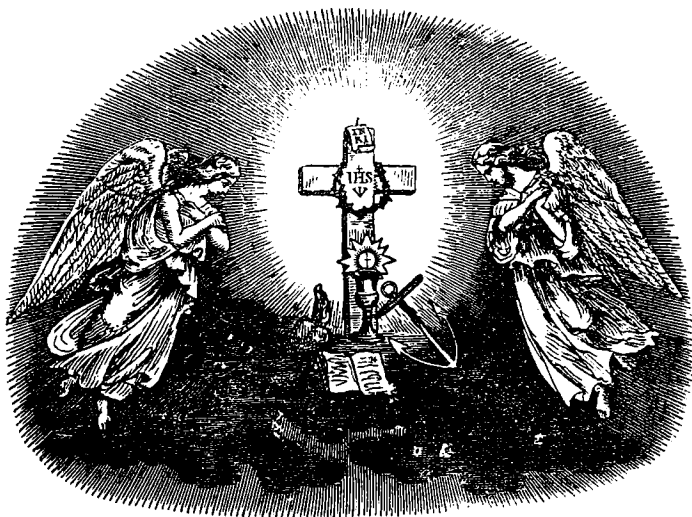
har i „Dagbladet“ forleden gjort et nyt desperat Forsøg paa at voxre og løfte sig lidt, idet han paa en meget keitet Maaner kastede Handsken til de Kjøbenhavnske „Kulsviere“, haabende at kunne med Lethed slaae sig til Ridder paa dem. Men de stivfinede „Kulsviere“ have ikke troet det Umagen værd at tage den „lille Bille's“ lille Handske op, og dersom de Kjøbenhavnske Deister og Attheister ikke have større Kæmper at sende i Marken, end den „lille Bille“, da have „Kulsvierne“ sandelig slet intet at frygte og ville ogsaa kun medlidende trække paa Emilebaandet hvergang Hr. Redacteur Bille eller hans Lige skulde paany gjøre saadanne latterlige og dumme Forsøg som det bemeldte. „Skomager, bliv bare ved din Læst!“

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 12. August. — 11. Søndag efter Pintsfe. — Den. h. Martyr og Diacon Laurentius' festlige Mindedag. Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.
- Tirsdag d. 14. August er befalet Vigilie-Fastedag til
- Onsdagen d. 15. August. — Den allerseligste Jomfru Maria's Optagelse i Himmelen (Maria Himmelfart). — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Levitmesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Vesper-Andagt.
- Søndagen d. 19. August. — 12. Søndag efter Pintsfe. — Broderskab. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med tybsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Catechisation.

Kjøbenhavn.

S. Eriers Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

Sde Aargang.

Nr. 18.

Søndagen den 26de August.

1860.

„Skandinavisk Kirketidende“ udgaaer hver anden Søndag og leverer Subscriberterne desuden i Hærets Lob gratis eet eller flere religiøse Skrifter. — Subscription paa denne Tidende indtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Hr. Konsthändler C. N. Blaufenstein, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Bogkæder; i de danske Stater paa de kgl. Postkontoirer. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. Kvartalet.

Den h. Messæ i sine Ceremonier.

Kjære Læser! Forfatteren af disse Linier, som daglig finder ny Anspøgelse til at regne de Timer, i hvilke han selv bivaaner det h. Messæoffer, til de skjønneste i sit Liv, er gjennemtrængt af det levende Ønske, at dog Alle ret maatte komme til at erkjende den høie Betydning, Naade og Velsignelsesfyldde, som ligger skjult i dette ophøjede Offer, paa det at de ogsaa kunne erholde

fuld og rigelig Deel i den Frelse, som bydes os i samme. Og da jeg er overbevist om, at den rette Forstaaelse af de Ceremonier, under hvilke dette h. Offer bliver feiret, ikke vil bidrage lidet til dette Onskes Opfyldelse, saa vil jeg i det Følgende, men kun ganske kortelig forsøge at forklare disse Ceremonier. Jeg har derved ogsaa endnu en Bihensigt: jeg haaber nemlig, kjære Læser, at du, naar du nu seer, hvorledes alle, selv de mindste af vor h. Kirkes Anordninger ved det h. Messeseoffer, have en dyb Betydning, netop derved vil fatte og bevare en saa meget desto større Erfrygt for din h. Kirke og Alt, hvad den anordner og befaler. Nu, Gud velsigne mit Foretagende!

Først det Spørgsmaal: Hvad har bevæget den h. Kirke til at omgive det h. Messeseoffer med saa mange Ceremonier? Hvad andet, end dens moderlige Onske om, derved at gjøre det h. Offer desto ærværdigere for dens Børn, desto klarere at fremstille dets Betydning for dem, at stemme deres Hjerter til desto større Andagt og saaledes gjøre dem skikkede til at opnaae desto rigeligere Andeel i dette h. Offers Naadefylde. At nu vor h. Kirke i sine Ceremonier ved den h. Messe virkelig har fundet det rette Middel til at opnaae dette Siemed, vil du selv komme til at see af det Følgende. Ja, disse Ceremonier ere for de Troende ligesom en Stige, ad hvilken de komme til Indsigt i de høie Ting, som fuldbyrdes i enhver h. Messe, de ere ligesom et smukt melodisk Accompanement til de ophøiede Ord: „Thi dette er Mit Legeme, dette er Mit Blod, som hengives for eder!“ for desto dybere at indpræge disse Ord i Hjerterne; ja, jeg kunde i deres vidunderlig betydningsfulde Sammensætning kalde dem et guddommeligt Skuespil, i hvilket vort hele Forløsningsværk, vor Frelser's Liv, Virksomhed og Lidelse bliver dagligen ligesom fornyet for vore Dine. Men nok; kom og see!

Det var i hine ophøiede Timer af den store Langfredag, da vor Herre og Frelser af Kjærlighed til Gud den himmelske Fader, og af Kjærlighed til os, hang blødende paa Korset til Sone for vore Synder, at Han indviede Sit af Saar sønderflengede, af Nagler gjennemborede, af Tørne kronede h. Legeme og Sit

paa Korset udghdte h. Blod til et blodigt Offer til den himmelske Fader. Dette store Offer, hvilket alle de Tusinder, som have levet før Jesus, have imødefæet med higende Længsel, paa hvilket Alle, som levede og leve efter Jesus, skulde have deres troende Die henvendt som paa den eneste Gjenstand for deres Tillid og Kjærlighed, det store Middelpunkt for den hele Verdenshistorie, — dette store Offer er det nu, som Jesus, vor Herre og Frelser, til alle Tider og paa alle Steder fornær og stedse paany fremstiller og anskueliggjør i det h. Messesoffer, paa det at netop saavel dette Hans Kjærligheds store Værk maa forblive i levende Erindring, som ogsaa dets hele Rigdom paa Naade og Betsignelse desto rigeligere maa kunne tilflyde de Troende til alle Tider og paa alle Steder. Derfor stiger Herren i enhver h. Messe ned paa Alteret med det samme Legeme, som engang hang paa Korset, med det samme Blod, som Han engang udgød paa Korset, og fremstiller da Sig Selv, fremstiller dette Sit h. Legeme og dette Sit h. Blod for Sin Fader som et Offer for Sine. Det er som om Korset, som engang stod paa Golgatha, nu i enhver h. Messe bliver igjen bragt ganske nær og ligesom paany staaer opreist for de Troendes Dine; den h. Messe er Fornælsen, den applicative Tilsegnelse, den vedvarende Fremstilling, den levende Anskueliggjørelse af det store Korsoffer. See, kjære Læser! derom skulde da ogsaa alle de mange Kors under den h. Messe, som falde dig i Dinene, minde dig: et Kors finder du paa Alteret, et Kors paa Præstens Messesagel, Kors paa Stola, Kors paa Manipel, Kors paa Kalkbug o. s. v.; — med Korset seer du Præsten under den h. Messe saa tidt at betegne snart sig selv, snart Offergaverne. Den h. Kirke meente, ikke ofte nok at kunne minde os om det i den h. Messe fremstillede Korsoffer som det høieste Deviis paa den guddommelige Kjærlighed, som den eneste Kilde til al vor Frelse.

Ja, Præsten selv, naar han fremtræder i sin præstelige Klædning, kan blive os et Billede paa den lidende Frelser: saaledes kan f. Ex. hans lange, hvide Kjortel, den saak. Alba, erindre dig om Herrens Bespottelse hos Herodes, — Præstens

Bælte (Cingulum) og Stola om de Strikke, hvormed Frelseren blev bunden — Messeslagelen med Korset paa om Korsets tunge Byrde paa Herrens Skuldre. Saaledes træder Præsten hen til Alteret, som fremstiller selve Galvariebjerget*).

Den vidunderlige, naadefulde Handling skal begynde; Jesus vil i det h. Messeoffer indvie Sig til Offer for Sine; Præsten er den Udvalgte, af hvem Herren vil betjene Sig ved denne Sin ophøiede Kjærlighedshandling. Underfulde Naadesbeviisning for et svagt dødeligt Menneſte! Præsten er gennemtrængt af Bevidstheden om den Handlingſ Hellighed, som han skal fuldføre; derfor stiger han i Følelsen af sin egen Uværdighed til en saadan Handling, ligesom om han ikke var værd at staae paa et saa helligt Sted, ned til Alterets laveste Trin, for her i Ydmyghed først at bede Herren om „at sende ham Lys og Naade, for saaledes at blive værdig til at bestige Hans h. Bjerg“ o: Alteret. Og, i Begreb med at fuldbyrde det helligste

*) Paa enhver Naade søger vor h. Kirke udvortes at fremstille sine Hemmeligheder for sine Børn; derfor har den ogsaa anordnet forskellige Farver for Præstens Ornat ved den h. Messe. Den hvide Farve bærer Præsten paa Herrens Glædesfester, paa den rene, ubesmittede Jomfrues og paa hellige, uskyldige Bekjendtes og Jomfruers Festsdage; thi Hvidt er jo Glædens og Uskyldighedens Farve. — Den røde Farve, som vi see i Pintsen og paa de h. Apostles og Martyrers Festsdage, erindrer om den h. Kjærlighedsild, som den Helligaand har tændt i de Troendes Hjerter, og om det for Jesus udgydte Blod. — Derimod viser Præsten sig i Alvorets og Bodfærdighedens Farve, i Blaat, i Adventens og Fastens alvorlige Bodetid. — Paa Dagene fra den h. Pinfest indtil Advent, da den h. Kirke efter Høitideligholdelsen af de tre store Frelsensfester forelægger sine Troende Frelsens Røddomme, for at de ved disses troe Efterlevelse kunne befæste sig i Haabet om det evige Liv, klæder den, naar ellers ingen særlig Fests indfalder, sine Præster i den grønne, Haabets Farve. — Endelig, naar Præsten, sørgende over de lidende Sjæles Lod i Menseljeskedet, fejrer det h. Offer for dem, see vi ham i Sorgens sorte Farve. — Lysene, som under Messen brænde paa Alteret, sige os betydningsfuldt, at Jesus, Verdens Lys, hvis guddommelige Lære oplyser dette Livs Mørke, under den h. Messe vil komme ned og være nærværende paa Alteret.

Offer, føler han sig nedbøiet af sine mange Synders Vægt, som gjøre ham aldeles uværdig til den høie Handling; derfor bøier han sig dybt til Jorden, og idet han angerfuld slaaer sig for Brystet, bekjender han i det saak. „Confiteor“ for Gud og hele Himmelen og for alle Tilstedeværende sin Skyld, for derpaa at anraabe alle Helgener og de Tilstedeværende, at de maae gaae i Forbøn for ham hos Herren, for at han kan finde Naade. Og de Tilstedeværende, repræsenterede ved Ministranterne (Messetjenerne), bede til Gud om Tilgivelse og Naade for Præsten og aflægge derefter ligeledes i „Confiteor“ høit og lydeligt Bekjendelsen af deres egne Synder under lignende Bøn om Tilgivelse. — Og nu først vover Præsten at stige op ad Alterets Trin, altid endnu bedende om Nenselse fra sine Synder. „Udslet,“ saaledes beder han, idet han stiger op, „vore Misgjerninger, at vi med et reent Hjerter maae indgaae til det Allerseligste (Sancta Sanctorum)!“ Og idet han ogsaa især endnu paakalder de Helgener, hvis Reliquier findes i Alteret*), kysker han selve Alteret til Tegnet paa sin Grefrøgt og Kjærlighed for dem.

Nu begynder den h. Handling. Præsten gaaer til den høire Side**) og læser der den saak. Introitus (o: Indledning), et Afsnit af Psalmerne eller af Propheternes Skrifter eller andre hellige Ord, som have særligt Hensyn paa Dagens særegne Fæstlighed og indeholde en Opfordring til Guds Priis; derved antydes, at den h. Kirke netop ved det h. Messoffer vil feire disse de forskjellige Festers Hemmeligheder; hvorledes kunde den vel feire dem paa en værdigere Naade? I den h. Messe offerer den h. Kirke Gud sin Tak og Lovprisning for de store Gjerninger, som Han har udført til vor Frelse, samt ogsaa

*) I ethvert Alter maa der ifølge en ældgammel kirkelig Forskrift være Reliquier af en Helgen; Helgenerne ere jo netop blevne hellige ved Jesu Christi Fortjenester, som ere dem tilskydte ved det h. Messoffer; de ere altsaa de bedste Beviser for dette h. Offers Kraft og Værd.

**) Denne Præstens Gang til Alterets forskjellige Sider kan ogsaa minde os om vor Herres forskellige Lidelsesgange.

for de Naadegaver, ved hvilke Han har opdraget og uddannet Kirkens store Helgener til en saa ophøiet Hellighed. — Men medens Præsten saaledes i Introitus istemmer Herrens Priis, bliver han sig atter sin egen Syndighed og Uværdighed bevidst; paany beder han derfor, midt for Alteret, om Barmhertighed og Naade, idet han, ligesom i hellig Kappelstrid med Menigheden, afvejlende med denne beder Kyrie eleison, o: „Herre forbarm Dig“, tre Gange til Faderen, tre Gange til Sønnen og tre Gange til den Helligaand. — Kun i Jesus og ved Ham er der Syndstilgivelse, kun i Ham Naade og Forbarmelse at haabe; Præsten erkjender det, hans Hjerte opfyldes af inderlig Taknemmelighed for Herrens frelsende Ankomst, og han istemmer ufortøvet hiin Lovsang, som de h. Englestarer sang ved Hans Fødsel: Gloria in excelsis Deo! Og idet han istemmer denne Lovsang, opløfter han, ligesom indvortes sit Hjerte, saaledes udbortes Dine og Hænder mod Himmelen, og folder disse da igjen med Andagt foran sit Bryst. Med Korsets Tegn slutter han Lovsangen, for at antyde, at vor Herre har fuldendt vor Redning paa Korset.

Kun blive paa Alterets høire Side de saakaldede Collector læste, d. e. „Samlings-Bønner“, i hvilke den h. Kirke ligesom samler og samlede foredrager Herren alle sine til de forskjellige Fester knyttede Anliggender. Dog først vender Præsten, efter at han har kysset Alteret, sig om til Folket med det Betsignelsesønske: Dominus vobiscum, d. e. „Herren være med eder!“ Hvad betyder dette Alterkys? Alteret er det h. Sted, paa hvilket Herren dvæler og opoffrer Sig i den h. Mæsse. Kysset er derfor et Tegn paa Grefrygt for og Kjærlighed til Frelseren. Desuden er det, naar Præsten kysker Alteret, som vilde han først modtage af samme, d. e. af Jesus, den Naade og Betsignelse, som han derpaa, idet han vender sig om, ønsker og byder de Troende med de Ord: „Herren være med eder!“ Med udstrakte Arme udtaler han denne Hilsen som vilde han omfatte Alle i hellig Kjærlighed; thi Fattige og Rige, Høie og Lave, Alle bør være ham lige kjære, saasnart de høre til Herrens Menighed. Du vil have lagt Mærke til, at Præsten gjen=

tagende udtaler dette Betsignelsesønske, og det hvergang, naar der i den h. Messse skal fuldføres en særdeles vigtig Handling; han vil derfor ligesom sige dermed: Herren være med eder, for at I, i Forening med mig, paa en heldbringende Maade kunne udføre det, som vi staae i Begreb med at udføre; thi, hvor to eller tre ere forenede i Jesu Navn, der er Han midt iblandt dem. Derfor svarer ogsaa Folket, istemmende Præstens Ønske, ved Messesetjenerens Mund: Et cum spiritu tuo! 3: „Og (Herren være ogsaa) med din Aand!“ — Staaende paa den høire Side af Alteret, opfordrer Præsten nu med det Ord: Oremus (Fader os bede)! alle Forsamlede til andægtig og fælles Bøn. Medens han nu læser (eller i Høimesse synger) Collecterne, holder han Hænderne opløstede til Himmelen, ligesom han vilde udstrække dem til Herren, for at modtage Hans Gaver. Desuden har man til alle Tider i denne Hændernes Udstrækning erkjendt et Billede paa Christi Kors, en Fremstilling af den paa Korsets Bjælke hængende Frelser, Som ogsaa med udstrakte Arme bad for Sine Fjender og for den hele Menneskeslæggt. Den Skik, at bede med udstrakte Arme og til Himmelen opløstede Hænder, var allerede almindelig i det gamle Testamente, og den skal i Almindelighed anstueliggjøre Sjælens Opløstelse og Hengivelse til Gud, samt den Bedendes Vængsel og Fortrøstning, som tyer til Herren og foredrager Ham sine Anliggender og Ønsker, hvorimod den Skik, at folde sine Hænder, fortrinnsviis sindbilledliggjør Sjælens Samling og dens Hvile i Gud. — Betydningsfuld er ogsaa Collecternes Slutningsformular. Kun i Jesus Christus er der Frelse, og kun ved Ham, ved Hans Fortjeneste vente vi Frelse og alle vore Bønners Bønshjælp; derfor slutter Præsten, idet han bøier sit Hoved imod det i Midten af Alteret staaende Crucifix, alle Collecter med de Ord: Per Dominum nostrum Jesum Christum, 3: „ved vor Herre Jesum Christum“ o. s. v., d. v. s. ved Ham, o Gud, vor himmelske Fader! forund os det, hvorom vi bede. — Jesus vor Herre er ikke alene vort Offer, men ogsaa vor Lærer; ogsaa som saadan optræder Han i den h. Messse ligesom iblandt os. Derfor bliver der ved enhver h. Messse i

Epistelen*) og Evangeliet ogsaa oplæst et Afsnit af Jesu Lære til Overveielse. Tillige ligger deri en Henviisning til, at enhver Christen bliver først ved den rette Overveielse og Efterlevelse af Jesu Lære ret skikket og værdig til at tage Deel i Hans h. Offers Betsignelser. Deo gratias! 3: „Gud skee Tak!“ svarer Folket til Slutningen af Epistelen ved Messetjeneren, for at tolke Gud sin Tak for denne Meddelelse af Hans Aabenbaring; paa lignende Maade svares til Slutningen af Evangeliet: Laus tibi, Christe! 3: „Priis være Dig, o Christus!“ Forinden Præsten gaaer til den venstre Side af Alteret for at oplæse Evangeliet, beder han først dybt nedbøjet midt for Alteret til Gud om Renselse af Hjerter og Mund, for værdigen og tilbørligen at kunne forkynde det h. Evangelium. I tidligere Tider var det almindelig Skik, hvad der ogsaa endnu er Tilfældet paa flere Steder, at der til Evangeliets høitidelige Forelæsning paa Latin under Høimesen strax blev knyttet dets Op-læsning og Forklaring i Modersmaalet, den saak. Prædiken eller ogsaa Homilie; derfor den nysomtalte Bøn af Præsten midt for Alteret; den har netop sin Oprindelse i den høymyge Overveielse, at Præsten kun understøttet ved Guds Naade kan prædike, d. e. forkynde Guds Ord, paa en værdig og heldbringende Maade. Før Evangeliets Begyndelse betegner Præsten ogsaa først selve Evangeliebogen og derpaa — og dette gjør tillige med ham den hele forsamlede Menighed — Pande, Mund og Bryst med det h. Korsstegn; med Korsstegnet: for at antyde, at det er den Korsfæstedes eget Ord, som her bliver forkyndt, og for at nedbede Betsignelsen ved dette h. Tegn — over Panden, d. e. over Forstanden, for at kunne ret forstaae Jesu Lære; over Læberne, for paa en heldbringende Maade at

*) Vel indeholde Epistlerne (saaledes kaldede, fordi de sædvanlig ere Afsnit eller Lectier af Apostlenes Breve eller Epistler) undertiden ogsaa Afsnit eller Lectier af det gamle Testaments Boger; men ogsaa hvad i disse indeholdes, er jo i Grunden Jesu Lære, saavel fordi det har Hensyn paa Ham, som ogsaa fordi det er indblæst de h. Skribenter af Ham; Jesus kaldes derfor „Propheternes Væ-aander.“

forkyndte, eller, hvor det gjøres nødt, uden Sky at bekjende Jesu Lære; over Brystet, for at omfatte den med en glødende Kjærlighed. Og hele Menigheden reiser sig under Evangeliets Læsning, for at tilkjendegive sin Frefrygt for Herrens Ord og sin Beredvillighed til at høre og efterleve det. — Til Tegn paa sin inderligste Kjærlighed for Herrens Ord kysker Præsten til Slutningen selve Bogen paa Evangeliets Begyndelsesord.

Efter disse almindelige Forberedelser skal nu selve den h. Offerhandling begynde; men kun sande Troende skulle og tør tage Deel i den. Derfor aflægger Præsten nu (og med ham hele den troende Menighed) Troesbekjendelsen. Tillige skal denne ved Troesbekjendelsen fremkaldte Grindring om Jesu Hovedlærdomme forberede Hjertet endnu fuldkomnere til en værdig Deeltagelse i det h. Offer. Med høi Røst ligesom med glad Tillidsfuldhed istemmer Præsten: Credo in unum Deum, o: „jeg troer paa een Gud“, og dermed opløfter han baade Dine og Hænder imod Himmelen, og folder derpaa de sidste foran Brystet. Denne Ceremoni udtrykker Hjertets indre Opløstelse ved Troens Dyd, som atter kommer til Hvile i den usorbeholdne Hengivelse til Gud. Ved de Ord i Troesbekjendelsen: „Og Han har paataget Kjød ved den Helligaand af Jomfru Maria, og er bleven Menneſte“, knæler Præsten ned, for at tilbede den guddommelige Kjærligheds Hemmelighed, som er bleven aabenbaret i Jesu Menneſtefordelse. Ogsaa her gjør atter det h. Korstegn, dette Frelsens Tegn, i hvilket vor Tro er rodfæstet, Slutningen. —

Saavidt for denne Gang! Jeg tilføjer kun endnu den Bøn til dig, min kjære Læser! at du, for at øse ret rigeligt af det h. Messesoffer aabnede Naadevæld, saa ofte du bivaaner den h. Messe, ret inderligt vil slutte dig til den Naade, hvorpaa den h. Kirke selv lader sine Præster fejre dette h. Messesoffer; der gives ikke nogen anden mere heldbringende Naade at høre den h. Messe paa. Foreen dig derfor i Anden med Præsten i Begyndelsen af den h. Messe, idet du, fuld af Anger over dine hidtil begangne Synder, ydmhyger dig dybt for Herren i en angerfuld Bekjendelse af og hjertelig Afbit for alle dine Synder; bed tilligemed ham under „Kyrie“ om Tilgivelse,

priis med ham i „Gloria“ den treenige Gud for Hans uendelige Kjærlighed, som Han har aabenbaret i Jesu Menneſtefordelse. Foreen dig med Præsten ved det Svar: Et cum spiritu tuo („og med din Aand“), for i Fællesſkab med ham i Collecterne at foredrage Herren dine egne og hele Kirken Anliggender „ved Jesum Christum“. Overvei, idet du slutter dig til Præsten, under Epistelen og Evangeliet en eller anden af Herrens Lærdomme, og fiig af et Hjerte fuldt af Taknemmelighed: Deo gratias! („Gud være takket!“) og Laus tibi, Christe! („Lovet være Christus!“) for denne af Herren os givne Aabenbaring af Hans Sandhed. Reis dig beredvillig ved Evangeliet, for at vise, at du i dit hele Liv vil følge Herrens Lære og i Overensstemmelse med den utrættelig vandre Veien til det himmelske Fædreland. Ved, idet du korsjer Hænde, Mund og Hjerte, om Lys og Naade til ret Erkjendelse og Befjendelse og til troende Overholdelse af Jesu Lære. Og derpaa bekjend for Herren denne din Tro til dens Dvelse under „Credo“. Som sagt, saaledes kommer du til at bivaane den h. Messie til Gavn og Betsignelse for din Sjæl.

(Fortsættes.)

Den katholicke Kirkes Skjønhed.

(Fortjætt.)

Tolvte Capitel.

Om andre Helgeners Festsdage.

Simon. Sidste Aften skiltes vi ihængende fra hverandre; og saaledes vide vi da ikke endnu, hvad Taler skal være om i Aften. Maaskee vilde De have den Godhed, Hr. Pastor! at fortælle i Aften noget om de øvrige Helgeners Festsdage?

Pr. Ja, det var ogsaa min Hensigt; kun maae I ikke vente, at jeg derved skal gaae frem med samme Fuldstændighed,

som hidindtil; ellers vilde vi maaskee ikke komme til Ende i et heelt Aar. Lad os da gjennemgaae de forskjellige Classer af Helgener, og have I da noget at spørge om angaaende enkelte af dem, kunne I gjerne gjøre det.

Simon. Saa ville vel Apostlene komme til at staae forrest?

Pr. Allerførst ville vi tale om nogle Fester, paa hvilke vi ikke ære og paakalde egentlige Helgener, som de øvrige, men saadanne, som aldrig have levet her paa Jorden.

Simon. Hvad mener De dermed?

Pr. Jeg mener Englenes Festdage, af hvilke vi som bekendt ogsaa feire flere i Aarets Løb.

Simon. Det er sandt; i Særdeleshed Skyttsenglenes smukke Fest.

Pr. Denne fortjener virkelig, at vi nævne den fremfor alle andre; thi det er et særdeles stort Beviis paa den guddommelige Kjærlighed til os, at Gud i vor Svaghed vilde give os endog de himmelske Anders Bistand og Beskyttelse. Men netop derfor er ogsaa denne Festdag en Opfordring for os til af vor ganske Sjæl at takke Gud for en saadan Velgjerning, og til at fornøye vore Forsætter om at ville vise os saa rene og hellige Skyttsaander værdige.

Joseph. Vi bede jo ogsaa daglig til vor h. Skyttsel.

Pr. Og vi have nok Aarsag til, aldrig at unblade denne Bøn. Thi 1) er vistnok den Engel, som Gud Selv har givet os til vor Beskyttelse for Legeme og Sjæl, fortrinsoviis kaldet og i Stand til, ved sine Forbønner at nedbede over os den himmelske Faders Velsignelser og Gaver; 2) er denne Bøn os ogsaa en bestandig Formaning til, at vi ikke skulle vise os vor Skyttsel uværdige. Saa mange Gange frygte vi for Mennesker, som kunde komme til at see vore Handlinger, mere end for den almægtige Gud, og vi vove at gjøre mange Ting i Genrum for Guds Afsyn, som vi ikke vilde fordrifte os til at gjøre for vore Medskabningers Dine. Gid da den Tanke, at een af vore Medskabninger, vor Engel, altid er nærværende og Vidne til vore Handlinger, maa affrække os fra enhver Synd!

Den samme Engel vil ogsaa engang paa Dommедagen staae ved vor Side og da blive vor Talsmand hos Gud, dersom vort Liv har fortjent det; men han vil ogsaa blive vor Anklager, dersom han har vaaget forgjæves over os, og vi ikke have agtet paa hans Stemme i vort Indre. 3) Bevirker Tanken om vor egen Skytsengel, at vi ogsaa tænke paa Andres Skytsengle, og afholder os saaledes fra, dersom vi nogenjinde skulde komme i den Fristelse, at forføre Nogensomhelst til Synd. Med udtrykkelige Ord minder Frelseren os om, at de smaa og uskyldige Børns Engle altid see den himmelske Faders Afsyn, og at vi derfor ikke maae give nogen af disse Smaa Forargelse, d. e. forlede dem til nogensomhelst Synd, fordi ellers deres Engle vilde blive til Anklagere imod os, ja at det vilde have været bedre, om man havde nedskænket os paa Havsens Bund med en Møllesteen om Halsen, end at vi skulde paadrage os en saadan Anklage og et saadant Regnskab (Matth. 18, 1. ff.). Endelig 4) maa Erindringen om Skytsenglene og deres ædle Hverv opmuntre os til Efterligning; thi ogsaa vi skulde blive synlige, ligesom hine ere usynlige, Skytsengle for alle dem, som ere os undergivne eller paa særegen Maade ere betroede til vort Op-syn. — Er det godt og gavnligt, naar vi hver Dag paanth ret overveie alt dette, saa bør vi dog med særdeles Iver ogsaa gjøre det paa hine salige Anders særlige Festdag; og netop for at give os Veilighed og Opmuntring dertil, have den katolske Kirkes Overhvrder anordnet denne Festdag. Oprindeligt blev den feiret til-ligemed den h. Erkeengel Michael's Fest (den 29. Septbr.), indtil den endelig for omtrent 200 Aar siden blev affondret fra hiin Fest og forlagt til den 2. October, eller for nogle enkelte Lande til den første Søndag i September Maaned.

Simon. De nævnede nhlig endnu en anden Englefest, den h. Michael's.

Pr. For tre enkelte og navngivne Guds Engle feire vi særegne Fester: for Raphael, der i Tobias' Historie har viist sig som et saa venligt Himmelbud; for Gabriel, der af Gud blev udvalgt til det ærefulde Hverv, at forkynde den aller-sal. Jomfru hendes Ophvielse til Værdigheden som Guds Mo-

der og saaledes at bebude den forventede Frelseres Ankomst; og endelig for Michael, der i den h. Skrift skildres os som den vældigste Kæmpe for Guds Ære mod Dragen (o: Satan) og dens Tilhæng. I Særdeleshed er den Sibstes Fest meget gammel; den blev allerede feiret i det fjerde Aarhundrede. Disse hellige Engles Navne tyde allerede paa de særlige Hverv, som ere blevne dem tildeelte. Navnet Michael bemærker: „Hvo er som Gud?“ Gabriel betyder „Guds Styrke“, og Raphael „Guds Lægeom“. — Saa meget om de hh. Engles Festdage. Førend jeg nu gaaer over til at tale med eder om Apostlenes Festdage, maa jeg først endnu mindes nogle Helgener, som endnu høre til det gamle Testamente.

Simon. Hvilke mener De dermed?

Fr. Det er for det Første de machabæiske Brødre tilligemed deres heltemodige Moder, som saa standhaftigt holdt fast ved deres fædrene Bud og Forskrifter, og hellere vilde døe, end overtræde Guds Love og beqvemme sig til Afgudsdyrkelsen. Disse Søder ere derved blevne et beskæmmende Exempel for mange Christne, som ikke have at frygte Piinlser og Dødsstraffe, men alligevel ere feige nok, til at skamme sig ved en glad Bekjendelse af deres Tro, ja maastee ligefrem fornegte den ved Ord og Gjerning! — Dernæst feire vi ogsaa det festlige Minde om Maria's hellige Forældre: Joachim og Anna. Fornemmelig i Dyrkelsen af den h. Anna have alle Tiders Christne viist sig særdeles ivrige; allerede i Aaret 650 blev under Paakaldelse af hendes Navn et storartet Tempel bygget i Constantinopel, og til alle Tider lige indtil denne Dag idag valgte man fortrinnsviis gjerne Navnet Anna, for dermed at smykke de Nyfødte ved deres Daab. Saaledes vilde man for det Første bevise sin Taknemmelighed for, at den h. Anna ved Maria's Opdragelse medvirkede til at gjøre hende til Herrens værdige Moder; desuden ville vi ogsaa opmuntre os selv og Vores, til med en ligesaa stor Omhu at varetage deres Opdragelse, som ere os betroede. — Den h. Joseph havde fra Arildstid, især i den østerlandske Kirke, sin Festdag, som senere er gaaet over paa Vesterlandene. Bispeelig fortjener denne Helgen den største Ære-

frugt, og ikke mindre maa hans Exempel anbefales til den flittigste Efterligning. Den h. Skrift selv kalder ham en „Retfærdig“, og Gud fandt ham værdig til at være den allerseligste Tomfrues Brudgom og Frelserens Pleiefader. — Fremdeles maa endnu omtales Herrens h. Forløber, Johannes den Døber, hvis Fødselsfest allerede i den h. Augustin's Tid hørte til de almeenvedtagne Festdage. Han, som stod Frelseren saa nær, som var saa virksom for den nye Pakt og bliver hædret af Frelseren Selv med saa store Lovtaler, og om hvem ogsaa det h. Evangelium siger, at han allerede blev helliget i Moderens Skjød (Luc. 1, 15.), ham maatte de Christne nødvendigvis feire ved en festlig Grindring. Betydningsfuld er den Tid, i hvilken den h. Johannes' Fødselsfest bliver feiret, nemlig Solhvervstiden om Sommeren, hvor Dagene begynde at blive kortere. Jesu Christi Fødselsfest bliver derimod feiret i Solhvervstiden om Vinteren, hvor Dagene begynde at længes. Saaledes er selv i Tiden for begge Festdagene billedligt fremstillet, hvad Johannes engang sagde: „Christus bør voxe, jeg derimod aftage“. — Endelig maa endnu de uskyldige Børns Dødsdag anføres.

Simon. Derom havde De allerede den Gudhed at sige os noget ved Julefesten.

(Fortsattes.)

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Den h. Fader begav sig den 2. Juni med Fernbanen til Civita-Vecchia, for at inspicere de paa den pavelige Regjerings Bekostning af franske Genieofficerer ny opførte Befæstninger. Reisen lignede et sandt Triumphantog. Paa alle Stationer saavel som i Civita-Vecchia modtog den h. Fader saade Ovationer af det i stor Mængde forsamlede Folk. — General Lamoricière udfolder i Provindsjerne en forbausende Virksomhed; han iler fra eet Punkt til et andet. Det lader sig ikke mere betvivle, at Revolutionen fører en forvoven Ovrumpning af Kirkestaten i

Skjoldet. Resultaterne i Sicilien og Neapel ville have et nyt Indfald i det pavelige Gebeet til nødvendig Følge; det er ikke mere nogen Hemmelighed for Nogen. Man stoler nok paa Camoricidre, men man maa ogsaa betænke, at en listig Bandid-anfører som Garibaldi i Forbindelse med de Revolutionaire under de siebliffelige Forhold kan udrette uendelig mere end den bedste og tappreste General. — Irlændere ankomme endnu altid i mere eller mindre stærke Afdelinger. Den 4. Juli bragte en Damper ogsaa 104 Tybskere til Ancona. Den berømte Vendée-General Cathelineau's Neveu er ankommen til Rom med 50 unge Mennesker af fornemme Familier i Vendée. Om nogle nye Oprin, som fornylig fandt Sted iblandt de irske Frivillige, er der berettet meget Overdrevent i de „liberale“ Blade. Der har rigtignok fundet en subordinationsstridig Opstand Sted; men Aarsagen dertil laa i Forpleiningen, som ikke kunde behage de til den kraftige engelske Koft vante Folk, omendstjondt den efter hervedvarende Begreber var meget god. Utilfredsigheden udartede til Haandgribeligheder, hvorved der forsøgedes nogle Uordener i en Caserne. Efterat en irsk Geistlig havde beroliget Tumultuanterne, bleve Ophavsmændene arresterede ved en Afdeling indfødte Tropper. De uroligste Hoveder (150 Mand) ere sendte tilbage til Irland: derimod er Solden bleven forhøjet for de Øvrige. — Den franske Gesandt, Hertugen af Grammont, er den 12. Juli fra Paris ankommen til Rom, og man troer, at den h. Fader atter skal bestormes med nye Formaninger og Raad fra Keiser Napoleon. I ethvert Tilfælde vil Pius IX. svare, at det er hans Sag, at lade de efter Omstændighederne passende Reformere indtræde til rette Tid. — Den 8. Juni fandt ifølge den h. Faders Befaling den høitidelige Flytning af den h. Somfrues Naadebillede, som findes i Kirken Sta. Maria Maggiore, Sted til Kirken Del Gesù, hvor det var fremstillet indtil den 29. Juni. Det er en gammel Skik hos Baverne, at de anordne en saadan Flytning i Tid af store Trængsler. Traditionen beretter, at dette Billede er malet af den h. Lucas.

— Til de mange uretfærdige Bestyldninger, som Kirkens Tjender fremføre imod den h. Faders Regjering, hører ogsaa den om Skoleunderviisningens Forsømmelse. Bladet *Armonia* meddeeler nu derom Følgende: „Efter den løgnagtige Beretning, som Divisionschef for Underviisningsministeriet i Turin, Ridder Polidori, har forelagt de sardiniske Kamre, skal der i Romagnaen kun gives 513 Skoler, 390 for Drengene og 123 for Piger, med et Discipelantal af ifkun 11,682 Børn. De Deputerede for Bologna, Forli, Ravenna og fl. St. have offentlig protesteret i Kammeret imod denne løgnagtige Be-

retning. Den sande Tilstand viser sig af følgende Statistik, som er hentet af de bedste Kilder.

	Drengeſkoler.	Discipelantal.	Pigeſkoler.	Discipelantal.
Bertinoro	32.	172.	3.	86.
Cervia	12.	176.	8.	182.
Cesena	89.	1190.	13.	348.
Comacchio	22.	446.	1.	57.
Ferrara	114.	2803.	42.	1627.
Forli	53.	1349.	25.	846.
Faenza	106.	1816.	99.	1848.
Imola	143.	2242.	126.	2079.
Ravenna	18.	1108.	20.	668.
Rimini	93.	2099.	68.	1584.
	682.	13,401.	405.	9325.

Angivelsen for Diøceſet Bol og na mangler, fordi Revolutionen netop udbrød, da man var iſærd med at optage dette Diøceſes Statiftik. Ridder Polidori tæller i Diøceſet Bologna 122 Drengeſkoler med 4076 og 37 Pigeſkoler med 555 Disciple. Hvad man maa tænke herom, ſeer man, naar man betænker, at alene Friſkolerne i Bologna blive beſøgte af mere end 2000 Børn. Men antager man ogsaa Polidori's Angivelse for Bolognas Vedkommende for rigtig, ſaa viſer det ſig alligevel, at der i Romagnaen er 1246 Drenge- og Pigeſkoler, der blive beſøgte af 27,357 Børn. Dertil kommer endnu 10 Seminarier med 525 Disciple og Collegierne i Bologna, af hvilke Discipelantallet er os ubekjendt.

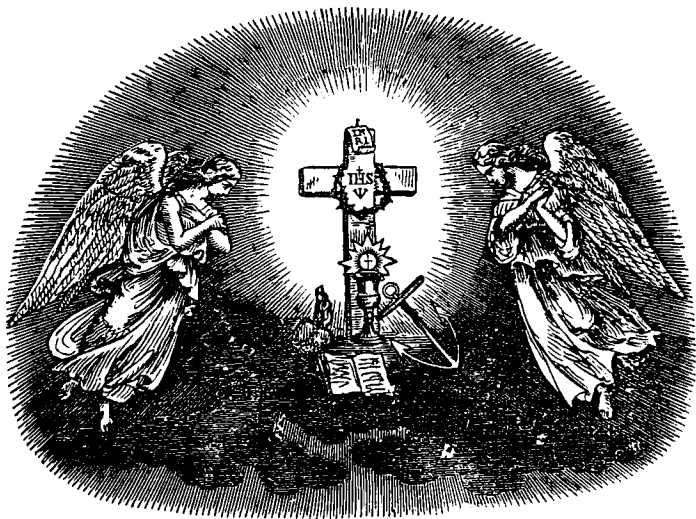
— Det romerſke Laan er fuldstændig tegnet, 38 Mil- lioner i Frankrig, Belgien og Spanien, Reſten i de øvrige Lande og af Banquierer. I ſelve Rom ſkal der være tegnet 3 Mill. — Katholikerne i Californien have gjort den h. Fader en Foræring af et Guldbæger. Fra Indien er ankommen en Deputation af tre de ſødte Katholiker af forſkjellige Kaster, for at overbringe den h. Fader 1000 £ ſom Peterspenge, der ere blevne indſamlende iblandt de fattige katholſke Arbejdere i hiint Land.

Kirkelig Erindringsliſte.

- Søndagen d. 26. Auguſt. — 13. Sondag efter Pinteſe. — Form. Kl. 8 og 12 ſille Meſſe. — Kl. 10 Høimeſſe med danſk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæſning.
- Søndagen d. 2. September. — 14. Sondag efter Pinteſe. — Skytø- englefeſt. — Form. Kl. 8 og 12 ſille Meſſe. — Kl. 10 Høimeſſe med tydſk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæſning.

Kjøbenhavn.

3. Lærſ Bognufteri.

Skandinavisk Kirketidende

for katholske Christne.

Sde Aargang.

Nr. 19. Spndagen den 9de September. 1860.

„Skandinavisk Kirketidende“ udgaaer hver anden Sondag og leverer Subscribenterne desuden i Aarets Lob gratis eet eller flere religieuse Skrifter. — Subscription paa denne Tidende indtegnes i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Sr. Konsthandler C. N. Blaufensteiner, store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglater; i de danske Stater paa de fyl. Postkontoirer. Prisen er 4 Mk. 8 St. Kvartalet.

Den katholske Kirkes Skjønhed.

(Fortsat.)

Pr. Nu maae vi da gaae over til det nye Testaments Helgenfester, og her først nævne Apostelfesterne. Oprindeligt blev kun een Apostelfest feiret, nemlig Apostelfyrsterne Petri og Pauli Fest, og paa denne feiredes samtidig ogsaa det festlige Minde om alle de øvrige Apostle. Først temmelig sildig be-

gyndte man at hellige de enkelte Apostle eller ogsaa tvende tilfammen (som f. Ex. Philippus og Jacobus, Simon og Judas) særegne Festsdage. For nogle Apostle feire vi endog flere Fester, f. Ex. for den h. Petrus: det festlige Minde om hans Fangenskab og vidunderlige Befrielse derfra, den saak. Petri Lænkefest (1. August); derpaa Mindet om hans Vestigelse af den biskoppelige Stol først i Antiochien og siden i Rom: Petri Stolfest (22. Febr. og 18. Juni). — Ogsaa Evangelisternes og den h. Aposteldiscipel Barnabas' Fester kunne medregnes til Apostelfesterne. — Paa alle disse Dage bør vi da med Taknemmelighed erindre os Frelserens Barmhjertighed, idet Han ved at udsende Sine hellige Troesbud befriede Menneskene fra Synd og Uvidenhed; vi maae glæde os over, at ogsaa vi ere iblandt deres Tal, for hvem det guddommelige Lys har skinnet, og fornøye vore Forsætter, at vi saavel i vor Tro som i vort Levnet altid ville vise os som værdige Befjendere af Evangeliet og som Christi trofaste Disciple. Apostlene, som engang indviede deres hele Liv til Forkyndelsen af det guddommelige Ord, og næsten alle uden Undtagelse beseglede det med deres Død, de ere visjelig ogsaa endnu beredte til, ved deres Forbønner at befordre Troen paa Frelseren og sandt Christeligt Liv. Lad os derfor flittigen bede til dem om, at den guddommelige Sandheds Lys og den guddommelige Naades Beskyttelse altid maae ved deres Forbønner bevares i os og Andre og stedse endmere udbrede sig i den hele Verden.

Simon. Hvad betyde egentlig de forskjellige Tegne, hvormed Apostlenes og Evangelisternes Billeder ere prydede?

Fr. Apostlenes symboliske Tegne ville I nok selv kunne forstaae. Den h. Petrus, som Frelserens synlige Stedfortræder og synlige Stattholder paa Jorden, bærer billedligt Himmerigets Nøgler i Hænderne, de øvrige Apostle pleier man at afbilde paa den Maade, at de som Kjendemerker have deres Marter- eller Dødsredskaber hos sig, som f. Ex. den h. Paulus Sværdet, den h. Andreas Korsen o. s. v. Men hvad Evangelisterne angaaer, saa have deres Tegne Hensyn paa det, hvorom Talen er i Begyndelsen af deres betræffende Evangelier. Den h. Mat-

thæus, der begynder sit Evangelium med Beretningen om Christi Menneſkevordelse, har en Engel i Menneſteſkikkelse ved ſin Side, for netop derved at henviſe til denne Frelſerens Menneſkevordelse; den h. Marcus begynder ſit Evangelium med Beretningen om den h. Johannes' mægtige Bodprædiken i Ørkenen: derfor er Ørkenens kraftige Beboer, Løven, afbildet ved Siden af ham; den h. Lucas fortæller i Indledningen til ſit Evangelium, hvorledes Zacharias røgte ſin geiſtliche Tjeneste i Tempelet, ved hvilken Heilighed Forløberen Johannes' Fødsel blev ham forkyndt; derfor har han ſom Kjendtegn en Dffertyr hos ſig, da man brugte en ſaadan til at offres i Tempelet; Ørnen er endelig Sindbilledet for den h. Johannes, der ſtrax i de første Ord af ſit Evangelium ſvinger ſig liig en Ørn op til Gud, for at forkynde Guds Søns evige Fødsel af Hans himmeſke Fader. Desuden kunne diſſe Tegn ogſaa finde deres Anvendelse paa Frelſeren Selv, idet Ørnen betyder Hans Guddom, Engelen i Menneſteſkikkelse Hans Menneſkehed, Løven ſkal da billedlig foreſtille Hans kongelige og Dffertyren Hans hyperſtepræſtelige Værdighed.

Da I nu vide det Nødvendige herom, ſaa vil jeg for det Andet omtale Martyrernes Feſter, ſom egentlig ere de ældſte af alle de Helgeners Feſter, ſom blive feirede i den katholiſke Kirke; endnu ældre, end ſelv Apſtlenes Feſter. Adſkillige Feſtdage for heilige Martyrer bleve allerede anordnede under Keiſer Conſtantin den Store*). Den h. Stephanus' Feſt feirede den græſke Kirke allerede i Begyndelſen af det ſjerde Aarhundrede paa den første Dag efter Juul, ſom det endnu ſkeer idag. I Begyndelſen feirede man deres Minde kun paa de Steder, hvor de havde lidt Døden for Troens Skyld. Saaledes blev ſ. Ex. den h. Laurentius' Feſt i Forſtningen kun holdt i Rom. Efterhaanden udbredte deres høitidelige Dyrkelse ſig i den hele chriſtelige Verden. Man glædede ſig over det Heltemod, hvormed diſſe Frelſerens tappre Bekjendere havde bevaret deres Tro indtil Døden, og man vilde ikke negte ſig den Troſt, ved Hvi-

*) Euseb. vit. Constant. lib. IV. cap. 23.

tideligholdelse af deres Festsdage at bevise sin egen Kjærlighed til det h. Evangelium. Ligeledes troede man, netop ved en saadan Dyrkelse kraftigt at opmuntre sig selv til samme Iver i Betsjænselsen af Kristus. Det var ogsaa Grunden til, at man med stor Nøiagtighed optegnede Alt indtil de ubetydeligste Omstændigheder, hvad der ved en Troesbektenders Marter og Henrettelse blev talt om ham eller tildrog sig med ham. Disse Martyr=Acter, som man kalder saadanne Beskrivelser, meddeelte Biskoppen og de Christne i forskjellige Lande hverandre, og forelæste dem da til deres Opbyggelse i de gudstjenstlige Forsamlinger. Derfra hidrøre ogsaa hine Beskrivelser om Helgenernes Liv og Martyr= død, som vi endnu besidde i vore „Helgenernes Levnetsbeskrivelser“. Ogsaa endnu for Tiden blive disse hellige Martyrers Dødsdage festligt helligholdte, for at vi der ved ligeledes skulle blive opmuntrede til Standhaftighed i Troen og ikke ved nogen Hindring affrække fra den ufortrødne Udvøelse af alle Dyder. Skulde vi nu komme i Fare for at fornegte en eller anden enkelt og særegen Dyd, saa lad os tænke paa dem, som engang hellere offrede deres Blod og Liv, end at de netop skulde have fornegtet denne Dyd; og dersom vi tillidsfuldt anraabe dem om deres Forbøn, saa ville visselig ogsaa netop disse Helgener gjøre sig Umage for, af Gud at nedbede os Standhaftighed i denne Dyd.

T h o m. Jeg maa tilstaae, Herr Pastor, at jeg slet ikke begriber, hvorledes man kan tale saaledes om Helgenernes Paakaldelse. Jeg har altid tænkt mig, at Helgenerne alle nok bede for os Mennesker i Almindelighed. Var det anderledes, saa maatte jo Helgenerne være alvidende ligesom Gud, for at kunne kjende enhver Enkelt's Bønner.

Pr. Eller i det Mindste maatte Gud give dem Kundskab om disse vore Bønner; hvilket uden Tvivl let kan skee, og saaledes er det ogsaa i Virkelighed Tilfældet.

T h o m. Gaaer det altsaa virkelig an, at vi endog henvende os til enkelte bestemte Helgener, for at opnaae særegne Dyder?

Pr. Jeg indseer ikke, hvorfor det ikke skulde kunne gaae an;

thi som jeg før bemærkede, ville visse hine Helgener med særdeles Iver bestræbe sig for, ved deres Forbøn at erhverve os den fornødne Naade til en særegen Dyds Dvælse, som selv engang med særdeles Forkjærlighed netop have øvet denne Dyd eller bevaret den under særdeles truende Farer.

Thom. Hvad skal man da tænke derom, at man i særegne Anliggender, Sygdomme, Legemslidelser fortrinsviis henvender sig i Bønnen til en vis, bestemt Helgen og især haaber Bønhørelse ved ham?

Pr. Naar Bønnen, saaledes som det altid bør ske, bliver forrettet med den tilbørlige Hengivelse i den guddommelige Villie, saa er der isvrigt slet intet at erindre derimod. Erfaringen kan godt have lært, at Paakaldelsen af den ene eller den anden Helgen i visse særegne Anliggender ogsaa havde fortrinsviis Bønhørelse til Følge. Omendkjøndt man i Himmelen ikke mere føler nogen legemlig Smerte, saa er det dog heller ikke troeligt, at f. Ex. Martyrer, som netop have maattet lide Piinsler paa dette eller hiint legemlige Lem, skulde aldeles have glemt dem, og de ville derfor vistnok gjerne bære Omsovg for alle dem, som ved Sygdom eller deslige ogsaa netop lide paa de samme Lemmer og da med Andagt paakalde deres Forbøn.

Thom. Men naar man hist og her finder saadanne Bønner, hvis Oplæsning skal have en useilbar Kraft, f. Ex. imod en brat og uheldig Død, for en vis lykkelig Nedkomst, en sikker Nedning i Havs- eller Ildsnød, hvad da? Eller naar Sagens Sandhed oven i Kjøbet bliver forjikkret ved Overstriften, idet det nemlig hedder, at denne Bøn i et særeget Syn er bleven aabenbaret denne eller hiin Helgen, denne eller hiin fromme Guds Tjener?

Pr. Da vil den fornuftige Christen vide, at der aldrig gives nogen vis og useilbar Bønhørelse i timelige Ting, men at Mennesket i Ting, som angaae Sjælens Frelse, foruden at bede, ogsaa selv maa arbejde med; at derfor saadanne Bønner kunne være gode i og for sig, men at deslige Forjikkinger om useilbar Bønhørelse ere taabelige og overtroiske. Af alle mundtlige Bønner ere ingen fortræffeligere og kraftigere

end „Fadervor“, som Frelseren Selv har lært os; og alligevel findes der dog i hele Evangeliet ikke et eneste Ord, hvorved der loves Fadervor en ufeilbar Kraft til at gjøre Mennesket saligt eller endog tilvende det visse timelige Goder fra Herren. Ikke Bønnens særegne Former, men den Naade, hvorpaa man beder, ikke de smukke Ord, men den kraftige og levende Tro, forbunden med sand Kjærlighed til Gud, gjør salig og bevirker Bønhørelse. „Ikke Enhver, som siger: Herre, Herre! skal indgaae i Himmeriges Rige, men kun den, som gjør Min himmelske Faders Willie,“ siger Christus (Matth. 7, 21.). Det er sandt, at Guds Forjættelse ikke kan slaae feil: „Alt hvad I bede Faderen om i Mit Navn, det vil Han give eder“ (Joh. 14, 13); derved er rigtignok enhver Bøn, som fromme Christne forrette med sand Tillid, med Ydmyghed og Varagtighed, tilfikkret vis Bønhørelse; men hvormeget hører der ikke til en saadan fuldkommen Bøn, som Christus fordrer! At bede i Christi Navn, dette Ord vil allerede sige meget! Det betyder for det Første, at man fortrinsviis skal bede Gud om aandelige Goder, om Ophøjsningens og Omvendelsens Naade, om Naade til Standhaftighed paa Frelsens Wei og Varagtighed i det Gode indtil Enden. Disse aandelige Goder har Christus vistnok forjættet den ydmyge, inderlige og vedholdende Bøn, og vi opnaae dem ogsaa af den himmelske Fader, i Betragtning af Hans uendelige Fortjenester. For det Andet hedder det at bede i Christi Navn, naar man kun attraaer de timelige Goder, hvorom man beder, saafremt det er den guddommelige Willie velbehageligt, og ikke er skadeligt for vor Sjæls Frelse, at Han forunder os dem; alt efter Jesu Christi eget Exempel, Som i Oliehaven ligeledes med fuldkommen Hengivelse i Sin himmelske Faders Willie bad om Fritagelse for Lidelsens Kalk. Rigdom, Vre, Sundhed og timelig Lykke kunne ofte endog blive til farlige Klipper for os, hvorpaa vor Sjæl kan strande; og overhovedet at begjære slige Ting af Gud, er ikke at bede i Christi Navn. „Begjærer man noget til Skade for sin Frelse, saa begjærer man ikke i Frelserens Navn,“ siger den h. Augustin. Bed en Bøn, som kun gaaer ud paa timelige Ting, kunne

vi ikke være sikke paa Bønhørelse, efterjom vi jo aldrig kunne vide, om disse timelige Ting ere skadelige for eller forenelige med vor Salighed. — Bede vi endelig om Ting, som umiddelbart have vor Salighed til deres Gjenstand, saa har denne Bøn rigtignok Kraft og Virkning, men ogsaa kun saavidt, som den af Gud erhverver os de nødvendige Raade- og Hjælpe-midler til Salighed. Virke vi da ikke med dem, saa kan hverken vor Bøn eller den Raade, som Gud forunder os formedelst samme, i Virkelighed forskaffe os Saligheden. Kristus opfordrer os til at gjøre Bød, for at vinde Himmeriget, men ikke, daglig at forrette just denne eller hiin Bøn eller et bestemt Antal Bønner, eller visse Bønner paa bestemte Dage.

Simon. Saa vilde altsaa det heller ikke være rigtigt, naar man holder syv eller ni Dages Andagter og deslige til den allersaligste Jomfrues eller andre Helgeners Ære?

Pr. Det har jeg aldeles ikke sagt; Tallet ved saadanne Andagter har sædvanlig en meget sindrig og fornuftig Grund. Der bliver f. Ex. derved givet Leilighed til hver Dag at betragte en eller anden Dyd hos en Helgen, og noget Tal maa der dog endelig fastsættes. Kun tør man heller ikke i disse Tilfælde betragte Tallet som Hovedsagen.

Simon. Hvem ere da de hellige Bekjendere? jeg har allerede ofte læst dette Navn.

Pr. Jeg var lige i Begreb med at omtale dem. Bekjendere kaldtes alle de, som vel ikke vare komne til, som Martyrer at udgyde deres Blod for Troen, men som deres hele Liv igjennem ved deres Sindelag og Bandel have viist sig som Frelserens troe Tjenere. Det er jo ogsaa i Grunden det Samme. Enhver Christen bør efter sit Sindelag være en Martyr; det vil sige, han maa være beredt til hellere at opoffre sit Liv, end at fornærme den himmelske Fader ved nogenstomhelst Krænkelse af Troen eller Dyden. Om han nogenstinde vil blive nødt til, ogsaa at bringe et saadant Offer af sit Liv, eller ikke, gjør intet til Sagen. Har en Christen en Martyrs Standhaftighed i sin Sjæl og opfylder han trofast til Enden de guddommelige Bud, saa har han ogsaa derved, liig en Martyr, fortjent sig den evige

Saligheds Løn og Krone. Martyrerne bleve rigtignok altid ærede særdeles høit, netop fordi de ved deres Død havde givet det umiskjendeligste og piensynligste Beviis for, at deres christelige Pligter gjaldt dem høiere, end alt Andet; men derved tvivle vi ingenlunde om, at man ogsaa ved et fromt Levnet kan erhverve sig den samme Udmærkelse i Guds Diene; ja der kan endog gives Tilfælde, hvor det er vanskeligere, og altsaa ogsaa bliver rigeligere belønnet af Gud, at staae sin Prøve i et langt Liv fuldt af daglige og haarde Fristelser, end i en kort Tid at beseire Frygten for Døden og Forfølgernes Piinsler.

Simon. Der gives jo mange Mennecker, hvis hele Liv næsten er en eneste Rjede af Forfølgelser og Piinsler.

Pr. Vistnok; og have de udholdt disse for Christi Skyld, eller have de opoffret Christus alt det, som er tilstødt dem, saa vil Christus ogsaa jikkert krone dem ligesom Martyrerne. Uarsagen, hvorfor jeg siger dette, er, for at opfordre eder selv til et helligt Liv og indgyde eder Mod dertil; thi efterat den Fare er ophørt for de Christne, for Troens Skyld at blive førte for Domstolene og henrettede, bør egentlig enhver Christen paa den omtalte Maade blive en ublodig Martyr eller Betsjender; I tælle vist iblandt eders afdøde Paarørende mange saadanne, og vee eder, naar I engang efter eders Død ikke høre til deres Tal.

Simon. Deres Navne kunne dog ikke alle staae i Kalenderen?

Pr. Derpaa kommer det heller slet ikke an, men kun paa, at vi histoppe ere indskrevne i „Livets Bog“. Kalenderen indeholder slet ikke engang en fuldstændig Fortegnelse over alle de Helgener, som vi virkelig ære paa Jorden; men der gives en anden, langt større Fortegnelse, i hvilken alle af den katholske Kirke erkjendte Helgener ere optegnede, og denne Fortegnelse kalde vi Martyrologium, d. v. s. Martyrbog. Helgenerne have nu naturligviis ingen Fordeel deraf; de nyde hverken større eller mindre Salighed i Himmelen derfor; men vi behøve et Antal af Saadanne, om hvis Salighed vi have den størst mulige Visshed. Denne Fortegnelse er ligesom vor h. katholske Kirkes Abelsbrev, som lærer og viser os, hvad Mennekket for=

maaer at præstere med Jesu Christi sande og ægte Lære, og at denne, naar den bliver fulgt, virkelig gjør hellig herveden og salig hiøset. Endvidere behøve vi ogsaa et Antal Helgener, som vi have for Dinene som Exempler og efter hvem vi kunne indrette vor Vandel; de ere os da ligesom et levende, eller rettere sagt, et efterlevet, et i Sind og Gjærning udført Evangelium, og den klareste og anfsueligste Forflaring, som der kan gives om de christelige Troes- og Sædelærdomme, og om deres Virkninger. Endelig behøve vi dem ogsaa, for at det ikke maa fattes os paa Forbedere hos den himmelske Fader, som vi kunne anraabe i vore Anliggender. Smidlertid vilde det sandelig være slemt, naar kun de vare komne i Himmelen, som vi ogsaa finde i denne vor Liste. Vi ere Alle kaldede til at blive Hellige, og den, der engang, enten strax efter Døden, eller efterat han har hødet i Skærildnen, ikke er iblandt deres Tal, vilde jo høre til de Fordømtes Tal.

(Fortsattes.)

De Christnes Stilling i Syrien.

Den sidste Tids oprørende Tildragelser i Syrien have atter henledet hele den civiliserede Verdens Opmærksomhed paa de derværende Christnes Stilling under det muselmanste Regimente. Til Orientering for vore Læsere skulle vi her meddele nogle statistiske Notitser derom fra tilforladelige Kilder.

Syrien er beboet af flere forskjellige Folketammer, af hvilke Maroniterne og Druserne fortjene særlicg at omtales. Maroniterne, inellem 2—300,000 Sjæle, beboe forneimelig Egnene ved Libanon og Hennon og Straaningerne af disse Bjerge, et District paa 50 Qvadratmile. Desforuden boe Maroniterne i Stæderne Damascus, Baalbek og Aleppo, østlig for Libanon, og i Kyststæderne Beirut og Saida (de gamle phønijske Stæder Berytus og Sidon). De have lige siden det 15. Aarhundrede været forenede med den romersk-katholske Kirke og ere altid forblevne rettroende Katholiker. Smidlertid feire

de den h. Nadvere under begge Stiftelser, holde den h. Messie i det syriske Sprog og deres Præster kunne indgaae Egteskab med de samme Indskrænkninger som de katholske Grækere, d. v. s. Biskopper og Munkke maae være ugifte; Verdenspræsterne derimod tør gifte sig før deres Ordination og kun een Gang. De staae under Patriarken af Antiochia, som boer i et Kloster paa Libanon, og under syv Biskopper, de udgjøre omtrent 150 Sogne og have henved 100 Munkke- og Nonneklostere efter den h. Antonius' Regel. Præsterne blive for en stor Deel uddannede i det af Pave Gregor XIII. i Aaret 1584 oprettede maronitiske Collegium i Rom. Rejsende rose disse Christnes store Fromhed og Sædelighed. Et protestantiskt Tidsskrift, „Das Morgenland“ af Preiswerk, indeholder følgende Meddelelser om dem. „Eiendommen er der ligesaa sikker som i Europa, og hine Plu- dringer og Udpresninger, saaledes som hos Tyrkerne, finder man ikke iblandt Maroniterne. Man reiser baade Dag og Nat med største Sikkerhed, og den Fremmede finder hos dem den samme Gjestfrihed som hos Araberne . . . Præsterne have ingen Kald eller bestemte Indkomster; de leve af Messiestipendier, Gaver fra deres Menigheder og deres Hænders Arbeide. Nogle drive Haandværk, andre have nogle Jorder, som de dyrke. Den Ansæelse og Agtelse, som de nyde, holde dem nogenledes skadesløse for deres fattige Stilling. Enhver Landsby har sin Kirke med Klokke, hvad der i de øvrige Dele af det tyrkiske Rige er noget Uført. Alle Rejsende tale om det hyggelige og venlige Indtryk, som det gjør paa den vesterlandste Fremmede, naar han, istedetfor Bedendrabernes monotone Sang, iblandt Maroniterne atter engang hører den længe savnede Klokke i Libanons Dale . . . Klosterne efterleve deres Ordensregler med stor Strengthed. Munkene maae hyppigt faste og baade Dag og Nat forrette lange Bønner; den øvrige Tid anvende de til Agerdyrkning. Ogsaa Nonnerne føre et hyderst arbeidsomt Liv.“ — Maroniterne ere fattige, men ikke trængende, og overmaade arbeidsomme og virksomme. Fra Trin til Trin indtil op til Sneeregionerne have de paa de terrasseformige Bjerge anlagt Marker og Viin haver og plantet Figen-, Olive- og Vorkærtræer. Silkeavl er deres mest indbringende Beskæftigelse. De danne en Art militairisk Fristat under tyrkisk Overhøiheid; fire Medlemmer af Arveadelen (Scheikerne) regiere efter gamle Vanerettigheder og ere Anførere i Krigen. Mændene ere alle veløvede i Brugten af Vaaben og Maroniterne kunne i Nødstilfælde strax opbyde 30 til 40,000 Mand.

Foruden Maroniterne gives der i Syrien og Phønicien Katholiker af den latinske Ritus (Kazarister, Franciscanere og Jesuiter have der Klosterne og Missionsstationer), uenerede Grækere og katholske Armeniere; fremdeles schismatiske Grækere og paa nogle Steder protestantiske Menigheder.

Druserne beboe den sydlige Deel af Libanon og næsten hele Antilibanon; en Stamme af dem boer i Provindsen Hauran, det gamle Auranitis, sydlig for Damascus. Deres District er omtrent 100 Kvadratmiil stort, deres Sjeleantal henved 200,000. Ogsaa de beskæftige sig med Agerdyrkning, Viin- og Silkeavl o. s. v. og ved Siden deraf med Handel, Jagt og Høveri. De ere meget tappre og krigeriske, de lavere Klasse raae og uvidende. De staae under en Stor-Emir, der bliver valgt og hvis Magt er indskrænket ved Abelen. Udvortes bekjende de sig til Islam, men blive ikke henregnede til de orthodoxe Muhamedanere; i deres Religion synes christelige, jødiske, muhamedaniske og hedenske Elementer at være blandede sammen. Der gives iblandt dem ogsaa en hemmelig, religiøs Orden, over hvis Lære der svæver et hemmelighedsfuldt Mørke.

I den nordlige Deel af Libanon og i Omegnen af Baalbek boe endnu omtrent 80,000 Metualier, en Folkestamme, som hører til Scheikernes muhamedaniske Sect (i Modsætning til de orthodoxe Muhamedanere, de saakaldte Sunniter).

Om Anledningen til den sidste Kamp imellem Druserne og Maroniterne, som udbrød i Mai Maaned d. A., circulerer mange modsigende Efterretninger; sandsynligviis er den begyndt med Slagsmaal, hvad der let lader sig forklare iblandt Nabofolk, der ere saa forskellige og i længere Tid allerede have været saa fjendtlige mod hinanden. Det Held, som Druserne havde i Begyndelsen, har ophidset deres Fanatisme og Rovlyst, og saaledes har Kampen antaget altid større Dimensioner. Druserne have Metualierne, Skarer af arabiske og kurdiske Beduiner og Afdelinger af irregulære tyrkiske Tropper til Forbundsfolk. De regulære tyrkiske Tropper og de tyrkiske Autoriteter have uvirksomme seet paa deres Uvæsen, ja paa flere Steder endog understøttet dem imod de Christne. Under de høitideligste hylfester Forsikringer om Beskyttelse havde de tyrkiske Autoriteter paa flere Steder kort før Fjendtlighederens Udbrud affordret Maroniterne alle deres Vaaben, saa at disse som Følge af dette lumste Forræderi stode aldeles værgeløse ligeoverfor de bevæbnede Drusers rasende Angreb. I Juni Maaned skulde henved 100 maronitiske Landsbyer være blevne ødelagte og Tusinder myrdede. Navnlig bleve to store og blomstrende Stæder ved Foden af Bjergene Hermon, Hasbija (Hasbeya, i Nærheden af Jordans Kilder) og Raschijeh, ødelagte, hvorved de tyrkiske Tropper hjalp Druserne. Den 17. Juni blev Zahleh, den største og fasteste maronitiske Stad (paa 10,000 Indv., imellem Libanon og Antilibanon) erobret efter en flere Dages Beleiring. Uden kraftig Hjælp forestaaer samtlige Christne i det Indre og i Kyststæderne Saïda og Beirut en sorgelig Skjebne. Allerede i Juli Maaned vare over 18,000 Christne bogstavelig blevne

slagtede af de umenneskelige Druser og deres tyrkiske Haandlangere.

Kirkelige Efterretninger.

Frankrig. I St. Maximin har fornylig Flytningen af den h. Maria Magdalena's Reliquier fundet Sted i Nærværelse af flere Biskopper, Prælater og høie verdslige Embedsmænd under et uhyre Tilsøb af det troende Folk. Om Formiddagen holdt Diöcesets Biskop Prædikenen; de historiske Kjendsgjerninger og Fremførelsen af de authentiske Documenter vare Hovedindholdet af Talen; den egentlige Fests tale om Eftermiddagen holdt Biskoppen af Nimes i Stedet for den ventede, men i Montpellier opholdte berømte Lacordaire. Da det ærværdige Hoved af den hellige i Evangeliet ved den helligste Mund salig priste Bodfærdige blev viist Folket, bemægtigede en almindelig Nørelse sig alle Tilstedeværende og som af een Mund raabte tredive Tusinde — saa høit anslog man deres Tal — „Hellige Maria Magdalena, bed for os!“ Erkebiskoppen af Aix holdt Høimesse, og foruden ham vare endnu syv Biskopper, en Trappist-abbet og henved 300 Præster nærværende. Den store Deeltagelse i denne Høitidelighed er visseelig glædelig. Sydfrankrig sølte sig derved med sin katholske Troes Arv atten Aarhundreder tilbage i Tiden og som Kirkens første Datter før det senere omvendte Frankrig. Den uafbrudte Tradition om den h. Maria Magdalena's Ankomst til Marseille med sine Sødsfænde Lazarus og Martha, hendes Virken der for Christendommens Udbredelse, hendes salige Død, saavel som Dyrkelsen af hendes og den h. Anna's h. Reliquier indtil den der bestaaende christelige Troes første Begyndelse er Gjenstand for en egen Dissertation i den lærde Natalis Alexanders Værker.

Tyrkiet. Interventionen. Franske Tropper ere allerede afgaaede til Syrien, for at gjøre en Ende paa Mædflerne der; vi hilse denne Forholdsregel i Humanitetens Interesse og affce fra de politiske Bagtanke, som mulig lede Keiser Napoleon ved denne Intervention. „Europa erindrer sig endelig“ — siger Journalen „Le Monde“ — „at det er christeligt; det træffer Anstalter til at ile sine Brødre i Orienten til Hjælp. Naar sand religiøs Overbeviisning overalt blev repræsenteret i Cabinetternes høie Politik, saa vilde Løsningen af det „orientalske Spørgsmaal“ let være funden. Den bestaaer simpelt deri, at Mægleringerne forene sig, for, enhver efter sine Kræfter og Forhold, at beskytte de Christne i Tyrkiet. Den første Følge af en Enighed imellem Magterne vilde være de christelige Magters Protectorat over Tyrkiet. Den nærværende

Stilling fordrer et saadant Protectorat. Sultanens Svagheit er haandgribelig, paa den anden Side opflammer det Korstog, som i mange Aar har været prædikeret i hele Asien imod de Christne, Muselmændene til den skrækkeligste Fanatisme. En permanent Intervention, udøvet i Form af et Protectorat, kan alene garantere vore Religionsfællers Sikkerhed i Tyrkiet; i modsat Fald vil Blodbadet i Libanon fra Tid til anden gjentage sig i flere tyrkiske Provindejer." Paa samme Maade opfordrer en Artikel i „Köln. Blätter“ til Intervention i Tyrkiet, hvori det bl. A. hedder: „Hvad Rusland i lang Tid har forebragt imod Tyrkiet, er kun altfor sandt; det er ikke alene heelt igjennem sygt, men i en raadden Tilstand: uden Penge, uden Kraft til at beskytte Retten, ja selv uden god Villie dertil. Gouverneurerne synes blot at være der for at udsuge Underfaatterne; umaadelige Landstrækninger ligge udyrkede, fordi Landmanden aldrig bringer sin Høst hjem: der gives ingen Vindskiblighed, fordi Embedsmænd og Røvere pleie at dele Arbeidets Løn imellem sig; endnu altid blive Skatterne bortforpagtede til den Høistbydende. Kort, den Enes Haand imod den Anden og imod Alle, det er det gyselige Billede, som næsten hele Riget frembyder. Dersom noget skulde egne sig til at undrage dette affyelige Vertskab selv den sidste Rest af de Magters Sympathie, som hidtil have gjort Tyrkiets Bestaaen mulig, saa er det de blodige Sorgespil, som ere opførte i Libanon. Vi kunne ikke videre beskrive de Rædsler, som der ere bleve forøvede; det er nok til at gjøre dem uforglemmelige, naar vi bemærke, at det Neroiske Kaseri, som dog evig vil blive et Ordspog, ikke formaaede at fornede sig til dette raffinerede Barbarie. Havde ligesaa mange Tigre brudt ind i Libanons Bjerge for at beruse sig i Blod, Maroniterne vilde tafnemmelige have priiist Himmelen, at den af to frygtelige Under havde lagt det mindre paa deres Skuldre. Hvad der udenvidere aldeles umuliggjør enhver Besmykkelse af Sagen, det er den konstaterede Kjendsgjerning, at tyrkiske Generaler, Gouverneurer og Soldater deels vare Ophavsmænd, deels Befordrere og Medspillere i denne begrædelige Tragedie, hvis Indhold sammenfattes i de Ord: Brænden, Skjænden, Tortur og Mord.“ Men disse Blodscener ere ikke de første, som der ere gaaede for sig; de ville heller ikke blive de sidste. De have deres frygtelige Betydning deri, at den østerlandske Fanatisme, naar den engang er kommen til Udbrud, udbreder sig som en electriisk Strøm. Der ligger intet Overdrevet i den Paastand, at de Christne svæve i Dødsfare i hele Orienten. Har Porten Midler og Kraft til at beskytte de uskyldigt angrebne Christne? Det er besynderligt, men bogstaveligt sandt, at dens Arms Magt ikke rækker fra Stambul til Adrianopel. Hundreedaarig Erfaring beviiser, at

der i Orienten neppe endnu er en Skygge af en høieste egentlig Wyndighed, og selv denne er kun meget sporadisk tilstede. Men gjøre nu endelig endog de Ordenens Elementer, over hvilke Porten tilsyneladende disponerer, sig i den høieste Nød bestående til Uordenens Redskaber, fattes saaledes, som Erfaringen lærer, Tyrkiet enhver Egenstab, ved hvilken den maa karakterisere sig som en berettiget Factor i Staternes Familie — saa skal efter den naturlige Ret dens Tilværelse ophøre."

Syrien. Et Exempel paa tyrkisk Barbarie. — Et fransk Provindsblad offentliggjør følgende Brev fra en i Damascus bosiddende Franskmænd: "Damascus, 19. Juli. Tæt ved Moscheen Zekiah møbte en Bande af disse Rasende en flygtende christen Familie; strax affærer man dem Veien, drager Sablerne og styrter løs paa Familiens Hoved, en hvidstjægget Uding. „Her er jeg," siger han, „jeg er en Christen; dræber mig, men lader disse Fruentimmer og Børn i Fred!" — „Tag det til en Begyndelse, Graaskjæg," raabte een af Vødderne, idet han gav ham et Hug — og Udingens Haand, som hvilede paa eet af Børnernes Hoved, faldt blodig til Jorden. Eet af Fruentimmerne udstødte et Strig og faldt i Usmagt; Signalet var givet, og man styrtede over den svage Hob. To Muselmænd affære Næsen, Ørene, Læberne og Kinderne paa den Gamle; paa Panden blev et Kors indsaaret og Huden trukken ned over Øinene. Blindet og vanvittig af Smerte og Fortvivlelse famlede den Ulykkelige om i Gaderne, hylende og bankende paa Dørene; Ingen vovede at lukke ham op. Aldrig saae jeg et saa skrækkeligt Skuespil. Samtidigt bleve begge de unge Mødre, hvoraf den ene havde et diende Barn ved Brystet, og som klamrede sig fast til hinanden, revne fra hinanden og det spæde Barn slyngt op paa Jorden Sid = Effarik's Terrasse, hvor jeg hørte det at skrike hele Dagen. Moderen, som nu saae sig i sit Barns Morders Hænder, satte sig med saadan Kraft til Modværg, at hun kastede ham to Gange til Jorden; derpaa, for at undgaae Skændselen, greb hun med begge Hænder den Rasendes Yatagan (Dolk) og stødte sig den i Brystet. Men dette standsede ikke dette Menneskes infame Hevn, og det skjændede Liig faldt ned paa hendes ligeledes vanærede Søster. Denne Sidste blev savet midt igjennem paa hendes Broders endnu levende Legeme, som derpaa blev dræbt ved et Dolkestød. — I Pistolstuds Afstand fra Paladset ligger en af christelige Hollændere holdt Bazar. Soldaterne trængte derind og begyndte at plyndre, men kom i Raseri, da de saae, at endeel af Varerne, saavel som Penge og Kostbarheder vare fjernede. De grebe Fru Werner, bandt hende en Strikke om det venstre Been, hangte hende saaledes med Hovedet nedad udenfor Vinduet og stød hende nedenfra med Krudt i Ansigtet, medens de ovenfra kastede

brændende Klude paa hende. Efter lang Qval gif der tilsidst Blod i den Ulykkelige Klæder, og hun døde en skræffelig Død. Mollanen (Overdommeren) hørte Jammerkriget og sendte en Neger hen for at spørge om Uarsagen; Glendigheden rørte denne Barbar, han gif for at hente Hjelp, og fik paa sin Herres Befaling som Løn derfor — 100 Slag Bastonade. Derpaa bandt Soldaterne den ulykkelige Hr. Werner fast til Rattfelornen, lagde i den og spurgte om, hvor Rigdommene vare skjulte. For at redde sin Kone, nævnedes han Stedet, men de havde troet at finde en Skat hos ham selv, og lode ham stege, indtil han var død. Tjeneren, en Franskmænd, saac Alting fra sit Skjul: to Gange besvimeede han. Siden er han næsten bleven ganske jindsforvirret, hans Haar er blevet graat og hans Hoved ryster bestandig. En jødisk Renegat førte nogle Baschi-Bozufs til en Kjelder, hvorhen der var flygtet henimod tredive Christne. Rasende over, at de ikke kunde faae Døren op, antændte de Olie, aabnede et Fald med Spiritus og indebrændte alle de Ulykkelige. Især havde de Franskmændene i Sigte; een af de Rasende mærkede sig sit Tffer med et rødt Kors paa Panden. Jeg har seet mange Liig, men jeg gyser allerede ved den blotte Grindring om disse Slagtoffere.“ — — Saaledes staae Sagerne for de ulykkelige Christne i Syrien; og hvad gjør det christelige Europa? Det findes og trættes, om det ogsaa vel skulde være tilladt at „intervenere“ til deres christelige Brødres Hjelp iblandt hine Barbarer, som mere ligne Dyr end Mennekter; og dersom den franskte Keiser ikke med sin vanlige Energie havde grebet Initiativet og gjort en Ende paa de diplomatiste Kjøvelier, ved ufortøvet at affende 6000 Mand af sine Tropper, vare de stakkels Christne i Syrien endnu uden al Hjelp fra deres kjærlige Brødre i Europa. Til Gunst for Jødebrengen Mortara eller for Egteparret Madiai eller for de af Kongen af Neapel afftraffede Forbrydere vidste disse dydige og humane engelske Diplomater at „intervenere“ hurtigere! O tempora — o mores!

Nordamerika. Kirkeligt Liv. I de forenede Stater viser der sig som bekjendt iblandt Katholikerne en Virksomhed i det kirkelige Liv, som Historien neppe er i Stand til at opvise Magen til. Og denne Virksomhed indskrænker sig ikke alene til det udelukkende kirkelige Gebeet. Hvorledes katholiskt Sindelag og katholiskt Anskuelse er gaaet over i Kjød og Blod, derom giver f. Ex. Cincinnati, en Stad, som man med Føie kunde kalde det amerikanske Rom og i hvilken der alene boer over 40,000 tydske Katholiker, et glimrende Vidnesbyrd. De derværende tydske Katholiker have i f. A., „for at beskytte den katholiske Ungdom i Cincinnati imod slette Selfaber og de med hver Dag tiltagende Farer for Immoraliteten“, oprettet et Institut paa Actier, hvori Ungdommen, overeensstemmende med

Planen, saavel som ogsaa hele den katholske Befolkning i Almindelighed, skal finde Veilighed og Midler til Undervisning, Udspreidelse og gjensidig Uddannelse ved en social katholsk Underholdning. Nøiere findes Anstaltens Formaal udviklet i en egen Brochure, i hvilken det i § 1 af Statutterne hedder: „Formaal og Opgave er, at oprette en Bygning, forbunden med en stor Sal, hvor Stadens og Omegnens Katholiker kunne samles til Forelæsninger, Debatter, Concerter og Fairs (Udstillinger til velgjørende Diemed) og katholske Foreninger holde deres Forsamlinger“. Anstalten deler sig i en musikalsk, litterair og historisk Section, Debatteerklubber (Diemed: Medlemmernes intellektuelle Uddannelse ved Forelæsning af Afhandlinger og Discussion over Spørgsmaal angaaende almindelige og sædelige Interessesfer) og i en gymnastisk Section. Institutets storartede Bygning er 160 Fod lang, 83 Fod dyb og 106 Fod høi; Udgifterne til Bygningen incl. Byggepladsen beløber sig til circa 130,000 Dollars. Grundstenen blev lagt paa Christi Legemsfest ved den høiærv. Erkebiskop; den 1. Octbr. d. A. vil Bygningen være fuldeendt. Den første Directeur ved Institutet er altid Erkebiskoppen af Cincinnati, for Tiden den høiærv. Hr. J. B. Purcell; de øvrige Directører ere Lægmand. Actierne kunne kun erhverves af Katholiker og kun sælges til Katholiker. Aabenbar er det nævnte Institut et Værk, der for Cincinnati's Katholiker vil have uberegnelig velgjørende Følger. „Ideen,“ siger Erkebiskoppen i sin Ubefalingskrivelse, „er de tydske Katholiker i Cincinnati værdig, som ved deres urokkelige Hengivenhed for deres Fædrelands gamle Tro, ved Opførelsen af pragtfulde Kirker, Vedligeholdelse af deres Skoler, Udbredelsen af Religionens, Moralitetens og en oplyst Patriotismes ædle Grundsætninger have erhvervet sig saavel her i Amerika, som ogsaa udenlands et misundelsesværdigt Ry.“

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 9. Septbr. — 15. Søndag efter Pintsfe. — Den allersaligste Jomfru Maria's Fodselsfest. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Festandagt med Forelæsning.
- Søndagen d. 16. Septbr. — 16. Søndag efter Pintsfe. — Brodereskab. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt til Maria's h. og ubesmittede Hjerte med Katechisation.
- Onsdag d. 19., Fredag d. 21. og Lørdag d. 22. Septbr. ere kirkelige Tønderdage og derfor befalede Faste dage.

Stjøbenhavn.

B. Friens Posttrufferi.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

Sde Aargang.

Nr. 20. Søndagen den 23de September. 1860.

„Skandinavisk Kirketidende“ udgaaer hver anden Søndag og leverer Subscribenterne desuden i Aarets Lob gratis eet eller flere religiøse Skrifter. — Subscription paa denne Tidende indtegnes i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Sr. Konsthandler C. N. Blaufensteiner, store Kjøbmagergade 7, og i alle Bøglader; i de danske Stater paa de lgl. Postcontoirer. Prisen er 4 Mk. 8 St. Kvartalet.

Den h. Messe i sine Ceremonier.

(Fortsat.)

Vi ere komne til den første Hoveddeel af den h. Messe, til Offeratorium (=: Frembærelse). Præsten frembærer og indvier Herren Brødet og Vinen, som ere bestemte til Offergave. Først opfordrer han endnu engang ved „Dominus vobiscum“ de Tilstedeværende til at forene sig med ham under

denne Handling. De Gaver, som Præsten her indvier Herren, ere i og for sig meget ringe og uden Værd; men vi have jo overhovedet Intet, som vi kunde frembære Gud, Herren over Alt, som et i sig selv værdifuldt Offer; og kunde vi end bringe Gud den hele Verden til Offer, hvad vilde det være for Ham? Nu vel, i Erkjendelsen af denne vor Armod og Uformuenhed indvie vi Herren de ringe, værdiløse Gaver af Brød og Vin, for at Herren Selv maa af dem berede os et Offer, som er Ham værdigt. Allerede nu under Offeretorium kalder Præsten, med Hensyn til den senere indtrædende Forvandling, de frembaarne Gaver: Hostien den „ubesmittede“ Hostie, og Kalken „Frelsens Kalk“. „Modtag,“ saaledes beder han, idet han holder Hostien paa den lille forgyldte Offerallerken (Patena eller Disk) høit i Veiret, ligesom rækker den frem til Herren og opløfter sine Arme imod Himmelen, „modtag, o hellige Fader, almægtige, evige Gud, denne ubesmittede Hostie (∴ Offer-gave), som jeg frembærer Dig for mig selv, for alle Tilstedeværende og for alle levende og afdøde Troende, for at den maa blive mig og dem til Frelse i det evige Liv.“ Og ved Frembærelsen af Kalken: „Vi offre Dig Frelsens Kalk til vor og til hele Verdens Frelse.“ Idet han lægger Hostien ned paa Kalkdugen (Corporale), gjør han først med Patenen og derpaa ligesaa med Kalken, naar han sætter den ned, et Kors, til Tegn paa, at det h. Kors er Grundlaget, ligesom Rilden til det her frembaarne Offer, og at Korsets Offer her bliver ublodigen fornyet. Vinen, som Præsten paa den høire Side af Alteret gyder i Kalken, bliver blandet med nogle Draaber Vand, deels fordi Herren ved den sidste Nadvere gjorde det Samme efter Landets Skik, deels ogsaa til Grindring om det Blod og Vand, som paa Korset flød ud af Hans Side, og deels ogsaa for at antyde, at der ved det h. Messioffer bliver bewirket den inderligste Forening imellem Jesus, Som sidenefter vil være nærværende under Vinsens Skikkelse, og Menneskene, som efter den h. Skrifts Udtryksmaade blive antydede ved Vandet, en Forbindelse, som ligner Vandets Forening med Vinen, som det ogsaa bliver antydet ved den derved af Præsten udtalte Bøn:

„ . . . Lad os ved denne Vandets og Vinens Hemmelighed tage Deel i Hans Guddommelighed, Som har værdiset, at paatage Sig vor menneffelige Natur.“ — Efterat Præsten saaledes har lagt Dffergaverne paa Alteret, lægger han i Vandet ogsaa sig selv med sine Fornødenheder og Anliggender og alle Tilstedeværende ligesom ned ved Siden af disse Dffergaver som et Dffer paa Alteret; han bøier sig nemlig dybt og siger: „I Ydmughtens Aand“, d. e. i Erkjendelsen af vor Uværdighed, „og med sønderknuust Hjerter“, d. e. fuldt af Anger over vore Synder, „annam os, o Herre,“ idet vi nemlig indvie os til Dig som Dffer. Her bør du altsaa, min kjære Christen, forene dig med Præsten, og ligeledes hengive dig til Herren som et Dffer, du maa ligesom lægge alle dine og dine Medmenneffers Anliggender paa Alteret, for at de snart derefter i Forening med Jesu eget h. Dffer maae af Ham Selv blive frembaarne for den himmelfke Fader og befalede Ham til din Frelse. — Gaverne til Dfferet ere beredede og ligge paa Alteret, for at Herren maa velsigne og forvandle dem og berede Sig et velbehageligt Dffer af dem. Derfor beder Præsten, idet han reiser sig op, med til Himmelen opløstede Hænder, som vilde han ligesom drage Guds Velsignelse fra Himmelen ned over Dffergaverne, og under de Ord: „Kom, o Helliggjører“ (d. e. o Helligaand), „og velsign dette Dffer!“ gjør han igjen Korsets h. Tegnet, Tegnet paa Velsignelsen, over Dffergaven.

Saaledes er nu Alt færdigt til Dfferet. Men Præsten, gjennemtrængt af Bevidstheden om Dfferets Hellighed og sin egen Uværdighed, søger at forberede sig endnu mere dertil, at rense og hellige sig. Derfor træder han hen til Siden, for at vaske sine Hænder. Ligesom hans Hænder nemlig blive rensede ved Vaskningen, saaledes skal og vil han ved Anger og Ydmughthed rense sin Sjæl fra Syndens Pletter, og det Sted af Davids 25de Psalme (Lavabo), som han beder derved, skal netop vække og nære dette bodfærdige Sind i ham. — Efterat han derpaa atter er vendt tilbage til Alterets Midte, bøier han sig dybt for den treenige Gud og beder Ham om, at Han naadigen vil modtage dette Dffer som en levende Ihukommelse af Jesu

Lidelse, Opstandelse og Himmelfart samt til den h. Jomfrues og alle Helgeners Hæder og Ære. Han paakalder derved alle Helgener, om at nedbede ham den Naade, at han paa en heldbringende Naade maa feire det h. Offer; ja, ikke tilfreds dermed, vender han sig, efterat han til Tegn paa sin Kjærlighed til Jesus paany har kysset Alteret, om med de Ord: *Orate fratres* (beder Brødre, at mit og eders Offer maa være Herren velbehageligt), for at opfordre alle de Troende til, at de i Forening med ham maae bede til Herren om naadig Optagelse af Offeret. Og i Menighedens Navn beder Messetjeneren: „Herren modtage dette Offer af dine Hænder til Sit Navns Ære og til vor og til Sin hele Kirkes Nytte.“ Og netop om dette samme beder Præsten derefter ogsaa i de paafølgende saakaldede „*stille Bønner*“ (*Secreter*).

Altid nærmere kommer nu det h. Øieblik, da den guddommelige Kjærligheds store Vidunder, Guds Søns Nedkomst paa Alteret, Fornyelsen af det store Offer paa Golgatha, skal fuldbyrdes. Præsten, greben af Guds uendelige Kjærlighed og Forbarmelse, som aabenbarer sig i dette h. Offer saavel som overhovedet i Jesu hele Forløsningsværk, opfordrer nu fuld af hellig Taknemmelighed alle Tilstedeværende til Lovprisning og Takjættelse. Det er Præfationens Betydning. „Herren være med eder“, siger (eller synger) han, for at I ret maae erkjende og forstaae Hans Kjærlighed. Det Samme ønsker Menigheden ham med de Ord: „Dg Herren være ogsaa med din Aand!“ *Sursum corda!* vedbliver Præsten, o: „opløfter eders Hjerter!“ Svinger eder i Aanden op til Guds Throne, for at see Hans Herlighed, Som nu vil komme i vor Midte, for at I maae fatte Hans grændseløse Kjærlighed. Derved opløfter han sine Hænder imod Himmelen, som om han vilde drage sit Hjerte bort fra Jorden og op til Himmelen. Menigheden følger Præstens Opfordring, ja, er allerede kommen ham i Forkjøbet; *habemus ad Dominum*, siger den, o: „vi have opløftet vore Hjerter til Herren“. — I dette fromme Opsving til Gud, i den troende Betragtning af Hans overvættets Forbarmelse opflammes Præstens Hjerte til h. Taknemmelighed; *gratias aga-*

mus, siger han derfor, idet han fuld af Grefrygt imod Gud bøier sit Hoved og folder sine Hænder, „lader os takke Herren, vor Gud!“ Og hele Forsamlingen erkjender Villigheden af en saadan Opfordring; dignum et justum est, „det er billigt og ret“, svarer den. Men Præsten, ligesom heireven til taknemmelig Tilbedelse, som vilde han tage Ordet ud af Menighedens Mund, vedbliver: „I Sandhed, det er billigt og ret, pligtmæssigt og gavuligt, at vi altid og overalt takke Dig, o Gud, ved Jesum, vor Herre, takke Dig for al Kjærlighed og al Frelse, som er bleven os aabenbaret i og ved Ham; ved Ham, d. e. fordi vi ved Ham, ved Hans Menneſſevordelse, ved Hans Forløsningsværk først ret have erkjendt Hans Kjærligheds Storhed, ved Ham love og prise i hellig Grefrygt og Tilbedelse de h. Engle Dig allesammen, og bøie sig dybt for Din uendelige Majestæt.“ Præsten hæver sig høiere og høiere, — han blander sig tilfødt i Manden iblandt Englenes Chore, bøier sig dybt med dem for Guds Throne, istemmer deres Sanctus o: „hellig, hellig, hellig!“ Og ihukommende, at denne store Herre og Gud, den guddommelige Søn nu Selv vil stige fra denne sin Majestæts Throne ned paa Alteret, reiser han sig, og ligesom raabende Ham imøde, siger han: „Befignet være Den, Som kommer (ned paa Alteret) i Herrens Navn!“ — Saaledes gennemtrængt af Tanken om Guds Kjærlighed og Naade foredrager derpaa Præsten, forinden han fuldfører selve det h. Offer, først i den saak. Canon Gud tillidsfuld den h. Kirkes, sine Kjæres saavel som ogsaa sine egne Anliggender. Idet han begynder denne høitidelige Bøn (Canon), opløfter han Hænder og bøier sig, idet han bøier sig, Alteret, paa hvilket Den nu snart vil dvæle, for Hvis Skyld der alene findes Bønshørelse, og vel-signer da under Hentydning til de tre guddommelige Personer tre Gange Offergaverne. Det er først den h. Kirke, derpaa den h. Fader og Diöcesan-Biskoppen, og alle den sande Kirkes Medlemmer, som han især anbefaler til Herren; derpaa forebringer han, fuldkommen samlet i sig selv og derfor med folde Hænder og bøiet Hoved, Gud i Korthed alle sine særlige An-

liggender og deres Anliggender, som særligt ere ham anbefalede, saavel som alle Tilstedeværendes Anliggender. Han paakalder ogsaa Helgenerne, at de ved deres Forbønner skulle understøtte hans uværdige Bøn. Endelig holder han sine Hænder udbredte over Dffergaverne; ligesom nemlig Isracliten, naar han bragte Gud et Offer, lagde sine Hænder paa Offerdyrets Hoved, for saaledes billedligt ligesom at lægge sine Synder og sine Anliggender paa Dyret, for at dettes Offerdød maatte blive en Sone for hans Synder: saaledes vil Præsten ved denne Haandspaalæggelse ogsaa ligesom lægge sine og Folkets Synder paa Jesus, det guddommelige Offerlam, Som nu paany vil fremstille Sig paa Alteret som vort Soneoffer, for at Jesus maa ogsaa virkeligen tilvende os deres Forladelse ved dette h. Offer.

I Følelsen af sin Uformuenhed, at feire et saa helligt Offer paa en værdig Maade, raaber Præsten gjentagende til Gud, at Han trods denne hans Uværdighed alligevel maa modtage Offeret i Naade og velsigne det: tre Gange gjør han derfor igjen over Hostien og Kalken Velsignelsestegnet med Hensyn til de tre guddommelige Personer, og to Gange over Kalk og Hostie i Særdeleshed, for at antyde, at Brød og Viin skulle forvandles til det samme h. Legeme og det samme h. Blod, som blev offret og hengivet for os paa Korset.

Nu er det helligste Dieblik kommen; det store Vidunder skal fuldbyrdes, Jesus vil komme ned paa Alteret og fuldføre Sin Forbarmelses Offer. Præsten sætter sig i Manden tilbage i hiin Time, da den h. Nadvere feiredes i Jerusalems Sal, og træder nu ligesom i Jesu Sted, idet han gjentager ganske det Selvsamme, som Jesus gjorde ved den sidste Nadvere og befalede Sine Apostle og deres gyldige Efterfølgere ogsaa fremdeles „at gjøre til Hans Ihukommelse“. Han tager nemlig Brødet og derpaa Kalken i sine Hænder, ligesom Jesus, opløfter, ligesom Han, sine Dine takkende imod Himmelen, velsigner Hostien og Kalken, og udtaler aldeles i Jesu Sted Jesu hh. Ord: Hoc est enim corpus meum, o: „Thi dette er Mit Legeme“. Hic est enim calix sanguinis mei, o: „Thi dette er mit Blods Kalk“. Vidunderlige Ord! Hver Gang

de ved den h. Messes udtale af Præstens Mund, ere de ligesom almægtige Skabelsesord, liig hiint „Bliv!“ i Verdens Begyndelse; Herren, Guds Søn, kommer paa denne Maade ned, og, idet Han forvandler de jordiske Gavers Væsenhed, træder Han ind under Brøddets og Vinens Skikkelse med hiint samme h. Legeme og Blod, som Han engang hengav og indviede paa Korset, for at blive vort Offer. Derfor synker Præsten strax efter Hostiens Forvandling tilbedende ned, og med ham alle de Troende, for den nu for ham nærværende, sig opoffrende Gud; hvilket ogsaa gjentages paa samme Maade efter Vinens Forvandling. Præsten havde, ligesom de Troende, slet Intet, som han værdigen kunde bringe Herren til Offer. Men nu har Jesus hengivet Sig til Offer og har paany fremstillet Sig for Faderen som et værdigt Offer for Menneskene. Derfor reiser Præsten sig strax efter Tilbedelsen igjen, og ligesom med feierrig Glæde opløfter han dette høihellige Offer til den evige Fader, først Herrens h. Legeme og derpaa Hans h. Blod, og viser de Troende begge Dele til Hylbing og Tilbedelse. Det er som om Korset med Jesu h. Legeme og med Hans rindende Blod i samme Stund atter bliver opreist paa Alteret. Derfor slaae de Troende, idet de tilbedende bøie deres Kne, med Anger og Ydmyghed sig for Brystet, omtrent som det engang skete paa Golgatha, for ved Jesus og Hans h. Offer at finde Naade og Tilgivelse; og, rørte af Jesu Kjærlighed, Som faa ganske ydmyger og hengiver sig til Offer for dem, føle de sig derved opfordrede og tilskyndede til, ogsaa ganske at hengive sig til Ham i Kjærlighed og Lydighed; „Jesu, Dig lever jeg“, saaledes taler deres Hjerte til Ham, „Jesus, Dig døer jeg; Jesus, Din er jeg i Liv og i Død!“ Men du, kjære Læser, naar du bisvaaner det h. Offer, gjør da ligesaa!

(Sluttet.)

Opsæt ikke til imorgen!

Fortiden tilhører os ikke mere; Fremtiden tilhører os endnu ikke og vil maaskee aldrig komme til at tilhøre os; kun det nærværende Dieblif er vort. Have vi et Anliggende af Vigtighed, og er det muligt at besørge det strax, saa burde vi øieblikkelig lægge Haand derpaa, endnu den Dag idag; thi den Dag imorgen vil maaskee ikke mere komme for os. En Tildragelse, som for nogle Aar siden fandt Sted i et Fængsel i Paris, viser kun altfor meget, hvor fornuftig, viis og nødvendig denne Regel er.

Cellefængslet de la Roquette i Paris er indrettet saaledes, at den ene Deel optager de almindelige Forbrydere, men den anden unge Mennesker, som en for tidlig Forbrydelse har bragt i Fængslet paa kortere eller længere Tid. Paaasketiden nærmede sig. Da forsamlede den værdige Fængselspræst de derværende unge Mennesker om sig og mindede dem om den strenge Forpligtelse, at holde deres Paaftecommunion, og indbød alle dem, som ønskede at forberede sig til den, at opgive deres Navne. Alle meldte sig paa Een nær. Dette unge Menneske var 17 Aar gammel. Præsten, bedrøvet over hans Tausshed, der stak saa meget af imod de Dvriges gode Villie, gif den næste Dag hen for at besøge ham i hans Celle. „Min Ven,“ sagde han i en fortrolig Tone, „du har vist glemt at melde dig til Skrifte?“ „O nei, min Herre,“ svarede det unge Menneske roligt; „jeg har nok tænkt paa det, men . . . jeg er endnu ikke enig med mig selv; jeg er endnu ikke rigtig forberedt.“ — „Det er jo dog saa simpelt, som det kan være. Lad mig kun skrive dig tiligemed de Dvrige, saa skal jeg sørge for, at du skal opfylde din Pligt paa det Fuldkomneste.“ — „Nei, min Herre, endnu ikke; senere, vi ville engang see; — næste Aar, ikke i Aar!“ — „Hvorledes? næste Aar? Men, min fjære Ven, vil du ikke næste Aar finde de samme Vanskeligheder som i Aar? Hvorfor da opsætte? Du er jo heller ikke vis paa . . .“ — „Eigemeget, jeg vil holde min Paaafte næste Aar; i Aar ikke!“

Præsten kunde ikke bringe ham til Andet, og trak sig, be-

drøvet over et saadant ubefindigt Stivfind, tilbage. „Stakkels Menneſte,“ tænkte han ved ſig ſelv, „du viſer den eneſte Troſt fra dig, ſom er bleven dig tilovers i dit Fængensſkab! Betænkte du blot, hvem du bortviſer!“

Den næſte Dag gif han efter Sædvane til Sygeſtuerne, for at beſøge en anden Fange, ligeledes paa 17 Aar, ſom for nogle Dage ſiden havde modtaget de hh. Sacramenter. I det han ſkred igjennem Gangene, bemærkede han over en Celle nær ved ſin Syges Celles den Fanges Nummer, ſom Dagen i Forveien havde røbet et ſaa daarligt Sindelag. Forhauset aabner han Døren og ſeer virkelig det unge Menneſte liggende bleg i Sengen. „Hvad er der hændet dig?“ ſpørger han ham. „Gaar ſyntes du mig endnu raſk og ſund, og idag ſeer jeg dig paa Sygeſtuen?“ — Intet Svar. Præſten gif nærmere. „Ak, min Gud, det er virkelig meget daarligt med ham.“ Han henter ſtrag en barmhertig Søſter og Lægen. „Seer De,“ ſagde Præſten, „dette unge Menneſte er beſvimet. Hvorledes har han det?“ — „Det har intet at ſige,“ ſvarede Søſteren, „for omtrent en Time ſiden er han hidbragt; han har kun heftig Hovedpine.“ Smidſertid nærmede Lægen ſig den Syge. „Min Gud,“ raaber han, „ingen Puls mere — Hjertet ſlaaer ikke mere — Aandedrættet ſtaaer ſtille. Menneſtet er lige død!“

Hvilken Eſterretning for den ſtakkels Præſt! Han ſtod hos den Ulykkelige, uden at kunne frembringe et Ord. Med ubeſkrivelig Veemod holdt han ſine Dine heuvendte paa diſſe blege Læber, denne halv aabne Mund — han troede endnu at høre de Ord: „Næſte Aar!“ Og Evigheden var allerede begyndt for ham og der ſkulde han aldrig finde et følgende Aar. Sjælen var allerede dømt!! — Og med et ſørgmodigt Hjerte gif han bort.

I Cellen ved Siden af laae det andet unge Menneſte ligeledes paa Smerteleiet. Forbudene paa den nære Død traadte allerede frem i hans Træk. „O min Fader!“ raabte han med ſvag Stemme til den indtrædende Præſt, „hvor jeg er lykkelig! Jeg ſkal døe, jeg ſkal reiſe til min kjære Gud! Siden jeg har annaammet de hh. Sacramenter, er jeg nu ſaa tilfreds; ſaa ro-

lig!" Da Præsten gav ham noget Haab om at komme sig, sagde han: „Tal ikke saaledes; siig ikke, at jeg ikke døer. Jeg vilde netop gjerne døe nu; thi seer De, nu er jeg forberedt ... Jeg elsker Gud, Som er saa god ... men dersom jeg kom mig igjen, kunde jeg maaskee atter fornærme Ham og saa fortabe min Sjæl! Nei, det er bedre for mig, om jeg døer nu!" — Og endnu den samme Aften stod ogsaa denne Sjæl, saa forskjellig fra den anden, for Guds Domstol. To Dage efter stode begge Kisterne ved Siden af hinanden i Fængelsescapellet og bleve derfra førte til Kirkegaarden! Den samme Grav optog dem begge ... Naar disse To atter staae op paa den yderste Dag, vil da deres Lod være den samme? Ak! vistnok har Guds Barmhertighed sine Hemmeligheder, som vi ikke kunne udgrænse; men staaer det ikke til at befrygte, at den Eine af disse vil som en Fordømt staae paa Benstre, medens den Anden vil som en Udvalgt staae paa Dommerens Hvirvle? Og dette kun fordi han opsatte en vigtig Pligt til en senere Tid, som han saa let havde kunnet opfylde strax!

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Peterspengen og Laanet. Giornale di Roma af 7. Aug. udtaler sig med stor Tilfredsstillelse om de Pengeundersjøttelser, som fra alle Verdensdele blive den h. Stol til Deel i dens Trængsler. Den skriver saaledes: „Peterspengen er nylig bleven forøget med 120,000 Scudi og beløber sig saaledes til 1,120,000 Scudi. De overordentlige, specielt for Armeen og Fæstningerne fra forskjellige Sider indkomne Summer beløbe sig ligeledes allerede til 80,000 Scudi. En anden Trøst for den h. Fader er det gunstige Udfald, som det al pari contraherede „pavelige Laan“ overalt har havt. De gode Katholiker i Frankrig, Tydskland, Spanien, Belgien og Italien have ikke ladet sig vilbiede ved de revolutionaire Blades Skrig, som gjøre alle mulige Maneuvrer, for at afholde fra Deeltagelse. Vi tør her ikke forbigaae med Taushed, at man i selve Kirkestaten har deeltaget i Peterspengen og Laanet. Saaledes har

t. Ex. Staden Perugia alene bidraget 2000 Scubi til Peterspenge og Capitlerne for Kathedralkirkerne i Osimo og Pergola have for femten Aar gjort Afkald paa Kenterne af de af dem til Laanet tegnede Summer. Vi kunne her endnu anføre mange andre Navne; men vi vilde maaskee derved saare deres Beskedenhed, som kun ønske deres Gaver opskrevne i den evige Dommers Bog.

Sverrig. Tolerance. Paa Rigsdagen i Stockholm er i Mai Maaned det kongelige Forslag blevet antaget af alle tre Stander, hvorefter Landsforviisningsstraffen og Eiendomsconfiskationen bliver ophævet for Saadanne, der fra den lutherste Statskirke træde over til en anden Confesjion. Man maa imidlertid ikke troe, at alle hadefulde Forholdsregler imod den katolske Kirke derved ere ophævede i dette skandinaviske Kongerige. Som Beviis herfor lade vi her følge nogle Bestemmelser i den nye svenske Religionslov: § 1. Hvo som paa nogen Maade foredrager eller offentliggjør en Være, som strider imod den svenske Landskirke, straffes med en Pengebød fra 50 til 300 Daler, eller med Fængselsstraf fra to Maanedes indtil eet Aar. — § 4. Skulde Nogen — Mødre i blandede Ægtefæber ere ikke undtagne — tvinge eller forlede en mindreaarig Svensker til Andagtsøvelser af en fremmed Cultus, straffes han med en Mulct af 25 til 200 Daler. — § 5. For at en saadan Forbrydelse ikke lettelig skal forblive uopdaget, bliver Halvdelen af Mulcten at fordele imellem Angiveren og de Fattige. — § 9. Ægteskabelige Døbude maae altid skee i den lutherste Kirke og det ikke blot ved blandede Ægtefæber, men ogsaa naar Brudeparret tilhører en fremmed Confesjion. Dog bør Vielsen i det sidste Tilfælde skee efter de kirkelige Skikke i den fremmede Cultus. Blandede Ægtefæber kunne kun sluttes af Statskirkens Geistlighed. Efter § 19 kunne de, som ere udtraadte af Statskirken (altsaa Katholiker, Dissidenter &c.) ikke vælges til Rigsdagen; de skulle afskediges fra „offentlige Embeder“, saafremt Kongen ikke finder for godt, at lade dem forblive i samme. — Disse Paragrapher maae være tilstrækkelige for at bevise, at man i Sverrig ligesaa godt forstaaer at give Religionsfrihed, som man i Italien forstaaer at „octroyere“ andre Friheder. Som Desseert til det hele kan endnu følgende Bemærkning af Præsidenten for det svenske Lovudskud, Grev Eric Sparre: „Det er umuligt at paalægge Dissidenterne større Indskrænkninger, uden at for-dømme dem til Hungerdøden.“

Rusland. Fra Warschau beretter den protestantiske „Kirch. Ztg.“: Som et nyt Beviis selv paa den ellers velvillige Keiser Alexanders Regjerings Haardhed i Religionsager, kan følgende

fra Kiew gjorde Meddelelse tjene. En Katholik, Zakarski, fra Egnen af Zytomierz, giftede sig med en russisk Dame. Popen, som viede dem, glemte at forlange den anordnede skriftlige Forpligtelse, at Børnene af dette blandede Ægtekab skulde opdrages i den orthodoxe (græsk-russiske) Kirke, og Hr. Zakarski lod derfor ogsaa sin Forstefødte døbe i den katholske Kirke. Man gjorde Anmeldelse derom til Dyrigheden, hvorefter Popen ifølge en keiserlig Ukas blev, for ikke at have efterkommet Loven, stukket ind under Soldaterne, den katholske Præst, en 70aarig Ordensgeistlig, sendt til Sibirien og Zakarski kastet i Fængsel, hvor han i dette Dieblig endnu befinder sig. Og dog har Keiser Alexander en saa dyb Medfølelse for de Christnes Skjebne i Tyrkiet!

England. Hvad Nytte man kan have af en Kone! Court Journal i London skriver saaledes: Da Rev. William Booth (anglicansk Prædikant) har været syg i de sidste 14 Dage, saa har Madame Booth sidste Søndag holdt Messen for ham i Bethesdakisirken i Newcastle. Hendes Hjærtværdighed holdt en Prædiken over Themaet, at „Veien til Himmelen er smal“, og den talrige Forsamling hørte med største Interesse paa den ildfulde Talerinde i længere end een Time. „Gudstjenesten var meget rørende“, hedder det endvidere.

Frankrig. Alle Blade i Paris og mange af Departementerne have aabnet Subscriptioner for de Christne i Syrien, ligeledes opfordre Biskopperne til Gaver for de Betrængte — Resultatet er glimrende. Til „Foreningen for Skolerne i Orienten“ er der indtil nu indsendt 333,305 Fræs., derunder 80,167 Fræs. indkomne ved Collecterne i Sognekirkerne i Paris. Moniteurs Fortegnelse over Gaverne udviser 250,000 Fræs., Union's Liste c. 60,000 og Le Monde's c. 14,000 Fræs. De liberale og radicale Journaler have ingen eller kun faa Gaver at opvise.

Italien. Det i Turin udkommende Blad Unita Italiana, Mazzini's Talerer, skriver om den offentlige Sikkerhed i Romagna: „Naar du gennemvandrer Romagna, saa vædder jeg med dig, at din Pengepung i halvfemsjindstyve af hundrede Tilfælde vil blive røvet fra dig. I Bologna trænge Gavthvene ind i Husene og plyndre dem; Borgerne blive overfaldne i Gaderne og udplyndrede; gaae videre henimod Imola, Faenza &c., saa vil du ved høi lys Dag finde Bevæbnede paa Gaderne, som udplyndre dig aldeles. Da saadanne Ting forefaldt under det pavelige Tyrannie, skreg man af alle Livsens Kræfter, at Giendom, Liv og Lemmer ikke vare sikke; nu vover man ikke at sige et Ord og lader rolig Kommerne tømme paa sig. Men Politiet?

Er det uvirksomt eller endog bestuffet ligesom tidligere? Vi maae med Smerte tilstaae, at den offentlige Sædelighed og Sikkerhed ikke har forbedret sig en Smule, men vel forværret sig meget. Det er smerteligt at skulle sige det, men Kjendsgjerningernes overmægtige Logik fører til dette Resultat." I ethvert Tilfælde meget mærkværdige Tilstaaelser om Tilstandene under den saa roste piemontesiske Regjering.

Neapel. Det nye (liberale) Ministerium har underrettet Jesuiterne om deres forestaaende Udviiisning; Kong Frants II. har paa deres Recurs til ham svaret, at de havde at adlyde Ministeriet. Deres Godser tager Finansministeren i Besiddelse. Der gives 496 Jesuiter i de fastlandske Provindsler, medens de af Garibaldi af Sicilien udviste Jesuiteres Antal beløb sig til 308. En stor Deel af de sidste, som passerede Rom, have begivet sig til Wien og Presburg. Jesuiterne maae altid være de første Offere for Revolutionen — den bedste Roes for den saa berømte Orden!

Syrien. Efter Udsagn af Superioren for Missionen i Syrien, P. Estève, som var Vidne til Rædselstagen i Beirut, ere i det Mindste 18,000 Christne myrdede, 1000 Christne faldne i Kampen og 75,000 Christne deels flygtede til Kyststederne, deels til Bjergene; Enternes og de forældreløse Børns Antal beløber sig til resp. 6000 og 10,000. Efter et Brev fra Jerusalem ere 23 Kloostere blevne plyndrede og nedbrændte, 3 Kloostere blot plyndrede, 12 Hospitaller plyndrede og nedbrændte, ligeledes 1 Broderskabsshuus og 5 Skoler; 79 Munkke og een Nonne ere myrdede. Efter et Brev fra Directeuren for de christelige Skoler i Orienten er Antallet af de ødelagte Skoler 28, af ødelagte Kirker 560, af nedbrændte Kloostere 42, af ødelagte Landsbyer 360 og af europæiske religiøse Etablissementer 9.

Jerusalem. En Tilstaaelse. Hvor meget vor Reliquiebyrdselse, imod hvilken Vantroen ofte larmer saa blindt, er en Trang for det menneskelige Hjerte, vise tvende Protestanternes Tilstaaelser, som meddeles i det sidste Hefte af det i Köln udkommende „Organ des Vereins vom hl. Grabe“: Den engelske Rejsende Clarke siger: „Trods den sceptiske Følelse maa det bevise Sympathiens Magt, naar vi tilstaae, at vi, da vi traadte ind i Christi foregivne (!) Grav og ved Skiinet af Lamperne, som altid brænde der, saae en gammel ærværdig Munk med langt hvidt Skjæg, grædende Strømme af Taa-rer og visende paa den Plads, hvor Herrens Legeme laae, og han formanede os til at knæle ned og faae Tilgivelse for vore Synder, at vi da knælede ned og deelte „de mest troende

Pilegrimes Følelser". Den protestantiske Missionair Fisk skriver i et Brev: „Dagen efter min Ankomst til Jerusalem besøgte jeg for første Gang min Herres Grav. Jeg opholdt mig ikke med at undersøge, om det Sted, som gjælder for Gravstedet, ogsaa virkelig er det eller ikke. Er dette mulig en Skuffelse, saa var det min Villie, for det Dieblit at blive stuffet. Kirken var fuld af Menneſter, og omendſkjøndt jeg var omgivet af dem, kunde jeg dog ikke undertrykke min Følelse. Jeg betragtede Capellet, som bedækker Graven, tænkte paa min Herres Død og Opstandelse og udbrød i Taarer. Jeg gik derind og knælede ned paa Marmortablen, som ſkal bedække det Sted, hvor Legemet laae. Mine Taarer fløde uophørlig, og min Sjæl var bevæget paa en Maade, som jeg ikke kan beskrive. Jeg indviede mig paany til min Herre og bad til Ham for min Fader, mine Brødre, Søstre og kjære Venner. Jeg bad om Velsignelse for Missionairerne, Prædikerne og hele Verden. Det var mig, som om Guds Søn havde lidt nu, som om Han nu var død og opstanden fra de Døde. Tidrummet siden Hans Død forekom mig som et Dieblit, Alt forekom mig nærværende og virkeligt. O, hvilke Lidelser! hvilken Kjærlighed! Kjære Broder, for os er Han død; skulle vi ikke leve for Ham? Han døde, for at forløse os fra Synden! Skulle vi da ikke flye Synden i enhver Skikkelse? Dersom I troe, at jeg har bragt noget Offer, udstaaet nogle Misfommeligheder, saa forsikrer jeg eder, at jeg forglemte Alt, da jeg var i den h. Gravkirke. Men ak! nu faae jeg rundt omkring mig saa faa Spor af det paa Korſet udgydte Blods Virksomhed! Den Christne tør ikke betræde Kirken, som bedækker hans Frelſers Grav, uden derfor at betale hans Troes Tjender for Lilladelsen. Jeg græder, naar jeg tænker paa Zion og seer Jerusalems Ddelæggelse, og jeg er vis paa, at De ogsaa vilde græde, dersom De faae, hvad jeg seer, eller bede til Gud, at en ny Pintſevlsignelse maatte oprinde for Jerusalem.

— Den hoiærv. Patriark Valerga har i den stærkt befolkede Landsby Beitjdalla, to Miil herfra, i Nærheden af Bethlehem, oprettet et Drengeseminar, for at opdrage en indfødt Geiſtlighed, da der kun af en ſaadan kan ventes en altid videre Udbredelse af den katholske Religion i Palæſtina. Hvilket Omſving der nu er foregaaet i de ſchismatiske Chriſtnes Sindslag i denne Landsby, ſiden de have Leilighed til at lære at kjende den katholske Kirke i dens Præſtedømme og Gudstjeneste, beviſer den Umſtændighed, at i tre Aar to hundrede af dem have omvendt ſig til den katholske Kirke, hvoriblandt hiin Scheik og hine Fanatikere, som paa enhver Maade ſøgte at hindre Bgngningen af Drengeseminarieret og i Begyndelsen endog ſkjøde

paa Missionairerne med Geværer. Ligeledes have Beduinerne, af hvem Patriarken er meget afholdt formeddelt sin mæglende Opræden imellem dem og Regjeringen, allerede oftere henvendt sig til ham, for at erholde katholske Præster. Virkelig har Patriarken ogsaa i Sinde at grunde et Hospitium iblandt dem, som Middelpunkt for Beduiner=Missionerne; dette vilde da være de første Omvendelser blandt Muhamedanerne.

Cochinchina. De Christnes Forsølgelse. Fra Hongkong (i China) tilskriver man under 22. Mai Journalen „Le Monde“: Medens den engelsk-franske Expedition for China bliver forberedt og alle Dine ere rettede paa Udfaldet af dette Foretagende imod det chinejske Ræmperige, tænker man næsten ikke mere paa et lille Nabokongerige, Anam eller Cochinchina. Dette Lands Herfter fornyer i dette Øieblik imod de Christne alt hvad der var forførdeligt og skrækkeligt i Nero's og Julian den Frafaldne's Forsølgelser. Ikke tilfreds med at gjøre Martyrer i stort Antal, anvender han alle Midler, som Helvede indgiver ham, for at fordærve de Christne og tilintetgjøre Christendommen i sit Land for steds. Han lader sig ikke mere nøie med at confiskere de Christnes Formue og forplante christelige Familier midt iblandt Vantroende; han skiller nu Manden fra sin Kone, Børnene fra deres Forældre og forviser dem til at leve i store Afstande iblandt Hedninger. Efter de nyeste Efterretninger gaves der i Fængslerne i Rescho, Hovedstaden i Tongking, 10 indfødte Præster og 400 Christne, som ventede deres Dødsdom. Det ærværdige Overhoved for dette District, Mgr. Deantet, som har virket i mere end 25 Aar som Apostel i dette Land, er nylig omkommen af Glendighed, ligesom hans For-gænger, Mgr. Retord. Saaledes har Tongking i kort Tid mistet fire Biskopper: to Spaniere, af hvilke den ene blev henrettet og den anden hugget i Stykker, og to Franskmænd, som omkom af Mangel og Glendighed i Skove og Huler, hvorhen de vare flygtede. Trosstesløsheden har naaet det Yderste. Franskmændene og Spanierne have rigtignok besat Staden Saigon; men hvorledes kunne de yde de Christne virksom Beskyttelse, saalænge de blot blive ved Kysten? Deres Nærvarelse opirrer kun Tigeren, som aabent siger, at Franskmændene først vilde gaae deres Vej, naar der ikke mere gives nogen Christen i hans Stater. Forsølgelserne og Blodscenerne, som for Tiden finde Sted i Anam, ere vistnok hæderlige for Kirken, men hvor bedrøveligt er det ikke at see, at de blomstrende Christenmenigheder efterhaanden forsvinde, som ere grundede af katholske Missionairer, af Missionairer, hvis apostoliske Overhænder antændt en Gnist, som en Dag kunde have baaret Civilisationens Lys til Orientens yderste Lande.“

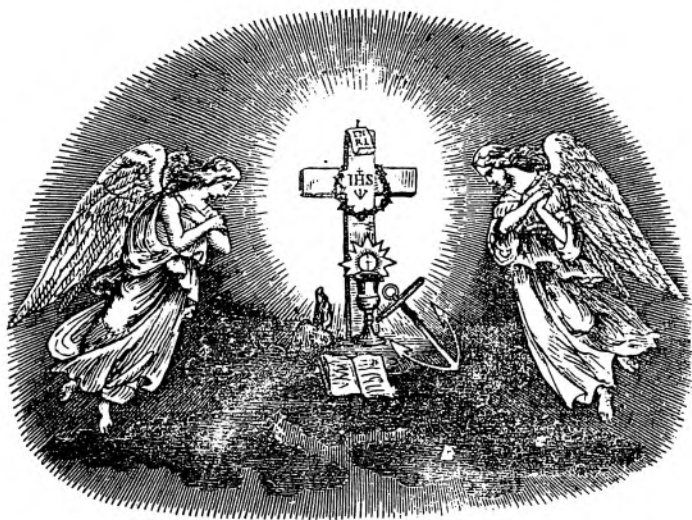
— Fra Hongkong skriver en Franskmænd til Journalen Le Monde: „Det europæiske Navns Glands har lidt et Nederlag i det yderste Østen. Nar ville hengaae, inden man forglemmer det ulykkelige Udfald af Expeditionen mod Cochinchina. Den despotiske Keiser af Anam triumpherer: han har kastet „Barbarerne“ (Franskmændene og Spanierne) tilbage; Franskmændene, som have befæstet sig i Staden Saigon, vove ikke at rykke imod ham. Indtil den sidste Tid have de ulykkelige Christne endnu haft noget Haab, men nu er det ganske forsvundet. For to Nar siden begyndte Expeditionen og siden den Tid ere de Christnes Lidelser bestandig tiltagne. Berøvede deres Eiendom, fængslede, landsflygtige, martrede, stilte fra deres Koner og Børn, hver Dag seende, hvorledes deres Brødres Hoveder falde under Bødlernes Sværd, bede 600,000 Christne Franskmændene om skyndsomst at komme dem til Hjælp eller dog snart at fjerne sig fra deres Kyster, da deres Nærværelse kun ophidses deres Forsølgere. Efter deres Afreise ville de, om fornødent, vide at døe for deres Tro; men da vil man i det Mindste ikke mere forfølge dem som „Franskmændenes Venner“, som „Rebeller“. Saa vidt er det kommet i Kongeriget Anam, at de Christne længes tilbage efter de Tider, da Forsølgelsen lod sig usie med fra Tid til Tid at fordre nogle Martyrer. Hvo stulde nogen- sinde have troet, at en under saa lykkelige Auspicer begyndt Expedition havde kunnet tage en saa ulykkelig Ende! Rigtignok forjikkres man, at den franske Flaade vil, naar Expeditionen imod China er endt, med Energie fornøye Angrebet paa Cochinchina. Imidlertid flyder de Christnes Blod i Strømme, Ruinerne tiltage, vore Missionairers Arbejder, som havde gjort Frankrigs Navn saa berømt, alle disse Arbejder ere spildte for vort Fædreland.“ (Naturligvis — Cochinchina forglemt, Neapels og Bagens Falb begunstiget.)

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 23. Septbr. — 17. Søndag efter Pintsfe. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messse. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt til Opnaaelse af en salig Dødstime.
- Søndagen d. 30. Septbr. — 18. Søndag efter Pintsfe. — Den h. Erkeengel Michael's festlige Mindedag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messse. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt.
-

Kjøbenhavn.

S. Friens Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

8de Aargang.

Nr. 21.

Søndagen den 7de October.

1860.

„Skandinavisk Kirketidende“ udgaar hver anden Søndag og leverer Subscriberne desuden i Aarets Løb gratis eet eller flere religiøse Skrifter. — Subscription paa denne Tidende indtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedkommissionair, Hr. Kunsthandler **C. N. Blaufensteiner**, store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglæder; i de danske Stater paa de fyl. Postkontoirer. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. Kvartalet.

Den h. Messje i sine Ceremonier.

(Sluttet.)

Hvorledes vilde du have været til Møde, kjære Læser, dersom du paa den store Langfredag havde ligget knælende ved Siden af Korset, og seet din Herres h. Legeme hengivet i Saar og Smerter paa Korset, seet Hans kostbare Blod at flyde ud af Hans hh. Wunder? Saa knæl da ned ved et Alter i din

Kirke efter Consecrationen under den h. Messe: see, der er Golgatha, der er din Herres h. Legeme offeret for dig paa Korset, der er din Frelses h. Blod, der er den samme Herre og Gud, der ligesom engang paa Korset, saaledes nu under Brødbets og Vinens Skikkelser indvier sig til Faderen til Offer for dig. Hvor hellige ere saaledes de Dieblik, i hvilke Herren dvæler paa Alteret som vort Offer, fra Consecrationen indtil den h. Communion, lig hine tre høihellige Timer, i hvilke Han hang paa Korset!

Opfyldt af den levende Tanke og glade Overbeviisning om, at strax efter Consecrationen den samme Frelser, Som døde for os paa Korset, Som opstod af Graven og foer op til Himmelen, nu er nærværende paa Alteret, samt at Kors offeret her bliver ublodigen fornyet, gjør Præsten gjentagende Korstegnet over de hh. Offergaver, og indvier den himmelske Fader Hans eenbaarne Søns Legeme og Blod, idet han kalder dem „det rene, det hellige, det ubesmittede Offer, det evige Livs h. Brød og den evige Frelses Kalk“. Han beder derpaa til Gud, at Han i Naade vil see ned paa dette Offer og modtage det ligesom Abel's, Abraham's og Melchisedek's Offer. Læg vel Mærke til, kjære Læser, Præsten vil dermed ikke sige, at Gud maa i Naade see ned paa og modtage dette Sin Søns Offer, — dette Offer er jo altid i og for sig af uudsigeligt Værd i Guds Dine —; han vil meget mere sige dermed, at Gud maa i Naade see ned paa den Maade, hvorpaa han, Præsten tilligemed Folket, indvier og bringer Ham dette h. Offer, omendstjondt den jo er uværdig; derfor, i Følelsen af sin store Uværdighed og sin egen Uformuenhed til værdigen at feire et saa ophøiet Offer, bøier Præsten sig med foldede Hænder dybt ned til Alteret og bøn-falder Gud om, at Han ved „Sin h. Engels Haand“, d. e.

*) De Korstegn, som Præsten efter Consecrationen gjør over de hh. Gaver, ere nemlig ikke mere egentlige Velsignelser (hvorledes kunde Præsten ogsaa velsigne Herren?!), men ifkun Grindrings-tegn om og Henviisninger til Jesu Korødød.

ved selve Jesu Christi Haand, vil lade dette h. Offer bringe for Sin guddommelige Majestæts Throne, for at (og ved disse Ord kysker han Alteret til Tegn paa sin Kjærlighed til Jesus) Alle, som maatte tage Deel i Jesu h. Legemes og Blods Offer, være det enten ved værdig Vivaanelse af den h. Messe, eller ved aandelig eller virkelig Communion, maae blive opfyldte med himmelsk Velsignelse og Naade; og ved disse Ord reiser han sig atter og betegner sig med Korsets Velsignelsestegn, som om han vilde udbrede det h. Offers Velsignelse over sig.

Ihukommende den Naadefylde, som ligger skjult i det h. Offer, vil Præsten ogsaa gjerne tilvende de lidende Sjæle i Skærsilden, som trænge saa meget dertil, dets Velsignelse; idet han derfor med foldede Hænder og sænket Hoved i stille Bøn først anbefaler Herren de Afdødes Sjæle, som især ligge ham paa Hjerte, indslutter han derpaa ogsaa alle i Christo Hensøvede i det h. Messeoffers Naadegaver, at de ved dette h. Offers Fortjenester maae naae til „Bederqvælgens, Lysets og Fredens Sted“. Efter som saaledes Rængjælen efter dette Fredens Sted ogsaa bliver vaakt i ham ved Erindringen derom, beder han da i den paafølgende Bøn ogsaa om sin egen Optagelse paa dette Sted; men i Bevidstheden om sin Syndighed og Uværdighed slaaer han ved de Ord „Nobis quoque peccatoribus“ (∴ Gjør ogsaa os Syndere deelagtige i Din Barmhertighed) sig angerfuldt for Bryttet og beder, idet han tillige paakalder Helgenerne om deres Forbøn, at Gud ikke saa meget maa tage Hensyn til Fortjenesten, men meget mere maa lade Naade gaae for Døt, for Jesu Christi, Sin Søns Skyld. — Idet Præsten beder saaledes, mindes han taknemmelig, at det netop er Jesus, ved Hvem vi haabe al Frelse, Ham er det ligeledes, ved Hvem Gud bereder os dette kostbare Offer, hvorfra saa megen Naade og Velsignelse tilflyder os; „ved Ham,“ siger Præsten, idet han tre Gange gjør det h. Korsstegn, „ved Ham skaber, helliggjør, opliver (∴ forvandler), velsigner og giver Du os alle disse Goder“, som ere skjulte i det h. Messeoffer eller ved samme blive os til Deel. — Derpaa tager Præsten, efterat han først

har knælet ned*), den h. Hostie i sin Haand, gjør dermed Kors= tegnet tre Gange til Hre for de tre guddommelige Personer over Kalken og to Gange med Hensyn paa de tvende Skikkelser imellem Kalken og sit Bryst, som om han vilde udbrede det h. Offers Velsignelse hen til alle Sider; derved siger han: „Ved Ham (Jesum), med Ham (som er liig Dig og den Helligaand) og i Ham (i Hvem Du aabenbarer Dig) tilkommer Dig, al= mægtige Fader tilligemed den Helligaand, al Hre og Herlighed,“ og ved dette Ord hæver Præsten Kalken med det h. Blod, og over den Jesu h. Legeme som et Priis= og Takkeoffer til Herren i Veiret. Ogjaa som Bedeoffer er Frelseren paa Alteret og tør vi ogsaa frembære Ham til Faderen som et saadant; og med hvilke Ord kunde vi vel bedre foredrage Ham vor Bøn, end med hine Ord, som den paa Alteret Nærværende Selv har lært os, og i hvilken Han har indbefattet Alt hvad vi behøve og kunne bede om. Med ydmyge Ord indleder Præsten denne Herrens Bøn, Pater noster eller „Fader vor“, idet han kun paa den guddommelige Søns udtryffelige Formaning og Befaling vover at kalde Gud „Fader“. Høit beder (eller synger) han denne Bøn, for at alle Tilstebeværende derved kunne forene sig med ham, ligesom de da ogsaa til Tegn paa deres Forening ved Messetjenerens Mund selv udtale den sidste Bøn: „Men frels os fra det Onde“. „Amen,“ siger Præsten, og idet han tager Patenaen (Disken), efterat han først har astørret den, i sin Haand, fortsætter han i den følgende Formular denne Bøn om Befrielse fra alt Ondt endnu videre, erindrende de mangfoldige Under, som true det menneskelige Liv; han velsigner sig med Patenaen, paa hvilken nu Jesus, Kilden til al Frelse, skal hvile, og beder om Frihed for Synd og al Dphidselse ved syndige Tilbøieligheder. Ved disse Ord lægger han Herrens h. Legeme paa Patenaen, til Erindring om, at ligeledes Jesus brød Brødet Skikkelse ved den sidste Nadvere, deler han nu under

*) Saa ofte Præsten tager den h. Hostie i sin Haand, knæler han før og efter tilbedende ned, ligesom før at erklære sig uværdig til med sine Hænder at berøre det Hellige.

de Ord: „ved Jesum Christum etc.“ den h. Hostie i tre Dele, og idet han lægger de to største igjen paa Patenaen, holder han den mindste i sin Haand over det h. Blod, medens han nu ogsaa ønsker alle Tilstedeværende Herrens Fred og Befrielse fra alt Ondt, hvorom han selv nylig har bedet, med de Ord: Pax Domini sit semper vobiscum, o: „Herrens Fred være altid med eder!“ Ved Udtalelsen af disse Ord gjør han med den mindste Deel af den h. Hostie tre Gange det h. Korsets Teg, Rulben til al Fred. Menigheden besvarer hans Fredsønske med de Ord: „Og med din Aand“ være Fred! Præsten lader derpaa den mindste Deel af den h. Hostie falde ned i det h. Blod. Denne Ceremonie med Blandingen af Jesu h. Legeme og Blod kan minde os om Hans Gjenoplivelse og Opstandelse, ved hvilken Hans h. Blod atter forenede sig med Hans h. Legeme; thi Jesu hele Liv finder jo sin Fremstilling i den h. Messe. — I den derved udtalte Bøn: „Denne Blanding af Jesu Christi Legeme og Blod geraade os, som annamme den, til det evige Liv!“ ligger desuden ogsaa en Overgang til den h. Messes tredie Hoveddeel, den h. Communion.

Hidindtil har Præsten kun betragtet den nærværende Jesus Christus som vort Offer, og derfor ere alle Bønner ikke henvendte til Ham, men til Faderen; men nu begynder den h. Communion, og derfor henvender Præsten sig bedende til den paa Alteret nærværende Jesus Selv. Først anbefaler han Frelseren sig selv tilligemed alle sine Ansiggender og Fornødenheder, som han nylig ved Ham har foredraget Faderen, og idet han dybt bøiet slaacr sig ydmygt og angerfuldt for sit Bryst, siger han tre Gange med høi Røst: Agnus Dei o: „Du Guds Lam, forbarm Dig over os og giv os Din Fred!“ Efterat han derpaa ved de betræffende Bønner har forberedt sig til Herrens Modtagelse samt ydmyget sig ved ærefrygtfuld Anæbsning og ved det tre Gange gjentagne Domine, non sum dignus (o: O Herre, jeg er ikke værdig), annammer han sin Herres og Forløjers h. Legeme. Derpaa samler han med Patenaen alle de Smaadele eller Levninger, som muligens maatte være blevne tilbage af den h. Hostie paa Ralkbugen, og blander dem

i det h. Blod under Vinens Skikkelse. Det er den levende Overbeviisning om Jesu sande Nærværelse under Brødbets og Vinens Skikkelser og i enhver lille Deel af dem, det er Erfrygten for det Hellige, der foranlediger Præsten til, paa det Omhyggeligste at samle de muligen fra den h. Hostie affaldne Partikler; af samme Grund renser han ogsaa to Gange Kalken, og affyller sine Fingre, med hvilke han har berørt Jesu h. Lege-
geme, med lidt Viin og Vand, saa at intet af det h. Blod kan blive tilbage i Kalken og overhovedet intet spildes af de h. Skikkelser. — Under disse Handlinger læser Præsten i Stilhed flere Bønner, i hvilke han bønfaller Herren om at gjøre den h. Communions Velsignelser og Virkninger varagtige i ham og frugtbare til det evige Liv; dertil knyttes derpaa ogsaa et Sted af den h. Skrift, som Præsten oplæser paa Epistelsiden og hvori der enten ligger en Hentydning til den h. Communion eller til Dagens Fæst eller til det h. Messesoffer i Almindelighed. Saaledes er nu den h. Communion fuldendt; Præsten, lykkelig ved den overvættede Naade, som derved er bleven ham til Deel, henvender sig igjen til Folket med de Ord: „Herren være med eder!“ som vilde han sige: Herren er nu paa en saa naadefuld Naade forenet med mig, gid Han ogsaa maatte være med eder og tilvende eder Sin Frelse! Folket svarer ham paa den bekjendte Naade. Efterat nu Præsten paa Epistelsiden endnu engang har bønfallt Herren om, at Han maa befæste den h. Communions Velsignelser i ham, vender han tilbage til Alterets Midte, udtaler her endnu engang den vanlige Velsignelses-hilsen og siger sluttelig: *Ite, missa est!* ∴: „Gaaer, Messesofferet er fuldbragt!“*) Og Folket svarer: *Deo gratias* ∴: „Gud ssee Tak“ for al den Kjærlighed, som Han har bevist os i dette Offer, for al den Naade, som Han har tildeelt os ved samme! — — Med den høitidelige Velsignelse vil han bortsende

*) Ved mindre høitidelige Messer, i hvilke der ikke bliver læst Gloria, siger Præsten i Stedet derfor: *Benedicamus Domino!* ∴: „Lader os lovprise Herren!“ — 3 Sjælemesser: *Requiescant in pace!* ∴: „Gid de (Afsbøde) hvile i Fred!“

Folket: Efterat han derfor endnu engang dybt bøiet midt for Alteret har anraabt den treenige Gud om at see i Naade ned paa den Naade, hvorpaa han har forvaltet det h. Dffer, reiser han sig, kysjer Alteret til Tegn paa sin Kjærlighed til Jesus, opløfter Dine og Hænder til Himmelen, for ligesom at hente Betsignelsen ned fraoven, og meddeler da, henvendt til Folket, den præstelige Betsignelse i Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn. Hvor hellig og naaderig maa ikke netop denne Præstens Betsignelse være, da han meddeler den i og udaf den inderligste Forbindelse med Jesus, og i hvilken han gjerne vilde ligesom sammenfatte al den Naaderigdom, som ligger skjult i den h. Messe, og tilvende Folket den. Den h. Messe er til Ende; nu skal endnu til Slutning den taknemmelige Erindring opvækkes om det, som er skeet i den h. Messe; derfor det h. Evangelium efter Johannes, som Præsten læser paa Evangeliesiden og hvortil han forbereder sig paa lignende Naade som ved det første Evangelium. Som det bliver sagt i dette Evangelium, saaledes er Jesus den evige Guds Søn, Som er Gud ligesom Faderen, ogsaa her i den h. Messe saa at sige paaany „bleven Kjød og har boet iblandt os, og vi have seet Hans Herlighed“, Hans grændseløse Kjærlighed og Naade. Ved disse Ord knæler Præsten ned, for at tilbede den guddommelige Kjærligheds ophøiede Hemmelighed.

Jeg har kun endnu eet Ord at tilføie: Slut dig, kjære Læser, saa ofte du bivaaner det h. Messeoffer (og jeg forudsætter, at du, saa ofte det kun er dig muligt, vil bivaane et saa helligt, saa naade- og velsignelsesrigt Dffer), slut dig da saa nøie som muligt til den her forklarede Naade, paa hvilken ogsaa Præsten selv fejrer den h. Handling ifølge Kirkens Anordning, som ogsaa heri veiledes af den Helligaand. Der gives ikke nogen bedre Naade at høre den h. Messe paa. Antydninger dertil har jeg givet dig i det Foregaaende. Navnlige efter den h. Forvandling nær hos dig den levende Overbeviisning, at din Gud og Frelser er dig personlig saa nær, at Han virkelig og væsentlig er nærværende paa Alteret, og hylt Ham her i dybeste Krefrygt og Tilbedelse; overvei og betænk at Han ogsaa

for din Skyld og af Kjærlighed til dig er kommen herved og dvæler i en saadan Ringhed paa Alteret, og opfyld dit Hjerte med hellig Taknemmelighed og Gjentkjærlighed; overvei og betænk, at Han nu ogsaa offerer Sig til Faderen for dig, og overgiv Ham alle dine Anliggender med barnlig Tillid; ja, i den levende Overbeviisning, at Jesus paa Alteret ganske hengiver Sig til dig og er dit Offer, tag da dette h. Offer, dette din Frelsers h. Legeme og h. Blod i Anden i dine Hænder, for selv at bringe Faderen det til Sone for dine Synder, til Tilbedelse, som du er Ham skyldig, til Tak for de dig af Gud meddeelte Belgjerninger, endelig som et Bedeoffer, ved hvilket du, med uindskrænket Tillid, nedbeder og venter Alt hvad du har at bede om for dine og Dines og alle dine Medmenneskers legemlige og aandelige Fornødenheder og Anliggender.

Lad derpaa især ved den h. Communion dit hele Hjerte gaae op i Attraa og Længsel efter at modtage dette din Herres h. Offerlegeme og Offerblod, for, dersom du ikke vover virkelig og paa sacramental Maade at forene dig med Ham, idetmindste dog paa aandelig Maade at annamme Ham og saaledes desto rigeligere ogsaa at modtage den Naade og Frelse, som dette h. Legeme og Blod skjuler i sig; thi man kan i Sandhed sige, at enten den virkelige (sacramentale) eller dog idetmindste den aandelige Communion er en ganske væsentlig Bestanddeel til den rette og heldbringende Høitideligholdelse og Bivaanelse af den h. Messie, ja at den, som ikke øver den, ikke har bivaanet den h. Messie i den fuldkommen rette Maad, og derfor heller ikke har fuld Andeel i dens Velsignelse.

Saa ofte du, kjære Læser, bivaaner det h. Offer paa den her beskrevne Maade, gaar du velsignet hjem og vil under denne Velsignelse desto sikkrere røgte dit Dagværk til Guds Ære og din egen Frelse. Jeg beder Gud om, at Han til dette Die- med vil velsigne disse Linier for alle Kirketidendens Læsere, thi kun dertil ere de skrevne.

Den katholicke Kirkes Stjånhed.

(Fortsat.)

Simon. Men hvo har at bestemme, hvilke Helgener der skulle indføres i denne Fortegnelse eller i Kalenderen?

Pr. Det har været forskjelligt til forskjellige Tider. Nu afgjør den h. Fader i Rom det, og det pleier man at kalde en Helligerklæring. I Christenhedens første Tider havde man endnu ikke den nuværende høitidelig Art Helligerklæring; dengang lode Biskopperne kun Martyrernes sande og ægte Historier optegne ved egne, dertil bestemte Notarier; undertiden lode de ogsaa saadanne authentiske Martyrhistorier udskrive af selve de hedenske Dommeres og Landhøvdinges Protocoller. Biskopperne undersøgte derpaa disse Blodvidners Acter, overlagde alle Omstændighederne ved deres Død, og fandt de sig overbeviste om, at denne eller hiin Martyr ene og alene havde lidt Døden for Troens og Dydens Skyld, saa lode de disse Martyrhistorier forelæse i de Troendes offentlige Forsamlinger. De lode ogsaa saadanne hellige Blodvidners Navne indføre i Bisterne, som kaldtes Diptycher, og offentlig nævne under det h. Messesoffer. Paa saadan Maade var nu en Martyr erklæret hellig eller erkjendt som en Helgen, fordi hans Navn offentlig blev forekæst i Helgenlisten ved det h. Messesoffer. Enhver Biskop kunde i sit Bispedømme fremstille saadanne hellige Blodvidner til de Troendes offentlige Dyrkelse. Biskopperne tilsendte hverandre ogsaa indbyrdes hine Martyrers Historier, som i deres Lande eller Bispedømmer bleve erkjendte og ærede som saadanne; paa denne Maade blev Dyrkelsen af de hellige Martyrer lidt efter lidt almindelig, og af den tiltagende Liste over saa mange Martyrer fra alle Lande og Bispedømmer opstode siden de allerede omtalte Martyrbøger, Martyrologier eller Helgenalendere.

Simon. De taler der hele Tiden kun om Martyrer; — blev der da ikke indført nogen anden Helgen i Fortegnelsen?

Pr. I den allerførste christelige Tid var det virkelig kun Navne paa Blodvidner, hvormed man sunykkede disse Fortegnelser.

Der vare dengang saa Mange, som aflagde en glimrende blodig Befjendelse af deres Tro, at man neppe fandt det Umagen værd, at lægge Mærke til andre Christnes fromme og hellige Liv, som ikke udmærkede sig ved en usædvanlig Ende, især da en fuldkommen hellig Wandel slet ikke var nogen Sjældenhed i hine første Tider af Christendommen. Først senere begyndte man ogsaa at ære og indføre Saadanne i Fortegnelsen, som ikke just havde beseglet deres christelige Troesbefjendelse ved en blodig Død, men kun ved en hellig Wandel. Den h. Martin, Biskop af Tours, og den h. Hilarius, Biskop af Poitiers, som begge levede i det fjerde Aarhundrede, vare iblandt de Første, der bleve indførte i Helgenfortegnelserne som blotte Befjendere eller ublodige Martyrer.

Simon. Indføre da Biskopperne ogsaa endnu den Dag idag Navnene paa hellige Martyrer i denne Fortegnelse?

Fr. Nei; som jeg allerede bemærkede, er dette nu udelukkende forbeholdt den h. Fader eller Paven; denne overdrog man Om sorgen derfor, fordi man maatte befrygte, at der i enkelte Bispedømmer ikke altid kunde gaacs frem med den fornødne Nøiagtighed. Johannes XV., der i A. 987 blev Pave, var den Første, som i en Kirkeforsamling i Rom erklærede den h. Ulrich, Biskop af Augsburg, for hellig. I denne Forsamling blev en omhyggelig Undersøgelse foretagen angaaende denne Helgens Dyder og Vidundere, og derved var da Begyndelsen gjort til de formelige og høitidelige Helligerklæringer, saaledes som de nutildags ere almindelige i Rom. Siden den Tid bleve vel endnu nogle enkelte Hellig- eller Saligerklæringer foretagne ved Biskopperne; men Baverne vedbleve dog i alle forekommende Tilfælde selv at foretage Undersøgelser, og forbeholdt endelig Helligerklæringerne som een af de vigtigste Forretninger til den apostoliske Stols Afgjørelse.

Simon. Hvad er det: Saligerklæring? Er der nogen Forskjel imellem den og Helligerklæring?

Fr. Ordene betyde næsten det Samme; hvo som er salig, er hellig, og hvo som er hellig, er salig; men man har valgt disse Benævnelser, for derved at udtrykke en vis Forskjel i den

kirkelige Dyrkelse. Hvad man kalder Saligerklæring, bestod oprindeligt deraf, at en Biskop tog Reliquierne af en from Guds Tjener op af Graven og overførte dem i en herligere og kostbarere (Skrinbygning), og led hans festlige Minde fejre i sit Bispedømme. Saaledes lod f. Ex. Perpetuus, Biskop af Tours, sin Forgænger den h. Martin's Been optage fire og tredvindsthye Aar efter hans salige Hedengang og offentlig ære af Folket. Blev da nu denne Saligerklæring billiget af de øvrige Bispedømmer og af den apostoliske Stol, og blev vedkommende Helgens Dyrkelse ogsaa andenstedes almindelig antaget, saa var dette omtrent det, hvad man kalder Helligerklæring. I de følgende Tider, da den apostoliske Stol forbeholdt sig begge Dele, Saligerklæringen saavel som Helligerklæringen, vilde og vil man endnu med disse Ord betegne Følgende: Helligerklæringen er den sidste og afgjørende Udtalelse af Kirkens Overhoved, hvorved en Salig bliver erklæret som hellig, fremstillet som Helgen for hele Kirken og anbefalet til alle katolske Christnes Dyrkelse. Saligerklæringen er derimod en Forberedelse til Helligerklæringen og ligesom kun en foreløbig Udtalelse af Paven om, at denne eller hiin Guds Tjener kan og tør dyrkes af de Christne. Med eet Ord, ved Saligerklæringen tillader Paven og ved Helligerklæringen anbefaler han en Helgens Dyrkelse og det i den hele og almindelige Christenhed. Fordum bleve Saligerklæringerne udtalte og afgjorte i Rom uden særlige Ceremonier, blot ved Udfærdigelse af en apostolisk Skrivelse. Pave Alexander VII. var den første, som foretog den h. Frants af Sales' Saligerklæring med stor Pomp og høitidelige Ceremonier i Vaticankirken. Dette Exempel fulgte Paverne siden ved alle andre Saligerklæringer. Ogsaa Helligerklæringerne bleve efterhaanden omgivne med mange høitidelige Skikke. At forresten ikke Noget først kommer i Himmelen eller først bliver virkelig salig ved Salig- eller Helligerklæringen, forstaaer sig af sig selv. Denne skal kun udtrykke, at vi efter moden Undersøgelse af Livet, Døden og de forekommende Vidundere ikke mere kunne tvivle paa, at denne eller hiin Ufsøde virkelig er optagen i Himmelen.

Thom. Nu, denne Undersøgelse vil vel ikke have saa meget at betyde!

Pr. Du tager feil, Thomas, naar Du troer, at man derved gaaer frem med den mindste Unøiagtighed eller Ligegyldighed. De romerske Paver have altid anseet en Salig- eller Helligerklæring som et Værk, der mere afhænger af Guds Raadslutninger og Domme, end af menneskelig Viisdom, og derfor lode de det derved albrig fattes paa mange Bønner og ivrig Paakaldelse af den guddommelige Aand. Men ved Siden deraf bleve de menneskelige Midler heller ikke glemte, og Sagen blev altid behandlet med den yderste Flid, største Barsomhed og det modneste Overlæg. 3 Begyndelsen pleiede Paverne kun at foretage denne Helligerklæring i større eller mindre Kirkeforsamlinger, som man kalder Concilier. Senere skete det ogsaa ved at spørge Cardinalerne, Erkebiskopperne og Biskopperne til Raads udenfor et formeligt Concilium. Nu for Tiden bliver denne vigtige Forretning afgjort i Pavens store Raad i hans egen Nærverelse, efter at først en formelig Proces er bleven ført om Dens Værdighed, som skal erklæres hellig. Undersøgelsen udstrækker sig især til to Ting: 1) Affect fra, at der paa den Afdøde ikke tør hvile den mindste Vebreidelse i Henseende til hans Tro eller hans Sæder, maa han meget mere opvise heroiske (heltemodige) Dyder i sit Liv, d. e. saadanne, som ikke høre til det sædvanlige fromme Liv, men til en usædvanlig, stor Fuldkommenhed. 2) Maa der kunne opvises utvilsomme sandfærdige Undergjerninger, som ere skete ved den Afdøde. Der gives maaskee ikke en eneste Mætsag i Verden, som bliver skarper undersøgt, nøiere belyst, heftigere angreben, grundigere beviist og mere upartisk bedømt, end denne Proces for en Salig- og Helligerklæring. Noгле Værde blive udvalgte til at undersøge en Guds Tjeners foregivne Dyder og Undergjerninger og da paa alle mulige Maader at søge at gjendrive dem. De dygtigste Theologer og Læger maae have erkjendt disse Vidundere som sande og overnaturlige, og alle Indbendinger maae paa det Nøiagtigste, indtil den sidste Stabelse, tilfredsstillende være blevene besvarede, saa at der ikke mere kan være nogen

fornuftig Tvivl tilbage om Sandheden af de undersøgte Dhyder og om Egtigheden af Vidunderne. Først da bliver der skredet til Helligerklæringen selv. Denne Nøiagtighed i saadanne Undersøgelser erkjendte selv en protestantisk Adelsmand fra England. En Cardinal, med hvem han stod i venstabelig Forbindelse, gav ham nemlig en officiel Beretning om flere Vidundere at læse; Englænderen læste den med megen Interesse og Opmærksomhed og sendte den tilbage med de Ord: „Der- som alle Vidundere, som den romerske Kirke fortæller om sine Helgener, ere saa grundigt beviste, saa kunne vi Protestanter sandelig ikke negte dem vor Anerkjendelse.“ „Da maa De vide,“ svarede Cardinalen, „at vi af alle disse Vidundere, som synes Dem saa godt stadfæstede, ikke have antaget et eneste som gyldigt, fordi de efter vor Dom endnu ikke ere tilfredsstillende beviste.“

Thom. Skal man da troe, at de, som ere erklærede for Helgener, ogsaa virkelig ere i Himmelen?

Pr. Katholsk Troeslære er det ikke. Christus har nok forjættet den katholske Kirke den Helligaants Bistand, for at bevare den fra enhver Vildfarelse i den aabenbarede Lære, men ikke for at forvisse den om, at dette eller hiint Menneſke er i Himmelen. Derfor er den katholske Kirke heller ikke ufeilbar i saadanne Afgjørelser. Et andet Spørgsmaal er det imidlertid, om det er fornuftigt, efter en saa nøiagtig og saa omhyggelig foretagen Undersøgelse endnu at tvivle om en Heden- gangens Salighed.

(Fortsættes.)

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Under 22. Septbr. tilskriver man Hava's Corres- pondent, at Kongen af Neapel har tilbudt Paven sin Armee, men at Cardinal-Collegiet har udtalt sig derimod. Derimod

har den franske Gesandtskabssecretair, Hertugen af Cadore, det Hørv, i Pavens Navn at opfordre Keiser Napoleon til at forsvare Kirkestaten. Paven har erklæret, at han ikke behøver nogen Beskyttelse for sin Person og vil hellere sidde fangen paa Engelsborg end som fri og berøvet sine Stater være i Vaticans Palads.

Prag, 25. Septbr. Efter Dr. Buchegger's Beretning paa den katholske Forenings 12te Generalforsamling havde Peterspengen til Slutningen af August beløbet sig til 6 Mill. Frs.

Paris, 27. Septbr. Det Ultimatum, som den h. Fader har tilstillet Louis Napoleon, bestaaer simpelt i den Opfordring, at Keiseren maa erklære, om han vil holde sine Løfter eller ikke. Indtræffer ikke noget tilfredsstillende Svar, saa vil Paven sandsynlig forlade Rom.

Frankrig. Biskop Dupanloup af Orleans' fortræffelige Værk: *De la Souverainité pontificale* (Om Pavens verdslige Herredømme) er udkommet. I Fortalen hedder det bl. A.: „Hvo veed det ikke, hvo seer det ikke? Siden Udgivelsen af denne Bog har den allerede truende Horizont bedækket sig med endnu mørkere Skyer, Ondet bliver med hver Dag værre, den moralske og selskabelige Forvirring med hver Dag dybere; Menneskene, selv Tyrkerne og Folkenes Raadgivere tale med hverandre og forstaae hinanden ikke mere, og vi ere førte tilbage til hiin gamle Romers Klage: *Iam pridem vera rerum vocabula amisimus* (De rette Udtryk for Tingene have vi allerede for længe siden tabt.) De store Ord Retfærdighed, Frihed, Religion, Ære synes hos visse Nationer ikke mere at have den Mening, som de havde forhen i den offentlige Bevidsthed, og den offentlige Bevidsthed i Europa synes ikke mere at have nogen Stemme. Ordene og Gjerningerne — Alt er uheørt.“ Biskop Dupanloup har Mod til følgende Bekjendelse: „Seg veed ikke hvad der er sorgeligst, enten hvad der skeer i Orienten, eller i Syrien, enten Myrderierne i Beirut og Damascus, eller Broderkampen i Palermo og Milazzo, Tyrkernes eller Piemontesernes Connivents.“ Men for en saadan aabenhjertig Tilstaaelse vil ogsaa Biskop Dupanloup ikke blive mindre gjen-nemhægllet, end Paven for sin Strivelse til de maronitiske Biskopper, og dog sige Vegge Sandheden.

— I Lyon har der siden April Maaned dannet sig en Forening, der for Sieblikket (ligesom den i Tydskland stiftede St. Michaels-Forening) kun har til Niemed at indsamle den saakaldede Peterspenge. Foreningen fører den vistnok Cha-

rakteristiske Titel: „Erkebroderskabet af den fængslede Petrus“ og staaer under Erkebiskoppen af Lyon, Cardinal Dounet's directe Ledelse. Lignende Foreninger have isørigt dannet sig i Begyndelsen af dette Aar i alle Frankrigs Egne; Regjeringen faae dem rigtignok ugjerne, men taalte dem dog, allerede for ikke at ophidse de lavere Classer af Arbeidere og Bønder, som meget talrigt toge Deel i dem. Lyoner Foreningerne vandt meget snart en bethdelig Udvidelse, endog ud over Erkebispedømmet, og talte flere Biskopper og høitstillede Geistlige iblandt sine Medlemmer, som paa deres Side igjen lode sig det være magtpaaliggende, at gjøre Propaganda for Værket. Statuter bleve udfæstede og Centralforeningen i Lyon traadte i Forbindelse og Brevvevling med de øvrige Filialforeninger; Seglet var en fængslet Petrus med Overskrift: *vincens* (du vil seire). I hine Statuter bliver nu Paven's verdslige Herredømme ganske udtryffeligt opstillet som uantastelig og som et Kongerige, der er mere berettiget end nogetsomhelst andet til Titelen af Guds Naabe; Medlemmerne forpligte sig til ikke at styre noget Offer for at opretholde den pavelige Throne og i Nødsfald selv at offre Livet. I Staden Lyon skal Foreningen tælle over 10,000 Medlemmer og dens to Trediedele bestaae af unge Mennesker, som tilhøre rige og anseete Familier. Man nævner iblandt dem endog en yngre Søn af Marschal Castellane. Foreningens Virksomhed var forøvrigt, om end ikke skjult og hemmelighedsfuld, saa dog stille og maadeholden; men fra alle Frankrigs Egne indløbe altid flere Pengebidrag og Bifaldserklæringer. Da kommer, under 17. Juli, pludselig en Rundskrivelse fra Cultusminister Rouland til de franske Biskopper, i hvilken Foreningen bliver forbuden og opløst.

Spanien. Medens saa mange kristelige Lande vise en saa ussel kirkelig og religiøs Ligegyldighed, er det trosteligt, at see, at Spanierne ved deres Fredsslutning med Marokko ikke have forglemt, at en katolsk Stat ikke tør tabe Udbredelsen af Guds Rige af Sigte. Afseet fra Krigsomskostningerne, som Keiseren af Marokko maa betale, har han maattet indrømme de spanske katolske Missionairer Tilladelse til at oprette et Missionshus i Hovedstaden Fez og udøve den hellige Mission i hele Riget. Tetuan skal rømmes af Spanierne, naar Krigsomskostningerne ere betalte, dog skulle de have Ret til der at bygge en Kirke. Hermed er rigtignok endnu ikke omvendt en eneste Muhamedaner, men dog et kristeligt Folks Ære varetaget.

Sardinien. Cardinal Baluffi, Biskop af Amola (i det „indlemmede“ Romagna) er efter 48 Dages Fængsel frikjendt af Domstolene i Romagna. (Han havde som bekjendt vægret

fig ved at fejre Sardinien's frække Landeros ved et Tebeum.)
Man tilskrev Journal de Bruxelles desangaaende: „Denne
Frikjendelse er et flaaende Beviis for den Lovløshed, som der
hersker i Piemont og de „indlemmede“ Lande. Dommen støt-
ter sig ganske nøie paa samme Grund, som tjente til at dømmes
Biskoppen af Faenza for den samme Forseelse, og Dommen er
fældet af det samme Collegium og under den samme Præsident.

Syrien. Directeuren for „Foreningen for Skolerne i
Orientens“ i Paris har under 10. Aug. tilstillet Journalen Le
Monde en Skrivelse, hvori han melder, at der allerede er af-
sendt 50,000 Frs. af de for den nævnte Forening indkomne
Gaver til de ullykkelige syriske Christne. De barmhjertige Sø-
stre i Beirut og Alexandrien, Søstrene af den h. Joseph, Se-
suiterne, Lazaristerne, Franciscanerne og Capucinerne uddele
Gaverne; de ernære daglig paa Syriens Kyst og i Kesruan-
bjergene flere tusinde Ulykkelige, som uden denne Hjælp vilde
omkomme af Elendighed. Brevet vedbliver endvidere saaledes:
„Vi have iøvrigt modtaget de sørgeligste Efterretninger om Ma-
roniternes Stilling. P. Esteve, Superior for Missionen i
Syrien, som bivaanedes vort Forstandermøde og endnu for nogle
Dage siden opholdt sig i Beirut, hvor han var Vidne til de
hertegribende Scener, har som paalideligt meddeelt følgende
Tallstørrelser, som sige mere end alle Beretninger:

Indtil nu ere i det Mindste 18,000 Christne blevene
mbrædede;

1000 Christne faldt med Vaabnene i Hænderne;

75,000 ere fordrevne fra deres Eiendom og slakte huus-
vilde og uden Næringsmidler omkring ved Kysten eller i Bjergene;

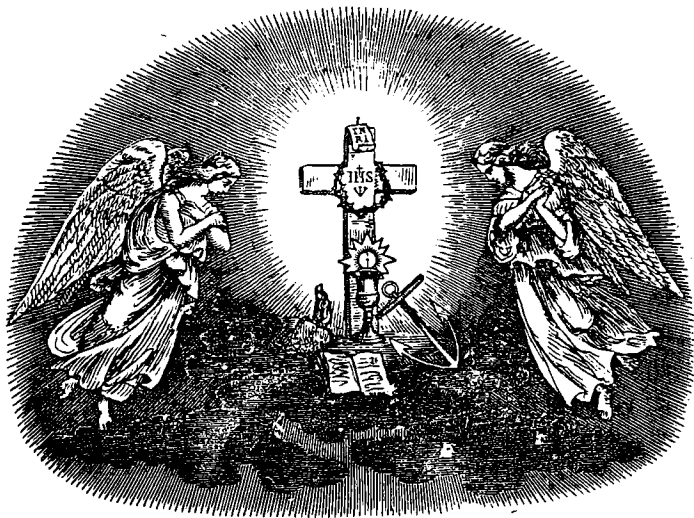
10,000 forældreløse Børn og 6,000 Enker ere de hukvæ-
rige Resten af Blodbadet!

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 7. Octbr. — 19. Søndag efter Pintsfe. — Form. Kl.
8 og 12 stille Messer. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken.
— Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.
Søndagen d. 14. Octbr. — 20. Søndag efter Pintsfe. — Form.
Kl. 8 og 12 stille Messer. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Præ-
diken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Catechisation.

Kjøbenhavn.

S. Peters Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katholske Christne.

Sde Aargang.

Nr. 22. Søndagen den 21de October. 1860.

„Skandinavisk Kirketidende“ udgaaer hver anden Søndag og leverer Subscriberne desuden i Marcis Lob gratis eet eller flere religiøse Skrifter. — Subscription paa denne Tidende indregnes i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedkommissionair, Hr. Kjøbmand C. A. Blomfensteiner, store Kjøbmagergade 7, og i alle Bøglæder; i de danske Stater paa de fgl. Postkontoirer. Prisen er 4 Mk. 8 St. Kvartalet.

Den h. Faders, Pave Pius IX's Allocution i det hennemellige Consistorium den 28de September 1860.

Med ubeskrivelig Smerte og Kummer maae Vi, ærværdige Brødre, idag atter beklage og udtale Vor Afsty imod de nye og uhorste Attentater, der af den piemontesiske Regjering indtil denne Dag ere begaaede imod Os, den h. Stol og den katholske

Kirke. I vide, at denne Regjering har misbrugt den Geier, som den, ved en krigerisk og stor Nations Vifstand, har vundet i en meget sørgelig Krig; den har imod al guddommelig og menneffelig Ret udvidet sit Herredømme i Italien, idet den har ophidset Befolkningen til Oprør og paa den uretfærdigste Maade forjaget de retmæssige Fyrster fra deres Lande; den har endelig paa en høist uretfærdig og i Sandhed sacrilegisk Maade overfaldet og tilranet sig nogle Provindser i Æmilien, som høre under Bort pavelige Herredømme. Men imedens den hele katholicke Verden, som Svar paa Vore retfærdige og svære Klager, ikke ophører at protestere imod denne uretfærdige Usurpation, havde den samme Regjering allerede fattet den Beslutning at tilegne sig endnu andre af denne h. Stols Provindser i Markerne, Umbrien og St. Peter's Patrimonium. Da den imidlertid saae, at Befolkningen i disse Provindser levede i dybeste Ro, at den bevarede sin Trostid imod Os, og hverken ved Bestikfelses, eller ved andre ugudelige og underfundige Midler, kunde løsrybes fra Bort og den h. Stols retmæssige og verdslige Herredømme, saa sendte den en Bande fordærvede Mennesker ind i disse Provindser, for der at fremkalde Uroligheder og Oprør, og brød endelig selv ind med en talrig Hær, for at underkaste sig dem ved dette fjendtlige Angreb og med Vaabenmagt.

I kjende, ærværdige Brødre, det uforfæmmede Brev, der af den piemontesiske Regjering blev tilskrevet Vor Cardinal-Statssecretair, for at retfærdiggjøre dette Ran (latrocinium). Den piemontesiske Regjering skammede sig ikke ved, deri at erklære, at den havde givet sine Tropper Ordre til at besætte disse Vore Provindser, hvis man ikke affædige Ublændingene i Vor lille Hær, en Hær, som kun var bleven oprettet for at opretholde Roligheden i Kirkestaten og blandt dens Befolkning. I vide fremdeles, at de samme Provindser bleve besatte af de piemontesiske Tropper, næsten i samme Dieblis, som dette Brev indtraf. Enhver maa nu føle sig dybt oprørt og indigneret, naar han lægger Mærke til de løgnagtige Beskyldninger, de Bagvaskelser og Forhaanelser, hvormed denne Regjering ikke

har undseet sig ved at besmykke sit fjendtlige og ugubelige Angreb paa den romerske Kirkes verdslige Herredømme og lægge Haand paa Vor Regjering. Hvo maa ikke forbauses, naar han hører, at Vor Regjering bliver dabled, fordi Ublændinge ere blevne optagne i Vor Hær, da man dog ikke nogenfinde kan gjøre en retmæssig Regjering den Ret stridig, ogsaa at optage Fremmede iblandt sine Tropper? Og denne Ret besidder netop fortrinnsviis Vor og den h. Stols Regjering, fordi den romerske Pave som alle Katholikers fælles Fader maa med Glæde optage alle de Katholiker, som af religiøse Grunde ville tjene iblandt Vore Tropper og hjælpe med til Kirkens Bestyttelse. Ligeledes maac Vi fremhæve, at denne Deeltagelse af udenlandske Katholiker netop er bleven fremkaldt ved de Mænds Ugudelighed, som have angrebet den h. Stols verdslige Herredømme. Den hele katholske Verden blev greben af Harm og Sorg ved Efterretningen om, at et saa ugudeligt og uretfærdigt Angreb havde fundet Sted imod den apostoliske Stols verdslige Herredømme, og deraf kom det, at saa mange Troende fra den christelige Verdens forskjellige Lande af egen Drift og med største Glæde ilede til Kirkestaten og lode sig optage i Vor Stridsmagt, for tappert at forsvare Vore, den h. Stols og Kirkens Rettigheder. Det er saaledes intet andet end raffineret Ondskab af den piemontesiske Regjering, naar den paa ærekrænkende Maade brænder mærker Vore Soldater med Navnet „Reisvende“, da talrige af Vore indfødte og fremmede Soldater nedstamme fra en ædel Slægt, bære berømte Familiers Navne og alene af Kjærlighed til Religionen og uden nogetsomhelst Vederlag have villet tjene iblandt Vore Tropper. Den piemontesiske Regjering veed ogsaa meget vel, hvor meget Vor Hær udmærker sig ved Trofast og Loyalitet, idet den selv nok har erfaret, at alle de Mænter og Konster, som ere blevne anvendte til at forføre Vore Tropper, have været frugtesløse. Men ved Anklagen for Vilddhed og Barbari, som paa uforstammet Maade er bleven reist imod Vore Tropper, behøve Vi ikke at tænke paa nogen Gjendrivelse, da Bagvaskerne selv ikke formaac at fremsøre et eneste Beviis, men Anklagen meget mere kan vendes imod dens Ophavs-

mænd selv, hvad de piemontesiske Anføreres bejendte vilde Proclamationer aabenbart bevise.

Langt vigtigere er nu den Omstændighed, at Vor Regjering slet ikke engang kunde have en Anelse om et saadant Angreb, da man havde forsikret den om, at de piemontesiske Tropper havde samlet sig ved Vort Gebeet, ikke for at occupere det, men for at fjerne Krostifternes Bander. Vor Overgeneral (Carnicere) kunde derfor heller ikke i fjerneste Maade forudsætte, at han vilde komme til at kæmpe med den piemontesiske Hær. Men da han, efterat det Modsatte havde viist sig imod al Forventning, saae, at et fjendtligt Angreb var bleven iværksat af den Hær, som ved Stridsmændenes Antal og Vaabnernes Magt var ham langt overlegen, fattede han den vise Beslutning at trække sig tilbage til Fæstningen Ancona, for at vore Soldater ikke saa let skulde være udsatte for Døden. Men da han paa Veien dertil blev affskaaren ved de fjendtlige Tropper, maatte han kæmpe, for at slaae sig igjennem med sine Tropper.

Men idet Vi her udtale den velfortjente Roes over Vore Troppers Overfeltherre, hans Officerer og Soldater, der, udfordrede ved dette uventede fjendtlige Angreb, have kæmpet saa tappert, skjøndt med ulige Kræfter, for Guds, Kirkens, den apostoliske Stols og Retfærdighedens Sag, — kunne Vi neppe holde Vore Taarer tilbage ved at betænke, hvor mange tappræ Soldater og navnlig hvor mange udvalgte Ynglinge, som af religiøse og ædle Grunde havde sluttet sig til Kampen, have ladet deres Liv ved dette uretfærdige og grusomme Indfald. Men allerdybest bedrøver Os den Sorg, som derved er kommen over deres Familier. O, kunde Vi blot astørre disse Familiers Taarer med Vore Ord! Vi haabe forøvrigt, at denne hæderlige Dmtale af deres faldne Sønner og Slægtninge vil være dem en Trøst; de have fortjent den formedelst deres Trostfab, Hengivenhed og Kjærlighed mod Os og den h. Stol og givet den christelige Verden et Exempel, som vil være udødeligt tilligemed deres Navns Hæder. Og vi trøste Os ved det Haab, at alle de, som ere døde denne hæderlige Død for Kirkens Sag, ogsaa ville blive deelagtige i den evige Fred og Salighed, hvorom Vi

have bedet og aldrig ville undlade at bede den almægtige og barmhjertige Gud. Samtidig ville Vi ogsaa med velfortjent Roes omtale Vore elskede Sønner, Statholderne i Provindserne, navnlig i Urbino, Pesaro og Spoleto, som i denne sørgelige Tid have opfyldt deres Embedspligter med Nidfærthed og Standsfastighed.

Men nu, ærværdige Brødre, hvo kan endnu taale den uhorste Frækhed og det Hylkri, hvormed hine forbryderste Mennesker, som ere faldne ind i Vort Land, vove selv at udtale i deres Proclamationer, at de komme i Vore og andre italienske Provindser, for at gjenoprette den sædelige Ordens Grundlag?! Og dette siges af Folk, som allerede for længe siden have erklæret den katholske Kirke og dens Tjenere og dens Anliggender Krig, som foragte de kirkelige Love og Straffe, have kastet ærværdige Cardinaler af den h. romerske Kirke og Biskopper, saavel som de fortrinligste Mænd af Verdens- og Ordens-Geistligheden i Fængsel, udjaget religiøse Samfund af deres Klostre, lagt Haand paa Kirkens Eiendom og hærjet denne h. Stols verdslige Herredømme! Skulle den sædelige Ordens Grundlag maaskee gjenoprettes af Folk, som oprette Skoler for enhver falsk Lære, ja endog usædelige Huse, som ved affyelige Skrifter og Fremstillinger paa Scenen saare og tilintetgjøre Ærbærdighed og Dyd og give Vor guddommelige Religions hellige Hemmeligheder, dens Sacramenter og Lærdømme, dens Instituter og Tjenere, dens Ritus og Ceremonier til Priis for Spot og Foragt, og søge at tilintetgjøre al Retsfølelse, at ryste og ødelægge Grundlagene for Religionen saavel som for det borgerlige Samfund?

Kongen af Sardinien og hans Regjering have saaledes imod alle Retsfærdighedens Love og den almindelige gyldige Folkeret foretaget et uretfærdigt, fjendtligt og affyeligt Angreb paa Vor og den hellige Stols verdslige Herredømme, og Vi, overeensstemmende med Vor Pligt, opløste for anden Gang høit og lydeligt Vor Stemme i denne Eders ophøjede Forsamling og for den hele katholske Verden, for at fordømme og forfaste alle denne Konges og hans Regjerings ryggesløse og

facrilegiske Attentater og erklære alle deres Handlinger for døde og magtesløse, idet Vi paa samme Tid gjentagende reclamere og heller aldrig vilde undlade at reclamere Integriteten af den romerske Kirkes verdslige Herredømme og dens Rettigheder, som tilhøre alle Katholiker.

Vi kunne imidlertid ikke følge, ærværdige Brødre, at den bitterste Smerte nedtrykker Os, fordi Vi ved dette skyndige Angreb, der aldrig noksom kan affkyes, endnu altid maae sævne frem med Hjælp formedelst allehaande Vanskeligheder, som ere opstaaede. De gjentagne Erklæringer, som ere Os givne af een af Europas mægtigste Fyrster (Napoleon), ere Eder jo bekjendte. Men medens Vi allerede i lang Tid have forgjeves ventet paa den Virkning, som disse Løfter skulde fremkalde, see Vi ikke uden Bekymring, at Ophavsmændene til denne skjændige Usurpation dristigt og frækt fremture i deres affhyelige Forsæt og fortsætte deres Værk, som om de havde erholdt det faste Tilfagn om, at Ingen vil modsætte sig eller hindre dem!

Denne Slethed er gaaet saa vidt, at den fjendtlige sardiniske Hær næsten allerede staaer lige ved denne Vor Stads Mure, saa at al Forbindelse er vanskeliggjort, offentlige og private Forhold blive truede, Sendinger opsnappede og, hvad der er det Vigtigste, den hele Kirkes øverste Biskop er sat i den Stilling, at han kun med Vanskelighed kan sørge saaledes for selve Kirkens Anliggender, som Sagen udfordrer det, fordi de Veie, ved hvilke vi staae i Forbindelse med den øvrige Verden, for største Delen ere spærrede. I indsee, ærværdige Brødre, at i en saa vanskelig Stilling og hvor saa mange Ting svæve i Fare, den sørgelige Nødvendighed næsten driver Os til, at Vi, selv imod Vor Villie, maae tænke paa Midler og Veie, for at sikke Vor Værbighed.

Imidlertid kunne Vi ikke undlade, iblandt meget Andet, ogsaa at beklage det sørgelige og farlige Princip, som man kalder Ikke-Interventionens. Det er endnu ikke saa meget længe siden, at dette Princip er blevet proclameret af nogle Regjeringer under stiltiende Samtykke af de andre Regjeringer, og nu bliver det endog bragt i Anvendelse, naar det

gjelder om en Regjerings uretfærdige Angreb imod en anden, saa at Strafløsheden for Angreb paa fremmede Rettigheder og fremmed Eiendom, selv imod al guddommelig og menneskelig Lov, derved synes at have opnaaet en Sanction, saaledes som Vi have oplevet det netop i denne sørgelige Tid. Man kan derved kun forundres over, at det ikke destomindre bliver den piemontesiske Regjering tilladt, ustraffet at krænke netop dette Princip og træde det under Fødder, idet den, i hele Europas rolige Paasyn, falder ind i fremmede Lande med en fjendtlig Hær og fordriver de retmæssige Fyrster, hvorefter der da følger den farlige Absurditet, at en fremmed Intervention kun da skal være tilladt, naar Revolutionen skal fremkaldes og vedligeholdes.

Men dette yder Os en forønsket Leilighed til at minde alle Europas Fyrster om, at de med deres prøvede Værdighed og Wiisdom burde modent overveie, hvilke og hvor store Under der sammendynge sig som Følge af de affyrlige Begivenheder, som Vi beklage. Det gjelder her nemlig om en uøst Krænkelse, som paa forbryderisk Maade er bleven forøvet imod den almindelige Folkeret; bliver den ikke fuldstændig tilbageviist, saa gives der for Fremtiden slet ikke mere nogen Sikkerhed og fast Bestand for nogensomhelst legitim Ret. Det gjelder her om Revolutionsprincippet, som den sardiniske Regjering begunstiger paa den gemene Maade; men hvor mange Farer der deraf daglig ville fremvoxe for enhver Regjering og hvilken Fordærvelse der deraf vil fremgaae for det hele borgerlige Samfund, idet det baner Veien for den skjebnesvangre Communismus — ligger klart for Dagen. Det gjelder her om Krænkelsen af høitidelige Overenskomster, der fordrer Beskyttelse for de pavelige, saavel som for de andre europæiske Staters Integritet. Det gjelder her om det voldsomme Indgreb i dette Herredømme, som ved en særegen Raadslutning af det guddommelige Forsyn er bleven givet den romerske Pave, for at han med fuld Frihed kan udøve sit apostoliske Embede over den hele Kirke. Og denne Frihed skal uden Tvivl ligge alle Fyrster meget paa Hjerte, for at Paven ikke skal være underkastet en verdslig Magts Paavirk-

ninger og for at der ligeledes kan lydes en Garanti for de Katholikers aandelige No, som boe i vedkommende Fyrsters Lande.

Alle Fyrster burde derfor være overbeviste om, at Vor Sag er inderlig forbunden med deres egen, og at de, naar de hde Os Hjelp, derved ogsaa sørge for deres egne lige saavel som for Vore Nødtigheeder. Med største Tillid formane og besværge Vi dem derfor, at de, Enhver i Overeensstemmelse med sin Stilling og sine Forholde, ville hde Os Bistand. Navnlig stole Vi paa, at de Katholske Fyrster og Nationer ville opbyde Alt, for efter deres fælles Bligt paa alle mulige Maader at understøtte og forsvare Faderen og Hyrden for Herrens almindelige Hjord, som trues af en vanartet Søns fadermorderste Vaaben.

Men da I vide, ærværdige Brødre, at vi maae sætte alt vort Haab til Gud, Som er vort Børn og vor Tilflugt i Trængsler, Som saarer og atter gyder Balsam i Saaret, Som tugter og atter læger, Som døder og atter gjør levende, — ville vi, under Paakaldelse af den ubesmitte og allerfeligste Jomfru og Gudsmoder Maria's saa mægtige Beskyttelse og de salige Apostle Petri og Pauli Forbønner, med levende Tro og vort Hjertes hele Ydmyghed uafsladelig henvende vor ivrige og indstændige Bøn til Ham, at Han med Sin vældige Arm maa gjøre til Skamme Sine Fjenders Hovmod, at Han vil kue dem, som voldelig angribe Os, at Han maa ydmyge og knuse alle Sin h. Kirkes Fjender og ved Sin Naades almægtige Kraft bewirke, at alle Forvildede atter maae komme til Erkjendelse og ved deres attraaede Omvendelse snarest muligt berede den h. Moderkirke en Glædesfest.

Den katholske Kirkes Skjønhed.

(Fortsat.)

Simon. De sagde før, at Helligerklæringen er forbunden med høitidelige Ceremonier; hvori bestaae disse?

Pr. Efter den nuværende Orden skeer den paa følgende Maade. Efter at Undersøgelsen ved den tidligere anførte Proces er bragt til Afgjørelse, og Paven har holdt de sædvanlige Raadslagninger desangaaende med Cardinalerne og Biskopperne, bestemmer han Dagen til den virkelige høitidelige Helligerklæring. Paa denne Dag træder Paven ind i Vaticankirken, omgivet af Cardinalerne, Biskopper og andre Prælater; de, som hidindtil have ledet Helligerklæringens Proces, træde hen ved Pavens Fødder, som sidder under en Thronhimmel, og bede ham tre forskjellige Gange om at udtale den virkelige Helligerklæring.

Efter den første og anden Anmodning erklærer Paven, at han kun vover at give en saadan Afgjørelse efter Anraabelsen af den Helligaands Bistand; og der bliver nu først affunget Vitaniet til alle Helgener og derpaa Psalmen *Veni creator* (o: „Kom Helligaand“) af Paven og alle Tilstedeværende. Efter den tredje Begjæring tager en Stedfortræder Ordet og erklærer offentlig, at den h. Fader har besluttet at fuldbyrde Helligerklæringen. Derpaa følger da den formelige Helligerklæring fra Pavens egen Mund. Naar dette er skeet, bliver under Kanonernes Torden og en herlig Musik *Te Deum* affunget; en høitidelig Messe bliver feiret til Berømmelse for den nyforkyndte Helgen, og hans Navn nævnt i de forskjellige Kirkebønner. Herpaa drager en høitidelig Procession ud af Vaticanets Kirke hen til den Kirke, hvor Helgenens Fests første Gang skal høitideligholdes. Ved denne Procession have alle Deeltagerne brændende Kerter i Haanden, og en Fane bliver baaren foran, paa hvilken den ny-erklærede Helgen er afbildet. I den Kirke, hvorhen man nu begiver sig i høitideligt Tog, meddeleer derpaa Paven, under de vanlige Betingelser, de Tilstedeværende en fuldkommen Afslad. En særegen Skik finder endnu Sted ved Høimesen, som Paven holder efter skeet Helligerklæring. Ved Offertoriet bringe nemlig tre Cardinaler, af hvilke den Eine er Biskop, den Anden Præst og den Tredie Diacon, Vø, Viin og Brød, Duer, Turtelbuer og andre Fugle, som ere i smaa forgyldte Bure, Paven til Offer. Fordum var det ogsaa Skik, at lade disse Dyr flyve bort under Ceremonien, hvilket dog senere atter ophørte. Maafee vilde

vore fromme Forfædre ved denne muntre Flugt af de friggjorte smaa Fugle billedlig henwise til Helgenens lykkelige Land, som fra denne Verdens Fængsel havde svunget sig op til Englenes Selskab i Himmelen og til Guds Throne. Offeringen af Viin, Brød og Vox er en Levning af hiin gamle Skik, ifølge hvilken de Christne fordiin pleiede at offre deslige Gaver, saavel til Alterets Tjeneste, som ogsaa til deres egen Communion. Duerne og Turtelduerne har man nok føiet til Offeret ved en Helligerklæring, for derved at efterligne Maria, der i Templet i Jerusalem bragte et Par Duer til Gave, da hun første Gang fremstillede sin Søn der og opoffrede Ham til den himmelske Fader. Det kan ogsaa være, at disse rene og trostydige Dyr, efter de Gamles fromme Mening, skulde billedlig forestille den nyforkyndte Helgens Dyder og ubesmittede Reenhed.

Simon. En saadan Helligerklæring vilde jeg nok gjerne engang bivaane.

Pr. De religiøse Skikke, som blive iagttagne derved, ere uden Tvivl sindrige og ophøjede. Men hvor smukke de end kunne være, saa er det dog endnu langt smukkere, naar Christne tage sig Helgenernes Dyder til Mønster og ret beslitte sig paa at fremstille dem i deres eget Liv. Denne Bemærkning fører mig tilbage til de hellige Betjender e, som jeg før talte om. Disse høre nemlig til de forskjelligste Stænder af Samfundet; der gives hellige Biskopper og Præster, hellige Eneboere og Ordensfolk, hellige Familiefædre, hellige Rige og hellige Fattige, hellige Konger og hellige Tiggere, og næsten enhver af dem viser andre Dyder i sit Liv, som han, ved Siden af den almindelige christelige Fuldkommenhed, øvede med særdeles Forkjærlighed. Jeg vil her kun nævne nogle. Hos den h. Antonius beundre vi en særdeles Iver i Bønnen; hos den h. Dominicus en stor Omhu for den guddommelige Læres Forkyndelse; hos den h. Mose en stor Kjærlighed til den jomfruelige Reenhed; hos den h. Bernhard en barnlig Andagt til den allerjaligste Jomfru Maria. Den h. Franz af Assisi er os et Exempel paa Ringeagt for alle timelige Goder, den h. Vincents af Paul paa en opoffrende Kjærlighed til den nødblidende Næste, den h. Philippus Neri paa en sær-

deles Kjærlighed til Ungdommen. Om den h. Nicolaus fortæller en gammel Overlevering, at han har udstyret fattige Jomfruer, idet han ubemærket kastede en Sum Penge ind til dem igjennem Vinduet; derfor er det endnu Skik i enkelte katholske Lande, paa hans Fødselsdag at overraske Børnene med Foræringer. Saaledes frembyder Enhver af dem noget særligt til Efterligning. Lad os derfor være ret betænkte paa, ogsaa af enhver af dem at lære noget særligt, og saaledes blive ret fuldkomne, ja hellige Christne.

Simon. Herr Pastor! Qvinderne her i Forsamlingen ere næsten vrede paa Dem, fordi De kun har nævnt lutter hellige Mænd, ligesom der slet ingen Helgen var af det qvindelige Kjøn.

Pr. Nu, de Dyder, som jeg hidtil har omtalt, maae og skulle ogsaa pryde Qvinderne. Iøvrigt haaber jeg at forson dem igjen, naar jeg siger, at Kirken af dem har dannet to ganske særegne og særdeles høitærede Classer af Helgener, nemlig dem, som af høiere og hellige Bevæggrunde indtil deres Livs Ende have bevaret den jomfruelige Stand, og dem, som vel ikke ere forblevne Jomfruer, men dog have udmærket sig ved et fromt, ægte christeligt Liv. Allerede dengang, da jeg forklarede det lauretanske Vitanie, gjorde jeg opmærksom paa, hvilken høi Ære Kirken altid har beviist den af høiere Hensyn valgte jomfruelige Stand. Naar nu en Jomfru i hele sit Liv tro bevarer sin jomfruelige Reenhed, og derved altid har den Hensigt, ved sit Liv at vise sig som en tro Bekjenderinde af Jesus Kristus, saa er det en Glæde for den katholske Kirke, efter hendes Død at kunne optage hende i sin Helgenfortegnelse og ære hende som et af sine ædlestes Medlemmer. Endnu gladere og beredvilligere bevise vi dem vor Ærefrygt, som foruden Jomfruelighedens Krone tillige have tilkæmpet sig Martyrdommens Krone. So svagere og frygtfommere det qvindelige Kjøn sædvanlig er i Sammenligning med det mandlige, desto større er dets Hæder, naar det besejrer den naturlige Frygtfomhed, og udmærker sig ved Taalmodighed i Piinsler og Døden for den christelige Troes og Dyds Skyld, saa at det værdigen staaer ved Siden af Evangeliets Helte.

Derfor ære vi høit den h. Agnes, der som et ungt Barn ikke skyede Døden for Evangeliets Skyld; den h. Catharina, der efter gammel Overlevering led Døden paa Steilen, fordi hun ikke vilde svigte sin Tro; den h. Barbara, som hellere vilde smægte i Taarnet, end offere til Guderne og opgive sin Jomfrustand; den h. Agatha, som hellere led alle Piinsler, end hun skulde have bekvæmmet sig til at miste sin jomfruelige Reenheds Ære. Den h. Agnes' Lam, den h. Agatha's Palmegreen, hvilken hun bærer som et Sindbillede paa sin Martyrdød, den h. Barbara's Taarn, den h. Catharina's Hjul, alle disse symboliske Tegn, med hvilke disse hellige Martyrinder sædvanlig blive afbildede, ere os derfor herlige Mindesmærker om deres Heltmod; og have de christelige Jomfruer nu ikke mere at udstaae Marter og Død, for at bevare deres Reenhed, saa bør hine Christi hellige Tjenere inders Exempel dog have viist dem, hvilken høi Priis Reenheden er værd, og de maae føle sig opmuntrede til, med netop desto større Kraft og Alvor at tilbagevise de langt mindre Fristelser, som for Tiden kunde true deres Dyd. — Ærværdige ere os endelig ogsaa de, som vel ikke have bevaret deres Jomfruskab for Christi Skyld, men dog som Huusmødre, som christelige Matroner eller paa anden Maade have viist sig deres Frelser og Hans h. Evangelium værdige. Den h. Monica f. Ex., som ved sin inderlige Bøn opnaaede sin Søn Augustin's Omvendelse hos Gud; den h. Elisabeth, som pleiede at bespise de Fattige som sine Børn; den h. Francisca af Chantal, som smykkede sit Liv ved Andagt og gudelige Gjæringer; den h. Magdalena, om hvem de Ord gjælde, at Himmelen glæder sig mere over een omvendt Synder, end over ni og halvfemsjendsthyve Retfærdige, — disse og endnu mange andre kunne lære os, at Guds Kirke bestreber sig for at ære og hædre ethvert Slags ægte Fromhed og anbefale det som et Exempel til Efterligning. Saaledes, troer jeg, ville da nu ogsaa mine kvindelige Tilhørere være tilfredse med mig, idet jeg ikke har ladet det fattes paa Mønstre af deres Røn. Men ligesom jeg i Forveien har mindet Qvinderne om, at hellige Mænds Dyder ogsaa maae tjene dem til Exempel, saaledes maae nu ogsaa vi erindre, at hellige Qvinders og Jom-

fruers Dyder kunne og skulle ogsaa efterlignes af os. Vi kunne aldrig noksom betragte og stræbe efter at opnaae deres hellige Erbarhed, Reenhed og derhos hiint Heltetmod, saaledes som vi see det hos de h. Martyrinder. — Saaledes ville vi da med og af hverandre lære, hvad der fører til Guds Rige, for at vi Alle engang atter maae gjensees ved den himmelske Faders Throne i Forening med den allersaligste Jomfru, de hellige Martyrer, Betsjæle og alle Guds Engle.

Simon. Og gid Ingen af os maa mangle der!

Pr. Og gid vi ved vort Exempel paa Jorden ikke alene maae opnaae vor egen Salighed, men ogsaa hjælpe til at befordre Andres Salighed! For at det kan skee, lad os i Anden ret flittigt omgaaes Guds Helgener, efterligne deres Dyder og ved flittig Paakaldelse sikkre os deres Forbønner hos Gud.

Simon. Det er maaskee ogsaa Aarsagen, hvorfor Kirken overhovedet har anordnet Helgenernes Festsdage?

Pr. Dens Hensigt ved Indstiftelsen af Helgenefesterne var vistnok den, at vi skulde 1) anraabe Helgenerne og 2) ansee dem som Mønstre og Forbilleder paa en kristelig Wandel og efterligne dem. Den h. Augustin siger: „Martyrernes Festsdage maae i det Mindste blive os en kraftig Opfordring til en aandelig Martyrerdød, ved hvilken vi nemlig afdøe fra Synden og Begjærligheden. Derfor siger Guds Søn: Hvo som hader sin Sjæl. d. e. hvo som korsfæster sit Kjød og døder sine Lidenskaber, han vil bevare denne sin Sjæl til det evige Liv.“ 3) For at Helgenerne maae blive hædrede og ærede formedelt deres Dyder i Verden, saaledes som de i Sandhed have fortjent det. 4) Endelig, for at vi, efter Psalmistens Ord, skulle „prise Gud i Hans Helgener“. Kunne vi allerede i Guds synlige Værker, i ethvert Græsstraa og i ethvert Dyr, erkjende og beundre Skaberens Almagt, Viisdom og Godhed og glæde os derover, hvorfor skulde vi saa ikke langt mere glæde os over Guds aandelige Værker og beundre Hans Hellighed og Hans Naades Magt i Hans Helgener!

Men nok for idag; Guds hellige Varetægt forblive med eder!

(Fortsættes.)

Kirkelige Efterretninger.

Frankrig. Erkebiskoppen af Tours har udstedt et Hyrdebrev om de seneste Revolutionsercesser imod Kirkestaten. Ogsaa Biskoppen af Laval drøfter i et Hyrdebrev de nærværende Forhold, og anordner for 4 Søndage forffjellige Bønner for de faldne Forsvarere af den h. Stol. Erkebiskoppen af Alvy, saavel som Biskoppen af Nimes have holdt en høitidelig Sørgegudstjeneste for dem. Broderskaberne i Nimes holdt en Sjølemesse for „de Blodvidner for den helligste og ædlest Sag, som ere faldne paa Katholicismens, Civilisationens og Frihedens ægte Mark.“ De katholske Blade bekjendtgjøre, at den franske Regjering har forbudt dem at aabne en Subscription til Forfærdigelsen af en Greskaarde for den tappre og ædle General Lamoricière. Subscriptionen bliver derfor aabnet i Belgien.

— I mange franske Kathedralstæder have høitidelige Sjølemesser fundet Sted, enten specielt for den faldne General Pimodan, eller for alle i Kampen for den h. Fader faldne Officerer og Soldater. Deeltagelsen af alle Befolkningens Classer var overalt meget stor. Af de os foreliggende Hyrdebrev af franske Biskopper, hvori der anordnes Bønner og Messeoffere for de levende eller allerede faldne Soldater af den pavelige Armeé, fremhæve vi her endnu især den frimobige Biskop af Poitiers's Rundskrivelse af 29. Sept., hvori det bl. A. hedder: „Den nærværende Time er en høitidelig, den vil indtage en uforlignelig Plads i Kirkens og Historiens Aunaler. Nu er det Tid til at bede, til at bede uden Afslæse, til at bede med mere Iver og Inderlighed end nogensinde. I dag lader Kirken os forelæse Historien om Erkeengelen Michael's og hans Staldbroders Kamp imod Lucifer og hans Skarer. Udfaldet er ikke tvivlsomt. Seiren vil blive Guds og Kirkens. Kirkerøvernes Triumph varer kun en Tid. Tappre Krigere ere faldne. Vi ville ikke beklage dem. De kæmpede for Sandheden, for Retfærdigheden, for Retten, for Kirken, for Jesus Christus, de ere i Himmelen. Hvis ikke deres eget Blod allerede har aldeles udslettet alle deres Ufuldkommenheder, saa vil Christi Blod, som vore Præster ville frembære for dem, fuldende deres Renselse og aabne dem Portene til den evige Hæder. Hvad den jordiske Hæder angaaer, da have de dermed mere end rigelig bedækket deres Navne, imedens Andre bedække deres Navne med alle Aarhundreders Foragt og Forbandelse. Erer disse ubødelige Dffre for en Sag, som hernedes først vil gaae under med Verdens Undergang. Nogle ere saarede og fangne; atter Andre kæmpe endnu. Mod Revolutionens og Helvedes Bander forsvare de det sidste Bolværk for det

pavelige Kongerige, den sidste verdenslige Sorgen for alle kristelige Samvittigheders Værdighed og Uafhængighed, den sidste Hæder for de europæiske Monarkier." — Af dette Hærebrevs Sprog fremgaaer, at de franske Biskopper godt vide, hvad de maae tænke om Paven's nuværende Uafhængighed, og at de ingenlunde have i Sinde at anstille sig, som om de troede Regjeringens officielle Forsikringer.

— Sorgen udbreder sig altid videre over hele Frankrig; næsten daglig indtræffe Breve fra de tappre Adelsmænd i Kirkestaten, som meddele, at deres Krigstammerater enten ere døde eller saarede; alle disse Familier tilhøre Frankrigs fornemste Adels, og dog har den piemontesiske General Cialdini i sine Dagsbefalinger den Frækhed, at kalde disse Frivillige „Leiesvende og Drukkenbolte.“ Mange Breve fra de reddede, men for det Meste fangne Krigere, blive offentliggjorte i de franske Blade; der udtaler sig i dem et sandt Heltemod og den største Opoffrelse for den hellige Sag, som har krævet saa mange Offere. Saaledes skriver en ung 18aarig Frivillig af høi Adels: „Vi have holdt os tappert. Vi vilde offere vort Liv, Gud har ikke villet det. Vi fortsætte vort Offer, og naar man spytter os i Ansigtet, tænke vi paa vor Frelser. — Pius IX. leve!“ En Anden skriver: „Vi have fegtet som Løver. Ved Castelfidardo vare vi 11,000 imod 60,000 Piemontesere, det var et sandt Slagteri. I 21 Dage har jeg som Seng kun havt den haarde Jord. Desuagtet er jeg rask og munter. — Pius IX. leve!“ I et andet Brev hedder det: „Vi sige det med Stoltthed: vi ere et Offer for vor Hengivenhed for den hellige Kirkes Sag. Vi ere ikke gaaede til Italien for Penge og jordist Hæder, og sjelden har man vel iblandt Fangerne seet saa mange af de fornemste Familier . . . Siig Alle, at vi trods vor Ulykke ere fulde af Mod og Resignation, mere end lykkelige ved at lide for vor Overbeviisning. Jeg er stolt af at tilhøre en Bataillon, som har foretrukket Død og Fangenskab for Flugt.“ — Iblandt de i Slaget ved Castelfidardo gjorte Fanger befinder sig ogsaa Grev Philipp af Tournon, som kun har tjent i den pavelige Armee i een Maaned. Han er en af de rigeste Godsbesiddere i Frankrig. I en Alder af 40 Aar, høiagtet og levende i et lykkeligt Ægteskab, var han ikke tilfreds med, paa den rigeligste Maade at bidrage til Peterspengen og det pavelige Kaan, han vilde ogsaa personlig bringe sig selv til Offer. En saaregen Grund bevægede ham dertil. Han er nemlig en Søn af den berømte Greve af Tournon, som under Napoleon I. var Præsident i Rom, og som er bekjendt ved et fortræffeligt Værk, han har skrevet om Kirkestaten. Omvendtstjøndt hans Faders Minde staaer høit i Rom saavel som i Frankrig, beklagede dog Grev Philipp, at

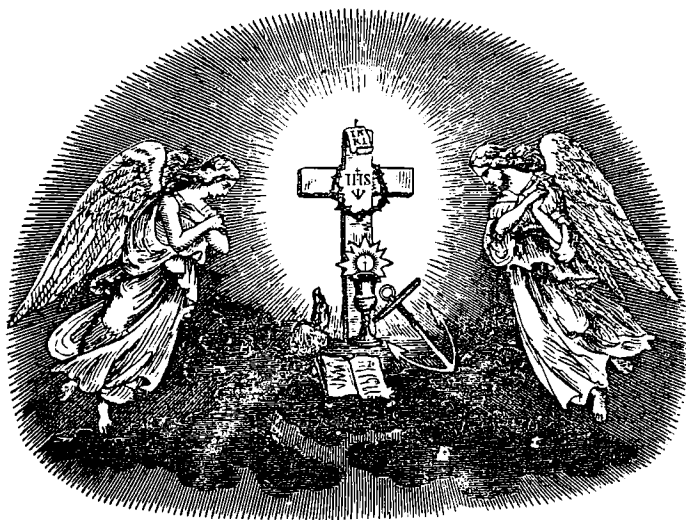
hans Fader havde beklædt denne Post, og alle Tjenester, som han havde viist Kirken, kunde ikke trøste ham. Han troede, at burde udslutte den Skygge, som hvilede paa hans Navns Glæde, og traadte derfor ind i den pavelige Armee. Han ønskede at være den legitime Herskers Soldat der, hvor hans Fader havde været Erobrerens Præfekt. En saadan fin Urespølelse vil ikke kunne begribes af Mange, selv iblandt vort Samfunds høiere Stænder. Men det er nok, at den existerer, og at der endnu gives Hjertes, som derved føle sig opløstede og trøstede.

Paris. Hertuginde af Siz = James paatog sig det tunge Hverv at bringe Marquisse Pimodan Efterretningen om, at hendes Gemal, den ædle Pimodan, havde fundet Helte-døden i Slaget ved Castelfidardo. Hun fandt hende om Morgenen Kl. 7 ifærd med at skrive. „Til hvem skriver De?“ spurgte Hertuginde. — „Til min Mand,“ svarede Madame de Pimodan. „Al,“ sagde Hertuginde, „skriv ikke, han er Krigs-fange!“ Madame de Pimodan betragtede sin Veninde alvorligt og sagde: „De vil stufte mig; min Mand er ikke tagen til Fange, han er død; aldrig vilde man have kunnet tage ham til Fange!“ Derpaa reiste hun sig og begav sig strax til Kirken, for at bede for den dyrebare Ugtefælles Sjæle og offere Gud sit Hjertes Rummer.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 21. Octbr. — 21. Søndag efter Pintsfe. — Broderskab. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messse. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt til Maria's h. og ubesmittede Hjerte for Syndernes Omvendelse.
- Søndagen d. 28. Octbr. — 22. Søndag efter Pintsfe. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messse. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Catechisation.
- Torsdag d. 31. Octbr. er befalet Vigilie = Fastedag til
- Torsdag d. 1. Novbr. — Alle = Helgensfest. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messse. — Kl. 10 Levitmessse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 høitidelig Besper; derefter afspynges den fjerde Bødspsalm „Miserere“*) som Forberedelse til:
- Fredagen d. 2. Novbr. — Alle = Sjæledag. — Form. Kl. 6 og 8 stille Messse. — Kl. 10 høitidelig Sjælemessse.

*) Sfr. „Guldstandig Bonnebog for kath. Christne“ S. 220; eller: „Lille himmelsk Beivier“ S. 133.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

8de Aargang.

Nr. 23. Søndagen den 4de November. 1860.

„Skandinavisk Kirketidende“ udgaaer hver anden Søndag og leverer Subscriberne desuden i Aarets Lob gratis eet eller flere religiøse Skrifter. — Subscription paa denne Tidende indtegnes i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedkommissionair, Sr. Koashtandler **C. N. Blau-**fensteiner, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de tgl. Postkontoirer. Prisen er 4 Rtl. 8 Scl. Kvartalet.

Billeder og Tanker fra Nutiden.

I Stedet for at tale, skulde vi kæmpe; i Stedet for at skrive, bringe Offere; i Stedet for at tænke, af Hjertets dybeste Grund opsende Bønner til Gud, den Almægtige. Det skændigste Bedrageri, den mest uforstammede Ugudelighed har fuldbragt Mørkets Gjerninger og afløret Uretfærdighedens Planer, saa at det neppe mere behøves at vise Verden Dudskaabens Hemmelighed, hvis Tilværelse og Virksomhed de Døde selv bevidne med fræk Pande. Hvad veier et Blad Papir med sine døde Bogstaver i

Afgjørelsernes Bøgtfaal, som Gud bærer i Sin Haand og som ned fra Himmelen, hvor den for længe siden har været forberedt, daler altid dybere og nærmere ned til Jorden, Skuepladsen for de vordende Tilskikkelser! Nat er enhver Tanke, kraftløs enhver Forestilling og Anstuelse, som Mennesket nærer i den snevne Kreds af sin erkjendende Aand. Drag Alt opad, o troende Menneskefjæl, Alt hvad du end speculerer og tænker om Tidens Begivenheder! Lad dine Taarer falde paa de mørke Billeder, som opfyldte Hjertet med Sorg og bange Anelser, og da udghd dem, klagende og dog hengiven, for den Allerhøiestes Aasyn! Tjør dine Tanker af Haab, disse Aandens lyse Gnister, i begejstrede Onsters og inderlige Bønners Gevandt, og lad dem saaledes træde ind i den usynlige Verden! See, Bønnerne ere Hines Aander, som have en god Villie og have et Hjerte i Bryttet for Guds h. Sag. Vær vedholdende i Bønnen! Paa disse Bønnens Aander seer den Almægtige ned i Naade, daglig tæller Han deres Mængde, og naar de have naaet det Tal, som Hans ewige Wiisdom fastsatte, naar Bod og Ydmyghed, Fortrøstning og god Villie ere skulmede op til en Strøm, dyb og mægtig nok til at forfriske Jordens Lande med en ny Aand, da tager Han Magten fra de Onde, deres Gjerninger falde sammen, deres Mlogskab bliver til Skamme, og Menneskene kalde det et Vidunder. Men den Troende har nok vidst, at det maatte stee saaledes; thi hvad den Onde udfører imod Gud, er i sig selv uholdbart, ligesom Taagen, som en eneste Solstraale afspreder; og hvad han har tænkt, ligner Edderkoppens Spind, som den udbreder over Ageren om Efteraaret: Landmandens Ploug kommer, og gjør Jorden tjenlig for bedre Diemed, og de svage Traade, om ogsaa nok saa fiint og omhyggeligt sammentvævede, maae vige for den stærkere Magt.

Men alligevel maae vi tale; thi Talen iler forud for Gjerningen og bereder Veien for den; alligevel maae vi skrive, fordi kun Eenhed og Samhold gjøre stærke og vi ikke finde dette Samhold undtagen ved Skriften, der liig Stormen gennemflyver den Kreds, for hvilken den er bestemt, og, saa meget som den kan og formaaer, drager og river baade villige og uvillige Aander med sig til en ligelig Bevægelse i Tænkning og Villie; alligevel maae vi tænke; thi Tanken ligner Diets Blik. Den viser os Tingene og Menneskene, som de ere og synes, den lærer os at dømme, at gribe den os anviste Deel i Livet og med Klarhed og uroffeligg Trost at have vort Maal for Die.

Derfor ville vi tale og skrive og tænke over det, som tildrager sig for vore Næse, som bevæger alle Samtidige indtil Hjerternes fineste Nerver ved alle de Følelser, Sjælen kan nære, som bevæger Samfundet og alle dets Elementer, og som

vore Efterkommere vilde betragte som Vendepunktet imellem en udløben og en ny begyndende historisk Tid.

Castel=Fidardo og Ancona.

Naar vi vandre mod Syd og tage vor Position paa en af hine høie Toppe af Alpeverdenen, hvorfra den cartaginesiske Feltherre, Hannibal, viste sine Krigere Italiens smilende Sletter og Marker, og hvorfra endnu ofte den Reisendes forventningsfulde Blik stuer ned paa de blaae, glindsende Søer og de smaa deilige Der, der ligesom de Saliges Øyne synes at svømme paa deres rolige Vandspeil, saa vide vi, at den fine blaa Taage, som dækker det Hjerne, for Tiden ogsaa skjuler et Billede af Sorg og Rædsel for vore Dine. Men Aanden gjennembrøder det skjulende Slør, og Billedet bliver synligt, om end ingen Gjenstand affpeiler sig i Dystenen. En Valplads see vi, forladt og eensom; øde ere Høiene, som omslutte de faldne Krigeres Been, og ingen Syd afbryder Stilheden der, hvor endnu nylig den vilde Slagtrummel bruste. Nogle Mål videre og vi see nedstyrtede Mure og Ruiner af faste Værker, sværte af Røg og bestænkede med Blod. Det er Valpladsen ved Castel=Fidardo og Ruinerne af Anconas Fæstningsværker, som frembyde sig for vort Blik.

Helte kæmpede her imod tidobbelt Overmagt, kristelige Stridsmænd imod Uretfærdighedens og Tyranniets Rødsfaber. De trofaste og mest begejstrede Sønner af vor h. Kirke, de mest hengivne og opoffrende Børn af Christenhedens fælles Fader var det, som her udgøde deres ædle Blod og hengave deres fromme Sjæle. De ihukom det ophøiede Ord, som den h. Bernhard engang talte, da han kaldte det kristelige Europa til Kamp imod Islams truende og skumle Magt: Salige de, som døe for Herren, men endnu saligere de, som døe for Herren! — Deres Fødeland, det søde Hjem have de forladt, de have udrevet sig af Faderens og Moderens og alle Kjæres Arme, frasagt sig alle Livets skønne Forhaabninger og Glæder, for med Modets højeste Energi, med alle deres Kræfters yderste Anstrengelse at stride, for i den bitre Smerte af brændende Saar at lide og for i Slagets vilde Trummel at døe for den helligste Sag, som der nogeninde gaves paa Jorden. Og Alle have kæmpet, og Mange have blødt og lidt, og Mange ere faldne — for Herren! Vi prise dem salige med den h. Bernhard. De have med deres Blod aflagt Vidnesbyrd for Kristus, og disse Vidners (vi kunde sige Martyrers) Blod vil være den Sæd, af hvilken nye Stridsmænd udspringe for Guds Rige. Vi kunde kalde dem Martyrer; thi Seiren kunde neppe være deres Formaal. Kun Døden for Troen og for Den, som i Troens Rige er Herrens Stebfortræder, var det hellige Ideal, hvis Syn opflam-

mede deres Kjærlighed til Gud og overstrømmede deres Sjæle med den høiere Indvielse af hellig, krigerisk Begeistring, saa at deres Arme bleve hærdede til Kampens Gjerning og deres Hjertes ikke bævede for den sikre, frygtelige Død.

Den lille Heltefare er ikke slagen, men feigt forraadt og myrdet af Overmagten. Men et saadant Nederlag er en hæderlig Seier. Det er en Seier af det høieste og ædlest Heltemod over vore Dages feige Blødgighed og sneverhjertede Klogskab, som hverken er i Stand til høiere Beslutninger eller til store Gjerninger, en Seier over den lave, materielle Livsanskuelse, som ikke søger Andet i Livet, end behagelig Nybelse og Hvilens trygge Sorgløshed, en Seier af Fortidens frie og ridderlige Aand over den slaviske Afhængighed af Penge og Interesse, over det uselvstændige Kryberi for de herskende Meninger og Tendenser, saaledes som de vanære Nutiden og bruge vore Dages Menneffer kun som søielige Last- og Trækdyr i den slette Tidsaands Tjeneste eller slagte dem som Offere paa dens Alter.

Ordet paa den pavelige Armee er en stor Seier, thi den er et herligt Exempel. Den gamle græske Feltherre Miltiades' Seire lode den unge Themistocles ikke sove. De æggede ham til at fornøje og forstørre dem. Det var Fædrelandskjærlighed i Forbund med personlig Uergjerrighed. Her er det troende Stridsmands uvisnelige Laurbær, kristelige Heltes straalende Hæderskrone, hvis Glands ingen Tidstrøm kan for dunkle; her er det den offerglade Død for Menneffehedens høieste Helligdomme, en evig Fortjeneste hos Gud og en himmelsk Løn, der ligesom manende Aander, ligesom vækkende Tegn fra Himmelen omsvæve og tiltale alle mandige og modige Hjertes, alle kraftige og store Sjæle, at de skulle betræde samme Bane til uforgængelig Hæder og til evig Forherligelse hos Gud og Menneffer. — See! det første Kanonstød giver Signal til Slagets Begyndelse. De Eskarer, som have udbedet sig Vren af det første Angreb, staae ordne og færdige til det haarde og blodige Arbeide. Haanden hviler paa Vaabenet, Diet søger Tjenden, den uretfærdige, den fordærvelige Forstyrer af Freden og den velsignede Lykke, Hjertet banker, thi det iler nu det store Bærf imøde, tusinde Farer true og de høieste Guder ere Prisen for den hæderlige Kamp. Ansføeren træder frem, Dødsforagt og Heltemod lyser ud af hans Afsyn, og „Fremad“ lyder igjennem de tauske Rækker den første, begeistrende Commando. Da tie alle svagere Følelser; enhver Kriger bærer Retfærdighedens Sag i sit Bryst; han veed, at han kan falde, men evig vil han leve med Retfærdigheden og Sandheden der, hvor de evig herske, i Fredens og Huldbødselsens Land. Mægtigt drages de fremad, i Fredens og Huldbødselsens Land. Mægtigt drages de fremad, og om ogsaa Døden gjør deres Rækker tyndere og tyndere, de trænge frem over deres Tjenders Liig. Ansføeren falder; først da voxer

det ubetvingelige Mod ret høit i ethvert Bryst. „Fremad“ lyder fra en anden Mund paany det gamle Commandoord. Altid tættere og nærmere slutte de kæmpende Fjender sig sammen i den forvirrede Hulber og Tummel. Røg og Støv omhulle dem, Blod spruter høit i Veiret, alle Vaaben gjøre deres ødelæggende Virkning. Men endnu kæmper Heltemodet forgjæves, forgjæves udflyder saa meget ædelt Blod; de første Skarer trænge ikke igjennem; Fjendens Mærker ere for tætte; Opgaven gaaer ud over menneskelige Kræfter. Men de, som have seet dette første Offer og derved opflammet deres Mod, følge snart efter. Ikke længe glæder Fjenden sig ved den dyrekjøbte Fordeel. Hans udmattede Geledder vige for det fornødte Angreb; endnu kæmper han; men Seierens Vægtstaaal helber altid dybere og nærmere til Stridsmændene for Ret og Sandhed. Den gode Sags Triumph er vunden, og Velsignelse og Fred vende tilbage til det velsignede Land.

Det er kun et Billede, men et Billede paa Virkeligheden. De skamløst forraadte og i ulige Kamp inbrudede Helte af Kirkens Hær ere kun Fortogten af den store Armee, som maaskee snart vil stride og seire for Guds og Hans Kirkes Sag og for Ret og Retfærdighed paa Jorden. Det ædle Blod, som er udgydt i Strømme, har ikke været noget forgjæves Offer; Synet af det ægger til ridderligt Mod, og de Gjerninger, som hine Tapre have udøvet, ere en Borgen for det endelige Udfald, naar kun Alle, som have besluttet at indvie deres Kraft og Liv for den gode Ret, finde sig forenede i een Keir.

Mordet paa den pavelige Armee er endelig ogsaa derfor en Seier, fordi Kirkens Fjenders **Syfleri** derved er bleven affløret og deres Slethed aabenbar for al Verdens Dine. For dem, som med Opmærksomhed have fulgt Begivenhedernes Løb i de sidste ti Aar, har det rigtignok allerede i lang Tid slet ikke mere været nogen Hemmelighed, hvilket Maal Revolutionen egentlig tilstræber og at den ikke skjælver tilbage for noget Løgnens og Uretfærdighedens Middel, for at naae det. Men den „offentlige Mening“ er bleven vilbledet paa en sand diabolisk Maade, saa at den holdt det for slet og fordærveligt, hvad der i Virkeligheden var meget godt og heldbringende, og omvendt. Saalænge Revolutionen kunde dække sin Dudskaab og Løgn med diplomatiske Sophisteriers og Skingrundes Bæv, saalænge det lykkedes den at skjule sine Hensigter bag politiske Diemed, som den godt forstod at retfærdiggjøre i den deels skuffede, deels af Godmodighed hildede Verdens Dine, gif den volig videre paa sin skumle Bane. Nu er Masketen revet af den, og hvo som endnu kun har en Funke af Forstand, Dømmekraft og god Willie, maa nu i sit Indre forfærdes og skjælve tilbage for den grændseløse Næberdrægtighed

hos dem, som i vore Dage gjerne vilde optræde som Overbringere af „Frihed og Folkelykke“. En Reaction maa nu begynde i de Aander, i hvilke der ogsaa kun endnu er bleven et ganske lille Rum tilbage for den uheldede Tænkning. Rigtig nok ville Ordførerne for det store moderne „Fremskridt“ ikke tie, førend en stærkere Magt sætter Stranke for deres forbandelsesværdige Færd; og de, som troe dem, ville ikke opgive deres barnagtige Uselvstændighed, førend de med egne Dine maae see, at Verden har en anden Skikkelse, end de havde indbildt sig, og at andre Veie føre til Lykke, end de i deres phantastiske Illusion havde troet. Men een Ihs og forstandig Aand, eet mandigt og rebeligt Hjerte, een stor og modig Sjæl opveier hundrede Daarer og feige Uslinge. Og af saadaane ædle Hjerter, derom ere vi overbeviste og derpaa giver hver Dag os nye Beviser, have Dagene ved Castel-Fidardo og Ancona bragt os mange.

Føremedelt disse store moralske Fordele, som den pavelige Hærs heltेमobige Kampe have bragt den gode Sag, have vi troet endnu engang at skulle føre Mindet om de Slag, som nylig ere leverede, frem for vore Læseres Dine. (Westf. Kirchenbl.)

Den h. Stol og det franske Episkopat.

De Hyrdebreve, i hvilke de franske Biskopper anordne Sjælesmeser og Kirkebønner for den faldne General Pimodan og hans Vaabenbrødre, indeholde den allerbestemteste Protest imod Kongen af Sardiniens og hans Medskyldiges sacrilegiske Attentater. Vi meddele som Exempel derpaa nedenfor den høiærv. Biskop af Nantes' Hyrdebeskrivelse i Doversættelse.

Nantes, 28. Sept. 1860.

Herr Pastor!

Store Forbrydelser fuldføres i Italien og have maaaskee allerede nu naaet deres Maal. En Fyrste, som endnu bærer Korset i sit Vaaben, hvis Familie-Traditioner ere i Eet og Alt katholske, hvis Forfædre, Gjenstanden for den h. Stols bestandige Velwillie, tidligere have udghdt deres Blod i alle Verdensdele for den katholske Troes Forsvar; denne Fyrste, som i over 10 Aar har været behersket af troløse Raadgivere og med Begjærlighed søger Leilighed til at skade Kirken i sin Stat, for saaledes at forberede Aanderne paa et aabenbart Brud med

den mildeste af alle Baver, idet han endnu idag for den hele Verden negter sin Deeltagelse i de Attentater, der bleve forberedte i hans Naboers fredelige Stater, Attentater, hvis Resultat han den følgende Dag ligefrem forbeholder sig selv — denne Fyrste har uhyg med sin Armee overfaldet den romerske Kirkes fredelige og værgeløse Besiddelser, uden Krigserklæring, imod al Folkeret, uden al Skamfølelse, netop ligesom Barbarerne vilde have baaret sig ad i de raaste Tider. Den h. Fader, hvem de europæiske Magter kun synes at have forekastet Manglerne ved hans Militairorganisation, for dermed at finde et Paaskud til Anklage, denne h. Fader, der troede sig bedre beskyttet ved den katholske Verdens Respekt og Fyrsternes svorne Ord, end ved talrige Batailloner, havde tilsidst givet efter for de meer og mindre velmeente Fordringer. Han havde appelleret til et ædelt Hjerte, til et af de berømteste Navne iblandt Nutidens store Feltherrer (Camoricière), og under denne tappre Kaarde, ved Hjælp af en exempelløs Energie og Virksomhed, havde der snart dannet sig en lille, men modig Armee. Vort Frankrig havde leveret sit Contingent dertil, og vi ville fra nu af kun med Høiagtelse og Taknemmelighed nævne dem af vort Departement og Diöces, som ilede med at træde ind i denne ædle Krigsfares Rækker, ligemeget om de tilhøre de høiere Stænder eller deres Tro har kaldet dem bort fra det borgerlige Livs bestedne Forhold. Denne Armee var fuldkommen tilstrækkelig, for i Midten af en lykkelig og fredelig Befolkning at kaste de udenfra kommende Oprørsstiftere tilbage eller selv at afværge de revolutionaire Bander, som gjorde sig færdige til fra Neapel at angribe Kirkestaten. Under disse Forhold har hiin Fyrste, som jeg nævned ovenfor og hvem Historien engang vil dømme, uformodet overfaldet Kirkestaten med en Armee paa 60,000 Mand, uden Krigserklæring, i det Haab, at overrumple den lille pavelige Armee og tilintetgjøre den med eet Slag. Og Verden har havt det Skuespil, at denne lille Skare af Helte, i Forhold som een til ti, længe gjorde Seieren stridig, udrettede Vidundere af Tapperhed og bedækkede sig med u dødelig Hæder, idet den bukkede under for Overmagten.

Jeg indbyder de Herrer Sognepræster af min Bispestad og igjennem dem de Troende i deres Sogne, tilligemed mig at bevise hinc den katholske Troes Helte den sidste Ære, og jeg opfordrer hele Diöceset til at deeltage i de Bønner, som vi af saa mange Hensyn ere dem skyldige, fordi vi ikke have været saa lykkelige at dele deres Farer og velsigne disse vore høitelskede Sønner i det sidste Dieblif.

Først og fremmest nævner jeg her den beundringsværdige og heltemodige General Pimodan, som har beriget med ny Glands hiin Familie, der er os saa dhrebar og som i vor Stad

og dens Omegn har betegnet hver Dag i den christelige Kjærligheds Aarbøger med en eller anden offervillig Handling. Derpaa ville vi bede for alle Dvrigte uden Forskjel paa Rang og Stand. Alle den gode Næts og den helligste Sags Forsvarere, alle Troens Martyrer ere vore Brødre. Vi erkjende dem som Lemmer af vor store Familie. Efterat de allerede ere blevne rensede ved deres eget udgydte Blod, ville vi bede Gud, at Han ogsaa vil rense dem fra deres sidste og mindste Pletter; men vi ville bede i det glade Haab, at de allerede skue den evige Salighed, og i vore Sjæles Dybde ville vi selv under Sørgehøitidelighederne juble: „Herre, denne nye Skare af Martyrer priser Dig allerede i Din Glorie!“ (Te martyrum candidatus laudat exercitus.)

Med Bønnerne for de Afdøde ville vi forbinde Bønnerne for de endnu Levende; vi ville bede for Machabæernes lille Skare. Enten denne lille Skare triumpherer, eller den maa bukke under for hine overmægtige Hære, som man uden Dphør samler i Syd og Nord, for at tilintetgjøre den imod alle Verdens Love — den vil have gjort mere paa den høihjerte Paves Opfordring, hvis Rettigheder den forsvare, den vil have gjort mere for Nætsfærdigheden og den sociale Ordens Frelse, end Verdens (saak. Stor-) Magter, som uvirkomme og med Geværret ved Foden see paa denne heroiske Kamp, i hvilken Frankrigs ædleste Blod flyder i Strømme. Ved disse sælles Bønner ville vore Hjerter som Landsmænd og som Katholiker nære de inderligste og varmeste Dnister for den pavelige Armees Overgeneral (Vamoricidre), der i denne efter menneskelig Beregning haabløse Kamp synes os langt større end ved Constantines Erobring og i alle de hæderlige Slag i Afrika, langt større, end dengang, da han modtog Abdel-Kaders Underkastelse, som tidligere var vor Fjende og nu er de Christnes ædle Beskytter i Syrien; ogsaa langt større, end for Barricaberne i Paris i Juni 1849, da de sank sammen for hans Uforsærdethed og Mod.

Seg veed ikke, Herr Pastor! hvilke Begivenheder der foretaae os; men lad os ikke glemme een af vore helligste Pligter, nemlig den, at bevare de til vor Hyrdeomsorg betroede Troendes moralske Sind fra Bildfarelser. Hvad der end ogsaa maatte tilbrage sig, lad os opretholde de store Principer, de evige Principer for Sandhed og Nætsfærdighed; derfor indpræg ideligen og uførtrodent Deres Sognebørn følgende Sandheder, som ingen verdslig Magt nogensinde formaaer at tilintetgjøre:

Udfaldet begrunder ingen Nægt;

Udfaldet og „den fuldbendte Kjendsgjerning“ (fait accompli) retfærdiggjør Intet;

Utroskab og Forræderi ere daarlige Støtter for en Throne;

Rongerne og Verdens Store have i Himmelen en streng Dommer, Som man ikke formilder derved, at man kalder Bølsøggjærningen imod de Svage en „politisk Forholdsregel;“

Gud er langmodig, fordi Han er evig; — og endelig:

Den katholske Kirke er udødelig, og den vil midt igjennem Forfølgelser eller Triumpher, midt igjennem omstyrte Riger og i Glemsel sunkne Thyrstslægter forfølge sin Bane.

Efterat jeg saaledes har anordnet Bønner for de falne Krigere og for dem, som kæmpe endnu, vilde jeg lade et varmt Ønske, som Kirkens Overhoved selv midt i sin store Trængsel bestandig udtaler, forblive uopfyldt, dersom jeg ikke ogsaa anordnede Bønner for hans Forfølgere; han finder dem mere at beklage, end sig selv; thi Livet er kort og Evigheden er lang, og det er forfærdeligt, bebyrdet med saadanne Forbrydelser at falde i den levende Guds Hænder! Vi ville derfor, Herr Pastor, bede for Kirkens Forfølgere og deres Medskyldige. Vi ville bede Gud om, at Han vil borttage det tredobbelte Bind, som ligger paa deres Dine, og, idet vi anvende Christi Ord paa Korset, ville vi sige: „Fader, tilgiv dem, thi de vide ikke hvad de gjøre“; — ja, disse Kirkens Forfølgere og deres Medskyldige mistjende tillige deres Ære, deres Pligter, deres egne helligste Interesser og de Nationers Interesser, hvis Regjering er dem betroet. Pater, dimitte illis, non enim sciunt, quid faciunt! (Nu følge de nærmere Bestemmelser om, hvorledes Sørgegudstjenesten skal afholdes i Kirkerne.)

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Bisættelsen af General Pimodan's Lig fandt Sted med stor Høitidelighed den 3. f. M. i Mariekirken i Trastevere i Rom; alle Cardinalerne, hele det pavelige Hof, General Goyon, den pavelige Nobelgarde og en Afdeling af hvert Troppcorps vare nærværende. Om Aftenen blev Liget bragt til den franske St. Ludvigskirke. Den h. Fader bivaanede selv Sjælemessen for General Pimodan og havde over Portalet til Kirken Santa Maria i Trastevere ladet sætte ham følgende hædrende Indskrift: „Den katholske Verden begræder Georg af Pimodan, den ædle Mand, den tappre Anfører, som hengav sin store Sjæl for den apostoliske Stol; Pius IX., den øverste

Præst, holder ham i sit og den romerske Kirkes Navn sørgende den høitidelige Kiigbegængelse, fortjent ved saa stor Tapperhed og Fromhed."

— Keiserligt Bøste. Som bekjendt har den franske Gesandt i Rom, Hertugen af Grammont, under 7. Septbr. tilstillet General Lamoricière en Depeche, hvori han gav ham den Forsikkring, at Piemonteserne ikke vilde rykke ind i Kirkestaten. Det er den samme, til hvilken Lamoricière hentydede i sin Dagsbefaling ved Ancona og hvorpaa den officielle Giornale di Roma endnu for kort siden har beraabt sig. Er Depechen ægte — og der er neppe nogen Tvivl derom — saa er den pavelige Armee aabenbart bleven et Offer for keiserlig Underfundighed og List. Nu paa engang negter den keiserlige Moniteur denne Depeches Tilværelse og siger bl. A.: „Vi negte formelig denne Depeches Tilværelse.“ Fuldstændig Ophvisning ville vi vel først faae, naar General Lamoricière har offentliggjort sit Mindefkrift om det sidste Felttog. Han er den 14. f. M. ankommen fra Frankrig til Rom, hvorhen han har begivet sig for at aflægge Regnskab for de af ham oppebaarne Penge og tillige samle Materiale til Mindefkriftet, som han agter at offentliggjøre. — Et andet Blad skriver med Hensyn til dette Anliggende: „En pavelig Stabs-officeer, en Mand, hvis Ord er hævet over enhver Tvivl, tilskriver os Følgende: „... Vor Vej gik over Terni, Spoleto og Foligno. Her erfarede vi, at Piemonteserne vare rykkede ind i Pesaro, og at Frankrig havde erklæret, at det vilde modsætte sig deres Indmarche og at der til dette Døgn vilde komme 25,000 Franskmænd med 40 Kanoner Paven til Hielp. Jeg læste med egne Øine den af den franske Gesandt Grammont undertegnede Depeche, som meldte dette.“ Her staaer en ærlig Adelsmands, en ridderlig Kæmpers Ord ligeoverfor Moniteurs Ord. Man vælg! — General Lamoricière ankom, som ovenfor meldt, den 14. f. M. uventet til Rom fra Frankrig. Som bekjendt erklærede han den piemontesiske General Fanti, at man kunde behandle ham som Krigsfange, men at han i intet Tilfælde vilde forpligte sig til ikke mere at kæmpe for Paven og imod Sardinien. Den h. Fader har tilsendt Generalen en egenhændig Skrivelse, som slutter med de Ord: „Hvo vilde altsaa idag, for Gud, for Historien og for Vren, ikke hellere hedde Lamoricière end Victor Emmanuel?“ — Alle den franske Garnisons Officerer i Rom have som bekjendt bivaanet General Pimodan's Kiigbegængelse. Den franske General Goyon havde indstændigt bedet Keiseren om Tilladelse til at maatte bivaane Høitideligheden med sine Officerer; Keiseren lod ham

give den Bæsteb, at han overlod Alt til hans egen Forgodt= befindende; herpaa overlod Generalen det til sine Officerer selv, om de vilde ledsage ham eller ikke. Ikke en Eneste holdt sig tilbage!

Kirkestaten. Om det ulykkelige Slag ved Castelfidardo mangle endnu udførlige Beretninger. Fra Rom erfare vi, at Lamoricière og Pimodan den 17. Septbr. afslagde deres Skriftemaal i Voretto og den følgende Morgen Kl. 4 annam= mede den h. Communion i „den h. Jomfrus Huus.“ Derpaa brøde de op med 6000 Mand og 14 Kanoner, for at bane sig Veien til Ancona igjennem 45,000 Mand og 90 Kanoner. — Slaget begyndte, i hvilket den tappre Pimodan faldt. Hans Heltemod skildres i en Beretning fra Rom saaledes: „Pimodan trængte i Spidsen for en pavelig Colonne frem paa Reconoscering. Hans Soldater fortælle, at han kastede den første og anden sardiniske Forpostlinie og derpaa med et mageløst Mod angreb Hovedcorpset. Bludselig aabnede et skjult, paa en Høi opstillet Batteri paa 14 Kanoner sin Kartæskild. En Kugle traf Pimodan under Diet. „Det er Intet, Børn,“ raabte han, „fremad!“ Da træffer en anden Kugle hans høire Arm; han tager Kaarden i den venstre Haand og commanderer: „Fremad, Børn, fremad!“ En tredie Kugle træffer ham i det høire Been; han bliver paa Hesten og raaber med stærk Stemme: „Gud er med os, Børn, fremad!“ Snart derpaa rammer en Kugle ham midt i Livet — og han faldt. — Om Lamoricière siger den samme Beretning: „Helten fra Constantine kastede sig som en Løve ind i Fegtningen. Alle ere enige i, at han gjorde sande Vidundere af Tapperhed. Generalen syntes næsten at søge Døden, men skulde ikke finde den paa Valpladsen.“ — Ære og Hæder disse ægte christelige Krigere!

Kjøbenhavn. Næsten hele Kirkestaten er nu i Piemontesernes Hænder. Men med denne Nedskrænkelse ved frækt Forræderi og brutal Overmagt er i Grunden endnu intet afgjort. Ved de Troendes Gaver, Peterspengen og anden Hjælp, har det været den h. Fader muligt, nærmest at beskytte Kirkens nedarbejde Besiddelse. Den frækte Overmagt har nebkastet de brave Stridsmænd og udgydt deres Blod i ulige Kamp for Sandhed, Ret og sand Ære. Disse, de Overrundne, men ikke Banerede, have, ved at offre deres Liv, viist, at der i Verden endnu slaae katholske Hjerter, som ere beredte til virkelige Offere; endnu flere gives der, og først nu voxer deres Tal. Hader kun lidt Taalmodighed, forsagte Sjæle; eders Peterspenge bærer fra nu af først rigelige Rentex; thi den katholske Verdens Ære er i det Mindste derved bleven indløst og disse Offere have først

gjort det muligt, at den revolutionaire Sletthed ret maatte vise sig for al Verden i sin hele frække Usfelthed og Nøgenhed. Vel triumpherer for Diebliffet denne nederdrægtige Revolution, den falske, hykleriske Liberalisme jubler offentlig og hemmelig over den lykkelige Skurkestreg imod Kirkestaten, imød den h. Fader; men denne Triumph er sikkert ikke af lang Varighed; det skal Gud i Himmelen til sin Tid nok sørge for!

— En officiel Artikel i Giornale di Roma (den romerske Statstidende) af 6te Octbr. bemærker, at de hidtil under Navnet „Peterspengen“ indkomne Bidrag fra den katolske Verden beløbe sig til 1,600,000 Scudi (circa 3 Mill. Rdlr.) og bringer dertil følgende Erklæring: „Det har været den h. Fader en stor Trøst, i sine Børns Edelmødighed at see det ham af Forsynet givne Middel til at dække de vokende Udgifter indtil et vist Punkt. Og medens han, trods alle de Bryderier, der kunne forvoldes ham, aldrig vilde bekvemme sig til at modtage noget som helst Tilbud om Hjælp, som gjøres ham under hvilke som helst Betingelser fra deres Side, som man kalder Verdens Store, kan han ikke tilbagevise den Gjerning, som den katolske Verdens Troende frivillig vedblive at skjenke ham. . . . Den h. Fader er fast overbevist om, at den Allerhøjstes Forsorg vil forfærte de nærværende Prøvelser, og han har ogsaa det tillidsfulde Haab, at de Troendes fromme og ædelmødige Bistand vil vedblive at mildne en piinlig Nød, der, som vi haabe, kun vil være en snart forbigaaende.“ — Saaledes er da Napoleon's Plan, at sætte Christi Stedfortræder paa Pension, aldeles strandet; den h. Fader har med Værdighed tilbageviist det ligesaa uværdige, som nedrige Tilbud. Ganske affeet fra alt Øvrigt er det snedige Tilbud om „Subsidier“ saa plump, at man kan gjennemskue det ved første Blik. Det forstaaer sig af sig selv, at hverken Napoleon eller hans Staldbrødre ere i Stand til at ophæve Christi Stedfortræders øverste Hyrdeembede; men dette var heller ikke tilfjættet med denne Plan, men kun, at Udøvelsen af det øverste Hyrdeembede og den katolske Kirkes Regjering skulde tjene den keiserlige Politiks Diemed og gjøres afhængige af den. Denne Plan vilde allerede have været fremmet betydeligt, dersom det var lykkedes at bevæge den h. Fader til at antage Tilbudet om saadanne „Pengeunderstøttelser,“ som man oven i Kjøbet — da Løfter og Tractater ikke mere ere en Hvid værd i vore Dage — atter kunde tage tilbage hvert Diebliff, for paa saadan Maade at nøde den h. Stol til Dette eller Hiint, eller dog i det Mindste afholde den fra saadanne Skridt, som de højeste Pligter paalægge den. Alt dette har den h. Fader forhindret derved, at han ubetinget har tilbageviist Tilbudet

og ikke vil modtage Bengeunderstøttelse hverken af de Verdens Magter, som have ranet Kirkens Arvegods, eller af dem, som have seet uvirksomme til ved det stammelige Nan; istedet derfor henvender den h. Fader sig til de Troendes Kjærlighed i den hele katholske Christenhed og anmoder dem om deres Skjerv, den saakaldede Peterspenge. Peterspengen er ikke en ny Skat, som mange kirkesjendtlige og uvidende Folk allerede sige —, men et Kjærlighedsoffer, som den katholske Christen bringer Christi Stedfortræder aldeles frivillig og uden al Tvang. Derfor hedder det heller ikke, som ved en Skat: „Du skal betale saa og saa meget“, men snarere: „Giv Noget, dersom Du vil, og saa Meget som Du vil, og lad Dig derved ikke lede af noget andet Hensyn, end af Din egen Kjærlighed til Den, som er Christi synlige Stedfortræder paa Jorden.“ Ved Tvang er der ingen Betsignelse for Giveren, men netop det frivillige Offer og Kjærligheden er det, som bringer Betsignelse, der sikkert allermindst vil udblive, hvor den ligesvem gives for Jesu Christi h. Sag. —

Belgien. Paa Foranstaltning af Journalen Universel er en Subscription bleven aabnet, 1) for at lade forfærdige en Gressfabel for General Lamoricière og 2) at understøtte de i den pavelige Armee tjenende belgiske Frivillige, eller de Faldnes Familier.

Irland. For Paven. Det Requiem, som Fredagen den 12. f. M. blev feiret i Dublins Domkirke for de tapre Krigere, som i Italien ere faldne som den h. Faders og hans Nættigheders Forsvarere, var storartet. Erkebiskop Cullen, som ved en særlig Hyrdeskrivelse, i hvilken „det franske og engelske Diplomatiets forræderiske Rænter“ tilhørligt blive revsebe, havde indbudt til denne Høitidelighed, holdt Sørgetalen i det fortbhængte, tætsfyldte Gudshus. Den indeholdt, som man nok kan tænke sig, mange skarpe Steder. Saaledes bl. A. følgende: „Hvilket forfærdeligt Ansvar hviler ikke paa den uslykkelige Mands (Victor Emmanuel's) Skuldre, som gaaer ud paa at frarive den h. Fader hans Arvedeel og udgyder Strømme af uslykligt Blod, der raaber til Himmelen om Hevn! Imod al guddommelig og menneskelig Ret, imod al Tro og Trostøb ere den excommunicerede Konge af Sardinien's Bander blevene løsladte mod Kirkens Besiddelse, uden Udforbring, uden Krigserklæring. Desuagtet blive de lovpriiste af den ugudelige franske og den brutaliserede Deel af den engelske Presse, som om de vare Mønstre paa militair Dyd og Tapperhed! . . . Kongen af Sardinien er kun tilsyneladende Anføreren, han bliver drevet af Andre, som ikke ere mindre straffylde

end han selv . . . Hans store Hjelpeshjælper, hans høire Haand, er Dictatoren af Neapel (Garibaldi), en Mand, som man kun kan henregne til Pirater og Fribyttere. Hvorfor han bliver rost saa meget af den engelske Presse, saa rigelig understøttet med Penge fra England, saa mægtigt forstærket ved engelske Eventyrere, vilde ikke saa let lade sig forklare, dersom det ikke var en bekendt Sag, at Dictatoren tjener deres Had til Katholicismen, at han har lagt sin Tilbøielighed til den protestantiske Tro for Dagen derved, at han lod sin Søn opdrage til Protestant*) i England ved en Apostat, og at han overalt bar sit Had til Pavedømmet og den katolske Kirke offentlig til Skue . . . Ligegode for denne Mand staaer Paven, uden Magt, uden Rigdomme, forladt og forraadt af denne Verdens Store, men rolig, taalmodig, fattet, fuld af Mildhed og Barmhertighed, og derhos fast som en Klippe, et ophøiet Forbillede paa Majestæt og Mildhed! Londonerblade sige, at siden O'Connell's Død ingen Høitidelighed har været ledsaget af saa stor Deeltagelse. — Hertil knytte vi den Efterretning, at der ogsaa foranstaltes Pengeindsamlinger i Irland, for at understøtte de i Kampen for Paven faldne Irlændere.

Frankrig. Selv de høieste Officerer, Pelissier, Sebastopols Erobrer, og Andre skjule selv for Napoleon ikke den Deeltagelse og Beundring, som den forraadte Helt indgyder dem. Da Lamoricière blev bagvasket i de radicale Blade, som om der iblandt hans opsnappede Papirer havde været fundet Beviser for hans Forbund med det keiserfjendtlige Parti, kom det til et heftigt Oprin derover imellem Hertugen af Malakoff og Keiseren. Den Første (Pelissier) skal have sagt: "Giv! Jeg maa protestere imod, at man udsætter en ærlig Soldat paa en saadan Maade; Armeen er oprørt derover, og jeg for min Person erklærer, at jeg, paa den Dag Lamoricière vender tilbage til Frankrig, vil række ham Haanden og omarme ham som min Vaabenbroder." Ligesaa bestemt skal Marschal MacMahon, Hertugen af Magenta, have udtalt sig om Piemontesernes Røvertog og Lamoricière's Skjebne. Breden over Forræderiet imod de pavelige Tropper, hvoriblandt der tjene saa mange Franskmænd, gaaer saaledes allerede over i den franske Hær. Det Andet kommer nok siden! — Den 8. Octbr var det hele Indre af Kathedralkirken i Orleans sort behængt; i Midten af Choret stod en Katafalk,

*) Sandelig, man fristes snart til at misunde Protestantismen saadanne heldige og hæderlige Acquisitioner!

i Skibet vaiede Pave Pius IX.'s Vaaben og Insignierne for Pavedømmets geistlige og verdslige Magt. En uhyre Menneskemængde trængte sig ind i Kathedralen. Man saae næsten alle fremragende Personer af de franske Legitiimister og Orleansister, som vare komne fra Paris, for at bivaane Sørgeshøitideligheden for de faldne pavelige Krigere. Ogsaa Præfecten, den keiserlige Statsprocurator og Justitsembedsmændene havde indfundet sig. Kl. 1 besteg den høiærv. Biskop Dupanloup Prædikestolen. Prædikenen af den uforfærdede Kirkefyrste, der kun med Magt undertrykte sine Taarer, gjorde et ubeskriveligt, uforglemmeligt Indtryk. „Uffe alene for Kirkens Ret, sagde han, ere disse Tappre faldne, men ogsaa for Helligheden af det givne Ord og Tractater, for den simple Ret, uden hvilken det borgerlige Samfund heller ikke kan bestaae, uden hvilken der heller ingen Sikkerhed mere gives for Privateiendommen og Personerne.“ „Henrivende var,“ skriver Referenten, „Biskoppens Appel til Frankrigs gamle Ere, hans skarpe Skildring af Piemonts underfundige og uheldige Politik, hvis Attentater var uden Tal og Navn, af de Forjmædelser og Injurier, hvormed det overøste de Ulykkelige, som bleve dræbte af Overmagten og snigmærkede af Forræderiet.“ — Ingen kunde modstaae den høiærværdigste Biskops Veltalenhed. Hr. Berruyer og nogle andre Academikere og berømte Advocater, som vare nærværende, forsikrede aldrig at have oplevet en dybere og høitideligere Virkning. „Denne Virkning vil efterhaanden udbrede sig over det hele katholske og conservative Frankrig,“ tilføier Referenten vistnok med Grund. Iøvrigt skal Offentliggjørelsen af denne Prædiken ikke være bleven forbudt Bladene. I ethvert Tilfælde har den med Rette overalt saa høiagtede og feirede Biskop dybt erkjendt, hvor nødvendigt det er, at Overhyrderne eftertryffeligt og med al deres aandelige Kraft opløste deres Stemme imod den uhyrte Vold og Underfundighed, for at Landerne ikke skulle forvirres og vildledes, men forblive troe og flokke sig tæt om den h. Stol.

Neapel. Garibaldiernes Rhyggeløshed. Medens vore liberale Blade flyde over af Roes over Garibaldiernes „mønsterværdige Krigstugt,“ ville vi her gjengive nogle andre Beretninger om deres Opførsel. Fra Neapel tilskriver man Journalen le Monde: „Italiens Befrieres Ugudelighed aabenbarede sig i Reggio paa den infameste Maade. Garibaldierne holdt et Drickelag i Domkirken. Ved Slutningen af Gildet sendte Garibaldi Bud efter Erkebiskoppen, at han skulde komme og synge et Te Deum. Prælatten svarede: „at det var gaaet vidt nok; at Kirken var vanhelliget.“ Fribytter=

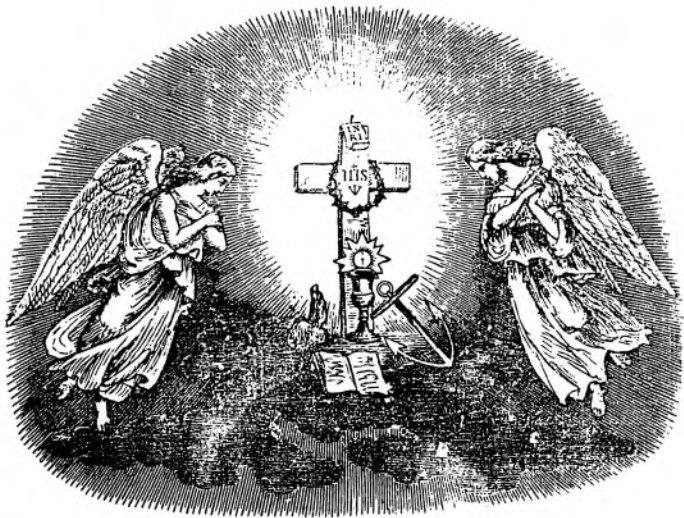
chefen truede Biskoppen med Fængsel. „Gjør hvad Du vil!“ svarede Prælaten. Garibaldi holdt Ord, og Erkebiskoppen er for Tiden i Fængsel.“ — Union meddeler en anden Beretning fra Reggio, som stadfæster Forbrydelsen i den profanerede Domkirke, og tilføjer: „Jeg anfører en lille Episode til Bewis for, at Tøbet ikke falder langt fra Stammen, eller, med andre Ord, at Garibaldi's Søn giver godt Haab om at opnaae de samme Egenstaber, hvorpaa hans Fader i Aaret 1848 har aflagt saa glimrende Prøver i Rom (ved bogstavelig at lade slagte 60 til 80 Præster). Da Garibaldi's Vanditer toge Besiddelse af det erobrede Reggio, kom hans ædle Søn til Domkirken og forbi det erkebiskoppelige Palais. Begge Bygningerne behagede ham, og uden videre gav han sine Folk Befaling til at tage dem i Besiddelse. Alle Paladssets Porte vare lukkede: intet var derfor naturligere for Helten, end at han lod dem slaae ind. For imidlertid at give en Prøve paa sin Behændighed, klatrer han ad en Soile rask op til første Etage, slaaer Vinduerne ind og baner saaledes Veien for sine værdige Kamerater. Efter en lang forgjæves Gjennemfølgning af Bygningen begiver Banden sig ned i Kjelderens, hvorhen Erkebiskoppen og hele Præsteseminariets Personale, Lærere og Disciple, ialt 60 Personer, havde trukket sig tilbage. Derpaa svinges Sablerne, og Tigerens første Tanke var at kaste sig over sit Bytte og dræbe dem allesammen. Erkebiskoppens Forestillinger og sandsynligviis ogsaa nogle Hensyn til Verdens Dom, bevægede den unge Helt til at forandre sin Plan — han sendte sine Fanger hen til at bygge *Barriader*.“ Alt forklarligt; thi hvo kunde tiltroe Garibaldiister nogetsomhelst Hensyn til katholske Præster, da deres værdige Chef endnu fornylig erklærede Bavedømmet for „den civiliserede Verdens Kræftskade!“

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 4. Novbr. — 23. Søndag efter Pinte. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messje. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Catechisation.
- Søndagen d. 11. Novbr. — 24. Søndag efter Pinte. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messje. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.

Kjøbenhavn.

E. Tiers Postoffice.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

Sde Aargang.

Nr. 24. Søndagen den 18de November. 1860.

„Skandinavisk Kirketidende“ udgaaer hver anden Søndag og leverer Subscriberne desuden i Aarets Løb gratis eet eller flere religiøse Skrifter. — Subscription paa denne Tidende indregnes i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedkommissionair, Hr. Kunsthandler C. A. Blaufenstein, store Skjelmagergade 7, og i alle Boglæder; i de danske Stater paa de kgl. Postkontoirer. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. Kvartalet.

Billeder og Tanker fra Nutiden.

Gud er stor, og Mennesket er lille. Guds Tanker omfatte Fortiden, Nutiden og Fremtiden; Menneskets Tanker blive indskrænkede ved dets mere eller mindre rige Forstand og Erfaring. Denne Sandhed giver os en stor Trøst i Nutidens Trængsler og Gjenvordigheder, og meget Lys i den Dunkelhed og Forvirring, som for Tiden synes at herske i Europas offent-

lige Anliggender. Denne Trøst udspringer nærmest af følgende Overveielse. Omfatte Guds Tanker Alt, faa ville vel ogsaa de Planer, som mange Menneſker, der ere kloge og mægtige i Verdens Forſtaad, nu ſøge at udtænke og udføre, finde en Plads i ſamme og tjene til beſtemte guddommelige Siemed. Men naar diſſe Planer, faa ſlette og uheldbringende de end ere i og for ſig betragtede, maae tjene Guds hellige Henſigter, hvorom vi jo ikke kunne tvivle, faa tør vi ogsaa være overbeviste om, at Guds Sag ikke vil lide nogen Skade derved, naar førſt diſſe Dages Tildragelſer ere affluttede. Lader os engang med vor chriſtelige Tro paa Guds almægtige og alviſe Forſyn betragte Tingene noget nøiere! Alt hvad der er i Verden, kunne vi endnu denne Dag idag med den h. Johannes ſige, er Dinenes Lyſt, Rjødets Lyſt og Livets Hoffærdighed. Begjerlighed efter Beſiddelſe, Nydelse og Magt ere de Driveſjedre, ſom ſætte Manges Virkſomhed i Bevægelse og influere paa og danne de politiſke og ſociale Forhold. Det er viſelig i og for ſig ſlette og fordærvelige Kræfter. Heller ikke egne de ſig til at danne de varige Grundlag for Stater og borgerlige Samfund, fordi diſſe beroe paa Udygdhedens, Selofornegtſens og Dpoffrelſens Aand. Diſſe Kræfter og Driveſjedre og det, ſom bliver ſkabt ved dem, have ſaaledes ingen Fremtid. Naar de altsaa ere ſlette og fordærvelige og ikke have nogen Fremtid, hvortil tjene de da? Det fuldstændige og udtømmende Svar paa dette Spørgſmaal kan alene den alvidende Gud give. Derſom vi ſkulde ſvare efter vor Erkjendelſe, faa vilde vi ſige: De ødelæggende Kræfter, ſom for Tiden have faaet Herredømmet i den politiſke og ſociale Verden, og, ſaalænge de exiſtere, ſvæve ſom en truende Ulykkesſty over det menneſkelige Samfund, have den Beſtemmelſe, atter at viſe de Regjerende og de Regjerede Veiene til ſand Lykke og Fred. Tyrſterne ſkulde lære, at de ere til for deres Folks Skyld og at de ikke kunne løſe deres Opgave, naar de ikke agte Guds evige Love og Hans Kirkes Frihed; og Folkene ſkulde ſmage de bittere Frugter, der ufeilbart fremvoxe for dem, ſom ſøge Frelſe i revolutionair Frihedssvimmel, og troe, ved vantro

Oplysning og materialistiskt Fremskridt alene at begrunde Menneskeheds Lykke.

Men er i disse korte Ord den Tjeneste betegnet, som Revolutionen skal yde den gode Sag, saa vilde vi paa den ene Side ikke mere undre os over, at det guddommelige Forsyn har tilladt Alt hvad der har tilbraget sig og maaskee vil tillade endnu Mere af samme Slags, og paa den anden Side leve vi i det faste Haab, at der ogsaa vil komme en Tid, da Udelæggelsens Værk faaer en Ende og Gjenopbyggelsen af det Gode begynder.

Det er den Trøst, som ligger for os i den Sandhed, at alle Menneskenes Planer og Handlinger altid ere indsluttede og medoptagne i Guds vise og hellige Hensigter og blive beherskede af disse, fordi Gud er stor og Mennesket lille.

Men den samme Sandhed giver os ogsaa meget Lys i den Dunkelhed og Forvirring, som for Tiden synes at herske i Europas offentlige Anliggender. Er det Gud, som behersker Verden, saa vil ogsaa Hans endelige Villie tilsidst seire over Menneskenes Villie. Men hvad der er Guds endelige Villie, det vide vi, fordi Han har grundlagt Sin Kirke, for at aabenbare os den. Til hvilken Side vi maae vende os, er der saaledes ingen Tvivl om. Hans Kirke har talt igjennem Den, som Gud har sat til dens jordiske Hoved og derfor udrustet med himmelske Gaver. Lader os derfor følge Kirken, lader os gjøre den Politik, som den følger, til vor egen, saa ere vi sikke paa at vandre paa Sandhedens Wei og faae at see den endelige Seier for den h. Sag, som vi have gjort til vor egen.

Religionen er udødelig, men de timelige Ting ere underkastede Forandring og Forgængelighed. Religion, det vil hos os altid sige saa meget som: den af Kristus givne Aabenbaring, den positive Religion, den af Ham stiftede Kirke. Denne hellige Religion har, affeet fra dens Stifters overnaturlige Bistand, i næsten to Aartusinder drevet sine Rødder ind ikke i noget enkelt Menneskes, men i det menneskelige Samfunds Samvittighed og Fornuft. Denne Religions Aand er bleven Menneskeheds Sjæl. At fornegte Reli-

gionen, at taale, at den tager væsentlig og varig Skade, vilde for Menneſſeheben være et aandeligt Selvmord. At forfalſſe Samvittigheden, at fordunkle Fornuften, at negte Sjælens Tilværelſe, medens den dog lever i ethvert Vem af det menneſſelige Samfund, er et Foretagende, ſom nødvendig maa ſtrande paa ſin Umulighed. Vildfarelsen formaaer nok at forværre Sæderne, forvirre Philoſophien, lede den offentlige Mening paa falſke Veie og ſaaledes gjøre ſig Lovene og Magten underdanige for en Tidlang, men Reactionen af Samvittigheden, af Fornuften og af den offentlige Aand, ſom allerede i ſaa lange Aarhundreder og ligefom af Naturen ere chriſtelige, lader aldrig længe vente paa ſig, og alle falſke Former og Udviklinger i Livet falde da enten ſammen af ſig ſelv eller blive borttagne med kraftig Haand. Saa ſaſt og dth den Jordbund er, i hvilken Kirſens naturlige Fundamenter hvile, ligesaa uholdbare og vaklende ere Grundlagene for alle de timelige Ting, ſom ikke blive behandlede efter Religionens Aand. Videnskaber, Interesſer, Tidsmeninger, ſieblifikke Fornødenheder kunne ikke afgive nogen ſolid Grund, hvorpaa der kunde opføres en varig Bygning. Rigtignok kalder man Videnskaberne en „Naturlov“, de ſelvsyge Interesſer og nye Meninger hedde „Fremſkridt“. Men: „Forſtanden kommer med Aarene“, ſiger et almindeligt Ordsprog. De ſtore Ord tabe ſnart deres Tryllekraft, Aanderne blive ædrue, og hvorledes end den nyere Tids Bygmestere maatte ſammenføie deres Luſtcaſteller, ville dog en Dag Vinene gaae op paa Nationerne, den chriſtelige Samvittighed og den troende Fornuft vaagne, og de nedrive i Frihed og med klart Overlæg, hvad de have opbygget under Bedaaerſens Tvang.

Retten er uomſkiſtelig og har en blivende Bolig paa Jorden og i Menneſſenes Hjerter, men Uretfærdighed er den uhyldede Menneſſejæl forhadet og finder kun et midlertidigt Opholdsſted, naar Vold og Bedrageri have gjort Plads for den. Selv Uretfærdigheden maa laane Rettens Raabe, naar den vil være ſikker paa at vinde noget Viſald. Vilde den optræde i ſin hæslige Nøgenhed, ſaa vilde den ſkamme ſig for ſig ſelv og for Verden. Da nu Retten aldrig kan blive til Uret og den men-

neskelige Natur ikke kan forandres i sin Bevidsthed og Tølelse, saa vil paa Rettens Gebeet ogsaa det Dieblik indtræde, hvor den naturlige Retsbevidsthed stikker og ustandselig bryder sig Vane gennem alle aabne og skjulte Uretfærdigheder. Verden bliver træt af det bestandige Bedrageri og af det uophørlige Hykleri, og Uretfærdighedens Befordrere staae da ligesaa forladte, som Mængden flokkede sig om dem, dengang deres Skuffelser endnu galdt for klingende Mønt.

Gud, Religion, Ret — med denne tredobbelte Maalestof maale vi al Politik og de Kjendsgjerninger, som den fuldbyrder, og Sandheden springer os da ligesom af sig selv i Dinene. Vel see vi da, at Mange, som have bortvendt sig fra Gud, hade og foragte Religionen og træde Retten under Fødder. Men Gud taber ikke Sin Magt, om Menneskene vende sig bort fra Ham, Religionen forbliver det højeste Gode for den menneskelige Samvittighed og Fornuft, om end Lidenskab og Daarskab haane den, og uden Rettens Anerkjendelse kunne ikke engang to Mennesker leve sammen. Gud, Religionen og Retten boe i ethvert Menneskes Bryst, og, hvad der end maatte tilbrage sig i Verden ved uadvortes Kjendsgjerninger, denne Plads ville de ikke tabe, og herfra ville de atter holde deres seierrige og lykfsaliggjørende Indtog i Verden. (Westf. Abt.)

Den katholske Kirkes Stjænhed.

(Fortsat.)

Trettende Capitel.

Kirkeindvielsens Fest.

Pr. En meget smuk og særdeles vigtig Fest skulle vi denne Gang omtale med hverandre. Den hvert Aar tilbagevendende Festslighed selv vil iøvrigt give os mindre Stof til Underholdning, end saa mangen anden Gjenstand, som jeg ved denne Leilighed

faaer Anledning til at forklare eder. Jeg mener nemlig Kirkeindvielsens Fæst.

Simon. For denne Forklaring ville vi være Dem særdeles taknemmelige.

Pr. Først maa jeg sige nogle Ord om de christelige Guds-huses Bestemmelse og Oprindelse i Almindelighed. Deres Bestemmelse er, at det christelige Folk skal samle sig der til fælles Bøn, Offer, Guds Lovprædning, til at høre det guddommelige Ord og annamme de h. Sacramenter. Vel kan man ogsaa bede hjemme og overalt, men intetsteds vil man bede saa godt og kraftigt, som i Kirken, hvor saa mange fromme og andægtige Christnes Exempel, de udvortes Ceremoniers Majestæt og endelig den særegne indvortes Raademeddelelse opløfter den bedende Christnes Sjæl og mægtigere vækker hans Andagt. En Krigshærs Tropper fejgte med større Mod, større Visshed om Seieren, naar de ere samlede, end naar de ere spredte, og en Ild brænder livligere, naar Brændet ligger samlet, end naar de enkelte Stykker ligge spredte. Saaledes forholder det sig ogsaa med de Christnes forenede Bøn i det offentlige Guds-huus, Kirken. — For det Andet er det indviiede Tempel ogsaa et meget smukt Sindbillede paa den hele katholske Kirke, hiint store „de Helliges Samfund“. Ligesom alle sande troende Christne ere aandedigt forenede og forbundne med hverandre i dette Samfund ved den samme Tro, de samme h. Sacramenter, ved Bøn og et gudfrygtigt Liv, saaledes ere ogsaa de i et Tempel forsamlede Troende forenede til een fælles hellig Familie. Og ligesom Christus er vor hele Kirkes Overhoved og Forstander, saaledes have vi ogsaa den samme Jesus Christus personlig og legemlig nærværende hos os og midt iblandt os i Templet i det høihellige Alterens Sacramente. — De christelige Templer ere derfor egentlig ligesaa gamle, som Christendommen selv. Salen i Jerusalem, hvor Frelseren feirede Sin sidste h. Nadvere, hvor Han indstiftede vore Alteres store Hemmelighed, blev netop derved ogsaa ligesom indviet til et christeligt Guds-huus, og den Sal, hvor Apostlene under fælles Bøn ventede den Helligaands Ankomst, var ei heller noget andet. Da derpaa Forsølgelsens Tider

kom, maatte de Troende ofte flygte til underjordiske Gange, Huler o. desl., for uforstyrrede at kunne varetage deres fælles Gudstjeneste, og da vare disse underjordiske Gange (Katakomber) ogsaa blevne til christelige Templer, fra hvilke Guds Priis og de Christnes Bønner stege ligesaa mægtigt og herligt op til Himmelen, som nutildbage fra de herligste Domkirker, og i hvilke Guds Naade strømmede ligesaa rigeligt, som for Tiden i vore prægtigste kirkelige Bygninger.

Simon. Andagten har maaskee lidt været endnu langt større der, end den nu er selv i vore smukkeste Kirker.

Pr. Lader os bestræbe os for, at vi ikke fortjene denne Behreidelse i vor Menighed! — Der blev nu rigtignok ogsaa allerede i den første christelige Tid bygget mange egentlige Templer, men disse bleve næsten hvergang atter ødelagte af Hedningerne. Først da de hedenske Forfølgelser havde ophørt, altsaa omtrent 300 Aar efter Christns, kunde man tænke paa at opføre saadanne herlige og store Bygninger for de Christnes gudstjenstlige Forsamlinger, saaledes som man nu er vant til at see dem. Keiser Constantin den Store var det, som indrømmede de Christne Ret og Frihed til overalt at bygge Kirker. Allerede ved en anden Veilighed har jeg omtalt et Tempel, som Constantin selv lod bygge; hvo husker det endnu?

Simon. Det var den h. Gravkirke i Jerusalem.

Pr. Rigtig; og ligeledes i Rom byggede han saavel i sit Väteranensiske Palads Kirken til den allerhelligste Frelser (Katerankirken), som ogsaa en Kirke til Hre for den h. Petrus (St. Pederskirken). En gammel Overlevering fortæller, at Keiseren ved Udgravningen af Fundamentet til denne sidste Kirke med egen Haand har udgravet tolv Kurve Jord og baaret dem bort til Erindring om de tolv Apostle.

Thom. De har allerede flere Gange omtalt, at Kirkerne ere blevne byggede til visse Helgeners Hre; bygger man da virkelig Kirker for Helgener?

Pr. Enhver Kirke er indviet til Guds Tjeneste og bestemt til de Troendes Forsamling. Imidlertid er det en ældgammel christelig Skik, at opkalde Kirken ved en eller anden

Helgens Navn; man vil derved anbefale selve Bygningen samt den hele Menighed, som forsamler sig der, til hiin Helgens særdeles Beskyttelse og hjærlige Forbønner, og tillige derved ære Mindet om en saadan forklaret Guds Tjener paa en særdeles høitidelig Maade.

Simon. Hidrører ogsaa Kirernes høitidelige Indvielse allerede fra de første christelige Tider?

Pr. Netop paa Constantin's Tid, da de Christne først turde bygge egentlige Kirker, begyndte man ogsaa at indvie disse nybyggede Kirker høitideligt og med stor Pragt. Stor var det christelige Folks fromme Jubel og Glæde ved en saadan Festslighed. Nabolavets Biskopper mødte som Deeltagere eller Besøgende, og ikke sjelden bleve ved saadanne Leiligheder Kirkeforsamlinger holdte, for at raabslaae om de Christnes Vel og Sædernes Forbedring. Saaledes fandt f. Ex. ved en Kirkeindvielse i Antiochia i A. 344, en Forsamling Sted til hvilken halvfemjindstyve Biskopper forenede sig. Biskopperne, som vare tilstede ved en saadan Indvielse, forhøiede og helligede Høitideligheden deels ved deres Prædikener, som de holdt til Folket, deels ved det hellige Messcoffer, som de feirede i den Anledning, og ved deres egen Bøn.

Simon. Jeg kunde nok ønske engang at overvære den høitidelige Indvielse af en Kirke; jeg har allerede hørt Meget om de mangfoldige Ceremonier, som finde Sted derved.

Pr. Jeg skal gjerne meddele eder det Vigtigste derom. Men da maae vi først allerede tale om Grundstenen, der ligeledes bliver høitideligt indviet, naar en Kirke skal bygges. — Dagen før Grundstenens Lægning bliver nemlig et Træfors opplantet paa det Sted, hvor Kirkens Høialter skal staae. Ved dette Christendommens Tegn tager man ligesom Besiddelse af den hele Plads til en hellig og christelig Brug, paa samme Maade som en Feltherre opplanter sin Fane i den Stad, som han har erobret. — Endnu maa jeg bemærke, at vore Kirker, naar ikke vigtige Hindringer ere i Veien, helst blive byggede imod Øst, saa at Choret og Høialteret komme til at ligge mod den østlige Ende.

Simon. Hvorfor da det?

Pr. Solen staaer hver Dag op i Østen, for at opfylde Verden med sit Lys og sin Varme. Vort Lys og vor Sol er Kristus, Som er kommen for at befrie Verden fra dens Mørke og fra Dødens Skygger. Dette bliver billedligt fremstillet paa den mest træffende Maade, idet vi rette Alteret, paa hvilket Kristus stiger ned ved ethvert helligt Messeoffer og paa hvilket Han altid throner i det høihellige Alterens Sacramente, mod den Himmelegn, hvorfra Sollyset daglig kommer.

Simon. Nu lægger jeg først Mærke til, at ogsaa vor Kirke er bygget i denne Retning; jeg har hidindtil aldrig tænkt derpaa.

Pr. Nu Noget om Grundstenens Vægning! Dertil vælges altid en stor Kvadersteen; den skal jo minde os om Hjørne- stenen, som Kristus kalder Sig, og som Bygfolkene have for- skudt men som alligevel er bleven til Fundament. Saavel det Dagen i Forveien opreiste Kors, som ogsaa selve Stenen, blive indvieede af Biskoppen, og denne beder derved Gud om, at Han maa rense, hellige og udvælge dette Sted til Sin Bolig og altid dvæle paa det med Sin Naade, og at altid den sande Tro, Gudfrygtighed og broderlig Kjærlighed maae blomstre paa samme. Sluttelig beder han ogsaa om, at Alle, som i reen og ædel Hensigt have bidraget til denne Kirkes Bygning, maae opnaae og bevare Legemets Sundhed og Sjælens Helligelse. Grund- stenen bliver under Biskoppens Medvirkning lagt ned i Jorden, Fundamenterne blive indvieede, og undertiden selve Pladsen særlig helliget derved, at det h. Messeoffer bliver feiret paa samme under aaben Himmel.

Simon. Det maa jo være glædeligt, at kunne arbeide med paa en hellig Bygning, som bliver begyndt paa en saa from og velsignelsesrig Maade. Hvor langt smukkere maae ikke først selve Indvielsesceremonierne være, naar Kirken engang er fuldbendt!

Pr. Nu ogsaa derom det Vigtigste: Dagen før Indvielsen maa Biskoppen holde kirkelig Faste. Dette skeer for det Første, for at han ved denne fromme Øvelse maa værdigen forberede

sig til den forestaaende hellige Handling. Af samme Grund er det ogsaa en kirkelig Forskrift for ham, at faste Dagen før han meddeler de hellige geistlige Indvielser. En anden Grund dertil er, for derved at antyde for os, at vi engang paa Forherligelsesens Dag ikke kunne indgaae i det evige Gudshuus, i den himmelske Glories Tempel, med mindre vi paa dette mæisommelige Livs Aften have rensset vore Sjæle ved Spægelse og Bødsøvelser. „Om Aftenen følger Graad os til Hvile, og med Daggry oprinder Glæden“ (Ps. 29, 6.). — Fremdeles blive de Reliquier af Helgener, som Dagen efter skulle nedlægges i Høialteret, Aftenen i Forveien tilligemed tre Virafskorn indsluttede i en Kapsel; denne bliver forseglet og opstillet under et Telt, som er opført udenfor Kirkedøren. To Udsfestager med brændende Kerter blive opstillede derved, og for disse Reliquier blive ogsaa Matutin og Laudes af de præstelige Timebønner affungne.

(Fortsattes.)

Christelige Helte.

Den ved forskjellige værdifulde Skrifter langt ud over Frankrigs Grændser berømte Biskop af Poitiers, Msgr. Pie, har den 11te f. M. ved den i Kathedralen i Poitiers for de i den h. Fabers Tjeneste saa æreløst myrdede Krigere afholdte Mindefest holdt en Sørgetale, der er et sandt rhetorisk Meisterstykke, og værdig til at sættes i Rang med den store Bossuet's berømte „Oraisons funebres.“ Formedelt Talens Omfang maae vi her desværre indskrænke os til Meddelelsen af et enkelt Sted, som er indviet Mindet om den ved Castelfidardo faldne 19aarige Grev Georg de Seliand, Stud. juris ved Universitetet i Poitiers. — Den høiærværdigste Taler siger:

„At, jeg skal ikke have den Trøst, at trykke alle dem til mit Hjerte, som jeg velsignede ved deres Afreise til den pavelige Hær! Medens den h. Jomfru tog alle mine øvrige Børn under sin vidunderlige Beskyttelse, har Hærskarernes Gud dog fordret eet Offer; Han har vidst at udvælge Sig det, saaledes som Han altid udsøger Sine Offere, naar Han aabenbarer Sin Barmhertighed. Og dette Offer er den nittenaarige Grev Georg

de Heliand — en blid, from Ungling, Kronen af vor Adel og vor studerende Ungdom, et Mønsterbillede paa Tro og barnlig Ufhyldighed. Aftenen før sin Afreise tilskrev han een af sine tidligere Lærere følgende Ord: „Vi afreise imorgen; min Moder har endnu altid det samme Mod; jeg ønskede at være ligesaa fattet. Skilsmisfen er meget haard; det er maaskee sidste Gang, at jeg seer min Moder og mine Søstre. Jeg trøster mig ved den Tanke, at jeg gaaer til Rom for at forsvare Guds og Hans Kirkes Sag. Dersom jeg vender tilbage til min Moder, saa vil jeg velsigne Gud derfor; dersom jeg falder i Italien, saa har jeg den faste Overbeviisning, at dette er min største Lykke.“ — Nogle Dage før Slaget skrev han: „Naar jeg kan bevare min Samvittighed saa reen indtil Enden, som den nu er, saa vil jeg være heel salig og uden Frygt. Jeg har sikkert Deres og min Moders Bønner at takke for dette.“ Han tilføier: „Man siger, at vi snart skulle slaaes med Garibaldiisterne (disse unge Helte holdt i deres Trofkyldighed et Angreb fra Piemontesernes Side ikke engang for muligt); i mine Tanker beder jeg deres Chef om at vente 14 Dage endnu, indtil jeg bedre forstaaer at haandtere mit Gevær. Men skulde Garibaldi komme imorgen, saa kan han være sikker paa, at ingen Franskmænd vil vige en Tomme. Jeg vil gjøre som min Onkel, General Quatrebarbes. Ved Begyndelsen af Slaget bad han hvergang et „Memorare,“ for at anraabe den h. Zomsfrues Beskyttelse; og derpaa tænkte han paa intet andet end at uddele saa mange Hug som muligt.“

J have, elskede Tilhørere, hørt Sønnen at tale; ville J nu ogsaa høre Moderen? Ord af saadanne Christnes Munde ere Vindesmærker, som man omhyggelig maa bevare, og den Prædikestol, som jeg staaer paa, lider intet Skaar i sin helige Værdighed, naar den fuldstændig offentliggjør dem. „De havde den Godhed — skriver Moderen — at være en anden Fader for min Søn; bed derfor med os, at Gud vil være ham barmhjertig, hvis han endnu har nogle Feil at afsøde. Jeg modtager netop en Skrivelse, som melder mig, at han er falden den 18de ved Castelfidardo — en Kanonkugle borttog hans Hoved. Jeg maa takke Gud, at Han lader min Georg nyde en saadan Lykke, som jeg ikke havde kunnet yde ham, naar han var bleven her; jeg takker Gud i Særdeleshed for de tallose Naadegaver, som Han har forundt mit dyrebare Barn paa hans korte jordiske Løbebane. Lykkeligere end saa mange andre Mødre, har jeg kunnet glæde mig over min Georg's gode Opførsel; jeg har kunnet see, at han benyttede de ham af Dem og hans Forældre givne Lærdomme. For da at bevare ham for de Farer, som han endnu havde at bestaae, og for at modtage

ham med et reent og pletfrit Hjerter, har den gode Gud taget ham igjen til Sig: Hans hellige Navn være lovet!"

Moderen, som taler saaledes, er Enke; Sønnen, som saa høimodig og beredvillig har bragt sig Gud og Kirken til Offer, var hendes eneste Søn, en blomstrende Yngling paa 19 Aar, Arvingen til et stort militært Navn i Anjou'ernes ophøiede Slægt.

Kirkelige Efterretninger.

Kirkestaten. For de sardiniske Generalers Nederdrægtighed have vi et nyt Beviis. Indtil den 28. Sept. var der efter en ti Dages Kanonade endnu ikke falden en Steen af Anconas Fæstningsværker. Da aabne den sardiniske Flaade sin Ild med 400 Kanoner, kastede 13,500 Bomber ind i Staden og bragte Havnebatteriets 18 Kanoner til Taushed — Lamoricière opplantede den hvide Fane, og Underhandlingerne om Overgivelsen bleve indledede imellem ham og den sardiniske Admiral Persano. Fra Ancona faldt ikke et Stub mere. Først da begyndte den sardiniske General og Barbar Cialdini Bombardementet paa den værgeløse Stad, og det varede uafbrudt fra Kl. 7 om Aftenen indtil Kl. 8 om Morgen. Admiral Persano protesterede imod dette Barbarie — forgjæves. Man er ikke overvunden, naar man har saadanne Fjender! Enhver Mand af Tre vil sandelig ikke mere foretrække Victor Emanuel's Seire for Kongen af Neapels Nederlag. „Min Pligt som Konge og Soldat — siger den ulykkelige Frants II. i sin Dagsbefaling — byder mig at minde eder om, at Mod og Tapperhed udarte til Raahed og Vildhed, naar de ikke ere ledsagede af Dyd og religiøst Sindelag. Væver derfor høimodige efter Seieren, skaaner de Fjægne, som ikke kæmpe mere, og yder de Saarede al mulig Hjælp.“ Saaledes taler en kristelig Konge!

Münster. Dgsaa i det Münsterste Diöces begynder man at indføre det nylig stiftede Broderskab til den h. Erkeengel Michael. Det vil vistnok være vore Læsere kjært, at høre de vigtigste Steber af den af Broderskabets Forstanderskab derom udstedte Indbydelse; den indeholder Sandheder, der for Tiden ikke noksom kunne indskærpes alle Katholiker. „Indbydelsen til Katholikerne i Münster" siger nemlig bl. A.: Mange af os — og det er de Træge — benytte den Sætning: „Kirken

staaer paa Klippen" som et Veroligelsesmiddel, uden at tænke paa, at Menneskets Haand ikke skal hvile ørkesløs og at intet enkelt Land for sig har modtaget Forjættelsen om at være den uovervindelige Kirke; mange af os — og det er de Blinde — troe Forsørerne og mene, at det her for Tiden slet ikke gjælder selve Kirken og Pavedømmet, men kun reent politiske Spørgsmaal; andre af os — og det er de Lunkne og Forræderne i vor egen Leir — mene endog (eller foregive at mene), at en al verdenslig Magt berøvet Pave vilde være den bedste Christi Statholder. Disse „oplyste Katholiker“, til hvis vise Dom nylig det sophistiske Lagueronierste Mindefkrift henvendte sig, som bestræbte sig for at give det uretfærdige Raad Udseende af et Retfærdighedens Værk, tale meget om Frelserens og Apostlenes Armød, og at Christi Rige ikke er af denne Verden. Vel vare Frelseren og Hans Apostle fattige; men Paverne vare ogsaa fattige; thi den sande kristelige Armød er ikke væsentlig noget Udvortes, og deres Hjerte hang ikke ved det Timelige, som kun skal tjene til Forherligelse af Guds Rige paa Jorden, og under den tredobbelte Krone og det pavelige Pragtgeraad var visseelig ikke blot den ene h. Pius V. Haarbodsstjorten! Vistnok er Christi Rige ikke af denne Verden, men det er i denne Verden, det er voxet ind i de bestaaende Forhold, i Staternes og Nationernes Historie. Frelseren kom for at løse os ved sin blodige Dødsdød og paa Korset at grunde Kirkens Klippe. Men den grundlagte Kirke blev en Verdensmagt, den skulde ikke forblive en lille Menighed i en Krog paa Jorden, men levende fremstaae blandt alle Folkelag. Den grundlagte og sig videre udviklende Kirke behøvede i Aarhundredernes Løb et Landeie til Bestyttelse imod eensidig national Paavirkning og Dvalestand, saavel som til sin frie, uafhængige Regjering ved dens Overhoved. Forsynet har givet Paverne et saadant: ikke saa lille, at det som en Enclave kunde beherskes eller hvert Dieblit tilintetgjøres ved den politiske Strømning i de omgivende Nabostater; ikke saa stort, at Christi Statholder gif op eller traadte tilbage i den verdslige Fyrste. Italien blev af Gud anvist den Opgave, at være det verdslige Underlag for Kirkens uafhængige Regjering i Petri Patrimonium, og vee Italien, dersom det ikke begriber, at denne Opgave staaer høiere end den phantastiske italienske Eenhed, som ikke bliver baaren af nogen Fortids Historie, og uden et frit, uafhængigt Pavedømme vilde henviisne.

Katholiker! Troer ikke de Folk, som indbilde eder, at fordi Kristus og den h. Apostel Petrus ikke besadde noget verdsligt Landeie, at Paven da heller ikke behøver et saadant, — thi Kristus vil ikke nogen trælbundet Kirke, ikke nogen Pave som Overfognepræst for nogensomhelst fri italiensk Rigsstad, ikke no-

gen Pave som misbrugt Landsbiskop af nogensomhelst ærgjerrig Magt, ikke nogen national Pave for nogetsomhelst bestemt Folk, Han vil ikke noget verdsligt Formynderskab for det aandelige Hoved, ingen Indblanding af ubesviede Magter i Sin h. Kirke. Og naar det var ubetinget sandt, at Alt skulde forholde sig hos Paven ligesom i Frelserens Liv, saa havde hiin aandrige Forfatter havt Ret, som siger os: Da maa han i tre Aar ogsaa drage omkring i Landet og prædike og ved Enden af det tredie Aar lade sig korsfæste! — Seer, Brødre, alle Stingrunde imod Pavens verdslige Magt opfinder den, for hvem Korset er en Vederstyggelighed og som med den verdslige Magt gjerne vilde tilintetgjøre Pave og Kirke! Men hans Haanblangere have travlt med at forstaffe saadanne Stingrunde Indgang i eders Aander og Hjerter. De foregive, at den h. Stols verdslige Magt slet ikke berører det religiøse Liv, og at det politiske og sociale Livs Spørgsmaal ikke have noget med Kirken at gøre. Ja vistnok, man ønsker en Kirke, som er aldeles adskilt fra Livet; en død Kirke, som Ingen mere hører eller jeer, som ikke hindrer Nogen i at drive ugudeligt Politik eller at kuldkaste Samfundets Orden; en Kirke, som indskrænker sig til de fire Vægge af Steenbygningen, og en Pave og Biskopper, som stivnes ved Alterets Marmortrin og saa skulle blive der som Ligg. Det er sandt, at Paven bliver hvad han er, og at Kirken bliver hvad den er, ogsaa uden noget verdsligt Landeie; men saa længe Jorden ikke er beboet af lutter Helgener, vilde Paven uden et saabant Landeie være truet og ufri, Kirken være tralbunden. Og saa længe Gud ikke lader os finde nogen anden Form, som bevarer Pavens Uafhængighed, holde vi fast ved Formen af et verdsligt Landeie, som tusindaarig Besiddelse har gjort ærværdigt og hvorfra Pavedømmet har grundlagt Italiens sande aandelige Størhed og ordnet og ledet Verdensstrømningerne.

— I Münster har der dannet sig en Comitee, for at forære den tappre General Lamoricière, der saa modig har forsvaret Kirkens Rettigheder, et godt Sværd — en Kressabel.

England. I London har der dannet sig en Forening af høitstaaende Katholiker for at overrække General Lamoricière en Kressabel; den 16. f. M. holdt man et forberedende Møde. I Epidfen for den staaer Viscount Fielcing, General Tyler, Mr. Bowyer m. Fl. Omkostningerne for Kressgaven bleve allerede strax rigeligt dækkede. Det mulige Dverfud skal fordeles iblandt de engelske og irske Stridsmænd for Paven. Londoner Comiteen til „Understøttelse for de ulykkelige Christne i Syrien“ beklager i et Opraab, at der fra England kun er indkommen 375,000 Franc. til Offerne for Slaughterierne i Syrien, medens Gaverne for Rebellionens Offere i Indien

have beløbet sig til tretten Millioner Frcs. Det er engelsk „Gudgjørenhed“. Naar det gjelder om at udbrede corrumperede Bibler i katholske Lande, saa offrer det rige England Millioner. Men i Syrien kan Anglicanismen ikke fæste Fod, og hvad bryder den sig ogsaa om de katholske Maroniter og deres Elendighed?

— De engelske protestantiske Blade maae tilstaae, at den kongelige Røver i Forening med sin hylkerste Broder træder al Folket under Fødder i Italien og imod Paven begaaer den største Uretfærdighed; men medens man indrømmer alt dette, jubler man alligevel og giver Røveren Raad, hvorledes han skal fuldende disse og andre Røverier! England kan fra nu af ikke mere sige, at det endnu har Sands for Retfærdighed; det har bevist, at det imod sin bedre Overbeviisning kun følger Lidensskaben. Og hvad er den dybeste Grund til at England jubler over Forbrydelserne i Italien og yder dem ligefrem Bistand med Pengeindsamlinger og „Frivillige“ for Garibaldi? Intet andet end dets diaboliske Had til Paven og Katholicismen. Garibaldi, som lader sine Børn protestantisere i Liverpool i en protestantisk Anstalt, vil uden Tvivl understøtte det, saa at den mulige Stranding af Forsøget paa at protestantisere Italien, ikke kan tilskrives Mangel paa Understøttelse. Men naar man troer at kunne knuse Klippen, hvorpaa Kirken er bygget, ved at styrte Pavens verdslige Magt og saaledes tilintetgjøre selve Kirken, betænker man ikke, at slike Forsøg hidindtil altid kun have tjent til at bestemme netop dem, som gjøre dem.

Frankrig. Moniteuren melder, at Keiseren har modtaget den pavelige Nuntius, som for nogle Uger har „faaet Permission til at reise til Rom“. Et andet Blad skriver: Hidindtil har det endnu ikke været Tilfældet, at en permitteret Gesandt har forlangt en Afstedsaudients, eller at Regjeringsbladet officielt har meddeelt en saadan Permission. Det er derfor tilladt at antage, at vi her have en „maseret Ophævelse“ af de diplomatiske Forbindelser imellem Rom og Paris, men kun fra Rom's Side. Paven føler sig uden Tvivl altfor meget „beskyttet“ af Keiseren! Som vist angives, at Samtalen imellem Napoleon og den pavelige Nuntius (Visgr. Sacconi) har været meget levende. I selve Frankrig bliver det altid ubehageligere for Napoleon. Katholikerne antage en Holdning, der saaer Udseende af en skarp, bestemt Protest. Men Regjeringen synes at have besluttet at optræde imod denne Bevægelse og navnlig „at tæmme“ den saakaldte religiøse Presse. Beviis derfor er den nylig ved et keiserligt Decret befalede Under-

trykkelse af et meget udbredt kirkeligt Blad, Gazette de Lyon.
Leve den keiserlig-franske Frihed!

— Sørgefesten. „Den Ophidselse, som Slaget ved Castelfidardo har fremfaldt i hele Frankrig — skriver Le Monde — vil ikke lægge sig i lang Tid. Det er os umuligt, at nævne alle de Steder, hvor der er bleven afholdt en Sørgegudstjeneste for de i den h. Stols Tjeneste faldne tappre Krigere. Ved alle Bispesæder og i mange andre Stæder er en saadan Høitidelighed bleven afholdt; allevegne viste de Troende den største Deeltagelse, allevegne saacs hiin jamme dybe Andagt, som den 5te October var saa synlig ved Sjælemessen i Kathedralen i Paris.

— Det viser sig nu, at den franske Regjering kun har forbudt Offentliggjørelsen af Listerne over de indkomne Bidrag til Anskaffelsen af en Gressabel for General Lamoricière. Selve Subscriptionen bliver fortsat og alle conservative Blade opmuntre dertil. — For de uheldige Christne i Syrien er ved Foreningen for „Skolen i Orienten“ indtil nu indkommen en Sum af 1,653,160 Francs.

— De pavelige Frivillige, der som Krigsfanger vendte tilbage til Frankrig, undte sig neppe saa megen Tid, at de kunde see deres Familier, men reiste strax tilbage til Marseille, for strax at begive sig til Rom igjen. Mange Andre, begejstrede af deres ædle Exempel, have sluttet sig til dem.

Trykfeil:

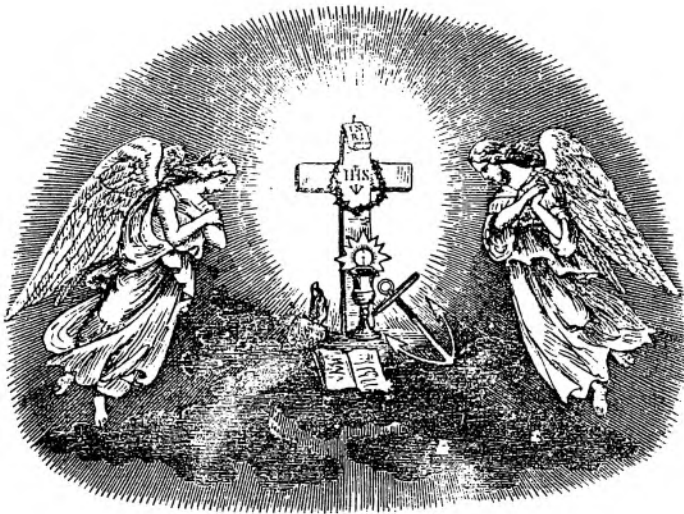
3 forrige Nr. Side 363 Linie 5 fra oven læs: spruder, istedetfor: spruter.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 18. Novbr. — 25. Sondag efter Pintse. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Broderskab. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.
Søndagen d. 25. Novbr. — 26. Sondag efter Pintse og sidste Søndag i Kirkeåret. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt til Dynaelse af en salig Død.

Kjøbenhavn.

S. Friess Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

Sde Aargang.

Nr. 25. Søndagen den 2den December. 1860.

„Skandinavisk Kirketidende“ udgaar hver anden Søndag og leverer Subscriberne desuden i Aarets Løb gratis eet eller flere religiøse Skrifter. — Subscription paa denne Tidende indtegnes i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedkommissionair, Hr. Kunsthandler C. A. Blaufensteiner, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Bøglader; i de danske Stater paa de fgl. Postkontoirer. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. Kvartalet.

Om den sidste pavelige Allocution,

som vi have meddeelt i vort Nr. 22, har den ædle Biskop af Paderborn, Dr. Martin, udstedt til sine Diøcesanere et Hyrdebrev, som paa en særdeles gripende og tiltalende Maade udtaler mange opløstende og belærende Sandheder, hvorfor vi have troet at burde ogsaa give vore Læsere en Oversættelse af de vigtigste Dele af denne Hyrdeskrivelse. Efter at

Biskoppen ordlydende har meddeelt selve Allocutionen af 28. Sept., tilføjer han Følgende:

Saavidt vor h. Faders Ord. Men disse Ord vække en blandet Følelse i mig, elskede Diøcesanere! og jeg haaber, at I ville dele denne med mig. Der bliver nemlig derved for det Første vaft i mig en varm og hjertelig Medfølelse for den betrængte Stilling, i hvilken Christi Statholder for Diebliffet smægter. Thi der gives virkelig ikke nogen uof saa stor Uretfærdighed eller Forsmædelse, som ikke er bleven tilføjet ham; der gives ikke noget Undertrykkelsesmiddel, som ikke er bleven anvendt imod ham: Underfundighed og Trædskhed, Vogn og Forræderi, Meened, røveragtigt Indfald i hans Stater og morderrif Slagtning af de til hans Forsvar tillede Krigere, skjændigt Ran af det ham betroede Kirkegods og af hans retmæssige, med folkeretlige Tractaters Segl beseglede Besiddelse — og Haan og Spot oven i Kjøbet; og alt dette iværksat ved en røverst, forræderst Søn og ved hemmelig Medvirkning eller underfundig Uvirksomhed (Geschehenlassen) af en anden Magthaver, der i den katholske Verdens Dine endog giver sig Skin af at være hans Beskytter og med Pilatus vasser sine Hænder i Usthyldighed. Sandelig, for at Ligheden imellem den h. Fader og hans fornedrede guddommelige Mester og Herre kan være fuldendt, mangler endnu kun Et, elskede Diøcesanere! der mangler kun endnu, at den gode og ædle Pius, denne ædlest af alle Tyrster, der som en sand Fader indslutter hele Christenheden i sit vide elskende Hjerte, at han ogsaa udgyder sit Blod som Martyr for Guds og Kirkens Sag. Jeg spørger, om der for et faderligt Hjerte, som hans, kan gives føleligere Smertex, og om kold Ligegyldighed og Følesløshed hos en Søn af Kirken ligeoverfor saadan Trængsel for Christenhedens Fader vel forraader andet, end en lav og nedrig Sjæl? Jeg haaber virkelig ikke, at der gives Mange iblandt mine Diøcesanere, som ere i Stand til at nære et saadant lavt og nedrigt Sindelag; jeg har i de faa Aar jeg har sthyret dette Diøces, lært at kjende altfor mange gode og ædle katholske Sjæle, til at jeg ikke tværtimod kunde være fuldkommen overbeviist om det Modsatte. Og desuden

er denne Følelse af Deeltagelse og Medlidenskab, som vi skulde vor lidende Fader for hans egen Skyld, her saa meget mere Pligt for os, da han ikke blot lider for sin egen Person, men for os Alle; thi han lider og strider for Interesser, som vedkomme os Alle, han forsvarer hine Rettens og Retfærdighedens Grundsætninger, paa hvilke vort eget Fædreland, paa hvilke vor Forbund, vor Familie, vort Huus og vor Gaard, vor Ro og Sikkerhed, kort sagt, paa hvilke hele det menneskelige Samfunds Bestand og Velfærd berove. Tør disse Grundsætninger hos ham trædes under Fødder, saa tør de det ogsaa i den hele Verden, og der gives da i Verden overhovedet ikke mere nogen Ret, hverken offentlig eller privat; den første den bedste bevæbnede Røver vilde da ligesaa godt ogsaa turde trænge ind i mit Huus, binde Hænder og Fødder paa mig, frarane mig al min Eiendom, og oven i Kjøbet fordre min Tak for at han dog har ladet mig beholde Livet. Dette er egentlig det Spørgsmaal, hvorom det her gjelder, elskede Diöcesanere! lader os gjøre os det saa klart som muligt og ikke lade vor sande Sands forvirres ved nogen løgnagtig, hyklerisk Tale om Frihed og Humanitet. Det gjelder her om det hele velordnede Samfunds, Familiens, Menighedernes, Staternes, Fædrelandets Væren eller Ikke-Væren; det gjelder om den sande Frihed, som er noget ganske Andet, end hiin frække, tøilesløse Frihed for offentlige Mandsmænd og Stratenrøvere, det gjelder her, med eet Ord, om Alt hvad vi kalde timelig og evig Velfærd, og hvo som her kan lukke sit Hjerte, og, som om alt dette var intet, fortsætte sin magelige Gang, skal i det Mindste ikke kunne sige, at han har et sundt Hoved, og at der flaaer et sundt menneskeligt Hjerte i ham.

Den anden Følelse, som den h. Faders høitidelige Tiltale indgyder mig, er Beundring og en retfærdig Stolthed. Eller hvad Andet end Beundring kunde jeg føle, naar jeg seer, at i denne karakterløse Tid, i denne Feighedens og Svaghedens Tid, en svag, hjælpeløs Ddning midt i sin egen Trængsel endnu har Sjælsstorhed og Mod nok til lydeligt at fordomme det frække Overmod, som træder alle guddommelige og

menneffelige Rettigheder under Fødder, og uforfærdet i alle Jordens Fyrsters Navn at forkynde de af en ugudelig Verden forglemte evige Grundsætninger for Ret og Retfærdighed, med Fare for, selv at blive slåbt i Fangenskab eller miste sit Liv ved en leiet Snigmorders Haand?

Ja, elskede Diøsefanere! kun med Beundring og en retfærdig Stolthed kan jeg see op til en saa svag og dog saa heldmodig Olding, jeg erkjender ogsaa i ham den ægte Efterfølger af hine første hæderkrønde Paver, som drog heden smykkede med Martyrdommens Palme, jeg erkjender i ham Dens sande Stedfortræder, som kaldte Sig Sandhedens Konge, og med katholsk Glæde seer jeg i hans Exempel alle Aarhundreders Bekjendelse paa ny at stadfæste sig: „man kan nok trænge den Apostoliske Stol, man kan berøve og mishandle den, men man vil aldrig bringe den til at kalde det Gode ondt og det Onde godt og give Sandheden og Guds evige Love til Priis for lave Interessers.“ Lad denne Stols Fjender derfor kun juble tilligemed hele deres Skare, som, adspredte over hele Jorden, ikke sammenholdes ved noget andet Baand, end kun ved deres Had til denne Stol og deres Had til den christelige Religion overhovedet, lad dem juble over at see Christenhedens Fader for Dieblicket saa betrængt og, efter menneskelig Betragtning, saa dybt fornødret: og lad dem i deres Ruus endog hengive sig til det ugudelige Haab, at Pavedømmets Ende, d. e. den christelige Kirkes Ende, nu snart vil komme. Denne deres Glæde er alligevel forhastet, og deres Haab vil blive til Skamme. Sandhedens Forkyndere kan man dræbe, Sandheden selv bliver evig og uforandret; Paverne døe, Pavedømmet selv vil vedblive at leve, paa den ene afgaaende Væxer af samme vil altid igjen følge en ny, indtil Tiderne ere opfyldte og Kristus vil igjen komme, for at dømme de Levende og de Døde. Og de selv, som nu kun slet skjule deres Glæde over den himmelfriggende Uret, som bliver tilspiet den Apostoliske Stol, og lumst drømme om selvsamme Stols snarlige Fald, de selv maae vide, at de engang skulle døe, at deres Legemer skulle henfaldne og deres Sjæle, hvad enten de ville eller ikke, sternes for Christi Dom-

stol, og da, naar deres Navne og Kirkens Forfølgeres Navne forlængst ere glemt eller kun endnu blive nævnte med Skjændsel — da vil endnu den selvsamme Kirke, paa hvis Fald de nu gjøre saa sikker Regning, leve og den store og ædle Lidelsesmand Pius' Navn endnu blive nævnt med Frefrygt.

Men hvad eder selv angaaer, elskede Diöcesanere! saa kan jeg kun gjentage den allerede udtalte Bøn, at I ville dele mine Følelser. Føler med mig en hjertelig Medlidenhed med eders nu saa betrængte og nedtrykte aandelige Fader, men hder tillige hans Sjælsstorhed og hans mere end naturlige Mod eders Beundrings retfærdige Tribut, idet I netop bygge eders Haab paa, at Gud kun lader den h. Faders Trængsler komme, for ved dem at berede Kirken nye hæderkronede Triumpher. Altid har det været saaledes; altid har Kirken kunnet sige med Apostelen: jeg er stærkest, naar jeg er svag. Allevegne lider jeg Trængsler, men jeg bliver ikke bængstet, jeg stedes i Nød, men jeg omkommer ikke; jeg lider Forfølgelse, men jeg bliver ikke forladt; jeg bliver nedkastet, men jeg gaaer ikke til Grunde. Det er Kirkens Historie igjennem alle Aarhundreder. Den har steds lidt; men dens Lidelser ere netop ogsaa eet af hine straalende Kjendemerker, paa hvilke jeg erkjender den som min Herres og Frelsers Jesu Christi Brud, Som har forjættet sine Apostle ikke verdslige Klæder, men Lidelser, ikke de smigrende Kjærtegn af Jordens Magthavere, men grusomme Forfølgelser; men Han har ogsaa forjættet dem, at Han vil forvandle alle deres Nederlag til ligesaa mange Seire. I Verden, siger Han, ville I have Trængsler, men værer uforfagte: Jeg har overvundet Verden, og eders Bedrøvelse skal forvandles til Glæde, til en Glæde, som Ingen mere vil fratage eder. Og viser Kirkens Liv sig ikke netop som en tro Afbildning (Nachbild) af selve dens guddommelige Stifters Liv, Som herne den ligeledes altid kun var forfulgt, men Som ogsaa netop da, hvor Hans Tjender troede at have aldeles tilintetgjort Ham, lod sin Glorie straalere klarest, overeensstemmende med sit Udsagn: naar Jeg bliver ophøiet, vil Jeg drage Alt til Mig. Det var Jesu Christi Liv og dette maatte derfor

ogfaa til enhver Tid være Kirkens Liv. Den maatte altid være i Trængsel og maatte blive trængt af alle Slags Fjender. Da den h. Augustinus levede, vare Cæsarernes blodige Forfølgelser allerede forlængt forbi: men uophørlig vedvarede endnu Forfølgelserne, Forfølgelser fra Hæretikernes Side, Forfølgelser fra Schismatikernes Side, Forfølgelser fra alle Ugudeliges Side i den hele Verden; og endnu bestandig fandt derfor den omtalte hellige Kirkelærer det nødvendigt, at berolige og trøste Kirkens Børn, som vare bestyrkede herover. O mine Børn, saaledes lader denne h. Lærer Kirken selv svare dem, o mine Børn, I ere bestyrkede fornødest mine Lidelser og de idelige Forfølgelser, som jeg lider: men undrer eder ikke herover! Til disse Forfølgelser er jeg vant fra Ungdommen af (saepe expugnauerunt me a iuventute mea). De samme Fjender, som nu forfølge mig, have allerede forfulgt mig lige fra Abel den Retfærdige, altsaa fra min tidligste Barndom af, og de have desuagtet ikke forhindret mig i at naae en saa høi Alder; (saepe expugnauerunt me a iuventute mea, numquid ideo non perveni ad senectutem?) seer kun paa min ærværdige Alder, seer paa mine graanende Haar; var det den første Gang, at jeg bliver saa betrængt, saa havde I Marsag til at ængste eder, men i Betragtning af, at jeg i saa lang Tid har været vant til Lidelser og ved saa mange Aarhundrevers Erfaring har lært, at Lidelserne ikke kunne skade mig, sømmer det sig ikke, at nære saa bange Bekymringer.

Og finde disse den h. Kirkefaders skjønne Ord ikke ogsaa endnu deres Anvendelse paa vore Dage, elskede Diøcesanere! ja endog ganske fortrinsviis paa vore Dage? og kan man ikke tilraabe alle dem af Kirkens gode Børn, som i deres Bekymring over de skumle Magters Fremskridt imod Kirken og dens øverste Stol ikke sætte nogen Grændse for deres kleinmodige Klager, kan man ikke i den samme Kirkes Navn, i hvis Navn Augustinus forud har trøstet dens Børn, ogsaa med samme Ret paanth tilraabe dem det af ham udtalte opløstende Ord: O, undrer eder kun ikke, mine Børn! og værere ikke bestyrkede over de store Trængsler, som jeg lider; thi jeg har fra Ungdommen af

været vant til disse Trængsler og vil ogsaa denne Gang kun fremgaae saa meget desto herligere af denne Prøvelse; de, som tidligere have bespottet mig, retfærdiggjøre mig nu formedelst mine Trængsler; de, som have forladt mig, vende atter tilbage i mit Skjød, og mange af mine forhen trolose Børn ville maaskee snart igjen omfavne mig som deres elskende Moder.

O Sandhed, elskede Diøcesanere! dette er det rette Svar paa enhver kleinmodig Klage; og jeg beder eder, især i disse Trængslernes Dage, hvor Fristelserne til Kleinmodighed ikke engang forskaane de stærke Sjæle, at vederqvæge eder ved saadanne Tanker og heri søge Trøst og Beroligelse.

Menneskenes Troløshed har naaet sit Hødepunkt, den klarreste Net bliver traadt under Fødder, Hykleri og Løgn føre Regimentet og de Ugudelige juble: men Een lever endnu, Som seer og vaager over al Menneskenes Gjøren og Loden og for Frem, som den h. Skrift siger, selv hele Folketslag ikke ere andet end en Vanddraabe af en Spand: og naar Han lader Gjenvordighedernes Bænder komme over Sin Kirke, hvilken Han har grundlagt fastere end Firmamentet, som er over os, og hvilken Han elsker mere, end alle Sine øvrige Værker, fordi den har kostet Ham mere — saa gjør Han det kun for at gjøre dens Rednings Vidunder desto mere iøinefaldende og for desto øiensynligere at vise os, at det er Ham alene med Sin almægtige Kraft, Som opholder den, ligesom Han ved denne Sin almægtige Kraft ogsaa alene har grundlagt den.

Der er nu endnu tilbage, elskede Diøcesanere! at jeg i Overensstemmelse med den h. Faders Villie formaner eder til fortsat ivrig Bøn. Ingen sige: vi have allerede bedet saa længe og disse Bønner ere alligevel ikke blevne bønheorte. Thi med samme Net kunde jeg da sige til eder: heller ikke Christi Bøn er bleven bønheort, da Han i Gethsemane Have, liggende paa Sit hellige Ansigt, bad til Sin himmelske Fader, at Kalken maatte gaae Ham forbi, hvis det var Hans guddommelige Villie. Men i Virkelighed bliver en sand Bøn aldrig ubønheort; kun gives der endnu andre Arter af Bønheorelse end kun synlig Hjælp og Redning i Nød og Fare. Eller er det maaskee

ikke en Bønhørelse af vore Bønner, at Gud hidindtil har opretholdt vor haardt betrængte h. Fader saa standhaftig midt i hans store Trængsler, og hærdet ham med saa stort Mod; er det ikke en Bønhørelse af vore Bønner, at ikke Kirkens Børn alene, men at selv de fra den Adskilte, saafremt de endnu have ædel Sandhedskjærlighed og Retfjind nok, see og vise hen paa den Apostoliske Stol som det faste Fundament for al Orden, som den uroffelige Skjælsmuur for al menneskelig og guddommelig Retfærdighed! Gud har saaledes hørt vor Bøn, men Han vil, at vi skulle vedblive at bede saa længe, indtil Han, alt efter Sine høiere hemmelighedsfulde Hensigter, ogsaa vil sende den synlige Hjælp og Redning. Og derfor, elskede Diöcesanere! min gjentagne og indstændige Formaning: vedbliver at bede! Jeg veed og jeg erkjender det med Glæde, at der for dette Anliggende allerede er bleven bedet meget i mit Diöces; jeg har — med Taknemmelighed mod Gud udtaler jeg det — jeg har paa mine Embedsreiser iaar truffet paa Menigheder, i hvilke der ikke gives noget Huus eller nogen Familie, hvor ikke Huusfaderen eller Huusmoderen hver Aften tilligemed alle deres Huusfæller bede Rosenkrandsen for den h. Fader. O, hvor dybt har Efterretningen derom rørt mig og hvor har jeg i Anden vel-signet dem, disse brave Menigheder! Bedømmer man Verden kun efter hine Hobe, der paa Livets store Marked, paa Jernbaner og Dampskibe, i Vertshuse og paa Forlystelsessteder, i Skjæftrister og i Dagblade føre det store Ord, saa skulde man troe, at al Gudsfrøgt og Fromhed var forsvunden fra Jorden; men nei, den er ikke forsvunden fra Jorden; i saadanne Menigheder seer og erfarer man, at den ikke er forsvunden! Og saa beder og formaner jeg da alle Menigheder i mit Diöces, at de alle ville efterligne disse Menigheder og vedblive at bede. Og i Betragtning af, at et angerfuldt og sønderknuust Hjerter er et Offer, som Gud aldrig forsmæer, saa forbinder, kjære Diöcesanere! med den vedholdende Bøn tillige et oprigtigt bødferdigt Sindelag, thi først den h. angerfulde Kjærlighed giver Bønnen Vinger, som bærer den igjennem Skyerne. Men desuden tør vi heller ikke tvivle om, at de Lidelser og Træng-

fler, som ere komne over den h. Fader, ere forskyldte af Fleertallet af de Christne og ligeledes af os.

Forbinder ogsaa med Bønnen en forhøiet Bæver for alt det Gode, og opoffrer Gud den himmelske Fader i Særdeleshed eders hh. Communioner for Christi betrængte Statholder paa Jorden.

Ligeledes anfaler jeg til eders fromme Forbønner, elskede Diøcefanere! hine tappre og ædle Krigere, som, drevne af katholic Kjerlighed, fra alle Lande ere ilede til den h. Faders Faner og have fundet en ærefuld Død i Kampen for hans retfærdige og hellige Sag. Disse ædle Stridsmænd have ogsaa kæmpet for os, fordi de have kæmpet for vor fælles Fader og Kirkens hellige Rettigheder, og der tilkommer dem derfor fra vor Side saa meget mere en taknemmelig og from Erindring. Maatte Gud, Gjengjelderen af alt Godt — vi haabe det formedelt Hans Godhed og Barmhertighed — maatte Han tilregne dem deres ærefulde Død som en Gønde for alle maastee tidligere begaaede Synder, maatte Han hidsæt krones dem med Christi Stridsmænds uforgængelige Seierskrands!

Endelig er det den h. Faders Villie, at vi ogsaa skulle forrette Bønner og Forbønner for hans haardnakkede Fjender og Forsølgere, for at de, ihukommende Guds Domme, dog endelig maae standse paa Dødsfælsens Bei og før Indtrædelsen i Evigheden forløse sig med Gud og Kirken ved en oprigtig Bødd.

Sluttelig anseer jeg det ogsaa som en h. Pietetspligt, endnu engang at appellere til eders virksomme Kjerlighed til Gunst for den h. Fader. De Midler, som han behøver til den hele Kirkes Regjering, ere ham for Tiden fraværende, og han er nu bragt saa vidt, at han, for at kunne varetage sit ophøiede Embede, maa modtage kjerlige Gaver af sine Børns Hænder: hder ham da med Glæde saadanne Gaver og anseer det for en stor Binding, at I kunne hde ham dem. Hvad man af Kjerlighed giver til Christi Statholder, giver man fortrinligviis Christus Selv, Som vil belønne det med mangfoldig timelig og evig Velsignelse. Der har, for at hde den h. Fader den fornødne Hjælp saavel ved Bøn som ved Gjærningen, allerede i mange

Menigheder i dette Diøces dannet sig det af den h. Fader approberede saakaldte Michaels=Broderskab, og hvor dette endnu ikke er blevet oprettet, vil det forhaabentlig blive det i den nærmeste Fremtid. Tiltræder dette Broderskab ret talrigt og betænker, at det her gjelder en god, en ædel og hellig Sag, Kirkens og den Apostoliske Stols Interessers Sag. Men skulde dette Broderskab ikke kunne indføres i en eller anden Menighed paa Grund af uoverstigelige Hindringer, saa vil i samme i det Mindste Peterspengen blive indsamlet fra Tid til anden, og jeg haaber, at Ingen vil vise sig karrig i sit Bidrag til den. Thi naar de Ondes Ondskab voxe, saa bør de Godes offervillige Kjærlighed voxe endnu meget mere . . .

Det katholicke Tysklands Adresse til den h. Fader.

Den katholicke St. Severinus-Forening i Wien har ladet udgaae en Adresse til den h. Fader, i hvilken Tysklands Katholiker paany udtale deres dybeste Indignation over de mod den h. Fader forøvede Sacrilegier, og i det Tilfælde, at hans Wiisdom skulde erkjende, at den kirkelige Regjerings Frihed ikkun bliver hindret ved de keiserlig-franske Vaabens „Beskyttelse“ (!?) i Rom, indbyde Hs. Hellighed til at vælge Tyskland til sit midlertidige Opholdssted. Adressen, forsynet med Underskrifterne af de til denne Ende sammentraadte Comiteer i Tysklands forskjellige Diøceser, blev allerede i den første Halvdeel af forrige Maaned gennem den pavelige Nuntius i Wien befordret til sit Bestemmelsessted. Vi give i det Følgende en Oversættelse af Adressens Original, som er affattet paa Latin.

Helligste Fader!

Vi skjælvede i vor inderste Sjæl, da vi hørte den Allocution, som udgik af Deres Helligheds Mund til den katholicke Verden. Hvad vi ikke havde vovet at ane, det er allerede en fulbenbt Kjendsgjerning. Fadermordets græsseligste Forbrydelse — et umaadeligt Sacrilegium — reiser sig imod den bedste, fjærligste Fader. Ugubelighedens aflænkede Horder stormede den hellige Borg af St. Peters Arvegods. Vogterne, den udvalgte Skare af Trofaste af enhver Nation, ligge nedkastebe og

nebslagtede for Sion's Porte. Under skjændigt Edsbrud sammenrottede Røverne sig, for at fornødre Deres Helligheds Sæde i den evige Stad til et bestandigt Fængsel og forvandle Guds Riges Scepter paa Jorden til et Haanens Rør, høieligt efter Tyrannens Vink.

Den ryggesløfeste og hidtil uhorste Fremgangsmaade imod den helligste og retfærdigste Fyrste har styrtet Kirkens frie Regimente, som ved guddommelig Ret er bleven betroet Christi Statholder paa Jorden, i den dybeste Fare, saa at Deres Hellighed, om ogsaa med modstræbende og dybt bedrøvet Sjæl, allerede er tvungen til at tænke paa de yderste Beslutninger og Midler for at redde Kirkens Frihed i dens Overhoved under sikker Beskyttelse.

Sandelig, den katholske Jordkreds vilde ned sænkes i dybeste og fælles Sorg paa hin Dag, da den evige Stad, berøvet den hellige Fader, skulde synke hen i sin faderløse Forladthed. Dog — ikke hvor Rom er, er ogsaa Paven, men hvor Paven er, der er ogsaa Rom. Kirkens, dette mystiske Christi Legemes Frihed fordrer ogsaa Hovedets Frihed, og denne tør ikke være bunden ved et eneste, om end nok saa svag Tvivls Baand.

Intetsteds paa den vide Jord kan Christi Statholder blive beklaget som en Vandstyg; overalt, fra Solens Opgang indtil dens Nedgang, raader hans Rige, finder han sit Fædreland.

Hvor ligger vel den Egn, hvor bygger vel en Stamme, en Nation, der ikke liig Martha med Kjærlighedens høieste Beredvillighed og i Troens høieste Glød vilde længes efter at optage ham som Herre i sit Huis, hvis det skulde behage hans faderlige Wiisdom, at ville skilles fra Jerusalem til den hellige Kirkes Vel?

Saaledes sindede, at ville kappes med vore Brødre af ethvert Tungemaal i Trofskab og Kjærlighed, vove vi allerunderdanigst Undertegnede at hengive os til det Haab, at i Fald Deres Hellighed kommer til at fatte den yderste Beslutning, De da vilde behage at vende Deres Afsyn og styre Deres hellige Vandring's Fjed til hiint christelige Folk, som bygger paa Thydslands vide Strækninger, og tage Deres Sæde midt iblandt hine Stammer, som alt i en lang Række af Tider har bevaret den særegne Pligt, med Trofskab at værne om den Apøstoliske Stol.

Være ville vi Deres Hellighed paa vore Skuldre, omgive Faderen med vore Offere og Bønner som en Vold, og vore Hænder ville beskytte ham, for at Guds Kirke maa blive styrket i Fred og Frihed til Frelse for vore Sjæle! Uden nogen sinde at sætte en Grændse og en Ende for vor Trofskab eller Jubel, ville vi tilbyde hvadsømhøist Sønner af den elskeligste Fader kun formaae at tilbyde, paa det han ikke skal blive tvungen til at tigge sit Brød ved Røverens Dør.

Maatte dette vore Hjerters barnligt hengivne Sprog naae

hen til Deres Hellighed, paa det at Ordet maa blive velsignet og helligt, naar det har fundet Naade hos Faderen!

Men for at vi samdrægtigen maac holde ud til Enden af den hæderlige Kamp, bønfaalde vi, ydmyggt nedkastede for Deres Helligheds Fødder, om den Apostoliske Velsignelse.

Kirkelige Efterretninger.

Rom. I de af Piemonteferne besatte Dele af Kirkestaten har den „almindelige Folkeafstemning“ fundet Sted til Gunst for „Indlemmelsen“ i Sardinien. — Overalt naturligviis — som Turiner=Beretninger sige — „Eenstemmighed,“ paa mange Steder ere endog flere Stemmer blevne afgivne, end der vare Vælgere! Denne Komædie har allerede tabt Nyhedens Interesse. Forøvrigt er den opført meget keitet; men Skuespillerne ere sjffre paa vor Tids Publicum og behøve slet ikke mere at genere eller skamme sig for dette.

England. Sørgehøitid. Den d. 12. October i Katedralen i Dublin afholdte høitidelige Sjælemesse for de i Kirkens Tjeneste faldne pavelige Krigeres Sjæle blev bivaanet af sex Biskopper, foruden tre hundrede Geistlige og en umaadelig Mennekmængde. I næsten alle Irlands Stæder har man feiret en saadan Sørgehøitid, og overalt viste sig den samme talrige Deeltagelse fra Geistlighedens og de Troendes Side. — Ikke mindre betegnende ere Manifestationerne i England. I alle Katedralstæder er en høitidelig Sjælemesse bleven holdt; særlig Dm-tale fortjener Festen i den h. Patriciuskirke i London den 18. October. Istedensfor Cardinal Wiseman, som ved Sygdom var forhindret i at overvære høitideligheden, feirede Hs. Eminences Generalvicar, Dr. Hearn, den h. Messe. Den berømte Convertit, Dr. Manning, Provst af Westminster, holdt Sørgetalen over den retfærdige Sags Martyrer. Før Talen oplæste han en Skrivelse fra Cardinalen, hvori denne bl. A. siger: „Jeg bivaaner i Anden Sørgehøitiden; jeg deler alle gode Katholikers Harme over det af troløse og ugudelige Magthavere paa den h. Faders Besiddelser begaaede Van, jeg deler alle Katholikers Sympathier for deres lidende Overhoved, jeg deler deres Beundring for Paven's tappre og offervillige Soldaters Heroisme.“

Frankrig. Flygtede Biskopper. Flere Biskopper, som af Garibaldi bleve tvungne til at forlade Kongeriget

Neapel, ere flygtede til Frankrig og ere blevne optagne hos Jesuiterne i Glaucarde. De ere: Erkebiskoppen af Sorrento, Kongens forhenværende Opdrager; Erkebiskoppen af Reggio; Biskoppen af Castellamare; Biskoppen af Bovino; Biskoppen af Tunis (i. p. inf.) af Dominicanerordenen. Den forviste Erkebiskop af Neapel, den fromme Cardinal Diario Sforza, opholder sig i Lyon.

— Subscriptionen for Anskaffelsen af en Pressabel til General Lamoricière har en god Fremgang; man haaber i nogle Uger at have 100,000 Fres. teguede. — Efter Forlydende ville Biskopperne af Orleans og Poitiers, Dupanloup og Pie, om kort Tid blive jophviede til Cardinalsværdigheden. Begge Prælaterne ere bekendte som de skarpeste og ivrigste Modstandere af Napoleon's Politik i det „romerske Spørgsmaal.“

Spanien. Liberalisme. I Spanien beløbe de for den h. Stol indsamlede frivillige, saavel som til det romerske Raan ydede Bidrag sig til 30 Mill. Realer (omtr. 2,700,000 Rldr.), hvoraf allerede en Trediedeel er sendt til Rom. Man skulde troe, at man af en Nation med en saadan Iffervillighed kunde vente en Intervention imod den apostoliske Stols Udplyndring, men Spanien har en constitutionel Regjering, der, som det ogsaa andensteds er saa hyppig Tilfældet, er aldeles fremmed for det Folks virkelige Følelser og Overbevisninger, som den foregiver at repræsentere. Da nylig i Deputeretkammeret i Madrid et Medlem stillede det Andragende, „at Regjeringen maatte forsvare og beskytte Christi Statholder med alle de Midler, som staae til dens Naadighed“, erklærede Ministerpræsidenten D'Donnel, at Regjeringen vilde forholde sig fuldkommen „neutral“ i de italienske Anliggender. Carl V's og Philipp II's Spanien er bleven en „neutral Nation“! Og i Sandhed, det liberale Regimente undertrykker dets religiøse Sindelag, dæmper al dets ædle Enthusiasme for en reifærdig og hellig Sag og berøver det al Frihed til at handle. Er det ikke besynderligt, at Dronningen af Spanien ikke engang tør understøtte sin egen Fætter, Kong Franz II. af Neapel, medens Garibaldi faaer Hjælp fra hele Europa? Al Moral og Folket er blive i vor oplyste Tid henviste til Pulterkammeret og remplacerede af Næveretten.

Sardinien. Biskoppen af Piacenza blev den 10. f. M. løsladt efter fire Maaneders Fangenskab. Derimod ere atter andre Biskopper først fornylig blevne fængslede. Keppe har Piemont sat sig i Besiddelse af Kirkestaten, førend Befrielses-Systemet, saaledes som det jo indføres allevegne, allerede er i fuld Virksomhed. Cardinalen af Venevent er jaget ud af Landet, Cardinalen

af Ancona er bleven fængslet, ligeledes Cardinalen af Fesi, og endelig have tre piemontesiske Officerer lagt Haand paa Cardinal de Angelis, Erkebiskoppen af Fermo, og transporteret ham som Fange til Turin. Imidlertid har Victor Emmanuel paa sit Kjøvertog besøgt „det hellige Huus“ i Voretto og bevilget 50,000 Lirer til dets Restauration. O Hykleri!

— I Turin har Senatet antaget Kansloven om „Indlemmelsen“ af Kirkestatens Gebeet i Kongeriget Sardinien med 81 imod 12 Stemmer. Senator Brignole (Hatten af før denne Hædersmand!) havde det Mod, skarpt at dable Regjeringens Politik, og forsvarede saavel Paven's verdslige Herredømme som ogsaa Kongen af Neapels Krone. Minister Cavour's frække Svar var, at det glædede ham, at Regjeringens Politik, uagtet den var revolutionair, dog fandt en kraftig Understøttelse i Senatet; derved blev (hør!) de „Conservatives“ Interesse jikkret (!); de til Neapels Indlemmelse indledede Skridt vare nok en revolutionair Act, men samtidig dermed i høi Grad „conservativ“! Vidterne til Kirkestatens „Befrielse“ stemte ikke med gammel Bedtægt, men Diemedet var helligt (det vil med andre Ord sige: Diemedet helliger Vidterne). Denne Tale har i det Mindste det Gode, at Hykleriets Masse endelig er fuldstændig affastet, og at Cavour nu har offentlig fremskillet sig som de revolutionaire Vanditers Statsminister.

— En ondskabsfuld grusom Veg. Da de sardiniske Kjørefarer vare rykkede ind i Orvieto (i Kirkestaten), underrette de om Aftenen Kl. 8 de derværende Jesuiter om, at de vilde blive skudte den følgende Morgen Kl. 9. Kl. 2 om Morgenen lod man de Ulykkelige vide, at Executionen paa Grund af uforudsæete Omstændigheder skulde gaae for sig strax. Sardinierne førte P. Rectoren bort, toge hans Penge fra ham og spurgte ham om, hvor Meget enhver af de andre Fædre havde hos sig. De lode ham derpaa knæle ned, bandt ham for Diene, blottede hans Bryst og skjød derpaa en Pistol af i Luften. Det Samme skete med enhver af Fædrene, saa at de Andre, som endnu ikke vare førte frem, hvergang troede, at der blev Een skudt af deres Medbrødre. Den Yngste af dem blev vanvittig derover.

Tyrkiet. Slagsmaal ved et Bispevalg. — Man skriver fra Constantinopel, 17. Octbr.: „Igaar blev den nye Patriark for den græsk-schismatiske Kirke valgt af den saakaldte h. Synode, men denne høitidelige Handling fik til Slutningen en eiendommelig Indvielse. Forskjellige Candidater vare repræsenterede ved deres Partier, og da Valget faldt ud til Fordeel

for Biskoppen af Cyrcius (forbi han havde budt sine Vælgere de fleste Penge), faldt de Gjennemfaldnes Tilhængere med tykke Stofte over Seierherreerne paa Valpladsen. Der opstod et almindeligt Slagsmaal, og det forsamlede Folk, som udenfor de lukkede Døre ventede paa at erfare Udfaldet, hørte paa eengang, istedetfor fromme Hymner, et vildt Strig og Spel-takel. Man blev urolig derover og tiltvang sig Indgangen i Valglocalet, hvor man saae Fædrene at hugge løs paa hverandre. Kun med Møje lykkedes det at adskille de for-bittede Kæmpende. To af disse løb med blodige Pander til de tyrkiske Dyrigheder, for at klage. Den saatalbede „hellige Synode“ bestaaer af „Notablerne“ (o: fornemste Vægfolk,) af den græsk-schismatiske Menighed!

— Et i Constantinopel udkommende Blad „Bul-gariet“ — som fremfor alle andre i Constantinopel ud-kommende Blade udmærker sig ved sin Gedigenhed og sine katolske Sympathier — skriver om denne Standale ibl. N. Følgende: „I det Dieblit, da den bulgariske Kirke*) begynder at afryste Schismaets Aag, som i Aarhundreder har tynget paa den, befæster og sanctionerer Gud ligesom denne Beslutning ved de nye Uordener og Adspittelser, som herske i den græske Kirke. Kunde det ogsaa vel være anderledes? Fred og Gendragtighed findes kun i Sandheden og Kjærligheden. Men nu har siden Photius' Schisma Patriarchatet af Byzant mistet Sand-hedens h. Stol. Derfor de stadige, deels religieuse, deels politiske Tvistigheder, som forvirre det græske Folk. Patriarkværdig-heden, Maalet for Ergjerrigheden og Lidenskaberne, bliver ikke mere tilkjendt Fortjenesten og Dyden, men er bleven Prisen for Intriger og Simonie. I den sidste Tid have vi været Vidner til et om muligt endnu sørgeligere Syn. Den græske Geistlighed er nedsunken i en saadan Usædelighed og Uvidenhed, at de oplyste Vægfolk skamme sig ved den og ville reformere den; dette er tilstrækkeligt til at godtgjøre en Kirkes Falskhed; thi hvorledes kunde det geistlige Element modtage en Gjenfødselse ved Vægfolk? Saadanne anmassende Forsøg have altid kun fundet Sted i Bildfarelsernes Kirker. I den sande katolske Kirke derimod, opfylder Den, Som har forjættet, „at ville være hos den indtil Tidernes Ende,“ denne Sin Forjættelse, idet Han leder dens geistlige Overhoved, som veed at forsvare sin Uafhængighed ligeoverfor den verdslige Magt. For denne Uafhængighed have de romerske Paver aldrig ophørt at

*) Den blev løsreven fra den katolske Kirke i det niende og tiende Aarhundrede især ved den træbste Photius' voldsomme Anstrengelser.

kæmpe og kæmpe endnu for den i den ophøiede Pius IX.'s Person. — Siden flere Maanedes har Anarchiet nu naaet sit Høidepunkt i den græske Kirke, og Patriarken Cyrillus blev tvungen til at tage sin Afsted — en Begivenhed, som man i atten Aarhundreder aldrig har oplevet i den katolske Kirke. Der forstaae Paverne at lide Forsølgelse, Forviisning og Død — men de lade sig aldrig tvinge til at gjøre Afstald paa deres høie Embede. Ved det græske Patriarkat have vi derimod oplevet fem eller sex saadanne Abdicationer i de sidste 20 Aar." — „Bulgariet“ beskriver derpaa det ovenomtalte Slagsmaal og slutter med følgende Ord: „Dyrebare Bulgariske Brødre! Hvad skulle vi slutte af disse Standaler og alle disse Jammerligheder? Alenbart er en Kirke, som ikke mere forstaaer at regjere sig selv, mere end nogensinde uduelig til at regjere os, og det er paa Tide, aabent og totalt at bryde med den og vende tilbage til Enhedens fælles Centrum i Rom, til den h. Peter's Kærestol, som af Jesus Christus alene har modtaget Magt til „at vogte Faarene og Lamme.“ Denne rigtignok sildige Tilbagevendelse, som ikke kan skee hurtig nok, vil befrie os fra Medskyldigheden i alle disse Forbrydelser og Sacrilegier, og paa samme Tid vil den bringe os i Besiddelse af Sandheden og Freden.“

Kjøbenhavn. Da Bladet allerede var sluttet, modtog vi ogsaa fra vor Høiarv. Apostol. Provicar, Biskoppen af Dresden a Brück, et Hørdebrev, ved hvilket ogsaa vor herværende Menighed indbydes til at indtræde i det ovenfor S. 400 og i vort forrige Nr. S. 386 og 387 omtalte Michaels=Broderskab og at yde regelmæssige Bidrag til Peterspenge for den h. Fader. Hørdebrevet vil i dansk Oversættelse blive oplæst i Kirken Søndagen d. 9. Decbr.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 2. Decbr. — Kirkeaarets Begyndelse. — 1. Adventsøndag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Catechisation.
- Søndagen d. 9. Decbr. — 2. Adventsøndag. — Maria ubesmitte Indfangelse. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Festsandagt med Forelæsning.
- Alle Onsdage og Fredage i Adventstiden ere befalede Fastedage.
-

Kjøbenhavn.

S. Trøns Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katholske Christne.

Sde Aargang.

Nr. 26. Søndagen den 16de December. 1860.

„Skandinavisk Kirketidende“ udgaar hver anden Søndag og leverer Subscribenterne desuden i Aarets Lob gratis eet eller flere religiøse Skrifter. — Subscription paa denne Tidende indregnes i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Sr. Kønsthandler C. N. Blau, fensteiner, store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de fgl. Postcontoirer. Prisen er 4 Rk. 8 Sk. Kvartalet.

Paulus,

ved Guds Barmhertighed og den Apostoliske Stols Naade
Biskop af Osnabrück

og

Apostolisk Provicar for de Nordiske Missioner i Tyskland
og Danmark, Høvsproclat og Chron-Assistent hos Hs. Pave-
lige Hellighed Pius IX., Doctor i Theologien,
byder den høiærværdige Geistlighed og alle Troende i Bispe-
dømmet og Missionerne Hilsen og Velsiguelse i Herren!

Siden Vi sidste Gang, Elskede i Herren, opfordrede Eder til Bøn for den hellige Fader, have de Forbrydelser, som trænge den Apostoliske Stol, gjort en Fremgang, som er langt værre, end man kunde have ventet. En Tyrste, som under flette Naadgiveres Indflydelse i mange Aar allerede har handlet som en Fjende af den Kirke, som han og hans Folk tilhøre, har nu traadt alle Love for al Retfærdighed, Ære og sædelig Orden under Fødder, og i aabenbart Forbund med Revolutionen er han, uden forudgaaet Krigserklæring, ret paa Røveres og Barbarers Viis, med en stor Armee falden ind i den Romerske Kirkes værgeløse Besiddelser — har han med en tidobbelt Overmagt, understøttet af Løgn og Forræderi, efter en heltemodig Modstand myrdet og tilintetgjort den lille Hær, som under Rettens og Troens Fane havde forenet sig under en berømt Feltherres Overbefaling til Forsvar for den hellige Stols Rettigheder og talte mange af det katholske Europas ædleste Sønner i sin Midte. Den h. Fader er ved en forbryderisk

Voldsogjerning bleven berøvet sin verdslige Fyrstemagt, som vi vare vant til at betragte som en nødvendig Borgen for Kirkeoverhovedets Frihed og Uafhængighed, og han befinder sig nu i Christenhedens Hovedstad paa en Maade som en Fange, idet han bliver tilsyneladende beskyttet, men i Virkelighed behersket af en anden mægtig Fyrste, som nok har Magten, men ikke Villien til at hjælpe ham. Rigeoverfor disse Tilbragelser, som have opfyldt den hele katholske Verden med Smerte og Harme, har den h. Fader i en høitidelig Allocution for Cardinalernes forsamlede Collegium d. 28. Septbr. d. A. frit og uforfærdet udtalt sin Uvillie og Afsty over de imod ham forøvede Forbrydelser, sin dybe Smerte over de mange Edles Stjæbne, som i Kampen for en hellig Sag have fundet Døden paa Valpladsen ved Forræderi og Overmagt, sin Kummer over saa mange af sine Fjenders forblindede og vildledte Sjæle, men tillige sin Fortrøstning til Gud og sit uroffelige Haab paa Dens Hjælp, som har gjort ham til Sin Stedfortræder og til Overhoved for Sin Kirke, der af Ham har modtaget den Forjættelse: at Helvedes Magter ikke skulle faae Overhaand over den. Matth. 16, 18. Han har tillige henvendt sine Ord til denne Verdens Fyrster og Magthavere, mindet dem om Retfærdighedens evige Grundsætninger og henpeget paa de Følger, som nødvendigen ville indtræde, dersom de ugudelige Grundsætninger, som have tjent til Vaastub for de nyeste Forbrydelser imod den Apostoliske Stol, finde ustraffet Udbredelse. Han har endelig paany og indtrængende indbudt alle Troende til at bede for Kirkens Anliggende.

Jeg er overbeviist om, Elskede i Herren, at I tillige med alle Troende tage den inderligste Andeel i den h. Faders Kummer og Smerte, at I styrke og opløste Eder ved hans Tro og Fortrøstning, som gave ham Mod til, midt i sin Sorg og Trængsel, ja midt blandt sine Fjender og Modstandere, at optræde som Sandhedens og Retfærdighedens frimodige Forskynder og foreholde de Vældige af denne Verden deres Pligter. Ja, mine Christne, det er en trøstefuld Sag, at Sandheden og Retfærdigheden nok kunne blive miskjendte, negtede og angrebne, men aldrig besejrede og tilintetgjorte af Verden. Sandheden bliver evig sand, og Ret bliver evig Ret. Røgn og Vold kunne aldrig begrunde Sandhed og Ret. Udsalbet og den fuldenbte Kjendsogjerning, som Rettens ugudelige Fjender nutildags bestræbe sig for at sætte i Sandhedens og Retfærdighedens Sted, retfærdiggjøre ingen Uret og kunne aldrig forandre Sandhedens og Retfærdighedens evige Grundsætninger, selv om Verden skulde blive dem utro; thi de ere uforanderlige, fordi de ere grundede i den guddommelige Villie. — Gud er langmodig, men en retfærdig Gjengjelder og trofast i alle Sine Forjættelser,

navnlig i dem, som Han har givet Sin Kirke og dens Overhoved. Det er en Erfaring af alle christelige Aarhundreder, som altid stadfæster sig paant, at vor hellige Kirke, ligesom dens Stifter, den guddommelige Frelser og Sandheden Selv, af Verden kan blive hadet, bagvasket, forfulgt, trængt, berøvet og mishandlet, men aldrig blive overvunden, at ligesom Frelseren, dens Forbillede, hæderkronet er opstanden fra Korssets Død og af Graven, at saaledes ogsaa Kirken altid fremgaaer af enhver Trængsel og ethvert Nederlag med ny Livskraft og større Herlighed. Thi den Almægtige er dens Beskytter og den Trofaste er dens Hjælp. „Vor Tro er den Seier, som overvinder Verden.“ 1. Joh. 5, 4.

I ere grebne af Deeltagelse og Medlidenhed for Christi saa haardt hjemsogte Statholder. Velan, Elskede! lader det ikke have sit Forblivende derved, viser Eder som sande Børn af Eders Moder, den h. Kirke, af Eders Fader i Christo, den haardt betrængte, ædle og kjærlige Pius! Iler ham til Hjælp, idet I, overeensstemmende med hans Indbydelse, ikke lade af at bede for ham. Da Petrus blev bevogtet i Fængslet, bad de første Christnes Menighed uden Afsladelse for ham, indtil Gud sendte Sin Engel fra Himmelen, som sønderbrød hans Lænker, aabnede Fængslets Porte og befriede Petrus. Apost. Gj. 12, 5. Bliver da heller ikke I trætte af at bede, og forener Eder til daglig fælles Bøn i Eders Hjem saavel som i Kirkerne, opoffer Eders gode Gjerninger, Eders Communioner og Eders daglige Lidelser for Kirkens store Anliggende. Gud, Hvem det ikke har behaget, at føre Sin Kirkens hellige Sag til Seier ved Vaabenmagt, Han vil ved de faldne Heltens Blod og ved Bønghørelse af Eders Bønner sikkerlig føre den til Seier. Bedes da for den h. Fader, at Gud maa styrke ham og holde ham opreist i hans nærværende og i de ham endnu forestaaende Trængsler og Lidelser, at Han maa oplyse og vejlede ham; at Han maa fremsthynde Tidspunktet for Hjælp og Sin hellige Kirkens Seier! Forsømmer heller ikke, at bede for de i den hellige Kamp for Kirkens Sag faldne Krigere, og om Oplysning og Omvendelse for vor h. Faders Fjender og Modstandere. Ophører ikke med at bede! Den vedholdende Bøn er forjættet sikker Bønghørelse, og vi have den faste, paa Kirkens attenhundredaarige Historie grundede Tillid, at Gud ved Sin Kirkens nærværende haarde Prøvelse og Hjemføgelse vil berede den en ny og stor Triumph og ved denne atter tilføre den en stor Skare af de hidindtil fremmede og fra den adskilte Brødre ved Forbønnen af den rene og pletfrie Jomfru og Herrens Moder, af hvis Dyrkelse vor h. Fader har erhvervet sig saa store Fortjenester.

Sluttelig føle Vi os tilskyndede til endnu engang ikke blot

at anmode Eder om Eders Bønner, men ogsaa om Eders virksomme Kjærlighed for den h. Fader. Han er for Diebliffet næsten aldeles berøvet de Indkomster, som for største Delen ydede ham de nødvendige Midler til den hele Kirkes Styrelse; da han godt veed, hvor nødvendigt det er for ham, at være aldeles uafhængig af denne Verdens Tyrster, har han paa det Bestemteste erklæret, at han vil afvise den Understøttelse, som af disse bliver ham tilbuden, og at han til sin Understøttelse kun vil modtage de Troendes frivillige Kjærligheds-gaver, som jo aldrig have manglet hans ophøjede Forgængere selv i de haardeste Forfølgelses Tider. For saaledes at komme den h. Fader til Hjælp baade ved Bøn og ved virksom Kjærlighed, har der allerede i de fleste af Tydsfflands Dioceses og ligeledes i Bort Dioces dannet sig en Forening, det af den h. Fader godkjendte og med rige Afslad benaadede Michael's Broderskab, hvis Medlemmer under den allereneste Jomfru Maria's og den h. Erkeengel og Kirkes særegne Skytsengel Michael's Beskyttelse forbinde sig til daglig Bøn og virksom Understøttelse for den h. Fader. Vi ønske, at denne Forening usfortøvet maa blive indført i alle Menigheder af det Os betroede Sogn, og Vi have paalagt de Herrer Sognepræster det Hverv, strax at gjøre Eder bekendte med dens Statuter og indbyde Eder til at deeltage i den.

Endvidere skal der, saalænge den Apostoliske Stols nærværende betrængte Stilling varer, i alle Kirker, efter forudgaaet Lysning, paa den første Søndag i ethvert Qvartal for Fremtiden foranstaltes en Indsamling af frivillige Bidrag, saaledes som disse allerede i næsten alle Dele af den katholske Verden blive ydede under Navn af „Peterspenge,“ hvilken Indsamlings Beløb hvergang indsendes ved de Herrer Sognepræster til Bort General-Vicariat til videre Befordring.

Naar den guddommelige Frelser har forjættet at ville ansee og belønne enhver Gave, som af Kjærlighed bliver raft den Ringeste af Hans Brødre, som den var givet Ham Selv (Matth. 25, 40.), hvor meget mere vil Han da ikke ansee og gjengjelde det, som vi af Kjærlighed til Ham give Hans Stedfortræder her paa Jorden, som om vi havde givet Ham Selv det!

Fader os derfor glæde os over, Gifede i Herren, at der bydes os Velighed til, i den h. Faders Person at kunne berøse Jesus Christus Selv vor Kjærlighed, og lader os ikke blive træt af, Enhver efter sin Evne, ved Bøn og gode Gjærninger at tage Deel i den store Kamp, som den h. Kirke for Tiden har at føre mod sine Fjender. Gud Selv vil være vor Ven. Hans Betsignelse være og forblive hos Eder Alle!

Forestaaende Descript bliver den første Søndag efter Mod-

tagelsen at oplæse fra Prædikestolen i alle Kirker i Bispedømmet og Missionerne.

Dsnabrid, den 17. Novbr. 1860.

† **Paulus.**

Altmeyen,
Secr.

En Appel til det katholske Folk.

(Udtog af Cardinal=Erkebiskoppen af Köln's Pyrdobrev.)

Siden Vi sidste Gang talte til Eder, elskede Erkebiscejanere! om den h. Stols Trængsler, have i Kirkestaten tilbraget sig Ting, saa uhorste og uheldbringende, som Verden i Aarhundreder neppe har oplevet dem. Ikke tilfredse med den voldelige Borttagelse af en betydelig Deel af Kirkens Besiddelser, ere Kirkens Fjender, fornegtende al Rets- og Skamfølelse, med stigende Formastelighed gaaede frem paa deres ugubelige Veie. De have derved ikke forsmaaet noget Middel, for at udføre deres Hensigt. Først have de ved deres i Kirkestaten omsnigende Agenter forsøgt at udsaae Ophidselsens og Mysteriets Dragetænder, ere derpaa imod al Forventning brudte ind i den h. Peters Arvedeel med Vaabenmagt, ikke i en ærlig Krig, men i et Røvertog, under det utaaaleligt hyllerske Foregivende, at ville gjenoprette den sædelige Ordens forstyrrede Grundlag i Kirkestaten, og under det løgnagtige Paaskud, at ville bringe Folket Eenhed og Frihed og Selvbestemmelsens Ret; de have der midt i Freden, imod al Folkeret, med knusende Overmagt overfaldet, dræbt og adspredt de Forsvarere, som fra alle Lande vare strømmede sammen for at tilbyde deres Arm til den Apostoliske Stols Beskyttelse; de have fængslet Cardinaler, Biskopper og Præster eller jaget dem ud af Landet, og tilsidst sat Kronen paa deres tempelstjændende Forbrydelse ved at plyndre Kirkerne og lægge Beslag paa Kirkegodserne. Gud tillader for Tiden, at de høste i Vold, hvad de have saaet i Forræderi og Lumskhed. De vedblive at dlynge Voldsgjerning paa Voldsgjerning, Kov paa Kov og nedtræde al guddommelig og menneskelig Orden; og til alt det føie de endnu den Haan, at de prise sig selv som Beskyttere af en Religion og Betjendere af en Kirke, hvis første Grundbud for Sandhed og Retfærdighed de kuldkaste og imod hvis øverste Præst de med saa dødelig Krænkelse bruge Vold.

Saaledes jubler da nu Ondskaben, og Ugudeligheden triumpherer. En ny Ræveret skal blive Verdens Ret og Nationernes Lov. I deres Overmod have Fjenderne oversvømmet Kirkestaten; allerede ere deres Skarer leirede rundt omkring lige under den evige Stads Mure, og det er nu kommen saavidt, at den h. Fader kun seer sit Herredømme indskrænket til Rom og en ringe Omkreds af nogle Miil. Følgerne deraf ere uheldsvangre ikke alene for Paven, som Roms Behersker, og for hans Land, men ogsaa for den hele katholske Kirke, ogsaa for os. Som en Fange i sit eget Huus seer den h. Fader sig indsluttet fra alle Sider. Allerede er Tilgangen til den katholske Verdens Hovedstad bevogtet og meer eller mindre hemmet. Den store aandige Livsstrøm, der fra Apostelfyrsten Petri Stol, ligesom fra Kirkens Hjerter, i Aarhundreder flød ud indtil Jordens fjerneste Dele og atter vendte tilbage derfra til Midelpunktet, er forstyrret. Den øverste Hyrdes Forbindelse med Biskopperne, Præsterne og de Troende bliver altid mere hindret, og Kirkens øverste Ledelse maa altid mere komme i Staae; thi de Midler, som Paven saa meget behøver til at underholde sine Raadgivere og Medhjælpere ved Besørgelsen af alle de utalige hos ham til den øverste endelige Behandling og Afgjørelse fra fem Verdensdele indløbende Kirkeanliggender, og som Forsynet i mere end elleve Aarhundreder har forundt ham i Indtægterne af Kirkestaten til hele Kirkens Vel, ere nu tagne i Besiddelse ved Fjendehaand. Det er derfor ikke saa meget Beherskeren af Roms Landeie og hans Stater, men meget mere det Land, som tilhører den hele katholske Kirke og i den alle Katholiker — og derfor ogsaa vort Landeie — som Voldsmandene nu have ranet; og det er derfor heller ikke saa meget Fyrstens Indkomster, som meget mere Ypperstepræstens og den hele Kirkes Indkomster, som de med forbrøderst Haand forholde.

Saadan er for Tiden vor h. Faders Stilling! — Og hvad skulle vi gjøre ligeoverfor saa uheldbringende Begivenheder? Maa ikke ethvert katholsk Hjerter, ja ethvert Bryst, som endnu har Sands for Ret og Retfærdighed, bæve af Smerte og Uvillie over en Gjerning, som, frimodigt og aabent veiet i den evige Retfærdigheds og Sandhedens Vægtstaa, maa blive erkendt som en uhyrt Forbrydelse imod Gud og Hans h. Kirke? Maa ikke en dyb Veemod opfylde ethvert katholsk Hjerter, naar vi see den h. Fader og Kirken værgeløse udsatte for de fjendtlige Angreb; og skulde vi ikke tabe Blodet ved den daglig stigende Trængsel og haabløse fortvivle om vor h. Kirkes Fremtid? Dog nei, vi ere derfor ikke mod- og haabløse. Nei, vi fortvivle derfor ikke om vor Kirkes Fremtid. Endnu ligger den ikke i Gruset. Fattes den end de jordiske Vaaben, for i

den retfærdigste Strid at bekæmpe den uretfærdige Magt, saa er den dog ikke derfor værgeløs. Den svinger et andet Vaaben, et Vaaben, som, siden Herren i Sin Dødstime paa Korset har efterladt Sin Kirke det, tilsidst endnu altid har opnaaet den endelige Seier. Den beder. Og om end, ligesom hist under Korset, om end Kirkens Fjender spotte og haanlee derover og deres Hjelpere og Hjelpershjelpere istemme deres Haanlatter: vi ville derfor ikke lade os vildlede. Lader os bede varmt og inderligt og være varagtige i Bønnen! Endnu er dette Vaaben ikke brudt, ikke heller er det blevet stumpt; endnu er Himmelen ikke lukket, endnu sidder „den Gamle af Dage“ paa Sin uforgængelige Throne*) og har endnu ikke afgivet Sit Verdensregimente til Volds mændene paa Jorden; endnu er Hans evige Lov ikke død og borte, Hans Haand endnu ikke forkortet, og endnu har den ikke glemt (verlernt), hvad den allerede saa ofte har gjort, at slaae løs med Sit Jernriis, at knuse Sine og Sin Salvedes Modstandere som Pottemagervarer**) og tilsidst, naar det er Tid, atter at bringe Sin Orden tilbage i den gruelige Forvirring. Lad Vindene rase og Bølgerne bruse om Kirkens Skib! Frikt Mod, vi frygte ikke; Herren er endnu altid i Skibet og Hans Hjelp vil ikke udeblive.

Nei, Hans Hjelp vil ikke udeblive, naar vi anraabe Ham derom. Lader os derfor bede og ikke blive trætte af at bede. Lader os bede for den betrængte Kirke, at Gud vil afforte dens Prøvelsestid og give den Freden tilbage. Lader os bede for vor høitelskede Pave Pius IX., den hellige Lidelsesmand, hvem hans Tiara er bleven til en tredobbelt Tornekrone. Hvor tungt maa ikke det Kors thyge paa hans Skuldre, hvilket han, i Sandhed „Kors af Kors“, bærer efter sin Herre og Meister!***) Hvor maa hans store Hjerte, saa fuldt af Kjærlighed og Mildhed, være opfyldt af bitter Kummer over sine Fjenders Voldsgjerninger! De, som skulde være hans Børn, pønsse paa hans Fordærvelse; de, som ere kaldede til at være hans Forsvarere, ere blevne hans Bødler; de, som foregive at beskytte ham, rive, ligesom Stridsmændene gjorde ved Herren, Klæderne af Legemet paa ham og give sig til at kaste Lod om hans Klædebon. Og ikke nok, at Helvede anvender sin hele Magt imod ham, vil det oven i Kjøbet endnu føre Forsmædelse og Bagvaskelse, Had og

*) Daniel 7, 9. 21. 22.

**) Davids Pf. 2, 9.

***) Crux de cruce (Kors af Kors) er som bekendt den karakteristiske Betegnelse, som den gamle Spaadom af den h. Erkebiskop Malachias i det 12. Aarh. har tillagt den nuregerende Pave. Den næstfølgende Pave kaldes af ham: lumen in coelo (et Lys paa Himmelen).

Haan i deres giftigste Skikkelser i Marken imod ham. Vel for-
 maaer den smudsige Vandflod, med hvilken Nøderdrægtigheden
 og Gemeenheten nær og fjern forsøge baade i Skrift og Villedede
 at besudle ikke blot hans høie Embede og hans høie Værdighed,
 men ogsaa hans indviiede Person og hans Charakter, ikke at
 naae den rene og sædelige Høide, paa hvilken han som Fyrste,
 som Ypperstepræst og som Menneſte staaer i ubesmattet og ube-
 smittelig Glæde for hele Verden. Men hvorledes maa ikke
 netop hans rene Sjæl med dybeste Sorg see ned paa en saa
 uværdig Fremfærd, som opfylder enhver uheldet Følelse med
 ubefrivelig Væmmelse! — Sandelig, Enhver, i hvis Bryst der
 endnu staaer et menneſkeligt Hjerte, maa føle sig fuld af den
 inderligste Deeltagelse for den ædle Pius, som staaer der saa
 mild og hengiven og tillige saa klippefast i urokkelig Værdighed,
 og hvis ophøiede Holdning alene allerede er en saa stor Lære
 for Fyrsterne og Folkene. Maatte den kun ogsaa blive er-
 kjendt overalt, til Frelse for Fyrsterne og Folkene! — Men
 den høihjerte Pave — derom bede vi af Hjertensgrund, —
 maatte Gud, for Hvis hellige Sag han lider og strider, for-
 unde ham Kraft, Mod og Trøst indtil Befrielsens Dag!

Dog ikke blot med Bøn skulle vi staae vor hellige Fader
 bi i hans Trængsler, — vi skyldte ham ogsaa vor virksomme
 Understøttelse, og han har en fuldgylldig Ret til den. Herren
 har sat ham til Apostelen Peter's Efterfølger, givet ham Nøg-
 lemagten til at binde og løse og overdraget ham at vogte Hans
 Faar og Hans Lam. Han er derfor den hele Hjords øverste
 Hvirvel og alle Lemmernes synlige Overhoved. Han skal hævde
 Troens Enhed og Reenhed, det fulde Tal og Ulkrænkkeligheden
 af de syv Sacramenter, den rene Kirketugt og det kristelig-
 kirkelige Livs Orden. Fra hans Apostelstol udgaaer i alle Kirke-
 anliggender den sidste og øverste Kjendelse. Han styrer den hele
 Kirke. Men Midlerne, som han behøver til Udøvelsen af dette
 store, den hele katholske Christenhed omfattende Embede, blive
 ham nu forholdne. Derfor staaer det nu til os at staae ham
 dem, saameget som vi kun formaae. Og vi formaae det, naar
 vi kun ville. De Troendes Hengivenhed har allerede engang i
 de tidligere Aarhundreder ydet en aarlig Kjærlighedsafgift til
 den Apostoliske Stol i Rom. De kaldte denne Gave „St.
 Peterspenge.“ Det staaer nu til os, at fornye hiin fromme
 Skik og efter de fromme Forfædres Exempel, som trofaste, el-
 ffende Børn, at komme vor hellige Faders Nød til Hjælp ved
 Offeret af Peterspenge. Denne Gave gjælder ikke hans Person
 og personlige Fornødenheder. Hans apostoliske Simpelhed be-
 høver ingen Skatte til sig selv. Peterspenge gjælder hans
 ypperstepræstelige Embede, hans Værdighed som Overhvirvel og
 hans frie og uafhængige Stilling og Virksomhed for den hele

Kirke, for at den hele Kirkes Regjering derved bliver gjort mulig og Forbindelsen med Biskopperne og Præsterne vedligeholdt. Pius behøver ikke Peterspenge; men vi behøve den, — vi offere den til os selv og til vor egen aandelige Velsærd. Om end Jordens Mægtige, lebede af hvilken som helst Hensigt, tilbyde den hellige Fader deres Hjælp: han kan, han vil ikke modtage den; thi han maa være fri for og uafhængig af Fyrstehjælp, Kongenaade og Keisergunst. Han tør ikke skylde Noget paa Jorden Lydighed for Sølvpenge, ikke blive nogen Monarks Tjener og Lehnsmænd for Vasal=Løn. Han tør ikke stige ned fra den høieste Throne, paa hvilken Forsynet har sat ham, for at indtage en Patriarkstol, han tør ikke blive een Nations Primas (øverste Biskop), være den end nok saa stor. Nei, han er Pave, og Pave maa han vedblive at være, Apostlenes Fyrste, Biskoppernes Biskop, alle Troendes, alle Nationers Fader! Dette Embede og denne Stilling har han ikke af noget Menneske, men af Gud, og han kan derfor heller ikke være noget Menneske underdanig, men kun Gud alene. Derfor, da Fyrstehjælp og Herstersold ikke kan blive ham tildeel, maae vi staae ham bi. Vor Skjerv kan og vil han modtage; thi i ham offere vi den til den h. Petrus. Vor Gave, givne i Kjærlighed, kan og vil han modtage i Kjærlighed, — den er Børnenes Gave til Faderen; den bliver da til et nyt Eenhedens Baaud imellem ham og os, og til et Underpant paa ny Velsignelse for den hele Kirke.

Velan da, elskede Erkebiscesanere! Abner Eders Hjerte og Eders Haand for vor haardtprøvede hellige Fader, — beder for ham og bringer ham Kjærlighedens Gave, offerer ham Eders Peterspenge! . . . Til fælles Forening og Indsamling af Kjærlighedsgaverne har den h. Fader approberet et Broderskab under den h. Erkeengel Michael's Bestyttelse og forundt det særegne kirkelige Naadestatte. Underrettede herom, have allerede paa flere Steder i Vort Erkebisces fromme og værdige Mænd erklæret Os deres Beslutning, at ville deeltage i dette Broderskab. Vi velsigne denne Beslutning af ganske Hjerte. Men deres Iver skal ikke staae alene: thi hvad de tilsigte, er jo ikke de Enkeltes Sag, men Alles, og skal derfor ogsaa deles af det hele Erkebisces. Derfor tale Vi idag til Eder Alle, elskede Erkebiscesanere! og formane Eder varmt og indtrængende: Træder Alle ind i dette fromme Broderskab, Alle: Præster og Lægesfolk, Mænd og Qvinder, Ynglinge og Somfruer, Oldinge og Børn, Høie og Lave, Rige og Fattige, og offerer Eders Peterspenge. Siger ikke: jeg er fattig og formaaer ikke at give Noget. Saaledes talte ikke Enten i Evangeliet! Hun var fattig og Enke tillige, men alligevel bragte hun sin Skjerv til Tempelblokken; og Herren priste hende, at hun af sin Fattigdom havde

offret mere, end alle de Rige af deres Overflod. Saaledes gjører da ogsaa I Alle og offerer Eders Gaver, I Rige af Eders Overflod, og I Fattige Eders Skjerv, med Eufens Sindelag, og Herren vil prise og velsigne Eders Stilling ligesom hendes Skjerv. Ligeledes stole Vi paa, at de Rige iblandt Eder hjælpende ville indestaae med denne Kjerlighedsgave i Stedet for de Fattige og Forældrene i Stedet for Børnene, saavel som Herskaberne i Stedet for deres Tjenesteyende. . . .

Op da, og flokker Eder sammen til dette almindelige Broderstab af den h. Erkeengel Michael! Det gjælder en hellig Sag, den evige Ret og den evige Sandhed! I deeltage derved i et Gudsværk. Ved Eders Bøn og Eders Kjerlighedsgave hjælpe I ikke blot at bevare den guddommelige, men ogsaa al menneskelig Orden paa Jorden; I understøtte ikke blot Kirken, dens øverste Ledelse og Velfærd, men tillige ogsaa den borgerlige og lovlige Orden og Freden i Staten. Ingen, hvis Døie ikke er blindet af Løgnen og Skuffelsen, kan mistjende vor hellige Faders Tjenders egentlige saa fordærlige Hensigt og Betydningen af deres Angreb imod ham og hans Herredømme, om de end nok saa hyklerisk søge at besmykke deres Voldsjerninger med hule Phraser, som Tankeløsheden snakker dem efter. Vi kjende deres Sprog og lade os ikke stutte af dem, hvor det ligger saa klart for Dagen, hvad de ville og hvorhen de sigte. Deres Hensigt er først: „Vort med **Fyrsten** af Rom,“ for at han fra nu af kun endnu er Pave, men en Pave uden Magt og Anseelse, uden Frihed og Selvstændighed; deres Plan er dernæst: „Vort ogsaa med **Paven selv**,“ for at Kirkens Enhed uden ham skal blive sønderreven og med den sønderrevne Enhed Kirken selv skal falde sammen; og deres sidste Endemaal er: „Vort derpaa med **Kirken**,“ for at med denne tilsidst selve Religionen og i Religionen det bedste og eneste sikre Grundlag for al Statsorden kan blive kuldkastet. De vide nok, naar det engang er kommen saavidt, at denne kristelige Lære: „Al Myndighed er indsat af Gud,“ og dette det megeneste-lige Samfund sammenholdende Moralbud: „Værer Dyrigheden underdanige!“ først er traadt under Fødder i de Lande, som styres af denne Læres og dette Buds øverste Forskynder og Vogter, hvorledes ville da for Fremtiden denne Lære og dette Bud kunne blive gjorte gjældende paa nogetsomhelst andet Sted, og paa hvilket sikkert Grundlag kunne da de andre Kongethroner og Fyrrestole endnu bestaae i Fremtiden ved Siden af den kuldastede ældste og retmæssigste Throne i Verden? Bee Verden, dersom det lykkes Kirkens og dens Overhoveds Tjender at udføre deres fordærlige Planer i Længden! Vi vilde usejlbart gaae Kirkens Forsald, et stort Forsald af Samfundet, et nyt Barbari imøde. Thi det er vist: Uden Religion gives der

ingen offentlig Samvittighed, ingen Agtelse for Loven og Øvrigheden, ingen Ret og ingen Retfærdighed, ingen Sandhed og ingen Trost, ingen Sikkerhed og ingen Fred, hverken i Staten, eller i Familien. Det er en evig uroffelig Sandhed, hvor meget end ogsaa Forfeertheden modstræber den ved Ord og Gjerning. Hvo som er katholsk, begriber og føler det. I ere katholske; det er nok. Der behøves ikke et Ord mere, for at lægge Eder paa Hjerte, hvorom det her gjelder. Det gjelder vort Kirkeoverhoveds Uafhængighed og Selvstændighed, vor hellige Kirkes Enhed og Tilværelse, vor Troes uforvanskede Bestand; det gjelder Bevarelsen af al guddommelig og menneskelig Orden iblandt os, og saaledes endelig vore høieste Goder for Tid og Evighed. Mød alt det have de skumle Magter rejst sig til en Tilintetgjørelseskamp. Hvad Fremtiden endnu vil bringe i denne Kamp, vide vi ikke, og hvor længe de haarde Prøvelser, som Gud lader komme over vor hellige Fader og vor Kirke, ville vedvare, formaae vi ikke at sige. Men Det vide vi og Det sige vi med Tillidsfuldhed: Kirken maa og vil, om tidlig eller jildig, tilsidst alligevel gaae seierrig frem imod alle sine Fjender og Boldsmeænd. Herrens Ord lyver ikke: Helvedes Porte skulle ikke faae Overhaand over den!

Men indtil den Tid maae vi vente og bede og staae den betrængte Kirke bi efter al vor Evne. Vi maae Alle flokke os i Kjærlighed og Trost, om vor høihjerte Pave Pius IX., ligesom Børn om den betrængte Fader, og holde ham opreist ved vor virksomme Understøttelse. Vi maae hjælpe Kirken, da vil ogsaa Gud hjælpe. Den hellige Fader og Eders Erkebiskop nære den faste Tillid til Eder, at I ogsaa i denne særegne Nød ville vise Eder som trofaste Katholiker. Ja, det ville I gjøre — derfor velsigne Eder Gud!

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Peterspengen i selve Staden Rom har i September Maaned beløbet sig til 3,132 Scudi (6,000 Rdlr.), og i October indtil den 16de til 3,471 Scudi; rigtignok kun smaa Bidrag, naar man tager Hensyn til de store Fornødenheder; men meget betydende og talende, naar man overveier de nærværende sørgelige Forhold i Rom, Handelsens Standsning og Beskymringen for Fremtiden. Peterspengen synes at ville blive en storartet Institution. I London har der dannet sig St. Peters Pence=Associationen, i Tydskland St. Michaelsbroderskabet, og Spanien, Belgien og Irland have allerede givet altfor mange Be-

vifer paa Høimodighed, til at man kunde berygte at de vilde svigte. — Fra Mexico have Biskopperne nylig indsendt 300,000 Piastre ($\frac{1}{2}$ Mill. Rdr.). Volds mændenes Plan gaaer ud paa at tvinge den h. Fader til at modtage Pengeunderstøttelse fra Frankrig eller Sardinien. Man haaber at opnaae dette derved, at man fratager ham hans Stater og deres Indkomster, men lader ham beholde deres offentlige Byrder og i Særdeleshed betale Renterne af Statsgjelden, af hvilke saa mange Klosters, fromme Anstalter og trosfaste Statstjenere underholdes. Det er en Kjendsgjering, at det lille Gøbeet, som man endnu har ladet den h. Fader beholde, umulig kan bestaae ved sig selv, da Udgifterne overstige Indtægterne med det Dobbelte. Der vil saaledes komme en Dag, da man ikke mere kan betale, og paa denne Dag vente vore Fjender. De haabe, at den h. Fader paa denne Dag vil vise sig mere søielig, om ikke for sin egen, saa dog for Andres Skyld. De vilde sluffe sig; det er en Uressag for alle Katholiker i hele Verden, at de ikke lade det komme dertil.

Rusland. Rusland affluttede i A. 1847 et Concordat med den h. Stol, hvilket først blev publiceret 1856, men forblev et dødt Bogstav, indtil der omsider i 1860 blev tænkt paa dets Udførelse, fordi man fra Rom frygtede for en lignende Allocution, som den, Gregor XVI. udtalte om de polske Katholikers Lidelser. Men nu er, takket være Garibaldi og Victor Emmanuel, denne sidste Frygt atter svunden for Rusland. — Hvor mange Slags Folk komme ikke til at finde deres Fordeel i Italiens Ulykke og taknemmeligen at prise Garibaldi som Giveren af deres saakaldede „Interesser“! Imidlertid leve en Nicolans' Forfølgelser paany op i Rusland: Klosters blive undertrykte, katholske Brødere ved Bold og Rænker overførte til den russiske Statskirke. Vor liberale Presse, som ellers udbasuner ethvert „Smertefrig,“ tier bomsstille; i det Høieste kundgør sig engang imellem i et fransk Blad et Livstegn fra Katholicismens sørgeligste Slaveri.

Baiern. Den hieerev. Biskop af München = Freising har udstedt et Hyrdebrev, hvori han indbyder alle Troende i hele sit Dioces til regelmæssige Bidrag til Peterspengen og kun forlanger ugentlige Gaver af een Pfénning, altsaa maanedlig kun een Kreuzer ($1\frac{1}{3}$ Skill.). — Ved den sidste Forsamling i Eichstädt have de baierske Biskopper besluttet at gjenindsføre Kirkesynoderne, saaledes som disse allerede ere foreskrevne ved Tridentiner-Conciliet. Den første Provincial-Synode skal afholdes i næste Aar og derefter de enkelte Diocesans-Synoder.

England. Peterspengen. Cardinal Antonelli har tilskrevet Erkebiskoppen af Westminster, Cardinal Wiseman, følgende Brev: „Rom, 6. Octbr. Hr. Cardinal! De Hjælpesildere som Revolutionens Fremskridt allerede havde formindsket, ere for Tiden, alt eftersom Oprørsarmeen kommer selve Roms Mure nærmere, blevne aldeles utilstrækkelige, saa at den h. Fader seer sig berøvet ethvert Middel til at afhjælpe sin Armees, sine troe Undersaatters, saavel som alle deres trængende Fornødenheder, som have maattet nedlægge deres offentlige Embeder og begivet sig i Landflygtighed, for i Rom at finde et Tilflugtssted for de Rænker og Forførelser, som gaae ud paa at faae dem til at bryde den Trokabsed, som de have svoret deres retmæssige Fyrste. I denne Stilling vilde vor hellige Fader, som aldrig vilde modtage et Pengetilbud, som nogen som helst Regjering kunde gjøre ham ved en Tractat eller under disse eller hine Betingelser, alligevel med Glæde see den katholske Verdens Troende at komme ham til Hjælp med deres Peterspenge. Idet jeg tilkjendegiver Dem dette den h. Faders Dnsfte, anseer jeg det for overflødigt at sige Dem endnu mere derom. Episcopatets Medvirkning vil mægtigt bidrage til dette Dnsstes hurtige Opfyldelse; jeg beder Dem derfor om, at ville tilskrive Deres Embedsbrødre af det engelske Episcopat og anmode dem om at anvende de hensigtsmæssigste Midler, for at de til deres Dnsfjorsorg betroede Troende forene sig til at komme deres fælles Fader til Hjælp midt i den store Smerte, som hans Tjenester, ja selv hines Ugudelighed, som udgive sig for hans hengivne Børn, forvolde ham. Jeg griber denne Leilighed ic. G. Cardinal Antonelli.“

Denne Skrivelse blev d. 16. f. M. oplæst i alle katholske Kirker i London og mange Foreninger have ufortøvet dannet sig til Indsamling af Peterspengen.

Paris. Lamoricière ankom den 10. f. M. fra Rom til Paris. Talrige Venner modtog ham paa Banegaarden og i hans Hotel, hvor desuden utallige Personer afgav deres Kort eller lode sig indskrive. I to Dage lode over 10,000 Personer sig indskrive. Modtagelsen var en sand Demonstration. Generalen ankom til sit Hotel om Aftenen Kl. 7. Desværre var hans Ankomst bleven anmeldt for seent; ikke desto mindre havde der indfundet sig 2—300 Personer; da Generalen viste sig, udbrøde Alle i det høie Raab: „Lamoricière leve! Pius IX. leve! Havens Forsvarer leve!“ man trængte sig om ham, hans nærmere Bekjendte omarmede ham, Enhver vilde trykke hans Haand. Generalen var synlig bevæget, han takkede med nogle faa Ord. „Jeg takker Dem,“ sagde han bl. A.,

„vi have gjort hvad vi kunde; Gud vil tilsidst dog lade Retten feire. Lad os ikke fortvivle!“

Frankrig. Regjeringen, Episcopatet og Petersspengen. Det ministerielle Forbud imod „Foreningerne til Indsamling af Petersspengen“ har naturligtviis berørt Geistligheden og de gode Katholiker paa det pinligste. Cardinal Morlot, Erkebiskop af Paris, og den netop der nærværende Erkebiskop af Rheims, Cardinal Gousset, begave sig strax til St. Cloud og havde en længere Audients hos Keiseren; deres Besvælinger have sandsynlig foranlediget Ministeren til den i alle Blade offentliggjorte „Erklæring“, hvori det hedder, „at der ikke er noget til Hinder for at Biskopperne og de Geistlige modtage og affende de personlige Gaver for Paven.“ Vi ønskede nok at vide, hvorledes Regjeringen overhovedet kunde forhindre det; og dog seer man i hiin Erklæring Ministerens Dnske om nogenlunde at berolige de katholske Underfaatter. Mange Biskopper vare forøvrigt komne Ministeren i Forkjøbet og havde erklæret i deres Hyrdebreve, at der ikke behøves regelmæssige Udvalg og „Foreninger“ til Petersspengens Indsamling; Sognepræsterne havde at indsamle Gaverne og indsende dem til Biskopperne. Saaledes f. Ex. Biskoppen af Orleans, Mgr. Dupanloup, som under 16de f. M. har udstedt et meget interessant Hyrdebrev, hvori Pavens aabenbare og hemmelige Tjender tilbørlig blive revseede. Biskoppen haaber, at der ved Siden af hiint sørgelige Blad, hvorpaa den scandaleuse og uretfærdigste Udplyndring af den h. Stol vil blive skrevet, vil gives et andet Blad i Kirkens Historie, ikke mindre smukt, end det, hvorpaa man læser Constantin's, Pipin's og Carl den Store's høimodige Gaver til Kirken. Man vil der læse: „at den Romerske Kirke, som en piemontesisk Konge styrkede i Armød, i Aaret 1860 har fundet den hele katholske Christenheds Bistand, at Alle, Rige og Fattige deelte, hine deres Penge, disse deres Brød med den.“ — „Velan,“ vedbliver Biskop Dupanloup, „det er godt for Kirken, godt for Folkene og vil maaskee være bedre, end alle Potentaters Gæmildhed. Men Tiden gaaer. Der gives Situationer, som dræbe; man veed det, man skaber dem, man benytter dem. Man beleirer ikke Voldene, man beleirer Finantserne, man stormer ikke, man udhungrer. Man bringer de troe Befolkninger i den yderste Nød, for at øgge dem til Opstand. Denne stumme Beleiring skal vedvare i sex Maaneder, i hvilken Tid man giver sig Wren af „Daalmodighed“. Noget Wre maa man dog have!“ „Ha!“, tilføier Biskoppen med bitter Ironi, „det var Stedet her til at gjentage de Ord, som passe paa alle Tidens Judæer: Quod facis, fac citius! (Hvad du vil gjøre, gjør det snart!) Joh. 13, 27.

Tyrkiet. Bulgarernes Overgang til den katolske Kirke. Under de Storme, som nu fra alle Sider rase om Petri Klippe, maa en Overgang en masse til den katolske Kirke, saaledes som den for Tiden forbereder sig i Tyrkiet, gjøre en saa meget desto glædeligere og i Sandhed trostende Virkning: den bulgariske Nation (circa fire Mill. Sjæle og hidindtil hørende til den græst-schismatiske Kirke) staaer i Begreb med at vende tilbage i den katolske Kirkes Skjød. Den Deel af den bulgariske Befolkning, som hidindtil endnu vaklede, blev omstemt ved den sidste Udnævnelse af den nye Patriark. Den bulgariske Biskop af Constantinopel, som var bleven indbudet til Patriarken, for at bringe den Nyvalgte sin Hylbing, blev af sine Landsmænd betydet, at han, dersom han bekvemmede sig dertil, ikke mere maatte vise sig i Kirken, hvis han ikke med Bancere vilde blive jaget ud af den. Biskoppen, som allerede for længe siden havde besluttet at bryde med Patriarken, behøvede neppe denne Paamindelse. Han benyttede Leiligheden og den 23. October afgav 2000 Bulgarer, med Biskoppen i Spidsen for sin Geistlighed, den høitidelige Erklæring, at de løssagde sig fra det græst Hierarchie, som de kaldte et fremmedt og uchristeligt, og bade Hs. Hellighed Pius IX. om deres bulgariske Kirkes Optagelse i den katolske Kirkes Skjød, kun med det Forbehold, at deres særegne Hierarchie blev erkjendt som kirkelig gyldigt. Mere end hundrede Menigheder fra forskjellige Steder i Bulgariet havde i Forveien givet deres Søftermenighed i Constantinopel Fuldmagt til dette Skridt. Lad os bede, at det begyndte Værk maa fuldendes til Trods for de Hæanker og Koustgreb, som fra flere Sider blive gjorte for at hindre det!

Amerika. En Handling af den engelske Politik i Central-Amerika fortjener Opmærksomhed. Medens den engelske Presse prædiker „Ikke-Interventionens Princip“ i Italien, for at Garibaldi skal have frie Hænder, giver den engelske Regjering sin Flaade Befaling til i Central-Amerika at stride ind (intervenere) imod Fribytterchefen Walker. Da Walker havde begivet sig ombord paa det engelske Krigsskib „Scarus“, var dets Chef saa tvøls at udlevere sin Gjest til det Parti, som nu har Overhaanden i Honduras, og han blev stude i Truxillo, hvilken Stjebne ogsaa Garibaldi vilde have havt, hvis ikke England havde begunstiget hans Vandgang paa Sicilien. Et fransk Blad gjør følgende træffende Bemærkning: „Walker har som bekjendt for to Aar siden afsvoret Protestantismen i Domkirken i Mobile. Efter denne Omvendelse levede den tidligere saa ofte nævnte Fribytter i to Aar et stille og affondret Liv. Fornylig begif han det store Feiltrin, at modtage et Tilbud fra det ene af de to

Partier, som strebes om Herredømmet i Honduras, og han var saa ufornuftig, at slutte sig til det Parti, som er fjendtligt stemt imod de engelske Interesser. Det Øvrige er bekendt. Hans Overtrædelse til Katholicismen havde berøvet ham al hans Popularitet i de forenede Stater. Havde han vedblevet at være Protestant, saa vilde han endnu have været en Helt for den moderne Liberalisme; men fra det Dieblif han blev Katholik, var han kun endnu en Paria og man turde frygte ham som en Hund. Sætte vi det Tilfælde, at Garibaldi pludselig som ved et Vidunder forvandlede sig til „en pavelig Frivillig“, saa vilde England, som yder Kongemordere og deres Staldbrodre gjeftfri Modtagelse, strax have givet alle sine Flaader Befaling til at bemægtige sig „Leiesvenden“ — naturligviis ogsaa i Kraft af Ikke-Interventionens Princip — og det vilde da udlevere ham til den heroiske Cialdini — under alle radicale og liberale Blades Subel.“

Nordamerika. 3 Erkebisceset New-York ere som Peterspenge indkomne 53,331 Dollars. Til de 1604 Dollars, som man i samme Dioces med Møie indsamlede for Garibaldi, danner denne frivillig stjenede Peterspenge en stærkende Contrast.

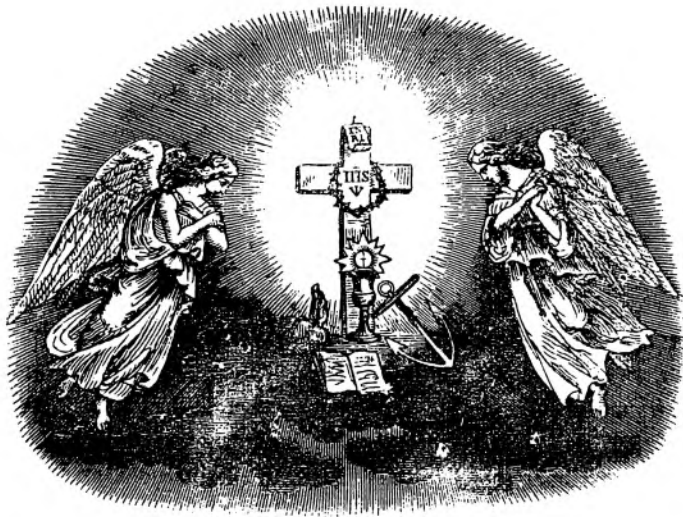
Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 16. Decbr. — 3. Adventsøndag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Hoimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Catechisation.
- Torsdag d. 19., Fredag d. 21. og Lørdag d. 22. Decbr. ere kirkelige Tømpredage og derfor befalede Fastedage.
- Søndagen d. 23. Decbr. — 4. Adventsøndag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Hoimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.
- Mandagen d. 24. Decbr. er befalet Vigilie-Fastedag til:
- Tirsdagen d. 25. Decbr. — Vor Herres og Frelseres Jesu Christi Fødsel i Kjødet. — Iste Juledag. — Form. Kl. 5 første Hoimesse*). — Kl. 6 $\frac{1}{4}$, 6 $\frac{3}{4}$, 7 $\frac{1}{4}$, 7 $\frac{3}{4}$, 8 $\frac{1}{4}$ og 9 $\frac{1}{2}$ stille Messe. — Kl. 10 Levimesse med dansk Prædiken. — Kl. 12 sidste stille Messe. — Efterm. Kl. 3 høitidelig Bøst.
- Onsdagen d. 26. Decbr. — St. Stephan's Fødsel. — 2. Juledag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Hoimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Festandagt med Forelæsning.

*) Det bemærkes, at der under selve Hoimesserne kl. 5 og 10 ikke bliver høit Skriftemaal.

Kjøbenhavn.

©. Friers Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

Sde Aargang.

Nr. 27. Søndagen den 30te December. 1860.

„Skandinavisk Kirketidende“ udgaaer hver anden Søndag og leverer Subscriberterne desuden i Aarets Lob gratis eet eller flere religiøse Skrifter. — Subscription paa denne Tidende indtegnes i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Hr. Koushändler C. N. Blankesteiner, som Kjøbmagergade 7, og i alle Boglæder; i de danske Stater paa de kongl. Postcontoirer. Prisen er 4 Rtl. 8 Sch. Kvartalet.

De tre store Sorger,

med hvilke vor hellige Kirke — Martyrernes Moder — skilles fra det gamle og indtræder i det nye Aar, blive paa en jævn men gribende Maade skildrede og kort sammenstillede i en Pastoralskrivelse af Biskoppen af Autun i Frankrig, i hvilken denne værdige Prælat tillige anraaber sine Diøcesanere om deres kjerlige og virksomme Medhjælp til at læge eller lindre disse dybe Saar, som det nittende Aarhundredes skjulte og aabenbare

Hedenstaa har flaaet vor h. Moder i det henrundne Aar ved de Forsølgelser, det har reist imod Kirkens synlige Hoved, imod dens trofaste Børn i Syrien og i Cochinchina. Skrivelsen lyder saaledes:

„Hvor mange Trængsler, høitelskede Brødre, samles ei i dette Dieblit i Christi Stedfortræders Hjerte, hvor mange og hvor haarde Prøvelser styrte fra alle Sider løs paa den h. Kirke, som er betroet til hans Omsorg! Rundt omkring ham er hele Italien kuldkastet ved den revolutionaire Storm; den h. Peters Arv er borttranet; hans Præster, hans Biskopper, hans Cardinaler blive slæbte i Fængsel, fordi de trofast have villet opfylde deres Kalds hellige Pligter; Religionens Værdomme, dens mest ophøiede Mystierier, dens Præster, dens Ordensgeistlige og gudindviede Somfruer ere givne til Priis for Spot og Forsølgelser. Hvilken rig Kilde til Suk og Taarer! Og man kunde troe, at dette allerede var et altfor nedtrykkende Kors; men alligevel — o Dybde af Guds Raadslutninger for Sin stridende Kirke og for den h. Overhørde, som styrer den — alt dette skulde endnu, efter den h. Skrifts Udtryk, kun være „Begyndelsen til dens Smertes!“

Vi modtage, høitelskede Brødre, de bedrøveligste Nyheder fra det fjerne Østerland; den forðum saa blomstrende Kirke i Cochinchina, for hvilken Martyrernes Blod tilligemed de apostoliske Mænds Sved, havde været en saa befrugtende Sæd for ædle Christne, hvis Tal altid vøgede, denne Kirke har seet en saadan Forsølgelse reise sig imod den, som kun kan sammenlignes med de romerske Keisere Diocletian's og Maximin's Forsølgelser. De fleste af denne Kirkes Biskopper og Præster ere døde, deels omkomne ved Sværdet, deels ved Sygdom og Hunger. Tusinder af Christne, som ere myrdede eller landsflygtige, Herrens Templer, som ere kuldkastede, Seminarier, Skoler, gudindviede Somfruers Tilflugtssteder, Velgjørenhedsanstalter, som ere ødelagte — det er det bedrøvelige Syn, som den anamitiske Christenhed frembyder for nærværende Tid. „Det er en stor Trængsel,“ sagde for et Aar siden den høierværtdige Theurel, Coadjutor hos den apostoliske Vicar i det vestlige Tong-king,

„det er en saa stor Trængsel, at det næsten er, som om Verdens Ende var nær; vor Nød er stegen til det Høieste og vor Bedrøvelse er uudsigelig. Hvad det Timelige angaaer, da ere vi ødelagte, og med Hensyn til det Uandelige, af! hvor mange Saar har ikke denne arme Kirke modtaget!“ Og nu, siden hiin Tid, hvor mange nye Ødelæggelser have ei forenet sig med de allerede dengang saa skræffelige Ulykker, over hvilke denne høiærværdige Prælat klagede!

Og seer, høitælfede Brødre, endnu fra en anden Deel af Østerlandet, fra selve hine Steder, hvor Troens Lys er oprundet over Verden, lade Sammenslagte sig høre. De afgudiske Drufer og Mahomed's fanatiske Tilhængere have givet hinanden Haanden paa at ville udrydde det christne Navn i Syrien. Tusinder af Kirkens Troende ere blevene myrdede; hverken Guds Tjenere eller de indbiede Somfruer, som helligede sig Kjærlighedens Gjerninger, eller Oldinge, hverken Børn eller Qvinder, Ingen er bleven skaanet; overalt sacrilegiske Vanhelligelser, de forfærdeligste Uffhyeligheder, overalt Røveri, Mordbrand og Død. — Og nu, de, som have kunnet undslippe Slagterierne, ere Flygtlinge uden Tilflugtssted, uden Klæder, uden Brød! Hvor er det christne Hjerte, som ei bliver rørt ved at høre saa mange nedtrykkende Ulykker? Hvo kan undlade at ønske, at Frankrigs Vaaben maatte bringe vore Brødre i Østerlandet en kraftig og uopholdelig Bestyttelse? Hvo vilde ei gjerne ved sin Bøn og Almisse bidrage Sit til at lindre saa store Ulykker? Den broderlige Kjærlighed og Medlidenhed, selve det franske Navns Ære, som Troens Tjender have traadt under Fødder, de store og hellige Minder om vor nationale Historie og vor Religion, — Alt forener sig med den Røst, som for nogle Dage siden udgik fra vor h. Faders Hjerte, for at tilraabe os: Bedder mere indtrængende end nogenjinde for Kirken, eders Moder, som er opfyldt af saa mange Smerter, for eders forfulgte Fader, for eders Brødre, som ved ubarmhjertige Bødder ere nedstyrtede i den dybeste Elendighed og Sorg. Bedder, for at bedre Dage maatte lyse over Herrens Hjord, som for et Dieblik er givet til Priis for glubende Røddyr's Raseri, —

med eet Blik vil Herren stille den Storm, som har reist sig imod Petri Skib; haaber med fast Tillid, haaber netop paa Grund af saa mange haarde Prøvelser; thi for Jesu Christi Kirke er Fornedrelsen altid en Forløber til Gæde, dens Lidelse bliver en Kilde til Glæde og Fryd; at kæmpe og at seire er eet og det samme for den.

Beder, kjære Brødre! og aabner eders Hjerte for de bønfuldende Raab fra saa mange Ulykkelige, som lide for Troens Skyld og have sat deres Tillid til eder; og forener eders Bøn med rigelige Almisser. Vi have allerede givet meget for at understøtte de helligste Foretagender, som mest fortjene vor Deeltagelse; men vi bør endnu give mere, for ogsaa at mildne disse nye Trængsler. Jeg ønsker, at Foreningen for Troens Udbredelse maa tage et nyt Opving i vort Bispedømme, og at alle ædle Sjæle vilde forene sig for ufortøvet at komme de arme Christne i Syrien til Hjælp."

Saa vidt Biskoppen af Autuns Ord; ved en lignende Hjørdestrivelse har ogsaa vor Høierov. Apost. Provicar og Biskop af Osnabrück opfordret de ham betroede Menigheder til virksom Understøttelse for de arme Christne i Syrien. Som Følge deraf blev paa første Juledag i den herværende Kirke saavel som i alle øvrige katholske Kirker i det Osnabrückske Dioces og i Missionerne afholdt en Collect til Fordeel for de forfulgte Maroniter i Libanon. Vore protestantiske Medchristne i Danmark vare allerede komne os i Forkjøbet med deres ædle Exempel, idet der allerede for flere Maanedes siden har dannet sig her i Kjøbenhavn en Comitee for Indsamling af Gaver til de sriste Christne, som ifølge sin sidste Bekjendtgjørelse allerede havde erholdt den anseelige Sum af over 5,000 Rdlr. tilsendt fra alle Landets Dele. I Virkelighed er Nøden ogsaa uudsigelig stor; thi ifølge de Angivelser i vor høierov. Biskops bemeldte Hjørdebrev ere i Syrien dræbte henved 20,000 Christne, 360 Landsbhyer med deres Hjorder og al deres Eiendom tilintetgjorte ved Ild og Sværd, 560 Kirker og Klostre ere forvandlede til en Gruusshob, 37 kristelige Skoler og Opdragelsesanstalter ere ødelagte. I den ene By Damascus skulle 14,000 Christne være

blevne nedfablede, deriblandt 3 Bistopper og 40 Præster; Byens christne Qvarteer, bestaaende af 6000 Huse, er nedbrændt. 75,000 Christne, som have overlevet Blodbadet, vanke huusvilde omkring i det hærjede Land, deriblandt 6000 Enfer og 20,000 forældreløse Børn. Sandelig, vor Høiærværdigste Overhyrde har Ret, naar han i bemeldte Rescript udraaber: „Hvis Hjerte kunde vel blive urørt ved Tanken paa en saadan Glendighed og Sammer, — hvis Hjerte kunde lukke sig for Følelsen af den inderligste Medlidenhed? . . . Overordentlig Nød kræver overordentlig Hjælp; og hvo veed, hvad den nærmeste Fremtid maaskee vil berebe os selv, efterfom alle Tidens Tegn synes at varfle saa megen Ulykke?! Salige ere de Barmhertige, thi dem skal vederfares Barmhertighed!“

Den katholske Kirkes Stjønhed.

(Fortsat.)

Simon. Nedlægger man da Reliquier af Helgener i enhver Kirke?

Pr. Ikke alene i Kirken, men, som jeg nylig har sagt, i selve Alteret blive de nedlagte, og det er endog strengelig forbudt, overhovedet at frembære det h. Messesoffer paa et Alter, i hvilket der ikke gjemmes nogen Reliquie. Selv naar en Præst vil feire den h. Messe paa Keiser eller ved en anden Keilighed, under aaben Himmel eller i et Værelse, hvor der altsaa ikke er noget egentligt Alter saaledes som i Kirken, maa han i det Mindste have et saakaldet transportabelt Alter, d. e. en lille firkantet Alterplade af Steen, i hvis Midte er en Huulning, hvori Reliquierne ere nedlagte.

Simon. Hvorfor stæer da dette?

Pr. Oprindelsen og Grunden til denne Skik er følgende: Da de første Christne i den hedenske Forfølgelses Tid endnu ikke havde egentlige Kirker, holdt de deres Sammenkomster for

det Meste i underjordiske Gange, helst der, hvor Martyrernes Afte og Been laae begravne, fordi disse Steder, de saak. Katakomber, gjaldt for dem som særdeles ærværdige og hellige. Af saadanne Steder gaves der navnlig mange i Omegnen af Rom. Efter at nu Forfølgelserne vare ophørte, vedligeholdte Forkjærligheden sig for saadanne Steder, og de Christne byggede netop gjerne der, over de hh. Martyrers Grave, deres Kirker og Capeller. Man indrettede ved denne Keilighed Bygningen saaledes, at Alteret kom til at staae lige over Helgenens Grav og saaledes egentlig dannede Gravmonumentet. Hvor kostbare Stene og Metaller man end anvendte, for at udsmykke Kirken og især Alteret, saa ansaae man dog intet for saa kostbart og værdifuldt, som netop disse Levninger af Guds forflarede Tjenere, og man troede, ikke at kunne neblægge det h. Alterens Sacramente paa noget værdigere og ærefuldere Sted, end paa en Helgens Grav. Ved Christendommens altid større Udbredelse indtraadte nu rigtignok ofte det Tilfælde, at man ogsaa trængte til Kirker der, hvor der ingen Martyrs Grav var, og omvendt, at der fandtes Martyrs Grave der, hvor man ingen Kirker behøvede, eller hvor deres Beliggenhed vilde have været ubekvem. Man hjalp sig derfor paa en anden Maade. Der opstod nemlig den Skik, naar man byggede en Kirke, hvor der ikke var nogen Martyrs Grav, at man da i det Mindste bragte nogle Reliquier fra et andet Sted til den nye Kirke og neblagde dem i dens Alter. Saaledes bleve og blive endnu Alterne vel ikke altid byggede over Helgenernes Grave: men man gjør Altrene selv, naar de ere færdige, til Helgenernes Grave; og derfor kaldes den Alterhæufning, i hvilken de hh. Reliquier ere indsluttede, slet og ret „Grav“ (sepulcrum).

Simon. Hvorfor blive da disse Reliquier staaende ude i det Frie om Natten før Kirkeindvielsen?

Pr. Oprindeligt pleiede Biskoppen at opstille de hh. Reliquier Dagen i Forveien i en anden ældre Kirke, naar der var en saadan paa Stedet. Var dette ikke Tilfældet, saa hjalp man sig ved at opreise et Telt, for deri midlertidigt at neblægge de hellige Levninger, indtil man paa en høitidelig Maade kunde

overføre dem til den nye Kirke. Biskoppen pleiede da med sin Geistlighed at holde Nattevagt (Vigiliæ) ved disse hellige Reliquier, under fælleds Bøn og Psalmesang. Af denne smukke gamle Skik er Teltet udenfor Kirkedøren og Afhængelsen af de geistlige Timebønner endnu en Levning. — Man kan ved denne hele Ceremonie ogsaa erindre sig den nyttige Lære, at Guds Helgener maatte lig Fremmede og Pilegrime boe i Verden ligesom under deres dødelige Legemers Telt, førend de kunde indgaae i deres Faders Huus, i det himmelfste Jerusalem; og at saaledes vi heller ikke have noget blivende Sted her paa Jorden, men maae vente og sukke i vort Legemes dødelige Hylster, indtil Herren ødelægger det jordiske Huus og aabner Herlighedens evige Bolig for os.

Thom. Om Reliquiernes Dyrkelse har jeg nu rigtignok ogsaa allerede læst og hørt saa Meget, at jeg virkelig ikke veed, hvad jeg skal troe derom.

Pr. Du har selv allerede sagt, at du paa en Reise har besøgt visse berømte Mænds Fødesteder og Boliger; er det maaskee ikke Reliquier? Og om du maaskee endog havde kunnet faae at see deres egne Legemer, deres Been og Klæder, vilde da disse have været mindre værd at besøge og betragte, end deres Boliger? Man opbevarer store Heltes Hatte og Sværd, de Penne, hvormed de have skrevet deres Underskrifter, og de samme Folk, som forekaste de katholske Christne Dyrkelsen af Reliquierne, gjøre sig ikke den mindste Betænkning over, at besøge slige Ting og betragte dem selv med en vis Andagt. Selv den Blætklaf, som Stifteren af den saak. Reformation i det 16. Aarh. efterlod paa Wartburg, undgaaer ikke deres Opmærksomhed og mangler ikke et talrigt Besøg. Kun naar en Helt for Evangeliet med Trost og Tapperhed har bestaaet den aandelige Kamp for Kristus og udgydt sit Blod som et Tegn paa sit hellige Sindelag, vil man fortænke os i, at vi — Modkæmpere for det samme Gode og Troende af det samme Evangelium — at vi holde vore Forgængeres og Forkæmperes jordiske Levninger i Ære og slette dem høit. Det er dybt begrundet i det sædelige Menneskes Natur, at han gjerne ærer ud-

mærkede Personers jordiske Levninger. Og naar man ikke mere vil hædre dem, som ved Hellighed og trofast Opfyldelse af deres religiøse Pligter have gjort sig fortjente dertil, saa maa man nødvendigvis søge Erstatning andetsteds, og ikke sjelden kommer man da til at hædre dem, som i Virkelighed langt mindre fortjente det.

Th om. Men er Reliquiernes Dyrkelse da virkelig allerede saa gammel i den katholske Kirke, som De forhen har udtalt?

Pr. Vi ere endnu i Besiddelse af et Brev fra de Christne i Smyrna *), hvori disse fortælle, at de efter deres hellige Biskop Polycarp's Martyrød (Aar Christi 71) have samlet hans Been ud af Asten og opbevaret dem i en Urne. De erklærede, at disse Reliquier vare dem „kostbarere, end Guld, og værdifuldere, end alle Edelstene“, og tilføie, at de, naar de Christnes Forsølgelse engang havde ophørt, vilde komme sammen og med Jubel feire Helgenens Dødsdag som en glad Fødselsdag, for det Første til Ære for og Erindring om den h. Polycarp selv, og for det Andet til Exempel og Opmuntring for de øvrige Troende, for at de maatte vise en lignende Standhaftighed i Troen. Saa omtrent lyde Ordene i det bemeldte ældgamle Mindemærke for et christeligt Sindelag. Ikke sjelden søgte de Christne hemmelig at borttage de hellige Martyrers Legemer, medens de efter Hensrettelsen endnu bleve bevogtede af hedenske Soldater; ja de kjøbte undertiden de hellige Legemer og Been for mange Penge af de hedenske Dommere og Retsbetjente, der, lige saa pengegridske som blodtørstige, dreve Salget af saadanne Reliquier til fromme Christne næsten som en Haandtering. Saaledes gjorde f. Ex. en Landskøvding i Tarsus i Cilicien, ved Navn Simplicius; denne lod ikke, som det ellers pleiede at skee, Asten og Benene strøe i Luften eller kaste i Floder og Damme, men opbevarede dem, blot for at sælge dem til de Christne, og stræbe med Tiden en anseelig Capital sammen af saadanne Blodpenge. Øvrige Christne gif endog til selve Ketterstederne, hvor Martyrerne udgøde deres Blod under deres Morderes Hænder, og

*) Eccl. Smyrn. de Mart. S. Polycarpi.

opsamlende med Svampe og Tørklæder Blodet, som strømmede ud af deres Saar. Hele Døer stredes ikke sjelden om Besiddelsen af et helligt Legeme, og deelte det imellem sig.

T h o m. Vel, det kan vist ikke misbilliges, at man søgte at give fromme Christnes Legemer en anstændig Begravelse, selv om det i fornødent Fald maatte koste Penge. Ligeledes kunde man vel ogsaa ønske, at eie en Grinbring om dem, som paa en saa from Maade tilfattede deres Liv for Troen. Men det er altid endnu ikke nogen Dyrkelse, som man nu seer at blive viist Reliquierne.

Pr. Hine Christne i den gamle Tid bevarede ingeniunde saadanne Reliquier som en blot Grinbring, men de ærede og hædrede dem i Virkelighed som noget Helligt i deres Kirker og Altare ved Bøn og gudstjenstlige Skikke, og toge selv deres Tilflugt til Helgenernes Grave og jordiske Levninger, for ved dem at opnaae Bønghørelse i legemlige og aandelige Anliggender. Man skattede sig lykkelig ved at berøre dem, man opfordrede de Troende til at ære og berøre dem, og var overbeviist om, at de, formedelst den Kraft, som Gud havde lagt i dem til Sin og Sine Tjeneres Forherligelse, kunde afværge enhver Skade og udbrede Velsignelse. Den h. Kirkefader Hieronymus siger i en Bog, som han skrev imod Kjætteren Vigilantius, at Keiser Constantin den Store lod oversføre Reliquierne af den h. Lucas, Andreas og Timotheus til Constantinopel. „Ved hvilke hellige Been,“ saaledes lyde hans egne Ord, „Helvedes Aander brølede af Brede.“ Ligesaa giver den ærværdige Paulinus af Nola (i det 5. Aarh.) Vidnesbyrd om den Andagt og Tillid, hvormed de Christne i al Slags Nød toge deres Tilflugt til den h. Martyr Felix af Nola's Grav. „Vi ere daglig Vidner til,“ siger han, „hvoreledes Sunde i talrige Stæder gjøre Vøfter der og Syge bede om og opnaae Helbredelse. Fra fjerne Egne drager det christelige Folk til dette Gravsted; Nogle frembære Dyrne, Andre slagte andet Dvæg ved det, hvormed de Fattige da blive bispiste og mættede.“

T h o m. Efter Deres Ord skalde man sandelig troe, at

De endog vilde forsvare, at man bestryyger og berører Rosenkrandsse, Kors, Billeder og andre Ting med Reliquier.

Pr. Vi vide i det Mindste af Apostlenes Gjærninger (19, 12.), at Gud virkede store Vidundere ved den h. Paulus' Svededuge og Bælter, som de Troende i Ephesus toge af hans Legeme og lagde paa Syge og Besatte. Som jeg nylig sagde, var det heller ikke noget Usædvanligt i de ældste christelige Tider, at foretage saadanne Berøringer med de h. Reliquier, og de mest oplyste Kirkefædre opfordre endog de Troende dertil. Rigtignok maa det ikke forstaaes saaledes, som om der fra selve Reliquierne gik en særegen dem selv iboende og tilhørende Kraft over i de berørte Ting og virkede paa denne Maade. Gud alene kan virke ved dem og virker ved dem, for derved at hædre og krone Sine Helgeners Fortjenester, opmuntre os til at anraabe dem, belønne fromme Christnes Tillid og hæve Religionens Ære iblandt Menneffene. Saaledes vilde Gud, idet Han virkede hine Vidundere ved den h. Paulus' Svededuge, gjøre Apostelens Person ærværdig i Hedningernes Dine og bekræfte hans Være med Sandhedens Segl. Naar derfor fromme Christne berøre Helgenernes Reliquier med forffjellige Gjenstande, saasom Tørklæder o. dsl., for ved Brugen af disse berørte Ting at opnaae en særegen Hjælp eller Bønhørelse, saa udtrykker dette kun paa en særegen høitidelig Maade den Tillid, som de have til disse Helgeners Forbønner, og deres Ønske om, at blive understøttet af Gud ved disse Forbønner.

Thom. Men Reliquierne ere dog ikke mere Helgenerne selv, deres Sjæle have forladt dem; hvorledes kan da en Bønhørelse søges og opnaaes ved dem?

Pr. Sommen paa det Klædebon, som Christus bar, var heller ikke Christus selv, og alligevel see vi den syge Kvinde at blive helbredet i samme Dieblit, som hun berører den; og Apostelen Petri Skygge var heller ikke Apostelen selv, og dog bare de Christne deres Syge hen, for at blot denne Skygge kunde falde paa dem og de derved maatte blive funde. Gud virker paa mangfoldig Maade til Sin Søns og Sine trofaste Tjeneres Forherligelse. Skulde en Helgens Væen ikke formaae,

hvad hans Snygge allerede formaaede? Hans Sjæl har rigtig nok forladt dem og ladet dem blive tilbage her paa Jorden som døde Levninger; men den er derfor dog ingenlunde bleven aldeles fremmed for dem: det er jo endnu Dele af det samme Legeme, som den samme Sjæl engang atter vil forenes med efter Opstandelsen; Dele af et Legeme, som har kæmpet og seiret med til Erhvervelsen af det evige Liv, som var Rebflabet for alle gode Handlinger og for den sidste Kamp for Tro og Dyd. Og vil Gud end ikke lade vort dødelige Die see selve Sjælen, denne usynlige Aand, i dens Forherligelse, hvorfor skulde han da ikke kunne forherlige Sin hedenfarne Tjener i det efterladte Legeme, og hvorfor skulde han da saaledes ikke kunne give os et umiskjendeligt Beviis paa, at hans Sjæl virkelig allerede boer i den evige Herlighed, og ved den Bønhørelse, som vi finde ved hans jordiske Levninger, ogsaa opmuntre os til Baakaldelse af Helgenen selv? I hele den christelige Oldtid er der kun een Stemme om den undergjørende Virkning af Helgenernes Levninger eller Reliquier; en talrig Række af ær- og troværdige Skribenter beretter os, hvorledes Djævle ere blevene uddrevne ved dem og hvorledes Syge af enhver Art ere blevene helbrede paa Martyrernes Grave og mangfoldige Naadegaver for Sjælen meddeelte. Havde hine Christne vel kunnet komme til denne faste Overbeviisning, naar ikke en almindelig Erfaring netop havde berettiget dem dertil?

Thom. Hvor mange Reliquier kunne der forøvrigt ikke være uægte af dem, som blive dyrkede og som slet ikke engang tilhøre de derved nævnte Helgener.

Pr. Der er vistnok talrige Reliquier i de Christnes Hænder, om hvis Oprindelse der fattes de fornødne Beviiser; men om vi end ikke altid kunne stole paa deres Ægthed, saa kunne vi dog ligesaa lidt paaatae deres Uægthed; og skulde selv den ene eller den anden Reliquie ikke hidrøre fra den angivne Helgen, saa gjælder ikke desto mindre de Christnes Urefrygt og Uresbeviisninger kun hiin forklarede Guds Tjener, hvis jordiske Levninger de troe at see for sig. Det vilde være en Wildfarelse eller Feiltagelse, som i ethvert Tilfælde hørte til de uskade-

ligste. Men allermindst kan man i denne Henseende bebreide den katholske Kirkes Forstandere for Uagtsomhed. Ingen Reliquie af nogen Helgen tør fremstilles i Kirken til offentlig Dyrfelse, imod hvis Egthed der kan reises nogen fornuftig og grundet Tvivl. Naar indsluttes i Alterne kun saadanne jordiske Levninger, om hvis Oprindelse man har den tilforladeligste Visshed, og man lader sig ikke engang nøie med denne almindelige Forsigtighed; om ogsaa kun det biskoppelige Segl, hvormed enhver Alterhuulning (sepulcrum) er lukket, er bleven bestadiget, saa tør allerede den hellige Messse ikke længere feires paa samme, hvor vis man end maatte være paa, at der ikke har fundet en Forbytning Sted med selve Reliquierne.

Simon. Hvad betyde da de Virakstorn, som ogsaa blive lagte til Reliquierne og indsluttede med dem i det nye Alter?

Pr. Disse sindebilledliggjøre den uafbrudte Lovpriesning og Tilbedelse af den allerhelligste Treenhed, som Guds forklarede Tjenere uafslædig frembære baade i Forening med os Christne under vor offentlige Gudstjeneste i Kirken og tillige i Stedet for os til enhver Tid. — Dersom nu Ingen har mere at spørge om, ville vi gaae videre i vor Forklaring af de enkelte Cereemonier ved Kirkeindvielsen.

(Fortsattes i næste Aargang.)

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Den h. Fader befinder sig vel, er altid fattet paa Alt og venter en anden Paaske for sit Pontificat, eftersom Videstiden jo gjentager sig for ham. Han bygger ikke paa Stormagternes Intervention, men kun paa Forsynets Intervention, hvilken intet Cabinet vil kunne modsætte sig. Man paastod for nogen Tid siden, at den h. Fader vilde finde et sikkert Tilhold i Rusland (!) og at den russiske Gesandt, Grev Kisselef, endog havde erklæret i Paris, at Rusland vilde sætte hele Ber-

den i Forbauselse ved hvad det vilde gjøre for den katholske Kirkes Overhoved. Den h. Fader stoler slet ikke mere paa saadanne diplomatiske Erklæringer. Da man nylig talte til ham om de „diplomatiske Bestræbelser“ til hans Gunst, skal han have sagt: „Derfor jeg var den h. Petrus selv og alle de, som skuffe mig, havde en Ananias' og Saphira's Stjebne, saa kunde jeg nok fylde en heel Kirkegaard med Diplomater!“ — Vi maae takke Gud, at den h. Faders Fasthed hidindtil ikke har vaklet, og bede Ham, at Han ogsaa fremdeles vil give sin Stedfortræder Mod og Styrke til at holde ud indtil Enden!

— „Køln. Bl.“ tilskrives fra Rom under 24. f. M.: „I een af den h. Faders sidste Conferencer med Cardinal-Consignatoriets Medlemmer, var, hvad jeg bestemt kan meddele Dem, Opmærksomheden især henvendt paa den Stilling, hvori det hellige Collegium og Kirkens Interesse vilde befinde sig, dersom Pius IX. netop skulde døe nu, da Piemonteserne staae for Roms Porte og Napoleon III. sidder paa Frankrigs Throne. Af Hensyn til dette, forhaabentlig ikke saasnart indtrædende Tilfælde, syntes i Begyndelsen Cardinalernes Fleerhed at ansee den hellige Faders Hjernelse fra Rom for raadelig, men Vissheden om, hvor meget de Revolutionaire vilde glæde sig over endelig at være Herrer i Rom, bevægede paany den h. Fader til den faste Beslutning, at holde ud saa længe som muligt. Efterretningerne fra Frankrig tale om den voxende Ophidselse iblandt den franske Geistlighed og de mod Napoleon fjendtligt stemte Partier, blandt hvilke der hersker en eenstemmig Harmefølelse over Keiserens eventyrlige og halsbrækkende Politik, som ved den ringeste Anledning kan fremkalde en almindelig europæisk Krig. Mere levende end nogensinde bevidue de franske Biskopper den h. Stol deres Trost og Hengivenhed. Et Ord af Prindsesse Mathilde (Søster til den røde Prinds Napoleon) er karakteristisk for det franske Episcopats nærværende Stilling: „Vi have,“ skal Prindsessen have sagt, „overøst alle disse Biskopper med Belgjeringer, og vi kunne alligevel dog kun gjøre Regning paa tre!“ Man troer her ganske bestemt, at Besættelsen af de ledige Bispestæder i Bannes, Nevers og Troyes vil give Anledning til en alvorlig Kamp inellem Napoleon og den h. Stol, og at den Første da aaent vil træde frem med sin Hensigt at stybe Breche i Pavenes geistlige Myndighed, efter at han har kuldkastet eller ladet kuldkaste dennes verdslige Magt. . . . Soldaterne af den pavelige Armee, som have deeltaget i Septemberfelttogene, erholde nu ifølge Hs. Helligheds Befaling hver en

Medaillen. Adversen viser et omstøttet Kors, omgivet af en Slange, som bider sig i Halsen; omkring den staae de Ord: Pro Petri Sede, Pio IX. P. M. A. XV. (for Petri Sæde i Pius IX.'s Pontificats femtende Aar). Paa Reversen Indskriften: Victoria, quae vincit mundum, fides nostra (Den Seier, som overvinder Verden, er vor Tro). Baandet prydes med de pavelige Farver: rød med en lille gul og hvid Stribe.

I Paderborn have paa den første Adbentsøndag over 4,000 Troende i Forening modtaget den hellige Communion og opoffret den for den h. Fader. I Sandhed, et opløftende og trøstende Beviis paa hjertelig Deeltagelse og dyb Smerte for den betrængte fælles Fader! Pius IX. opnaaer ved sin tunge Korsgang et vist Noget, som alle vore Modstandere slet ikke have nogen Anelse og Idee om.

Østerrig. Den storartede Stiftelse af et nyt Gymnasium i Kolocfia i Ungarn, stiftet af den derværende hviærv. Erkebiskop, beløber sig til 200,000 Gylden, og hans Legat for Skolefjstrene til 150,000 Gylden.

Wien. „Wiener-Ztg.“ af 30. Octbr indeholder den første Fortegnelse over de frivillige Bidrag til Restaurationen af St. Stephanstaarnet. Cardinal v. Rauscher staaer i Spidsen paa denne Fortegnelse med 10,000 Gylden.

Frankrig. Den 19. f. M. indstibede 50 franske Adelsmænd sig i Marseille. De begavede sig til Rom, for at indtræde i den nye pavelige Armee.

Paris. For kort siden er i Paris udkommet et Skrift betitlet: „Paven og Keiseren“, hvori der i „Fremskridtets“ Navn bliver fordret, at Statens Overhoved skal forene den verdslige og den geistlige Magt i een og samme Haand. — Keiser Napoleon skal være en „Præstekonge!“ At et saadant eventhyrligt Skrift overhovedet har turdet udkomme, er allerede et betænkeligt Tegns! Thi i det frie Frankrig tør Intet skrives og trykkes uden den liberale keiserlige Regjerings allernaadigste Tilladelse. Kampen imod Kirken griber saaledes altid videre om sig; Enden derpaa lader sig rigtig nok forudsige; de nærværende Voldsmande ville sønderlaae deres Hoveder paa Kirkens Klippe, ligesom alle Tyranner og Forsølgere i atten Aarhundreder have gjort.

— Cardinal Mathieu, Erkebiskop af Besançon, har anseet den for tort siden udfomne Brochure „Reiseren og Pavens“, hvori der tales ivrigt om en „fransk Nationalkirke“ under kejserlig Protection, for at være vigtig nok til at svare paa den. Hans Skrift er en kraftig Protest imod Kirkens Modstanderes Projecter, og han tilraaber dem til Slutningen: „Til et Schisma (Afskillelse fra Rom) vilde det være nødvendigt, at Biskopperne skilte sig fra Rom og Præsterne fra deres Biskopper, men dette vil aldrig blive Tilfældet. For at bevare deres Tro, have vore Forsædre maattet lide Tabet af deres Eiendom, Forviisning og Død, og vi, vi ville med Guds Bistand gjøre det Samme.“ Paa et andet Sted hedder det: „Jeg veed kun et Middel, for at Planen med et Schisma kan lykkes: Forfatteren maa oprette et stort Baal for alle Biskopper og Præster og derpaa brænde dem allesammen til sin Privatforsnielse: da har han tabula rasa og kan forsøge at udføre sin Plan.“

Sardinien. Jesuiterordenens General P. Beks har i Victor Emmanuel's Hænder nedlagt en høitidelig og kraftig Protest imod den barbariske Vold og Forurettelse, som er overgaaet hans Ordens Medlemmer i alle i Piemont „indlemmede“ Dele. Femten hundrede Ordensgeistlige ere uden Dom, uden nogetformhelt Paastud blevne fordrevne fra deres Huse, deres Opdragelsesanstalter lukkede og deres Eiendomme confiscerede. 3 Lombardiet bleve 3, i Modena 6, i Kirkestaten 11, i Kongeriget Neapel 19 og paa Den Sicilien 15 Jesuiterklosterer ophævede. Friheden og Civilisationen leve!

Syrien. England og Druserne. En Skrivelse fra P. Roussseau fra Saïda af 24. Octbr. — siger Le Monde — bringer nye Details om Fortsættelsen af de hedenske Drusers Kjøvertog imod de katolske Maroniter. Det hedder deri, at Druserne, i Tillid til Englands Beskyttelse, blive Dag for Dag overmodigere imod de Christne. Meget betegnende er den Omstændighed, at just alle de Tusinder af christne Arbejdere, som dyrkede Silkeavl, alle ere slagtede og alle deres Væverstole ødelagte. Forraader denne Omstændighed ikke Englands hemmelige Venstabs for Druserne og dets Had imod de katolske Christne? Maa man antage, at de Christnes Slagting i Syrien blev foranlediget i Handelsens Interesse? Den engelske Fabrication reiser sig nu paa Katholicismens Ruiner. Der vil i Syrien gives flere Tusinde Katholiker mindre; men derfor ville langt flere Baller af engelsk Silke blive indførte der! Vi tale her ikke om Industrien med engelsk=protestantiske Vibler;

Italien er formelig oversvømmet af dem — en ny Handelsgreen, som Begivenhederne begunstige!“ Sapiienti sat!

Til vore ærede Abonnenter.

Med oprigtig Beklagelse maae vi bede Dem om Undskyldning, at vi ikke see os istand til at fremsende Følgeskriftet til Kirketidendens ottende Aargang med dette sidste Nummer, men endnu maae udbede os en kort Henstand. Vore ærede Medarbejdere, som havde paataget sig Udarbejdelsen og Udgivelsen af Følgeskriftet, tilsendte os først for kort Tid siden den Erklæring, at Værkets Trykning var bleven forsinket paa Grund af flere uforudsete Bauskeligheder og Hindringer, og at der let endnu kunde hengaae en Maanedes Tid, inden den vil blive fuldendt. Vi negte ikke, at denne aldeles uventede Forsinkelse er os selv høist ubehagelig, men tillige nære vi det Haab, at vore ærede Abonnenter ville foreløbig give sig tilfredse med vor Erklæring, at vi forhaabentlig endnu i Løbet af Januar Maaned vilde kunne tilsende Dem det Dem tilkommende Exemplar af samme.

Kjøbenhavn d. 27. Decbr. 1860.

Scandinavisk Kirketidendes Red.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 30. Decbr. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt.
- Mandag Aften d. 31. Decbr., Aarets sidste Aften, fejres Kl. 6 en høitidelig Takkeandagt med dansk Prædiken, efter hvilken den Ambrosianske Lovsang Te Deum afsynes.
- Tirsdagen d. 1. Januar 1861. — Vor Herres og Frelseres Jesu Christi Dødsfarelse. — (Nytaarsdag.) — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Form. Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Festandagt med Forelæsning.
- Søndagen d. 6. Januar 1861. — Vor Herres og Frelseres Jesu Christi Aabenbarelse (Epiphanie) eller: de h. tre Kongers Fæst. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 høitidelig Vesperandagt.

NB. Med nærværende Nr. følger Titelbladet og Indholdsfortegnelsen til Kirketidendens 8de Aargang. — Det første Nr. af 9de Aargang udkommer Søndag d. 13. Januar 1861.

Kjøbenhavn.

2. Eiers Bogtrykkeri

Skandinavisk Kirketidende

for

katholske Christne.

Et Tidsskrift til christelig Oplysnings og Opbyggelses fremme.

Med den geistlige Ovrigheds Tilladelse

udgivet

af

Ansøgarius-Foreningens Forstanderskab.

9de Hæfting.

Kjøbenhavn.

I Commission hos Hr. Kunsthandler C. A. Blanckensteiner.

S. Friers Bogtrykkeri.

1861.

Indholdsfortegnelse til 9de Aargang.

I. Afhandlinger, Actstykker o. dsl.

	Side
Gammel og ny Hedendom	1
Pius IX.	6
Den katolske Kirkes Stjønhed	18
Pius IX.	20
do.	34
Biskoppeligt Kastejrbrev	50
Redacturen Buchheister og Landsbypræsten (om Skrifteseglet)	58
Den katolske Kirkes Stjønhed (fortsat)	70
Pius IX.	76
Den h. Fadere Brev til Hs. Majestæt Kongen	86
Et Speilbillede af den banlyste „Konge Fædermand“	88
Den moderne „Pontius Pilatus“	91
Cardinal=Statssecretair Antonelli's Note	101
Pius IX. (fortsat)	109
Vor hellige Fadere Allocution af 18. Marts	117
Cardinal=Statssecretair Antonelli's Note (sluttet)	124
Den katolske Menighed i Kjøbenhavn	137
Pastor Schürhoffs Afstedsprædiken	140
Den katolske Kirkes Stjønhed (fortsat)	153
Romerke Tilstande	169
Pius IX. (fortsat)	175
Den katolske Kirkes Stjønhed (fortsat)	185
Belgiørenhed	189
Den katolske Kirkes Stjønhed (fortsat)	201
Pius IX. (fortsat)	208
Den katolske Kirkes Stjønhed (fortsat)	217
Pius IX. (sluttet)	224
Nogle Ord om Starkeilden og Sjælemesser af en norsk Protestant	233
Mærkværdigt Eggdomstilfælde	241
Den katolske Kirkes Stjønhed (fortsat)	249
Et amerikansk Hvrdebrev om det romerke Spørgsmaal	256
Den katolske Kirkes Stjønhed (fortsat)	265
Misceller	271
Den katolske Kirkes Stjønhed (fortsat)	281
Den hemmelige Sjælemesse	288
Ende Mindetavler for troende Christne	297
Misceller	304
Den bitterste Krig	313
Den katolske Kirkes Stjønhed (fortsat)	320
Napoleon I. om Jesu Christi Guddom	329
Bønkrift til Napoleon III.	336
Den katolske Kirkes Stjønhed (fortsat)	345
Vor h. Fadere Allocution af 30. September d. A.	348
Den katolske Kirkes Stjønhed (fortsat)	361
En Protestants Dom om protestantiske Missionairer	365
Til Katholikerne	377
Den katolske Kirkes Stjønhed (fortsat)	381
—	394
Betragtning paa Aarets sidste Søndag	410

II. Kirkelige Efterretninger.

- Rom: Side 12. 26. 42. 64. 82. 94. 114. 129. 161. 180. 191. 214. 226.
244. 259. 273. 293. 305. 324. 352. 369. 385. 418.
- Kjøbenhavn: 13. 214. 229. 403.
- Dolsteen: 325.
- Sverrig 338.
- Lydsland:
- Dsnabrück: 277.
 - Röln: 64. 193. 231.
 - Westphalen: 260.
 - Berlin: 65. 115. 164. 192. 216. 276. 372. Charlottenburg: 277.
 - Breslau: 28. 115. 339.
 - Fra Rhinen: 14.
 - Baiern: 64. 372.
 - Augsburg: 277.
 - Württemberg: 130.
 - Sterrig: 164. 306. 420. Wien: 97. 278. Venedig: 197.
 - Linz: 278.
- Rusland: 95.
- Polen: 306. 409.
- Hannover: 306.
- Holland: 97.
- England: 28. 44. 193. 231. 260. 306. 327. 357. London: 16. 65.
Irland: 16. 194. 308. 420.
- Frankrig: 15. 29. 83. 97. 130. 165. 181. 195. 216. 262. 294. 309. 328.
339. 358. 373. 389. 402. 404. 422. Paris: 309.
- Spanien: 115.
- Portugal: 99.
- Schweiz: 340. 406.
- Italien: 196. 263. 278. 340. 375.
- Kirkestaten: 14. 82.
 - Neapel: 30. 44. 166. 197. 309. 342. 357. 376.
 - Sardinien: 29. 197. 216. 247. 263. 309. 327. 341. 390. 407. 424.
 - Turin: 198.
- Athen: 295.
- Tyrkiet: 216. 342. Constantinopel: 30. 45. 131. 198. 231. 390.
- Asien: 231. 264. 359. 391.
- Palæstina: 151.
 - Syrien: 31. 199. 247.
 - Cochinchina: 66. China 46. 99. 232.
- Afrika: 46. 343.
- Amerika:
- Cuba: 47.
 - Nordamerika: 264. 312. 391.
 - Brasilien: 278.
 - Mexico: 132. 183.
 - Haiti: 67.
 - Sydamerika: 68. 131. 200. 360.
- Australien: 248.
-

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 1. Søndagen den 13de Januar. 1861.

Indhold: Gammel og ny Hedendom. — Pius IX. — Kirkelige Efterretninger: Rom. Kjøbenhavn. Kirkestaten. Fra Rhinen. Frankrig. London. Irland.

Gammel og ny Hedendom.

Ikke fuldt halvandet Aarhundrede vil endnu hengaae, da tælle vi to Aartusinder af den christelige Tidsalder. Med retfærdig Stolthed beregne vi Katholiker vor Kirkes Historie efter Aarhundreder og Aartusinder. Thi, ligesom de Overbeviisninger, som ere naturlige for den menneskelige Fornuft og paatrænge sig den, saasnart den begynder at tænke, ligesom de Love, som Samvittigheden udtaler, uden at de udenfra ere blevne nedlagte

i samme, med Rette blive betragtede som en guddommelig Medgift, der bliver skjænkent Mennesket tilligemed Skabelsen, og ligesom vi med Sikkerhed erkjende denne deres guddommelige Oprindelse derpaa, at hine Overbeviisninger og Love findes overalt, lige fra Historiens første Begyndelse, om end paa mange Maader fordunklede og vanskabte, hvor der endog kun har udviklet sig en nok saa ringe Grad af selskabeligt Liv: saaledes erkjende vi ogsaa med Rette den guddommelige Oprindelse af Kirkens Lærdomme, Love, Indretninger og Anordninger derpaa, at disse igjennem næsten to Aartusinder have holdt sig uforandrede og ufrænkede, vi sige ikke i nogen affluttet, ubekjendt og skjult Krog paa Jorden, men at de have udbredt sig i et stadigt, ydre Fremmskridt, kæmpet mod alle fjendtlige Overbeviisninger, forsvaret sig imod al Vold og holdt sig ved Magt under alle Lidelser og Ulykkestilfælde, trods mange Skrøbeligheder og under det største Tryk. Den katholske Kirke kan ikke sammenlignes med hine afgubiste, halvphilosophiske Gudsdyrkelser i Asien, som ligeledes have bestaaet i Aartusinder i stiv Ubevægelighed og endnu ere herskende paa umaadelige Landstrækninger. Disse have endnu ikke udholdt Verdenhistoriens Prøve. Kun ved den ydre Magt blive de foreløbig endnu støttede, og naar den Time slaar, hvor de støde sammen med den europæiske Cultur, har ogsaa Timen slaaet for deres Undergang. Men den katholske Kirke er optraadt midt paa Livets Marked og har indtil vore Dage fortsat sin Vej ganske paa de samme Stier, som den dannede Menneskehed's hele Historie har gaaet. Den er ikke bleven sparet for nogen Strid med den jordiske Statsmagt; den har stridt ethvert Slags Kamp med modsatte Overbeviisninger; Magt, Rigdom, og Verdens Herlighed have beredet den slemme Prøver i dens Indre ved den Forsøvelse, for hvilken mange af dens Tjenere og Lemmer have bukket under. Den har oplevet Tider, hvor Millioner Stemmer have kaldet dens helligste Lærdomme Bildfarelse, Løgn og Selvflogskab, Tider, da den Udbredelse ikke var ugrundet, at moralsk Fordærvelse havde grebet Hoved og Lemmer, kort, enhver Fare, som et Samfund med sine Lærdomme og Indretninger kan bestaae, har

rhstet Kirken, og saa nær syntes ofte Faren for dens Undergang, at kun de troeste og mest oplyste af dens Medlemmer, som stuede Kirkens guddommelige Fundamenter og kjendte dens Livs uforsthyrrelige Rødder, ikke fortvibte om den.

Den Kjendsgjerning eller Sandhed, paa hvilken vi ved disse Henviisninger ville gjøre opmærksom, er følgende: Alt i Verden maa staae sin Prøve. Denne Prøve er desto vanskeligere, jo forskjelligere og heftigere de Angreb og Fristelser ere, som trænge ind paa et Værk.

Men Kirken har staaet alle de Prøver, som hidindtil have nærmet sig den, hiin lettere, som den gamle Hedendom beredede den, alle dem, som i Tidens Løb overhovedet udgik fra Synden og Verden og ligeledes dem, som den moderne Hedendom fører med sig, og den befinder sig for Diebliffet paa et nyt og forhaabentlig foreløbig sidste Stadium, som fremgaaer af den nye Tids Aand.

Historien har siden det romerske Riges og den hedenske Dannelses Fald hidført store Forandringer i Menneskenes Indretninger, Bestræbelser og Overbeviisninger. De Angreb, som Hedendommens Magt, dens Dannelse og dens Religion rettede imod Christendommen, udgik fra en Magt, som stod aldeles udenfor Christendommen, var heel fremmed for den og slet ikke engang begreb den. Det var mere en ydre Fjende, som førte Strid imod Kirken. Dette var en stor Fordeel, og den, om end trehundrebaarige, men forholdsmæssig alligevel korte Kamp viste, at Kirkens aandelige og moralske Kraft, om ogsaa den ydre Magt var uberegnelig større paa den ene Side, end paa den anden, dog aabenbarede en saadan Overlegenhed og overvældende Indflydelse, at Hedendommen idelig mistede Tilhængere og Magt medens den kæmpede. Det europæiske Samfund, de dannede Staters Rækker, som ere traadte i Stedet for den romerske Keisermagt, staaer derimod for Tiden i et ganske andet Forhold til Kirken. Staterne have dannet og udviklet sig paa Christendommens Jordbund, Dannelsen beroer paa christelige Ideer, og for Culturens Dyrking i alle dens Grene har man at takke den Kraft, med hvilken Kirken har udrustet Menneskenes tænkende

og forfænde Aand. Og naar nu en Kamp har veist sig imod Kirken, saa kunne vi ikke mere betragte den som en udvortes, som en saadan, i hvilken Modstanderne neppe have noget mere for sig end den blot materielle Magt, men vi maae betragte den fra et ganske nyt Synspunkt. Den Aandens og Culturens Magt, som er fremvozen af en christelig Forbund og næret med christelige Elementer, reiser sig imod Kirken med den Paa-stand at ville bringe høiere Wiisdom, større Lykke og høiere Goder. Det er en indre Kamp, lig den, som fordm blef ført i Himmelen. Lucifer, skabt af Gud og udrustet med de høieste Gaver, reiste sig imod sin Skaber, af Høis Haand han havde modtaget Tilværelse, Liv og alle Livets aandige Rigdomme. Han forlod den Stilling, som tilkom ham, fordi han hovmodede sig af det han havde og ved sit Hovmodis Indstydelser formørkede den sande Erkjendelses rene Lys og nu hylkede en anden Wiisdom, eftertragtede en større Lykke og vilde opnaae endnu høiere Goder. Hvad hans Lod blev og hvorledes Sanct Michael, Troens Engel, er bleven større og stærkere, end han, fordi han ved Troen øste sin Kraft af Almagtens uudtømmelige Væld, vedrører os ikke her. Vi drage her kun en Parallel imellem Aandekampen i Skabelsens første Begyndelse, og den Strid, som for Tiden har begyndt paa Christendommens Forbund. Christelig Wiisdom i falsk Fortolkning, christelige Indretninger i forfeilet Anvendelse, christelige Siemed uden christelige Midler blive eftertragtede paa christelig Forbund og anvendte imod Sandheden, som kun er i Kirken og udgaaer fra Kirken. Christelig Handlefrihed bliver fordreiet til Anarchie, til Lovløshed og Ulydighed af enhver Art. Den Andeel i og Nydelse af denne Verden, som Kirken rigelig nok tilsteder ethvert Barn af denne Jord, bliver udvidet til Materialisme og Epicuræisme. Den fuldkomne, aldeles mangelfrie Lykke, som Kirken forjætter for det fuldendte Liv i den anden Verden, skal allerede findes hernelled. Den skabte og derfor indskrænkede Fornuft, som Christendommen tilkjender dens Værdighed og dens Nødtigheder, skal være den udelukkende Herskerinde paa Erkjendelsens Gebeet. Kort, efter deres Troesbetjendelse, som, om

end fødte indenfor Kirken's h. Mure, dog søge og opbygge deres Verden uden den, er „den Helligaand“ ikke Andet end en hvilken-somhelst Tidsalder's overveieude offentlige Mening og herskende Tendents eller Bestræbelse — Tidsaanden; Friheden er da Individets lovløse Vilkaarlighed, Lykken bestaaer i Besiddelsen og Nydelsen af de jordiske Gøder, Sandheden er det enkelte Subject's Mening og Tænkning. Det egentlige Indhold af Christendommen er ifølge deres Grundfætninger, som foregive, først nu, i det 19. Aarhundrede at have forstaaet den, saa temmelig det stik Modfatte af det, som Kirken angiver og altid har angivet som Grundlag for sin Tro og som Maal for sit Værk.

Denne den nye Bantroes Stræben gaaer rigtignok i Grunden ud paa det Samme, som ogsaa den gamle Hedendom vilde og efterstræbte, og den bliver derfor ikke med Uret kaldet moderne Hedendom. Ikke desto mindre er den i en meget høi Grad forskjellig fra den gamle Hedendom. Den sidste havde vel tilstrækkeligt Lys til Sandhedens Erkjendelse, saa vidt som den dengang allerede var bleven aabenbaret. Men til dens Undskyldning kunne vi anføre to Slags Grunde. Først og fremmest vise det Ondes Kræfter, som paa Grund af Arvesynden ligge i Mennesket, sig desto virksomere og indflydelsesrigere, jo mindre det Gode har aabenbaret sig, og hvad hine Hedninger forsyndede sig med, var ofte mere deres Fædres end deres egen Skyld. Dernæst maae vi ogsaa anerkjende, at der i Heddommen viste sig megen god Villie, saasnart kun Budskabet om den nye Frelse kom til dens Erkjendelse.

Begge disse Undskyldningsgrunde maae vi for største Delen frakjende den moderne Hedendom. For „Tidsaandens“ Troende lyser ikke alene Aabenbaringens og den christelige Wiisdoms fulde Sol, saa at de ere langt mere uden Undskyldning end de gamle Hedninger; men denne deres større Skyld bliver ogsaa aabenbar derved, at der hos dem findes kun liden eller endog slet ingen god Villie. Hine, de gamle Hedninger, ere fra Mørket tvængte frem til Lyset, naaget de i Martusinder havde levet i Mørket; disse, de nye Hedninger, vendte sig fra Lyset til Mørket, naaget Lyset har oplyst Verden i næsten to Aar-

tufinder, uagtet de ere fødte i Skjæret af dets Straaler og paa aandelig Maade nærere og styrkede af det. Derfor er deres Skyld og Synd langt større og der venter dem en Hjemføgelse, der maa ramme dem desto dybere, jo mere og jo længere de med deres Erkjendelses og Villies inderste Bevægelser have vendt sig bort fra Gud og Hans evige Sandhed.

Det synes som om denne Kirkens Prøvelse ved dens Børns Frafald, som ere bleve vantroende, foreløbig vil være den sidste; thi der gives vel neppe en høiere Grad af Dnbskab, Slethed og Synd, end den der for Tiden viser sig i dens Fjenders djævelske Forblindelse og diaboliske Hovmod. Men allerede i dens Begyndelse viser sig ogsaa Troens Magt, som har sin Sikkerhed og Begeistring fra Gud, Michael. 3: Hvo er som Gud? hvo kan overvinde Kirken? saaledes lyder vort Løsen, og saaledes vil Kraften fra det Høie ogsaa denne Gang overvinde Verdens Magt, og Kirken vedblive at være Folkenes og den christelige Dannelses Moder, vedblive at være den Jordbund, af hvilken den sande Fred og tilfredsstillende Lykke i dette timelige Liv og den fuldendte Salighed i det andet Liv fremblomstre for alle Nutidens og Fremtidens Slægter og for alle de Individier, som have en god Villie.

Biis IX.

I vore ugubelige, revolutionaire Tider, i hvilke man kun sjelden træffer paa nogen stor, christelig Character, hvor man neppe mere kjender til at forsegte en i Sandhed storartet Idee og overalt møder Dnbskab, Forræderi og Forhaanelse af al guddommelig og menneskelig Ret, søger man med Længsel efter en Personlighed, som man kan lide paa, ikke alene, fordi den uroffkeligen kæmper for den guddommelige Sandheds og Retfærdigheds Grundsætninger, men ogsaa, fordi den vedbliver

at være en saad aandelig Størrølse, om man end træder den saanær som mulig. Ulykkelige ere vi Katholiker, at vi kunne styrke vor Land og vor Sjæl i disse ulykkelige Tider ved at see hen til hiin ophøiede Personlighed, som staaer os nærmest, ja, som er vor hellige Fader — Pave Pius IX. selv. I det vi fremstille hans Billede for alle Kirkens Fjender, kunne vi uden Frygt spørge: Hvor er der iblandt Eder een Mand, som kan sammenlignes med ham? Bevidstheden om, at Pius IX. fører Kirkens Roer, er allerede en halvunden Seier; thi Kirkens aandelige Krigshær besidder i ham en mægtig Feltherre. Pius IX.'s hele Livshistorie — han er nu snart 69 Aar gammel — de 14 Aar af hans Pontificat, fulde af vigtige Begivenheder, som ere skiftede til at belyse hans Storhed fra alle Sider, utalige Reisendes Beretninger, selv ikke de Protestanter undtagne, som vare saad lykkelige, som de udtrykke sig, at see Pius IX., alle stadfæste den berømte Kirkesyrste Msgr. Giraud, Erkebiskoppen af Cambray's begejstrede Ord, i hvilke han udbrod, da han første Gang efter sin Tilbagekomst fra Rom rettede sine biskoppelige Ord til de ham betroede Diöcesanere, som talrigt vare strømmede sammen i Diöcesets Kathedralkirke for med Glæde at modtage den nyankomne Overhyrde: „Vi have seet, dyrebare Brødre! Pius IX., den høitelskede Pius IX., den Store, ophøiet over enhver Lovtale, den ædlest iblandt alle Tyrster, den elskeligste iblandt alle Paver, den værdigste Gjenstand for Betragtningen iblandt alle Roms Monumenter! Ved Synet af hans rolige Blidhed, der lysker af hans Pande, uagtet de store Bekymringer, hvoraf han bliver hjemsogt, ved Synet af den Tillid, hvorom hans Blik aflægger Vidnesbyrd, naar han fæster det paa den Korsfæstedes Billede, som steds staaer for hans Dine, ved Synet af denne Godhed, denne Velwillie, af hvilken hans Mund strømmer over, — nei, der gives ikke nogen Land, der kunde være saad medstræbenbe, at den ikke skulde være beredt til at hylde ham, der gives ikke noget Hoved, som ikke vilde bøie sig, ingen Tunge, der ikke vilde udraabe: Hellige Fader, sandelig du er Guds Søns Stedfortræder!“

Men vi ile forud for vor Fortælling. Betegnende ere

nogle Træk af Pius IX.'s Barndom. Hans Moder, Grevinde Mastai Ferretti af Sinigaglia, en lille By i Kirkestaten, hvor Pius IX. den 13. Mai 1792 blev født og fik Døbenavnet Johannes Maria, havde vænnet sin Søn til, at bede med sig hver Aften og Morgen for den h. Fader. I Aaret 1799, hvorom der her er Tale, sad den hæderkronede Pave Pius VI. paa Petri Stol og var udsat for de bittreste Angreb af hine ugedelige Mennesker, som havde revet den høieste Magt i Frankrig til sig. Den unge Johannes Mastai Ferretti var dengang omtrent 7 eller 8 Aar gammel. „Kjære Barn!“ sagde Moderen, da hun første Gang opfordrede ham til at bede for den h. Fader, „en stor Ulykke truer Kirkens ophøiede Overhoved, han har store Sorger; bed med mig til Gud, at Han maa lindre den h. Faders Lidelser.“ „O ja,“ svarede den Lille, „jeg vil bede med dig for den h. Fader, og jeg lover dig, at min Bøn skal være ret inderlig.“ Og fra nu af erindrede den unge Mastai Ferretti hver Aften og Morgen sin Moder om Bønnen for den betrængte hellige Fader. En Aften, da de havde læst deres Bøn, sagde Moderen: „Mit Barn, vi maae iaf ten bede med særdeles Underlighed for den h. Fader. Soldater have taget ham til Fange og ført ham langt bort fra Rom.“ Ved disse Ord traadte Taarerne i Dine paa Drengen, og foldende sine smaa Hænder, bad han med en Engels Ufkyldighed. Da han havde endt Bønnen, spurgte han sin Moder, idet Taarerne endnu stode i hans Dine: „Men hvorledes kan Gud tillade, at man bortfløber Christi Stedfortræder i Fangenskab ligesom en Misdæder, og han er dog saa god?“ „Mit Barn,“ vedblev Moderen, „netop fordi den h. Fader er Christi Stedfortræder, derfor lader Gud det ssee. Husker du ikke mere, hvad jeg har fortalt dig om Frelserens Historie, hvorledes den guddommelige Frelser, som var Kjærligheden Selv, dog havde Fjender, der ved Korsfæstelsen forvoldte Ham de skrækkeligste Smerter? Og det er Guds Villie, at Paverne skulle være den lidende Frelseres Efterfølgere.“ „Men da ere jo hine Mennesker Forbrydere,“ svarede Barnet, „og man maa bede Gud om at straffe dem!“ „Kjære Barn,“ gjentog Moderen,

„man tør aldrig bede Gud om, at straffe Nogen! Tænk paa, hvad Jesus Christus endog gjorde, da Han hang paa Korset! Han bad for Sine Fjender; det gjør ogsaa uden Tvivl Pave Pius VI. i dette Dieblif, og vi maae forene vor Bøn med hans og bede til Gud, at Han maa omvende alle hine Nyggesløse, som lagde Haand paa den h. Fader.“ Og den unge Mastai Ferretti kastede sig atter paa Knæ, og bad for Pius VI.'s Fjender. — Saaledes har Pius IX., da han endnu var et Barn, fuldkommen fortjent, at Alle hver Morgen og hver Aften nu bede for ham i hans nærværende Befyring.

I en Alder af 12 Aar blev han optagen i Collegiet i Volterra, hvor han opholdt sig i 6 Aar. Scribenter fra den Tid omtale eenstemmigen Hyst til Arbejde, en bestemt og klar Willie, en skarp Forstand og en Alle tiltrækkende Fromhed som de særegne characteristiske Træk, der udmærkede ham. Da den daværende Dronning af Etrurien, Elisa Bacciocchi, besøgte Institutet, maatte Johannes Ferretti indtage Forsædet ved et „poetisk Academie“, og da et Medlem af det franske Academie visiterede Underviisningsanstalterne, udmærkede han sig saaledes ved sine Svar og overhovedet ved sin hele Holdning, at dette forbauset derover henvendte sig til Anstaltens Forstander med de Ord: „Denne unge Mand vil engang endnu opnaae høie Værdigheder, dersom Forholdene kun nogenlunde ville begunstige ham.“

I Aaret 1809 blev han ved Tonsuren optagen i den geistlige Stand og begav sig til Rom, for der at fuldende sine Studier. Sin Fritid opoffrede han for de forældreløse Børn i Hospitalet Tata Giovanni, som han fra den Tid af fik saa kjære, at de endnu vare ham uforglemmelige, da han allerede var bleven Pave; men heller ikke disse havde glemt ham. „Da Cardinal Mastai Ferretti havde indtaget Petri Stol“, fortæller en tidligere Elev af hiint Vaisenhuus selv, „da udraabte de gamle Elever og jeg: Det er vor Pave, han er de Fattiges og Bedrøvedes Pave!“ Men snart derpaa blev Pave Pius VII. ved Napoleon I. ført bort som Fange, og Mastai Ferretti flg-tede til sin Fødeby, hvor han skulde indtræde i den keiserlige

Nobelgarde, som Napoleon I. lod oprette der. Men enkelte Anfald af Epilepsi, der allerede tidligere havde viist sig, befriede ham. Da Pius VII. i Aaret 1814 vendte tilbage til Rom, fulgte ogsaa Mastai Ferretti ham og fortsatte sine Studier. Om den berømte Theolog Graziosi, som var hans Professor, fortælles, at han engang, forbauset over Mastai Ferretti's Gavnildhed og Fromhed, udbrød i de prophetiske Ord: „Han har en Paves Hjerte!“ Men Epilepsien, som havde tjent til at gjøre ham fri for at blive Soldat, hindrede ham ogsaa i at blive Præst, hvilket dog havde været det eneste Maal for alle hans Bestræbelser. Han tog derfor sin Tilflugt til Gudsmoderen og gjorde en Andagtsreise til det berømte Naadebillede i Loreto. Hans Tillid til Maria blev ikke skuffet. Den velsignede Somfru aabnede sin Myndling Porten til Præstedømmets Helligdom, for at han engang som Pius IX. maatte indsflette den ubesmittede Undfangelses pragtfulde Blomst i hendes Dyrkelses Krands.

I en Privataudients hos Pius VII., i hvilken han ansøgte om den pavelige Dispens til at modtage den h. Præstevielse, tog den h. Fader venligen hans Haand og sagde med en prophetisk Aand de Ord: „Ja, jeg vil tilstaae dig denne Gunst, fordi jeg troer, at du i Fremtiden vil blive forstaaet for alle Anfald af din Sygdom.“ Man skulde næsten troe, at Pius VII. havde forudsæet den unge Levits fremtidige Bestemmelse, som dengang knælede for ham med inderlig Bøn: lige til denne Dag idag har heller aldrig et Anfald af hiin Sygdom viist sig igjen. Ved Paaskefesten 1819 feirede Mastai Ferretti for første Gang den hellige Messe i Tata Giovanni, omgiven af sine kjære Vaisenhussbørn. Denne Dag og dette Sted vare ham ogsaa endnu uforglemmelige, da han allerede sad paa Petri Stol. For omtrent 6 eller 7 Aar siden blev en fransk Præst nogle Dage efter sin Ordination modtagen af Pius IX. i en særegen Audients. „Min kjære Søn,“ spurgte Pius IX. efter at have velsignet ham, „hvor har De læst Deres første hellige Messe?“ „I St. Peter, i Vaticanets Kryptkirke,“ svarede Præsten. „Meget godt!“ gjentog Pius IX., „det maa vist have

været Dem en stor Glæde. Hvad mig angaaer, jeg læste min første hellige Messe i Tata Giovanni, midt iblandt de fattige Vaisenhuusbørn." Ved disse Ord samlede han sig nogle Dieblit, ligesom om han vilde fordybe sig i kjære Grindringer. Derpaa, idet han fortsatte Samtalen, spurgte han: „Dg hvor, min Søn, har De læst Deres anden hellige Messe?" „Hellige Fader, i St. Maria Maggiore!" svarede Præsten. „D en herlig og from Tanke," gjenmælede Pius IX., „jeg lykønsker Dem endnu engang. Hvad mig angaaer, saa læste jeg min anden hellige Messe i Tata Giovanni! ... Staffels Børn!" Dg den h. Fader bøjede ved de sidste Ord sit Hoved, og taug længe. Tilsidst henvendte han sig for tredie Gang til den unge Præst og spurgte: „Dg hvor har De læst Deres tredie hellige Messe?" „I Laterankirken," svarede Præsten. „Meget godt, meget godt, min Søn!" gjentog Pius IX. „Jeg beundrer Deres Fromhed og det lykkelige Valg, Deres Hjerte har truffet. St. Johannes af Lateran hører med St. Peter og St. Maria Maggiore til de ærværdigste Kirker i den katholske Verden. Hvad mig angaaer, saa har jeg læst min tredie h. Messe i Tata Giovanni, og der," tilføiede han med en bevæget Stemme, „der var det, at jeg ogsaa læste min fjerde, min femte og alle følgende. Mit Hjerte længtes vel ogsaa efter den Lykke, som De har modtaget, men kunde jeg vel fjerne mig fra mine staffels Børn? Var jeg ikke deres Fader? Hvilken Glæde havde de ikke ved at see mig ved Alteret i deres Midte!"

Da Mastai Ferretti var bleven Præst, overtog han Styrelsen af Vaisenhuset Tata Giovanni. Saaledes spiede Forsynet det, at den, som var bestemt til det mest ophøjede Embede i hele Kirken, skulde begynde sin Løbebane iblandt Børn og fattige Folk. Sin Formue, sine Kræfter og sin Tid indviede han „sine Børn." „Det er ikke nok," pleiede han at sige, „at føde de staffels Børn, som ere berøvede den moderlige Kjærlighed og alle Livets Glæder; det er ogsaa en godt anlagt „Capital," hvis Renter bestaae i, at de ulykkelige smaa Væsner, som fra deres Fødsel af have været Elendighedens Bytte,

nu kunne lee og glæde sig." Saadan en Godhed, Kjærlighed og Hengivelse vandt ham alle Hjerter i Tata Giovanni. Derfor var ogsaa Skilsmisfen meget haard paa begge Sider, da han efter syv Aar fik Befaling til at følge Monsignor Muzi til Amerika. En tidligere Elev af Institutet, Angelo Vocacelli, fortalte derom en Dag til Felix Clavè, som har forfattet en Levnetsbeskrivelse om Pius IX., Følgende: „Der har jeg,“ sagde han, idet han pegede paa Hospitalet, „bivaanet eet af de sørgeligste Optrin i hele mit Liv. Efter at Præsten Mastai Ferretti i syv Aar havde været vor Beskytter i denne Anstalt, skulde han forlade os. Vi havde lagt Mærke til, at han var usædvanlig taus, medens vi spiste til Aften. I det Dieblik, hvor vi, efter at have læst vor Bøn, vilde forlade Bordet, gav han os et Tegn, at vi igjen skulde sætte os ned, og saa meddeelte han os den sørgelige Efterretning. Det var eet Smertensfrig fra den ene Ende af Spisefalen til den anden. Vi vare dengang henved 122, Store og Smaa, men der var ikke en Eneste iblandt os, som ikke græd.“ Taarerne randt ved disse Ord ned af Angelo's Kinder.

(Fortsættes.)

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Den h. Fader staaer, Gud ske Tak, endnu altid ubevægelig paa den af Gud ham anviste Post og vakler hverken til Høire eller Venstre — et trøstende Skuespil for Engle og Menneſter. Alt hvad Nyhedsbladene have sukket ud i Verden om den pavelige Stols Underhandlinger med den excommunicerede sardinſke Konge, om Pavens Eftergiveness ligeoverfor den verdensmægtige Napoleon, er ikke andet end netop lutter Løgn og Hykleri. Nei, den katholske Christenheds Overhoved underhandler ikke med Helvedes Magter, de maae hedde hvad de ville. En katholsk Pave vil i fornødent Fald forstaae at døe paa sin Post, men forraade Kirken og sit h. Embede vil han aldrig. Derfor

flaaer ogsaa ethvert katholisk Hjerte gladere og høiere, naar det ved al den nuværende Nederdrægtighed og Slethed i Verden tænker paa Christenhedens fælles Fader. Eller skulde alt dette maafsee see saaledes, netop for at den hele katholske Verden lige til sine dybeste Dybder maatte blive rystet og vaagne af sin Dvale? Guds Veie ere vidunderlige, men altid priisværdige. —

— Folkets Stemning. Den af Cardinal-Vicaren anordnede Andagt til Gæde for den ubesmittede Undfangelse, fra 29. Novbr. — 8. Decbr., har været meget besøgt i alle Roms Sognkirker. Ved denne Leilighed viste det sig, hvorledes de ægte Romeres Kjærlighed til den h. Fader stiger med den evige Stads vovende Nød og Trængsel. Da Pius IX. d. 7. Decbr. om Aftenen begav sig til de tolv Apostles Kirke, blev han paa hele sin Vei hilset med uafbrudte Jubelraab af en umaadelig Mængde. Hele Roms Befolkning var i Bevægelse og Alle kappedes om at modtage hans Velsignelse og tilraabe ham et „Evviva“. Den h. Faders vanlige Munterhed, der selv ikke forlader ham midt under saa mange Lidelser, hvorved Gud styrker hans Tro, var vegen for en hyulig Rørelse. Det var baade et rørende og et storartet Skuespil. Det kan være, at Pius IX. i sit Pontificats tidligere lykkeligere Tider er bleven hilst med større Glæde; men aldrig har man viist ham større Gædefrygt og Hengivenhed, end netop nu for Tiden.

Kjøbenhavn. Den h. Faders Stilling er sørgelig; ligesom imellem Herodes og Pilatus staaer han midt imellem sine Fjender. Og disse kalde sig „Katholiker“ og søge at besmykke deres himmelfriggende Vold ved Hylleri; men, som en ærværdig Kirkefyrste skriver, af den Betrængtes og Forfulgtes Mund høre vi de rystende Ord: „Græd ikke over mig, men over eder selv og eders Børn!“ Med Rette — thi hvilken frygtelig Revolutionsflod, hvilken Ugudelighed, hvilket rasende Religionshad truer ikke med at udgyde sig over Europa! I Frankrig og Italien sidder Revolutionen paa Thronen, og England tilraaber den sit Bifald. Neppe gaves der nogensinde en Tid, hvor Løgn, Hylleri og lumst Uretfærdighed i Forbund med Vantroens Uforstammethed og en cynisk Fjendtlighed imod Guds Kirke turde saa aabenbart og ustraffet hverve Tilhængere og forgifte Menneskeheden, som netop nu. Der er organiseret en vild, forovovet Sagt af Helvede, for især med Hensyn til Christi Kirke at probere, om hiint Forjættelsesord: „Helvedes Porte skulle ikke faae Overhaand over den“ er sandt. For de giftige Pile fra denne om Antichristens Fane flokkede Sværm er Katholiken næsten ingensteds mere sikker; thi overalt i det selskabelige Liv drøner den djævelske Haanlatter og Bespottelse ham i Dre, og i Uviserne

maa han daglig læse Forargelser og Uergreller og oven i Kjøbet betale dem med sine Penge! I saadanne Tider, har Noget meget træffende sagt, „triumphere Banditerne“. Vi have villet gjøre opmærksom paa disse Tilstaande, for at tilraade Enhver, at han skal begribe Tiden, i hvilken det hedder: „Med Christus eller imod Christus!“ begribe sin egen Stilling og Pligt, som aldrig er uden Virkefreds, uden Ansvar, begribe Kirkens Naab, som opraaber den største Magt og Daad i Verden, Bønnen, der alene og tilsidst vil afgjøre, om Ordet: „Græder over eder og eders Børn“ atter skal stadfæste sig paa forstyrrede Templers Ruiner og en af Gud forkastet Slægt.

Kirkestaten. Fornylig offentliggjorde Bladene en Skrivelse af Biskoppen af Voretto, som underretter Geistligheden ved den under Navn af Santa Casa (o: „det hellige Huus“) befjendte Balsarts-Kirke om den over den udtalte Excommunication. Grundene til denne Forholdsregel bleve af Biskoppen betegne som „bekjendte“, og man formodede, at dermed var meent den Modtagelse, som Dom-Capitlet havde berebet den sardiniske Konge ved hans Gjennemreise i Voretto. Nu melder et Brev i Bladet le Monde, at Biskoppen af Voretto's Skrivelse kun er rettet til sex Præster, medens Voretto's Geistlighed i det Hele tæller c. 120 Medlemmer. Capitlet af Santa Casa bestaaer alene af 48 Medlemmer og af disse er kun en Æneste, Præst Vanetti, truffen af den kirkelige Censur; de øvrige 5 Præster, til hvem Biskoppens Brev var rettet, høre ikke til Capitlet. Grundene til Excommunicationen er de sex Præsters Deeltagelse i den d. 4. Nov. stedsfundne „Folkeafstemning“ over Markernes Indlemmelse i Piemont. Victor Emmanuel's Besøg i Santa Casa fandt Sted flere Uger tidligere, og Kongen er ved denne Leilighed ikke bleven modtagen af Capitlet, ei heller er der bleven affunget et Te Deum.

Fra Rhinen. I Erkebispøscet Köln finder St. Michaels-Broderskabet en meget talrig Deeltagelse, som vi her skulle vise ved nogle Exempler. I en lille Landsby ved NederRhinen, som tæller noget over 200 Sjæle, lode i faa Timer 130 Indvaanere strax efter Oplesningen af Erkebiskoppens Hyrdebrev sig optage som Medlemmer i Broderskabet, og Deeltagelsen var saa almindelig, at der paa Spørgsmaalet: „Hvor mange af eder ville indtræde?“ flere Gange fulgte det Svar: „Alle i vort Huus træde ind!“ I et større Landsbysogn i Sieghershausen talte Broderskabet et Par Dage efter sin Oprettelse allerede over 1500 Medlemmer — den aarlige Peterspenge fra denne ene Menighed vil saaledes beløbe sig til mere end 400 Rdlr. — En lignende Beredvillighed vise ogsaa de naboliggende

Diøcefer Trier, Münstcr og Paderborn. I en Menighed af dette sidste, paa omtrent 2000 Sjæle, lode allerede 1145 strag i de første Dage efter Broderskabets Oprettelse sig optage i det. Maatte et saadant offervilligt Sindelag finde Efterligning overalt! Peterspengen er vistnok en Trøst for den h. Fader og en meget kjærkommen Understøttelse; men den Idee, hvoraf den bliver baaren og som den selv vækker i den fattigste Hytte, har en uendelig større Betydning og Virkning. Peterspengen er bleven et storartet Beviis paa Hengivenhed og Offervillighed for den katholske Tro, et Genhedens Baand, som forbinder alle Jordklodens Katholiker fastere med hverandre, et Opraab, som samler mere end 150 Millioner Katholiker om den h. Fader, en høitidelig Protest mod Krænkelsen af den menneskelige og guddommelige Ret, og et Beviis for, at ogsaa Korsfets Træ i alle Verdensdele graver sine Rødder desto dybere, jo mere Helvedes Storm ryster dets Gren. Og om end Peterspengens hele Sum skulde blive et Kov for Røverne, saa vil hiin Idee ikke blive røvet, den vil gjøre store Erobringcr i al Verden.

— I den store Fabrikstad Erfeld er den katholske Befolkning siden Trediverne stegen fra 15,000 til næsten 40,000 Sjæle. Høihjertede Mænd fattede derfor i 1852 den dristige Beslutning, paa cengang at bygge to nye Kirker for den stedsse voksende Menighed, som kun havde een Kirke. Efterat St. Stephanskirken var bleven fuldendt og tagen i Brug, blev nylig, d. 8. Decbr., paa den ubesmittede Undfangelses Føst, ogsaa den i Korsform byggede Truekirke firfelig indviet. Kun begge Kirkers Taarne ere endnu ikke færdige. Begge Kirkerne ville, naar de ere færdige, tilsammen koste over 200,000 Rdlr., som med Undtagelse af 13,000, der ere skjenkede af Kongen, ubelukkende ere sammenskabte af Borgerne ved regelmæssige Collecter. Væc en saadan Menighed og dens værdige Hyrde, Domcapitular, Dechant Reinarz! Foreløbig fungere to Sogne-Capellaner ved disse Kirker, indtil der kan oprettes et eget Sognesystem.

Frankrig. Episcopatet og Ministrene. Cardinal de Donald, Erkebiskop af Lyon og Primas af Frankrig, har rettet en Skrivelse til Cultusministeren, hvori han protesterer imod Indenrigsministerens Circulaire angaaende Stemplingen og Censuren af de biskoppelige Hyrdebrev. Cardinalen slutter sin Skrivelse med de Ord: „Det forundrer mig, at Indenrigsministeren ikke har begrebet, at hans Rundskrivelse om Publicationen af de biskoppelige Hyrdebrev berører et af den katholske Religions Fundamentalpunkter, en væsentlig Ret for vort Apo-

stolat, en Ret, som vi med en uovervindelig Fasthed og om fornødent gjøres, maae forsvare, som Bøssuet siger, med Dpof-frelsen af Livet. Tjænd man reiste dette brændende Spørgsmaal, burde man have prøvet, hvad man kan indenfor Nettens Stranker og hvad man ikke kan, for ikke at fremkalde Storme, som man vil have ondt ved at stille, og for ikke at gjøre uretfærdige Forbringinger til Kirkens Autoritet, som man aldrig krænter ustraffet. Man burde ikke have givet Statsoverhovedets Ord: „Reisferdømmet er Freden“ noget Dementi.“

London. Den d. 24. Novbr. f. A. afdøde Hertug af Norfolk har iblandt andre betydelige Donationer til Gunst for katolske Anstalter ogsaa testamenteret 10,000 £. Stl. til den h. Fader.

Irland. Den anglicanske Biskop af Kilkenny i Irland foranstaltede for nogen Tid siden en mild Indsamling til et nyt Orgel i sin Kirke, ved hvilken der efter sex Maaneders Forløb neppe indkom 150 £. Sterl. Da Indsamlerne bragte ham de modtagne Summer, førte han dem til Vinduet og viste dem den ligeoverfor liggende katolske Domkirke med de Ord: „Der er et Folk, som endnu har Tro; et Folk, som trods al sin Armød opspører en saadan Bygning, medens jeg med al vor Rigdom i tre Dioceses, som høre til mit Sogn, ikke er i Stand til at tilveiebringe et Orgel!“

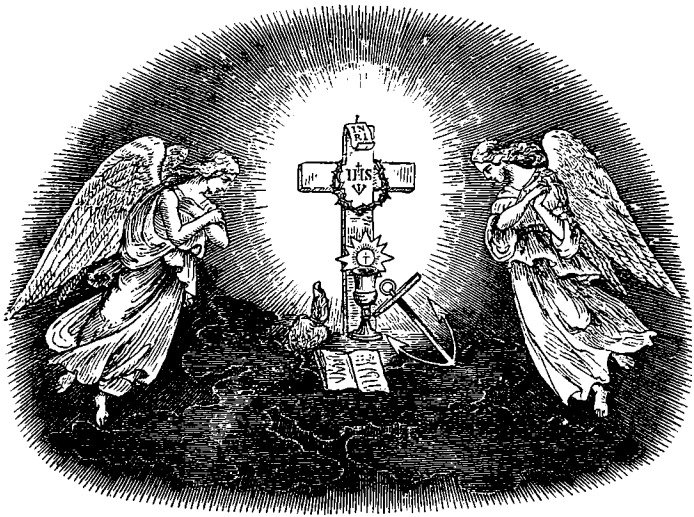
Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 13. Januar. — 1. Søndag efter Epiphanie. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisatien.
- Søndagen d. 20. Januar. — 2. Søndag efter Epiphanie. — Jesu Navnefest. — Broderskab. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.

„Standnavig Kirkesidende“ udgaar hver anden Søndag og leverer Subscribenterne desuden i Aarets Løb gratis eet eller flere religiøse Skrifter. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Hr. Konsthandler **C. A. Blaufensterne**, store Kjøbmagergade 7, og i alle Bøglæder; i de danske Stater paa de fyl. Postkontoirer. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. Kvartaler.

Kjøbenhavn.

S. Friess Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 2.

Søndagen den 27de Januar.

1861.

Indhold: Den katolske Kirkes Skjønhed (fortsat). — Pius IX. (fortsat).
— Kirkelige Efterretninger: Breslau. England. Frankrig. Sar-
dinien. Neapel. Constantinopel. Syrien.

Den katolske Kirkes Skjønhed.

Kirkeindvielsen.

(Fortsat, see forrige Aarg. Nr. 27.)

Efter en kort Standsning vedblev Præsten:

Om Morgenen tidlig kommer Biskoppen til selve Kirken, som skal indvies; han anordner i den Alt, som er nødvendigt til Indvielsen, og forlader den derpaa, efterat han ogsaa har

befalet alt Folket at forlade den. Kun en Diakon, iført sine Alterklæder, bliver tilbage i Kirken, og Kirkedørene blive lukkede. Biskoppen gaaer nu med Geistlighed og Folket til det Sted, hvor Reliquierne ere blevene nedlagte Dagen i Forveien, læser der Bodspsalmerne, isører sig sin Bispedragt og vender, ledsaget af Altertjenerne, tilbage til Kirkedørene, hvor han begynder med følgende Ord: „Vær hos os, Du ene, Du almægtige Gud, Fader, Søn og Helligaand!“ Han indvier Vand og Salt, bestænker sig og de Dmstaaende dermed, og gaaer nu i Procession med Geistligheden og alt Folket tre Gange uden omkring Kirken, idet han hele Tiden bestænker Kirkens Vægge med Vievand, og hvergang siger de Ord: „I Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn!“ Hver Gang han paa denne Dmgang kommer til Kirkens lukkede Hoveddør, læser han en Bøn, støder med Hjrdestaven imod Døren og siger hine Ord af Psalmisten: „Åfster eders Porte, I Hjrster! hæver eder, I evige Porte, for at Herlighedens Konge kan drage ind!“ Diakonen, som befinder sig inde i Kirken, udraaber derpaa med høi Stemme: „Hvo er denne Herlighedens Konge?“ Biskoppen svarer: „Herren, den Stærke og Mægtige, Herren, den Vældige i Kamp!“ Først naar han for tredie Gang er kommen til Døren, svarer Biskoppen og hele Geistligheden paa Diakonens Spørgsmaal: „Hærskarernes Herre, Han er Herlighedens Konge“, og de raabe gjentagende: „Hæver eder, hæver eder, hæver eder!“ Biskoppen tegner derpaa med den nederste Deel af Hjrdestaven et Kors paa Dørtrinnet, og siger: „See Korsets Tegne, de onde Aander skulle vige!“ Og nu bliver Døren aabnet og Biskoppen gaaer ind i Kirken tilligemed dem, som skulle være behjælpelige ved Indvielsen. Ved sin Indtrædelse siger han de Ord: „Fred være med dette Huus!“ og Diakonen i Kirken besvarer denne Hilsen med de Ord: „Ved eders Indtrædelse!“ og Alle sige: „Amen.“

Simon. Nu har jeg ventet længe nok, for ikke at afbryde Dem; men nu tillader De vel, at vi ogsaa bede Dem om at forklare os alle disse Skikke.

Pr. Jeg var selv lige i Begreb med at standse i min Fortælling, for at give eder nogle Dplysninger om Betydningen

af det I have hørt. Hele Verden var engang et stort smukt Gudsstempel, som paa en stammelig Maade blev vanhelliget ved Arvesynden og forvandlet til et Djevlels Rige. Kun Guds Søn udred atter Verden af Satans Magt og indviede den ved Sin Død paany til et Guds Tempel, saa at Alle, som nu troe paa Ham og ikke støde Hans Forløsning fra sig, kunne vinde det evige Liv. Ethvert christeligt Tempel er nu et Billede paa hiint store Verdenstempel. Derfor træder Biskoppen ikke strax ind, men gaaer uden omkring det, for derved billedligt at fremstille, at Verdens Døre engang vare lukkede for Kristus og Hans Rige. At Biskoppen, Geistligheden og Folket tre Gange gaaer omkring Kirken, og den tre Gange gjentagne Banken paa Kirkedøren kan maaskee ogsaa være bleven indført som en Efterligning af Leviternes Dmgang med Arken omkring Jericho, eftersom denne nye Kirke jo skal være en Bolig for den levende Gud, ligesom hiint hedenske Jericho er blevet et Seiersminde for den gamle Pagts Ark. At Indgangen til Kirken ikke bliver aabnet for Biskoppen paa den første eller den anden, men først paa den tredje Banken paa Døren, kan erindre os om, hvorledes de gamle Forfædre engang længe forgjæves havde søgt efter Aabningen af den lukkede Himmel og efter Frelserens Indtrædelse i Verden; — samt hvorledes endelig denne Ypperstepræst har holdt Sit Indtog i Verden og forstyret Satans, denne stærkt Bevæbnedes Rige, hvorledes Han har tilintetgjort den jødiske Overtro og den hedenske Afgudstjeneste, for af begge, Bøder og Hedninger, at samle Sig eet helligt Folk og een rettroende sand Kirke. Endelig kan denne Biskoppens tre Gange gjentagne Banken paa Kirkedøren ogsaa føre os paa en nyttig, omendstjødnt meget ydmygende Tanke og tjene os til en heldbringende Vebredelse, nemlig at Gud banker paa vort Hjertes Dør med Sin Raade, ifølge den hemmelige Aabenbarings Ord (3, 20.): „See, Jeg staaer ved Døren og banker paa; hvo som hører Min Røst og aabner Døren for Mig; til ham vil Jeg gaae ind og holde Nadver med ham og han med Mig;“ men at vi desværre ikke sjelden lade Ham gaae forbi, uden at lukke op for Ham. — De Ord: „I Navnet Faderens osv.“ som

Biskoppen saa ofte gjentager, antyde, at han nu i den allerhel-
ligste Treenigheds Navn tager denne Bygning i Besiddelse til
Guds særegne Tjeneste og Forherligelse. Men han gjør det
dog først, efterat han har bedet Bødspsalmerne, fordi vi først
maae være rensede ved sand Bødsfærdighed, dersom Guds Rige skal
drage ind i enhver Enkelt's Sjæl. De mange Bønner og hyppige
Bestænkninger af den nye Kirke med Bievand tilkjendegive
os, at denne nye Bygning fra nu af ikke mere skal tjene til
nogen almindelig og jordisk Brug, men indvies til Religionens
hellige Øvelser og berebes til en værdig Bolig for den Aller-
høieste, Som jo er Helligheden selv. Vandet, hvormed han be-
stænker Væggene, erindrer os desforuden om Frelserens Blod,
ved hvilket Verden blev renset og Indgangen aabnet for Gud
og Hans Naade. Dørene lukkes op, medens Biskoppen tegner
Korsets Tegn paa Dørrinet og derved ligesom bortmaner de
onde Aander; det var jo ogsaa Frelserens Korsbød, som engang
aabnede Verdens Døre for Guds Rige og knuste Hælvedes Magt.
Idet nu Biskoppen, som Christi Stedfortræder, drager ind i
Templet med Fredens Hilsen, antyder han derved tilstrækkeligt,
at ogsaa Verden engang ved Frelserens Indtog har gjenopnaaet
den tabte Fred med Gud.

Simon. Hvor det Alt er findrigt og smukt!

Pr. Jeg kan give eder det Haab, at I om Ceremonierne
ved Kirkeindvielsen endnu ville faae meget andet at høre,
som ikke er mindre smukt. Da vi imidlertid ikke kunne
bringe Samtalen om disse Skikke til Ende idag, selv om vi
vilde blive endnu længere sammen, saa lader os standse her,
for næste Gang at stifte Næsten desto større Opmærksomhed og
Deeltagelse.

(Fortsættes.)

Pius IX.

(Fortsat.)

Mastai Ferretti's overordentlige Kjærlighed og Omjorg for
Instituttet Tata Giovanni fortjener en særdeles Opmærksomhed.

Thi det omtalte Institut var ikke indrettet efter de Begreber, vi sædvanligen pleie at have om et saadant. Man optog nemlig i samme kun forældreløse og forsømte Dreng. De første Elever, som Tata (s: Fader) Giovanni, Institutets Stifter, samlede, vare for største Delen unge Vagabonder, der slakkede omkring paa Roms Gader. Disse forbleve i Anstalten indtil deres 20de Aar, bleve i denne Tid holdte til et kristeligt Liv og Spar-sommelighed og tillige uddannede i det Haandværk, hvortil Enhver af dem viste mest Duellighed og Ryst; i dette Niemed bleve de ogsaa om Dagen sendte til dygtige Mestere i Staden. Dette Institut kunde derfor med Rette kaldes et Svende-Hospitium, og Pius IX. var saaledes det ophjævede Mønster for alle senere Svende-Fædre, som nu, Gud skee Lov, overalt i saa mange Svendeforeninger som lige saa mange „Tata Giovanni“ see „deres Børn“ omkring sig og modtage den apostoliske Velsignelse af deres ophjævede Mønster.

Da i Aaret 1823 den apostoliske Vicar Muzi blev sendt til Sydamerika, for i Fristaterne Chili, Peru og Mexico at bringe de kirkelige Forhold i Orden, blev Mastai Ferretti af Pius VII. befaleet til at ledsage denne som Auditor. Den hjærlige Moder forfrækkedes ved denne Efterretning, men ei den modige Søn. Han fremstillede sig for den hellige Fader, der sagde til ham: „Grevinden, Deres Moder, har skrevet til Stats-secretairen, for at forhindre Deres Afreise. Jeg har svaret hende, at De i god Behold vilde vende tilbage fra denne Mission.“ — Den 5. October afeilede de fra Genua. To Gange bleve de paa den dengang endnu meget langvarige og besværlige Reise overfaldne af Storme, og eengang maatte de endog stryge Flag for en Sørover. Mastai Ferretti blev beundret af alle Reisesfæller formedelst sit Mod og sin Aandsnærværelse. Da den apostoliske Delegat med sine Reisesfæller befandt sig paa Veien til Hovedstaden Santjago, maatte de paa Landeveien tage ind i et forfaldent Vertshuus. Paa dette trøstesløse Opholdssted laac en engelsk Officeer, som mange tusinde Mile borte fra sin Hjemstavn og sin Familie vred sig paa sit Sygeleie. De italienske Geistlige erfarede den ullykkelige Mands sørgelige Tilstand. Gen

af dem blev tilbage efter sine Reisefæller, for fuld af Medlidenhed at vaage ved den Syges Leie og pleie ham med en Moders Omhu. Han veg ikke fra hans Side, førend han havde den Glæde at see, at den Syge fuldstændig havde gjenvundet sin Helbred. Denne barmhjertige Samaritan var atter Mastai Ferretti. Den engelske Officeer var en Protestant og hed Milner. — Under de vanskelige Arbejder, som det pavelige Gesandtskab havde at udføre, godtgjorde Mastai Ferretti ved sin Skarpsindighed og Forretningsdygtighed, at Pius VII. ikke havde taget fejl i Valget for dette vanskelige Embede. Sin Fritid anvendte han til at prædike, undervise og høre Skriftemaal. „At redde en Sjæl er mere, end at gjøre Bertegn“, var hans Grundsætning og Valgsprog. Sine Penge fordeelte han blandt de Fattige. Paa en Reise fra Valparaiso til Lima blev han overrasket af en Storm. Skibet trueedes med at sønderlaaes paa Klipper og Skjær. I denne yderste Nød vovede en fattig Fisser, Baco, med kjæft Mod at arbeide sig frem igennem de skummende Bølger, og da alle Grunde og Skjær vare ham nøie bekjendte, lykkedes det ham at føre Skibet ind i sikker Havn. Den følgende Dag kom Mastai Ferretti til den fattige Fissers Hytte og skjenkede sin Nedningsmand 400 Piastre (ca. 800 Rdlr.). Men ædle Hjerter glemme aldrig deres Velgjørere. Da han havde indtaget Petri Stol som Pius IX., oversendte han den fattige Baco endnu engang 400 Piastre tillige med sit Portrait. Men Guds Velsignelse havde hvilet paa den første Gave! Baco var bleven riig, og, rørt over den hellige Faders Godhed, lod han bygge et Capel ved Kysten og oprettede der en herlig Statue af Pius IX. Saaledes lærte Amerika at høiagte og elske den tilkommende hellige Fader. — Formedelst de ujæfne politiske Forhold vendte det pavelige Gesandtskab efter to Aars Forløb atter tilbage til Europa, og Mastai Ferretti landede i Juni 1825 i god Behold i Genua, saaledes som Pius VII. havde forudsagt det.

Smidlertid var Pius VII. død. Men Mastai Ferretti's Ny naaede ogsaa til hans Efterfølger, Pave Leo XII. Denne gjorde ham til Prælat og udnævnte ham til Kannik ved Kirken

Santa Maria i Via lata. Den unge Kannik var utrættelig i at prædike og høre Skriftemaal; tillige besøgte han nu atter „sine Børn“ i Tata Giovanni, som havde været trostesløse over hans Afreise, og medens Statsmændene allerede henregnede ham til hine Mænd, som ere i Stand til at føre og begribe Statsforretninger, saae Almuen i ham en Præst, riig paa Dyder og christelig Kjærlighed, som aldeles opoffrede sig for sit hellige Embede. Paa samme Tid tilvendte han Hospitalet Santo Spirito, i hvilket 2000 Syge kunde optages, sin omhyggelige Omsorg. 3 December 1825 blev han udnævnt til Præsident for det storartede Hospitium til den hellige Michael i Rom. Dette er en af de største Velgjørenheds-Anstalter i Verden. Bygningen har 1336 Fod i Længden og 320 Fod i Bredden og indeholder et Huus for Oldinge, et Asyl for gamle, fattige Qvinder, en rummelig Arbeidsskole for unge fattige Piger, og meget store Arbeidsværelser for forsømte Børn. Her var Mastai Ferretti, de Fattiges Fader, saa ret i Midten af sine Kjære! 3 thye Maaneder havde han arbeidet i denne Virkefreds, da Leo XII. den 21. Mai 1827 udnævnte ham til Erkebiskop af Spoleto. „Udriig vil Spoleto,“ siger een af dens Historieforfivere, „glemme hans Indtog i Staden, over hvilken hans Nærværelse i hine stormfulde Aar, som han tilbragte der, synlig neddrog Himmelens Beskyttelse og Velsignelse.“ Omendstjondt han kun i 5 Aar virkede der som Erkebiskop, saa er hans Navn dog endnu i hele Folkets Munde, som gjerne fortæller de Reisende rørende Træk af hans Fromhed og Gavnildhed, af hans Sagtmodighed og Kjærlighed. — En Dag trænger en gammel fattig Kone ind i Prælatens Cabinet, kaster sig der ned for hans Fødder og bønfaalder ham om Hjælp. Men Mgr. Mastai Ferretti havde just allerede bortskjenket alle sine rede Penge, og i hans Kasse var der ikke mere en eneste lille Mønt at finde. Hvad var der nu at gjøre? Han gaaer til sit Sølvskab, og idet han tager et Bestik ud af samme, giver han den fattige Kone det med de Ord: „Tag det, og bring det hurtigt paa Assistentenshuset; naar jeg kan, skal jeg indfrie det igjen.“ Om Aftenen kom Huushovmesteren til ham med den Meldning, at der maatte have

været „Thye“ i Huset, efterdi et Bestik var bortkommen. „Vær kun rolig,“ svarede Prælaten, „Gud selv har gjemt det!“ Huushovmesteren forstod ham. Men en gammel Tjener, som allerede ofte havde ivret imod sin Herres øbslende Veldædighed, som han pleiede at udtrykke sig, paatog sig at gjøre Biskoppen Forestillinger. Imidlertid opnaaede alle hans Bestræbelser og Taler ingenlunde noget gunstigt Resultat, thi et Par Dage senere savnedes der ogsaa de Udfestager af Sølv, som hidindtil havde prydet Erkebiskoppens Kamin.

Mastai Ferretti lærte ogsaa allerede i denne Tid at kjende de borgerlige Uroligheder, som senere gjorde hans Pontificat saa kummerfuldt. I Mærene 1831 og 32 udbrød der flere Opstande i Kirkestaten, som dog snart bleve undertrykkede ved østerrigiske Tropper. Ved denne Leilighed kastede en Bande af 4000 Oprørere, som ved Østerrigernes Nærmelse havde opgivet Beleiringen af Civita Castellana, sig ind i Spoleto. Men Erkebiskoppen tabte ikke Modet. Han begav sig selv ud i Oprørernes Midte og formanede dem med apostolisk Frimodighed til at vende tilbage til deres Pligt som Underfaatter og at udlevere deres Vaaben. Og hvad skete? Alle uden Undtagelse adløde hans Opfordring. Flere tusinde Geværer og fem Kanoner bleve udleverede og sendte til Rom som Tegn paa denne ublodige Seiervinding. Politiet søgte imidlertid at faae fat i de mest Compromitterede, og en Politiagent foreviste Erkebiskoppen en Fortegnelse, som skulde sendes til Rom. Denne blev meget forfærdet ved at læse denne ulvhfalsige Fortegnelse, og hans første Tanke var, at finde et Middel for at redde „sine Børn“. Det var om Vinteren, i Kaminen knittede Alben. Idet han smilende saae paa Agenten, sagde han: „Stakkels Barn, De forstaaer Dem endnu ikke godt paa Deres Sag. Naar Alben vil sønderrive Faarene, saa kommer han jo ikke først til Hyrden, for at underrette ham derom!“ Ved disse Ord kastede han til største Forbauselse for Agenten Fortegnelsen i — Alben! Rigtignok fik Msgr. Mastai Ferretti en Frettesættelse. Han havde jo begaaet en Feil, men en Feil, hvorom der er bleven sagt, at den gjør den Feilende til en Helgen.

I Confistoriet i December Maaaned 1832 udnævnte Pave Gre-

gor XVI. Erkebiskoppen af Spoleto til Biskop af Imola, og i Aaret 1840 ophjædede han ham til Cardinalsværdigheden. Og saa paa dette Sted var han et Mønster paa en nidkær og modig Overhyrde. Han forbedrede den sædelige Orden baade iblandt Geistligheden og Folket, og stiftede talrige almennyttige Anstalter, f. Ex. et Collegium for fattige Theologer, et Vaisenhuus og en Anstalt for bodfærdige Qvinder, til hvilke Diemed han beredvilligen opoffrede hele sin Formue. Ifølge hans egne udtryksfulde Ord, stod Synet „af de faldne Døttre af Verden, som begjærede at optages i Faarestien“, ham altid levende for Dine.

Han havde ansøgt Moderhuset i Ungers om at sende ham nogle Nonner af Ordenen „af den gode Hyrde“. Det var en Glædesdag for Mastai Ferretti, da fire Søstre ankom i hans Palads, som han strax stillede til deres Raadighed, saalænge det nye Huus endnu ikke var indrettet. Kjærlighed og Barmhertighed vare og vedbleve at være Sjælen i den tilkommende Kirkens Overhyrde, „som betegnede alle sine Skridt med Vældighedens Døvelser.“ Nu har Verden „Kraav paa hans Forbøn“, som han selv en Dag sagde, da Revolutionen ombrusede ham som en Klippe i Havet. Mon det ikke er en Haabets Straale for de troende Sjæle, som bønfulde Herren om Barmhertighed for den vanartebe Verden, at Han har sat den barmhertige Hyrdes troe Billede paa Petri Stol, for at give urbi et orbi (Staden og Verden) sin Velsignelse?

Ved Opfyldelsen af sine Pligter som Overhyrde ændsede han selv ikke nogen Dødsfare. Rene og ædle Hjerter ere jo ogsaa de stærke Hjerter, deres Ord giver Gud en uimodstaelig Kraft. En Aften i Carnevalstiden gjorde han i Skuuringen sit vanlige Besøg til det allerhelligste Sacramente i Kathedralkirken i Imola, da Kirkebetjenten ilede til ham og udraabte heel ferskræffet: „For Guds Skyld, hjælp! der bliver Een dræbt i Sacristiet!“ Cardinalen befalede sig Gud i Vold, reisste sig og ilede til Stedet. Her fandt han en ung Mand liggende paa en Bænk, som farlig saaret havde søgt et Tilflugtssted i Gudshuset. Neppe var Cardinalen ankommen hos den Saa-

rede, førend tre bevæbnede Mænd styrkede ind i Sacristiet for at fuldende deres blodige Gjerning. Ikke i mindste Maade for-
 skrækket ved deres blanke Vaaben og funklende Zine traadte han
 dristigt de tre Mordere imøde, foreholdt dem Korset, som hang
 paa hans Bryst, mindede dem med hellig Alvor om deres For-
 brydelses Afskyelighed og befalede dem at bortfjerne sig. Hans
 Ord, udtalte med et saa freidigt Mod og med den overtydende
 Magt af et Sendebud fra Himmelen, bragte Morderne til at
 stubse. De stode en Stund som manede fast, og taase forlode
 de derpaa Helligdommen.

(Fortsættes.)

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Den h. Fader har i det hemmelige Consistorium af 17. Decbr. sidstl. holdt en Tale, som vel nærmest er rettet til Cardinalernes forsamlede Collegium, men ogsaa gjelder den hele christelige Verden. De i Italien udøvede Rædsels- og Volds-
 gjerninger, det eventyrlige, men vistnok fra en høi Haand ud-
 gaaende Forslag til at gjøre Napoleon til en „Keiser = Pave,“
 til den franske Kirkes Overhoved, Kirkens Stilling i Orienten,
 Kirkens blodige Forfølgelse i China og de tilgrændsende Lande
 — alt dette bliver nærmere omtalt og belyst i Allocutionen.
 Hensat som Een, der har at vaage over Alle, baade Høie og
 Lave, og betroet med det Hverv, at sige Alle uden Undtagelse
 Sandheden, taler den h. Fader usvinket, ligefrem, ret og sandt;
 — Tidens Stikord og tomme Phraaser, hvormed det verdslige
 Diplomati og Avisftriverne føre Publicum bag Lyset, den uma-
 delige Løgnagtighed, saaledes som den ellers overalt — endog
 ofte i de keiserlige og kongelige Nytaars- og Throntaler! — er
 bleven et almindeligt Tidsonde, alt dette kan og tør ikke naae
 den ophøiede Taler paa Apostelfyrstens Stol. Saaledes har
 Verdensforløseren draget Omhu for, at der ikke blot i Troesfager
 er givet det christelige Folk en useilbar Vorgen for Sandheden,
 som er ophøiet over al menneskelig Vilkaarlighed, men at ogsaa
 selv i Bedømmelsen af jordiske Forhold, naar de kun paa nogen
 Maade berøre den offentlige Morals og den almindelige Rets
 Gebeet, een Stemme aldeles ikke kan bringes til Tausked, som
 forsvare Sandhed og Ret og paatrykker enhver Uretfærdighed

imod Kirken og det christelige Folk Forkastelsens fordømmende Kjendemerke. — I Rom lever man i længselsfuld Forventning om bedre Dage. Det piemontesiske Høververvstabs Skalder og valter efter Hjertenslyst i Roms nærmeste Nærhed: man ephæver Rosterne, sængsler de pligttroe Geistlige, belønner og roser de fralsalbne. Franskmændene, som roligt og uvirksomt see til og lade alt det skee, blive naturligtviis derved ogsaa Medskyldige. Særligt troer man, at Napoleon's hemmelige Planer med Rom neppe vilde lade vente paa sig til Marts Maaned.

— Pius IX. staaer med usvækket Mod: han vil ikke give efter, han har erklæret ikke at ville modtage nogen Pengeunderstøttelse af Regjeringerne. Han har derfor i den sørgelige Stilling, hvori det piemontesiske Høveri, navnlig ogsaa Toldspærringen omkring Rom, har bragt ham, intet andet Middel til at mildne Folkets og sine tro blevne Embedsmænds Nød, end at anraabe Christenhedens Godgjørelighed. Men den h. Fader vil ogsaa selv give et Exempel paa den æbleste apostoliske Selvfornegtelse. Han har ladet samle alle de værdifulde Gjenstande, som tilhøre ham personlig, Foræringer, som i lykkeligere Tider ere blevne ham gjorte af Konger og Fyrster, sjeldne Bøger, Juveler &c. og vil nu bestemme dem for et Lotteri. Til at lede dette Føretagende er der bleven nedsat en Commission af ti romerske Damer, hvis Præsidentinde er Enke-Fyrstinde Borgheze. Loddet koster en Frc. (2 Mk). Lotteriet bestaaer af 300,000 Lodder, og Trækningen skal finde Sted paa Christi Himmelfartsdag d. 9. Mai i Mar.—

— Dagen før Aul meddeelte den h. Fader i det Sixtinske Capel den h. Communion til 200 Frivilige af det franco-belgiske Corps. — Det er Brug, at den ældste af Cardinalerne paa Auledagen henvender nogle lykønskende Ord til Hs. Hellighed, naar denne har feiret det h. Messcoffer; denne Gang var det kun beklagende og deeltagende Ord, hvorpaa den h. Fader svarede med en Fasthed og Høvelse, som meddeelte sig til hans hele Omgivelse. Da nemlig den betræffende Cardinal havde bemærket, at hele Verden beundrede Hs. Helligheds Standsfastighed i den nærværende Nød, svarede Pius IX. Følgende:

Jeg læste nys i det h. Evangelium, at et lille Barn, som blev født i en Stald i Bethlehem, strax, uagtet Det endnu var svagt, vakte Angest rundt omkring, saa at Kong Herodes skjævede paa sin Throne. Der stod skrevet om Det, at Intet vilde kunne modstaae Det; og saaledes skeer det ogsaa med mig, Dets Tjener, en fattig, svag og for Alt blottet Olding, som staaer alene, uden Bistand, uden Støtte; jeg vækker ikke desto mindre Frygt hos mine Hjønder og sætter dem

i hem Forlegenhed; jeg er glad og min Glæde bedrøver deres Hjerte; thi trods alle mine Lidelser føler jeg i mit Indre en stor Fortrøstning, som Intet kan røkke, om, at der vil blive mig en uforudset Hjælp tildeel, som skal befrie mig; jeg veed ikke, hvorfra og hvorledes den vil komme, men det gjør ikke noget. Komme vil denne Hjælp, derom er jeg overbevist. Saaledes maa jeg sige Dem, og jeg ønsker, at man skal vide det, at jeg vil forblive fast indtil Enden. Med menneskelige Kræfter formaaer jeg Intet; saa hjælper mig da med Deres Bønner!"

Man begriber, at disse Ord gjorde et dybt Indtryk paa Alle, som havde den Lykke at høre dem. — Paa Nyaarsdagen modtog den h. Fader General Goyon med Officererne af det der garnisonerende franske Corps. Paven udtalte sin Billigelse saavel over den syriske, som over den chineisiske Expedition og tilføiede: idet den franske Flaade forsvarer Gaëta, fegter den for den retfærdige og hellige Sag. Om Keiser Napoleon afholdt Paven sig fra enhver Yttring. —

Breslau. Et af Fyrstbiskoppen af Breslau udstedt Hærbrev indfører St. Michaels-Broderskabet i hans Diöces paa samme Maade, som det er anordnet i Erkebiöceset Köln.

England. I London have de anglicanske Geistlige, da Kirkerne forblive tomme, i den senere Tid begyndt at prædike i Theatrene. Morning Post bekjendtgjør Følgende: „Comiteen for Anglicanerne og de forenede Dissidenter, hvem man har at takke for den Idee, at prædike i Theatrene, vil begynde sin Virksomhed næste Søndag. Følgende fire Sale ville være aabne til Gudstjeneste: Theateret i Sadlers Well, Victoria-, Pavillon- og Standart-Theatrene. Næste Søndag vil der to Gange blive holdt Gudstjeneste i St. James-Theatret.“ Og disse Folk, som ikke have nogen Idee om det Uhyggelige i en saadan Profanation, vove at nedsette den katolske Kirke og kalde den katolske Gudstjeneste en Komedie!! — Men selv Theateret er endnu ikke nok for Englænderne, man er kommen paa en endnu latterligere Idee, for at blive af med „Prædikenerne“. Morning-Herald skriver desangaaende saaledes: „Nyt System til Londons Omvendelse. Fornylig er der under Lord Congleton's, den høier. Baptist Noel's og andre Gentlemens Ledelse gjort en ny Indretning for at forkynde Evangeliets Lærdomme i vor Hovedstad. Til Udførelsen af dette Project er der bygget to store Vogne, som, fyldte med Bibles, skulle kjøre omkring i London. Manden, som skal føre Vognen, skal tillige uddele Biblesne, hvorimod en anden Mand har det Hverv, med høi Stemme at oplæse visse gribende Steeder af den h. Skrift, for saaledes umiddelbart at ind-

virke paa Tilhørerne. Man har i Sinde at bygge endnu flere saabanne Vogne, for at ethvert af Londons Qvarterer regelmæssig kan blive forsynet." — Ere disse ambulante Prædikanter vel mere og andet end Marsfrigrere?

Frankrig. Peterspengen. Fra Paris skriver man: „Bidragene for Paven ere meget rigelige, især de, som directe blive tilsendte Biskopperne. Man troer, at Bidragene i Paris' Diöces ville beløbe sig til en Million." En anden Beretning siger: Jeg har nylig gjort opmærksom paa det gode Resultat af den første i alle Paris' Kirker foranstaltede Indsamling af Peterspengen. I begge Hovedfogne i de af Adelen beboede Forstæder St. Germain, St. Clotilde og St. Thomas, har det indkomne Beløb været betydeligt. Der bleve Guldstykker og Banknoter i Maaße kastede i Indsamlernes Punge. I Kirken St. Sulpice har man, hvad der blev mig forjikkret, indsamlet 25,000 Francs; i en lille Kirke i Arbejderforstaden St. Martin ere 4000 Francs. blevene indsamlede i lutter Sous. Folk fortælle, at Keiserinden har solgt endeel af sine Diamanter til dette Niemed; i ethvert Tilfælde kan jeg idag stadfæste, at Cardinal Morlot virkelig har modtaget en Sum af 100,000 Francs. af Keiserinden til Peterspengen.

Sardinien. Kirkeran og Forfølgelse. Et Ministerdecree er udkommet, som undertrykker de religiøse Corporationer (Klostere, Capitler ic.) i Umbrien (Provinds i Kirkestaten), med Undtagelse af nogle mindre, som, efter Decretets Ord, „have gjort sig fortjente af Fædrelandet." Marquis Pepoli, Napoleon's Fætter, fuldbyrder Decretet. Klosterenes Formue bliver for Fremtiden forvaltet af kongelige Embedsmænd, Klosterne blive forvandlede til Hospitaller og Skoler, og de ophævede Klosters Medlemmer pensionerede af Staten; men især har Pepoli betænkt mange af deres Biskopper excommunicerede Præster med rigelige Pensioner. Imod denne Sardinien's nye Voldsgerning have sexten Biskopper i nævnte Provinds, hvoriblandt fem Cardinaler, forgjæves nedlagt Protest. — Bøvrigt raser Forfølgelsen imod de troe Katholiker i de „indlemmede" Dele af Kirkestaten med største Strengthed. Erkebiskopperne af Fermo og Urbino ere nylig blevene fænglede; de fænglede Præsters Tal vozer daglig. De sardiniske radicale Blade juble. „Alt kaste Præsterne i Fængsel — siger et konservativt Blad — tilfredsstiller ikke mere de liberale Blade; de ønske alle deres Undergang, som ikke ville bekvemme sig til Protestantismen. Protestantismen for Folket og Guillotinen for Præsterne og de Clericale — det er Midlerne til at skabe et enigt Italien."

Neapel. Cardinal = Erkebiskop Riario Sforza. Som bekendt have de liberale Blade udspreedt den Løgn, at Cardinal Sforza havde viist sig ved Tumulten i Neapel den 20. Nov. sidstl. med den trefarvede revolutionaire Fane paa Balconen af sit Palads og velsignet den revolutionaire Pøbel. Fra sikker Kilde giver nu Journalen le Monde følgende Meddelelser derom: „Cardinalen ankom til Neapel uden at have anmeldt Tiden for sin Ankomst, da han vilde undgaae enhver Opfigt og Demonstration; men da han gik til sit Palads, blev han kjendt af en fattig Kone. Paa hendes lydelige Glædesraab blev Cardinalen snart omringet af en stor Mængde Wiennester, som uafbrudt hilsede den elskede Overhyrde med Bivatraab — han blev ført som i Triumph til sin Bolig. Denne Folkets uvilkaarlige Manifestation forbittrede Garibaldianerne; de besluttede at hevne sig og samlede sig om Aftenen talrigt udenfor det erkebiskoppelige Palads. Den frygteligste Larm varede hele Natten. Den følgende Morgen forlangte de, at Erkebiskoppen skulde vise sig og velsigne de med Victor Emanuels Portrait smykkede Faner. Da Cardinalen vægrede sig, truede disse Canailler at sætte Ild paa Paladset. Cardinalen lod sig hverken skræmme ved Skrig eller Trudsler — han kom ikke til Syne. Tusende af Hevn bringe de nu Riisbrænde hid, stable det op imod Paladset, true med at antænde det og raabe: Velsignelse! Velsignelse! Erkebiskoppen viste sig nu med et Crucifix i Haanden og sagde med høi og fast Stemme: „Jeg velsigner det mod Kirken troe Folk; men aldrig vil jeg velsigne noget af det, som tilhører dem, der staae udenfor Kirken, dem, som ere dømt af Kirken, dem, som den h. Fader har excommuniceret, dem, som den h. Fader ikke velsigner.“ — Efter disse Ord traf Cardinalen sig tilbage, og nu kom Politiet og adspalttede Garibaldianerne. — Det lyder anderledes, end de fleste Nyhedsbladets Beretninger om Cardinalen med „Tricoloren“! Men hvo stoler i vore Dage ogsaa endnu paa hvad Aviserne skrive og lyve!

Constantinopel. Bulgarerne. Rusland opbyder Alt, for at forhindre Bulgarernes Forening med den katolske Kirke. Den 20. Novbr. sidstl. havde den russiske Gesandt, Fyrst Labanow, en Conferents med den græske Patriark, hvor han gav denne det Raad at gjøre Bulgarerne Indrømmelser, men tillige fordrebe, at den bulgariske Biskop Hilarion, som ikke vil hylde den græske Patriark, skulde straffes. Biskop Hilarion, terroriseret ved Russernes og Grækeres Trudsler, erklærede s. D. at, naar ikke Porten inden 8 Dage bevilgede hans Troesbrødre et særceget Patriarkat, Bulgarernes Underkastelse under Rom da ufortøvet vilde blive proclameret.

og den h. Joseph's Søstre i Saida; de ville blive opbrugne der. Oldinge, Enker og Syge blive heller ikke glemt af Foreningen for Orientens Skoler. Man samler de forældreløse Dreng, for at betroe dem til PP. Jesuiterne, og man har derfor i Sinde at oprette flere saadanne Anstalter. Desforuden ere franske Soldater fordeelte paa talrige Punkter af Libanon, for at hjælpe Landboerne ved Opbygningen af deres ødelagte Boliger. Hjelpen er nok stor, men Nøden endnu langt større.

Til Auggariusforeningens Medlemmer.

Søndagen d. 27. Januar Efterm. Kl. 4¹/₂ afholdes Foreningens aarlige Generalforsamling i Skolelocalet Nr. 2, paa hvilken Regnskabet over Foreningens Indtægter og Udgifter vil blive forelagt. — Da der ved samme Leilighed ogsaa bliver meddeelt en kort Beretning om Vincents- og Marieforeningens nærværende Status, saa kunne ogsaa Medlemmerne af disse tvende Foreninger erholde Udgang til Forsamlingen.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 27. Januar. — Søndag Septuagesima. — Den h. Auggarius' festlige Mindedag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Mæsse. — Kl. 10 høitidelig Leuinesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 høitidelig Fæst- og Vesperandagt.
- Søndagen d. 3. Februar. — Søndag Sexagesima. — Mariæ Renfelse (Kvindemisse). — Form. Kl. 8 og 12 stille Mæsse. — Kl. 9³/₄ Lyseindvielse og derefter Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Fæstandagt med Forelæsning. — (NB. Efter Eftermiddagsandagten bliver Blasius' Betsignelsen meddeelt. See Skand. Kirketid. 1859 Nr. 3 Side 33 og 36.)

„Standinavist Kirketidende“ udgaar hver anden Søndag og leverer Subscriberne desuden i Aarets Lob gratis eet eller flere religiøse Skrifter. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissiönair, Hr. Konsthändler C. A. Blaufenstein, store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de fyl. Postkontoirer. Prisen er 4 Mk. 8 Sk. Kvartalet.

Kjøbenhavn.

S. Friers Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 3.

Søndagen den 10de Februar.

1861.

Indhold: Pius IX. (fortsat). — Hvo som rører ved Beg, besmittes. — Kirkelige Efterretninger: Rom. England. Neapel. Constantinopel. China. Afrika. Cuba.

Pius IX.

(Fortsat.)

I Begyndelsen af Juni 1846, medens Mastai Ferretti i Forening med mange Præster af sit Dioces holdt de saak. geistlige Exercitier, fik han Efterretning om Pave Gregor XVI.'s Død. Han begav sig strax til sin Residents, og efter der at have holdt en høitidelig Sjælemesse for den afdøde Pave,

reiste han til Rom til den nye Paves Valg, uden den mindste Anelse om, hvad der her ventede ham. Af et Brev fra Rom, som er meddeelt af Abbé R. Dumas, Secretair hos den be- kjendte Misgr. de Ségur i Rom, og indeholder mange interes- sante Enkeltheder om Pius IX.'s Valg, hidsette vi her Følgende:

„... Det Første, jeg vil berette Dem, kunde man maaskee kalde et lykkeligt Forvarsel. Det har tildraget sig paa Erke- biskoppens (Mastai Ferretti's) Reise til Rom. Sandheden af denne Kjendsgjerning bliver stadfæstet af flere paalidelige Scri- benter's Udfagn. I en lille By i Marken havde Postillonerne gjort et kort Ophold, for at skifte Heste. Det var just i Mid- dagstiden, og Cardinalen saae sig snart omringet af en stor Mængde Folk, som han hilsede med det ham eiendommelige vel- villige Smil. Medens Alles Blik vare fæstede paa Cardinalen, viste der sig høit oppe i Luften en Due, som tilsidst satte sig paa Cardinalens Vogn. Ved dette Syn klappede Alle glade i Hænderne og fra alle Sider gjenlød Raabet: Evviva! Evviva! Han bliver Pave! Man vilde bortskræmme den frøgtsomme Fugl, men Duen forlød ikke den valgte Plads. En Dreng bibragte Duen et Slag med et Siv; Duen fløi op, men indtog snart igjen sin forrige Plads paa Vognen. Folkets Begeistring steg derved endmere. Vognen rullede affted; men hverken Mæng- dens Skrig, eller Hjulenes Støi og Postillonpidstfens Smæld var istand til at skræmme Duen bort fra Cardinalens Vogn. Den blev roligt siddende, som om den vilde ledsage den tilkom- mende Pave til Rom. Først ved Roms Port satte den sig paa Fængslets Porte, som kort derefter bleve aabnede ved Pius IX.'s Amnestie.“

I Valget af Pius IX., hvis Pontificat skulde blive eet af de uroligste og følgerigste, viste sig umiskjendelig Guds styrende Haand. Ingen ihytes dengang efter menneskelig Beregning at have større Sandsynlighed for at blive valgt, end den fremragende Cardinal Lambruschini, der allerede under Pave Gregor XVI. havde havt den største Indflydelse. Selv de fleste Cardinaler havde slet ikke anet, at Mastai Ferretti var den af Gud bestemte. Og dog var dette Conclave (Pavevalg) eet af

de korteste i de sidste Aarhundreder. Et kortvarende Conclave var hiint, som gif forud for Leo XII.'s Valg; men det varede dog 26 Dage, medens Pius IX.'s Valg neppe varede 48 Timer.

Da Mastai Ferretti saae sig valgt til Kirkens synlige Oberhoved, som altid af Verden er blevet rigelig kronet med Torne, begyndte han at skjælte over hele Legemet, og en Strøm af Taarer brød frem af hans Dine. Han kastede sig ned foran Altterrinene*), og hensunken i Smerte og Tilbedelse, blev han længe liggende i denne Stilling; et Offer i Guds Dine — thi hans Pavedømme skulde blive et Martyrdømme! Derpaa reiste han sig igjen og erklærede sig beredt til at modtage det paa ham faldne Valg. Man gav ham nu den pavelige Fiskerring paa Fingeren, og alle Cardinalerne bragte ham deres første Hylbing. Det var sildig om Aftenen; ved Midnat skrev han endnu følgende Brev til sine tre Brødre i Sinigaglia:

Rom, den 16. Juni, Kl. 11³/₄ Aften.

Den almægtige Gud, Som ophøier og fornædret, har behaget at hæve min ubetydelige Personlighed til den mest ophøiede Værdighed paa Jorden. Hans Villie skee evig og altid! Jeg kjender nogenlunde dette ophøiede Embedes umaadelige Byrde og føler ogsaa min egen store Uduelighed, for ikke at sige min fuldkomne Kraftløshed. Lader Bønner frembæres for mig, og beder ogsaa I for mig. Conclavet varede kun i 48 Timer. Skulde Byen (Sinigaglia) i denne Anledning saae i Sinde at foranstalte nogen offentlig Festlighed, saa beder jeg Eder om, ja jeg lægger Eder det indstændigst paa Hjertet at tage Forholdsregler, for at de dertil bestemte Penge maae blive anvendte af Gouverneuren og Menighedsraadet til andre almecennyttige Diemed. Hvad Eder angaaer, kjære Brødre! saa omsavner jeg Eder af mit ganste Hjerte i Jesus Christus. Triumpherer ikke med Glæde, men haver hellere Medlidenhed med Eders Broder, som herved meddeler Eder den hele Fylde af den apostoliske Betsignelse. —

*) Stemmesamlingen ved et Pavevalg foretages altid i det Paa-
linste Capel i Dvirinal-Paladset, hvor da ogsaa Cardinalernes
første Hylbing for den nyvalgte Pave finder Sted.

Pius IX. havde nu indtaget den h. Petri Stol. Alle Begivenheder af hans følgerige Pontificat lade sig sammenfatte i to Ord: Tabor og Calvaria. Saaledes har Frelseren jo Selv sagt: „Disciplen staaer ikke over Mesteren.“ — Pius IX. havde ingen anden Tanke, end at fuldføre det ophøiede Hverv, Gud havde betroet ham. Hvor lidet han i sin høie Stilling tænkte paa at begunstige sine egne Slægtninge, beviser blandt Andet den Omstændighed, at han bad sine to Neveuer, som for deres Studiers Skyld opholdt sig i Rom, om at forlade Byen. Ogsaa hans Søster, Enke efter Marquis Benigni, turde kun endnu i tre Dage opholde sig i Rom. Sine Brødre gav han ligefrem den Erklæring, at de ikke maatte gjøre sig det mindste Haab om, at høste nogen timelig Fordeel af hans Ophøielse paa den pavelige Stol. Hvilken Modsatning til andre verdslige Fyrstehuse!

Mange Handlinger af overordentlig Vigtighed, hvilke vi dog ikke nærmere kunne drøfte her, godtgjorde for hele Verden hans statskloge Aand og hans allerede tidligere beviste store Administrationsdygtighed, medens tillige hver Dag blev Vidne til nye Kjærligheds- og Barmhertighedsøvelser. Den 17. Juli 1846 udstedte han en almindelig Amnestie for alle Landsforviste og Dømte, en Naadesact, der, som man kunde vente, faldt ligesom en Glædesstraale fra Himmelen ind i mange sørgende Hjerter og fortvivlede Familier. Ved Kjærlighed og ubegrændset Tillid haabede han at kunne føre Kirkens og den lovlige Ordens Tjender tilbage til den christelige og borgerlige Pligt. Aldrig har en Fyrste saa høihjertet stolet paa sit Folk, som Pius IX. Der gaves dengang rigtignok ikke saa Statsmænd, som bade Paven om at sætte Stranker for sit ædelmodige Sindelag og nøie at overveie, om han ogsaa vilde udstrække Amnestien til alle dem, hvis tidligere Fortid ikke bød nogen tilstrækkelig Sikkerhed for deres fremtidige undersaatlige Trostab. Men de talte til en Mand, hvis Hjerte strømmede over af Kjærlighed og Barmhertighed, hvis eneste Ønske var, at gjøre alle sine Undersaatter lykkelige, at være en Fader for Alle.

„Vi ønske gjerne, siger han i sit Amnestidecret, at kaste et

medlidende Blik paa hine uerfarne Ynglinge, som midt under de politiske Uroligheder ere blevne forførte ved falske og skuffende Forhaabninger og derfor snarere maae betragtes som Forførte end som Forførere. Af denne Grund ville Vi række disse vildledede Børn Forsoningens Haand, naar de kun vise oprigtig Anger. Vi haabe, at deres Hjerter, formildede ved Vor Naadesact, ville aflægge alt Borgerhad, som altid har været Marsag til og en Virkning af politisk Ophidselse, og at de derimod desto fastere ville slutte Fredens Baand, som efter Guds Villie skal omslutte alle Sønner af den samme Fader. Men skulde Vort Haab alligevel blive skuffet, saa vilde Vi med den bitterste Smerte være tvungne til at minde om, at, om end Naaden er Herkermyndighedens sødeste Attribut, saa er dog Retfærdigheden dens første Pligt."

Dette ædelmodige Beviis paa Pavens Høihjertethed blev, som bekjendt, optaget med ubeskrivelig Jubel. Det romerske Folk, som er let tilbøieligt til Demonstrationer, foranstaltede store Festsog, og drog med Faner og Musik igjennem Gaderne, for at give Paven sin umaadelige Glæde tilkjende. Saare mange af de politiske Fanger og Flygtlinge, som nu i hele Skarer strømmede sammen i Rom, nøiedes ikke med blot at give deres Hresord paa Trostfab — den eneste Betingelse, som Annestians Ordlyd paalagde dem — men tilspøiede frivillig de høitideligste Forsikringer med følgende eller lignende Ord: „Jeg sværger ved mit Hoved og mine Børns Hoveder, at jeg indtil Døden vil blive Pius IX. tro“, eller: „Jeg sværger, at jeg vil udgyde alt mit Blod for Pius IX.“ og desl.

Mod Slutningen af samme Aar aabnede nogle Folk i Rom en Subscription, for derved at understøtte de Amnesterede, som efter gjenopnaact Frihed befandt sig blottede for alle Hjælpe midler og i en trykkende Stilling. Den hellige Fader hørte dette, samt, at den Forening, som gav sig af dermed, samtidig forfulgte hemmelige politiske Planer. Han forlangte Subscriptionslisten, og, uden at læse de derpaa tegnede Navne, tegnede han sig selv for 100 Scudi (ca. 200 Rdlr.). Blandt de Amnesterede var der ogsaa en Mand af en høitstaaende Familie,

som uagtet alle Naadesbeviisninger vedblev at lægge sin fjendtlige Stemning for Dagen. Pius IX. lod ham kalde til sig, og talte til ham med al mulig Mildhed. „Min Søn,“ sagde han, „vil De da for stedsse blive et Bytte for denne Revolutionens Aand, vil De ikke betræde en anden Vej?“ Manden blev nok lidt forvirret, men svarede dog, at han ikke kunde forpligte sig til at forandre sine Grundsætninger og sin Afsærd. „Maatte Gud da oplyse Dem!“ svarede Paven bekhuret. „Seg vil bøn-falbe Ham om, at Han en Dag vil føre Dem tilbage til mig. Deres Fyrstes Arme ere stedsse aabne for Dem; det maa De aldrig glemme!“ — Pius IX.'s Kjærlighed til sine Fjender var overhovedet stor, som en Helgens Kjærlighed kun kan være. En Dag arresterede Politiet en Mand, som hemmelig udbredte Exemplarer af et Skandskrift. Dette Makværk førte Titelen: „Pius IX.'s, den indtrængte Paves, Religionens Fjendes Historie.“ Efterretningen om denne Fængsling kom ogsaa for den h. Faders Øren. Han forlangte at see den Skyldige, lod ham føre for sig og henvendte nogle ubetydelige Spørgsmaal til ham. Af de Svar, han fik, saae han, at den Skyldige frygtede en streng Straf. „Min Ven!“ sagde Paven med sin vanlige Velwillie, „eftersom Deres Forbrydelse kun angaaer mig personlig, saa tilgiver jeg Dem.“ Nørt ved en saadan faderlig Mildhed, kastede den Anklagede sig under Taarer ned for den h. Faders Fødder og tilbød sig, at opgive Navnene paa Skandskriftets Forfattere. „Nei, nei!“ faldt den h. Fader ham i Talen; „lad deres Forbrydelse blive skjult med Gravens Taushed! Maatte de kun angre den!“ — Tidt høstede Pius IX. en herlig Hjyldestgjørelse for sin heltemodige Kjærlighed til sine Fjender. En Dag f. Ex. besøgte han Helligaands-Hospitalet i Sezza. Efterat han var gaaet fra Seng til Seng og havde indgydt de Lidende Trøst og Mod, vilde han trække sig tilbage. Pludselig udstrækker en Sng Hænderne efter ham, og besværges ham om at forunde sig den Naade at høre hans Skriftemaal. Strax opfylder den h. Fader hans Bøn, og giver sin Dingivelse et Vink om at bortfjerne sig. Og denne Bødsfærdige, som opnaaede denne Gunst, var en tidligere meget berhyttet Revolutionair. Pius IX. nød

her en Faders Glæde, som paany sluttede sin tabte Søn i sine Arme.

(Fortsattes.)

Hvo som rører ved Beg, besmittes.

Der gives i vore Dage af flette Skrifter saa mange og saa mange Arter, og man søger paa de forskjelligte Veie at udbrede dem blandt Folk, at det ikke vil være af Veien, at henvende et belærende Ord derom til vore Læsere. Alle flette Skrifter — de maac nu føre Navn af Bøger, Aviser eller hvadsomhelst andet — kunne deles i to Classer: thi enten søge de at undergrave Troen eller de gode Sæder. Begge ere lige farlige; Ingen kan læse dem uden stor Skade, uden Fare for sin Sæligbed. Men netop dette bestrider man; Mange af dem, som læse Skrifter, der angribe Troen, hører man at sige: „Søg læser dem kun, for at lære at kjende For og Imod“ — som om Vissheden af den christelige Sandhed afgang af Menneskenes Indvendinger og Fornufts slutninger! Iøvrigt er denne foregionne Uttraa efter at lære For og Imod at kjende, en tom Undskyldning; thi efterat de i de flette Bøger have læst Indvendingerne imod Religionen, gjøre de sig siden ikke mere den Uleilighed, ogsaa at opsoge Svaret derpaa hos Troens Forsvarere. Den egentlige Grund dertil er følgende: Naar Lidenskaberne henimod det tyvende Aar vilde til at frigjøre sig for alle Baand og begynde at blive stærke, saa bliver Hjertet fordærvet; alligevel vil man gjerne befries fra de pinende Samvittighedsnag, som altid følge paa de første Feiltrin; men i Stedet for at søge Samvittighedens Ro i at vende tilbage til Dyden, tager man sin Tilflugt til Indvendingerne imod hine Religions sandheder, som fordykke Lidenskaberne. Alle Indvendinger, de være sande eller falske, synes da ugentdrivelige; et tvetydigt Ord, en spøgende eller spottende Tale — aabenbar falsk Mønt — som man gjentager for Alvor, gjælder da for klart Beviis, saasnart den kun stemmer overeens med det ikke mere ustyldige Hjertes Tilbøieligheder. Og saaledes bliver man vantro, ikke af Overbeviisning, men formeddeltst Hjertets Fordærvelse.

Andre sige, naar de læse Skrifter, som fordærve de gode Sæder: „Søg tør nok læse noget saadant; jeg kan nok skjæle det Sande fra det Falske; jeg læser det kun, fordi det er et Mesterværk i Stilen, for at danne mig derved og fordrive Tiden

i ledige Timer; jeg øser heller ikke noget Dndt deraf; disse og hine have ogsaa læst det, hvad Dndt kan der altsaa være deri? man roser det jo som en mesterlig Fremstilling." — Jeg troer bedst at kunne gjendrive alle disse tomme Undskyldninger og Udflugter ved at meddele her en Historie, som en i sine Arbejder graaet Præst har oplevet. En Dag kom en Dame til ham, paa hvis Miner og Udtryk han strax saac, at han havde en Romanlæserinde for sig. Han sagde derfor til hende: De læser nok Romaner? — „Ja, Deres Hoiærværdighed; men jeg øser slet ikke noget Dndt deraf." — De veed nok, at vi skulle give alle vore Handlinger en Retning paa Gud, ikke sandt? „Ja, Deres Hoiærværdighed!" — De veed ogsaa, at selv vore ligegyldigste Handlinger, saasom Maaltider, Søvn, Spadseretoure o. desl., ere Ham behagelige, dersom vi opoffre dem til Ham og ved dem have den Hensigt, at behage Ham? — „Jeg veed det." — Nu godt; saa opoffre De Ham da ogsaa Deres Romanlæsning, og dette kan De gjøre omtrent paa følgende Maade: førend De lukker Bogen op, maa De knæle ned foran Deres Crucifix og fremsige følgende Bøn til den guddommelige Frelser: „O min Gud! jeg vil nu læse en Roman, d. v. s. jeg vil nu opfylde min Aand, min Indbildningskraft og mit Hjerte med opdigtede Historier, med forførfiske Forestillinger og Billeder og kjødelige, slibrige Elskovstanker, og alt dette vil jeg gjøre, for at opfylde — mit Daabsløfte og forsøge Din større Ære og fremme min egen evige Frelse." Derpaa maa De begynde at læse. — „Ja, Deres Hoiærværdighed! men . . . denne Bøn kan jeg ikke udtale, jeg vilde jo dermed spotte den kjære Frelser." — Hvorledes? kalder De det at spotte Gud, naar man opoffrer Ham en i sig selv ligegyldig Handling? — „Nei — men . . ." — Saa indseer De altsaa, min Datter! at en saadan Læsning just ikke er saa ligegyldig og udfyldig, som De paastod; og dog har jeg hidtil først betragtet den fra den mindre farlige Side. Siig mig engang, vedblev den af hellige Følelser besjælede Dnding, var De tidligere ikke frommere end nu? „Jo, Deres Hoiærværdighed! især efter min første h. Communion." — Læste De allerede dengang Romaner? — „Nei." — Var De ikke dengang lydigere, sagtmodigere, og mindre hengiven til Fornøielse og Pynt? — „Jo." — Læste De dengang allerede Romaner? — „Nei." — Annammede De ikke tidligere de hh. Sacramenter med større Attraa, Andagt og Punktlighed; og var De ikke lykkeligere? — „Jo." — Læste De allerede dengang Romaner? — „Al nei!" svarede hun med et dybt Suk. Nok hermed, sagde Præsten, og gav hende en kortfattet Levnetsbeskrivelse af den h. Theresia, idet han sagde: Læs denne Bog; De vil deri finde Deres Livs Historie! Den h. Theresia beskjender deri Følgende om sig selv: „Romanlæsning var Be-

ghndelsen til mine første Feil. Jeg hengav mig ganske til denne farlige Læsning, og denne Feil, hvortil min Moders Exempel bragte mig, bevirkede en saadan Slappelse i alle mine gode Tilbøieligheder og Tølelser, at jeg derved ogsaa blev forledet til mange andre Feil. Først fandt jeg Fornøielse i ret at pynte mig; derved vaagneede i mit Hjerte Lusten til at behage; jeg bar da kun Omsorg for mine Hænder, mit Ansigt og Haar og vellugtende Sager; kort, alle øvrige Forsværgeligheder fik jeg derved kjær. Jeg tænkte ikke engang paa, at der kunde være det mindste Ondt i alt dette; men nu indseer jeg, til hvor meget det har forledet mig." — Altsaa, vedblev Præsten, kan selv det bedste Sindelag ikke modstaae Giften af denne Læsning. Erfaringen lærer, at der ikke gives noget mere forsværgeligt, end et med Romanlæsning opfyldt Hoved. Ved disse usalige Skrifter bliver Alting rystet i Mennesket og bragt til at vakle — Frugterne af en god Opdragelse, den barnlige Ustydighed og al Kjærlighed til Gens Pligter. Denne tidligere saa stille, sædelige og med en saa yndig Blusfærdighed smykkede Pige tabte ved Romanlæsningen alle Tegn paa hiin Tugtighed og Erbarhed, som er saa indtagende især hos unge Mennesker. I Stedet for den ærbare rene og anstændige Klædebragt maa der anskaffes en glimrende og pragtfuld; man vil jo ogsaa vise sig og behage ligesom Andre! Hele Dagen beskæftiger man sig dermed, om Natten drømmer man derom, og ved idelig Higen efter Romanheltenes „ædle Charakterer" vænner man sig til, ikke at elske andet, end hvad Verden elsker, og at forsømme og tilfidesætte Alt, hvad Religionen foreskriver. Det er de bittre Frugter af Læsningen i saadanne Bøger.

Efter nogle Dages Forløb kom Damen atter til Præsten og sagde til ham: „De havde Ret, min Fader! da De sagde mig, at jeg vilde læse min egen Historie i denne Bog; jeg maa kun bemærke, at den ikke ganske indeholder min; thi Romanlæsningen har frembragt noget endnu langt værre hos mig. Før var jeg medlidende med de Fattige; men siden jeg har udgydt Taarer over indbildte Ulykkestilfælde, har jeg nu ingen mere for den virkelige Ulykke. Før følte jeg mig lykkelig, fordi jeg var uskyldig, og der herskede fuldkommen Ro i mit Hjerte; men siden jeg har hengivet mig til denne usalige Romanlæsning, forfølger mig overalt en vis Uro og Utilfredshed, som jeg ikke kan forklare; ingensteds er jeg tilfreds, fordi jeg ingensteds finder hiin indbildte ideale Skjønhed, som min Læsning har sat mig i Hovedet. Dog dette er endnu ikke Alt; mine Lidenskabers, som ved den tilsyneladende uskyldige Læsning bleve stærkt nærrede, udviklede sig snart; der opstode Tanter, Drifter og Begjeringer i mig, og . . . at! min Formastelighed blev haardt straffet! — Min Moder sagde ofte til mig, at

man ikke længe kunde indaande forpestet Luft, uden at svække sin Natur, og i mine Bøger indaandede jeg kun Verdens, Forsængelighedens og forfærlige Glæders forpestede Luft; Fristelsen kom til . . . Ak! havde jeg ikke mistet min Moder saa tidlig, saa vilde jeg endnu være ustyldig!"

Præsten kunde nu let fuldende denne Sjæls Omvendelse, da dens Aabenhjertighed saa godt havde banet ham Veien. Belært ved egen sørgelig Erfaring, frasagde hun sig al Romanlæsning, og lidt efter lidt gjenvandt hun sin forrige Fromhed og Sjælefred ved Læsning i alvorligere og sørgelig nyttigere Bøger.

Kjære Læser! gjør ligesaa; frastig dig for stedse den lidenskabelige Romanlæsning og overhovedet Læsningen af alle Bøger Skrifter, som ikke i enhver Henseende ere gode og rene! Stuf dig ikke selv med den Undskyldning: at du ikke øser noget Dødt deraf! at du kun vilde danne dig derved! — Du vilde da ganske vist ogsaa komme til at gjøre hin sørgelige Erfaring hos dig, som den ovenfor omtalte Person beklagede saa meget. Thi kan man vel længe plukke Blomster imellem Torne, uden at man saarer Hænderne? Nei! Paa lignende Maade forholder det sig med Læsningen af slette Skrifter.

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Den 16. Decbr. f. A. blev i Fyrst Orsini's Palais afholdt en Forsamling af Forstanderskabet for Peterspenge-Foreningen, ved hvilken ogsaa Erkebiskoppen af Armagh (i Irland), det engelske Parlamentsmedlem Hennesy og en engelsk Embedsmand fra Australien vare nærværende. Foruden Erkebiskoppen og Misgr. Nardi vare de Tilstedeværende alle Kægfolk. — I Staden Rom selv ere siden 1. Septbr. f. A. indsamlede følgende Summer: i September 3132, i October 4301, i November 4024 og i den første Halvdeel af December 3866 Scudi — det bedste Svar paa Lyvebladens Paastand, at Romerne selv vare fjendtligt jundede imod Paven.

— Den 31. Decbr. f. A. blev den h. Fader, da han, som sædvanlig, begav sig til Kirken del Gesu, paany Gjenstand for det romerske Folks Begeistring. Paa sin Wei, da han vendte tilbage til Vaticanet, blev han hilset med uhyre Jubel. En Correspondent anslaaer de samlede Folkemasser til

80,000 Mennesker, som uophørlig lode gjenlyde deres Evviva. Dertil vaiede fra alle Sider hvide Tørklæder; ingen Revolutionair rørte sig. — Nytaarsdag modtog den h. Fader den franske General Goyon med hans Generalstab og 300 franske Officerer. Man havde troet, at Pius IX. vilde have indskrænket sig til simpelt hen at takke den franske Armee for dens Lykønskninger og derpaa velsigne den. Men den h. Fader udtalte sig ved denne Leilighed omtrent paa følgende Maade: „I et Dieblif, da Europa bliver rystet ved tusinde Storme, ville Vi ikke tale som Konge. Men som Ypperstepræst glæder det Os at see her en Armees Officerer for Os, som ved Dpretholdelsen af den apostoliske Stols Rettigheder giver Os Grund til Trøst. Derfor velsigne Vi Dem af Vort gauske Hjerte og nedkalde Himmelenes Velsignelser over den franske Nation, som ikke ophører med at trøste Os under Vore Sorger og Vort bittre Bedrøvelse. Vi nedkalde en særdeles Velsignelse over den og bede Gud om at ville lade denne Vort Velsignelse hvile over Hytterne til Trøst for de Fattige og over Paladserne til Oplysning for de Rige. Vi ville ogsaa paa særegen Maade velsigne den Deel af den franske Flaade, som i Nærheden af Rom (ved Gaëta) beskjæmmer Hetsfærdigheden, og den Deel af Hæren, som i Syrien beskjæmter de Christne mod det muselmanne Kaseri, saavel som hiin anden Deel af den franske Armee, som for faa Dage siden er trængt ind i Uhyrlighedernes Stad, kaldet Beking, og der har opplantet Frelsens Træ. Ja, i Betragtning af denne Begivenhed bøie Vi Os og bede som Dens Stedfortræder, Som er død paa dette Træ til Menneskefælgens Gjenløsning, i Vort Hjertes Nidmyghed, om at Han vil fuldende den gudsdommelige Velgjerning i disse fjerne Egne, for at disse Folkestammer ligeledes maae betræde Frelsens Vej!“ — General Goyon, som ikke havde hørt sin Keiser, sin Keiserinde og sin keiserlige Prinds at nævnes og velsignes, undsaae sig ikke, ligefrem imod al Hofetiquette, at svare: „at han takkede den h. Fader i den franske Armees Navn, men maatte dog bemærke, at Hæren ved at udføre hine hæderlige Foretagender kun havde opfyldt Hans allerchristeligste Majestæt Keiserens Ønske og Villie, der i Rom ligesaa godt som i Syrien „forsvarede Katholicismen.“ Man saae, hvorledes den h. Faders Afsyn let omskyedes, medens Goyon talte saaledes. En pünlig Velmænnelse hersefede i hele Forsamlingen. Aabenbart forlangte Goyon her en Erklæring af den h. Fader, som kunde blive høist ubehagelig. Men den h. Fader lod falde to latinske Ord, kun to, men Ord, som paa det mest Træffende betegnede Alt; han svarede: Paxit Deus! (∴ Gud give det!) — Enhver forstod det, og Enhver trak sig alt efter sin Sindsstemning enten bekymret eller ærbødig eller fortørnet tilbage.

England. Efter Weekly-Register tæller den katholske Kirke i England og Skotland for Tiden 1342 Præster, 993 Kirker og Capeller, 47 Munkeløstere, 158 Nonneklostere og 12 høiere Opdragelsesanstalter. I Mar 1860 er de katholske Præsters Tal tiltaget med 111, Kirkerne og Capellernes med 43, Munkeløsternes med 10 og Nonneklosternes med 32.

Neapel. Revolutionens Moral og Frihed. „Konge-Hædersmanden“ (Re-galantuomo) er virkelig gaaet fra Neapel som en Røver i Muls og Mørke. Fra det kongelige Palads har han borttaget Alt, hvad han fandt af Kostbarheder; saaledes borttog han 7 Vogne, 12 Heste, en pragtfuld Kyskrone, betydelige Kunstværker, som han ikke i ringeste Maade forstaaer at vurdere og som Andre have udsøgt for ham, og endelig det hele Rjokkeninventarium, som Completering til Storhertugen af Florenz's „annecterede“ Sold = Taffelservice. Er det maaskee noget andet end gemene Tyverier? Dog Victor Emanuel er jo en — „Hædersmand“ d. v. s. efter Revolutionens Moralprinciper! — Difcitet for A. 1860 beløber sig alene til 15 Millioner. Men Taalmodighed, det bliver Alt endnu bedre! I Neapel blomstrede Finantserne under Bourbonerne. Den ædle og tappe Kong Franz II. efterlod, da han flygtede til Gaëta, en stor Skat og fyldte Kasser i Neapel; nu, efter saa Maanedes, ere alle Kasser tomme. Rønningen af 25,000 Garibaldianere kostede 16 Mill. Francs. Derpaa brugte man til de egne Kreaturer, til Opretholdelse af Revolutionen 32 Mill., og ved Garibaldi's Borttog viste det sig, at der endnu vare udgivne andre 30 Millioner, om hvilke Ingen kunde sige, hvor de vare blevne af. Man vil tillade os at troe, at der under de feterede „Frihedshelte“ befinde sig raisonable Tyve. — Henrettelserne ved Krudt og Bly vedvare; Hundreder ere allerede blevne skudte. Det er græsseligt at tænke paa Tallet af disse Offere, som det piemontesiske Tyranni slagter. Europa lader disse Martyrer for Ret og Retfærdighed uden Rørelse dræbe for sine Dine. Det vakre Blad Armonia i Turin, som trods de brutale Forfølgelser standhaftig river den hyllende Maske af Revolutionen og hensynsløst opdækker dens Løgne, skriver: Den piemontesiske Frihed har nu neppe huseret i sex Maanedes i Kongeriget Begge Sicilierne og har dog i denne korte Tid allerede fuldført langt flere politiske Henrettelser og sendt langt flere Mennesker ind i Evigheden, end det hele bourbonske Dynastie under sin hundredaarige Regjering, saaledes som det ved Actstykker autentisk lader sig paavise.“ Armonia optæller derpaa alle de Dødsdomme, hvis Offere allerede beløbe sig til Tusinder, og raader de piemontesiske Magthavere til at undskyldte sig paa følgende Maade:

„Vi fusilere (skjød ihjel) i Neapel, ligesom Napoleon I's. Broder gjorde før os, og som Engländerne nylig have fusileret i Indien.“ Napoleon I. tilskrev sin Broder Joseph, som han dengang havde bestemt til Konge af Neapel, saaledes: „Lad Folket fusilere uden Staausel. Den italienske Pøbel kan kun bibringes Respekt ved et gavnligt Rædselsherredomme. Lad Føerne dømmes til Døden. Viiis Dig streng, og statuer et Exempel. Affend Expeditioner og lad de gjenstridige Laudsbyer stikke i Brand.“ — Med dette infame Rædselsregister, som Armonia foreholder de bloddryppende „Frihedsbringere“ og Røverhelte, maa det her være nok. Imidlertid værger det neapolitanste Folk sig energisk imod de piemontesiske Voldsmænd. Røverkongens Indlemmeri er stødt paa en Modstand, som det ikke havde drømt om, og hvo veed, hvad der endnu forestaaer Piemonteserne der-nede!

Constantinopel. Bulgarerne. Søndagen den 30. Decbr. f. A. er den af den bulgariske Menighed i Constantinopel (20,000 Sjæle stærk) forberedede Adresse til Pius IX., hvori den erklærer sin Gjenforening med den romerske Kirke, i høitidelig Procession bleven overbragt den apostoliske Vicar. Journalen „le Monde“ tilskrives fra Constantinopel Følgende om denne glædelige Begivenhed: „En lykkelig Begyndelse af Aaret for den katolske Verden, en Nyhed, som vil glæde Pius IX's bekymrede Hjerte og alle gode Katholiker! Søndagen den 30. Decbr. f. A. har den bulgariske Nation, repræsenteret ved sin Geistlighed og Forstanderne for de forskjellige Corporationer, høitideligt affvoret Schismaet og forenet sig med Rom. I Følge denne Høitidelighed, som fandt Sted i den apostoliske Vicar Brunoni's Palais og i den armeniske Patriarks, Msgr. Hassoun's Nærværelse, gav Msgr. Brunoni enhver af den bulgariske Nations Notabler Fredens Kys som Tegn paa deres Gjenforening med Moderkirken. Samme Dag, saasnart Unionsacten med Rom var undertegnet, have Bulgarerne udstedt et Manifest til hele Nationen, hvori det hedder, at deres største Nationalfest skulde være den 30. Decbr. (18. Decbr. gammel Stil). I Bulgariet selv ventede man kun endnu paa denne Acts Undertegning, for at den katolske Bevægelse kunde blive almindelig, og De kan derefter bedømme, hvilken Glæde der hersker. Porten har hidindtil ikke lagt nogen Hindring i Veien; det vil vise sig, om Storveziren var oprigtig, da han den følgende Dag sagde til Bulgavernes Deputation, at den i Tyrkiet proclamerede Samvittighedsfrihed for Fremtiden var en fuldendt Kjendsgjerning. Forøvrigt intriguere de engelske og russiske Gesandter (Sir H. Bulwer og Fyrst Labanoff) paa alle Maader og anvende alle Midler, for at Bevægelsen ikke

skal blive almindelig! Det græske Patriarkat ødsler med rund Haand Guld ud i samme Niemed. Bulgarene ville antage Navnet „Unerede“ og have allerede kjøbt sig en Vhngning, som skal tjene som Skole og Bolig for Patriarken. Den 6. Jan. vil den første h. Messie blive feiret der. Alle derværende Missionairer, siger man, ville bivaane den.“ — I en Tid, hvor en stor Deel af Vesterlandenes Katholiker bedrøver Christi Statholders Hjerter saa dybt, vil Kirkens guddommelige Stifter trøste Sin ubesmittede Brud ved at aabne hende Chinas Porte og nedrive Schismaets Voldværk i Tyrkiet — et tydelig Beviis for, at Den, Som har lovet Sin Kirke, at blive hos den indtil Tidernes Fuldbendelse, endnu ikke har glemt Sine Forjættelser!

China. Udsigter for Kirken. Efter at Englænderne og Franskmændene havde erobret Forterne ved Peiho, trængte de Allerede altid videre frem til Peking. Keiseren flygtede, den tatariske Armee blev slagen tilbage og selve Hovedstaden Peking erobret d. 6. Octbr. f. A. Efter de nyeste Efterretninger er Freden bleven undertegnet d. 16. f. M. De Allerede have rømt Peking og Keiseren er vendt tilbage. Alle Kirker og Kirkegaarde med deres Appertientier, som tidligere tilhørte Katholikerne, blive dem tilbagegivne i hele Riget. Korset, som tidligere ragede over Peking's Kathedralkirke, er til Chineseernes store Forundring atter opplantet paa Spidsen af denne Vhngning og d. 29. October blev et Te Deum og Domine salvum fac affjungen i nævnte Kathedralkirke. Saaledes faaer da Katholicismen atter en lovlig Eksistens i China, Forsølgelsen ophører og den i Vesten betrængte Kirke, finder i Orienten en Frihed, som lover den nye Triumpher. Det er jo ogsaa dens Bestemmelse paa Jorden: altid angreben og altid seierriig, følger den roligt sin Vej ogsaa midt i Stormen; dens Fjender troe hvert Dieblif dens Undergang nær; men medens de juble, viser den sig atter over Stormfloden, berymmeligere og mægtigere end nogenfinde. Medens Europa virksomt seer til Pavedømmets Trængsler, aabner China, et Rige paa 300 Mill. Indbyggere, sig for Christendommen; hele Orienten er i Bevægelse, Bulgarene vende allerede deres Bine til Rom, mange fra Kirken Adskilte erkjende, at Paven er Sandhedens og Retfærdighedens højeste Forsvarer, og alle conservative Aander nærme sig denne Kirke, hvis Eksistens er det eneste Skjtsværn mod den truede Civilisation.

Afrika. Det i Lyon bestaaende, af Biskop Marion-Bresillac grundlagte Seminar for de afrikanske Missioner har af den apostoliske Stol faaet det Hverv at forkynde Evangeliet i Kongeriget Dahomey paa Vestkysten af Af-

rika. De tre første for dette Land bestemte Missionairer have den 15. f. M. indffibet sig i Toulon. — Kongen af Dahomey, hvis Beboere hengive sig til Dyretilbedelsen, er i den sidste Tid ofte bleven omtalt, fordi han til Minde om sin afdøde Fader bringer Menneskeoffer i Masse. Ifølge Efterretninger af 10. Novbr. f. A. beløb Tallet af de allerede ombragte Ulykkelige sig til 1700, og der forestod endnu et stort Antal den samme Skjebne. Kongen troer, at hans Faders Minde først vil være tilstrækkeligt æret, naar han har offret 2500 menneskelige Væsener. Han havde tilbageholdt ti europæiske Kjøbmænd i sin Hovedstad, for at de skulde overvære dette forfærdelige Skuespil.

Cuba. Jesuiternes Virksomhed. Fra London skriver man: „Jeg havde i de sidste Dage Leilighed til fra bedste Kilde at erfare noget Nærmere om den katholske Kirkes Forholde paa Cuba. Cuba er som bekendt en Ø, som ligger ved den mexicanske Bugt, med omtrent 1 $\frac{1}{2}$ Mill. Indbyggere, hvoriblandt mange Slaver, og staaer under spansk Herredømme. Indbyggerne ere, affect fra nogle engelske Kjøbmænd, alle katholske. For 5 Aar siden aabnede Jesuiterne der et nyt Collegium, hvis Opblomstring tiltager fra Aar til Aar. Som min Referent, en spansk, i 40 Aar der besiddende Kjøbmand, siger, var den katholske Religion paa Den før Jesuiternes Ankomst kommen temmelig i Forsald; men dette har nu ganske forandret sig siden deres Nedsettelse. Rigtignok have Jesuiterne, som overalt, deres Fjender ogsaa der og især i Havana, Dens Hovedstad; især har man søgt at gjøre dem mistænkte som Regjeringens Medfæber; men de ere i den Grad gaaede af med Seieren, at de, som vare bekendte som deres værste Fjender, allerede betroe dem deres Børn til Opdragelse, og at Sacramenternes Modtagelse, som tidligere var bleven noget sjældent hos Mændene, nu allerede er hyppigere. Min Referent kan ikke noksom rose Jesuiternes nidkjære og derhos forstandige Optræden, som han alene tilskriver det religiøse Livs Opsving paa denne Ø. Saadanne Efterretninger ere velgjørende for det katholske Hjerte, især i en Tid som vor, hvor Menneskeslægtenes Fjender alle synes at være aflænkede for en Stund, for at drive deres onde Spil.

Til vore ærede Abonenter.

Paa Grund af den meget vanskelige Communication med Ulandet i denne strenge Vinter har Følgeskriftet til forrige Aargang endnu ikke kunnet hidsendes fra det udenlandske Tryksted (Ber-

gen i Norge), saa at vi endnu maae bede om lidt længere Taalmodighed indtil Skibsfarten atter gjør større Godsforsendelser mulig.

Vi ere i den senere Tid blevne gjorte opmærksomme paa, at ikke saa især af den ubemidlede Stand, have affagt Abonnementet paa Skand. Kirketidende fordi Prisen forekom dem for høj. Da det nu især er Følgekriftet, som fordyrer Kirketidenden, saa have vi besluttet, for Fremtiden at lade Kirketidenden udgaae alene, uden Følgekrift, og som Følge deraf bliver Abonnementprisen for den herved nedsat fra 4½ Mk. til 3 Mk. Kvartalet; enkelte Nummere sælges à 4 f. — Vi haabe da, at denne betydelige Føringelse i Prisen ogsaa vil have en betydelig Førtæring i vore Læseres Antal til Følge. Især i vor Tid, hvor Lyvebladenes Antal er saa stort og endnu bestandig vøyer, er det en saa meget desto strengere Pligt for alle Sandhedens Venner, at understøtte et Føretagende, som kun har Sandhedens Udbredelse til Formaal. Maatte det derfor dog snart komme saa vidt, at alle Familier af den hervedværende katholske Menighed holde Skand. Kirketidende og ved dens opmærksomme Læsning berede sig en Modgift mod al den Løgnagtighed og Ondskab, som for Tiden behersker næsten hele Dagspressen.

Kjøbenhavn, d. 7. Febr. 1861.

Skand. Kirketid. Red.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 10. Februar. — Søndag Quinquagesima. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messie. — Kl. 10 Hoimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.
- Torsdagen d. 13. Februar. — Askeonsdag. — Form. 6½ og 8 stille Messie. — Kl. 10 Aftevielse og Hoimesse.
- NB. Alle de 40 Ugedage fra Askeonsdag indtil Paaskeføndag ere bestemte Fastedage.
- Søndagen d. 17. Februar. — 1. Fasteføndag (Invocavit). — Form. Kl. 8 og 12 stille Messie. — Kl. 10 Hoimesse, efter hvilken det bispepædagogiske Fastemandat og Hørdebrev oplæses paa Dansk. — Aften Kl. 6 Fastemandagt med dansk Prædiken.

„Skandinaviske Kirketidende“ udgaaer hver anden Søndag — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedkommisshenair, Hr. Kunsthandler C. N. Blau-Fenstermer, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Bøglæder; i de danske Stater paa de fylkepostkontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet.

Kjøbenhavn.

S. Friers Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katholske Christne.

9de Aargang.

Nr. 4.

Søndagen den 24de Februar.

1861.

Indhold: Biskoppeligt Fastebyrdebrev. — Redacteur Buchheister og Landsbykræften. — Kirkelige Citerretninger: Rom. Köln. Baiern. Berlin. London. Cochinchina. Haiti. Sydamerika.

Paulus,

ved Guds Barmhertighed og den h. Apostoliske Stols Naade
Biskop af Osnabrück

og

Apostolisk Provicar for de Nordiske Missioner i Tyskland
og Danmark, Hausproclat og Chron-Assistent hos Hs. Pave-
lige Hellighed Pius IX., Doctor i Theologien,

byder den høierverdige Geistlighed og alle Troende i Bispe-
dømmet og Missionerne Hilsen og Velsignelse fra Gud
Faderen ved vor Herre Jesus Christus
i den Helligaand!

(Her følger først selve Faste-Mandatet, der er det samme som i forrige Aar; see Skand. Kirketid. 1860 Nr. 6, Side 85—88.)

Elskede i Herren! Den h. Fastetid skal være en Bodens Tid, indviet til alvorlig Betragtning og heldbringende Overveielse af de evige Sandheder. Derom minder os allerede Astekeforset, hvormed vi af Præstens Haand blive beteguede paa den første Dag af samme, paa Asteonsdagen, med de Ord: „I hukom, o Menneske, at du er Støv, og at du atter skal forvandles til Støv.“ Vi skulle betænke vort sidste Maal og Endeligt, for at vorde vise og vandre i Guds h. Frygt. Altfor let taber det sandselige Menneske under Livets vanlige

Forretninger og Abspredelser det ene Nødvendige af Sigte, lever kun for sine jordiske Gøder og Glæder og kommer, forblindet og forledet af sin til det Onde tilbøielige Naturs blinde Tilbøieligheder og Lidensfaber, paa Syndens Afveje, som føre til Fordærvelsen. Saaledes har det været til alle Tider; men aldrig har der maaffee været en Tid, om hvilken dette maa siges i en saadan Grad, som den Tid, i hvilken vi leve. I vide, Elskede, hvor vidt nutildags Mange af dem, som, kun ledede af jordiske Interesser og Planer, drevne af Grefsyge og Bindsyge, formaste sig til at bære Nationernes Skjæbne i deres Haand, hvor vidt de ere skredne frem i Vøgnens Kunst, i Opfindelsen og Udbredelsen af falske Grundsætninger og Lærdomme. I vide og see det daglig, hvorledes Mange, vildelede derved, vandre med dem paa en Vej, paa hvilken alle guddommelige og menneskelige Love og Rettigheder blive traadte under Fødder. Vor Tid er fuld af Ugudelighed, af Branglærdomme og Farer og fordrer derfor af os, at vi mere end nogenfinde efterkomme vor h. Moders Indbydelse til at vende Blikket indad og til at beslutte os paa alvorlig Estertanke.

Mange af de Troende i Vort Bispedømme have i de hendirundne Aar allerede havt Leilighed til at deeltage i den saakaldte Folke-Mission og under denne alvorligt og grundigt at overveie de evige Sandheder. De have erfaret, hvor meget en saadan Betragtning egner sig til at befrie Menneskets Hjerte fra Verdens falske Meninger og Fordomme saavel som fra de onde Tilbøieligheder og Bancer, til at føre det til God, til Sandhed og Dyd og gjengive det den sande Fred, som det har tabt ved Synden. Seer, Elskede, hvad den hellige Folke-Mission i nogle faa Dage er for en enkelt Menighed, det skal efter vor h. Kirkes Henjagt de 40 Dages Fastetid hvert Aar være for den hele Christenhed, en Tid for Omvendelse til Gud, en Tid for alvorlige og hellige Tanker, en Frelsens og Naadens Tid. Det er mit inderligste Ønske, at den i Sandhed maa blive det for Eder Alle uden Undtagelse, at I Alle ved den maae blive forberedede til en værdig Annammelse af de hh. Sacramenter, hvortil enhver katolsk Christen er forpligtet i Paasketiden under Straf af Udelukkelse fra Kirkens Samfund; og netop derfor har jeg besluttet, ved Gjenstanden for mit nærværende Hyrdebrev paa vis Maade at føre Eder paa denne Vej, idet jeg indbyder Eder til i denne Time i Forening med mig med Alvor at betragte og overveie vort sidste Maal og Endeligt, vor endelige Bestemmelse for Tid og Evighed.

„Thukom, o Menneske, dine sidste Ting, og du vil i Evighed ikke synde“*), saaledes formaner den Helligaand

*) Eccl. 7, 40.

os; og naar vi spørge Propheten, hvoraf det kommer, at der er saa megen Uretfærdighed og Forkeertthed paa Jorden, saa veed han kun at svare derpaa: „Hele Verden er nedsunken i Sammerlighed, fordi der Ingen er, som eftertænker i sit Hjerte“*). Vel tænker man over jordiske Ting og Planer, over verdslige Videnskaber, over Kunsten og Midlerne til, ved Rigdom, Luxus og tusinde Forlystelser at skabe sig et Paradiis paa Jorden. Ja, der gaves maaskee aldrig nogen Tid, i hvilken nye Opdagelser og Opfindelser have gjort saa rivende Fremfærd, i hvilken Naturvidenskaber og Industri have vundet saa glimrende Seire over Naturens blinde Kræfter, som i den nærværende Tid, der i alle disse Ting, ilende frem med uhorst Hurtighed, har ladet alle tidligere Tidsaldere langt bag efter sig. Men i den sande Wiisdom, i Frelsens Videnskab, ere de fleste af vor Tids Helte, som paa deres bedre og udødelige Deels Beføstning udelukkende have tilvendt det Jordiske alle deres Tanker og Bestræbelser, langt, langt tilbage for Fortiden. Lyset er blevet dem til Mørke, fordi de have vendt sig bort fra det sande Lyses Kilde og elsket Mørket mere end Lyset. Ja, det er en forfærdelig Kjendsgjerning, Elskede i Herren! Vi befinde os iblandt en Mængde Samtidige, der, omendstjondt opdragne og dannede midt i den christelige Sandheds Lys og under Christendommens Betsignelser, dog atter ere blevene til Hedninger, som i deres fra Gud og den sande Tro bortvendte Aands Blindhed og Mørke have tabt sig i Rationalismens, Materialismens og Indifferentismens elendigste Vildfarelser og ugudeligitte Lærdomme, eller endog forvildet sig til at hade al positiv Religion. Sandelig, her maa man sige med Propheten: „Verden er nedsunken i Sammerlighed, fordi der Ingen er, som eftertænker i sit Hjerte,“ fordi der gives saa Mange, som ikke lægge sig Evigheden og deres udødelige Sjæls Frelse paa Hjerte. Naar vi betragte de fleste Menneskers Liv i Verden, hvorledes de kun tænke paa jordiske og forgængelige Ting og glemme deres høie evige Bestemmelse, da skulde man neppe troe, at de have en udødelig Sjæl og ere skabte for Evigheden. De ligne Børnene i mange Skole, saa længe Læreren endnu er udenfor. De tænke ikke paa, at de ere i Skolen, de lege, støie og springe, indtil Læreren pludselig træder ind. Alt forstummer, Alle ere alvorlige, stille, artige og tænke kun paa det, som angaaer Skolen, paa deres Bøger og Læreren's Ord. Ligesaa forholder det sig med de fleste Børne i det jordiske Liv, der ikke er andet, end en Skole for Evigheden. De tænke ikke paa deres ende-

*) Jerem. 12, 11.

lige Bestemmelse, de leve kun for denne Verden, indtil Læreren træder ind. Det er den store Tanke paa Evigheden, paa det evige Liv, for hvis Skyld vi ene og alene ere her i denne Verden. Den er det, som bringer det vankelemdige, adspredte, urolige, af enhver Vind af sine Indbildninger og Tilbøieligheder hid og did bevægede Mennekehjerte til Bevidsthed om sin Bestemmelse, den beroliger og samler det og giver alle dets Bestræbelser en bestemt Retning paa Evighedens ene store Maal, løsriver det fra tusinde og atter tusinde Vildfarelser, Fordomme og Skuffelser af Verden, fra alle de Børnelege og Daarftaber af forsængelige Planer og Forretninger, forsængelige fordi de kun ere beregnede paa det Jordiske, og gjør den eneste vigtige og Menneket værdige Stræben — at virke for sin evige Frelse, at redde sin Sjæl — til hele Livets Opgave.

Ja, Elskede, vi have kun eet Maal her paa Jorden og det er Evigheden, det u dødelige, evige, salige Liv. Det lader alle-rede den naturlige Fornuft os ane, at vor Bestemmelse ikke er endt med dette korte, overalt af Elendighed og Lidelse omgivne Liv. Det siger os denne Kængsel efter et uendeligt Gode, efter et bedre Fædreland, som boer i enhver Mennekesjæl og selv i Hedendommens dybeste Fordærvelse aldrig lod Troen og Haabet paa et andet Liv hiinsides Graven gaae under i Mennekeslægten. Det siger Samvittighedens Stemme os, som giver Vidnesbyrd om en Retfærdighed, som her paa Jorden aldrig kommer til sin fulde Ret. Og denne Sjælens naturlige Aenelse, den er havet til fuld Klarhed og utvivlsom Visshed ved den guddommelige Aabenbaring i den gamle og nye Pagt, ved vor guddommelige Frelseres Være, Som kom fra Himmelen for at give os Kundskab og Vidnesbyrd om det sande Hjem, om det himmelske Fædreland, for ved Sit store Forsoningsoffer at aabne os Veien derhen, som var lukket ved vor Skyld, men ved Sit Ord og Exempel at vise os den. „Han er Veien, Sandheden og Livet“*). Af Hans Aabenbaring veed enhver Christen med Troens Visshed, at han ikke har sin endelige Bestemmelse her paa Jorden, at han er skabt for Evigheden og bestemt til en evig lykkelig Forening med Gud, sit høieste Gode; at han her paa Jorden er i Landflygtighedens Land, for at forberede sig for det himmelske Fædreland.

Seer, Elskede, det er den store Sandhed, der skal lyse for os ligesom en Stjerne i dette Jordelivs Nat og føre vore Skridt til det rette Maal. Lader os overveie den med vor Lands hele Kraft.

Du er skabt, min Christen, du er en Skabning af din

*) Joh. 14, 6.

Gud, et Værk af din Skaber. Han har givet dig din Tilværelse. Du tilhører saaledes ikke dig selv, men din Skaber, ligesom Værket Mesteren, som har gjort det. Du er heel og holden din Guds Eiendom, du er Hans med Alt hvad du er og har. „Det er Menneskets hele sande Videnskab,“ siger den h. Augustinus, „at vide, at han ikke er noget ved sig selv, men Alt hvad han er, er han kun ved Gud og for Guds Skyld“ *). Gud har skabt dig efter Sit Billede, med en udsødelig Sjæl, begavet med Erkjendelse og Villiesfrihed, uendelig høit ophøiet over den hele synlige Skabning. Han har skabt dig for Sig, til Sin Ære og Forherligelse. Du skal erkjende Ham, elske Ham og tjene Ham i Kjærlighed her paa Jorden, for engang for evigt at blive forenet med Ham, skue og besidde Ham og have Deel i Hans evige Salighed og Herlighed. Det er din store Bestemmelse, og dit Livs eneste Opgave.

Men alle andre Skabninger i denne Verden ere skabte for at tjene Mennesket som Midler til at opnaae dets Maal; de skulle være ham underdanige og behjælpelige til i dem at erkjende Gud og Hans Fuldkommenhed, at elske Gud og tjene Ham. Kun som Midler til dette sidste Maal skal han bruge dem, bevare sig fri for al uordentlig Vedhængenhed, ikke søge og finde sit Gode, sin Lykke og sin Salighed i dem, men i Gud alene.

Hvo som ret er gjennemtrængt af disse Sandheder og derefter indretter sit Liv, han er viis; han stræber altid efter at blive mere fri for Hjertets uordentlige Tilbøieligheder og bliver i lige Maal altid friere for Aandens Bildfarelser og Forblindelse, hvormed Dinenes Lyst, Sjødets Lyst og Livets Hoffærdighed opfylder ham. Han vandrer i Nidmyghed; thi han erkjender og føler dybt, at han af sig selv ikke er og formaaer Noget, at han kun har Gud at takke for Alt, efter Apostlens Ord: „Hvad har du, o Menneske, som du ikke har modtaget? Men naar du har modtaget det, hvorfor roser du dig, som om du ikke havde modtaget det?“ **) Han veed, at al Ære tilkommer Gud alene, og at det Menneske, som søger den for sig selv og tilegner sig den, bliver til Røver og Forbryder mod den guddommelige Majestæt.

Hvo som ret er gjennemtrængt af disse Sandheder, han vandrer freudeles i Guds h. Frygt; thi han kjender Gud som sin uindskrænkede Drot og Herre, Hvem han skylder ubetinget Lydighed, for Hvem han engang skal aflægge Regnskab for Brugen af de ham forundte Goder, Talenter og Naadegaver.

*) S. Ang. ad. ps. 72.

**) 1. Kor. 4, 7.

Guds Villie er hans Livs Lov, de guddommelige Guds Opfyldelse hans eneste Bestræbelse.

Hvo som er gjennemtrængt af disse Sandheder, hans Hjerte vil endelig være opfyldt af Taknemmelighed og Kjærlighed imod Gud, hans Fader og største Velgjører, Hvem han har at takke for alt Godt, Som af uendelig Kjærlighed og Varmhjertighed har skabt, forløst og helliget ham til en evig Salighed, og Som ikke ophører et eneste Dieblik af Livet at overøse ham med naturlige og overnaturlige Velgjerninger. Han elsker Gud, det uendelige Gode, over alle Ting, han statter og søger Hans Naade og Velbehag fremfor Alt og frygter ikke noget andet, end sin Synden, det eneste Onde.

Sær, Elskede, det er det Sindelag og de Dyder, som fremgaae af en grundig Erkjendelse og Betragtning af vor evige Bestemmelse. De gjelde for enhver Stand og ethvert Kald, for ethvert Kjøn og enhver Alder, for ethvert Livsforhold, for den Rige saavel som for den Fattige, for Fyrsten saavel som for Undersaatten, for den Sunde saavel som for den Syge, for den Geistlige saavel som for Lægmanden. Thi vi Alle have een og samme evige Bestemmelse, vi Alle maae herneben forberede os dertil, rette vore Bestræbelsers derhen, benytte de os af Gud forundte Kræfter, Goder og Talenter dertil, for at naae det os af Gud satte sidste Maal. Gjøre vi ikke det, opnaae vi ikke dette vor Skabnings endelige Maal, da ere vi unyttige Skabninger, uværdige til Livet og fortjene at gives til Priis for Tilintetgjørelsen.

Mansag dig nu selv, min Christen, om du hidtil i dit Liv af alle Kræfter har efterstræbt dit evige Maal, om du dertil har anvendt dit Vegemes Sandser, din Lands Evner, om du dertil har anvendt din Formue, dit Kald, din Indflydelse paa Andre? Er Gud i Sandhed dit høieste Gode, Hans hellige Villie dit Livs Lov? Gik din daglige høieste Stræben ud paa at ære Gud, at behage Ham og opfylde Hans h. Villie? Eller har du forvænt den af Gud satte Orden, har du søgt din Lykke, ikke i Skaberen, men i en Skabning? Har du foretrukket din egen Ære og Lyst eller et jordisk Gode for det uendelige Gode og overtraadt Hans h. Bud. Er du en Slave af Dinens Lyst, Kjødets Lyst og Livets Hoffærdighed? Ere Penge, Fornøielse og Ære blevne din Afgud?

Velan, da vend tilbage fra disse onde Veie, som føre i Fordærvelsen! „Kun Gæt er fornødent“ *): at frygte Gud og tjene Ham alene. „Hvad gavner det Mennesket, om han end vinder den ganske Verden, men tager Skade

*) Luc. 10, 42.

paa sin Sjæl?") Hvad skaber det dig, om du her paa Jorden fører et fattigt, ubemærket, lidende Liv, men en Evi-ghed af uudsigelig Glæde og Herlighed venter dig hiinsides? For hvor Mange ere Rigdom, Ære og sandelig Lyst ikke ble-
 venne til en Snare, hvorved de have tabt deres Sjæl? For hvor Mange er ikke Armod, Sygdom eller anden Modgang ble-
 venne til Frelse, idet de derved bleve oplyste og kom til Sandhedens Erkjendelse, løsrevne deres Hjerter fra den uordentlige Kjærlig-
 hed til Verden og skjænkede Gud det alene, for Hvem det er skabt. Derfor priser jo Frelseren, Som bedømmer Alting efter den evige Sandhed, de Fattige, de Sorgende og de Forfulgte salige; derfor raaber Han „Vee“ over de Rige og Lykkelige af denne Verden. Derfor formaner Apostlen os' saa indtrængende, at besidde og benytte denne Verdens Goder, som om vi ikke befædde dem, paa det vi ikke maae lade vort Hjerter indtage og forblinde af falsk Vedhængenhed ved samme, for at det ikke skal glemme og miste sit høieste Maal og Gode.

Disse den himmelske Viisdoms Grundsætninger, som skulle tjene alle Christne til Rettesnor for deres Liv, hvor fremmede eller glemte ere de ikke for denne Verdens Børn! Vistnok have vi Alle i Ungdommens Tid, da Hjertet endnu var reent og ufordærvet, optaget dem med Kjærlighed; vi Alle vare maaskee dybt gjennemtrængte af dem, da vi for første Gang havde den Lykke, under Brødet's Skikkelse at annamme al Sandheds og Viisdoms Læremester, Jesus Kristus Selv. Men hvor længe har det varet, at vi med Alvor stræbte at elske Ham og fore-trække Hans Kjærlighed fremfor alle andre Ting? Hvor ofte og hvor snart stæer det, at Menneskets Hjerter atter bortvender sig fra dette Sandhedens Lys, at det, forblindet af Glandsen af denne Verdens Ære og Skingoder eller af den sandselige Lysts Tillokkelser hengiver sig til forfængelige Tings Afguds-tjeneste! Hvor Mange affæie allerede som Ungling, som Bom-fru, bedaaede af Forfængelighedens Tryllemagt eller drukne af Velslystens Ruus, fra Viisdommens og Dydens Veie og komme paa Lystens Afveie! Hvor Mange indtræde senere i en Stand, som binder dem for hele Livet, uden at spørge Gud til Raads, uden at tage Hensyn til deres evige Frelse! Hvor ofte stæer det, at man, kun henreven af sandelig Tilbøielighed, ledet af jor-diske Hensyn, eller endog i Dødslyndens Tilstand indtræder i Ægtejfab og paadrager sig en Byrde af svære Pligter, som man dog ikke er i Stand til at bære uden Guds Raade! — Mange undlade rigtignok ikke, før Indtrædelsen i en anden Stand, grebne af Dieblikkets Alvor, at forberede sig dertil paa en chri-

*) Marc. 8, 36.

stelig Maade, at rense deres Samvittighed og sikke sig den guddommelige Naade. Men hvor Mange falde ikke alligevel senere atter tilbage i Ugudelighed, flye maafkee de tidligere Lafter og Udsvævelser, men lade i Hjertet de onde Tilbøieligheder og Lidensfaber frendeles leve eller lade andre endnu værre vinde Rum i samme! Og hvor ofte skeer det ikke, at al Digten og Tragten da først ret vender sig til det Forbiske! Man stræber at forsøge sin Fermue, sin Anseelse, sin Indflydelse, uden at spørge, om de Midler, man dertil bruger, behage Gud eller ei. Det hele Menneske med alle sine Tanker, Duster og Bestræbelser bliver altid mere jordistt og, afvendt fra sin høie Bestemmelse, glemmer han over Tiden Evigheden, over de mange Ting det ene Fornødne. Saaledes kommer han i Verdens og sine onde Tilbøieligheders Tjeneste til Evighedens Port og erfjender med Forfærdelse for seent, at han har vandret paa Afveie, at han har forfeilet sit Maal, mistet sit Liv. Det er, Elskede, en Hverdags-Erfaring i vor til Hoffærdighed, sandseelig Lyst og Bindeshge saa hengivne Tidsalder, i hvilken saa Mange forlade den sande Guds Tjeneste og bygge Altre for Mammons, Overdaadighedens og den fjødelige Lysts Afguder og bringe deres Sjæle til Dffer.

Og mon det da virkelig lykkes Mennesket, som glemmer Evigheden og kun lever for denne Verden, i det Mindste her paa Jorden at føre et lykkeligt Liv og i Stedet for den evige at nyde en timelig Lykkeligbed? Aldrig! Overalt seer Mennesket, selv det lykkeligste, sig omgivet af Svagbed, Glendighed og Lidelse, og om det end lykkes ham, at udfylde sit hele Liv med de Nydelse, som Natur og Kunst kunne berede, hvad vil Enden blive? Døden, den ubønhørlige Død, som, jo mindre man har tænkt paa den i Livet, kun desto bitterere, stræffeliger og trøstesløfere viser sig for den Døende. Men ogsaa midt i Livets Nydelse er det Menneske ulykkelig, som mener, at kunne være lykkelig uden Gud; thi hans Hjerte er skabt for Gud, og det bliver uden sand Glæde, Hvile og Fred, indtil det glæder sig og hviler i Gud.

Hvad have vi nu at gjøre, mine Christne, for ikke at tabe det ene Fornødne af Sigte og sikke os imod de Forvildelser, hvoraf, som vi have seet, saa Mange blive grebne? „I alle dine Ting ihukom, o Menneske, dine sidste Ting, og du vil i Evighed ikke synde.“ I denne den Helligaands Formaning, med hvilken vi idag have begyndt vor Betragtning, ligger ogsaa angivet det Mittel, ved hvis troe Anvendelse vi blive sikrede mod hine ligesaa fordærvelige som almindelige Forvildelser. I Forglemmelsen af de sidste Ting og vor evige Bestemmelse ligger Faren, men i den stadige Ihukommelse deraf Frelsemidlet. Lev saaledes, som du engang i

Dødens Dieblif vil ønske at have levet, lev for Evigheden, for Gud og din u dødelige Sjæls Frelse! I alle Ting spørg dig selv: hvad gavner det for Evigheden? Naar der skal gjøres et vigtigt Skridt, en Beslutning tages i en tvivlsom Stilling, et Naad gives, da indhent først Naad hos den store Tante paa Evigheden! Henvend med Troens Die dit Blik paa dit Livs Maal og spørg dig: hvad gavner det for Evigheden? Den være din første Tanke, naar du vaagner om Morgenens, din sidste om Aftenen, naar du lægger dig til Hvile! — Denne Bane, at henføre Alt, det Store og Smaa paa Evigheden, den gjør os i Sandhed vise, Udødeligheden værdige, og sikker os imod de utallige Farer og Afveie, hvoraf det jordiske Liv overalt er omgivet. Dertil, kristelige Forældre og Opdragere, vænner de til Eders Omfjorg betroede Børn! Lærer dem ved Ord og Exempel at veie denne Verdens Goder paa Evighedens Vægtstaa, at skatte Guds Naade og Sjælens Frelse fremfor Alt, og fremfor Alt at frygte og flye Synden, Sjælens Død! Lærer dem, ikke at frygte de timelige Ondt og Lidelser mere end de fortjene, og i dem at erkjende den guddommelige Viisdoms og Kjærligheds Haand, som opdrager Mennesket ved timelig Lidelse og fører dem til evig Salighed! Lærer dem at leve, virke og lide for Evigheden!

Den guddommelige Frelser har lagt os alt Dette ret nær paa Hjerte i hiint Mønster for alle Bønner, som Han Selv har lært Sine Disciple at bede. Vel os, dersom vi altid bede den med Andagt og overveie dens Ords dybe Betydning! — Strax de tre første Bønner lære os himmelsk Viisdom og vise, hvilke Goder vi skulle foretrække for alle andre. Vi skulle bede til Faderen, Som boer i Himmelen, for at vi ikke maae glemme, at vort Fædreland er hist oppe, at vi her leve i Forviisningens Land, hvor vort sande Gode og vor sande Lykke ikke er at finde. — „Helliget worde Dit Navn,“ det er vort Livs Opgave; at ære og forherlige Gud, at erkjende, elste og tjene Ham, det skal være vor første og hiesste Stræben og Attraa. „Til os komme Dit Rige,“ Sandhedens og Naadens Rige herneden, den himmelske Saligheds Rige hist oppe, som vi ved trofast Medvirkning med Naaden i Tro, Haab og Kjærlighed skulle fortjene her og engang evig besidde. „Skee Din Villie, som i Himmelen, saa og paa Jorden.“ At opfylde Guds hellige Villie, det er de himmelske Aanders Glæde og Fryd. Efter deres Forbillede skulle vi heller ikke forlange og efterstræbe Andet eller længselsfuldere, end at Guds altid vise, gode og hellige Villie maa skee af os, paa os og ved os. Thi det er vor Bestemmelse for Tid og Evighed, og jo mere vi deri paa Jorden ligne Englene, desto mere ville vi ogsaa ligne dem engang i den evige Salighed.

Gid vi da Alle, Elskede i Christo, maae indtræde i den h. Fastetid med saadanne Tanker og Betragtninger og ret benytte den efter vor h. Kirkes Hensigt, for ved Bodsfærdighed, Bøn, Spøgelse og gode Gjerninger at virke for vor Frelse!

Sluttelig benytte Vi ogsaa denne Keilighed, med Hensyn paa den h. Faders endnu altid vedvarende, ja tiltagne Trængsel, saavel som paa Tidens truende Tegn, der fra alle Sider varsle svære Trængsler, til paany og indstændig at indbyde Eder til vedholdende andægtig Bøn. Undlader ikke i den h. Fastetid, saa ofte som kun Forholdene tillade Eder det, især at deeltage i det h. Messioffer, for i Forening med Jesus Christus at anraabe den himmelske Fader om Barmhertighed! Forener Eder daglig i fælles Huusandagt, for at anbefale Gud Kirkens Anliggende og alle Christenhedens Trængsler! Den vedholdende og tillidsfulde Bøn er forjættet sikker Bønhørelse. Indtræder Alle i St. Michaels=Broderskabets Forening, for ved forenede Bøner og Kjærlighedsgaver at deeltage i den svære, men hæderlige Kamp, som den h. Kirke og dens Overhoved nu have at bestaae imod Mørkets Magter og en vantro Verden!

Den Helligaands Naade være og forblive med Eder Alle!

Dsnabrück, den 24. Jan. 1861.

† **Paulus.**

Almeppen,
Secr.

Redacteur Buchheister og Landsbypresten.

Om Skrifteseglet.

Den 21. Jan. sidstl. meddeelte „Berlingske Tidendes“ Redacteur, Hr. Buchheister, Formularen af den Homagial=Ed, som de katolske Geistlige i Østerrig maae aflægge, og knyttede dertil den Bemærkning, at den havde vakt „en Deel Misstanke“ om den katolske Skriftehemmeligheds ubetingede Ukrænkelighed, fordi det i bemeldte Hyldings=Ed blandt andet hedder, at Præsten skal „meddele Regjeringen Alt, hvad han maatte erfare i sit Sogn, hvis Saadant maatte forekomme ham farligt for Staten.“ For at forebygge Misforstaaelser skrev og offentliggjorde jeg i „Berl. Tidende“ en kort Berigtigelse, i hvilken jeg viste, hvor aldeles ugrundet og uhjemlet en

saadan Mistanke var; thi 1) var denne samme Ged allerede i længere Tid bleven aflagt i flere andre baade katholicke og ikkekatholicke Lande, uden at den havde givet Anledning til ringeste Mistanke i denne Henseende; og 2) gjorde jeg opmærksom paa, at ifølge den katholicke Kirkes Lovgivning Skriftefeglets Hellighed og Ukrænkelighed er saa aldeles ubetinget og op- høiet over enhver Undtagelse, at der slet ikke gives et eneste tænkeligt Tilfælde, i hvilket det nogensinde kunde blive en Præst tilladt at bryde det, og at slet Ingen, ikke engang Paven selv, kan dispensere fra dets absolute Ukrænkelighed, at en katholic Præst derfor heller aldrig kan indgaae nogen som helst Forpligtelse eller give noget Løfte om at ville aabenbare Noget om Skriftemaalet, at en saadan Forpligtelse eller et saadant Løfte ikke blot vilde være syndigt og sacrilegisk, men i sig selv ugjældigt, aldeles dødt og magtesløst. Jeg oplyste fremdeles, at det som Følge deraf ogsaa er en i alle christelige Stater anerkjendt Grundsætning, at en Præst aldrig, hverken privat eller offentlig, kan blive afkæstet nogen som helst Meddelelse om det, som er bleven ham betroet i Skriftemaalet eller ogsaa kun i Anledning af Skriftemaalet; at folgelig ogsaa den bemeldte Homagial-Ged i Overeensstemmelse dermed selvforstaaelig kun kan have Hensyn til Meddelelser om Alt, hvad Præsten ellers erfarer i sit Sogn udenfor Skriftestolen og som paa ingen Maade staaer i nogen directe Forbindelse med selve Skriftemaalet. — Denne min „Berigtigelse“, som var skreven i en ganske rolig Tone og kun holdt sig ganske objectivt til selve Sagen, foranledigede en anonym saakaldet „Landsbypæst“ til at publicere i „Berlingske Tidende“ af 8. Febr. et i en bitter og haanende Tone affattet Svar, hvori denne saakaldte „Landsbypæst“ efter en temmelig spydig Indledning skriver ordret saaledes:

„Denne (:) den katholicke Kirkes Lovgivning) kjende nu Adskillige i Danmark saa taaleligt til; men vi kjende Mere: vi kjende Kirkens Historie og den Skikkelse, hvori hiin Lovgivning med sine Institutioner er fremtraadt i Livet. Hvad, om nu her var baade Grund og Hjemmel for den paaapegede sthygge Mistanke? Uheldigviis have vi et Par Kirkehistorikere, saa paa- lidelige som Hase og Guericke, der berette os, at da Clemens XIV. i A. 1773 ophævede Jesuiterordenen, satte Maria Theresia Ophævelsesbullen først i Kraft i Østerrig, efterat hun fra Paven selv havde modtaget Afskrifter af alle sine Skriftemaals hemmeligheder (see Hase's Kirchengesch. 2. Ausg. 544. Guericke's Handb. der Kirchengesch., 6. Ausg. III. 302). Vi spørge nu Hr. Grüder, om han kan modbevise dette dobbelte Vidnesbyrd, og indtil dette skeer tillade vi os at mene, at hvad der ceengang er gaaet for sig i selve

Østerrig, det kan skee oftere, saavel i dette Land som andetsteds, samt at det katholske Skriftemaal i Virkeligheden ikke er saa ukrænkeligt, som dets Lovgivning synes at medføre, ihvem der saa forresten dispenserer vedkommende Præst (det kan jo s. Ex. skee i Henhold til Jesuiterordenens fuldstændige Afslad).“

Saa vidt „Landsbypæresten“. Paa denne directe Udforbring svarede jeg ufortøvet Løverb. d. 9. Febr. og overgav dette mit Svar Mandag Form. d. 11. ds. til Hr. Redacteur Buchheister. Denne modtog det med den Bemærkning, at da han siebliffelig var „meget beskæftiget“, vilde han samme Dags Eftermiddag „ved et Par Linier“ underrette mig om han kunde optage mit Svar eller ei. Disse „Par Linier“ fra Hr. Redacturen fik jeg imidlertid først Fredagen d. 15. ds. tilfælle med den Bæfted, at Hr. Redacturen ikke faae sig istand til at optage mit Svar i dets nærværende Form fordi „Tonen deri var mere provocerende og uartig end fornødent.“ Da Hr. Redacteur Buchheister jo har sendt mit Manuscript temmelig seent tilbage og da i en Tilstand, som lader formode, at det har været i disse „sagkyndige“ Censurers Hænder, førend det blev afviist, saa fristes jeg uvilkaarlig til at antage, at disse „sagkyndige“ Censurer nok have fundet mit Svar altfor „generende og ubeleiligt“, hvilket Hr. Redacteur Buchheister da udtrykker med de Ord: „provocerende og uartig“. Thi at Hr. Redacturen just ikke er saa overordentlig scrupuløs med at optage virkelig „provocerende og uartige“ Artikler, derom har han jo netop paany givet det utvetydigste Beviis ved at optage hiin „Landsbypærestens“ directe Opfordring, der dog uden al Provocation fra min Side sandelig var skreven i en langt „mere provocerende og uartig Tone, end fornødent“. Hvad man saaledes maa tænke om Hr. Redacteur Buchheister's Upartiskhed og Sandhedsfærlighed, derom maae nu Kirketidendens ærede Læsere selv domme! — Mit uartige Svar er nu rigtignok allerede bleven offentliggjort d. 19. d. M. i Nr. 49 af Flyveposten; men da maastee ikke alle Kirketidendens Læsere ville finde Leilighed til at læse det i Flyveposten, har jeg troet at det kunde være dem hjært at finde det ogsaa særlig aftrykt her i selve Kirketidenden. Jeg giver derfor i Nedenstaaende et ordret Aftryk af mit „uartige“, d. v. s. for Hr. Redacteur Buchheister og Consorter høift ubeleilige og ubegvemme

Svar til den trættekjære Landsbypærest

Høistærede Hr. „Landsbypærest“!

I den Berl. Tid. for igaar Aftes afæfter De mig et „Modbeviis af det dobbelte Bidnessbyrd“, som De citerer for en

vis Krønike om „Affskrifter af alle Keiserinde Maria Theresia's Skriftemaalshemmeligheder“. Førend jeg efterkommer denne Deres Opfordring, maa jeg her forudskikke den Bemærkning, at De har forrykket Stridspunktet; thi i min „Berigtigelse“ af 23de Januar har jeg kun paaستااet, at den katolske Kirkes Lovgivning aldrig tilstedder nogen Krænkelse af Skrifte-seglet, og at sølgelig den af de katolske Geistlige i Østerrig aflagte Homagial-Ed ogsaa maa forstaes i Overeensstemmelse med Kirken's almindelige Love angaaende Skrifteseglet. Om der nogenstinde har været enkelte Individider, som have traadt alle de kirkelige og guddommelige Love, der forpligte til den strengeste Taushed, under Godder, der om var der ikke Tale i min „Berigtigelse“, og sølgelig var Deres Angreb aldeles uberettiget. Thi sæt ogsaa (dato, sed non concessio), at en eller anden Skriftefader i Aarhundredernes Løb nogenstinde havde gjort sig skyldig i en saadan svær Forbrydelse, mon da deraf vilde følge, at den katolske Skriftehemmelighed ikke er absolut utrænkkelig ifølge Kirken's Lovgivning? Mon vor guddommelige Frelser har erklæret Tyveri og Forræderi for til-ladeligt, fordi en af Hans Apostle var en Tyv og Forræder? Der-som Hr. „Landsbypræsten“ som god Logiker vilde have gjendrevet den i min „Berigtigelse“ gjorte Paastand, saa burde De have citeret nogen kirkelig Lov eller noget biskoppeligt eller paveligt Rescript eller døsl., som i noget som helst Tilfælde tillader en Kræn-kelse af Skrifteseglet. Men dette kunde De ikke, og da De nu ikke desto mindre gjerne vilde drage til Felts imod mig, saa forrykkede De Stridspunktet ved at springe over fra Spørgsmaalet om Prin-cipierne til Spørgsmaalet om enkelte Facta. Men selv her løber De med Limstangen, Hr. „Landsbypræst“!

Thi hvad den af Dem paaberaabte Anekdote angaaer, saa kan jeg nøiagtigt sige Dem, fra hvilken ureen Kilde den stam-mer. Den er nemlig bleven opdigtet af den ondskabsfulde Go-rani, som første Gang opvartede med den i sit Bærk: Mémoires secrètes et critiques des gouvernements etc., Paris 1793 tom. II p. 59. Afset fra flere andre Kriterier paa Gorani's Løgnagtighed, vil jeg her kun gjøre Hr. „Landsbypræsten“ op-mærksom paa, at denne Deres Hjemmelsmænds (Gase's og Gue-ricke's) Hjemmelsmand ikke engang kjendte Maria Theresia's Skrifte-faders rette Navn, idet han kalder ham Kaupenhutter, medens han i Birkeligheden hed Parhammer. Desuden bliver den af Gorani opfundne og af Dem saa trofskyldig troede Anekdotens Usand-hed endnu mere indlysende derved, at der i den fortælles, at Keiser-inden havde overgivet sin Skriftefader en skriftlig Fortegnelse over sine Synder; thi det er jo almindelig bekjendt, at de Skriftende i den katolske Kirke aldrig tør aflagge deres Skriftemaal ved en skrift-lig Syndsbekjendelse, undtagen naar de ere stumme, hvilket imid-

lertid ikke var Tilfældet med Maria Theresia*). Naar altsaa Parhammer (ikke Kaupenhutter!) mod al kirkelig Lov og Etik havde forlangt en skriftlig Syndsfortegnelse af Keiserinden, vilde hun vistnok strax have fattet Mistanke til sin Skriftefader og sølgelig vægret sig ved at afgive en saadan Fortegnelse. Denne hele Fortælling af Gorani viser sig derfor som en colossal Løgn og bliver nutildags ogsaa betragtet som saadan af alle ærlige og upartiske Historiegrandskere. Men alligevel er den langtfra ikke den værste af alle de utallige og haandgribelige Usandheder og Fordreielser, hvoraf saa mange af Deres protestantiske Historie- og Lærebøger vrimle, naar de berøre den katholske Kirkes Historie eller Lære, og dersom De, Hr. „Landsbypræst“! i Deres Landsby uheldigviis ikke har Kildeskrifter til Deres Disposition, men kun kan hente Deres Kundskaber af Haje og Guericke, da gjerde De i Deres egen Væres Interesse klogest i at afholde Dem fra lignende uheldige Forsøg paa ogsaa at ville belære og berige Andre med Deres Smule historiske Lærdom. — For nu imidlertid at oplyse Dem noget mere, vil jeg her ogsaa gjøre Dem den Tjeneste at give Dem et nøiagtigt Referat om den historiske Kjendsgjerning, som muligen har givet Gorani Anledning til at fabrikere hiin ondskabsfulde Løgn. Da det nemlig i Aaret 1772 gjaldt om Polens første Deling, spurgte den fromme Keiserinde Maria Theresia sin Skriftefader, Jesuiten Parhammer (ikke Kaupenhutter!), **udenfor** Skriftemaalet: om og hvorvidt denne Handling, som hun skulde tage Deel i, var retfærdig eller ei. Da Parhammer selv var tvivlraadig om, hvad Svar han maatte give paa dette forviklede moralsk-juridiske Spørgsmaal, spurgte han i et Brev desangaaende sine Ordensføresatte i Rom til Raads. Den østerrigske Gesandt ved det pavelige Hof, Hr. v. Wilsch, vidste nu at forskaffe sig en Afskrift af dette Parhammer's Brev til Jesuiternes Generalforstander i Rom, og at benytte sig af dette Brev til at stemme Keiserinden ugunstig imod Jesuiterne. (Sfr. Gregoire, Geschichte der Reichväter, Leipzig 1825. 1. Th. S. 168. — Neue Zion 1846. 1. Hft. S. 10. — Weher u. Welte, 6. B. S. 860. — og endelig ogsaa: „Jesuiten-Katechismus“, Leipzig 1820 — et af de allerfjendtligste og giftigste Skrifter imod Jesuiterne!) Her kan altsaa maaskee være Tale om Krænkelse af en betroet Hemmelighed, idetmindste fra den østerrigske Gesandts Side, men ingenlunde om en Krænkelse af en Skriftemaalshemmelighed fra en Skriftefaders Side; men om en saadan er der jo kun Tale i min „Berigtigelse“.

Nu har jeg kun endnu at tilføie et Par Ord om Deres aandrige

*) Jesuiten Busenbaum siger i sin Moralttheologie Lib. VI. tract. IV. cap. I. art. III.: Qui extra necessitatem totam confessionem facit nutu vel scripto, mortaliter peccat ac consequenter non absolvitur.

Slutningsbemærkning, Hr. „Landsbypreest!“ at nemlig: en „Dispensation“ fra Skriftehemmeligheden jo kunde gives „i Henhold til Jesuiterordenens fuldstændige Afslad.“ Ved denne aandrige Slutning har De virkelig sat Kronen paa Deres Angreb; thi ved denne ene complet meningsløse Phrase viser De, at De er ligesaa ukyndig i den katholske Kirkes Dogmatik som i dens Historie. Ja, naar De kun kjendte til „Afslad“ saa meget som ethvert katholsk Skolebarn lærer derom i sin Katechismus, da kunde De umuligen snakke saa opad Bægge og nedad Stolper om „Jesuiternes fuldstændige Afslad,“ det jo kun kan eksistere i Deres Hoved. O si tacuisses . . .!*)

Skulde De nu, Hr. „Landsbypreest!“ finde, at jeg i Ovenstaaende har udtalt mig vel skarpt imod Dem, saa maa De erindre, at De selv har udfordret mig dertil. Jeg er langtfra trættekjær og havde derfor ogsaa affattet min „Berigtigelse“ i en fuldkommen rolig Tone uden at krænke eller fornærme Nogen som helst; men De, Hr. „Landsbypreest!“ har taget til Gjenmæle i en haanlig og irriterende Tone, og for at vi da ikke skulde kæmpe med altfor ulige Baaben, maatte jeg ogsaa betjene mig af en tilsvarende skarper Form i denne mig afnødte Replik. Iøvrigt kan jeg forsikre Dem om, at mit Sind ingentunde er lidenskabelig oprørt eller uforsonlig stemt imod Dem, og efterat have opfyldt min strenge Pligt for Sandhedens Forsvar, ihukommende den store Augustin's Ord: in omnibus charitas**), byder jeg Dem nu herved atter Haanden til oprigtig Forsoning. Men skulde Hr. „Landsbypreesten“ desuagtet endnu føle Lyst til at opkaste endnu flere Spørgsmaal til mig, da lover jeg Dem ogsaa, at jeg ikke skal blive Dem et eneste Svar skyldig — saafremt den Berlingske Tidendes upartiske og sandhedsfjærlige Redacteur vil have den Godhed at aabne sit ærede Blads Spalter som for Deres Spørgsmaal saaledes ogsaa for mine Svar***). Kun maatte jeg da ønske, at De, Hr. „Landsbypreest!“ vilde træde frem af Anonymitetens Skjul og møde paa den literaire Arena ligesom jeg — med aabent Visir. Thi jeg kalder og skriver mig ogsaa denne Gang ved mit rette og fulde Navn:

Kjøbenhavn, d. 9. Februar 1861.

Deres ærbødige
Hermann Grøder.

*) o: Havde De dog bare tiel!

***) o: I alle Ting (herst) Kjærligheden.

****) Denne min fordeeltige Mening om Hr. Buchheister har hans egen uvendte Dpførelse imod mig givet et ubæderligt Dementi, og han har derved ogsaa løst mig fra det her givne Lofte.

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Fra Rom tilskrives Journalen le Monde under 26. Jan.: „Til den pavelige Armee strømme endnu daglig Frivillige af Frankrigs ædlestes Slægter. — Det omtalte pavelige Lotterie har en god Fremgang. Fra forskjellige Lande ere endog indsendte værdifulde Gaver, som skulle benyttes til Gevinster. For Peterspengen ere i de sidste Dage indkomne betydelige Summer og især viser Frankrig, ihukommende sin Pligt som Kirkens „ældste Datter“, sig effervillig imod sin Moder. Et Træk, som jeg her vil fortælle af mange tusinde, har især rørt den h. Faders Hjerter. Medens den h. Fader kun med megen Vøie kunde bane sig Vej igjennem de franske Soldater, som daglig indfandt sig i Vaticanets store Sal, for at bede om den pavelige Velsignelse, nærmede sig ham en Infanterist og lagde ham dybt bevæget en Franc (2 Mk.) i Haanden. „Tag det, min Fader,“ sagde han, „som Peterspenge, jeg har ikke mere, men jeg giver det af et godt Hjerter.“ Den h. Fader tog med Taarer i Øinene imod Soldatens Stjerv. — Den officielle Giornale di Roma af 20. Jan. skriver: „Peterspengene, som allerede have naaet en Sum af 2,300,000 Scudi, strømme endnu altid rigelig ind fra de forskjellige Lande i Europa og Amerika og lette den pavelige Regjeringens finansielle Nød. Særdeles mærkeligt er det, at der selv fra de Dele af Kirkestaten, som ere besatte af Kongens Tropper, indkomne betydelige Summer. Saaledes ere 3500 Scudi, som ere indkomne ved mange smaa Gaver, indsendte fra Imola, den h. Faders fornufts Bispeføde. Riguende kan ogsaa meldes fra det øvrige Italien, selv fra Sardinien.“

Köln. Et af de første Bidrag, som indkom til den hervedværende Centralbestyrelse for St. Michaelsbroderstabet, beløb sig efter „Köln. Bl.“ til 100 Napoleonsd'ors.

Baiern. Den 29. Jan. afsjedte den høiærværdige Abbed for Benedictinerklosteret St. Bonifacius i München, Dr. Haneberg, tillige med tre Præster og to Lægbrødre, til Marseille, for derfra at begive sig til Tunis og der oprette et Missionskloster, hvorom Biskoppen i Algier alt i længere Tid har ført Underhandlinger. I de sidste Dage før sin Afreise havde Abbed Haneberg Audients hos Kongen og andre Medlemmer af det kongelige Huus. Hans Tilbagereise vil, som han haaber, finde Sted i Maris Maaned.

Tillæg til „Skand. Kirketidende“ Nr. 4.

Berlin. St. Michaelskirken — fra nu af den tredje katolske Sognekirke i Preussens Hovedstad — vil maafee være fuldendt efter Pintsen til kirkeligt Brug for det katolske Militair og en Civilmenighed. Den h. Fader har allerede sjenket denne Kirke en smuk Messeskædning, hvorpaa alene Broderiets Guldværddi overstiger 400 Rdlr. — Den katolske Svendeforening i Berlin talte i f. A. 315 Medlemmer (deriblandt 50 Hædsmedlemmer). Af de Medlemmer, som i August 1852 stiftede denne Forening, ere endnu 6 i Foreningen som Svende, de øvrige høre til de 50 af Foreningen frengaaede unge Mestere, som ere Hædsmedlemmer af samme. — Tilbygningen til den „gode Hyrdes“ Kloster i Charlottenburg i Nærheden af Hovedstaden er saa vidt fremmet, at den til Foraaret kan overgives til sin Bestemmelse. Ved Udvidelsen af Pladsen er det blevet muligt, ogsaa at udvide selve Anstalten og til de „bødsfærdige Qvindes Klasse“ at føie en Forvaringsanstalt eller den saakaldte „Skytsenglenes Klasse“, saaledes som dette er Tilfældet i de fleste af disse „den gode Hyrdes“ Ordens-Huse. „I denne „Skytsengelsklasse“ optages saadanne fattige Piger, som formedelst ugunstige Forhold svæve i stor Fare for at vore op uden sædelig Opdragelse og religiøs Underviisning.

London. For den katolske Sag ere i London især de saakaldte „Oblater“ virksomme. Disse Fædre ere ikke egentlige Klostergeistlige, men Verdenspræster, som leve sammen under en fælles Regel. De blive af Biskopperne ansatte som Sognepræster eller Capellaner, som Forstandere for Præste-Seminarier, eller ogsaa som Missionairer. Den h. Carl Borromeus, Erkebiskop af Mailand, var deres Stifter, og de virke endnu meget velsignelsesrigt i mange af Italiens større Stæder. Siden Aaret 1857 bleve de ogsaa indførte i England og virke her i London med Held. Omendstjændt de neppe tælle ti Medlemmer, have de dog allerede bygget to ganske nye Kirker og fuldendt een, som kun var halv færdig, nemlig Kirken St. Martin af Englene i Baywater i det vestlige London. Deres Superior, som lærte Congregationen i Italien at kjende og agte og indførte den her, er den høiærv. Dr. Manning, som af den h. Fader selv blev udnævnt til Provst for det nye Capitel i Westminster, og er een af de anseteste og indflydelsesrigeste anglicanske Convertiter. Hans Minde bliver æret selv af hans

forhenværende protestantiske Troesbrødre, og de kunne endnu ikke glemme Tabet af ham. Dr. Manning traadte i A. 1851 over til den katolske Kirke, som en Følge af den af et Læg-Tribunal givne Afgjørelse for den anglicanske Kirke: at det Spørgsmaal, „om Daaben var et til Saligheden nødvendigt Sacramente eller en blot Ceremonie“, i denne Kirke endnu maa betragtes som aabent, — som man altsaa kunde benegte eller indrømme, uden at man derfor ophørte at være et Medlem af den anglicanske Kirke! En velsignelsesrig Følge af denne mærkværdige Afgjørelse var mange Anglicaneres Tilbagetrædelse til den katolske Kirke — og iblandt disse var ogsaa Dr. Manning, der strax nedlagde sit indbringende Embede i den anglicanske Kirke (han var Erkeidiacon) og derefter blev optagen af Jesuiten P. Brownbill i den katolske Kirkes Skjød. Sex Maanedere efter blev han af den daværende Biskop Wiseman indviet til Præst og gik derpaa til Rom, hvor han endnu i flere Aar studerede Theologie. Vendt tilbage til England, virkede han i Stillehed, men med overordentligt Held, for Anglicanernes Omvendelse, hvoraf han alene i A. 1856 optog ikke færre end 581 i Kirken. Han synes i denne Henseende at have modtaget en særegen Naade af Gud. De, som kjende ham nærmere, sige, at han hvert Aar omvender ligesaa mange Anglicanere, som der gives Dage i Aaret; thi denne hans Virksomhed skeer offentlig, saaledes som hans ærlige, ligefremme Væsen forlanger det. Siden han bestyrer Sognet St. Martin af Englene i Baywater, er dette Sogn blevet aldeles forvandlet. Hvor der tidligere kun var een af 30 Børn besøgt Skole, gives der nu 3 Skoler med 300 Børn under de kristelige Skolebrødres og den h. Franciscus' Søstres Ledelse. Ligesaa velsignelsesrigt er hans Ord paa Prædikestolen og i Skriftestolen.

Cochinchina. Forsølgelsens Bedvaren. Efterat en Deel af de franske Tropper var kaldet tilbage fra Cochinchina for at deeltage i Krigen imod China, har de Christnes Forsølgelse begyndt med ny Hestighed. Den blodtørstige Kong Tu-Duc skyndte sig med at betegne de Franskes Vorttog som en vanærende Flugt og befalede sine Mandariner, ufortøvet at fuldføre de Christnes Udryddelse, for at Europæerne ved deres sandsynlige Tilbagekomst ikke skulde finde en eneste Troeskælle mere i Landet. I en af de vanvittige Blodbefalinger, hvori Franskmændene blive betegnede som „Røvere og Barbarer“, der som „feige Hunde ere løbne deres Bei,“ hedder det: „Det er fremfor Alt nødvendigt at udrydde denne taabelige Religion (Christendommen) med Roden. Gjører derfor, saa hurtigt som muligt, en Ende paa denne Religions Tjenere; fængsler alle

fornemme Christne, tvinger de øvrige til at bygge hedenske Templer giver dem Lærere, som paa deres Beføstning lære dem vore Bønformularer og vore Offeres Ritus, tvinger Alle, Unge og Gamle, Mænd og Qvinder, til at træde paa Korsfætt og sender Enhver, som vægrer sig, i evig Landflygtighed etc." Disse Blodbefalinger have, som det lod sig vente, baaret deres Frugter. Biskop Barrio-Ochoa melder i et Brev af August f. A., at atter fire Missionairer af hans Vicariat og een fra det østlige Tongking lige havde udgydt deres Blod for Jesus Kristus. Fem og tyve Præster af samme Mission havde kort i Forveien lidt Martyr døden. Antallet paa de Troende, som deelte Skjebne med deres Hyrder, er saa stort, figer en Missionair, at man ikke mere tæller dem. Saa meget er bekendt, at i en eneste Landsby, Mi-Doung kaldet, bleve 23 Christne martrede og 43 landsforviste. Landsbyen blev ødelagt ved Ud og Sværd og 84 af dens anseteste Indvaanere førte lænkebundne til Hovedstaden. I heltemodig Trofasthed mod deres Tro vægrede de sig ved at træde paa Korsfætt, og 23 af dem bleve henrettede. Da de bleve førte til Retterstedet, nærmede en Qvinde sig dem og sagde: „En Præst er i Nærheden; forbeder eder til at modtage den h. Absolution af ham!“ Alle opvakte da Anger og Fortrydelse over de begangne Synder og anraabte med høi Stemme den guddommelige Barmhertighed, og den katholske Præst, som stod forklædt og ukjendt iblandt Mængden, meddeelte dem med dæmpet Stemme den sacramentale Absolution, hvorefter de freidigt frembød deres Hoved for Bøddelen. „Det var“ — skriver man — „et beundringsværdigt Skuespil, Gud, Englene og Helgenerne værdigt, og som gjorde et dybt Indtryk paa den tallose Mængde Hedninger, der omgave Retterstedet.“ — Efterat nu Krigen er endt med China, vil Frankrig forhaabentlig ile med at gjøre en Ende paa Tyrannen Tu-Duc's Herredømme. —

Haiti. (St. Domingo.) For nogle Maanedes siden be-
rettede vi, at der i Rom var bleven affluttet et Concordat imellem Cardinal-Statssecretair Antonelli og Republiken Haiti. Den 1. August f. A. blev Concordatet forelagt Dens Senat til Approbation. Efter flere Taler, hvori man betegnede den imellem Kirke og Stat truffne Overeenskomst som en meget stor Velgjerning for Landet, meddeelte Senatet Tractaten eenstemmig sit Bifald. Den 25. Septbr. næstefter fandt Udvevlingen af Ratificationerne Sted og samme Dag approberede den h. Fader Concordatet. En pavelig Legat, Mfgr. Manetti, er den 3. Decbr. ankommen til Haiti; han har det Hverv at reformere Dens Geistlighed som hidindtil ikke har staaet i nogen som helst

Forbindelse med Rom, og han vil i sine Bestræbelser forhaabentlig blive understøttet af Regjeringen, som sjenker Kirkens Interesser saa stor Deeltagelse.

Sydamerika. Forandring til det Bedre. Medens Revolutionen i Italien bestræber sig for at opløse alle kirkelige Baand, synes alle de sydamerikanske Republiker, som siden deres Afskillelse fra det spanske Herredømme (1820) have været en stadig Skueplads for demokratiske Oprørsforsøg, altid mere at føle Trang til atter at knytte den løsnede Forbindelse med Rom fastere. Saaledes staaer det for Tiden i Lima under Biskoppen af Arequipa's Forsæde forsamlede Parlament for Republiken Peru i Begreb med at forandre Landets Constitution, for at hemme det af den falske „Liberalisme“ fremgaaede og hidtil herskende Anarchie og fremme en lykkelig Udvikling af Landet. Regjeringen er derfor bleven bemyndiget af Parlamentet til at afflutte et Concordat med den h. Stol. — Fra Chili berettes det Samme, og de nødvendige Summer til Oprettelsen af et residerende Gesandtskab i Rom ere bevilgede Præsidenten.

Marieforeningens

ærede Medlemmer indbydes herved til et Møde Søndagen d. 24. Febr. Efterm. Kl. 5.

Kirkelig Erindringsliste.

Søndagen d. 24. Februar. — 2. Fastesøndag (Reminiscere). — Form. Kl. 8 og 12 stille Messie. — Kl. 10 Høimesse med tydt Prædiken. — Aften Kl. 6 Fasteandagt med dansk Prædiken.

Søndagen d. 3. Marts. — 3. Fastesøndag (Oculi). — Form. Kl. 8 og 12 stille Messie. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Aften Kl. 6 Fasteandagt med dansk Prædiken.

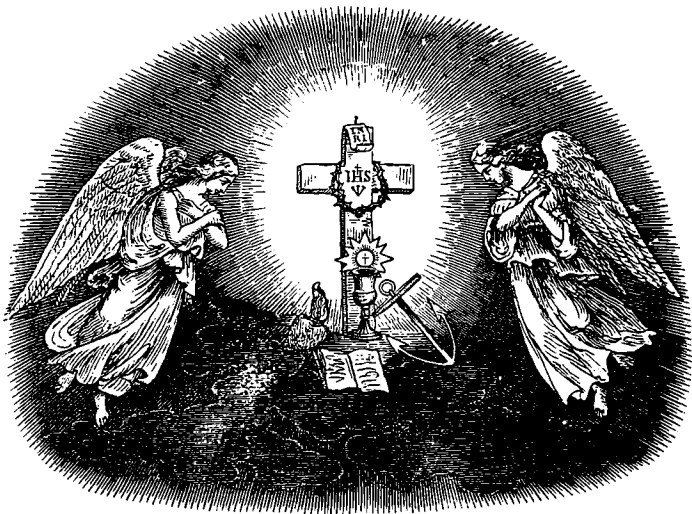
Trykfeil.

I forr. Nr. Side 48 Linie 10 fra oven læs: 8 § istedetfor: 4 §.

„Standinavisk Kirkesidende“ udgaaer hver aften en Sondag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Hr. Kjøbmand C. H. Blaufenstein, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglæder; i de russiske Stater paa de kongl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet; enkelte Nummere à 8 §.

Kjøbenhavn.

E. Trier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 5.

Søndagen den 10de Marts.

1861.

Indhold: Den katolske Kirkes Stjønhed (fortsat). — Pius IX. (fortsat). — Kirkelige Efterretninger: Rom. Kirkestaten. Frankrig.

Den katolske Kirkes Stjønhed.

(Fortsat.)

Fjortende Capitel.

Kirkeindvielsen.

Præsten vedblev paa følgende Maade:

Efterat Biskoppen er traadt ind i Kirken, gaaer han indtil Midten af samme, knæler der ned med Ansigtet vendt mod Høi-

alteret og istemmer Psalmen „Veni creator“, som vi ogsaa ellers ofte slynge, for at anraabe den Helligaand om Hans Bistand.

Medens nu denne Lovsang bliver affungen, strøer een af Altertjenerne Afte i Form af et Andreas-Kors paa Gulvet hele Kirkens Længde igjennem. Litaniet til alle Helgener bliver sunget og deri indskudt den Bøn: „At Du vil besøge dette Sted — vi bede Dig, hør os; at Du vil overgive det til Dine Engles Beskyttelse — vi bede Dig, hør os; at Du vil velsigne, hellige og indvie denne Kirke og dette Alter, Dig til Tre og paa den hellige N. N.'s Navn — vi bede Dig, hør os.“ Ved disse Ord opløfter Biskoppen da den høire Haand, udstrækker den over Kirken og Alteret og gjør tre Gange Korsets Tegns tegn over dem. Een af de andre Bønner, som han endvidere læser, lyder saaledes: „Herre, vor Gud, maatte Du blive stor og forherliget i Dine Helgener, og kom i dette Tempel, som er bygget for Dig! Du virker Alt i dem, som Du har antaget til Børn, forund os da ogsaa, at Du Selv altid bliver priset i Din Arvedeel; ved Christum, vor Herre. Amen.“ — Zachariae Lovsang, som af sit latinske Begyndelsesord hedder Benedictus, bliver sungen og imellem dens enkelte Vers oftere gjentaget de Ord: „Forfærdeligt er dette Sted, her er sandelig intet andet end Guds Huus, og Himmels Port!“ Under denne Psalmefanger nu Biskoppen sin Hyrdestav og begynder med den at skrive det græske Alphabet fra den ene Ende af Kirken til den anden i den strøede Afte, saa stort og tydeligt, at Bogstavernes Række optager hele Kirkens Længde. Derpaa skriver han paa samme Maade det latinske Alphabet i den Blade af Afte, som er strøet i den modsatte Retning, saa at begge Alphabeterne krydse hinanden over hele Kirken i Form af et Andreas-Kors.

Simon. Men hvad skal nu alt det betyde?

Pr. At det ved en saa vigtig geistlig Forretning, som Indvielsen af en ny Kirke er, sømmer sig at anraabe den Helligaand, behøver jeg vel ikke først at bemærke. Ligeledes har jeg allerede ved en anden Leilighed sagt, at den katholske Kirke næsten aldrig foretager Noget af Vigtighed, uden ved Litaniet til alle Helgener først at have bedet alle Himmels forklarede

Beboere om deres Forbøn og Bistand; af samme Grund bliver ogsaa dette Vitanie bedet her. Lovpsalmen Benedictus indeholder mangt et Ord, som ved en Kirkeindvielse finder en smuk Andendelse. Det hedder t. Ex. deri: „Lovet være Herren, thi Han har hjemført Sit Folk og skjenket det Forløsning. Hans Frelses Fylde har Han udøst over Davids, Sin Tjeners Hus. Han forunder os, at vi blive forløste af vore Fjenders Håand, uden Frygt tjene Ham i Hellighed og Retfærdighed alle vort Livs Dage. Han vil føre Sit Folk til Frelsens Erkjendelse og dets Skynders Tilgivelse, og vil oplyse dem, som sidde i Mørket og Dødens Skygge, vil lede vore Fjed paa Fredens Vej.“ Hvad endelig angaaer det dobbelte Alphabet, som Biskoppen tegner paa Gulvet, saa er dette en meget sjænderig og bethdningsfuld Ceremoni og byder Stof til mange fromme Betragtninger. Fordum var det Skik i forskjellige Lande, foruden de to nævnte Alphabeter ogsaa at skrive det hebraiske. Denne Skik skal for det Første minde os om, at alle Nationer og Folkeslag, af hvilke Jøderne, Grækerne og Romerne vare de bethdeligste paa Apostlenes Tid, ved Evangeliet ere blevne kaldede til Erkjendelsen af den sande Gud. — Ved Pintesefesten oprettede for det Andet Apostlene, Christendommens første Biskopper, Jesu Christi sande Kirkes aandelige Bygning af Nationer af mange Tungemaal, og den blev høitideligt indviet ved den Helligaands Naade. Dengang skrebe de ligesom de hellige Grundsætninger, og saa at sige Christendommens Alphabet i lige saa mange Sprog, som de paa vidunderlig Naade taledede ved den Helligaands Oplysning, ind i deres Tilhøreres Hjærter. Og til samme Tid skrev Herren alle deres Navne, som troede paa Hans Søn, ind i Livsens Bog. Om denne Omvendelse af saa mange forskjellige Folkeslag til den h. katholske Kirke skal nu hiin Optegnelse af saa mange Slags Bogstaver ved Biskoppen erindre os. — For det Tredie minder denne Skik os om, at den nye Kirke bliver indviet til offentlig og fælles Gudstjeneste, hvor Afgangen til den guddommelige Naadethrone staaer aaben for alle Mennesker, uden Forskjel paa Rang, Stand eller Nation, uden Hensyn til Alder,

Riigdom, Rigdom eller Fattigdom; thi i Kirken ere vi Alle lige; vi ere Alle Brødre i Christo, som den h. Paulus siger i Brevet til Romerne (10, 12): „I Christus er ingen Forskjel inellem Jøder og Grækere; thi Alle have samme Herre, Som har Rigdom til Alle, som paafalde Ham.“ De forskjellige Sprogs Bogstaver, som Biskoppen skriver i Støvet i Kirken, bethde derfor Menneffene af alle Tungemaal, Folkeslag og Stænder, som komme sammen i Guds Huus, kaste sig ned for Hans Throne, ydmhyge sig i Støvet for den høieste Majestæts Herre og med alle øvrige Tilstedeværende lovpriise Gud i Troens og Hjertets Enighed og bede for Kirkens fælles Anliggender.

Simon. Det er en Lære, som sandelig ingen Christen burde glemme, saa ofte han besøger Herrens Huus!

Pr. Ligesom Bogstaverne ingen Værd have, saalænge de staae enkelte for sig, men man af alle Bogstaverne tilsammen derimod kan danne alle mulige Ord og udtale eller nedskrive alle sine Tanker, saaledes er ogsaa den enkelte Christen alene svag i sin Andagt; men vender han sig i Bønnen til Gud i Forening med sine Brødre, da vil alle Øvriges Andagt ogsaa blive hans egen og alle Øvriges Bønhyørelse hans egen Bønhyørelse. — Lad os nu gaae over til noget Andet.

Biskoppen foretager Indvielsen af Hovedalteret, og, naar der er flere Altene, indvier han ogsaa dem paa samme Maade. Til dette Diemed indvier han først det saakaldede „Gregorianske Vand“, som er blandet med Salt, Aske og Viin.

Simon. Hvad skal da denne Blanding og dette Vands Navn bethde?

Pr. Den h. Pave Gregor den Store (i det 6. Aarh.) anordnede allerede Brugen af det saaledes blandede Vand, hvoraf det har faaet sit Navn. Vinen og Vandet ere Sindbilleder paa den forenede Gubdom og Mennefkeheden i Jesus Christus. Men Asken er et Billede paa Dødeligheden, og Saltet, som bevarer Vegemerne fra Forraadnelse, et Sindbillede paa Udødeligheden. Aske og Salt sindbilledliggjøre derfor Mennefket, som bestaaer af et dødeligt Vegeme og en udødelig Sjæl; Viin og Vand forestille den mennefkeblevne Guds-Søn, med Hvem vi Christne

blive forenede ved Troen, Kjærligheden og Naaden i de hh. Sacramenter, som vi skulle modtage i den nyindviiede Kirke. Navnlig skulle vi ved Alterets allerhelligste Offer, som vi i den nybyggede Kirke skulle feire i, med og ved Christus, saa at fige blive eet Hjerte og een Sjæl, eet Legeme og een Aand, een Præst og eet Offer indbyrdes med hverandre og med Jesus Christus, næsten saaledes som Vand, Viin, Salt og Afte her ere forenede med hverandre. Derfor blive ogsaa Kirkens Mure, som skulle betyde det christelige Folk, og Alteret, som forestiller Christus, bestænkede med denne Blanding.

Simon. Bestaaer nu Alterets Indvielse deri?

Pr. Strax skal du høre det Nærmere derom. Efter det nævnte Bands Indvielse træder Biskoppen endnu engang hen til Tempelets Hovedport og gjør med den nederste Ende af sin Hyrdestav oppe og nede paa Døren et Kors, bliver derpaa staaende ved Døren og læser følgende smukke Bøn: „Det uovervindelige Kors være og forblive optegnet her paa denne Tærskel; begge Dørstolper være smykkede med Din Naades Paaskrift, og over Alle, som besøge dette Huus, nedstige Fred og Overflod, Udruelighed og Sædelighed, riig Velsignelse og Varmhjertighed. Al Uro og Sorg vige langt bort herfra. Mangel, Pest, Sygdom, Svagelighed og onde Manders Angreb flye herfra ved Din bestandige Hjemføgelse, og Din Nærværelses Naade opfylde dette Huses Rum, og Glæde, Ro og Genbrægtighed, Velsignelse, Gudsfrøgt og al Frelse boe deri. Saa ofte Dit hellige Navn her bliver anraabt, strømme Dine Goders Fylde ned over os; Fristelsen til det Onde flygte bort herfra, og Fredens, Rhydsfhedens, Kjærlighedens og Sandhedens Engel, som maa bevare, beskytte og forsvare os imod alt Ondt, dvæle hos os, ved Jesus Christum, vor Herre.“

Simon. Lykkelig den Menighed, som Gud skjenker alle disse Goder!

Pr. Endnu lykkeligere den Menighed, som i Guds Dine viser sig værdig til at modtage saadanne Goder og som da trolig ogsaa bevarer de modtagne! — Nu skrider Biskoppen da til Alterets Indvielse; han dypper Tommelfingeren ned i det forud

indviiede Vand og tegner derpaa et Kors i Midten af Alterberdet saavel som paa ethvert af dets fire Hjørner. Derpaa gaaer han syv Gange omkring Alteret og bestænker det under Bøn hele Tiden med Vievand. Umiddelbart derefter gaaer han tre Gange igjennem hele Kirken langs Væggene, idet han ligeledes bestænker dem med det nævnte Vand, og endelig gaaer han endnu korsviis igjennem hele Kirken, for paa denne Wei at bestænke ogsaa Gulvet i Form af et Kors i Retning mod de fire Himmelegne. Efterat Biskoppen endnu engang har benyttet Vandet, for dermed at tilberede Kalk til Brug sidenefter, bliver det tiloversblevne udgydt paa Gulvet ved Foden af Alteret, og Reliquierne blive nu i høitidelig Procession afhentede, først baarne omkring Kirken og derpaa ind i den. Kirkebørnene saavel som den allerede omtalte Huulning i Alteret blive salvede med Chrisam, Reliquierne nedlagte i denne Huulning og indmurede med den i Forveien af Biskoppen tilberedede Kalk. Nu følge gjentagne Salvelfer af Alteret i Midten og paa Hjørnerne med hellig Olie og Chrisam; ligeledes bliver selve Alteret, indtil denne Ceremoni er forbi, deels ved Biskoppen, deels ved en dertil bestemt Præst hele Tiden berøget rundt omkring med Virak.

Simon. Hvad betyde da disse Røgninger?

Pr. De skulle hentyde paa det Offer og de Bønner, som fra nu af skulle opstige til Gud fra Alteret. Præsten, som under Indvielsen hele Tiden gaaer omkring Alteret med det brændende Røgelsekar og berøger det, skal minde om hiin Engel i Johannes' hemmelige Aabenbaring (8, 3. 4.), som „stod ved Alteret med et Røgelsekar af Guld og lagde en Mængde Røgelse, d. e. de Helliges Bønner, paa Guldalteret foran Guds Throne.“ Det er jo ogsaa virkelig Præstens Hverv ved Alteret, at samle hele den tilstedeværende Menigheds Bønner og frembære dem for Guds Afsyn lig et kostbart Røggoffer. „Og Dampen af Røgelsen steg af de Helliges Bønner og gif fra Engelenes Haand frem for Gud“, hedder det paa det anførte Sted i Aabenbaringen. Denne Ceremoni er derfor ogsaa en Opfordring og Formaning til alle Christne, at de skulle bære Omfarg for, nu fra Indvielsens Dag af at lade deres andægtige Bønner opstige ret rigeligt fra Al-

teret til Herrens Throne. Men Enhver kan ogsaa sige til sig selv: hvilken Vederstyggelighed maa det ikke være i den reneste og helligste Guds Dine, dersom min Bøn, som jeg forretter i Kirken, som fra et lastefuldt Hjerte som fra en raadden Grav og ubaandede en Dødens Lugt! Vee mig, dersom hiin stræffe- lige Forbandelse i den 108de Psalme skulde ramme mig: „Endog hans (slette) Bøn skal regnes ham til Synd!“

Simon. Hvad betyde da alle de Salvinger, som foretages ved Alteret?

Pr. Salvingerne af Alterstenen med den hellige Olie hen- tyde paa Frelserens h. Person, Som jo er Herrens sande Chri- stus 3: Salvede, det nye Testaments Ypperstepræst, alle Kongernes Konge og alle Propheternes Mester. Thi det var netop Kongerne, Præsterne og Propheterne, som efter gammeltestamentarisk Skik modtog en Salving og kaldtes derfor „Herrens Christusser“ d. v. s. „Herrens Salvede“, thi selve Ordet „Christus“ betyder jo saa meget som „den Salvede“. Kristus er det sande Alter, den sande Klippe, den levende Grund- og Hjørnesteen, hvorpaa den chri- stelige Kirke er bygget (Ephes. 2, 20.), og hvorpaa Alterne i vore Templer kun ere Sindbilleder. Ogsaa Patriarken Jacob gød Olie paa den Steen, som han paa sin Rejse til Mesopo- tamien opreiste for Gud som en Mindesteen og et Alter (1. Moseb. 28, 18.), og denne Jacob's Steen var ligeledes et Forbillede paa Jesus Kristus, Som skulde fremgaae af denne Patriark's Efterkommere. Fremdeles bliver ved disse Salvinger med Olie ogsaa al den rige Velsignelse sindbilledliggjort, som fra Alteret udstrømmer over den hele christelige Menighed. De fem Kors, hvormed Biskoppen betegner den nye Alterplade i Midten og paa de fire Hjørner, maae erindre om Frelserens fem Vunder. Indmuringen af de Helliges Reliquier i det nyindvieede Alter kan ogsaa minde os om, at de Hellige og de Udvalgte ere fuldkommen forenede med Kristus, og at alt det, som vi begjere ved deres Forbøn- ner, ikke kan blive os til Deel paa anden Maade, end ved Je- sus Kristus og formedelst Hans uendelige Fortjenester. Det er imidlertid ikke Alteret alene, som bliver salvet, men ogsaa

paa Kirkens Vægge foretages Salvinger med den h. Chrisam. I have vel allerede lagt Mærke til de Kors, som ere malede rundt omkring paa Væggene i vor Kirke, og paa hvilke der tillige ere anbragte Lampetter, i hvilke der brænde Lys paa Festdagene?

Flere svarede med Ja; Nogle sagde, at de havde anseet disse Kors for blotte Prydelser.

(Fortætted.)

Bius IX.

(Fortset.)

Den almindelige Amnestie var bleven optagen med ubestribelig Jubel. Men Mange af dem, som kjendte Folkets Bankemodighed, betragtede denne Hylдинг ikke uden Frygt. Deres forstrækkede Subildningskraft saae allerede de Revolutionaires Dolt under disse Festlighedernes Blomsterkrands. Og denne deres Frygt var ikke uden al Grund. Thi iblandt hine Folkemasser, som for største Delen bestode af velvindende Borgere, havde ogsaa hine Førere for Omdælnings-Partiet indsejnet sig, som dengang allerede med diabolisk Trædsfthed smedede deres mørke Planer og søgte at benytte sig af den herskende Begjæstring til sammes Fremme. Nogle Udbrag af Mazzini's og hans Tilhængeres Breve ville sige os Alt.

Iblandt hine Mænd, som høit og dhrt forsikrede Paven om deres uforbeholdne Hengivenhed, var ogsaa Joseph Galletti, hvis Dødsdom paa Grund af Deeltagelsen i Sammenførgelsen i Aaret 1845 var bleven forandret til Fængsel paa Livstid, men som nu ogsaa ved den almindelige Amnestie fik sin Frihed. Følgende Document havde man ved den almindelige Amnestie forebragt imod ham:

„Bore Fjender ere meget talrige. Først og fremmest maae Geistligheden, Adelen, mange Godseiere og Statsembedsmænd

regnes til dem. Ved det første Frihedsraab maa der i enhver By oprettes en Revolutions-Comitee, som har det Hverv at forfikkre sig alle de Personer, der ere mistænkelige. Comiteen maa have et vaagent Die med følgende to Classer: 1.) med dem, som ere ligegyldige ved vor Sag. Man maa bestræbe sig for at drage disse over til vort Parti. 2.) med dem, som have lagt os alle mulige Hindringer i Veien. Det vil være bedst, at man griber disse ved Nattetid uden at gjøre Opsigt, for derefter at dræbe dem i Fængslet."

Ricciardi skrev iblandt Andet Følgende: „Naar vi ville opnaae vor Uafhængighed, da er det kun muligt ved Revolution og Krig. . . . Den giftige Plante (nemlig Christendommen), som er fremgaaet af Judæa, har kun derved opnaaet en saadan Styrke og Fremvæxt, at man har overøst den med Strømme af Blod. Vil I udrydde en Branglære, da gjører den til Skive for Eders Haan. Vi trænge til en Næve af Bern, som alene er istand til at tæmme et Folk, som indtil nu var deelt i sine Anskuelser. . . . Snart vil en ny Epoche oprinde for Menneskeslægten, en Forløsning, som er himmelvidt forskjellig fra den, som Christus forkynder."

Uf dette Slags vare og ere endnu hine mørke Aander, som stode og endnu den Dag idag staae i Baggrunden af den italienske Revolution. Mazzini gav i sit Sendebrev, som han i October 1846 fra Paris rettede til „Italiens Venner“, Veiledning til, hvorledes Værket kunde fuldføres, „at Omvæltningen i Italien maatte skee ved Fyrsternes Hjælp, at Sardinien maatte benyttes som et Redskab ved at give det Haab om at vinde den italienske Krone, at man maatte betjene sig af den ringeste Keilighed til at forsamle Folket og bringe det til Bevidsthed om sin Kraft, at man maatte tale meget om dets Fornødenheder og Rettigheder, fremme de hemmelige Selskaber, og saa meget som muligt nære og styrke Habet mod Jesuiterne, fort sagt, opdrage Folket til Revolutionen."*)

*) Jfr. Rome and its Ruler. Af Maguire; hvor disse Documenter ere fuldstændigt meddeelte.

Cantaluppo af Neapel angiver Midlerne i følgende Vink: „De Medlemmer, som ikke ville adlyde det hemmelige Selskabs Befalinger, maac myrdes uden Naade . . . Ethvert Tribunal skal være berettiget til at skille alle de Personer ved Livet, over hvilke Dødsdommen er affagt, hvad enten den Skyldige skjuler sig ved Moderens Bryst eller ved Christi Alter.“

Saadanne vare Pius IX.'s og Kirkens Fjender, der be-
 tragtede Christendommen som „en giftig Plante fra Judæa“! Slige Fjender ere rigtignok ikke noget Nyt og Paafaldende i Kirkens og Pavedømmets Historie. Thi paa Petri Klippe skal jo Helvedes Magt sønderknuses. Begge disse staae fjendtligt ligeoverfor hinanden i Verden, ligesom engang Michael stod mod Lucifer i Himmelen. Men derved mindes vi atter den store Sandhed, at Kirken er „Verdens Die og Hjerte“, med hvilke ogsaa vi maae see og føle; Verdens Die og Hjerte, fordi den giver Menneskeheden hiint Troens Lys og hiin Kjærlighedens Kraft, hvorved Menneskene i Virkeligheden blive frie og førte paa Fremskridtets Bane. Men naar „dette Die og Hjerte“ bliver forladt, da reise Menneskene sig liig de faldne Engle imod Kirken — imod Kristus, de kalde Træfaldet Befrielse, Troens Lys forvandles for dem snart til det dybeste Mørke, og Christendommen er for dem kun „den giftige Plante fra Judæa“, Kjærlighedens Kraft udslukkes, Dolk og Mord ere Veiene til Befrielsen, — og saa begynder Syndens Tjeneste, Udelæggelse og Nedbrydelse — Revolutionen.

Medens hine Kirkens og Statens Fjender i al Stilhed vare virksomme for at fuldbyrde deres forbryderiske Planer, tog Pius IX. med den største Energie Megjeringens Tøiler i sin Haand og viste i alle Retninger en beundringsværdig Virksomhed. Han knyttede atter Underhandlinger med Rusland, kæmpede imod fremmed underfundig Indblanding i Kirkestaten, førte de spanske Kirkeanliggender til en lykkelig Løsning, traadte i sin Allocution af 17de December 1847 op imod Revolutionen, advarede Tyrsterne og Folkene og reiste sig kraftfuld imod Gallikanismens Fordringer. Med stor Forkjærlighed drog han til-
 lige Omsorg for det katholske Missionsvæsen; navnlig søgte

han i Østerlandene atter at føre de Lemmer, som vare adskilte fra Kirken, saasom Grækerne, Armenierne m. fl., tilbage til den katholske Eenhed. Nye Bispedømmer bleve stiftede paa mange Steder; Patriarchatet i Jerusalem og Constantinopel gjenoprettedes. Det fattige Irland, som var blevet hjemløst af en skrækkelig Hungersnød, fik ligesaa godt Beviser paa hans hjælpende Kjærlighed, som det ved voldsomme Overtømmelser haardt prøvede Italien. Han opfordrede hele Christenheden til Hjælp for Irland og sendte selv 12,000 romerske Scudi (24,000 Rdlr.) til de under Hungersnøden sultende Irlændere. — I den politiske Styrelse af Kirkestaten fulgte snart flere Reformere. Pius forsøgede Antallet af de verdslige Embedsmænd i Statsforvaltningen. Censurens Strengthed blev betydelig formildet. „Lad dem skrive og tale saa meget som de ville,“ sagde han, „naar de kun respektere Religion og Sædelighed.“ Smidlertid indsatte han et Raad for Censuren, som bestod af flere Lærde, og et Censuredict blev bekendtgjort den 15. Marts. Midt under disse Arbejder besøgte Pius IX. i al Stilhed snart en Kirke, snart et Kloster eller en Underviisnings-Anstalt. Navnlig var det Ungdommens Opdragelse, som laae ham mest paa Hjerte, og han vilde see med egne Øine, hvorledes hans Ønster og Instruxer bleve udførte. Der forløb næsten ikke en Uge, hvor han ikke uanmeldt viste sig i denne eller hiin Skole. En Dag i Marts 1847 bade to Præster, som vare komne tilfjorende i en almindelig Droschke, om Tilladelse til at besøge Skolerne i en vis Gade i Rom. Lærerne bleve noget fortrydelige over denne uventede Afbrydelse og een af dem gjorde den Bemærkning: „Paven vil vist ikke synes om, at vi uden særegen Befaling give ubekjendte Fremmede Tilladelse til at bivaane Skoleøvelserne.“ „Det tager De feil i,“ svarede Pius IX. smilende, idet han kastede Raaben tilside og saaledes gav sig tilfjende. Han satte sig derpaa ned, spurgte efter Alt, examinerede Eleverne og uddeelte Præmier. —

Men omendstjøndt Pius IX. var blid og kjærlig imod Alle, saa var han dog ikke desto mindre ubøielig streng imod dem, som viste Utrofast i Forvaltningen af deres Embede. En Aften

kom en Mand i civil Paaklædning til et Hospital, og da han hørte en Syggs gjennemtrængende Vaandelyd, nærmede han sig deeltagende Sengen, hvorfra denne Lyd kom. Den Syge var en fattig fransk Haandværker, som følte sit Endeligt nær. Hospitalets Præst var ikke hjemme. Paven — thi han var denne Fremmede — meddeelte da selv den Syge de hh. Sacramenter, hvorpaa denne rolig hensov i hans Arme. Den følgende Dag blev Hospitalspræsten affat fra sit Embede. — Kort efterat han havde bestøget Thronen begav han sig en Dag til Quirinalets Have og mødte der en Soldat, som holdt et Stykke Commisbrød i Haanden; Paven besaae dette og fandt, at Brødet var slet og daarlig bagt. „Gaaer I altid saadant Brød?“ spurgte han. „Alltid, Deres Hellighed!“ svarede Soldaten. „Det er godt, jeg skal nøiere undersøge Sagen.“ Den følgende Dag lod han sig bringe et Commisbrød, og fandt det af den samme Bestaffenhed. Han sendte nu Bud efter Leverandøren og lod denne strax arrestere, hvorpaa der blev indledet en streng Undersøgelse imod ham for Underflæb. — Ved et Besøg, han aflagde paa Politikammeret, lagde han Mærke til, da han saae ud af Vinduet, at en Mængde Landfolk stod udenfor og ventede paa deres Pas, fordi den vedkommende Embedsmand endnu havde travlt med at spise sin Frokost. Paven lod ham falde, gav ham en skarp Trettesættelse og tilføiede: „Nu fordeler De iblandt disse Folk endnu 50 Paoli (10 Rdlr.) som en Erstatning for den Tidspilde, De har forvoldt dem.“ „Saa mange Penge har jeg ikke hos mig,“ svarede Embedsmanden. „Her ere de,“ sagde Paven, „men de skulle trækkes af Deres Gage.“

Pius IX. havde udstedt den almindelige Amnestie og dermed betraadt Reformens Vej, aldeles i Overensstemmelse saavel med sit Hjertes Godhed, som ogsaa med sine Grundsætninger. Mange af de Ultra-Conservative have derfor villet gjøre ham ansvarlig for den derpaa følgende Revolution. Men Revolutionens Udvikling indtil vore Dage, som stedse tydeligere har demaskeret dens Førere og sande Maal, har klart nok bevist, at hiin Paastand eller Beskyldning er aldeles overfladisk.

Revolutionens hemmelige og vidt udbredte Traade bestode allerede længe førend Pius var bleven valgt til Pave, og om end dette ikke var skeet, vilde Stormen af 1848 alligevel være kommen til Udbrud. Det, som Pius IX. frivilligt indrømmede, vilde det radicale Parti dog snart have tiltvunget sig i en Kamp paa Liv og Død. Han ønskede at rette og forbedre, hvad der kunde rettes og forbedres, — der maatte nu true ham, hvad der vilde. Det var hans Hensigt at henvende sig til sit Folk, som en Fader til sine Børn, om han end skulde faae Utaf til Vn. Desuden vil den, som tænker og dømmes fornuftigt, ikke bedømme en Fyrstes Handlinger udelukkende kun efter Udfaldet; ogsaa den Hensigt, han havde, det Standpunkt, han indtog, de Forhold, som omgave ham, maae tages i Betragtning. Pius IX. erkjendte meget vel, at Revolutionen nærmede sig og allerede stod i Baggrunden af den i oprigtig Glæde jublende Mængde, som overalt hilste ham paa Kroningsdagen og i de første Aar af hans Pontifikat. Han forstod nok at bedømme hele sin Stilling. Allerede paa sin Kroningsdag sagde han til de to Cardinaler, som tillige med ham sadde i den samme Bogn: „Oggi comincia la persecuzione“ (o: idag begynder Forfølgelsen)! Hans skarptseende Die erkjendte tydeligt, at det var Revolutionens hemmelige Tjenere, som forlebede det stoffede Folk til hine dengang næsten talløse Demonstrationer for den elskede Pius IX., for derved efter Mazzini's Anviisning at opdrage det til store revolutionaire Bevægelser, „at bringe det til Bevidstheden om sin Kraft“, at blande en politisk Character i alle ellers reent kirkelige Fester, og endelig at erklære Pius IX. for en „Frihedens og Fremskridtets Mand“, kort sagt, for en Heros af deres Art. „Dengang de jublende Romere“ — saaledes skriver et Dienvidne — „da Paven vendte tilbage fra et Besøg hos Lazaristerne, fraspændte Hestene, for selv at trække hans Bogn som i Triumph, — dengang affpeilede sig paa hans Afsyn et saa smerteligt Udtryk, at man kunde see, hvor stor Anstrengelse det kostede ham, igjen at vise sit vanlige smilende Ansigt. Han var ikke den Mand, der ærgjerrig stræbte efter en falsk Popularitet. Med den inderligste Deeltagelse lagde

jeg Mærke til, hvorledes allerede i de to første Aar Pontifikatets Byrde havde gjort hans Haar blege, og det midt under Folkets Subel, ved hvilken mangen Anden maaskee vilde anseet sig for den lykkeligste Tyrste."

(Fortsættes.)

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Revolutionen concentrerer nu efter Gaëtas Fald sine Kræfter imod Rom; Kæmpekongens Stormløb imod den evige Stad vil ikke mere lade ventepaa sig længe. Hvorhen vi end vende vort Blik, see vi ingen menneskelig Hjælp for Kirkens haardt betrængte Overhoved; men vi have den Almægtige tilbage! Naar Dødsfaldet har naaet den højeste Grad og det bliver aabenbart, at Mennesket af sig selv er for afmægtigt til at beseire den — da træder Gud imellem, for at udøve Sit misfjendte Hersterembede. Denne Overbeviisning er os nok, til aldrig at tabe Haabet selv under de frygtelige Katastrofer: Petri Skib har i Aarhundredernes Løb allerede overstaaet andre, endnu farligere Storme!

Kirkestaten. Medens Rom endnu altid er rolig, trænger dog Krigstummelen fra Kongeriget Neapel stedse nærmere til de Staden nærmest liggende Provinser. Den 25. Januar overstred en Afdeling piemontesiske Tropper, omtrent 1000 Mand, Grændsen, under det Paaskud, at gribe de af Frants II.'s Tilhængere, som havde trukket sig tilbage til Kirkestaten. Tropperne marcherede imod Cistercienser-Abbediet Casa-Mari og indsluttede det. De fleste af Munkene havde forladt Klosteret; kun een Præst og ti Lægbrødre vare blevne tilbage. Præsten gif Piemonteserne imøde og erklærede, at de, som de søgte, ikke befandt sig i Klosteret. Vilde Skrig og den Trudsel, at de vilde styde alle de Munke, som ikke strax forlode Klosteret, var Svaret. Præsten sendte hurtigt Brødrene til Kirken, for ledsage dem af dem at bære det h. Sacramente bort derfra og da at forlade Klosteret. Allerede vare Vognhjulene tændte, da Soldaterne med Haabet: „Med med Munkene!“ trængte ind i Kirken. Brødrene flgtede; Præsten vendte tilbage til Klosteret. Han fandt det allerede udplyndret og maatte ligesom de andre bortfligge sig, for at redde Livet. Piemonteserne lagde derefter Haand

paa Alt hvad de fandt i Kirken, vanhelligede de hh. Bar og vare ryggesløse nok til ikke engang at skaane det h. Ciborium, hvori Herrens tilbedelsesværdige Legeme var. Langt ud paa Natten forlode Barbarerne Klofret, efterat de først havde sat Ild paa Klosterets Kæder og Apothek, hvorfra Tmegnens fattige Beboere pleiede at faae fri Medicin. Kun med Wiie lykkedes det at slukke Ilden, ellers vare Kirke og Kloster blevne et Kov for Flammerne. Faa Dage efter — den 28. Januar — lede Piemonteserne et Nederlag ved Baucø; de havde 200 Døde og 500 Saarede, hvoriblandt en høi og 4 subalterne Officerer. De saarede Officerer bleve bragte til det tre Dage i Forveien plyndrede Kloster Casa = Mari, for at faae Forpleining der. Alt Nødvendigt manglede. Da vare det nu Munkene, de forhaane og mishandlede Munk, som hengave det Gnefte, som de endnu eiede, deres egne Klæder, for deraf at berede et beqvemt Leie for de Saarede. Men de havde ogsaa endnu noget andet foruden deres Klæder — Velsignelse og Tilgivelse for deres Forsølgere, thi som saadanne gjenkjendte de netop hine selvsamme Officerer.

Frankrig. Der kan neppe længere være nogen Tvivl om, at Louis Napoleon og England i Henseende til Rom allerede ere komne overeens med hinanden, saa at „Rouge-Hædersmandens“ Røvertog mod den katholske Verdens Middelpunkt nu kan ventes med det Første, siden Gaëta har capituleret. Den store engelske Statsprophet Lord John Russell har den 6. Februar udtalt den Plan for Parlamentet, at Paven skal aftræde sit verdslige Herredømme til den fameuse „Hædersmand“ og til Løn derfor beholde — den geistlige Autoritet. Hvilken Høimodighed! Man vil allernaadigst lade ham beholde, hvad ingen Magt i Verden kan fratage ham! Sardinien skal nylig, efter Napoleons Tilskyndelse, have forelagt Paven denne skammelige Plan paa følgende Maade: „Den h. Fader skal finde sig i at have Røverkongen til sin Vicar, d. v. s. Forvalter i de ham frarsøvede Provinser, men Rom skal være Italiens Hovedstad og den piemontesiske Hædersmands Resident!“ Naturligviis maatte den h. Fader svare med et bestemt Nei. Hvorledes vilde det ogsaa gaae med Pavens geistlige Autoritet, naar han stod under den med Kirkens Ban belagte „Hædersmands“ Bestjermelse! Men ikke desto mindre — om ikke just derfor — forestaaer denne Plans Udførelse. Louis Napoleon har i dette Dieblif ved sin Secretair Lagueronniere udfendt et nyt Brandskrift, som kalder sig „Frankrig, Rom og Italien.“ Indholdet af Skriftet er: Hos Piemont er der slet ingen Skyld, hos Frankrig lutter Dyd og al Uret hos Rom, eller med andre Ord: Ikke Rø-

veren er Fredsforstyreren, men Den, som ikke godvillig vil lade sig berøve og ubplyndre! Nabent er Skriftet et Forbud paa nye Skridt, som med det Første kunne give Rom i Piemontefernes Hænder. Hvad Louis Napoleon ikke vover at gjøre med egen Haand, det skal nu „Hædersmanden“ udføre. Roms Fald er afgjort imellem de værdige Kammerater; den katholske Verden maa være fattet derpaa, men alle Monarker maae ogsaa være fattede derpaa! Den ældste Throne i Verden skal nu omstyrtes; til hvem Kaden dernæst vil komme, ville vi nok faae at see. Skee imidlertid hvad der vil — derpaa kunne vi trygt stole, at den pavelige Throne atter vil reise sig af Ruinerne, hvad der saa end vil blive af deres Throner, som uirksomme have seet til ved alle Overgreb eller aabent have begunstiget dem. Men for dem, som nu selv udføre Ondskabens Gjerning i Italien, vil den retfærdige Dom og Gjengjældelse ikke udeblive, hvilke Omvæltninger vor Verdensdeel end skal opleve. Og-hvo der skal vinde den ende lige Seier, derom kunne vi heller ikke have nogen Tvivl: thi uforanderligt er, hvad Herren har forjættet Sin Kirke: „Helvedes Porte skulle ikke faae Overhaand over den.“ Derved ville og maae vi holde fast under alle de Storme, som maatte komme efter Forslynets urandsfagelige Raadslutning.

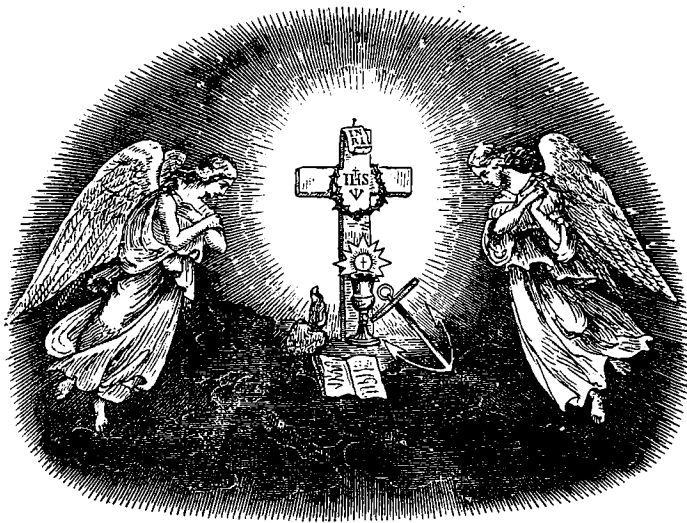
Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 10. Marts. — 4. Fastesøndag (Lætare). — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Esterm. Kl. 6 Fasteandagt med Prædiken.
- Søndagen d. 17. Marts. — Passions søndag (Judica). — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Esterm. Kl. 6 Fasteandagt med Prædiken.
- Lørdagen d. 23. Marts. — Mariae Bedbudelse. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. Esterm. Kl. 3 Festeandagt.

„Scandinaviske Kirkeskæbende“ udgaaer hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedkommissionair, Sr. Konsthandler **C. H. Blaufensteiner**, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglæder; i de danske Stater paa de kongl. Postcontoirer. Prisen er 3 Rtl. Kvartalet; enkelte Nummere à 8 p.

Kjøbenhavn.

S. Trier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 6.

Søndagen den 24de Marts.

1861.

Indhold: Den h. Faders Brev til Hs. Maj. Kongen. — Et Speilbillede af den bantyste „Konge-Hadersmand“. — Den moderne Pontius Pilatus. — Kirkelige Eiterreininger: Rom. Rusland. Wien. Nederlandene. Frankrig. Portugal. China.

Vor h. Fader Pave Pius IX.'s Brev til Hs. Majestæt vor allernaadigste Konge og Herre Frederik VII.

„Pius IX. hilser den høie og mægtige Konge!

Bed den ærverdige Broder Paulus, Biskop af Dénabrück, hvem Vi tillige have betroet Forrettingerne som apostolisk Provicarius for de danske Missioner, ere Vi, til Vor store Tilfredsstillelse, blevene underrettede om de Beviser paa den ganske særegne Belvillie, hvor-

med han er bleven modtagen af Deres Majestæt paa hans Visitation hos bemeldte Missioner. Vi have saamtidigt dermed med levende Glæde erfaret, at De, stedse bejælet af samme Kjærlighed til alle Deres Undersaatter, ogsaa har tilstaaet dem blandt samme, som bekynde sig til den katholske Kirke, fri Religionsøvelse, som allerede i lang Tid havde været Gjenstanden for deres stadige Attraa.

Disse Gfsterretninger ere Ds en kjær Trøst under de Bekymringer og Gjenvordigheder, som fra alle Sider trænge ind paa Ds og nedtrykke den katholske Kirke i denne smertelige Prøvelsens Tid. Vi kunne derfor ikke afholde Ds fra herved at frembære Deres Majestæt Vor Tak for dette Beviis paa Omsorg, som De har givet Deres katholske Undersaatter, og Vi udtale den her i dette Brev, som vil blive Dem tilstillet ved samme ærværdige Broder.

I Tillid til Deres Gsmodighed, Deres Billighedsfølelse og de andre fremragende Dyder, som udmærke Dem, vove Vi at haabe, at De af Deres høieste Magtfuldkommenhed ogsaa vil tilstaae Deres andre katholske Undersaatter samme frie Religionsøvelse, navnlig Indbyggere i Slesvig saavel som i Hertugdømmerne Holsteen og Lauenborg samt dem, der boe i Deres Besiddelser i Vestindien, og at De i Billighedens Navn vil laane et naadigt Øre til de Bønner, som bemeldte ærværdige Broder har forelagt Dem angaaende denne Sag.

Høie og mægtige Fyrste! I Tillid til, at De, saavidt Deres Magt naaer, vil skjenke enhver Katholik, der hører til Deres Undersaatter, Deres Beskyttelse, bede Vi Dem at holde Dem overbevist om, at Vi nære det inderligste Ønske om at finde en passende Leilighed til at yde Dem Gjengjæld ikke blot ved Død, men ogsaa ved Gjerning.

Imidlertid skulle Vi ikke glemme, at bønnsalde Gud om at ville skjenke Deres Majestæt al Held og Lykke, og Vi slutte Ds til Dem med den oprigtigste Kjærligheds Følelser."

Der gives vistnok ikke en eneste troende dansk Katholik, som ikke af ganske Hjerte deler de af vor h. Fader her udtalte Taknemmelighedens Følelser mod vor allernaadigste Konge, fordi Allerhøiøisamme har brudt de vanærende Xenker, som i Aarhundreder have tynget saa haardt paa alle Katholiker i Danmark, og vi alle slutte os ogsaa samdrægtelig til den indstændige Bøn, som vor h. Fader henvender til Hs. Majestæt, om allernaadigst ogsaa at ville ophæve hine intolerante og inhumane Lovbestemmelser af 29. Marts 1661, af 6. April og 5. Juli 1726, af 4. Decbr. 1739, af 8. Juli 1757, af 10. Novbr. 1779, af 22. Sept. 1785, 18. Mai 1840, 19. Juni 1841 *cc.*, som endnu den Dag idag staae ved Magt i Kronlandet Slesvig, i Holsteen, Lauenborg og for en Deel ogsaa i de

danst-vestindiske Besiddelser, og efter hvilke Katholikerne i disse Lande endnu betragtes og behandles som et Slags Heloter eller for Staten høist farlige og mistænkelige Mennesker. Imidlertid er det os heller ikke ubekendt, at Hs. Majestæts Kongen vistnok gerne vilde laane velvilligt Øre til vor h. Faders saavel som til vore saa billige Ønsker og Bønner i dette Anliggende, som det saa tydeligt fremgaaer af de den nærvær. holsteenske Stænderforsamling forelagte „Motiver til Forfatningsudkastet“, hvor det udtrykkeligen hedder, at Hs. Majestæts Regjering finder det „uskværdigt, at Principet om en uindskrænket Frihed i Religionsøvelsen ogsaa i Hertugdømmet Holsteen blev bragt til fuld Gylldighed“, men at Regjeringen, paa Grund af „den Modstand, hvorpaa dette Skridt kunde støde“ hos de holsteenske Stænder, har anseet det for hensigtsmæssigt „at afvente om og hvorvidt der i Landsrepræsentationen maatte yttre sig en Stemning for en videre Udvikling af den religiøse Frihed.“ — Ja, hine selsomme Mænd i Holsteen, som idelig raisonnere over „danst Tyrannie“ og „danst Despotisme“, ere netop de værste Tyranner og Despoter imod deres egne katholske Medborgere og unde dem ikke engang den mindste Smule Frihed i deres Religions Udøvelse; vi kunde her anføre oprørende Exempler selv af allerhøieste Datum paa, hvorledes de holsteenske Frihedshelte kve og drille de arme Katholiker i Holsteen og gjøre dem Livet saa suurt som muligt. Men saaledes gaaer det næsten overalt i vore Dage: alle de, som idelig strige „Frihed, Frihed!“ mene dermed kun Ubundenhed og Loosløshed for dem selv, men Trældom og Undertrykkelse for alle Andre. Ogsaa den nærværende holsteenske Stænderforsamling tæller atter ikke saa af hine sneverhjertede Fanatikere, saasom en Versmann, en Balemann m. fl., i sin Midte, af hvem man vel neppe kan vente, at de vilde vise Hs. Majestæts adelmødige og liberale Hensigter nogen velvillig Imødekommen. Den hidindtil iagttagne Holdning i Stænderforsamlingen frister os næsten til at frygte, at visse Deputerede ikke vilde gaae ind paa hiin mere liberale Retning, netop og kun fordi Regjeringen har betegnet den som „uskværdig“; thi Opposition imod Regjeringen er deres Livsprincip.

Angaaende den h. Faders Brev vilde vistnok alle Danmarks Katholiker desuden ogsaa med den varmeste Taknemmelighed paaflønne den overordentlige Begaagenhed og Velvillie, som den h. Fader derved har vist os, idet han selv midt under de store Trængsler og Gjenvordigheder, som trænge ham fra alle Sider, dog ei har villet glemme den lille Flok af sine hengivne Børn her i Danmark; men det er jo netop Særtjendet paa de i Sandhed store Sjæle, at de, glemmende sig selv og deres egne Fare, kun tænke paa at gavne og frelse Andre. Vi tvivle

ikke om, at dette nye Deviis paa den h. Faders kjærlige Omhu for os og vore katholske Landsmænd ikke lidet vil bidrage til at forhøje vor Alles uroffelige og barnlige Hengivenhed og dybeste Erfrygt for vor h. Kirkes ophøiede Overhoved, hvem Herren maa forunde Kraft og Mod til standhaftigen at stride den hellige og hede Kamp mod Mørkets stumle Magter ud indtil Enden.

Et Speilbillede af den hankyste „Konge-Fædermand“.

Et af de mest glimrende Affnit i det Sendebrev, hvormed den høiarv. Biskop af Orleans, Msgr. Dupanloup, affærdiger den napoleoniske Geheimskriver Lagueronière's berhyttede Brochure, er den udførlige Optælling af alle de politiske, diplomatiske og militaire Skurkestreger, ved hvis Hjælp Piemonteferne have sat sig i Besiddelse af Kirkestaten og Kongeriget Neapel, Skurkestreger, imod hvilke Herr Lagueronière ikke har udtalt et enefte Ord af Indignation. Biskop Dupanloup skriver:

Jeg vil optælle Piemontefernes Affskyeligheder for Dem. Opfordringer udgaae fra Piemont til den h. Fader om at afvæbne sine Forsvarere, i samme Dieblit, hvor man bryder ind paa Nøverbriis og kalder alle sine Undersaatter til Vaaben; — et feigt Angreb følger uden Krigserklæring, et Ultimatum bliver tilstillet efter Indbrudet paa det pavelige Gebeet; — den simpleste Ret for en Tyrste til at forsvare sig, bliver stemplet som en Forhaanelse af Nationalsjællessen. De „fremmede“ Tropper maae tjene som Paaskud, medens man selv har baade ungariske og engelske og polske Legioner under sin Fane; man gjør Vebreidelser for Oprør, som man selv har stiftet, for strenge Forholdsregler, som man selv har provoceret; — piemontesiske Proclamationer udstede Mordbefalinger ledsagede af de groveste Bagvaskelser; — de franske Frivillige i den pavelige Armee giver man Crestitlerne: „Uslinge, Snigmordere, Graadige efter Guld og Bytte“; — den piemontesiske Konge og hans første Minister tale om „pavelige Horder, som anføres af denne Lamoricière“; — en lille Armee bliver overrumplet af en ti Gange stærkere; — Cialdini vover at skrive i sine Sciens-Bulletins: „man støtte mine Soldater ned bagfra med Dolkestik, selv de Saarede stak efter dem, som stode dem bi“; — hiin Helt praler af at have flaaet Lamoricière paa Flugten; — franske Krigsfanger

flæbes igjennem de italienske Stæder, overdyngede med Snabs; — en Plads (Ancona), som capitulerer og som selv Parlamentarflaget ikke beskytter, bliver bestudt i tolv Timer tværtimod alle Krigens og Krens Lov; — midt i Freden bliver et venstabeligt Nige (Neapel) overfalden; ved høihls Dag indskibe Expeditioner sig i piemontesiske Havne, i alle Stæder hverres offentlig: — en diplomatisk Komedie bliver opført af en Minister (Cavour), som, saalænge Udfaldet er tvivlsomt, frækt negter sin Medskyldighed; — engelske Skibe beskytte Garibaldi's Vandgang (paa Sicilien); — Krigsfangerne fra Milazzo blive skudte, „for at statuere et heldbringende Exempel“; — man proclamerer en Agrar=Lov og fordeles Menighedernes Godser „iblandt Stridsmændene og det forhenværende Tyrannies (!) Offere“; i Castellamare blive 1500 Forbrydere satte i Frihed paa deres Vresord; et endnu ikke ophævet Decret erklærer Snigmorderen Angelilo Milano's Vinde for helligt: — allevegne det modbydeligste Skuespil af Anarchie og Zdelæggelser, selv i det engelske Parlament taler man om Piemontesernes „Affkyheligheder“; — i de neapolitanske Stater rækker en ung Konge forgjæves Piemont trohjertig Haanden; — han forlanger af Europas Konger, hvis Vre han og kun han repræsenterer, Vistand, han modtager kun intetsigende Raad og, jeg veed ikke, hvor mange Ordener; han proclamerer en Amnestie, tilstaaer de høimodigste Concessioner, opplanter den italienske Fane og seer sig ikke desto mindre allevegne omgiven af piemontesiskt Forræderi: — paa Flaaden, i Armeen, i Ministeriet, som man paansoder ham, selv i sin egen Families Stjød; — hans egen Dufel anklager ham for Italien; — hans General Nunciante gaar over til Fjenden og opmuntrer sine Soldater til at bryde deres Trostabsed; — en Liborio Romano, dette mageløse Exemplar af en Forræder, modtager Indenrigsministeriet af Frants II., for at kunne organisere Forræderiet; han kalder Frants II. høit „sin ophøiede Herre“, men skriver kort derefter Adresser til den „uovervindelige Garibaldi, Italiens Befrier“; han modtager af Garibaldi's Haand den Vresfabel, som han fortjener, den samme Portefeuille, som han har modtaget af Frants II.; — derpaa hjælper det piemontesiske Artilleri den ved Volturno slagne uovervindelige Garibaldi; — i det Dieblit, da den unge Konge af Neapel, gjort opmærksom paa sine falske Venner, atter fatter Mod og kjæft vil drage imod Revolutionens Tropper, kommer den piemontesiske Konge selv, uden Krigserklæring og medens de gjensidige Gesandter endnu vare accrediterede ved begge Hoffer, Garibaldi til Hjælp; den i Løgnens Klædebon indhyllede hemmelige Medskyldighed gjør endelig Plads for Baabenbroderstafets aabne

Rjækhed; den offentlige Ret eksisterer ikke mere; — derpaa kommer Revolutionshelten (Garibaldi) sammen med den piemontesiske Konge, som rækker ham sin Haand og siger til ham: „Tak!“ han, som i Farens Dage fornegtede ham for Europa, han, Spionen af Karl Albert, der tilbageviste den sicilianiske Krone, som man ufortjent tilbød ham; — ved Kongens Side, i den samme Bogn drager den forovne Frihytter (Garibaldi) ind i Neapel; — foran de tre Urner, under Bajonetternes og Volkens Terrorisme, bliver der afstemt; — man erklærer Provindserne i „Beleiringstilstand“, kun for at constatere de Stemmenes Gendragtighed; enhver Bevægelse, som kradsjer den piemontesiske, bliver straffet med Døden; Raabet „Leve Frants II.“ bliver straffet med Døden; med Døden blive de Soldater straffede, som ville blive deres Konge troe; — piemontesiske Colonner drage i alle Retninger igjennem Landet, for overalt at udbrede Rædsel og Død; — forfærdelige Dagsbefalinger udkomme: Cialdini befaler „uden Naade at nedskjyde Bønderne“, som ville blive deres retmæssige Fyrste og Paven, deres Religion og deres Land troe; Pinelli, endnu vildere, erklærer: „Man maa nedtræde den præstelige Vampyr (Paven) . . . værer ubønhørlige som Skjebnen . . . ligeoverfor saadanne Fjender er Medlidenhed en Forbrydelse“ . . . i Dverestemmelse dermed begynde gruelige Skjelskydninger; Præster og Embedsmænd blive fængslede og skudte; — efter Anconas Bombardement følger Bombardementet paa Capua, efter Capuas Beskydning Gaëtas Beskydning, en af de grusomste og mest barbariske, som Beleiringernes Historie har at opvise; Bomberne bleve fortrinsviis rettede imod Huse, Kirker og Hospitaller; — den forhenværende neapolitanske Marines Officerer møde for de piemontesiske Krigsvetter, fordi en sidste Rest af Treestofelse afholder dem fra at bombardere deres Konge og deres unge Dronning; — endelig gjør Forræderi, som sprænger Arudtaarnene i Luften, en Ende paa disse Rædsler og et heltemodigt Forsvar.

„Der har De, Hr. Vagueronière! Noget af det, som har tildraget sig for vore Dine; jeg har ikke sagt Alt, jeg tør ikke sige Alt. Og De, min Herre, som dømmes Paven og hans Forsvarere saa strengt, De har ikke et eneste Ord for alt dette!?”

Den moderne „Pontius Pilatus“.

Den høierov. Biskop af Poitiers, Msgr. Louis Eduard Pie, har ogsaa i et mesterligt Hyrdebrev brændemærket Lagueronière's berhyttede Skrift. Msgr. Pie følger i sit Skrift ikke som hans Collega Dupanloup, Biskoppen af Orleans, den keiserlige Brochurestriver Skridt for Skridt, han dvæler ikke ved de historiske Kjendsgjerningers Enkeltheder, han optræder slet ikke som Politiker, men kun som Biskop, hvis Pligt det er at forsvare den katholske Kirkes Overhoved imod Bestyldningerne for „Egensindighed“ og „Utafnemmelighed“.

„Hvad vilde — siger han bl. A. i Indledningen — I, kjære Brødre, sige om et Barn, som offentlig sagde til sin Fader: „Min Fader, din ældste Søn*“ erklærer dig for hele Verden, at du er en Forstøffet, en Utafnemmelig og at kun den Agtelse, som han nærer for dig, forhindrer ham i at give dig til Priis for den sørgelige Skjebne, som din egen Haardnakkethed og Forblindelse ellers fortjener“ —? Men det er i det Væsentlige den Tale, som en Stribent (Lagueronière), der fremstiller sig som det officielle Organ for Kirkens „ældste Søn“, henvender til den store kristelige Families Fader.“

„Er den h. Fader virkelig forstøffet og egensindig?“ spørger Biskoppen videre og giver derpaa følgende Svar:

„Paven er egensindig, og hvorfor? Hvorfor? For det Første, fordi han ikke har samtykket i sin deelvise Berøvelse; for det Andet, fordi han ikke har samtykket i sin totale Berøvelse; og for det Tredie, fordi han, for at forebygge sin Berøvelse, ikke vilde antage en excommuniceret Hvirf som sin „Vicar“ (Statholder), som foragter alle Kirkens Retigheder, som træder alle moralske Principer** under Fødder, den Medstyldige i og Fuldbyrder af Revolutionens blodigste Forbrydelser, de Svages brutale Angriber og sin egen Families Høver. Paven er en Stivnakke? Ja, fordi han holder sine Eder hellige, og fordi han ikke vil være Medcneker for Gud og Menneskene; ja, fordi han selv ligeoverfor de heftigste Storme og ligeoverfor Jordens Mægtigste indtil det Sidste udtaler sig med en Hvirfs Værdighed og en Paves Majestæt; ja, fordi han ikke vil lade sig vanære, førend han lader sig dethronisere, og fordi hans store Sjæl, uovervindeligere end Fæstni-

*) Frankrigs Herskere føre som bekjendt den Ærestitel: „Kirkens ældste Søn“.

**) Kong Victor Emmanuel's umoraliske og udsvævende Bandel er desværre bekjendt nok!

ger, er det sidste Tilflugtssted for den kongelige Ere og for Folkereetten. Dette er efter de Oplysninger, som Brochuren selv giver os, den „Forstøttelse“, som man beskylder Paven for.“

For at tilbagevise Beskyldningen for „Uatnemmelighed“, optæller Brælaten derpaa alle de Tjenester, som Paven og Geistligheden have bevist Keiser Napoleon, og om han end ikke siger det, saa kan man dog godt læse imellem Linierne: „Paven og Geistligheden have næsten gjort for meget for Keiseren — de have kun høstet skammelig Uta.“*)

Om Nutidens trøstelige Fremtoninger i Kirken udtaler den høiarværd. Biskop sig bl. A. saaledes:

„Den Trøst, som de unge Machabæere gjenfribig tilraabte hinanden (II. Machab. 7, 5.), har hidindtil heller ikke manglet os. Hvilket Skuespil har Pavedømmet ikke frembudt i de to sidste Aar! Stormfloden omrafer det, Bølgerne optaarne sig. De Dudes hadopfyldte Bestræbelser og undertiden selv Meningsforskjelligheder iblandt de Gode; Forskjelligheder i Systemerne

*) Keiser Napoleon maa have en overordentlig kort Hukommelse, naar han vil tale om den h. Faders „Uatnemmelighed“. Som bekendt udbrod der i Kirkestaten i Februar 1831 et Dyrør, hvis Førere vare den forhenværende Dronning Hortense af Holland's Søner, — Louis og Carl Louis Napoleon. Da Opstanden mislykkedes, søgte den yngre Broder (s: den nuværende Keiser), efterat den ældre var død paa Flugten, haardt forfulgt, sin Tilflugt hos den daværende Erkebiskop af Spoleto. Myrretten i den biskoppelige Bolig beskyttede Flygtlingen, da han nævnte sit Navn. Erkebiskoppen reiste derefter selv til Rom, for hos Pave Gregor XVI. at bede om Naade og et Pas for sin Client Carl Louis Napoleon. Paven negtede ham først begge Dele, men gav tilsidst kun efter for Erkebiskopens af Laarer ledsagede Søner. Erkebiskoppen kaldte sig dengang Mastai Ferretti, men nu hedder han — Pius IX. (Jfr. Skand. Kirketid. Nr. 2, Side 24.) Prinds Carl Louis Napoleon naaede i Sikkerhed Schweiz og fortsatte med sin Moder Reisen derfra til Paris. Dronning Hortense underrettede her den forhenværende Fløiadjudant hos Louis Philipp, General de Hautetot, om sin Nød. Hun var uden Penge og over hendes og hendes Søns Hoved svævede Forvisnings-Decretet af 1816. Louis Philipp sendte hende strax 30,000 Frs. og modtog L. Napoleons Moder om Aftenen i Palais Royal i Dronningens og sin Søsters Nærværelse, tilfikkede hende fremdeles en betydelig Pengeunderstøttelse, gav hende og hendes Søn et Pas og Tilladelse til at benytte det til Pyrenæerbådene. L. Napoleon havde under Foregivende af Upasselighed afslaaet L. Philipp's Indbydelse. Medens hans Moder nød Gød af L. Philipp's Godhed i Palais Royal, havde hendes Søn en Sammenkomst i et Hotel med den bekendte Revolutionaire (Blanqui, Raspail, Albeau &c.) i det Dømed at styrte L. Philipp's Throne. Saaledes fortæller Bien public, et i Gent udkommende Blad, Historien om Keiser Napoleons „Uatnemmelighed“.

for Angrebet og for Odelæggelsen; Forskjelligheder i Planerne for Modstanden. Men paa dette af saa forskjellige og mangfoldige Videnskaber oprørte Verdenshav svømmer Petri lille Skib endnu; meer end eet stort Fartøi er allerede gaaet under; den h. Petri lille Baad svømmer endnu ovenpaa; Paven lærer, han regjerer, han beder; man har kun ladet ham beholde en Stygge af den kongelige Værdighed, han udøver den i sit fulde Omfang; der bliver ham kun endnu en „Stump Land“ tilbage, men han taler som Verdens Herre; han er meer Konge end hans Overvindere, meer Konge end hans Bogtere; man forsøge at forvise ham fra Rom — han vil vedblive at være meer Konge end de, der indtage hans Plads. Og naar for Tiden i Midten af dette Europa, hvor saa mange Monarkier ere ydmygede, naar, siger jeg, en Herold, svævende over alle disse vaklende Throner, lod det Raab gjenlyde: Kongen! — til den pavelige Throne, omendstjændt den er den mest vaklende af alle, vilde da alle Blif uvilkaarlig henvende sig. Ja, i sin majestætiske Holdning, under sit Mods, sine Dyders og sin Ulykkes Tiara er Pius IX. dette Aarhundredes Konge, eller rigtigere sagt, dets Mand: Ecce Homo! Alle andre Majestæter ere mere end nogeninde af en underordnet Art ligeoverfor denne ophøjede Majestæt.“

Sluttelig udtaler den høiærv. Biskop det Haab, at Frankrig (rettere sagt: Napoleon) ikke vil komme til at spille Pontius Pilatus' Rolle ligeoverfor Paven. Han siger:

„Da Pontius Pilatus saae, at han intet udrettede, men at Folkets Fordringer tværtimod altid bleve mere truende, lod han sig bringe Vand. Han vaskede sine Hænder og sagde: „Jeg er uskyldig i denne Retfærdiges Blod“; derpaa lod han Jesus hudstruge og overantvordede ham til Jæderne for at korsfæstes.“

Men har Efterverdenen bifaldet den Frikjendelse, som Pilatus udtalte, og har han ved at vaske sine Hænder retfærdiggjort sig for de kommende Aarhundreder? Hører:

I vor apostoliske Troesbekjendelse, som alle Christne dagligen læse, bliver foruden de tre guddommelige Personers allerhelligste Navne nævnt det tusinde Gange velsignede Navn af hiin Soufru, som gav Gudsfønnen Hans jordiske Tilværelse, og det tusinde Gange forbandede Navn af den Mand, som overantvordede Kristus til Døden. Denne saaledes i Gabetokken stillede Mand, hvem er det? Denne Mand er hverken Herodes, eller Kaiphas, eller Judas, eiheller en af de jødiske eller romerske Vødler — det er Pontius Pilatus. Og det er retfærdigt! — Herodes, Kaiphas og Judas havde deres Andeel i Forbrydelsen, men uden Pilatus var den ikke bleven fuldbragt. Pilatus kunde redde Kristus og uden Pilatus kunde Kristus ikke føres til Døden.

Vast dine Hænder, o Pilatus! Erklær dig uskyldig i Frelserens Død! Som eneste Svar ville vi og den fjerneste Efterverden daglig si: Jeg troer paa Jesum Christum Faderens eenbaarne Søn, Som er undfangen af den Helligaand, født af Jomfru Maria, piint og død under Pontius Pilatus &c.

Noget Saadant, kjære Brødre, forekommer ikke tiere i Verden. Vi høre til dem, som stole paa det givne Ord (Keiserens), og i denne Henseende forkaste vi de Slutninger, som man drager af Brochuren."

Det er skarpe Ord, men de ere sande, og den keiserlige Regjering har ogsaa strax følt sig truffen! Der blev strax indledet en Undersøgelse imod den høier. Biskop for „føremænelige Hentydninger til den keiserlige Regjering" — men Ministeriet har dog anseet det for hensigtsmæssigt, ikke at forhindre Hyrdebrevets Dffentliggjørelse. —

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Hvis man i Paris havde haabet, at Kirkens Overhoved kunde gjøres forsagt ved den berhygtede Pariser-Brochure, saa har man høilig skuffet sig! „Følge tilforlabelige Efterretninger," skriver en ellers godt underrettet Correspondent fra Paris, „har Lagueronière's sidste Brochure saa lidet bevæget den h. Stol til Eftergivenesshed, at den pavelige Nuntius Msgr. Saccioni, som allerede stod paa det Punkt, at han atter skulde vende tilbage til Paris, strax sit Contraordre. Pius IX. har paa den høitideligste Maade erklæret Hertugen af Grammont (fransk Gesandt i Rom), at han hellere ligesom sin Forgænger Pius VII. vilde gribe Vandringsstaven og gaae i Landflugtighed, end nogensinde (frivillig) give Verdensstaden til Priis for Piemontesernes Intriguer. De Franskes Keiser kan, om han finder for godt, hjemkalde sine Tropper og lade den h. Stol være værgeløs, men Paven vil indtil det sidste Mandedræt blive sin ophøiede Mission tro og aldrig slutte Fred med Kirkens erklærede Fjender. Ingen Magt i Verden vil kunne bevæge den h. Fader til at give sit Samtykke til, at den excommunicerede „Konge-Hædermand" opslaaer sin Throne som Eneherster ved Siden af Apostelfyrstens Grav." Rom lader altsaa komme hvad der vil, men vil med Guds Hjælp aldrig blive sig selv utro. — Hvor høit rager Petri Stol op imod

Himmelen over al den politiske Nederdrægtighed og usle Sammerlighed i vore Dage! Bølgerne gaae altid høiere og høiere, Helvedstormen blæser fra alle Sider, men Styrmanden paa Petri lille Skib, med Korset i Haanden, staaer med usorftlyrelig Ro ved det ham betroede Roer og er aldeles ikke til at kaste til Jorden. Kun Mod; denne Troskab erobrer endnu engang Verden, om ogsaa Martyrdommen maa gaae forud for Seieren! Sad virkelig Victor Emmanuel allerede paa Vaticanets Fyrstesæde, og Pius IX. ligesom sin Forgænger i Fængslet i Savona, vi vilde dog ikke opgive vort Haab. Enhver Triumph for Revolutionen er for os et nyt Haab; thi Revolutionen maa gaae under — ved sine Triumpher, og Kirken vil feire — ved tilshyneladende Nederlag.

Rusland. Katholikernes Forfølgelse. Om den nye Forfølgelse imod de romersk-katholske Grækere har Courier du Dimanche fra Warschau modtaget følgende Meddelelser: „Det gjelder om et nyt Forsøg af den russiske Kultusminister Muchanoff paa at bemægtige sig Underviisningen i Præsteseminariet i Chelm, d. v. s. i al Stilhed at indsmugle den russiske Tro der i Stedet for den katholske Lære. Chelm er det eneste Dioces af den (katholske) græsk-unerede Ritus, som endnu bestaaer i Rusland. Da Keiser Nicolaus i A. 1839 med Sablen i Haanden løsev tre Millioner katholske Polakker fra Forbindelsen med Rom og overførte dem til den saak. „russiske Kirke“, fandt han i Chelm en saadan Modstand, at Planens Udførelse maatte udsættes til en senere Tid. Biskoppen af Chelm lod sig hverken forføre ved Løfter, eller ved Trusler. Ved hans Død gav man ham ikke nogen Efterfølger — man udnævnte blot en Administrator, Mskr. Teraszkiewicz, en ærværdig Elding, paa hvis Svagheit man troede at kunne gjøre Regning. Men man havde taget Feil. I de sidste Dage saae Mskr. Teraszkiewicz pludselig en østerrigsk Præst fra Dioceset Wunkacs (Ungarn) at indtræffe i Chelm, som vilde tage denne Anstalt i Besiddelse som „Rector for Præsteseminariet“. Med hvad Ret kom denne Udænding, en i sin Tro og sine Sæder og sin Ritus mistænkelig Mand, for at stille sig i Spidsen for en Læreanstalt, hvor der ingen Plads var ledig? Det i A. 1847 under Keiser Nicolaus med den h. Stel afsluttede, men først i A. 1857 publicerede Concordat siger udtrykkeligt i Art. 24: „Valget af Rectorerne, Inspecteurerne og Professorerne ved Præsteseminarierne tilkommer vedkommende Biskop alene.“ Men hvad bryder Kultusminister Muchanoff sig om Concordatet: netop han havde sendt den Ubudne og medgivet ham en høiere Embedsmand fra Warschau som Commissair. Men saa ganske let var Sagen ikke; Ministeren havde ikke tænkt paa Bispedømmets Admini-

strators Samvittighed! Msgr. Teraszkiewicz erklærede reent ud, at han ikke antog den Nector, som man vilde octrohere ham. Alle Trudsler vare forgjæves; han svarede strax, at han, fast besluttet paa at bevare den den h. Stol svorne Trostid indtil Døden, ikke vilde tillade nogen ny Forandring i sit Dioces, uden at Paven gjorde ham det til Pligt. Efter at man havde tilbragt een Dag med frugtesløse Bønner, truede Regjeringens Embedsmænd Biskoppen med Inddragelse af hans Indkomster og de strengeste Forholdsregler. „Tager mit Gehalt,“ raabte Oldingen i hellig Brede, „faster mig i Lænker, sønderriver mit Legeme, faster mine gamle Knokler i en Ribitke (Kjøretøi, hvori Fanger transporteres til Siberien), men viid, at jeg, saalænge jeg er her, aldrig vil tillade noget, som vilde brændemærke mig for Gud, for min Samvittighed, for hele Europa. Jeg har svoret den h. Stol Trostid og Lydighed, og jeg vil holde min Eed. Jeg vil ikke døe som Apostat.“ Idet han henvendte sig til den indtrængte „Nector“, tiltalte han ham med følgende Ord: „Hvad Dem angaaer, som kommer uden den h. Stols Indbydelse, hvo sender Dem? Hvad har De at gjøre her? De er ingen Præst af vor Ritus, De er ingen sand Hyrde, men en glubende Ulv, en Røver; thi ikke igjennem den rette Dør vil De ind i Faarestien.“ Den ærværdige Olding blev i sin Modstand tilbørlig understøttet af en Domcapitular, Hr. Wajcicki, og ved Seminariets Clevers ægte katholske Holdning. Msgr. Teraszkiewicz har strax indsendt en Beretning om dette Attentat til den apostoliske Nuntius i Wien og paakaldt hans Beskyttelse. Vil Pius IX. være lykkeligere end Gregor XVI.? Vil det lykkes ham at besyttte de sidste Levninger af den katholske Kirke i Kongeriget Polen mod Forsølgelsen og den truende Undergang? Jeg veed det ikke; men jeg kan ikke tilbageholde den Bemærkning, at Forsølgelsen mod det sidste katholske Dioces af den græske Ritus begynder i Januar Maaned 1861, under Alexander II., hvis Tolerants roses saa meget af de russiske Blade, under ganske de samme Omstændigheder, som Forsølgelsen i A. 1839. Man henvendte sig dengang til en svag Olding, Patriarken Josaphat Bulhak. For at være sikker paa Udfaldet, trængte Regjeringscommissair Bloudoff midt om Natten med Magt ind i det biskoppelige Palads og forelagde Patriarken Apostajets Act. „Excellence,“ svarede Oldingen rolig, „ingen menneskelig Magt vil nogensinde kunne tvinge mig til at underskrive denne Act; dersom andre Biskopper underskrive den og Regjeringen publicerer den, saa vil jeg strax publicere en høitidelig Protest.“ Bulhak's Modstand forhalede i nogen Tid hans værdige Embedsbrøders Apostasie og den græsk-unerede Kirkes Undergang i de polske Provindsfer. Man maatte først

oppebie hans Død. Patriark Bulhak har i Msgr. Teraszkiewicz en værdig Efterfølger!"

Wien. Keiser Franz Joseph har bestemt en gammel Cistercienser-Kirke, i en meget smuk Beliggenhed (ligesoverfor den under Bygning værende Motiv-Kirke), som hidindtil er bleven brugt til Garnisons-Magasin, til protestantisk Garnisons-Kirke. Endnu for kort siden var Ansøgningen om at faae den overladt til katolsk Militairgudstjeneste bleven afslaaet. Denne Kjendsgjerning er et nyt Beviis paa, hvor uretfærdig Beskyldningen er om Protestanternes Tilside sættelse og Undertrykkelse i Østerrig.

Nederlandene. Da Kong Vilhelm af Holland fornylig besøgte de oversvømmede Egne, talte to Protestanter med største Anerkjendelse om de derværende barmhjertige Søstres Virksomhed. „Derom, mine Herrer,“ gav Kongen til Svar, „lader der sig ikke mere sige noget; de barmhjertige Søstre ere allerede ophøiede over al Roes.“

Frankrig. En fransk Nationalkirke og Napoleon I. Moniteuren har frikendt Regjeringen for al Ansvarlighed for de Brochurer, som have truet Paven med en „fransk Statskirke“, hvis Hoved Keiseren skulde være. Denne Tanke, at stabe en „Keiser-Pave“, er forøvrigt slet ikke noget Nyt; imidlertid er den nuværende franske Keiser et altfor fiint beregnende Hoved, til at han ikke skulde forudsee hvad han sætter paa Spil, naar han byder Paven Skat med et Schisma. Under disse Omstændigheder vil det vistnok være ret interessant at minde om de Ord, med hvilke hans Dunkel, den første Napoleon, tilbagemviste det i de nyere Brochurer gjentagne Forslag. Thiers lader Napoleon I. tilbagevise Forslaget om at stille sig i Spidsen for en fransk Nationalkirke, paa følgende Maade: „Hvorledes? han, en Krigens Mand, med Kaarde og Sporer, en Styrer af Slagene, skulde gjøre sig til Kirkens Hoved, ordne Kirketugten og Troen? Vil man gjøre ham forhadt som Robespierre, der opfandt Dyrkelsen af det „høieste Væsen“? Hvo vilde følge ham, hvo danne de Troendes Hjord? Sikkert ikke de troende Christne, ikke Katholikernes Fleertal, som jo ikke engang vilde følge hine indviede Præster, der havde gjort sig skyldige i at sværge en af Statsloven foreftrevede Eed. Der vilde følge ham et stort Antal slette Geistlige, et Antal forløbne Munk, Tilhængere af Klubber, som føre et skandaleust Liv, som af Kirkens nye Hoved kun vilde vente Tillabelse for Præsterne til at gifte sig. Og for en saadan Kirke vilde man have Seierherren ved Ma-

rengo og Rivoli, Gjenopretteren af den borgerlige Orden, som Hoved? Medværdige ham saa dybt? Men sæt, at det Umulige lykkedes, og med sin desuden umaadelige verdslige Magt vilde den første Consul ogsaa forene den geistlige, saa vilde han blive den utaaleligste Tyran, han vilde blive Herre over Regeme og Sjæl, lig den tyrkiske Sultan, som paa eengang er Hoved for Staten, Armeen og Religionen. Desuden vilde Forsøget være forgjæves, i Stedet for en Kirke vilde kun en ny Sect, og det den dumme af alle, være Frugten af saadanne Bestræbelser." —

— Den 26. Decbr. f. A. døde i Bloërmel i Diöceset Bannes i Bretagne Stifteren af en efter hans Navn kaldet Skolebrødre=Orden, Abbé Jean Maria de Lamennais, i en Alder af 80 Aar. (Han var en Broder til den for fire Aar siden afdøde, engang saa berømte, senere ved sine Vildfarelser og sit Apostasi desværre saa berhygtede Abbé Felix Lamennais.) Den Afdøde, en Pryd for den franske Geistlighed, var allerede i de første Aar af sit Præstedømme Generalvicar af Saint-Brienc, senere Generalvicar hos Stor-Aumonièren af Frankrig, Prindsen af Croix. Stor-Aumonièren foreslog dengang Regjeringen Candidaterne for de ledige Bispestole; Lamennais var flere Gange udsæet til den biskoppelige Værdighed, men hans Beskedenhed forbød ham at modtage den. Da Lamennais var traadt tilbage fra Stor-Aumonièrens Generalvicariat, indviede han sig ganske til Om sorgen for Skolevæsenet: han fattede den Idee, at grunde en Skolebrødre=Orden; i hans beskædne Velig havde Samfundet sit første Sæde, som nu er udbredt over mange af Frankrigs Diöceser. Men ogsaa i mange Lande udenfor Europa har hans Orden allerede fundet Udbredelse, saaledes i Nordamerika, Vestindien (over 100 Medlemmer), Cayenne, Den Bourbon (50 Medlemmer), Senegambien o. s. v. Endnu i disse Dage ere atter fire Ordensbrødre afgaaede til Tahiti, for der at grunde en Opdragelsesanstalt. Lamennais havde ogsaa engang tilligemed sin Broder tænkt paa at grunde et Huus for de høiere theologiske Studier. Mænd af eminent Værd, s. Ex. Abbé Rohrbacher, Eugene Boré (nu Superior for Lazaristerne) og Msgr. Gerbet (nu Biskop af Perpignan), havde allerede forenet sig med dem til dette Niemed, da den ulykkelige Lamennais's filosofiske Forvildelser opløste den saa meget lovende Forening. For to Aar siden blev Lamennais rørt af Slag, hans Sundhed var borte, men hans Virksomhed trættes ikke. Mange høitstaaende Prælater fra forskjellige Dele af Frankrig bevidnede ved deres Deeltagelse ved hans Fordefærd, hvilket haardt Tab Frankrigs Geistlighed har at beklage i den elskelige Oldings Død. —

— De franske Journaler bringe daglig nye Hørdebrevne til Gunst for Peterspengen. Indsamlingerne leverer meget gladelige Resultater. I Diøceset Rennes, hvorfra allerede en Sum af 100,000 Fres. er bleven affendt til Rom, er nylig atter indsamlet et Beløb af 84,000 Fres., som Erkebiskoppen selv overbringer den h. Fader. — Louis Veillot, den bekjendte forhendværende Redacteur af Univers. havde ansøgt om Tilladelse til at overtage Redactionen af det nye Blad le Monde eller udgive et andet Blad. Begge Dele har det frihedskjærlige og liberale keiserlige Ministerium afflaaet; derimod har den berøgtede Socialist Proudhon, den mest rasende Modstander af al positiv Religion, faaet Tilladelse til at vende tilbage til Frankrig og at udgive et Blad! — Qui potest capere, capiat!

Portugal. „Af alle Portugals Diøceser — saaledes tilskriver man Journalen le Monde — har Braga's Diøces efter sin Geistligheds Exempel bidraget rigeligst til Peterspengen. Desværre er det en Kjendsgjerning, at Geistligheden i Lissabon ikke viser en lignende Offervillighed; den lader sig skræmme af den revolutionaire Presses Trudsel. Nu ville flere af Hovedstadens Sognepræster indsamle Gaver for den h. Fader og overgive dem til den pavelige Nuntius, men enhver for sig og i al Stilhed. — Et Lovforslag om Geistlighedens Dotation skal forelægges Kamrene. Da det nu er 20 Aar siden at man plyndrede Kirkegodset, er det paa høi Tid med dette Forslag. Men hellere seent, end aldrig.“

China. Følgerne af den imellem Frankrig og China sluttede Fred vise sig allerede. I Canton har Vicekongen skjenket de franske Missionairer en stor Plads, hvor tidligere den berøgtede Gouverneur Neh's Palads stod, til Opførelse af en katolsk Kirke. Pladsen ligger i den sundeste Deel af Staden og har en saadan Udstrækning, at der foruden en Kirke ogsaa kan opføres en bispeppelig Bygning, et Seminar og Skoler paa samme. Englænderne ere fulde af Værgelse og Misundelse. Iøvrigt er denne Gave kun en ringe Erstatning for de ni Kirker, som bleve fratagne Katholikerne, og hvoraf een var den smukkeste Bygning i Staden. For den nye Kirke har Keiserinden af Frankrig lovet kostbare Kirkekar. Paa Allerhelgensfesten tog den apostoliske Vicar, Misgr. Guillemin Terrainet i Besiddelse ved en under aaben Himmel feiret hellig Messé. —

Kirkelig Erindringsliste.

Den kirkelige Paasketid, i hvilken alle Troende ere forpligtede til at annamme den hellige Communion, begynder iaar den 23. Marts og vedvarer indtil den 3. Søndag efter Paaske den 21. April inclusive.

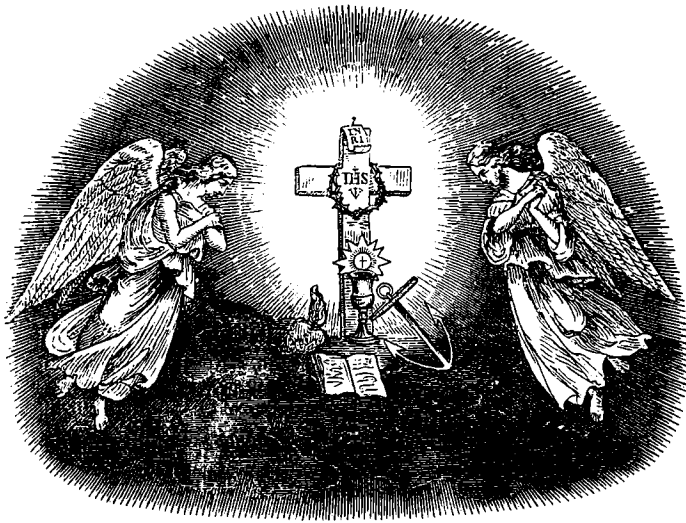
- Søndagen d. 24. Marts.** — Palmesøndag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Mæsse. — Kl. 9½ Palmevielse og Høimesse (Frelserens Lidelserhistorie oplæses efter *Matthæus*, 26. og 27. Cap.) med danst Prædiken. — Efterm. Kl. 6 Fasteandagt med Prædiken.
- Tirsdagen d. 26. og Onsdagen d. 27. Marts** oplæses under den stille Mæsse Kl. 8½ Lidelserhistorien efter *Marcus* 14. Cap. respect. *Lucas*, 22. Cap.
- Torsdagen d. 28. Marts.** — Form. Kl. 10 Høimesse og derefter Procession. — Efterm. Kl. 6 Andagt til det allerhelligste Asters Sacramente.
- Frederdag d. 29. Marts.** — Form. Kl. 10 Epistel, Lidelserhistorie efter *Johannes*, 18. og 19. Cap., Forbønner, Korsets Afhylling og Hyling, derefter Procession og Præsanctificatmæsse, til Slutningen: danst Prædiken. — Efterm. Kl. 6 Andagt til Betragtning over Jesu syv Ord paa Korset.
- Paaskeløvedag d. 30. Marts.** — Form. Kl. 8½ Jldens og Paaskelystets Indvielse, Prophetiernes Læsning, Døbebandets Indvielse, Litanie til alle Helgener og til Slutningen (henimod Kl. 10): Høimesse med Vesper.
- Søndagen d. 31. Marts.** — Vor Herre og Frelser Jesu Christi hæderkronede Dødsstandelse. — 1. Paaskedag. — Form. Kl. 6 Korsets høitidelige Dødsstænde, derefter Procession og Høimesse*). — Kl. 10 høitidelig Levitimesse med danst Prædiken. — Kl. 12 stille Mæsse. — Efterm. Kl. 3 høitidelig Vesper-Andagt.
- Mandagen d. 1. April.** — 2. Paaskedag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Mæsse. — Kl. 10 Høimesse med tydt Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Fasteandagt.
- Onsdagen d. 3. April** Form. Kl. 9 holdes Neocommunicanternes og Confirmanderne's Examen i Skolelocalet Nr. 3; hvortil Børnernes Forældre og Venner herved indbydes.

*) Under Processionen og Høimessten bliver ikke hørt Skriftemaal.

„Skandinaviske Kirke Tidende“ udgaar iver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedredaktion, Hr. Konsthandler **C. N. Blom-Fenster**, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Beglader; i de danske Eulter paa de fyl. Postkontoirer. Prisen er 3 R. Kvartalet; enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

S. Zier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katholske Christne.

9de Aargang.

Nr. 7.

Søndagen den 7de April.

1861.

Indhold: Cardinal-Statssecretair Antonelli's Note. — Pius IX. (fortsat). — Kirkelige Efterretninger: Rom. Berlin. Breslau. Spanien.

Cardinal-Statssecretair Antonelli's Note
til Misgr. Meglia, den h. Stols Agent i Paris.

Monsignore! De har vel allerede læst den fornødig i Paris udfomne Brochure: „Frankrig, Rom og Italien.“ Den indeholder en Art Commentar, saavel til den det franske Senat og den lovgivende Forsamling ved Hr. Baroche i Løbet af forrige Maaned forelagte officielle Udvikling af Forholdene, som

ogsaa til den af den franske Regjering offentliggjorte Samling af Documenter angaaende de sidste Begivenheder i Italien.

De vil uden Tvivl have lagt Mærke til, at Hovedpiemet med dette Mærke bestaaer deri, at man vil paabyrde den h. Fader og den pavelige Regjering Skylden for Tingenes beklagelige Stilling i hele Italien og i Særdeleshed i de pavelige Besiddelser. De kjender fuldkommen de Kjendsgjerninger, som i den sidste Tid ere fulgte paa hinanden. De kjender paa den anden Side ogsaa de forskjellige af Hs. Hellighed udførte Handlinger, saavel som den Nuntiusen i Paris under 29. Febr. f. A. af mig tilstillede Depeche, og dette er tilstrækkeligt til at tilbagevise hiin uretfærdige Anklage. I Virkelighed, naar man med nogen Opmærksomhed overveier de Begrundelser, paa hvilke den i Brochuren støtter sig, saa vil man lettelig see, at der i den ikke er en eneste Paastand, som ikke allerede er bleven gjendreven ved bemeldte Actstykker. Da denne Brochure ikke desto mindre bestræber sig for ved nogle Almindeligheder, ved Anekdoter, som ikke høre til Sagen, og ved reent paa Subildning beroende Udeladelser, at fremstille Kjendsgjerninger i et falskt Lys, for af dem at kunne udlede det Modsatte af hvad de i Virkelighed bevise: saa har jeg anseet det for passende at modstille nogle Bemærkninger, for fuldstændigt at aabenbare Sandheden. Denne Bevæggrund, hvortil endnu kommer Betragtningen af den officielle Charakter, med hvilken Brochuren paastaar at være udkommen, har foranlediget mig til at befatte mig med den i Henseende til det Affnit, der nærmest vedkommer den hellige Stol og dens Regjering.

Det er overflødigt, her tilbørligt at betegne en Mands Handling, som offentlig vover at slynge en saa svær Anklage imod den katolske Kirkes ophøiede og ærværdige Hoved, og det netop i et Dieblis, da, afseet fra de forblindede og evige Fjender af enhver Orden, hele Verden i ham betragter og beklager Offeret for den sjældneste Uaktæmmelighed og Troløshed, som nogensinde er forekommet. Jeg veed nok, at Forfatteren vogter sig for at anklage Hs. Hellighed selv, han siger kun, at hans Hjerte er blevet overrasket og stuet af Mogle af hans Omgivelser. Men dette Kunstgreb er altfor almindeligt, til at det endnu kunde rense for Vebreibelsen for Uærbødighed, naar man vover at dable Den, som har saa mange Krav paa den største Hoiagtelse og den oprigtigste Taknemmelighed og Frefrygt. Desuden begriber Enhver, at en saadan Undskyldning i Grunden er værre end selve Vefkyldningen.

Dog, hvorledes det end forholder sig med den moralske eller, om man vil, med den politiske Vurdering af denne Vefskyldning, — vi ville betragte den i og for sig og efter dens

indre Værd. Brochuren paastaar, at den h. Faders Egen-
 findighed i ikke at bevilge noget Slags Reform og lufte
 sig for alle den franske Regjerings velvillige Raad og Tilbud,
 er den eneste og egentlige Aarsag til alle timelige Tab, som
 den h. Stol lider for Diebliffet. Da jeg, for min Deel, ikke
 hnder vage og abstracte Almindeligheder, som kun
 tjene til at fordunkle og fordreie Sandheden, saa henviser jeg
 Forfatteren paa de enkelte og bestemte Kjendsgjerningers
 Grund. Om hvilken Tid taler han, og om hvilke For-
 hold? Det maa man dog indrømme, at, dersom denne fore-
 givne Egenfindighed er virkelig tilstede og ikke blot i Indbild-
 ningen, maa den have viist sig i en bestemt Tid og under
 bestemte Omstændigheder.

Man kan i denne Henseende abskille tre Epocher. Den
 første naaer fra de første Aar af Hs. Helligheds Pontificat ind-
 til hans Exil i Gaëta; — den anden omfatter de ti Aar, som
 ligge imellem Tilbagekomsten til Rom og de sidste i Italien
 opstaaede Uroligheder, — den tredie endelig de to Aar, i hvilke
 hiin almindelige Omvæltning fandt Sted. Det vilde være
 Vanvid at ville lægge den foregivne Egenfindighed den første
 af disse tre Epocher til Last, i hvilken hele Verden i den regje-
 rende Pave hilste den frivillige Ophavsmand til hine Reforme
 og Friheder, som man kunde tilstaae, uden at maatte befrygte
 at see dem udarte til strafværdig Tvileløshed ved Hines Be-
 stræbelser, som forsøgte at drive Misbrug med dem. Dette er
 saa sandt, at en protestantist Magts Minister endnu for nylig
 har tilstaaet det i en offentlig Forsamling. Og naar den h.
 Fader har seet sine hrimodige og omfattende Concessioner be-
 lønne med den nedrigste Utaal og Uordholdenhed fra Revolu-
 tionens troløse Stifteres Side, saa tjente dette kun til, fra den
 Tid af at bevise Forsængeligheden af den overdrevne Tillid,
 som mange sætte til slige Frelsemidler, en Forsængelighed, paa
 hvilken man ulykkeligviis endnu for saa Dage siden har oplevet
 et nyt Exempel.

Da den h. Fader under samtlige Magters Beskyttelse og
 ved katholske Vaabens Hjælp atter var kommen i Besiddelse af
 sine Stater, i hvilken Gjærning Frankrig havde en saa stor
 Deel, at det fortjente hele vor Taknemmelighed, saaledes som
 vi ogsaa have bevidnet og herved paany bevidner det den, —
 hvilke vare dengang de Dujter, som de katholske Magter, altsaa
 ogsaa den franske Regjering, i fælles Overeenskomst forelagde
 ham? De angik Reorganisationen af de fortriinsviis ved det
 revolutionaire Anarchies Ransgjærninger ødelagte Finantser,
 fremdeles Udførelsen af de Reforme, hvorom de fornemste
 katholske Magters Befuldmægtigede vare blevne enige i Gaëta,
 og endelig Oprettelsen af en den h. Fader tilhørende Armee,

ved hvilken Frankrigs og Østerrigs midlertidige Occupation kunde gjøres overflødig. Hvilket af disse tre Ønster er ikke blevet opfyldt? Takket være Hs. Helligheds Wiisdom og uop-hørlige Omhu var man kommen faavidt, ikke blot at af-staffe Papispengene, men at gjenoprette en fuldkommen Ege-vægt imellem Indtægt og Udgift foruden et Overskud paa Ind-tægtscontoen, og dette, uden at paalægge Underaatterne nye Skatter. Hvad Reformerne angaaer, saa vare de — naar man undtager to, som bleve udsatte formedelst betænkelige og overordentlige Forholde, som Piemonts fjendtlige og revolu-tionaire Afsærd vedligeholdte — samtlige blevne bragte til Ud-førelse, hvilket jeg har godtgjort i min tidligere Depeche og hvilket ogsaa Hr. Grev de Rayneval, den daværende franske Gesandt ved den h. Stol, allerede ugjendriveligt havde beviist. Armeen kunde, uagtet den pavelige Stols eiendommelige Stil-ling, efter hvilken den, som Enhver veed, dannede sig ved fri-villig Indtrædelse, alligevel gjælde for tilstrækkelig stærk. Saa-lebes kunde ogsaa Hs. Hellighed, da man i de første Dage af Aaret 1859 i udenlandske Hæres permanente Forbliven paa det pavelige Gebeet vilde finde et Paaskud til den italienske Krig, uden Betænkning indbyde Frankrig og Østerrig til at trække deres Tropper tilbage, saasnart som de havde Lyft.

Hvori har saaledes den h. Faders foregivne Egensindighed bestaaet de ti Aar, om hvilke vi tale? Den omhandlede Bro-chure havde gjort bedre, dersom den, i Stedet for at bevæge sig i almindelige Udtryk, i det Enkelte og med Anførelse af Kjendsgjerninger og Actstykker, havde sagt, hvad den keiserlige Regjering eller de andre imod den h. Stol ven-skabeligssindede Hoffer have villet. Hvad os angaaer, saa finde vi i den hele Brochure slet ikke noget Specificeret om dette Punkt, med mindre det skulde være i de Ord: „Selve den pavelige Regjerings Opførsel, dens vedholdende Vægring ved at udføre Reformer, og dens vedgaaede Sympathier for Østerrig bidroge til at forøge den italienske Patriotismes Betyrninger.“ Derved skal to Ting fastsættes: Regtelsen af Reformer og Sympathien for Østerrig. Men med Hen-syn til det første Punkt have vi paavist dets Intetthed ved selve den franske Gesandts Autoritet. Hvad det andet angaaer, saa anføre man os dog en eneste Omstændighed, ved hvilken Hs. Hellighed har viist mere Eftergivenhed imod den keiserlige østerrigske Regjering end imod enhver anden katholsk Regjering og specielt imod den keiserlige franske Regjering. Lod der sig ikke meget mere og med mere Grund reise en ganske modsat Bestyldning?

Der bliver saaledes kun den tredie Epoche tilbage, nemlig den for den sidste italienske Bevægelse, og det er i sin

Orden, at vi udførligere beskæftige os med denne, fordi den i Brochuren rejste Anklage synes specielt at sigte til denne Epoche. Forfatteren skildrer pag. 21, hvorledes de Franskes Keisers Holdning maatte være ved en saadan Rystelse. Hans Ord ere følgende: „At respectere Italien i dets Uafhængighed, at beskytte Pavedømmet i dets timelige Magt, det var saaledes det dobbelte Niemed, som den keiserlige Politik maatte foresætte sig.“ Hvilken Holdning maatte den h. Fader indtage ligeoverfor Keiserens? Visseelig havde han ikke den Opgave at begynde en Angrebskrig imod Nogensomhelst; thi han er jo Alles fælles Fader og repræsenterer Fredens Gud her paa Jorden. Lige saalidt sømmede det sig for ham at hjælpe til legitime Fyrsters Berøvelse; thi han er jo selv Herolden for og Bevareren af Retfærdighedens evige Love iblandt Menneskene. Det var endelig heller ikke hans Opgave, efter eget Behag at aftaale og lade sig ustraffet frarive sine egne Stater, fordi disse ere betroede ham af Kirken kun som et Fideicommis, og han ved høitidelig og ubrødelig Ed er bunden til, at vedligeholde dem i deres Integritet. Nu spørger jeg endnu engang, hvorledes maatte hans Holdning være, naar han vilde vise sig gunstig stemt for den italienske Uafhængighed, uden at blive Paven's hellige Pligter utro? Der var ingen mulig, eller han maatte, saa vidt det stod til ham, antage og iværksætte en ham foreslaaet Combination, som kunde sikke den nationale Uafhængighed, uden at krænke Andres Rettigheder eller Kirkens utrænkelige Principer. Gives der nu Nogen i Verden, som kan bevise, at den h. Fader har viist sig, jeg vil ikke sige: egenfindig, men kun betænkkelig i dette Punkt? Vi ville hellere sige Sandheden: hvilken er den Combination, som er bleven foreslaaet Hs. Hellighed indenfor de Stranker, som vi nys have draget? Man kjender kun en eneste, nemlig: Conföderationen (Forbund) af de forskjellige italienske Fyrster, med den regjerende Pave som Vicespræsident i Spidsen. Er dette Forslag nogeninde blevet forkastet af den h. Fader? Er det ikke tværtimod blevet antaget i Gæt og Alt?

Brochurens Forfatter beklager bittert, at dette Arrangement, da det blev foreslaaet, var blevet optaget med bidende Spot i Rom og Paris. Jeg veed intet om Sarcasmerne i Paris; men Sarcasmerne i Rom, dersom de overhovedet ere forekomne, ere vistnok ikke udgaaede fra den pavelige Regjering. Det officielle Forslag angaaende Conföderationen og Præsidentsskabet fremkom først efter Præliminarierne til Villafranca og Tractaten til Zürich, og den h. Fader viste sig, som sagt, tilbøielig til at antage det, saasnart Grundlagene osiere maatte være bestemte, hvad der ikke var mere end billigt. Forfatteren siger imidlertid, at det dengang ikke mere var Tid, men for sildigt;

men han føler ikke, at han, naar han taler saaledes, tilføjer sin egen Første en grov Fornærmelse, som om denne og de Andre til Udgangspunkt for en høitidelig Overenskomst og til Hidførelse af en Forsoning havde valgt Noget, som ikke mere hverken var muligt eller hensigtsmæssigt. Hvorledes dette nu end forholder sig, saa er Forslaget først dengang blevet gjort af Den, som var bemyndiget til at gjøre det, og det er uretfærdigt at paastaae, at Hs. Hellighed af egen Tilskyndelse burde have forekommet det. Jeg gjentager det: da en Bægning af den h. Fader aldeles ikke bærer Skylden for, at denne Combination ikke er kommen i Stand, hvorledes kan man da uden skammelig Bagvaskelse bestrylbe ham for Egensindighed i dette Punkt?

Da nu dette Arrangement var opgivet, som paa den ene Side vilde have svaret til Keiserens Hensigt, at respectere den italienske Uafhængighed saaledes, at samtidigt den regjerende Paves verdslige Magt blev beskyttet, og som paa den anden Side ogsaa stod i Samklang med den for den h. Stol sømmelige Holdning, idet det tilstod den, indenfor Retfærdighedens Grændser, at medvirke til den italienske Eenhed, uden at opoffre sin egen verdslige Autoritet; — hvilket andet Forslag med lignende Betingelser er nogensinde blevet gjort?

Brochuren betræder her en sørgelig Labyrinth, og anfører Forslag, som senere ere blevne gjorte. Jeg maa imidlertid følge den Skridt for Skridt, ihvor megen Ulyst jeg end føler derved. Forfatteren anfører først det af Keiseren skrevne Brev, hvori man indbød den h. Fader til at overlade Piemont Romagnaen under Titel af et Statholderskab og ikke længere at opsætte Bevilgelsen af de i tredive Aar af Europa forlangte Reformere. Her maa man skjælnie imellem to Ting: de allerede omtalte Reformere og Afstaaelsen af Romagna.

Hvad det Første angaaer, saa overraster det os, at man taler om Reformere, som allerede ere blevne forlangte i tredive Aar, medens de først ere blevne fastsatte i Gaëta for ti Aar siden ifølge en Overenskomst med Frankrig og de andre katholske Magter og i disse ti Aar ogsaa allerede vare komne til Udførelse, hvad nylig er blevet oplyst. Desuagtet beqvæmede den h. Fader, — som vel begreb, at man ved disse Talemaader vilde udtrykke Døstet om nye Concessioner, og omendstjøndt han vidste, at det revolutionaire Parti havde erklæret, at de alligevel ikke vilde nytte noget, — sig til nye Underhandlinger, for at betage Beskyldningen for Egensindighed, som Brochuren idag aabent kaster ham i Ansigtet, ethvert Paaskud, og bestemte til den franske Gesandts Tilfredshed nøie, hvorledes de omtalte Reformere skulde være. Da han imidlertid tog Hensyn til det, som ikke alene hans egen Værdighed, hvoraf hver-

ken en Herfter eller en Regjering nogensinde tør bortgive noget, men ogsaa Befolkningernes Velfærd krævede, saa forbeholdt Hs. Hellighed sig kun, at promulgere dem først naar de oprørste Provindsfer atter vare vendte tilbage til Ordenen. Det var saaledes ingen Egenfjindighed, men en ved viis Tilbageholdenhed modereret Fjuelighed.

Nu kommer det andet Punkt: Vicariatet (Stattholderstabet) over Romagnaen. Herpaa har den h. Fader svaret med en kraftig Bægning, og lad os engang see, om han ikke havde Ret i at gjøre dette. Jeg for min Deel veed i Sandhed ikke, hvorledes Brochurens Forfatter i sin Aand kan forene den Rolle, som han tildele Keiseren, nemlig at beskytte Paven's verdslige Magt, med Afstaaelsen af Romagnaen, som han tilraader denne. Det er sandelig en mærkvaerdig Beskyttelse, som tillader en, om ogsaa kun deelviis og besmykket Berøvelse af sin Protegé og da endog beklager sig over, at den Sidste ikke selv begunstiger den ved sin egen Fjuelighed! Brochuren siger, at man ikke kunde handle anderledes, da Gjenopnaaelsen af Romagnaen var bleven umulig. Hvo kunde have udsirket den? Det everbundne Østerrig vovede det ikke; det seierrige Frankrig turde det ikke, uden at blive sine Grundsætninger utro, og Paven kunde det ikke, af Mangel paa Soldater. Jeg afholder mig forsætlig fra her at undersøge de Omstændigheder, som hindrede Østerrig i at gjøre det; jeg siger blot, at man ikke begriber, hvorfor Frankrig ikke turde, siden det dog havde taget Beskyttelsen af den h. Stols verdslige Herredømme i sin Haand, som Brochuren selv indrømmer. Naar desuden netop denne Beskyttelse tillod de franste Troppers Nærværelse i Rom, saa indseer man ikke, hvorfor den ikke ogsaa skulde tillade den i Bologna.

Fremdeles maa jeg bemærke, at den h. Fader var i Stand dertil, da han allerede besad en til Romagnaens Tilbageerobring tilstrækkelig Armee; naar han alligevel ikke gjorde det, saa veed Flyvestriftets Forfatter bedst hvorfor ikke: nemlig fordi man forhindrede ham deri. — Men sæt, at dette gode Raad ogsaa lod sig forene med en Beskytters Embede, hvo indseer saa ikke paa den anden Side, at Antagelsen af dette Raad ikke lod sig forene med den h. Faders Samvittighed? I den tid omtalte Depeche af 29. Febr. 1860 har jeg selv allerede fremhævet de Grunde, som retfærdiggjorde denne Bægning. Jeg vil imidlertid gjentage dem her. Antagelsen af hiint Raad (o: at afstaae Romagnaen) lod sig ikke forene med den h. Faders Samvittighed, fordi det for en saadan Afstaaelse til Grund lagte Princip ifølge sin Natur ogsaa lod sig anvende paa alle de øvrige pavelige Stater og derfor i sin dybeste Grund indsluttede den fuldstændige Opgivelse med Hensyn til disse

Stater. Ogsaa derfor tillod den h. Faders Samvittighed ikke denne Antagelse, fordi han ved høitidelig Ed for hele Kirken er forpligtet til at efterlade disse Stater, som tilhøre selve Kirken og ved hvis Opretholdelse den hele katholske Verden er interesseret — som den hele katholske Christenheds storartede Kundgjørelser bevise det — uforfrænkede til sin Efterfølger. Antagelsen forenedes endelig ikke med den hellige Faders Samvittighed, fordi han derved vilde have overantvordet en Trediedeel af sine Undersaatter til et umoralist og irreligieus Parties Tyrannie og bragt det deres Sædelighed og Fromhed til Offer, saaledes som Udsaldet ugjendriveligt har beviist det.

Under saadanne Omstændigheder havde selv en verdslig Fyrste med god Samvittighed ikke kunnet gaae ind paa en saadan Aftrædelse; hvorledes vil man altsaa paastaae, at den øverste Repræsentant for den katholske Moral havde kunnet dette? Desuden veed jo Enhver af forskjellige Begivenheder i Historien, hvad der af saadanne Statholderstaber er afstedkommet for den hellige Stol. Har Piemont ikke selv i den sidste Tid givet et nyt Beviis derpaa? Det vilde have været en utilgivelig Feil, dersom man havde ladet sig sluffe med Hensyn til et saadant Skridts Betydning. Dette er kun en smukt udseende Opfindelse, som skjuler den virkelige Afstaaelse, — en virkelig, kun under Sløret af et falskt Navn. Med Dette blev derfor ligesaaletid den Garanti antagen, som blev tilbuden den hellige Fader for Resten af hans Stater, i Fald han vilde antage Forslaget med Hensyn til det ommeldte Statholderstabe; thi afseet fra alt Øvrigt, vilde han derved jo selv have bestemt Prisen for Aftrædelsen, der, om end tilsløret, dog altid blev utiladelig, medens det paa den anden Side syntes ubegribeligt, hvorfor Europa ikke kunde garantere Kirkestaten i sit hele Omfang, naar det var beredt til at indstaae for to Trediedele deraf.

Da Taten saaledes ikke kunde være om Forslaget om Statholderstabet, hvad blev der da endnu tilbage, for at bevise Hs. Helligheds Egenindsigtighed? Ikke Andet mere, end det Forslag, at de katholske Magter skulde stille et Armecorps for at opretholde Ordenen i de pavelige Besiddelser, samt at hine skulde hvide Pengestøttelser, saavel som Fordringen om hurtig Forkyndelse af de allerede aftalte Reformer. Hvad nu Forkyndelsen (Promulgationen) af disse Reformer angaaer, saa have vi ovenfor allerede angivet de Grunde, hvorfor den endnu ikke var tilraadelig; det er derfor til ingen Nytte at gjentage dem. I Henseende til Armecorpsen er der ingenlunde fulgt nogen Bægning, men der blev blot svaret, at Hs. Hellighed med større Tak vilde antage, naar man gjorde ham det muligt, for egen Regning i de forskjellige katholske Lande at hverve Frivillige, som kunde tjene ham til Kirkenes Forsvar, end om man

gav ham hiin „Ret“, som det hedder i Indledningen til det omtalte Actstykke. Det er ogsaa let begribeligt, hvilken der af begge Veie havde været den mest passende, saavel for at undgaae Rivninger imellem de af forskjellige Magter afhængige Troppescorps'er og til fuldstændigere Opretholdelse af den pavelige Stols Uafhængighed, som ogsaa endelig for at forebygge enhver Forvikling i de diplomatiske Forhold for det Tilfælde, at der skulde udbrude Krig imellem de Magter, som havde stillet disse Contingenter. Angaaende Antagelsen af Subventioner (Pengeunderstøttelser) er at bemærke, at det, aaseet fra mange andre Misligheder for den hellige Faders Uafhængighed og Bærdighed, som kunde opstaae deraf, havde kunnet synes, som om de vare en Erstatning for den foreslaaede Berøvelse. Derfor foretrak den hellige Fader efter sine ophøiede Forgængeres Exempel de frivilligt frembaarne Gaver fra de Troende, som derved vilde komme vor Herre Jesus Christus til Hjælp i Hans Statholders Person. Den Fattiges Stjerv var for Christenhedens øverste Præst, i den Stilling, til hvilken Forræderi og Utaknemmelighed havde fornødret ham, langt ærefuldere, end det Guld, der blev ham tilbuden af Jordens Herrer.

(Stattes.)

Pius IX.

(Fortsat.)

Revolutionsstormen af 1848 nærmede sig. Der gaves maa-
 stee ikke Nogen, som tydeligere erkjendte det, end Vægteren paa
 Petri Klippe. At forhindre den var ikke muligt, men det kunde
 lykkes at opholde eller endog at formilde den. Pius havde gjort
 Sit; han betog Revolutionen hvert fornuftigt Paaskud og slog
 den saaledes med Landens Vaaben. Havde han, idet han blev
 staaende paa sine Forgængeres Standpunkt, negtet enhver Ind-
 rømmelse, og Revolutionen vilde dog være udbrudt, saa vilde
 man ikke have unbladt at tilskrive „Pavedømmets quietistiske
 Stabilitet“ Alting. Men nu kunde der heller ikke i denne Hen-
 seende gjøres Pius IX. nogen fornuftig Bebreidelse. Han gif
 indtil den yderste Grændse, som hans Pligt og hellige Ed til-
 lod. Blev han nu desuagtet truffen af hele det udbrudte Uveirs
 Dnygde, saa var det aabenbart kun Utaknemmelighed og Ond-
 skab, som forfulgte ham; Tusinders Sympathier maatte derimod
 tilvende sig ham; han viste sig som en Lidelsesmand, som netop
 i Ulykken viser sin Storhed, — et Billede af det ustyldigt of-
 frede Lam, som bærer Verdens Synder.

Pius IX. var en Troens Mand. Der gives vistnok en vis historisk Nødvendighed, paa Grund af hvilken Revolutioner maae komme; men den sande Christen troer derfor dog ikke paa noget Fatum, som ophæver Villiesfriheden. Man turde endnu ikke opgive alt Haab om Redning. Det bedaaede Folk kunde endnu erkjende Hjemføggelsens Tid. Dette troede, dette haabede Pius. Og Pius blev virkelig Ophavsmanden til en bedre Tid — for Kirken; rigtignok ikke ved sine med almindeligt Bisaldsraab hilsende „Reformer“, men ved hiint Tegn, hvis Signatur er paatrøkt Alt, hvad der kommer fra Gud eller fører til Gud, ved — Korset og ved sin Beredvillighed til at bære Korset, — som stedse har erhvervet Kirken den sande Frihed og Triumph. I Ulykkens Idovn stod det rene Guld af hans ophøiede Character sin Prøve. Gaëta og Neapel have seet den høihjerte Pius større, end Rom formaaede at vise ham i Subelens første Dage.

Fjærend vi videre forfølge Traaden af de Begivenheder, som nødte Pius IX. til at forlade Rom og flygte til Gaëta, maae vi endnu noget nærmere belyse et Punkt, som er meget vigtigt, fordi det afhyller hiin Aand, som stod og endnu staaer i Baggrunden af den revolutionaire Bevægelse, og fordi det giver Enhver, som bedømmer Verden med Troens Dø, en klarere Indsigt i de daværende og nuværende Forhold i Italien — Revolutionens Kamp imod Jesuiternes Orden.

Skulde Oppositionen imod Geistligheden blive kronet med Held, saa maatte man begynde med Pape, som stedse have dannet en Magt til Kettens og Sandhedens Forsvar, og lettest kunde mistænkeliggjøres, fordi allerede tidligere Voltaire's Skole med utrolig Anstrengelse havde slynget hele den vantroe og bedaaede Verdens Had imod dem*). De danne en

*) Voltaire yttrede engang i Aaret 1761 til Helvetius: „Have vi engang tilintetgjort Jesuiterne, saa have vi let Spil med Christendommen.“ De bourboniske Hoffer — hvis Throne snart derpaa sank i Gruus — hvilede ikke, førend de fik Pape Clemens XIV., der 1769 besteg den vavelige Throne, til at offre Ordenen og ophæve den. „Det er utroligt,“ saaledes skrev Aug. Theiner i Aaret 1833, „hvilke Midler man anvendte, for at styrte Jesuiterne. Alle Slags Bestikkelser bleve forsøgte. Guldet spillede herved en ikke ringe Rolle. Corvalho (den daværende portugisiske Minister) brugte aarligen henved 800,000 indtil 1,200,000 Ducater til at bestikke Skribenter, som maatte skrive imod Jesuiterne. Han tilstaaer selv, at han aarligen havde sendt henved 3,000,000 Ducater til Rom, for der at finde Begunstigere af sine Planer. Choiseul (den daværende franske Minister) overgik endog Corvalho i disse gemene Konster. Commissairene, som vare ubenævnte for Processen imod Jesuiterne, og en utallig Skare af Skribenter, Advokater, Parlamentsraader, som maatte skrive imod Jesuiterne, gav

Magt, fordi de havde næsten hele den lærde Skoleundervisning i deres Hænder, og saaledes, affect fra deres Indflydelse paa Prædikestolen, i Skriftestolen o. s. v., bortvendte mange dygtige Talenter fra de revolutionnaire Tidsideer. De vare især forhadte formedelst de Ideer, som de repræsenterede, og paa Grund af den i Ordenens Land liggende Opposition imod Alt hvad der bringer Kirkens positive Tro og Statens lovmæssige Orden i Fare. Omvæltnings-Partiets Had gjaldt altsaa ikke Ordenens enkelte Personer, men Sandhedens og den sande Kets Lærere — Kirkens Præstedømme. Dette har den historiske Udvikling godtgjort. Først raabte man: Morte ai Gesuiti! (døe Jesuiterne!) men snart: Morte ai Frati! (døe de Ordensgeistlige!) Ikke længe efter fulgte: Morte ai Preti! (døe Præsterne!) indtil endelig det vilde Raab gik over til — Morte a Pio Nono! (døe Pius IX.!)

Schweiz havde allerede begyndt med at forfølge og forjage Jesuiterne. Man hidse den villiesløse Pøbel imod dem, — det samme Konststykke, som man ogsaa allerede i September 1847 havde forsøgt i Genua. Ikke sjelden afslagde de Angerfulde en aaben Bekjendelse af deres Forbrydelse paa deres Dødsbæng. Frimurerlogerne havde allerede længe før besluttet deres Undergang. En i Schweiz levende Engländer skrev allerede før Aaret 1846 til en Jesuit, hvem han personligt holdt meget af, at han vilde gjøre bedst i saa snart som muligt at træde ud af Ordenen, „fordi han ellers vist inden tre Aar vilde falde som et Offer for Tidsaanden.“

I Henseende til Midlerne, hvormed man kunde ophidsse det italienske Folk imod denne Orden, var man ikke forlegen. Alt sværmede for Italiens Frihed, Magt og Storhed. Man betegnede derfor Jesuiterne som „den nationale Friheds og Storheds Fjender.“ Gioberti's „Primato d'Italia“ og „Gesuita moderna“ foruden talrige andre Flyveskrifter og Avisartikler fastede denne

han foruden deres Gage dagligen endnu 2 Louisd'ors som Lomme penge. Den senerehen berygtede Præsident Roland offrede aarligen 90,000 Livres til lignende Diemed. Jansenisternes ugadelige Klub havde endog oprettet et særegent Stiftelsesfond under Navnet af „Frelserkasse“, til at belønne Pamphletsribunter imod Jesuiterne. Nicole var Stifter og Præsident for samme. Uhyre Summer strømmede der sammen. Inden kort Tid kunde denne Kasse raade over 400,000 Livres aarlige Renter. I alle Lande havde den sine Bureaus. Den jansenistiske Agent for denne Corruptionsanstalt kunde fra Rom skrive til Paris, at den Gorden, man havde udspændt om Jesuiterne, var saaledes beskaffen, at de (Jesuiterne) med al deres Credit og alle Indiens Skatte ikke vilde være i stand til at gjenembryde den. (Sfr. August Heine: „Geschichte der geistlichen Bildungsanstalten“. Mainz, 1835. S. 232.

Anklage imod den uskyldige Orden ud iblandt Folket. Gioberti's Blyvekrift blev rost som et „guddommeligt Værk“. Grundige Gjendrivelser nyttede lidet, især dengang, hvor den ene Brochure fulgte efter den anden og Løgneren var bleven Dagspressens Dronning. Man undsaac sig jo ikke engang ved at fordreie selv en Fasteprediken, som en Pater af Jesu Selskab havde holdt i Kirken al Gesù, saaledes, at han nødvendigtvis derved maatte brændemærkes i det ophidsede Folks Dine som en Fjende af Italiens Frihed, — ja, man gif saavidt, at man endog offentlig falbød denne paa en saa nederdrægtig Maade forfalskede Prediken som en „Jesuiten-Prediken“. Ved saadanne og lignende Midler mistænteliggjorde man Ordenen som „den farligste Fjende af Italiens Frihed og Folkets Vel.“ —

Det andet Middel, for at gjøre Jesuitenene mistænte i Folkets Dine, bestod i, at man udraabte dem som Paven's Fjender! Man opdigtede til dette Diemed hemmelige Intriguer og frygtelige Sammensværgelser, og at disse fremgik af en vidt udbredt Plan, beviser især den Omstændighed, at de paa samme Tid opdulkede i Italiens forskjelligste Dele. De gode Patres forsøgte nok med mange Offere og stor Anstrengelse at bevise, ikke den hellige Fader, men det lettroende Folk deres Hengivenhed og Trofskab imod Pius IX., men forgjæves. Alt dette blev udthdet som et hylkerisk Kunstgreb og Forstillelse af dem, ja det maatte endydermere tjene som et Beviis paa deres skadelige Tendenter! Da Pius IX. vilde besøge (Jesuiternes) Ignatiuskirke paa den h. Aloysius' Fest 1847, fraraadede de radicale Blade ham det i Taler og Digte. Men Pius IX. kom alligevel, bivaanede den hele Hvitidelighed, og lod i flere Dage Collegiets Localiteter staae aabne for Publikum, som fornøiede sig ved de sjindrige Indskrifter. De Radicale vare opbragte og vrantne over, „at deres Anstrengelser i otte Maaneder havde været frugtesløse og at de nu maatte begynde forfra.“ Paven lod sig ikke i mindste Maade skuffe ved de forsøgede Bestyldninger. — Da han engang besøgte Jesuiternes Kirke al Gesù, for der at frembære det h. Messjocoffer, raabte to Proletarier: „Hellige Fader! Jesuiternes Chocolate er forgiftet!“ Den h. Fader tog imidlertid efter den h. Messje sin Frokost, og da de to Raabere bleve forhørte, tilstode de, „at en fremmed Signore havde leiet dem dertil for Penge.“ Da Pius IX. i December 1847 ved en Sygdom blev hindret i at besøge Jesuiternes Kirke al Gesù, jublede de Radicale. Det var allerede bleven anmeldt, at Paven ikke vilde komme. Da underrettede en Cardinal Paven om, hvorledes den radicale Presse exploiterede og søgte at udthyde denne hans Udeblivelse. „Saa lad da strax spænde for!“ befalede den h. Fader, og førte til al Gesù og intonerede der, omendsfjøndt med hæst Stemme, paa vanlig Maade Te Deum.

Da saaledes alle Intriguer vare forgjæves, gik man over til Vold. Ved Penge samlede man Pøbelhøbe til natlige Demonstrationer. Forhaanelse og aaben Mishandling af Ordrenens Fædre var ikke noget sjældent. Fattige Missionærer, som vare komne tilbage fra China og andre Verdens egne og endnu bare Forfølgelsens Spor paa deres Lemmer, havde ikke ventet, at de i Rom skulde opleve saadanne Scener ved Dag og Nat, som snart fulgtes af Ødelæggelsens Rædsler. Rigtig nok havde Ordenen en stor Deel af Folket paa sin Side, som endnu ikke havde glemt, hvilke Tjenester den havde ydet det især i Cholera-tiden 1836. Men som overalt vare ogsaa her de Bedrefindende uvirksomme og træge.

Da Ordenens Fjenders Had steg og de allerede talte om Blodsudgydelse og Borgerkrige, som maatte ventes for Jesuiternes Skyld, erklærede disse den h. Fader gjentagne Gange deres Beredvillighed til at forlade Rom. For dem stod jo hele Verden aaben; den gamle og nye Verdens Missioner trængte jo til evangeliske Arbeidere. Med et blødende Hjerter indvilgede endelig Pius IX. i, at Ordenen ikke mere skulde leve i Rom som et Samfund, men foreløbig maatte afspredde sig, da han ikke mere kunde indestaae for dens Medlemmers Liv og Sikkerhed. I Løbet af tre Dage rømmede nu Selstabet alle sine Huse. Mange gik til Belgien og Nordamerika. De theologiske Professorers sidste Forelæsninger i det romerske Collegium vare meget talrigt besøgte. Pater Perrone begyndte og endte saa rolig sit Foredrag, som om der ikke var forefaldet Noget, og tog med saa Ord under almindelige Bifaldsraab Afsted fra sine Tilhørere. Pater Passaglia, en ung Mand af et imponerende Ydre, afhandlede paa flydende Latin just det pavelige Primat, gav et Overblik over det Foregaaende og viste, hvad der endnu var tilbage at afhandle. „Alt dette vilde jeg — saaledes vare omtrent hans sidste Ord — have afhandlet, hvis ikke — —“ Han sagde ikke Mere, men overlod det Øvrige til Tilhørerne. Men dette „hvis ikke“ jagde meget. Overhovedet viste de fordrevne Jesuiter et saa mandigt Sindelag, saa megen Resignation og Taalmodighed, at selve Protestanter tilkjendegave dem deres fulde Beundring. Pius IX. erkjendte meget klart, hvortil man havde tvunget ham. Han var dybt greben, da man meldte ham de fleste Ordrenslemmers Afreise. Han havde seet „sine Søner“ som et Offer, og liig den machabæiske Moder skulde nu Haden ogsaa snart komme til ham.

(Fortsættes.)

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Ifølge alle Beretninger fra Rom hersker der en trykkende Stemning. De til den 14de Marts, Victor Emmanuel's Fødselsdag, af den revolutionaire Comitée forberede piemontesiske Demonstrationer bleve forhindrede af den franske General Goyon, som paa den Dag udviklede en stor Troppestyrke. Goyon skal desangaaende have modtaget en streng Ordre, hvortil Keiseren nok er bleven foranlediget ved den lovgivende Forsamlings heftige Angreb paa hans italienske Politik. Piemonteserne haabe ikke desto mindre med det Første at være i Rom. En saadan Indbrykning i Rom forubfætter naturligtvis en Enighed imellem Hofferne i Turin og Paris — men en saadan skal endnu ikke eksistere. I ethvert Tilfælde er Afgjørelsen dog nær forestaaende. — Piemonteserne udfolde imidlertid et vandalskt Raseri i de erobrede Dele af Kirkestaten. I Provindsen Ascoli ere 28 Landsbyer uedbrændte, Tusinder af Beboere ere uden Huusly; mange Kirker ere fuldstændigt plyndrede, andre ødelagte. Ihjelskybningerne vedvare; mange af de Dømte raabe i det Dieblit de blive stude: Pius IX. leve! Ofte seer man Præster med bundne Hænder under Pøbelens Haan at blive slæbte i Fængsel under næsten vanvittige Paaskud. Piemonteserne fryde sig ved Synet af saadanne Scener. Saadanne Grundfættninger have nu faaet Herredømme i Italien iblandt dem, som staae Kirkens Hjerte nærmest! Det var Kirken, som bevarede Italien fra Barbariet, idet den civiliserede de Folkeslag, som den erobrede ved Christendommen; det var Kirken, som har taget Videnskaberne og Kunstene i Beskyttelse; det var Kirken, som har gjort Landets gamle Hovedstad til Christenhedens Middepunkt, og nu? nu kan den i Sandhed udraabe med Propheten Isaias (1, 2.): „Børn har jeg opdraget og ophøiet, og de — de have foragtet mig. En Dre kjender sin Eiermand og et Uffel sin Herres Krybbe: mit Folk har ingen Forstand! . . . De forlade den Evige, de forsthyde Israels Hellige, de vige tilbage!“

— Da den h. Fader nylig meddeelte nogle af „Konnerne af Jesu Hjerte's“ Stolebørn Confirmationens h. Sacramente i Kirken Trinità dei Monti, henvendte han følgende for Christi Statholber i Sandhed værdige Ord til dem: „Åk, hvor lille er deres Flok, som crindre sig, at de paa deres Confirmationdag bleve salvede til Christi Krigere; hvor lille er deres Flok, som fra deres Pande ikke have bortviiset Frelsens Kors, hvormed de ere blevne betegne! Men disse lover jeg i Guds Navn den endelige Seier; og allerede nu flette Himmelens Engle dem de

uforvisnelige Krandsfe. Men hvad de Andre angaaer, hvis Tal er saa stort, saa skal Vor Mund aldrig oplade sig for at forbande dem. Vi elske dem, thi de ere Vore Sønner, Vi velsigne dem, thi de ere Syndere, og naar de endnu engang skulde vende sig imod Os, naar de sønderrive Kirkens, deres Moders Barm, da ville Vi bede, ja, da ville Vi bede for dem, for at de ikke maae gaae til Grunde, men omvende sig og leve!" — Saaledes taler Pius IX. om dem, som forbande ham, som vove at kalde ham „Satans Statholder“, som nylig den piemontesiske General Pianelli har gjort i en til sine Tropper rettet Dagsbefaling!

Berlin. Til Bedste for den i Charlottenburg bestaaende katholiske Rebningsanstalt for Piger, fandt fra 10de til 18de Marts en talrigt besøgt Udstilling Sted i Geheime-raadinde Brüggemann's Bolig. Strax den første Dag indfandt Dronningen, Kyrstinden af Hohenzollern og Hertuginde af Sagan sig. Den første Dags Indtægt beløb sig til 1200 Rdlr. og paa de følgende Dage bragtes endnu flere skønne Offere.

Breslau. Ifølge „Schles. Kirchbl.“ tæller St. Michael's Broderskab i Breslaus Dioces allerede hundrede tusinde Medlemmer. Især blive Breslaus Byfogues og det dervedrende katholiske Gymnasium's Disciples Nidkjærhed fremhævet med Roes.

Spanien. Ved Cortesforhandlingerne angaaende den udenlandske Politikk den 7de f. M. afgav Ministeriet den Erklæring, at det var for Opretholdelsen af Pavens verdslige Magt og betragtede Forslaget (o: Prinds Napoleon's) om at dele Rom imellem Paven og Kong Victor Emmanuel, som en for en alvorlig Discussion i Cortes ikke værdig Gjenstand; samt at Dronning Isabella II.'s Cabinet maatte betegne det som et eventyrligt Indfald, at Pavedømmet skulde forflyttes til Jerusalem. Europa maatte beholde Kirkens Overhoved i sin Midte.

Til Menigheden.

Paa den af Dhrr. Forstandere og talrige Menighedsmedlemmer til den høiarv. Biskop indgivne Petition om at faae høiarv. Hr. Pastor Schürhoff's Udnævnelse til Sogne-Dechant ved St. Johanneskirken i Dsnabrück ophævet, er der indkommet et Svar, i hvilket Højsamme tilkjendegiver sin Glæde over „det paaskjønnende og ærefulde Bidnesbryd, som i Petitionen gives Hr. Pastor Schürhoff af de

talrigt undertegnede Troende og ikke mindre over dette Udtryk af inderlig Bedhøngenhed og levende Lillid, som Hr. Pastor Schürhoff har fundet i saa høi Grad i den ham hidindtil betroede Menighed," men tillige beklager Biskoppen, at han ikke seer sig istand til at opfylde det ham foredragne Ønske, fordi han fra sin Side ikke mere kan tilbagefalde en Udnævnelse til et saa vigtigt Embede, omendstjøndt Høisamme godt veed, at Ekilæmissen vil falde Hr. Pastor Schürhoff selv smertelig. Sluttelig tilføier Hs. Biskoppelige Naade, at han er betænkt paa, ret snart efter Hr. Pastor Schürhoff's Afgang at sende en anden kvalificeret Geistlig hertil, og troer derfor, „at den ham dyrebare Menighed kan i enhver Henseende berolige sig over det forestaaende Tab."

Selve den biskoppelige Skrivelse henligger til Gjennemsyn for Petitionens Undertegnere hos Hr. Capellan von Guch indtil Søndagen den 14. April.

Kirkelig Erindringsliste.

- Bed et biskoppeligt Rescript af 31. Marts d. A. er den kirkelige Paasketid til den pligtmæssige Annæmmelse af den h. Communion bleven udvidet for Katholikerne i Kjøbenhavn indtil Christi Himmelfartsdag (9. Mai) og for udenbys Katholiker indtil anden Pintsedag (20. Mai) inclusive.
- Søndagen d. 7. April. — Hvide Søndag (Dominica in albis — Quasi modo). — Form. Kl. 7 og 12 stille Mæsse. — Kl. 9 høitidelig Mæsse, under hvilken Neocommunicanterne fornye Daabspagten og fejre deres første h. Communion; efter Mæssen *); den h. Confirmations Meddelelse. — Efterm. Kl. 5 høitidelig Fests- og Takkeandagt med dansk Prædiken og Te Deum.
- Søndagen d. 14. April. — 2. Søndag efter Paaske (Misericordia). — Form. Kl. 8 og 12 stille Mæsse. — Kl. 10 Høimeesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.

*) For at Gudstjenesten ved denne Festlighed ikke skal vare altfor længe og saaledes blive altfor anstrengende for Børnene, har man anseet det heiligtmæssigt paa denne Dag at lade bortfalde Formiddagsprædiken. Af samme og flere andre Grunde var det ogsaa ønskeligt, at foruden Børnens Forældre og Sødskende ingen andre Bøgne vilte paa denne Dag communicere under Høimeessen.

„Scandinaviske Kirketidende" udgaar hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionsair, Hr. Kjøbmander **C. A. Blaufenstein**, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglæder; i de danske Stater paa de kongl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

S. Eriær's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 8.

Søndagen den 21de April.

1861.

Indhold: Vor h. Faders Allocution af 18. Marts. — Cardinal-Statssecretair Antonelli's Note (sluttet). — Kirkelige Efterretninger: Rom. Würtemberg. Frankrig. Constantinopel. Sydamerika. Mexico.

Vor h. Faders Allocution i det himmelige Consistorium i Rom den 18. Marts 1861.

Erværdige Brødre! Allerede i lang Tid have Vi seet, ved hvilket ulykkelig Sammenstød imellem Sandhed og Vildfarelse, imellem Dyd og Last det borgerlige Samfund bliver oprørt, men fortrinsviis netop for Tiden. Thi Nogle forsvare det, som de behage at kalde den moderne „Civilisation“, hvormod Andre kæmpe for Retfærdighedens og vor hellige Religions Rettigheder.

De Første forlange, at den romerske Overhørde skal forsone og forlige sig med „Fremfærdet“, med „Liberalismen“, som de kalde det, og den moderne „Civilisation“. De Sidste forlange derimod med Rette, at den evige Retsfærdigheds urokkelige og uomstøttelige Principer skulle opretholdes ukænkede og i deres hele Fuldstændighed samt at vor guddommelige Religions saa helbringende Kraft skal forblive uformindsket; thi den forøger Guds Ære og yder en virksom Beskyttelse mod de mange Dunder, af hvilke Menneskeslægten bliver hjemløst; den alene er vor sande og eneste Rettefnor og kun ved den kunne Menneskebørnene, naar de i dette jordiske Liv have øvet alle Dyder, naae til den himmelske Lyksaligheds Havn. Men vor nuværende „Civilisations“ Skytsheerere dele ikke denne Ansæelse, omenstjændt de paastaae at være Religionens sande og oprigtige Venner. Og Vi vilde gjerne troe deres Ord, saafremt ikke de sørgelige og beklagelige Kjendsgjerninger, som hver Dag udvikles for Alles Dine, høit bevisste det Modsatte. Der gives paa denne Jord kun een sand og hellig, af vor Herre Jesus Christus grundet og anordnet Religion, alle Dyders frugtbare Moder og Pleierinde, den usorsonlige Fjende af alle Laster, Sjælens Befrierinde, som paa den af den angivne Vej fører til sand Lyksalighed; og den hedder den romersk-katholske apostoliske Religion. Men hvad Vi tænke om dem, som leve udenfor denne Frelsens Ark, have Vi allerede udtalt i Vor Allocution af 9. Dec. 1854, og Vi stadfæste dette paany*). Allerede have Vi spurgt dem, som i Religionens Navn opfordre Os til at modtage den Os af den moderne „Civilisation“ fremraakte Gaand, om Kjendsgjerningerne ere af den Art, at de kunde bestemme Christi Statholder herneben, som har den Opgave at opretholde Hans himmelske Læres Reenhed og ved denne Lære at vogte og styrke Lammene og Faarene, til uden stor Fare for sin Samvittighed og uden stor Forargelse for Alle at indgaae et Forbund med det moderne Samfund, med hiint Samfund, hvis Virksomhed har stiftet saa mange beklagelige Dunder, og som nutildags har fremkaldt saa mange afskyelige, den katholske Kirkes Lære lige modsatte Principer, Meninger og Vildfarelser.

Ublandt de indtraadte Kjendsgjerninger kjender Enhver den Maade, paa hvilken selv de høitideligste, imellem den apostoliske Stol og Fyrsterne afluttede Overenskomster (Concordater), som f. Ex. i Neapel, ere blevne fuldstændigt sønderrevne. I denne af Eder talrigt besøgte Forsamling, ærværdige Brødre, klage Vi atter og atter over en saadan Tilstand, og Vi protestere imod den med al Kraft, saaledes som Vi tidligere have protesteret imod lignende Attentater og Krænkelser.

*) See Staud. Kirketid. 1855 Nr. 6 S. 89 flg.

Medens denne moderne „Civilisation“ begunstiger enhver ikke-katholisk Cultus, ikke negter selv de Vantroende Afgangen til offentlige Embeder, og overlader disse de katolske Skoler: ivrer den imod religiøse Ordener, imod de til Ledelsen af katolske Skoler grundede Anstalter, imod mange Geistlige af enhver Rang, Mænd, udmærkede ved deres høie Værdighed, af hvilke flere føre et kummerfuldt Liv i Vandflygtigheden eller i Fængslet, og tillige imod fromme Rægsfolk, som, formedelst deres Hengivenhed for Os og den romerske Stol, forsvare Religionens og Retfærdighedens Sag med Varme.

Medens denne „Civilisation“ hder ikke-katolske Anstalter og Personligheder Pengemidler, frarøver den den katolske Kirke dens retmæssige Besiddelser og anvender al Omfarg og alle Bestræbelser paa at formindste Kirkens heldbringende Virksomhed. Medens den giver de Skrifter og Ord, som bekæmpe selve Kirken og dens trofast hengivne Tilhængere, al Frihed og viser sig meget tilbageholdende i at revse og undertrykke de Voldsomheder, som man begaaer imod Udgiverne af gode Skrifter, gjemmer den sin fulde Strenghed for disse sidste, saasnart som den er af den Mening, at de, om end nok saa lidt, have overstredet Maadeholdenhedens Grændser.

Kan Kirkens Overhoved under saadanne Omstændigheder nogeninde række denne „Civilisation“ en Vennehaand og slutte et Venstabs- og Gendrægtighedsforbund med den? Man maa tilbagegive Ordene deres egentlige Betydning, og den romerske Stol vil da altid blive sine Principer tro. Altid har den været den sande Civilisations Beskjærmer og Beskytter, og alle historiske Mindesmærker levere de mest talende Beviser paa, at den til enhver Tid indtil Jordkredsens fjerneste og vildeste Lande har udbredt den sande Humanitet i Sæderne, den sande Wiisdom, den sande Tugt og Orden. Men da man for Tiden under „Civilisationens“ Navn vil betegne et System, hvis Niemed er at svække og tilintetgjøre Christi Kirke, saa kunne den romerske Stol og Paven albrig forene sig med denne Slags „Civilisation“. Thi, hvor sandt siger ikke Apostelen: „Hvilket Fællesskab har Retfærdighed og Uretfærdighed, hvad Samfund har Lys med Mørke? Hvorledes kan Kristus stemme overeens med Belial!“ (Ep. II. ad Corinth. VI., 14.) Hvilken Retgrund have disse Nølighedsforstyrrelser og Opstandens Patroner, naar de opløste deres Stemme for over al Maade at rose de af dem gjorte forgjæves Anstrengelser for at forbinde sig med den romerske Pave? Han, som øser sin hele Kraft af den evige Retfærdigheds Grundsatninger, ved hvilken Pagt eller Overeenskomst kunde han nogeninde opgive sin Sag, saa at den allerhelligste Tro blev svækket og Italien løb Fare for at miste den Glands og Hæder, som i elleve Aarhundreder har straalet

tilbage paa samme fra den katholske Sandheds Middelpunkt og Sæde? Man kan sandelig ikke gjøre den Indvending, at den pavelige Regjering har lukket Ørene for hines Forbring, som have udtalt Duffet om en frisindet borgerlig Forvaltning. Uden her at berøre andre Exempler, lader os her kun see hen til vor ulykkelige Tid. Ja, dengang da Italien endnu aldrig havde modtaget større Friheder af sine legitime Fyrster, ønskede Vi i Vor faderlige Omsorg for Vore Børn at give dem en frisindet borgerlig Forvaltning og have gjort alle mulige Indrømmelser; de vare kun begrændsede af Klogskabens almindeligste Love, for at den Gave, som Vort Faderhjerter skjenkede Vore Børn, ikke maatte blive forgiftet ved de Ugudeliges Værk. Men hvad skete? En forfærdelig Tvilseløshed var Resultatet af Vore Indrømmelser, og de Kamre, hvor Ministrene og de Deputerede vare forsamlede, bleve farvede af det ved forbrøderst Haand udgydte Blod.

Naar der i nyere Tid blev givet Os Raad i Henseende til den borgerlige Forvaltning, saa vide I vel, ærværdige Brødre, at Vi have antaget dem, men samtidsigt ogsaa tilbageviist hvad der ikke hørte til den borgerlige Forvaltning, men kun var beregnet paa at bestemme Os til at give det deelviis allerede udførte Kan Vort Bifald og Vor Sanction. Iøvrigt, hvad nhtter det, at tale om vel optagne Raad og om Vore oprigtige Øster at ville udføre dem, da Ophavsændene til denne Usurpation høit forkynde, at det, de ville, ikke er Reformen, men det absolute Oprør og Afskillelsen fra den legitime Souverainitet. Saadanne ere de sande Ophavsmænd til og Begunstigere af disse Forbrødelser; de have opfyldt Alt, kun ikke selve Folket, med deres Skrig, og om dem kan man sige hvad den ærværdige Beda sagde om de Jerseren fjendske Pharisæere og Skrifkloge: Non hæc aliquis de turba sed pharisæi calumniabantur et scribae, sicut evangelistae testantur (o: Det var ikke Noget af selve Folket, som udtalte sige Dagvaaffelser, men Pharisæerne og de Skrifkloge). Men Angrebet imod det romerske Pavedømme gaaer ikke alene ud paa at berøve den romerske Stol og Paven hans legitime verbdlige Magt, men ogsaa derpaa, at selve den katholske Religions heldbringende Dydkraft skal blive svækket og, hvis det var muligt, fuldstændig undertrykt. Man forgriber sig derved paa Guds Værk, paa Forløsningens Frugt og den allerhelligste Tro. Og at dette forholder sig saaledes, bliver stadfæstet saavel ved de allerede fuldbyrdede Kjendsgjerninger, som ved de daglige Tildragelser. Hvor mange Bispedømmer ere ikke ledige i Italien, til Glæde for hine den moderne „Civilisations“ Patroner, som lade saa mange christelige Befolkninger være uden Hyrder og bemægtige sig disses Godser, for at anvende dem til flette Die-

med. Hvor mange Prælater smægte ikke i Landflygtighed! hvor mange Fræfaldne gives der ikke, (til Vor dybeste Smerte maae Vi udtale det her!) som ikke tale i Guds Navn, men ligesom i Satans Navn, og som trods paa en ved et ulykkeligt Regjeringsystem tilsiikret Strafløshed, hvor mange af dem foruroelige for Tiden ikke Samvittighederne, forføre de Svage til Synd, bestyrke de Dyrige, som desværre ere fræfaldne, i disse skammelige Lærdomme, og bestræbe sig for at sønderrive Christi Klædebon, idet de ikke engang undsee sig ved at foreslaae og anbefale saakaldede „nationale Kirker“ saavel som flere andre Ugudeligheder af denne Art! Medens de saaledes forhaane Religionen, som de paa en hyllersk Maade indbyde til at forlige sig med den moderne „Civilisation“, skamme de sig heller ikke ved, med den samme Skindhellighed at formane Os til Forsoning med Italien. I dette Dieblik, hvor Vi næsten ere berøvede Vor hele verdslige Souverainitet og kun ved Hjælp af den katholske Kirkes Bøns fromme Gavnildhed, som daglig bliver Os tildeel, endnu kunne forsvare Vor vigtige Stilling som geistligt Overhoved og som Souverain; i dette Dieblik, da de ved deres Handlinger paa saa let Maade gjøre Os til Gjenstand for deres Misundelse og Had, som forlange Forsoning af Os, forlange de ogsaa endnu, at Vi skulle erklære, at ville afstræbe de usurperede Provindser af Vor pavelige Domaine som Usurpatorenes Eiendom! — I deres uhorste Fræthed gaae de saa vidt, at de forlange af den apostoliske Stol, som var og altid vil være Sandhedens og Retfærdighedens Skjoldværn, at den skal billige det Princip, at en uretfærdigt og voldelig ranet Sag kan paa rolig og retsaffen Maade besiddes og beholdes af den uretfærdige Angriber, og at den skal opstille det falske Princip, at den med Held kronede Uretfærdighed ikke krænter Rettens Hellighed. Et saadant Forlangende strider aldeles imod de høitidelige Ord, som dette Collegium nys udtalte, nemlig: „at Kirkens Overhoved hovedsagelig er Repræsentanten for Moralitetsprincippet i det menneskelige Samfund.“ — Heraf fremgaaer, at Paven paa ingen Maade kunde samtykke i denne vandalske Plyndring, uden dermed at krænke Morallovens Basis, som hvis første Symbol og første Repræsentant han er anerkjendt.

Enhver, som, skuffet af Bildfarelse og hildet af Frygt, fra det borgerlige Samfunds Rolighedsforstyrres Standpunkt, vil meddele Os Naad, maa fremfor Alt vel overtøye sig om, især i vor Tid, at disse Rolighedsforstyrre aldrig ville være tilfredse, førend et hvert Autoritets-Princip, enhver Religionslov og enhver Retts- og Retfærdigheds-Regel er udryddet. Disse Umvæltnings-Agenter ere, til Ulykke for det borgerlige Samfund, allerede komne saa vidt, at de deels ved Ord, deels

ved Skrift have forvendt Menneftenes Sind, svækket den moralſke Sands og udſlettet al Næbſel for Uretfærdigheden. De opbyde Alt for at faae Enhver til at troe, at den af de Retſafne paaberaabte Ret ikke er andet, end en uretfærdig Billie, ſom aldeles bør brændemerkes. *Alt! det er kun altfor ſandt, luxit et deſluxit terra et infirmata est, deſluxit orbis, infirmata est altitudo populi terrae. Et terra infecta est ab habitatoribus ſuis: quia transgreſſi, mutaverunt jus, diſſipaverunt foedus ſempiternum.* (o: Landet ſørger og forſmægter; hele Jordkredſen er afkræftet og vanſmægter, afkræftede ere de Høie af Folket i Landet. Og Jorden beſmittes af ſine Beboere, fordi de have overtraadt Loven, omſtiftet Retten og brudt den evige Pagt. *Iſaias, 24, 4. 5.*)

Men midt i dette dybe Mørke, ſom Gud i Sin uranfælgelige Raadſlutning lader komme, ſætte Vi Bort hele Haab og vende Vor hele Fortrøſtning til Barmhertighedens Fader og al Trøſtens Gud, Som ſtaaer Os bi i al Vor Kummer. Ham er det, ærværdige Brødre, Som udbreder Gendrægtighedens og den chriſtelige Kjærligheds Aand iblandt Eder, og Som daglig beſtyrker denne Aand, for at I maae være ret inderligen og ſamdrægtigen forbundne med Os, kun udgjøre eet Heelt med Os, for at dele den Skjebne med Os, ſom Forſynet i Sine ſkjulte Planer beſtemmer Os; Ham er det, Som ved den chriſtelige Kjærligheds Aand forener den chriſtelige Verdens ærværdige Biſkopper indbyrdes med hverandre og med dette Sandhedens og den katholſke Eenheds Centrum, idet de prædike den evangeliſke Sandheds Være for de dem betroede Troende, angibe dem den Vej, ſom de maae vandre under et ſaadant Mørke, og forkynde Befolkningerne det hellige Ord. Ham er det, Som udbreder Bønnens Aand over alle katholſke Nationer og indgyder ogſaa de ikke-katholſke Retfærdighedens Følelſe, ſaa at ogſaa de kunne føle en ſund og rigtig Dom om Tidsbegivenhederne. Denne den katholſke Verdens beundringsværdige Samvirkning i Bønnen, diſe betydningsfulde Bevifer paa Kjærlighed, ſom bleve givne Os i ſaa rigeligt Maal med ſaa ſtor Samdrægtighed og dog paa ſaa forſkjellig Maade (ſom man vel neppe vil finde Måge til i de henrundne Aarhundreder), beviſe paa det klareſte, at alle Velſindede føle Trang til at henvende ſig til denne den ſalige Apoſtelfyrſtes Værelſtol, Jordfredſens Lys, ſom altid har forkyndt Sandhedens og Frelſens Dogmer, og ſom albrig indtil Verdens Ende vil ophøre med at forkynde den evige Retfærdigheds uforanderlige Love. Det er ingenlunde ſandt, at Italiens Befolkninger ſkulde have afholdt ſig fra de meſt glimrende Bevifer paa denne Agtelſe og denne barnlige Kjærlighed for den hellige Stol; tværtimod, Hundreder og Tusinder af dem have endog tilſtillet Os Breve, ikke for at fordre hiin „Forſoning“, ſom man forlanger af Os, men

for at bevidne deres Deeltagelse ved Vore Lidelser, Vore Trængsler og Sorger, og for at udtale deres fulde Afsty for denne forbryderiske og ugudelige Krænkelse af Vor verdslige Souverainitet.

Ved denne Tingenes Tilstand erklære Vi, foriuden Vi slutte, for Gud og Mennesker, bestemt og lydeligt, at der ingen Grund er til denne „Forsoning“. Ikke desto mindre, i Betragtning af, at Vi, uden at være værdige dertil, paa Jorden staae i Dens Sted, Som bad for Sine Bødler og bønfuldt om Tilgivelse for dem, indsee Vi, at Vi maae tilgive dem, som hade Os, og bede for dem, paa det at de med den guddommelige Naades Hjælp maae vende tilbage til det Gode og saaledes fortjene Dens Velsignelse, som herneben er Christi Stedfortræder. Desaarjag bede Vi af ganske Hjerter for dem, og ere fuldkommen tilbøielige at tilgive dem samt at velsigne dem, saasnart som de have omvendt sig. Imidlertid kunne Vi dog ikke forholde Os aldeles passivt og ligegyldige, ligesom Mennesker, der ikke bekymre sig om Andres Lidelser; Vi kunne kun føle Os smerteligt berøgede og bedrøvede, og ansee de Under, som blive tilføiede dem, der lide Forfølgelse for Retfærdighedens Sag, som om de skete imod Os selv. Som Følge deraf, gjennemtrængte af en dyb Smerte, opfyldte Vi under Paakaldelse af Guds Bistand Vort høie Apostoliske Embedes tungeste Pligt, idet Vi herved revse og fordømme alle dem, som fordriste sig til at ville vrage og fordømme Gud og Hans Kirke, og saaledes opfyldte Vi Vor Sendelse, efterkomme Vi Evangeliet og opfyldte Ordet, som Vi have modtaget af Vor Herre Jesus Kristus.

Naar man altsaa forlanger uretfærdige Concessioner af Os, saa kunne Vi ikke give dem; forlanger man derimod Tilgivelse, saa ere Vi gjerne beredte til, som Vi nys have erklæret, at hde den af ganske Hjerter. Men for at Vi maae udtale dette Ord for Tilgivelse paa en Naade, som er Vort høie Embedes Hellighed fuldkommen værdig, saa høie Vi Vore Knæ for Gud, og idet Vi omfavne Frelsens hæderkroneede Banner, bønfulde Vi ydmygt Vor Herre Jesus Kristus om at ville opfylde Os med den samme Kjærlighed, med hvilken Han har tilgivet, førend Han overgav Sin hellige Sjæl i Sin evige Faders Hænder.

Vi bede inderligst til Ham, at, ligesom Han dengang forundte Tilgivelse og i det dybe Mørke, som rugede over hele Jorden, oplyste Sine Tjenders Land, saa at de med Anger over deres svære Forbrydelse sloge sig for Brystet: at Han saaledes ogsaa endnu i Vore Dages Mørke vil af Sin uendelige Barmhertigheds udtømmelige Skatte udgylde Sin himmelske og feierrige Naades Gaver og atter føre alle de forvildede Jaar tilbage til Hjorden.

Hvorledes end Fremtiden maae blive, som det guddomme-
 lige Forsyns uransagelige Raadslutninger har opbevaret for
 Os, — Vi bønfulde Jesus Christus, i Hans Kirkes Navn om,
 at Han Selv vil dømmes Sin Statholders Sag, som ogsaa er
 Hans Kirkes Sag, at Han vil forsvare den imod dens Tjen-
 ders Angreb og føre den til endelig og hæderlig Seier. Vi bøn-
 fulde Ham fremdeles om, at Han vil gjenoprette Orden og Ro-
 lighed i det dybt rystede Samfund og forunde os den attraaede
 Fred til Retfærdighedens Forherligelse, som Vi ikke kunne vente
 af nogen Anden end Ham alene. Thi midt under disse vold-
 somme Bevægelser, som for Tiden ryste Europa og den hele
 Jordkreds og fortrinsoviis true Hine, hvem den svære Pligt
 paahviler at styre og regjere Nationerne, er det kun Gud alene,
 Som kan kæmpe med Os og for Os: *Judica nos, Deus, et
 discerne causam nostram de gente non sancta.* Da pa-
 cem, Domine, in diebus nostris, quia non est alius qui
 pugnet pro nobis, nisi tu Deus noster. (o: Dømt os, o
 Gud, og udfør vor Sag imod det vanhellige Folk. Ps. 42, 1.
 — Forund os Fred, o Herre, i vore Dage, thi der er Ingen,
 som kæmper for os, uden Du, vor Gud!)

Cardinal-Statssecretair Antonelli's Note
til Mjgr. Meglia, den h. Stols Agent i Paris.
 (Sluttet.)

Vi ville nu føre Anklagen tilbage paa sin egentlige Kjerne.
 Naar man seer bort fra de ubeviste Paaastande, de aabenbare
 Bagvaskelser og de Sagen uretkommende Gjenstande, hvormed
 Flyveskriftet er opfyldt, saa indskrænker den hele Stivsindighed,
 som det beskylde den hellige Fader for, sig dertil, at han har
 negtet en Afstaaelse, som blev ham forbuden ved Samvittigheden;
 at han vilde udsætte Forskyndelsen af de af ham allerede tilstaaede
 videre Reformers saa længe, indtil de oprørske Provindser vare
 vendte tilbage til Orden; at han foretrak, selv at hverve en
 Armee, i Stedet for at modtage de Tropper, som man vilde
 laane ham; at han hellere har villet modtage de Troendes fri-
 villige Understøttelse end de mistænkelige Bidrag fra de Regje-
 gjeringer, som hverken alle eller til enhver Tid ere opfyldte
 af lige velvillige Følelser. Men denne Fasthed, denne ædle
 Uegennyttighed, som maa forekomme enhver Uhiblet vær-
 dig til den største Roes, denne Fasthed og Uegennyttig-

hed, som endog har vaft og endnu vækker Beundring selv hos Anderledestroende, synes efter den katholske Forfatter af hiin Brochure at fortjene saa megen Aadel, at han ikke kunde udtrykke sig skarper, hvis han skulde skrevet imod dem, som i Sandhed ere ansvarlige for vor Tids beflagelige Uordener.

Men det er netop det, som maa vække endnu mere Forbauselse. Den keiserlige franske Regjering havde givet Hs. Hellighed visse Raad; den havde i lige Maade meddeelt den piemontesiske Regjering visse Raad. Man anklager nu den h. Fader for, at han ikke har fulgt hine Raad; men det forekommer os, at den piemontesiske Regjering just ikke har været lærvilligere. Fremdeles maa man lægge Mærke til, at medens den h. Fader udtalte Vægringer, som man kunde kalde reent negative, har den piemontesiske Regjering givet ligefrem negtende Svar. Hs. Hellighed har fundet det raadeligt, at undlade Noget af det, som den franske Regjering ønskede; men Piemont har gjort Meget, hvorom den keiserlige Regjering offentlig har erklæret, at den ikke vilde det.

Den keiserlige Regjering havde forbudt at Kirkestatens Neutralitet blev krænket; den piemontesiske Regjering svarede derpaa ved at besætte Romagnaen. Den keiserlige Regjering misbilligede Annexionen; den piemontesiske Regjering gav derpaa sit Svar ved at nedstjyde den lille pavelige Hær med Kartæsker og bombardere Ancona baade fra Sø- og Landsiden, uden selv at iagttage de af alle civiliserede Nationer anerkjendte Krigslove. Den keiserlige Regjering stod paa, at man skulde komme tilbage paa Præliminarierne af Villafranca og Freden til Zürich; men den piemontesiske Regjering svarede kun, ved at spotte Præliminarierne og Freden. Vi kunde udvide denne Optælling endnu længere; det Ansørte maa imidlertid være nok.

Men nu har Forfatteren af hiint Flyveskrift, som angriber den h. Fader saa haardt, ikke udtalt et eneste badlende Ord imod Regjeringen af Piemont. Og dog havde vist Enhver ikke blot ventet bebreidende Ord imod en Forbundsven, som er saa utaknemmelig og bereder saadanne Forlegenheder, men en directe Opfordring til Frankrig, om endelig at undertrykke og tugte en saadan Forrovnehed. Hvo kan forklare en saadan Udsærd?

Forklaringen er imidlertid meget simpel, og Flyveskriftet giver os den til Slutningen paa den sidste Side, hvor det siger: „De Franskes Keiser kan hverken opoffre Italien for det romerske Hof, eller overlade Pavedømmet til Revolutionen,“ hvad der vil sige saameget, at man maa opoffre Rom for Italiens Fordringer og styrte Pavens verdslige Herredømme, fordi det er en Hindring for Italiens Restauration og Enighed, og at dette maa skee, for

at den geistlige Magt ikke skal ligge under for Revolutionens Slag.

Men har Flyvekriftets Forfatter vel betænkt, at dette Italien, for hvilket man vil opoffre Pavens verdslige Herredømme, ikke vil have nogen anden Herre, end netop hiint Piemont, hvis Regjering betegner sig selv som revolutionair? — hiint Piemont, som overfalder alle deres Besiddelser, som ikke ville kaste sig i dets Arme; hiint Piemont, som hjem søger alle de Folkfærd med Blod og Sværd, som ikke ville bære dets Nag; hiint Piemont, som ikke blot krænker de høitideligt og edeligt bekræftede Overenskomster, — snart under det Paaskud, at de ere forældede, snart simpelthen følgende sit Lune — men overhovedet fuldkaster al Folket; hiint Piemont endelig, som hyder Vaaben og Penge, for at egge Pøbelen til Oprør og sætter den i Stand til at fuldføre Opstanden imod sin Herster? Hvilken Forskjel finder Forfatteren inmellem hiin i Muligheden bestaaende Regjering, som han indtil videre giver Navn af Revolution, og dette Piemont, saaledes som det er og har viist sig i næsten alle sine Gjerninger? Hvilken større Ulykke kunde træffe Pavedømmet fra Revolutionens Haand, som Forfatteren selv kalder den, end den, som Pavedømmet allerede havde at lide fra Piemonts Haand?

I Kongen af Sardinien og hans Ministres Navn blive Cardinalerne og Biskopperne kastede i Fængsel, fordrevne fra deres Sæder eller tvungne til at gaae i Landflygtighed. I deres Navn blive de geistlige Ordener ophævede og de endnu bestaaende hindrede i at correspondere med deres General-Forstændere. I deres Navn fortrædiger man paa alle Maader Helligdommens Tjenere og gaaer selv saa vidt, at man underkaster Forhøvelsen af Guds Ord Regjeringens Censur. Under denne Regjering lægger man voldsom Haand paa Kirkegods og confiscerer en stor Deel deraf til Fordeel for Statskassen. Under deres Herredømme lader man enhver Forhænelse af hellige Ting paa Theatrene have frit Løb, medens man lukker Munden paa Sandhedens og Retfærdighedens Forsvarere. Under denne Regjering er det ikke tilladt de for de ledige Bispesæde udnævnte Biskopper, selv i de pavelige Provinser, som den ogsaa har revet til sig, at indtage deres Sæder, naar de ikke ville underkaste sig Betingelser, som staae i Modstrid til deres Pligt. Idet man paa denne Maade berøver mange Sjæle deres retmæssige Hyrder, vedbliver man uafladelig at angribe Religionen. Ungaende ethvert af disse Punkter finder Deres Excellence fuldstændige Beviser i de allerede omtalte pavelige Attestykker samt i de af mine Depecher, som have Hensyn dertil.

Trods alle disse Kjendsgjerninger, og hvadsomhelst Flyve-

skriftets Forfatter end maa tænke, Et beroliger os endnu: han har sin egen Souverains og dennes Ministres Forsikringer, Freden til Zürich, i hvilken den h. Faders Rettigheder ere anerkjendte og antagne ufrænkede og som uanstastelige, saavel som den katholske Verdens eenstemmige Forbringer, imod sig.

Af det, som jeg her i Korthed har udviklet for Deres Excellence, kan De erkjende Grundtanken i hiint Skrift. Alt hvad det ellers indeholder af Meddelelser, som paa ingen Maade ere diplomatisk, af Anekdoter og i Forgemakker opfanget Snak, af overdrevene Opdigtelser og af fromme Forsikringer i samme Dieblit som det nedværdiger og fornærmer Kirkens Overhoved, fortjener ikke at jeg spilder Tid og Møje paa dets Gjenrivelse.

En Paastand er imidlertid for vigtig til at jeg kunde forbigaae den uden nogle dablende Ord. Det er Forsøget paa at fremstille de franske Katholikers Bevægelse til Gunst for den h. Stol som et Oprør imod det Dynastie, som for Tiden regjerer i Frankrig. Det er en Fornærmelse imod den høi- og ædelmodige franske Nation, som derved krænktes i sine ynneste Følelser, i det, som udgjør dens skjønneste Krav paa Hæder og er dens udødelige Heroisme i dens religiøse Begejstring. For at gjendrive denne skammelige Bagvaskelse, behøver jeg kun at fremhøve, at denne Bevægelse har i Frankrig grebet baade Geistlige og Lægfolk, som ikke ere mindre fremragende ved deres Videnskab og Dyd, end udmærkede ved deres Oprigtighed og Frimodighed.

At tilskrive saadanne hæderlige Mænd det nedrige Hytleri, at de skulde betjene sig af Religionen som et Skalkeskjul for deres politiske Hensigter, er en saa u hørt Anklage, at jeg ikke finder Ord til at udtrykke den Foragt, som den fortjener. Siden Brochuren imidlertid fortrinsviis bringer en Deel af den franske Geistlighed i Forbindelse med den h. Fader og tilføjer hiin den Fornærmelse, at fremstille den som et lærvilligt Nedskab for snue Partisørere, finder jeg mig alligevel foranlediget til at kuldkaste denne frække Paastand ved en eneste Slutningsfølge, som vil være indlysende for Enhver. Den religiøse Bevægelse til Gunst for den h. Stol i Frankrig har i Virkelighed slet ikke været forskjellig fra den Bevægelse, som har pttret sig i Belgien, i Tydskland, i Irland og flere andre Steder. Een og samme almindelige Virkning rører en ligesaa almindelig Aarsag. Skal man da nu sige, at hele Europa har forvandlet sig til en stor „Bendée?“ Medens nogle hundrede Tappre fra Frankrig have samlet sig under det pavelige Banner, er der kommet et endnu større Antal fra andre Lande.

Vil man maaskee indvende, at den dynastiske Opposition imod de Franskes Keiser har drevet alle de ædle Sønner af alle hine forskjelligste Nationaliteter til en saa stormodig Opoffrelse? At svare derpaa vilde være Tidsspilde.

Migtignok har i Frankrig den religiøse Bevægelse til Forsvar for det angrebne Kirkeoverhoved yttret sig med mere Livlighed og Iver; men Bevæggrunden dertil er ædlere end Brochurens Forfatter tænker. Man har at søge Aarsagen dertil i den Frygt, som har grebet det katholske Frankrig, nemlig at man kunde rive den skønneste Hæderskrone, som det besidder, af dets Pande, og at det kunde komme i Fare for at hjælpe til at ødelægge Carl den Store's Værk. Carl den Store var stor, fordi han befriede og forseggede den h. Stols Besiddelser, efterat de vare blevne angrebne og erobrede af en lombardisk Konge, der (som det ogsaa er Tilfældet for Tiden) fik Lyst til at besidde hele Italien. Og ikke blot det: Carl den Store befæstede det pavelige Herredømme paa det sikreste Grundlag og forstærkede det Europas Anerkjendelse. Nu bliver der for Tiden gjort alle mulige Anstrengelser, for at kuldkaste dette store Værk, som i den katholske Verdens Dine er Kirkens ældste Datters (Frankrigs) misundelsesværdigste og reneeste Værk, til Trods for de gjentagne offentlige saavel som confidentialle Løfter, ved hvilke — som jeg ovenfor har viist — snart de Franskes Keiser selv, snart hans Ministre have erklæret, at den h. Stols verdenslige Magt ikke skulde blive rystet men meget mere befæstet.

Og vil man søge andre særlige Grunde til denne Frygt, saa kunde man maaskee finde dem i den berømte i 1859 fra Mailand til Italienerne rettede keiserlige Proclamation, eller i den Udtydning, som man almindelig har givet Sammenkomsten i Chambery imellem Keiseren af Frankrig og een af de piemontesiske Generaler, eller i Indførelsen af det saakaldte Ikke-Interventionsprincip, som bliver forstaaet saaledes, at det begunstiger Oprøret og hindrer de katholske Magter fra at ile til den regjerende Paves Forsvar, eller i Modstanden imod Forholdsregler, som virksomt vilde have afventt den sacrilegiske Plyndring af de pavelige Stater, eller endelig i de gjorte utilskadelige Propositioner. Alle disse Grunde, ikke at tale om mange andre, knytte sig til Grindringen om hvad der er skeet paa den i 1856 i Paris holdte Congres*).

*) Hvor Keiser Napoleon's første Minister optraadte som Pavens Anklager og offentliggjorte hine Beskyldninger, som han havde fremsført under den pavelige Gesandts Graværelse.

Red. Anmærk.

Jeg slutter denne sørgelige Discussion, hvortil Brochuren's Forvovenhed imod min Villie har ført mig, og bemærker kun endnu, at, hvis det er sandt hvad der bliver forsikret paa den sidste Side, at nemlig den h. Stol nu bliver berøvet enhver menneskelig Bistand (hvilket Forfatteren bedre end ellers Noget veed), saa er den dog ikke berøvet Guds Hjælp. Hvad der saa end maa skee, den h. Fader vil have den Trøst, at han er bleven sin Samvittigheds Pligter tro og i Tider af saadan Nederdrægtighed og Falskhed med uroftelig Fasthed har forkyndt og opretholdt Rettens og Retfærdighedens evige Grundsætninger for den hele Verden. Den moralske Triumf er sikket, og den er mere værd end enhver materiel Seier.

Disse Betragtninger, som jeg tilstiller Dem, ville tjene Deres Excellence som Instructioner, for at De i paakommende Tilfælde kan være i Stand til at gjendrive de Indvendinger, som man af den ovennævnte Brochure maatte udlede imod den h. Stol. Jeg er c.

Rom, 26. Febr. 1861.

J. Cardinal Antonelli.*)

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Den h. Fader, som med usorfærdet Mod bærer alle mod ham rettede Forfølgelser, vilde ikke unddrage sig en eneste af de talrige og tildeels meget anstrengende kirkelige Functioner i den stille Uge; men den tredie Paaskebadag, 2. April, da han bivaanede den høitidelige Messe i det Sixtinske Capel, faldt han i Besvimelse. Man siger, at den foregaaende Nat havde været meget daarlig, men uagtet den af Søvnløshed opstaaede Svækkelse besluttede han sig til at overvære den hellige Handling for ikke at give Anledning til foruroligende Nygter. Selve Besvimelsen varede ikke fuldt et Kvartees Tid og den h. Fader kunde snart derefter allerede begive sig til Fods tilbage til sine

*) Naar man har læst dette usorlignelige Mesterværk af et diplomatisk Aftistykke, som med en skarp og uimodstaaelig Logik kulskafter alle den antipapistiske Presses hule Tirader om pavelig Stivsindighed o. dsl., saa begriber man, hvorfor ikke et eneste af vore saakaldte liberale Blade har anseet det for henfigtsmæssigt at aftrykke denne Cardinal Antonelli's Note, men ladet sig nøie med at give et vandet og intetgørende Uddrag af den, og hvorfor enkelte endog trække saa strækkelig Løs paa denne Cardinal Antonelli og hans Note!
Red. Anmærk.

Gemaffer. Der foreligger altsaa ingen Grund til at nære altfor megen Frygt eller Betsmring. I en Tid, hvor Kirkens sørgelige Stilling i Italien saa dybt og smerteligt berører den h. Faders Hjerter, er det ikke til at undres over, at hans Legeme for nogle Diebliffe bryder sammen under Korsfets Byrde. — Selve Staden Rom har i den sidste Tid igjen overgivet den h. Fader Peterspenge til Beløb af 25,000 Scudi (o: 48,000 Rblr.).

Württemberg. Den alderstegne Kong Wilhelm havde haabet, at dæmpe den konfliktig fremkaldte Ophidelse imod det med den h. Stol affluttede Concordat ved et fra alle protestantiske Prædikestole i Landet oplæst Rescript — men forgjæves. Efter 5 Dages Debatter har Deputeretkammeret den 16. f. M. forkastet Concordatet. Med 63 imod 27 Stemmer blev nemlig følgende Andragende af Commissionens Minoritet antaget: „Kammeret beslutter, at det betragter det med den pavelige Stol til Ordning af den katolske Kirkes Anliggender i Württemberg under 8. April 1857 affluttede og offentliggjorte Concordat som usforbindtligt, hvorfor det neblægger Protest imod dets Fuldbgyrdelse og ansøger Regjeringen om at ville ordne den katolske Kirkes Forhold efter Landets Love.“ Ved Afstemningen for og imod have Repræsentanterne for Totriedebelen af det protestantiske Württemberg næsten ganske stilt sig efter Confessionerne. Kun 4 Protestanter stemte for, to Katholiker imod Commissionens Majoritets vise og liberale Andragende. Fleertallet benyttede saaledes deres Magt og kunde ikke bevæges til nogensomhelst Prøvelse eller Anerkjendelse af Ketten. Forhaabentlig vil den württembergiske Regjering ikke som den badenske, vige for Intolerancens revolutionaire Storm, som ved enhver Indrømmelse vinder nye Kræfter og paa den værgeløse Kirke kun hvæsser sine Sporer til Kamp imod — Staten.

Frankrig. Adressedebatten i den lovgivende Forsamling. Oppositionens Angreb i den lovgivende Forsamling har ligesaa den første Time været i stadig Tiltagen. Slag er fulgt paa Slag, det ene mere logiskt, skarper, mere tilintetgjørende end det andet. Grev Flavigny, Kolb-Bernard, Plichen, Keller — de brøde alle Staven over Regjeringens Politik i det romerske Spørgsmaal. For at gjøre dette med al Tynd, følge de alle det System, først at paavise, at Regjeringen er solidarisk ansvarlig for Tildragelserne i Italien, at de finde Sted med dens Samtykke, ja paa dens Anordning, og derpaa at concentrere deres Uvillie imod den piemontesiske Regjering og Victor Emmanuel. Talerne besvare Regjeringen

at frafalde den hidtil fulgte Politik. Ganste affect fra deres kirkelige Overbeviisning udtalte de alle den Tanke: „Frankrig kan ikke undvære den katholske Kirke. Hele Landets og Samfundets Organisation er organiseret paa, i den katholske Kirke som den nu er, netop at finde en Modvægt i dens eiendommelige Organisation. Naar man fuldkaster Paven's verdslige Magt, saa er Kirkens Ruin i Frankrig, Schismaet, næsten uundgaaelig. Den maa opstaae ved Lingenes Magt og det franske Samfund kommer derved i Fare.“ Der gaaer igjennem alle Laler et Slags politisk Spaadom; de antyde alle: paa Pavedømmets Ruiner vil Despotismen feire sine Drgier. Naar Ord kunne knuse en Regjering, saa har navnlig det Angreb maattet gjøre det, som den Deputerede Keller med en i Sandhed sjelden Beltalenhed førte. Af General Goyon's personlige Yttringer beviste denne Deputerede bl. A., at der imellem Victor Emmanuel og Napoleon herskede en fuldkommen Enighed, at de, de Deputerede forelagte Depecher vare forfaldne, ikke vare andet end „en Skygge“ af de sande Depecher — kort, at Regjeringen havde gjort sig skyldig i det værste Hykleri og Tvetungethed. — Selv de nok saa fløgtigt udspeculerede Forsvarstaler af Ministrene vare ikke istand til at udslette det Brændemærke, hvormed de katholske og conservative Deputerede have betegnet den keiserlige Regjering's Politik.

Constantinopel. Bulgarerne. Hs. Hellighed Pave Pius IX. har igjennem Erkebiskoppen af Constantinopel under 21. Jan. sidstl. rettet en Skrivelse til Bulgarerne, hvis Tilbagegang til Katholicismen vi allerede have meldt. Hs. Hellighed tilkjendegiver i Indledningens sin Glæde over denne Begivenhed, som har ydet ham saa stor Trøst i hans Smerte, og udtaler det Ønske, ret snart at see ogsaa de øvrige Medlemmer af det ædle bulgariske Folk og især de kirkelige Dignitarier forenede med den katholske Kirke. Endvidere stadfæster Skrivelsen den af Erkebiskop Antonius allerede lovede Dpretholdelse af Bulgarernes Ritus, Ceremonier, Liturgie og Hierarchie og udtaler den Forventning, at Bulgarerne ville vedblive, saaledes som det sømmer sig for Katholiker, at være deres retmæssige Tyrstes, Sultanens, troe Underfaatter. Til Slutningen meddeles Erkebiskoppen og hele hans kirkelige Menighed den apostoliske Velsignelse.

Sydamerika. For den h. Fader. Fra Lima (Hovedstaden i Republiken Peru) erfare vi af de derværende Blade, at Præsidenten Melgar selv har stillet sig i Spidsen for Pengesamlingerne for den betrængte romerske Stol. En Rund-

skrivelse fra Regjeringen til Præfecterne og Underpræfecterne udtrykker den dybeste Indignation over de imod den h. Fader rettede Forsølgelser og opfordrer til at gjøre Indsamlinger. Erkebiskoppen takker rigtignok offentlig Regjeringen, men bemærker, at han anseer det for bedre, at de Geistlige indsende Peterspengen directe til ham og ikke at den først gaaer igjennem Præfecternes Hænder, formodentlig af Frygt for, at der maatte blive hængende for meget af den ved deres Hænder.

Mexico. Forsølgelse. Ifølge de til Statssecretariatet i Rom indløbne Efterretninger ere Biskopperne af Puebla, Guadaluajara og Michoaca og Erkebiskoppen af Mexico blevene landsforviste, alle paa Grund af, at de skulle have sammensvoret sig imod Præsident Suarez's nye Regjering. Den første af disse, Msgr. Pelagio de la Bastida, har allerede opholdt sig i Rom i nogen Tid; derimod bleve de andre tre arresterede i Vera-Cruz, hvorfra de vilde indfibe sig til Europa, og førte til Kastellet San Juan de Ulloa.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 21. April. — 3. Søndag efter Paaske (Jubilate). — Broderskab. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messie. — Kl. 10 Høimesse, efter hvilken Hoiarb. Fr. Pastor Schürhoff holder sin Afskedsprædiken (paa Dansk). — Efterm. Kl. 3 Andagt.
- Fredagen d. 26. April. — De hh. Apostelpræster Petrus' og Paulus' festlige Mindedag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messie. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3. Festandagt.
- Søndagen d. 28. April. — 4. Søndag efter Paaske (Cantate). — Form. Kl. 8 og 12 stille Messie. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.

NB. Med nærværende Nr. bliver et Exemplar af „Ledsagelse fra Jorden til religiøs Sandhed. Af J. D. Stub;“ udgivet og forsendt til hver af Kirketidendens ærede Abbonenter i Danmark og Sverrige som Følgeskrift til Bladets Sde Aargang. Abbonenterne i Norge have allerede tidligere erholdt det tilsendt directe fra Bergen.

„Scandinaviske Kirketidende“ udgaaer hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Fr. Kommandant **C. A. Blaufensteiner**, Store Kjøbmagergade 7, og i alle danske Stater paa de fgl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet; enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

S. Eriær's Bogtrykkeri.

Tillæg til „Skand. Kirketidende“ Nr. 8.

Nyt Exempel paa Dagspressens Uerlighed og upartiste Sandhedskjærlighed.

Paa mit i Nr. 4 af Skand. Kirketid. Pag. 60 flg. offentliggjorte Svar til en anonym „Landsbypræst“ optog „Flyveposten“ i Nr. 72 af 14de Marts d. A. en langtrukken Replik, i hvilken den anonyme „Landsbypræst“ „prøver paa at bedre sine forfaldne Sager“ ved at udslynge en heel Deel Grovheder imod mig, idet han f. Ex. paaستاacer, at jeg enten er „friposstig, eller sandhedskjærlig nok til at ville føre mine Læsere bag Lyset“, at jeg „er en upaalidelig Mand, man ikke altid kan troe“; han spørger haanligt: „vil Hr. Grøder maastee have Folk til Bedste med sit Skriverseri?“ han henter endog om, at jeg „her har baaret mig ad værre, end en Skolebæring“ og saaledes i denne Tone gaaer det videre i Hr. „Landsbypræstens“ hæderlige Replik; især ved Slutningen puffter Hr. „Landsbypræsten“ med særdeles Eftertryk paa, at han „er en af den danske Konge udnævnt Landsbypræst“ uden „Kongens Betræstelse“, medens jeg endog sammenlignes med Apostaten Konge! — Jeg skrev derpaa nedenstaaende Svar og indsendte det den 5te April til „Flyvepostens“ Redaction, som modtog det med den Bemærkning, at hvis den fandt noget at udsætte derpaa, vilde den nok lade mig det vide. Da Svaret imidlertid selv den 17de April endnu ikke var offentliggjort, lod jeg forhøre hos Redactionen desangaaende. Den ærede Redaction var da saa galant, at sende mig ved mit Bud Svaret aabent tilbage med den mundtlige Besked, at den ei kunde byde sine Læsere et Svar holdt i en saadan usømmelig Tone. Jeg er derfor nødsaget til at indskrænke dette mit sidste Forsvar til Skandinaviske Kirketidendes ærede Læsefreds, og henstiller det roligt til dens Bedømmelse, om mit Svar virkelig er skrevet i en saa usømmelig Tone, at et Blad som „Flyveposten“ ikke kunde byde sine Læsere det.

Sidste Svar til den anonyme „Landsbypræst“.

Efterat jeg nu med Flid har ventet med nærværende Svar i samfulde tre Uger for at Hr. „Landsbypræsten“ ikke paany skal have Anledning til at titulere mig „en fremfusende Mand, der ikke tager sig Tid og No nok“ til sin Gjerning, være det mig tilladt at replicere i Korthed Følgende:

Naar jeg seer bort fra de mange Impertinentier og rene Personligheder i Hr. „Landsbypræstens“ Replik, saa

reducerer hans hele Argumentation sig til kun fire Skinbeviser, som jeg her kortelig skal behøve.

1. Jeg skal have angivet en falsk Hjemmelsmand for Hase's og Guericke's Meddelelser, fordi jeg kun nævner Gorani og ikke Hormayr. Svar: Da jeg veed, at Gorani er Opfinderen af den bemeldte Anekdote om Maria Theresia's Skriftemaal, saa er Gorani i Virkelighed alle deres Hjemmelsmand, som ere saa trofskyldige eller saa ondskabsfulde, at de skrive ham den efter, og folgelig ogsaa Hase's og Guericke's Hjemmelsmand, ligemeget om disse nu foregive nærmest at have udfrevet den efter Hormayr eller efter Gorani. — Men da Hr. „Landsbypræsten“ synes at lægge en overmaade stor Vægt paa denne Hormayr, skal jeg tillade mig, her at citere en Dom om Hormayr af en Mand, hvis Autoritet Hr. „Landsbypræsten“ forhaabentlig vil anerkjende. Det er den nærværende østerrigiske „Wegener“*), nemlig den k. k. østerrigiske Historiograph F. von Hurter, som i et af sine sidste Breve til mig skriver ordret saaledes: „Wenn man hier (i: in Wien) vor Solchen, die redlich mit historischen Arbeiten sich befassen, Hormayr citirt, so begegnet man bei Allen einem bedenklichen Achselzucken; man kann sich nur äußerst selten auf ihn verlassen. Unbestreitbar besaß er ebensowenig historische Gewissenhaftigkeit als sociale Sittlichkeit. Es war ihm ein Leichtes, Urkunden anzuführen, die kein Mensch je gesehen hat, aus den vorhandenen zu verschweigen, was nicht in seinen Kram paßt. Er steht in dem Verdacht, aus dem bayerischen Archiv zwölf Fascikel, den Churfürsten Maximilian u. den 30-jährigen Krieg betreffend, gestohlen und zwischen die Deckel verlesene Zeitungsblätter gelegt zu haben. Würde man das Motto zu seinen Anemonen: prima est historiae lex, ne quid falsi dicere audeat, deinde ne quid veri dicere non audeat, umkehren, namentlich den letzten Satz: ne quid falsi dicere non audeat, so wäre Hormayr charakterisirt.“ Seneren i samme Brev, i hvilket han beviser Hormayr's Uredelighed, skriver han navnlig om dennes partiske Had til Jesuiterne: „Diese (i: Wuth, Alles zu verdrehen) bewährt er auch überall, wo ihm Gelegenheit sich bietet, über die Jesuiten loszuziehen. Sein Lebensbild von Tilly in dem Almanach ist zur Hälfte eine schäumende Diatribe gegen die Gesellschaft Jesu. Da schmiert er Dinge zusammen, die einzig in seiner böswilligen Phantasie wurzeln“**). — Det er den Kilde, af hvilken Hase og Guericke øse!

*) Den kgl. Historiograph Hr. Conferentsraad Wegener bliver af „Landsbypræsten“ sat i Forbindelse med Hormayr.

***) Brevet henligger til Gjemmemslyn hos mig indtil Søndagen d. 5. Mai.

2. Hr. „Landsbypæsten“ dadler mig strengt fordi jeg be-
 raaber mig paa Busenbaum, da dennes Værk jo er bleven
 fordsømt og brændt af Bøddelen. Svar: At de første Udgaver
 af Busenbaum's Moral have indeholdt flere af Kirken forkastede
 Sætninger, vidste jeg for længe siden; men jeg veed ogsaa, at
 de senere rettede Udgaver ere saa upaaklagelige, at selv den af
 Kirken kanoniserede hellige Liguori lægger dem til Grund for
 sin egen Moraltheologie, som er bleven høitidelig approberet
 af Kirkens høieste Domstol. Naar altsaa selv den h. Liguori
 ikke undseer sig ved at være Busenbaum's Discipel, behøver jeg
 vel ei heller at stamme mig derved.

3. Det tredje Argument, hentet fra de i Ingolstadt
 opfundne „skrevne Skriftemaal“, beroer paa en aabenbar
 Misforstaaelse og urigtig Oversættelse af det latinske Ord
 confessiones, som her ikke bemærker det egentlige sacra-
 mentale Skriftemaal, men kun frivillig og privat aflagte
 Bekjendelser. Ellers kunde man jo ogsaa allerede om den
 h. Augustinus sige, at han har skrevet sine Skriftemaal,
 da han har skrevet sine confessiones d. e. sine Bekjendelser!
 At nu Skrifteseglet kun angaaer det egentlige sacramentale
 Skriftemaal og ikke alle andre udenfor Skriftemaalet aflagte
 Bekjendelser, forstaaer sig af sig selv. — Det Samme gjelder
 ogsaa om hine Bekjendelser (confessiones), „Samvittigheds-
 lettelser“ o. dsl., som ere Skik iblandt Jesuiterne saavel som
 iblandt de fleste Ordenspersoner; det er nemlig reent asketiske
 Dydsmidler, som ikke have noget med det sacramentale Skrifte-
 maal at gjøre.

4. Den ondskabsfulde Paastand, at Jesuiternes Foresatte
 skulde ifølge deres Ordensregler kunne befale deres Undergivne
 selv noget Syndigt eller Utilladeligt, beviser paaah Hr. „Lands-
 bypæstens“ eller hans Hjemmelsmænds Uhyndighed i det la-
 tinske Kirkesprog, i hvilket Jesuiternes Ordensregler ere skrevne.
 Hvor der nemlig i disse Ordensregler siges, at Forstanderen
 kan forpligte sine Undergivne til Noget under en Synd (d. v. s.
 saaledes at Overtrædelsen af hans Befaling vilde i Kraft af det
 aflagte Uhyndighedsløfte være en Synd for den uhyndige Under-
 givnes Bedkommende), oversætte visse uhyndige eller ondskabs-
 fulde Oversættere denne Sætning med: „Forstanderen kan endog
 forpligte sine Undergivne til en Synd.“ — Den h. Ignatius
 af Loyola, Jesuiterordenens Stifter, siger udtrykkelig: „Overalt
 hvor det ikke er nogen Synd maa den Undergivne gjøre sine
 Foresattes Villie og ikke sin egen.“ (Cfr. Bartoli, de vita et
 moribus S. Ignatii. Lugduni 1565 I. cap. III. pag. 234.)
 Naar et nyt Meeblem skal optages i Jesuiterordenen, adspørges
 han først paa følgende Maade: „Er De villig til at adlyde
 Deres Foresatte i Gæt og Alt hvor Deres Samvittighed

ikke erkjender nogen Synd deri?" (Efr. Examen; cap. IV. § 29; fremdeles: Constitution. pars VI. c. 5; endvidere: Institut. Soc. Jesu T. I. p. 373.)

Hvad Hr. „Landsbypresten“ skriver om, at „Broderskabet til Maria's h. Hjerte“ skulde være en „Affiliation“ af Jesuiterordenen er atter ligesaa complet Nonsens som hans endnu engang fremsatte meningsløse Phrase om „Dispensation fra Skriftemaalshemmeligheden paa Grund af Jesuiternes fuldstændige Afslad“; men paa Gjendrivelse af complet Nonsens forstaaer jeg mig ikke. Hr. „Landsbypresten“ constaterer herved kun, at han endnu slet ikke har noget rigtigt Begreb om, hvad Broderskabet til Maria's h. Hjerte, Jesuiterordenen og Afslad egentlig ere; ellers kunde han umuligen skrive Sigt. — Hvad man forresten maa tænke om en Theolog, som henter sine Kundskaber fra Brockhaus' Conversationslexikon*), derom maa alle videnskabeligbannede Læsere selv dømme.

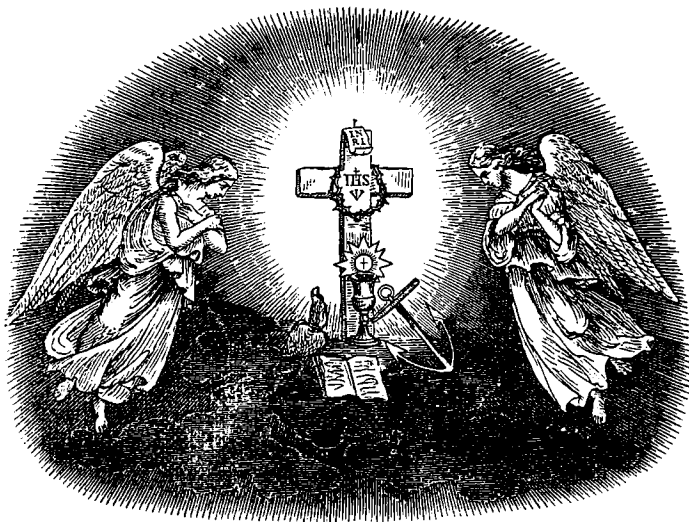
Et glædeligt Resultat har Hr. „Landsbyprestens“ nye Angreb imidlertid leveret, hvorfor jeg herved takker ham, og det er, at selv han, omendstjødnt en principiel Modstander af den katolske Kirke, er nødsaget til at anerkjende: at der hersker Enighed mellem alle Parter om, at det vilde være en svær Forbrydelse, naar en katolsk Skriftefader vilde aabenbare nogen Skriftemaalshemmelighed. Thi at godtgjøre dette, var og er mig her Hovedsagen, mod hvilken alt Øvrigt her kun er mindre væsentlige Biting.

De mange nærgaaende Personligheder imod mig, i hvilke den kongelige „Landsbypreest“ behager at udgyde sig, skal jeg nok vogte mig for at besvare. De have ildentvivel allerede dømt ham i alle deres Dine, hvis Dom overhovedet kan have nogen Betydning for mig. Desuden tilstaaer jeg gjerne, at den kongelige „Landsbypreest“ i Brugen af dette hæderlige Vaaben er min langt, langt overlegne Overmand. Og da nu især det af ham hndede Anonymitetens Skjul overordentlig letter og begunstiger Brugen af dette Vaaben imod mig, saa erklærer jeg herved slutteligen, at saalænge den kongelige „Landsbypreest“ ikke træder frem af sit Skjul, indlader jeg mig ikke mere i nogen Discussion med ham.

Kjøbenhavn, den 4de April 1861.

H. Grøder.

*) Som Hr. „Landsbypreesten“ gjentagne Gange citerer i sin Replik.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 9.

Søndagen den 5te Mai.

1861.

Indhold: Den katolske Menighed i Kjøbenhavn. — Pastor Schürhoff's Afskedsprædiken. — Kirkelige Efterretninger: Palæstina.

Den katolske Menighed i Kjøbenhavn

har i de sidste Dage af April Mnd. lidt et stort og smerteligt Tab, idet dens første Sjælesørger, Høiærværdige Hr. Pastor G. Schürhoff har forladt den for at overtage et høiere Kalb som Sogne-Dechant ved St. Johanneskirken i Osnabrück, hvortil den Apostoliske Provikar og Biskop af Osnabrück har udnævnet ham. Omendstjøndt det vistnok maa taknemmelig paastjønnes, at den Høiærværdigste Biskop ved denne ærefulde Udnævnelse af Hr. Pastor Schürhoff til et af de vigtigste og betydningsfuldeste

Embeder i hele Bispedømmet har ladet sammes store Fortjenester vederfares Ketsfærdighed, saa maatte denne biskoppelige Forordning ikke desto mindre vække den dybeste Beklagelse iblandt vor Menighed, fordi denne derved er bleven berøvet en Sjælehyrde og geistlig Fader, som neppe vil kunne fuldkommen erstattes. Af Frygt for, at disse Vinter maastee kunde ogsaa komme Hr. Pastor Schürhoff selv for Die, afholde vi os fra, her at opregne de enkelte store Fortjenester, han har erhvervet sig af vor herværende Menighed ved sin præstelige Virksomhed i de sidste otte Aar ikke alene i den umiddelbare Sjælesorg men selv ogsaa ved en fortrinlig Førelse af flere andre Forretninger i Menighedens Interesse: thi vi ere overberisfede om, at vi derved paa det Føleligste vilde saare en af Hr. Pastorens mest fremragende Dyder, hans virkelig sjeldne aldeles fordringsfrie Beskedenhed. Forresten trænge hans Fortjenester viselig slet ikke til nogen særlig Dmtale for Menighedens Bedkommende, da de ere tilstrækkelig bekendte og anerkjendte af Alle, som have Sands og Die for Bedømmelsen af det virkelige Gode og Edle. Vi vide, at Hr. Pastoren under sin 10aarige Virksomhed i Hamborg (1831—1841) saavel som under sin senere 12aarige præstelige Embedsførelse i Lübeck (1841—1853), paa begge Steder har erhvervet sig de Troendes Tillid, Kjærlighed og Hengivenhed i en ualmindelig høi Grad, og paa begge Steder har hans Virksomhed været overmaade velsignelsesrig, men hvad vi nærmest og fortrinnsviis her med Smerte ville savne, er især hiin vise og fornustige, paa en mangeaarig Erfaring grundede Bestyrelse af vor Menigheds kirkelige Anliggender, hiin Nidkjerhed i Forvaltningen af det præstelige Hyrde- og Værecmbede, hiin dybe og barnlige Fromhed og ægte kirkelige Sindelag, udsprunget af en uroffelig og levende Tro, hiin utrættelige Flid for at røgte Prædikeembedet paa en for de Troende særdeles gavnlig Maade (ved sin Ankomst hertil var Pastoren allere høit oppe i Hyrerethverne, men denne Omstændighed formindste aldeles ikke hans Iver for endnu at lære det danske Sprog til Fuldkommenhed), hans rundhaandede Offervillighed naar det gjaldt om at fremme virkelig gode og gavnlige Diemed (helst i al Stilhed og uset!), kort sagt hans hele mønsterværdige Optræden iblandt os, som vistnok endnu i den sildigste Fremtid vil sikke ham et velsignet Minde i den herværende Menighed. Ikke mindre roesværdigt var det Forhold, i hvilket han her stod til sine Embedsbrødre, som derfor ogsaa savne ham med Smerte; omendtskjønt han var deres Foresatte, omgikkes han dem stedse med virkelig broderlig Kjærlighed og lod dem aldrig føle, at de vare ham underordnede. Det er derfor en aldeles naturlig Følge af denne hans elskelige Færd, at han og=

faa stedsfe mødte en uindskrænket Hengivenhed og Kjærlighed hos disse sine Medbrødre. Kort før sin Bortgang vilde Pastoren ogsaa endnu give Menigheden et nyt Beviis paa sin trosfaste Hyrdeomsorg for dens fremtidige Vel, idet han skjenkede til Kirken en Capital af tusinde Rdlr. som „første Steen til en Opdragelsesanstalt for forsømte katholske Drengebørn,“ hvortil den ædle Giver endog knyttede det Bøfte at ville ved yderligere Tilstud i de første Aar bidrage til Capitalens Forhøielse. Hvo som kjenner de herværende Forhold nærmere, vil vistnok indrømme, at denne høihjertebe Skjænk ikke alene vidner om den høiærværdige Givers Edelmobighed, men især ogsaa om det praktiske Blik, som overalt udmærkede ham og ogsaa her lod ham netop erkjende en af Menighedens største Fornødenheder. Maatte hans smukke Exempel blive en Tilskyndelse og Opfordring for ret Mange til at hjælpe med for at muliggjøre den snarlige Opfyldelse af den trosfaste Sjælehyrdes ædle Ønske! Menigheden har fra sin Side heller ikke villet unblade at give sin elskede Sjælesørger et varigt Minde om sin taknemmelige Hengivenhed, idet den overrakte Hr. Pastoren til Afsted en kostbar og rigt forgyldt Sølvkalk med Patena (∴ Dist) prydet med den Indskrift: Admodum Reverendo Georgio Schürhoff, Pastori suo fidelis fideles oves d. d. Hafniæ. XXIII. Aprilis MDCCCLXI (∴ Til den Høiærværdige Georg Schürhoff, den troe Sjælehyrde, helliget af de Troende i Kjøbenhavn).

Hr. Pastoren modtog den med den Erklæring, at denne Foræring vilde blive et nyt Vaand, som ogsaa i Fremtiden vilde knytte ham, Hyrden, til den ham hidtil betroede Hjord, idet han vilde betjene sig af denne Kalk ved den daglige Fremhærelse af det h. Messjeoffer og saaledes ogsaa i det Fjerne dagligen under denne helligste Handling ihukomme de hans Hjerte saa dyrebare Troende i Kjøbenhavn. Mange Taarer fældedes, da den høiærv. Herre Torsdag Middag d. 25. April Kl. 1 bød os sit sidste Farvel paa Toldboden, og de bedste og hjerteligste Velsignelsesønsker af os Alle følge ham til hans fremtidige bekværlige og hæderfulde Virkefæds. Maatte Herren rigeligen engang belønne ham for alt hvad han har været os og gjort for os — for vort sande ewige Vel!

Paa vor Unmodning derom har Hr. Pastoren overladt os en Afskrift af de sidste Hyrdeord, han talte til os i Kirken Søndagen d. 21. April og som allerede have fyldt saa mangt et Die med Kjørlens og Taknemmelighedens Taarer. Vi efterkomme derfor vist mange af vore Læsers Ønske ved ogsaa her at afstrykke denne

Fr. Pastor Schürhoff's Afstedsprædiken.

Et nunc, filioli, manete in Eo, ut cum apparuerit habeamas fiduciam et non confundamur ab Eo in adventu Ejus.

„Og nu, mine Børn, bliver i Ham, for at vi, naar Han aabenbares, kunne have Frimodighed, og ikke skulle bestømmes for Ham ved Hans Gjenkomst.“ 1 Joh. II, 28.

Høitelskede i Herren! Mere end nogeninde før og paa en ganste eiendommelig Maade blev jeg i disse sidste Dage greben ved Læsningen af det Evangelium, som Kirken har udvalgt og bestemt til vor andægtige Betragtning og Overveielse paa nærværende Søndag. Det er et Afsnit af Herrens fra Hjertet kommende og til Hjertet gaaende „Afstedsprædiken“, en Deel af hine saa kjærlighedsfulde og rørende Ord, som den guddommelige Lærer talte til Sine elskede Disciple, da de for sidste Gang vare forsamlede om Ham.*) Thi i en lignende Stilling befinder jo ogsaa jeg mig idag, og en lignende Sindsstemning er det, der opfylder og gjennemtrænger ogsaa mit Indre. Denne skal jo slutte den trediveaarige Løbebane, jeg som Christi Tjener og Forvalter af Guds Hemmeligheder har tilbagelagt i de Nordiske Missioners District, denne Dag skal sønderrive det udvortes Baand, som i de otte sidste Aar knyttede eder til mig og mig til eder. Ja det er sidste Gang, at jeg seer eder samlede om mig som den mig betroede Hjord. For sidste Gang har jeg for fjorten Dage siden ført denne Menigheds Ungdom til Herrens Bord og ved Haandspaalæggelse og Salvelse udrustet en Deel af dem med den Helligaands Kraft for seierrikt at kunne stride den Kamp, der nu venter dem paa deres nye Livsvandring. For sidste Gang har jeg idag Morges ved Herrens Alter frembaaret det nye Testaments ublodige Offer fortrinsviis for denne Menigheds levende og afdøde Medlemmer, for sidste Gang staaer jeg her paa Prædikestolen i eders Midte, for at tolke eder Guds Ord og nære eders Sjæle med dette Livsens Brød; for sidste Gang skal jeg derpaa opløfte mine Hænder og nedkalde Herrens rige Betsignelse over eder og eders Fremtid. Skal jeg da først sige eder, at min Sjæl er bedrøvet? behøver jeg endnu at give eder den mundtlige Forsikring, at jeg føler mig dybt bevæget, greben og rystet ved den Tanke: Det er for sidste Gang, at du røgter dit hellige Kald i denne skønne St. Ansgari-Kirke? Al, de Baand, som knytte Hyrden til Hjorden, ere jo saa mange og stærke,

*) Dagens Evangelium er taget af Joh. XVI, 16—22: „Om en tiden Stund skulle I ikke see Mig“ o. s. v.

Hengivenhedens og Kjærlighedens, ligesom Frugtens og Betyrningens; og er en Faders Hjerter nærved at briste, naar han blot for en længere Tid skal forlade sine Kjære, hvorledes skulde det saa ikke falde mig tungt og haardt, for bestandig at skilles fra eder, fra denne Menighed, denne By, dette Land, som i disse otte Aar ere blevene mig stedske Kjærere og dyrebare!

Men det er jo Herren, Som kalder mig; thi da der fra min Side ikke var gjort det Mindste for at faae min Stilling forandret; da jeg ikke engang hverken havde tænkt eller nogenlunde kunde tænke paa det Embede, som jeg fra nu af skal forestaae, saa maatte jeg i denne Biskoppens Kaldelse erkjende Herrens Røst; jeg maatte komme til den Overbeviisning, at Solen for min Arbejdsdag i Herrens Viingaard er gaaet ned paa dette Sted, for hiinsides Havet atter at gaae op, og saaledes lader jeg da, om end med bløden Hjerter, Traaden af min Virksomhed her i Rjøbenhavn falde for at optage den paany i Øsnabrück.

Men netop fordi det idag er for sidste Gang, at jeg staaer paa denne Præbikestol som eders Sjælehjerte for at undervise og formane eder, er det mig desto mere magtpaaliggende, endnu engang i korte Træk at fremsætte hvad jeg som Herrens Sendebud har prædiket og lagt eder paa Hjerter i de henrundne otte Aar, og paa det Indstændigste at bede og besværgede eder om at blive trofaste og standhaftige i denne „sunde Lære“, idet jeg tilraaber eder med den h. Johannes:

„Et nunc, filioli, manete in Eo“ — „og nu, mine Børn, bliver i Jesus, for at vi, naar Han aabenbares, kunne have Frimodighed, og ikke skulle bestømmes for Ham ved Hans Gjenkomst.“

Men Du, guddommelige Forløser, vær Du ogsaa i denne Time os nær med Dit Lys og Din Raade. Velsigu disse mine sidste Ord, og lad dem som frugtbare Sædekorn optages og bevares af modtagelige Hjerter!

1.

Og nu, mine Børn, bliver i Ham, idet I holde fast ved Troens dyrebare Alenodie.

Uden Tro er det jo umuligt at behage Gud, og Frelseren Selv forsikrer: „Dette er det evige Liv, at de kjende Dig, den eneste sande Gud, og Den, Du har udsendt, Jesus Kristus.“ Troen, d. e. den faste Antagelse og villige Omfatning af det, som Gud har aabenbaret os i Christo, er den nødvendige Betingelse for al Frelse, Fundamentet for og Roden til al gubbehagelig Stræben og Vandel. Uden dette Lys fra oven famler Mennesket i Nat og Mørke og er værgeløst givet til Priis for

alle de Farer, som true det inden- og udenfra. Naar om Natten Stormene rase paa aaben Sø, de oprørte Bølger ombruse Skibet og kaste det som en Fjæderbold op og ned og hid og did, hvad formaaer da i et saadant Mørke al Styrmændens Kunst og Anstrengelse? Ikke anderledes er det i Aandens Rige. Naar allerede Djævelen ved helligs Dag gaaer omkring som en broglende Løve, søgende hvem han kan opsluge, hvor meget farligere og fordærveligere er da ikke hans Efterstræbelse der hvor det er Nat, hvor intet Lys fra Himmelen belyser den sandselige Lysts blinde Stjær og Bantroens og Brangtroens farlige Klipper. Derfor formaner ogsaa det sande Lys, som oplyser ethvert Menneske, der kommer til Verden: „Den, som vandrer i Mørket, veed ikke, hvor han gaaer hen; da I nu have Lyset, saa troer paa Lyset, at I kunne være Lysets Børn.“ Joh. XII, 35—36.

Dette Lys nu, som lyser i Aandens Rige, som paa denne jordiske Vandring beskytter os imod de mangfoldige Farer og veileder os sikkert, det er vor Tro, hiin Tro, som Guds Søn Selv har nedbragt fra Himmelen, hvis Sandhed Han har beseglet med Sit eget Blod og som Han har efterladt Menneskeheden som dens kosteligste Klenodie. Dette himmelske Lys har bortstræmmet Bildfarelsens og Uvidenhedens Nat, Tvivlens og Raadvildhedens Mørke, og udbredt Sandhedens og Vishedens Trøst som et Almeengode iblandt alle Menneskehedens Klasser og Stænder. Thi om end Troens guddommelige Ophavsmand og første Forkynder er vendt tilbage til Himmelen, saa har Han dog ikke overantvordet til Tilfældet og Menneskenes feilbare Fortolkning det Ord, Han bragte fra Faderen, men bevaret det uforvansket i Sin h. Kirke. Han har jo, førend Han forlod Jorden, indstiftet et bestandig vedvarende mundtligt Væremøde i Sine Apostle og deres Efterfølgere, og for at de aldrig kunde falde i Bildfarelse angaaende Hans Være har Han høitideligt lovet og paa Pintsefesten virkelig nedsendt den Helligaand, Som indtil Verdens Ende skal forblive hos dem for at veilede dem til al Sandhed. Ligesom altsaa de dengang levende Mennesker bleve af Faderen henviste til Sønnen med de Ord: „Ham skulle I høre“, saaledes ere alle de senere Generationer af Denne blevne henviste til Hans Efterfølgere og Stedfortrædere, da Han sagde: „Ligesom Faderen har sendt Mig, saaledes sender Jeg nu eder;“ „hvo som hører eder, han hører Mig.“ Kirken altsaa, den ene, hellige, katholske og apostoliske Kirke, og kun denne er det, som til alle Tider med ubedrægelig Sikkerhed siger os, hvad Kristus har lært og hvad vi have at troe, Kirken er det af Ham Selv plantede, af Apostlene vandede og ved den Helligaands Kraft i Verden høit opvokrede Træ; holde vi os til denne Kirke, da ere vi sikke paa, at vi

netop befinder os under Skyggen af Christi Plantning paa Jorden.

Nu vel, at være denne Kirkes Tjener og Dolk iblandt eder, at forkynde og indpræge eder dens Lære, at befæste og opbygge eder i den af samme bevarede christelige Tro, det har været mit Hverv og Kald i disse otte Aar. Derfor beder og formaner jeg eder idag, da jeg stilles fra eder, med Apostelens Ord: „Og nu, mine Børn, bliver i Ham,“ „holder fast ved den rette Form af de sunde Ord, I have hørt,“ og „bevarer hvad der er blevet overleveret eder.“ Lader eder ikke vildlede af Rjødets Lyfter, som ophjæde Alt, for at mistænkeliggjøre Troens Sandheder, fordi disse staae dem i Veien, lader eder ikke forblinde af Menneskets naturlige Hjermod, som kun vil lade det gjælde for sandt, som det selv formaaer at indsee og begribe; lader eder heller ikke bedaare og forføre ved Raabet af de utallige falske Propheter og affeiede Aander, som i Ord og Skrift, i Bøger og Avisblade med alle Haanens, Løgnens og Bagastelsens Vaaben drage til Feltets imod den christne Tro og fremfor Alt imod dens klippfaste Borg, den katolske Kirke! Tværtimod, jo større Farerne og jo heftigere Angrebene ere, desto fastere slutter eder til denne „Sandhedens Pille og Grundvold“, som allerede i over atten Aarhundreder uroffelig har modstaaet selv de voldsomste, bestandig paany optrækkende Storme og trøster sig ved sin guddommelige Stifters og Forsvarers udtrykkelige Forjættelse, at selv Helvedes Porte ikke skulle overvælde den.

Ja, mine Børn, bliver i Ham, bevarer Troens kostelige Aenodie idet I holde fast ved Kirken!

2.

Bliver i Ham, idet I holde fast ved det evige Livs Haab — det er min anden Bøn og Formaning til eder.

Den ved Troen oplyste Christen veed, at vi herneden ikke have noget blivende Sted, at „vi ere Fremmede og Pilegrimme paa Jorden ligesom alle vore Fædre,“ at Mennesket ikke er skabt for dette korte, hurtigt forbigaaende jordiske Liv, men for Himmelen, for Evigheden, og at han herneden ved sin Stræben og Virken skal gjøre sig modtagelig for og værdig til den Salighed, der hidsæt er tiltænkt ham. Dette antydes allerede af dets Vegemes opreiste Stilling og det opad vendte Blik, som det fremfor alle andre Jordens Skabninger har modtaget af sin Skaber; derom paamindes det bestandig ved de idelig tilbagevendende hellige Dage og Tider med deres kraftige Opfordringer til at løsrive sine Tanker og Sorger fra Jorden og at henvende dem til sit egentlige Hjem; derom faaer det den fuld-

komneste Visshed ved Apostelens Forsikkring: „Vi have her ikke en blivende Stad, men søge den tilkommende;“ „vi vide, at naar vort jordiske Huus, denne Hytte, nedbrydes, have vi en Bygning af Gud, et Huus, som ikke er gjort med Hænder, evigt i Himlene“ 2 Cor. V, 1. og ved selve Frelserens høitidelige Forjættelse: „I Min Faders Huus er der mange Boliger,“ „Jeg gaaer hen at berede eder et Sted.“ Joh. XIV, 2. Støttet og opløstet ved dette Haab vandrer den Christne rolig og freidig som en Pilegrim gennem dette Liv. Med Hjertet opad vendt, medens Haanden slyler ved Arbeidet, betragter han de timelige Goder, som han erhverver, ikke som Diemed for blot at besidde eller nyde dem, men som Midler for ved en Gud behagelig Brug af samme at forhverve sig uforgængelige Skatte og efter her at have været tro over Lidet, hiiset at kunne sættes over større Ting. Bistnok forsmaaer han heller ikke de Blomster, han finder paa sin Pilegrimsvei, men han tager sig vel iagt for, at de ikke adsprede ham eller drage ham bort fra Maalet; tværtimod, naar han glæder sig, saa glæder han sig i Herren, d. v. s. med Taffigelse imod den guddommelige Belgjører og for at qvæge og styrke sig til desto trofastere Virksomhed i Herrens Tjeneste, ihukommende Apostelens Formaning: „Verden samt dens Lyst forgaaer, men den, som gjør Guds Villie, bliver til evig Tid.“ 1 Joh. II, 15. Saaledes hendirer Hans Liv liig en klar og rolig Bæk, som selv de Trængsler og Gjenvordigheeder, der ramme Ham, ikke formaae at plunre eller forstyrre, thi i det Haab, som bejjæler ham, veed han, at „alle Ting tjene dem, som elske Gud, til det Gode,“ at netop ved Lidelser Trostfæben skal prøves og stadfæstes og at tilsidst „alle den nuværende Tids Lidelser ere for intet at regne imod den Herlighed, som skal aabenbares paa os.“ Rom VIII, 18. I dette Haab seer han rolig selve Døden lige i Dinene; thi over hans Hjertes Skatte har den jo ingen Magt. Han har stedse anseet sig for en Pilegrim paa denne Jord og nu, da han har naaet sin Vandrings Maal, seer han op til det evige Hjem og udbryder med Apostelen: „Jeg har Lyst til at vandre herfra og at være hos Kristus.“

Nu vel, at minde eder om dette Haab, at opløste eder til dette Haab, at befæste eder i dette Haab, det har hidindtil været mit Hverv og Raad iblandt eder. Derfor beeder og formaner jeg eder idag, da jeg stilles fra eder: „Mine Børn, bliver i Ham,“ holder fast ved dette det evige Livs Haab! Hvor lever der et Menneffe, som ikke haaber? Men af, der gives saa saare Mange, som ikke kjende til det rette Haab, der aldrig bekkæmmer, ikke ville vide af de Goder, som det henviser os til, og bygge deres Haab paa løs Sand istedetfor paa Klippen. Bestandig henvendte til Jorden og kun tiltrukne af det Jordiske

og Forgængelige gaae de med al deres Digten og Tragten kun ud paa at komme til Ære og Anseelse, at forsøge deres timelige Guds og at nyde Livet herneben. Forgjæves minde de regelmæssigen tilbagevendende Helligdage dem alvorligt og betydningsfuldt om det, som er oven til; forgjæves tilraaber Kirken dem atter og atter sursum corda! „opad med eders Hjerter!“ Enten see og høre de intet, eller de svare tankeløst blot med Læberne: habemus ad Dominum, „vi have opløftet dem.“ Æreslyste, Bindedlyste, Nydelseslyste, det er de Fjædre, som spænde og sætte dem i Bevægelse, skjøndt de saa tidt maae gjøre den Erfaring, at ved en saadan Stræben bliver „Diet ikke mæt ved at see og Dret ikke mæt ved at høre“, at de jage efter Sæbebobler, som i samme Dieblif, da de gribe dem, briste og kun efterlade Skum, indtil de endelig, men besvære ofte for seent, selv ere nødsagede til at bekjende: „Alt, Alt var dog kun Forsængelighed og Aandsfortærelse“; „uroeligt, o Gud, er og forbliver vort Hjerter, indtil det finder Hvile i Dig.“

Men I, mine Kjære, hænger ikke eders Hjerter ved saadant Skum og saadan Tant, sælger ikke eders Førstefødselsret for en uæsel Ret Vinser, benytter Herrens Dage for paanth at samle eders Aand fra de vanlige Sorger og Arbejder for det daglige Brød og atter fæste eders Blik paa det egentlige Maal, I skulle opnaae. Ja, mine Børn, bliver i Ham, idet I med ufortrøden Idræt søge det, som er oven til, „for at I, naar Han aabenbares, kunne have Frimodighed, og ikke skulle beskæmmes for Ham ved Hans Gjenkomst.“

3.

Et saadant Haab, fremelsket af den sande Tro, fører endelig til Kjærligheden, om hvilken Apostelen skriver, at den er den største Dygd af de tre, allerede fordi hine to uden denne enten aldeles ikke ere til eller dog ikke have det mindste Værd. Ligesom der af en sund, i god Jord liggende Rod fremvoxer Stammen med sine Grene og Blomster og Frugter, saaledes opblomstrer ogsaa i den kristelige Sjæl af den levende Tro og det rette Haab hiin Kjærligheds Frugt, om hvilken Herren siger: „du skal elske Herren, din Gud, af dit ganske Hjerter, af din ganske Sjæl, af dit ganske Sind og af alle dine Kræfter, dette er det første og største Bud.“ Alt elske Gud, det vil sige, at hengive sig til Gud og at hænge ved Ham; og at elske Ham over Alt, at hengive sig til Ham og at vedhænge Ham uden Forbehold og med alle sine Kræfter, altsaa at hellige og opoffre Gud al sin Tænkning og Følelse, sin Dnsken og Begjeren, sin Stræben og Virken, sin Gjøren og Liden til Hans Ære og Hans Navns Forherligelse paa Jorden — dette er det første

og største Gud. Naturligviis; Gud er jo det allerhøieste og elskeligste Gode, Indbegrebet af al Fuldkommenhed og Skjønhed, Kilden, af hvilken alt Godt og Skjont, som der ellers gives, oprinder og fremvælber. Hvem skulde vi altsaa hengive os til og vedhænge, hvem skulde vi stjenke vort Hjerte og dets Kjærlighed, vor Villie samt dens Kraft, hvis det ikke var dette allerhøieste og fuldkomneste Væsen? — Endydermere: Ham, den treenige Gud, er det jo, af Hvem vi have Alt hvad vi ere og eie, Som af fri Naade har skabt os til Sit Riges Børn og Arvinger, Som har baaret over med os i vor Ulydighed, opsøgt os i vor Glendighed og forbarmet Sig over os i vor Dødsnød. Er det ikke Faderen, Som, da vi havde løstrevet os fra Ham og gif den sikkre Fordærvelse imøde, nedsendte Sin eenbaarne Søn fra Himmelen til Jorden for at frelse de Fortabte? Er det ikke Sønnen, Som for at affone vor Ulydighed, Selv frembar den guddommelige Majestæt det fuldkomneste Ulydigheds=Offer og ved Sin bitter Lidelse og Død befriede os fra den forjænte evige Straf? Er det ikke Gud den Helligaand, Som igjen opløser den ved vor Adskillelse fra Gud formørkede Aand, styrker den svækkede Villie, omstaber og helliggjør det fordærvede Hjerte og atter indsætter os i de tabte Barnerettigheder? Er det ikke den Almægtige, Alwise, Algode, Som i ethvert Dieblik opholder os, beslytter os baade om Dagen og om Natten, kjærlighedsfuldt veileder os, overfører os med Goder og Gaver, fuld af Barmhjertighed forlader os vore Synder og vil føre os til et evigt saligt Liv? Hvorledes, denne uendeligt Elskende skulde vi ikke elske igjen, Ham vilde vi ikke gjerne hengive os til og hellige os med Alt hvad vi eie og formaae? Ja, udbrøde vi med Kjærlighedens Discipel, „lader os elske Ham igjen, thi Han haver elsket os først!“ i Joh. IV, 9. Men lader os elske Ham ikke med blotte søde Ord og overspændt Følelse, men i Sandhed og Gjerning. Den sande Kjærlighed til Gud aabenbares og stadfæstes fremfor Alt ved en dyb Uerfrygt for Gud og for det, som er helliget Hans Dyrkelse. For den Gud Elskende er den offentlige Gudstjeneste hellig og ærværdig saavel som dens opløstende Ceremonier og Skikke, det er ham en Lyst og Glæde at omgaaes med Gud i Bønnen, at høre og selv at tale om Guds Førelser og Velgjerninger for at vække og tilskynde ogsaa Andre til Uerfrygt, Kjærlighed og Lovpriesning eller befæste dem deri. Den sande Kjærlighed til Gud aabenbares og stadfæstes endvidere ved ubetinget Hengivelse i Hans Villie baade under glædelige og sørgelige Tilfælelser. Det Behagelige modtager den Gud Elskende med rørt Taknemmelighed imod den godhedsfulde Giver; og Lidelseskalken annammer han med rolig Underkastelse under Hans Villie, Som rækker ham den. Hans Valgsprog er overalt: Herre, hvad Du vil

og ligesom Du vil det! — Derfor er endelig det egentlige og Hovedkjendetegnet paa Kjærlighed til Gud: Overholdelsen af Hans Bud i villig og barnlig Lydigheid. „Hvo som har Mine Bud og holder dem“, siger Frelseren, „han er den, som elsker Mig“, og den h. Johannes: „Hvo som holder Hans Ord, i ham er virkelig Guds Kjærlighed fuldkommen“. 1 Joh. I, 5. Ja, i vor Gjærning og i vor Wandel maae vi lægge vor Kjærlighed til Gud for Dagen; den maa lede os i al vor Gjæren og Liden, ved vore Arbejder og Afspredelser, ved vore Glæder og Sorger.

Nu vel, at lægge eder denne Kjærlighed paa Hjerte, at vække denne Kjærlighed i eder, at befæste eder i denne Kjærlighed, det har været mit Kald og Hverv iblandt eder hidindtil. Derfor beder og formaner jeg eder nu, da jeg stilles fra eder: Bliiver i denne Kjærlighed, og voger i samme mere og mere. Men glemmer ikke: „Al god Gave kommer ovenfra!“ Beder derfor ofte og indestændigen til Herren, al Kjærlighedens Kilde, at Han vil antænde denne h. Ild i eder og udgyde denne Kjærlighed i eders Hjerter. Men fremfor Alt annammer ofte Skriftemaalets og Alterets hh. Sacramenter, thi de ere jo saa ret egentligen indstiftede af Frelseren i Hans Kirke for igjen at antænde den h. Kjærligheds udslukte Ild og at give den aftagende og hendøende ny Næring og Kraft.

Ja, det er mit sidste Ord, min indtrængende Formaning til eder: Holder fast ved eders Tro, som er et Lys paa eders Veie og en sikker Ledestjerne til det evige Liv. Holder fast ved dette evige Lys Haab, som vil vederqvæge eder under denne jordiske Vandrings Møisommeligheder og opfyldte eder med Mod og Kraft imod eders Frelses Fjender. Men fremfor Alt bevarer Kjærligheden, denne saa ophøjede og nødvendige Dyd, uden hvilken jo alle eders Rundsaber og Offere og Gjærninger og Lidelser ikke ere Andet end „en lydende Malm og en klingende Bjælde.“ Saaledes, „mine Børn, bliver da i Jesus, for at vi, naar Han aabenbares, kunne have Frimodighed og ikke skulle bestømmes for Ham ved Hans Gjenkomst!“

Jeg kan ikke stilles fra eder uden at tilføie endnu et Par Ord til Enkelte i Særbeleshed.

Til eder, kjære Børn! henvender jeg mig først; I ere jo vort Haab og vor Fortrøstning. Det Ønske og den Bøn, jeg har til eder, kan jeg sammensatte i saa Ord. Glemmer aldrig, at I i den h. Daab ere blevne helligede Gud vor Herre, at I ere Guds Børn og skulle blive det stedse mere og mere. Lad det bestandig være eders Lyst og Glæde, regelmæssigen at besøge Kirke og Skole, værer lærvillige og hørsomme imod eders Lærere, som eders nærmeste Foresatte i Guds Sted, thi „de

vaage over eders Sjæl, at de kunne gjøre det med Glæde og ikke suffende;" værer ærbødige og lydige imod eders Forældre hjemme og søger, at berede dem Glæde, og det desto mere, jo ældre I blive; værer samvittighedsfulde og gudsfrygtige hvor= somhelst I end befindes eder, og ihukommer bestandigen, at den hellige Gud og eders Skjtsengel ledsage eder overalt, høre Alt hvad I tale, og see Alt hvad I foretage eder. — Ingen Synd for Guds og Hans Engels Dine! det maa være eders bestandige Valgsprog. Stræber, efter det guddommelige Barns Forbillede, at forfremmes ligesom i Alder saaledes ogsaa i Viisdom og Naade hos Gud og Menneskene; kort sagt, gjører fra eders Side, hvad I bør gjøre, for at denne Kirkeføle steds mere og mere kan blive, hvad den skal være, et Semina= rium, o: et Plantested for et ægte kirkelig=religieust Sindelag og Liv. Jeg tilføjer med den h. Johannes: „Ingen større Glæde kan jeg have, end dette, at jeg hører, mine Børn vandre i Sandheden“. 3 Joh. 4.

Men I, mit Hjerte saa dyrebare Ynglinge og Som= fruer! alle I, som jeg i disse otte Aar paa den „hvide Søn= dag“ har ført til Frelseren i den h. Communion, o at I dog bestandigen maatte have bevaret og bevare i levende Erindring hiin saa overmaade vigtige og salige Dag, da I lovede eders elskede Frelser og Hans Kirke Standhaftighed i Tro og Kjær= lighed indtil Døden og befeglede denne Pakt ved Annam= melsen af Hans allerhelligste Kjød og Blod. Men af, jeg kan ikke forbigge for mig selv og vil ikke fortie for eder ved denne Leilighed, at nogle af dem, som dengang vare vor Glæde og Trøst, siden have betraadt og endnu vandre Veie, paa hvilke man kun med Sorg og Taarer kan see efter dem. Hvad er der blevet af de Løfter, som de aflagde, af de skjønne Forhaabnin= ger, som de dengang vakte? Alt, glemt, ødelagt og tilintetgjort er den herlige Vaarsæd! Ja, glemmende deres høitideligste Forsif= fringer, ladende Kirke og Alter bag sig, vandre de som forlorne Sønner og Døttre omkring i Verdens Orken. Desværre kan jeg ikke antage, at En eller Anden af dem idag er her tilstede. Men kunde jeg naae dem med min Røst, da vilde jeg med hele mit Hjertes Alvor og Kjærlighed tilraabe dem: O mine Børn, standser dog et Dieblit, kommer til Besindelse, og kaster et Blik tilbage! Kjende I ikke mere dette h. Steb, erindre I ikke mere eders hvide Søndag? Og nu spørger jeg: Have I da i eders Adskillelse fra Frelseren virkelig fundet den Lykke, som eders egen Lidenkab og Verdens loftende Røst foregjøgledede eder? Er eders Samvittighed endnu saa rolig, eders Hjerte endnu saa tilfreds og saligt, som dengang? Opstiger aldrig i eders Bryst en stille Vængsel efter endnu at maatte være hvad I vare i forbums Dage? O, undertrykker den ikke, denne

Hjemvee efter det tabte Børneparadis, tværtimod lader den blive ret stærk og levende, og da — op og tilbage til eders Fader, som I have forladt, til eders sørgende Moder, Kirken, fra hvilken I ere flygtede; angreer og bekjender eders Letsin- dighed, eders Wildfarelse; bønfalder om Gjenoptagelse og lover oprigtig Forbedring; som Kirkens troende og lydige Sønner og Døttre vare I jo engang gode og lykkelige, o at I dog som saadanne maatte blive det anden Gang!

Jeg kan og tør ved denne Leilighed heller ikke med Taus- hed forbigaae eder, mine trofaste og elskede Medarbeidere i Herrens Viingaard paa dette Sted! Eders nidkjære, utrætte- lige, opoffrende Stræben og Virken i det hellige os anbetroede Kald, den skal jeg nok vogte mig for at omtale her, den maa og vil Herren Selv anerkjende og belønne. Men hvad jeg føler mig nødsaget til at takke eder for, er den uskrontede Tillid, det hjertelige Venstaa, den inderlige Hengivenhed og Kjærlighed, som I uafbrudt, ja endog i bestandig høiere Grad, have viist mig ligesaa Slutningen af April 1853 indtil Slutningen af April 1861. Ja, i disse otte Aar har jeg af egen Erfaring lært at kjende og at vurdere Psalmistens Forsikring: „See, hvor godt og hvor lifligt det er, naar Brødre boe sammen i Fællesskab!“ Ps. 132. 1. Og dette venstaaelige, broderlige Samliv, hvortil jeg her er bleven vant, vil sikkerlig ikke være det mindste Savn, jeg vil komme til at føle i min nye Stilling. Lader os da, skjøndt legemligt adskilte, vedblive at være forenede i Anden, idet vi ihukomme hverandre i vore daglige Bønner og navn- ligen naar vi staae for Herrens Alter! Jeg slutter med den h. Apostel: „Min Kjærlighed er med eder i Christo Jesu.“ 1 Cor. XVI, 24.

Endelig I Alle, som ere Medlemmer af denne Me- nighed, som jeg har vogtet i disse otte Aar; det var min største Glæde, naar jeg paa Søn- og Helligdagene saa eder ret talrigt forsamlede her for at efterkomme eders Pligt som katholske Christne, det var min største Glæde, naar I flittigen kom for at annamme de hh. Sacramenter, som vi som For- valtere af Guds Hemmeligheder have det Hverv at meddele eder. Maatte de Gode og Gudfrygtige ikke aflade i deres Iver, men tiltage mere og mere, de Lunkne og Ligegyldige lade sig vække og tilsthynde til ret Iver og Alvor; hine derimod, som af deres katholske Christendom foruden Navnet, intet Andet mere have tilbage end en svag Erindring, o maatte de dog forstaae og føle Kirkens Smerte over deres Letsindighed og Wildfarelse, som jo ogsaa engang ere blevne døbte til dens Børn, maatte de, ihukommende deres tidligere Værdighed, reise sig og ile tilbage i deres Moders aabne Arme og saaledes berede den og den himmelske Fader den Glæde, jublende at kunne udbryde: Denne vor

Søn, vor Datter, var død og er bleven levende igjen, de vare tabte og ere fundne igjen. Ja, det er mit inderligste Ønske, at I Alle bestandig maae forfremmes i Herrens Tjeneste, og „at Guds Ord maae høre rigeligt iblandt eder i al Viisdom.“ Det skal jeg ogsaa i Fremtiden ikke unblade at bønfulde Gud om; maatte ogsaa I undertiden tænke paa mig i eders Bønner paa dette h. Sted, for at ogsaa jeg, naar Herren aabenbares, kan „have Frimodighed og ikke skal bestømmes for Ham ved Hans Gjenkomst.“ — Og nu anbefaler jeg Alt, hvad der er mit Hjerter dyrebart, til Dig, o Gud, fra Hvem al god Gave kommer:

Velsign Din Kirkes ypperste Hyrde, vor h. Fader Pave Pius IX., trøst, styrk og beskyt ham i de mangfoldige Farer og Storme, som hans Apostoliske Sæde i disse skjæbnsvangre Tider er udsat for. — Velsign vor nærmeste kirkelige Foresatte, den Højærværdigste Biskop Paulus, og lad hans utrættelige Anstrengelser for de ham Betroedes aandelige Velfærd i Viisdommet og i Missionerne finde den forønskede Fremgang. — Velsign vor allernaadigste Konge, Frederik VII., hvis Højhertethed Katholikerne her i Landet have at takke for, at baade de selv frit kunne bekjende deres Tro og øve deres religiøse Pligter og at ogsaa deres Præster, ikke hindrede ved kirkefjendtlige Love, kunne vogte og veilede dem efter Kirkens Grundfæstninger og Anordninger. — Velsign ham, der nu træder i mit Sted, og hans Medarbejdere, udrust dem med Viisdom og Kraft fra oven, men regjer og styr ogsaa Hjorden for at de med Glæde kunne forvalte deres vigtige Embede for den. — Velsign vor Skole, veiled ved Din Naade Lærerne og Disciplene og lad disse opvoxe til fromme, samvittighedsfulde og trofaste Sønner og Døttre af Din h. Kirke. — Velsign og vederqvæg med Din Trøst de Syge og Lidende, omvend Synderne, før de Bildfarende tilbage, ryst de Lunkne og Ligegyldige, befæst og fuldend de Gode og Trofaste og giv de Afdøde den evige Hvile. — Udghd Din naaderige Velsignelse over denne Stad, over hele Landet og alle dets Beboere, bortfjern fra dem Krig, Hungersnød og andre Farer, giv Enhver, hvad der i Sandhed er gavnligt for ham, at de Alle, „maae føre et stille og roligt Liv i al Gudsfrøgt og Erbarhed.“ 1 Tim. II, 2. — Og naar Du glæder Alle, faa unddrag heller ikke mig Din Velsignelse; tilgiv mig de mange Feiltrin og Forsømmelser, som jeg under min otteaarige Embedsførelse her har gjort mig skyldig i, og bliv mig ogsaa hiinsides Havet nær med Din Kraft og Naade. — Og saa opløfter jeg da for sidste Gang her mine Hænder og beder Dig om at stabfæste denne sidste Velsignelse, som jeg i Dit Navn lyser over denne Menighed:

Benedictio Dei omnipotentis, Patris † et Filii et Spiritus Sancti, descendat super vos et maneat semper. Amen.

Kirkelige Efterretninger.

Palæstina. Den anglicanske Propaganda. En af Journalen le Monde modtagen Beretning af 3. Febr. stadfæster Abbé Lavigerie's Meddelelser om den protestantiske Propaganda i det hellige Land. Efter først at have omtalt forskellige Forsøg paa at optjære katholske forældreløse Børn i Syrien, vedbliver Beretningen som følger: „De i Galilæa stationerede protestantiske Missionaarer have i nogen Tid sat Himmelen og Jorden i Bevægelse for deres Propaganda; de benytte rigeligt den engelske Indflydelse for at gjøre Profelyter, hvem de love virksom Beskyttelse hos de tyrkiske Autoriteter; de sidste ere særdeles tilbøielige dertil, siden de engelske Agenter vise sig ugunstige imod den franske Occupation af Syrien. Nylig opstod der Uroligheder iblandt den christne Befolkning i Nazareth i Anledning af Oprævningen af den saakaldte Conscriptiionsafgift (Militairskat), som Porten har paalagt de Christne. Protestanterne i Nazareth benyttede denne Leilighed til at udkafe deres Net og saaledes drage Fordeel af den Elendighed og Uvidenhed, hvori et vist Antal Christne af forskjellige Ritus befinde sig. Jeg maa her bemærke, at Høsten i dette Aar er ganske mislykket her. Fra Gaza indtil Tiberias hersker en formelig Hungersnød; hele Landsbyerne ere forladte af Beboerne, hvis Fleertal har søgt et Tilflugtssted i Egypten. Mange Landmænd skatte sig lykkelige, naar de kunne finde Ageren til Jøde. Paa den anden Side havde Beboerne af Galilæa hidindtil ikke betalt hiin Skat; de erklærede sig beredvillige til den personlige Militairtjeneste, men negtede at betale Skatten. De tyrkiske Autoriteter kjende de Christnes Trængsler, og alligevel fordre de nu den ovennævnte Militairskat for 2½ Aar. Enhver Mandsperson fra 15 til 60 Aar skal betale ca. 13 Frcs. For et stort Antal Familier er det absolut umuligt at hve denne Skat; nu komme de protestantiske Agenter og tilbyde sig at ville ganske eller tildeels betale for dem, men under den Betingelse, at Enhver, som denne Velgjerning bliver tildeel, skal skrive sit Navn i et Register, for at erklære og bekjende sig som Protestant og navnlig at den h. Jomfru er en almindelig Qvinde. Hvilken Forvoventhed, at ville forhæane og angribe Gudsmoderens skjønneste og ærværdigste Privilegier i hendes

eget Fædreland! En saadan Erklæring fik mange Christne til at stubse; men desværre er det kun altfor sandt, at Flere med Munden udtalte Ord, som deres Hjerte forbandede; thi Mariedyrkelsen har flaaet altfor dybe Rødder i Orienten. Især havde den anglicanske Propaganda Held med sig hos de schismatiske Grækere; nogle Katholiker af den latinste Ritus og flere Maroniter lode sig ogsaa bedaare, men Fleertallet af disse feige Christne er, takket være Franciscanermunkenes Bestræbelser, atter komne til Erkjendelse. De Christne i Nazareth ere i Raabet for at være svage i Troen og lette til (i det Mindste udvortes) at forandre deres Religion af Bindeshge eller Hevn. Tidligere Reisendes Beretninger afmale disse Christne med temmelig ugunstige Farver. Uvidenhed er maaskee Hovedgrunden til dette sørgelige Phænomen; fremdeles en stor Vedhængenhed ved denne Verdens Goder. For at udrydde Ondet i sin Rod, er det aldeles nødvendigt, at Ungdommen faaer en solid, sand christelig Opdragelse. Allerede har Forsynet tildeels afhjulpet denne Trang ved de saakaldede „Søstre af Nazareth“, som med den største Nidkjærlighed lade den h. Somfrues unge Landsmænd blive en grundig christelig Opdragelse tildeel.“

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 5. Mai. — 5. Søndag efter Paaske (Rogate). — Form. Kl. 8 og 12 stille Messie. — Kl. 10 Høimesse med tydf Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning. —
- Paa de kirkelige Bededage: Mandagen d. 6., Tirsdagen d. 7. og Onsdagen d. 8. Mai holdes foruden den stille h. Messie Kl. 6 desuden en høitidelig Messie Kl. 9; derefter læses Litaniet til alle Helgener, for ved disses Forbønner at nedfalde Herrens Betsignelse over vore Marter til Frukternes lykkelige Erivelse.
- Torsdagen d. 9. Mai. — Vor Herres og Frelseres Jesu Christi Himmelfart. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messie. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Festsandagt.
- Søndagen d. 12. Mai. — 6. Søndag efter Paaske (Exaudi). — Form. Kl. 8 og 12 stille Messie. — Kl. 10 Høimesse med tydf Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.

„Scandinaviske Kirkevidende“ udgaar hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedkommissionair, Sr. Konsthandler **C. U. Blaufensteiner**, store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglaeder; i de danske Stater paa de fgl. Postkontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

S. Trier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 10.

Søndagen den 19de Mai.

1861.

Indhold: Den katolske Kirkes Skjønhed (fortsat.) — Efterretninger: Rom. Berlin. Østerrig. Frankrig. Neapel. Syrien.

Den katolske Kirkes Skjønhed.

(Fortsat.)

Pr. Uden Tvivl gives der ikke nogen smukkere og kostbarere Prydelse for et christeligt Tempel, end Korset, hvorfør vi da ogsaa see baade selve Bygningen og alle Requisiteer i den rigeligt betegnede med dette Frelsens Tegn. Selv Præstens Dragt bærer allevegne dette Tegn, og ret findrigt bære de

Christne det som et Kres= og Brydelsestegn. Hvo som f. Ex. har udmærket sig ved Heltmod eller ved Nidkjærhed for Fædrelandets Vel, erholder et Kreskors som en Løn for og en Anerkjendelse af hans Fortjenester, og de christelige Qvinder og Somfruer pryde med Kette Hals og Bryst med Korset, for arbeidet som Smykke af ædle Metaller. Med Kette! thi ethvert reent christeligt Hjerte er jo ogsaa ifølge Apostelens Ord et christeligt Tempel og en Bolig for den levende Gud, og kan derfor ogsaa gjøres kjendelig som saadant ved det christelige Forløsningstegn.

Simon meente, at der nok var Mange, som bare Korset til Brydelse, uden nogenfinde i deres Liv at have tænkt paa dets Betydning.

Pr. Desværre! Men det er kun et nyt Beviis paa, hvor meget Opbyggeligt og Nyttigt der endog omgiver os i vort daglige Liv, naar vi kun tilbørligen ville agte derpaa og drage den rette Nytte deraf. — Men hvad nu Korsene paa Kirkevæggene angaaer, saa tjene disse ikke udelukkende til blot Brydelse, men betegne desuden netop de Steder, som ved Kirkeindvielsen ere blevne salvede med Chrisam. Der er tolv saadanne Kors, og disse blive allerede før Kirkens Indvielse malede paa Væggene og under selve Ceremonien besatte med brændende Lys.

Simon. Hvad bethyder denne Skik?

Pr. Hvad Salvingen angaaer, saa har denne den samme Grund, som Salvingen af Alteret, for nemlig at antyde den rige Velsignelse, som den christelige Menighed skal opnaae ved sit Tempel. Angaaende Korsene, saa har det i den katholske Kirke til alle Tider været Skik ved alt det, som skal velsignes og indvies, at bruge Korsets Tegn som Hedsflabet til vor Forløsning og Grundkilden til vor Lykke og Velsignelse. Da ogsaa Salvingen af Kirkens Vægge foretages i Form af et Kors, saa tjene de afmærkede Kors til at bevare Erindringen om Kirkens stedfundne Indvielse og dens nuværende Bestemmelse. Ogsaa af Lysene pleier Kirken at betjene sig ved alle sine Indvielser og Velsignelser, dels for derved at gjøre Handlingen mere høi=

tidelig og glimrende, deels for ved de brændende Kerter at findbilledliggjøre den Helligaand, Som jo er Hjerternes Lys; thi Alt hvad der bliver velsignet i og af Kirken, maa blive velsignet ved den Helligaands Naade og Medvirkning. Overhovedet gjelder ogsaa her hvad jeg allerede tidligere sagde om Bestænkelse, nemlig Salvingerne saavel som Børgningerne og de uafbrudte Bønner skulle antyde, at Kirken nu høitideligt bliver unddraget enhver verdslig og vanhellig Brug og ene og alene indviet til Guds Tjeneste; ligesom ogsaa Salvingerne med den h. Olie, de gjentagne Betegnelser med det h. Kors, Besværgelserne o. desl. blive foretagne ved et Barns Daab, for derved at antyde, at Barnets Sjæl bliver ved den h. Daab indviet til et Guds levende Tempel. Desforuden hentyde de tolv Kors og Lys til de tolv hh. Apostle, som bare Troens Lys og Korsets Seiersbanner hen overalt, i alle Verdensdele, og ved Evangeliets Prædiken af mange Folkelag, ligesom af ligesaa mange Stene, opreiste en ny aandelig Bygning, Jesu Christi stridende Kirke paa Jorden. Denne Fortolkning grunder sig paa den h. Johannes' Aabenbaring (21, 14.), hvor det hedder: „Jerusalems Muur (under hvilken her forståes den christelige Kirke) har tolv Grundlag; og paa disse er der tolv Navne for Lammet's tolv Apostle.“

Simon. Mon dermed nu den nye Kirkes Indvielse er endt?

Pr. Endnu ikke; Biskoppen vender endnu engang tilbage til Alteret, lægger fem Kors af indviet Virak, hvoraf ethvert bestaaer af fem Virakskorn, paa Alteret, og lægger over dem ligesaa mange Kors, som ere dannede af smaa Voxlys; disse blive derpaa tændte og brændte paa Alteret. Disse Lys findbilledliggjøre de Offere og Gaver, som de Troende for Fremtiden ville frembære Gud vor Herre paa dette nyindviiede Alter, men som ikke paa anden Maade kunne være Ham velbehagelige, uden ved Hans guddommelige Søns Blod, ved Hans fem hh. Wunder og ved Hans h. Kors. Navnlige skulle de smaa brændende Voxkerter henvise til vore af Tilbedelsens Aand gjennemtrængte, af Troens Lys oplyste og af den guddommelige Kjærligheds Ild brændende Hjertes, hvilke Gud jo fortrinnsviis

forlanger af os til Offer. — Er denne Ceremonie forbi, saa blive endnu engang Salvinger foretagne ved Alteret under vedvarende Bøn, og endelig ogsaa de forskjellige Alterduge velsignede af Biskoppen og udbredte over Alteret; derefter bliver da den nye Pagts hellige ublødige Offer paa høitidelig Maade fejret paa Alteret for første Gang. Fra denne Stund er nu Tempelet indviet til et Naadens Huus og en Guds Bolig, og ligesom Frelseren fordm vandrede paa Jorden og boede iblandt Menneskene, saaledes drager Han nu ogsaa ind i denne Ham indviede Bolig, og hvæler ved Sin vidunderlige Nærværelse i det høih. Alterens Sacramente iblandt Sine; Han værdiger Sig, saa at sige, at blive vor Medborger og Stalbroder, og venter her de Bødsfærdige, for at forløse dem fra deres Synder, de Svage, for at styrke dem, de Mødige og Besværede, for at vederqvæge dem.

Simon. Naar det kun maatte lykkes os, ved vort Liv og vor Vandel at vise os en saadan Medborger værdige!

Pr. Det glæder mig, at jeg hører dette Ønske udtalt af din Mund, og jeg forudsætter gjerne, at I alle nære det i eders Sjæl. Det ønskes ogsaa netop den katholske Kirke, at vi ret maatte føle os glade i og over denne vor Lykke at have Gud saa nær, og at vi uafslædig maatte stræbe efter at gjøre os værdige til denne Guds Nærhed. Netop derfor lader den sig heller ikke nøie med den blotte Indvielse af en Kirke, men kalder den ogsaa hvert Aar paany tilbage i vor Erindring ved en særegen Fest, nemlig Kirkeindvielsesfesten. Vi efterligne deri den gamle Pagt, i hvilken man ligeledes aarlig høitideligholdt det jødiske Tempels Indvielsesfest. Kristus Selv bivaanede denne Fest, som vi læse hos Joh. 10, 22; og allerede i de første kristelige Aarhundreder pleiede de Christne at fejre deres Kirkers Indvielse ved en aarlig Mindefest.

Thom. Det er uden Tvivl meget fornuftigt og smukt, naar kun de mange verdslige Forlystelser bortfaldd ved denne Leilighed til Fordeel for Opbyggelsen!

Pr. Jeg finder slet ikke noget Lastværdigt i disse, saalænge de holdes indenfor Erbarhedens og den kristelige Maade-

holdenheds Skranke. I dette Tilfælde ere de ligesaa lidt at forkaſte, ſom hine Maaltider, hvilke de forſte Chriſtne allerede i Apoſtlenes Tid holdt i ſelve Kirken og ſom kaldtes „Agaper“, d. v. ſ. Kjærlighedsmaaltider. Den katholiſke Kirke er ſlet ikke nogen Tjende af ærbare Forlyſteler; den tillader gjerne Alt, alene med Undtagelſe af Synden. Den tænker ſig ikke Gud ſom en deſpotiſk Herre, for Hvem vi maatte være bange for at viſe os glade, eller ſom en jordift Stormand, i hvis Nærværelſe Etiquetten eller den gode Tone forbyder at tage en Bid i Munden; men den lærer os at kjende Gud ſom vor kjærlige Fader, Hvem vi have at takke for alle gode Gaver, legemlige ſaavel ſom aandelige, og det er et Tegn paa Taknemmelighed, naar vi nyde dem med Glæde.

T hom. Jeg er forundret over, at høre Dem tale ſaaledes!

Pr. Jeg kunde nok finde Betænkelighed ved at udtale mig ſaaledes, derſom jeg maatte befrygte, at I med Forſæt vilde miſforſtaa mig og miſbruge mine Ord til et Skalkfejfuld for Umaaadelighed og Udføvelſe. Det befrygter jeg imidlertid ikke formedelſt eders gode Sindelag; og paa den anden Side er det mig af Vigtighed, at give eder nogen Oplyſning om den Maade, hvorpaa vi ſkulle bedømme de verdslige Forlyſteler efter vor h. Kirkes Aand. Jeg kjender ret godt de Miſforſtaaelſer, ſom ere i Omløb derom. Tjenderne af den katholiſke Kirke fremſtille denne gjerne ſom en tungſindig Forſtyrret af alle Glæder og ſom en Modſtander af al verdslig Forlyſtelse; og netop diſſe Kirkenes Tjender er det atter, ſom med en viſ Skinſyge blive forbittede, naar der engang paa en kirkelig Feſtdag viſer ſig et Tegn paa Munterhed. Ved en anden Leilighed vide de da igjen at fortælle Meget om, hvorledes den katholiſke Kirke ved Valfarter og Proceſſioner taaler Nydelſen af Spiſe- og Drikkevarer, og paa kirkelige Feſtdage tillader verdslige Forlyſteler; og alligevel er det atter dem, ſom ſiden igjen have ſaa meget at udsætte paa den katholiſke Kirkenes Bodsſtrengthed, og iſær paa Faſtebudet! De bære ſig endnu altid lige ſaaledes ad, ſom deres Forfædre, Pharifæerne, bære ſig ad, om hvem Chriſtus ſiger (Matth. 11, 18. 19.): „Da Johanneſ kom, og

han hverken aad eller drak, da hed det: Han er besat. Menneskets Søn kommer, Han æder og drifter, og det hedder: Mennesket er en Fraadser, en Viindranke, en Ven af Toldere og Syndere!" Deres sande Hensigt derved er, at gjøre den katholske Kirke mistænkt, snart paa denne, snart igjen paa en anden Maade; og medens de prise sig selv som de mest frisinbede Menneskevenner, vise de netop deri deres Mangel paa Frisindethed, at de med guaven Harm misunde Folket enhver Afspredelse, som den katholske Kirke gjerne tillader. Verden skal efter deres Mening dele sig i to Halvdele, Rige og Fattige, eller Fornemme og Lave, og medens hine forbeholde sig udelukkende den Ret, Nar ud og Nar ind at more og forlyste sig paa Reiser og ved Bade, paa Baller og i Theatre, og paa mange andre Maader, misunder man de Fattige og Ringe selv den uskyldige Afspredelse, som de engang imellem tillade sig paa en Valfartsdag eller i Anledning af en kirkelig Festlighed.

Thom. Nu, saa ondt er det vel ikke meent. De Ringe maae ligesaa godt have deres Fornøielser som de Fornemme; jeg mener kun, at de ikke maatte forbindes med den gudstjenstlige Høitidelighed, som derved meer eller mindre bliver vanhelliget.

Pr. Kun umaadelige og usømmelige Fornøielser kunne vanhellige en religions Festlighed og disse ere ogsaa utilladelige udenfor samme, medens tilladelige og med Maade nydte Afspredelser endog blive helligede ved deres Forbindelse med en gudstjenstlig Fest. Gudstjenestens Ærværdighed taber derved ikke noget, ligesom den barnlige ægte Grefrygt for vor himmelske Fader heller ikke taber noget ved, at vi nyde Hans Gaver med barnlig Taknemmelighed og Glæde. Men selve Forlystelserne og Afspredelserne vinde meget, naar vi nyde dem i den levende Bevidsthed, at vi vandre for Guds Dine, og naar vi ved forudgaaede fromme Religionsøvelser mere end til nogen anden Tid have sikket os for vor Glædes Udskielser. Eller vil maaskee en blot Fornøielsesreise være helligere og frommere, end en Reise, som tillige ogsaa er en Valfart? Er Theatret i vore Tider maaskee blevet mere uskyldigt, end det var i Forbumstid, da man benyttede det til at fremstille

Begivenheder af den bibelske Historie, for derved at forherlige og udmærke de gudstjenstlige Høitidsdage? Vor h. katholske Kirke billiger Alt, hvad der ikke er ondt, men søger ogsaa at hellige Alt og give det en høiere Indvielse, for at det ikke skal blive ondt. Man maa overhovedet ikke troe, at, naar man fortrænger sliqe Ting, som tidligere havde været forbundne med de kirkelige Fester, at der saa ikke skulde træde noget Andet og ofte noget langt Værre i Stedet for! Allerede med Hensyn til Reliquierne bemærkede jeg for eder: Naar vi ophøre at ære de virkelige Helgeners Levninger, saa ville vi snart begynde, at bevise selv Hines Levninger vor Grefrygt, som ere intet mindre end hellige. At det ogsaa i andre Ting forholder sig lige saaledes, derom lader Erfaringen os ingen Tvivl tilbage. Fordum feirede man flere religiøse Fester; i Mangel af dem har man nu skabt sig reent verdslige. Indvielsen af kristelige Templer bliver for Tiden maaskee ikke mere feiret saa høitideligt og glimrende, som forud; i Stedet derfor griber man med Begjerlighed efter enhver Leilighed til at indvie ethvert, selv det ubetydeligste Forlystelses- eller Forretnings-locale under Suns og Duns, med Spise- og Drickelag — kun ikke med nogen Bøn! Ved den hundred- eller tusindaarige Festslighed af religiøse og kristelige Begivenheder seer man i vore Dage ikke nogen stor Trængsel; men i Stedet derfor følger i Verden og paa dens Gebeet det ene 10 eller 25aarige Jubilæum efter det andet. De religiøse og kirkelige Processioner, hedder det, maa man søge at affasse; men derhos tager man ikke i Betænkning at forherlige verdslige Festsigheder ved høitidelige Optog ved Dag og ved Nat, ved Fakkels- og ved Solskin. Som om det ikke ogsaa var Processioner!

Thom. Det kan rigtignok ikke negtes!

Pr. Man kunde her overhovedet endnu tale om meget Andet af den Art. I tidligere Aarhundreder opførtes ved Processionerne endog billedlige Fremstillinger af den hellige Historie; jeg troer selv, at de i vore Dage ikke mere vilde være at anbefale, fordi man desværre mangler den barnlige Fromhed, som udbræves for at kunne opbygge sig ved Saadant. Men

hvad man paa den ene Maade har affstaffet, er kun paantø opstaaet paa en anden Maade. Carnevalet har sine Optog og billedlige Fremstillinger og Festligheder, kun tøilesløse, vanhellige, lebsagebe af Udfkeielfer og udstafferede med Daarskaber, medens de forud vare et Opbyggelsesmiddel. Helgenbillede og Crucifixer ved Vandveiene og paa offentlige Pladser ere ikke mere Mode; men i Stedet derfor vil det vel snart komme saa vidt, at vi paa enhver offentlig Plads og ved enhver Korsvei finde et Monument for en eller ander stor eller lille Mand. Seg misunder imidlertid ingenlunde den sande Fortjeneste sin Løn. Ogsaa den katholske Kirke billiger det, at vi ære dem, som ved en Opfindelse eller paa anden Maade ere blevne Verdens Velgjørere. Men det fortjener Dabel, at vi glemme det Ene over det Andet, og netop lade vore allerstørste Velgjørere, Gud, Jesus Christus, og Hans Tjenere og Sendebud, der f. Ex., som en h. Ansgarius, have udrevet os af Hedendommens Mørke og lagt den første Grund til hele vor senere sædelige Dannelse, nedsynke i Forglemmelse. — Men, for atter at komme tilbage til den Gjenstand, hvorom det her egentlig gjælder: Kirkeindvielses-Maaltiderne have sandsynlig en ganske naturlig Oprindelse, den nemlig, at der forud ved en ny Kirkes Indvielse baade kom mange Biskopper og mange Troende fra Omegnen sammen. Disse Folk maatte da efter endt Gudstjeneste naturligviis ogsaa bevertes; og saaledes opstod, ved Siden af den kirkelige Fæst, ogsaa endnu en anden, huuslig Fæstlighed. Paa Kirkeindvielses Aarsdag bar man sig da ad paa samme Maade, som paa selve Indvielsesdagen. Ogsaa kan maaffee det Evangelium, som ved denne Leilighed bliver læst under den h. Messe, have givet Anledning til denne Skik, at holde et Maaltid, eftersom der i samme berettes, at ogsaa Zachæus glædede sig høiligen og anrettede et Maaltid, da Jesus tog ind i hans Huus (Luk. 19, 1—9.). Det være forøvrigt, som det vil; naar Christne glæde sig i Herren, saa er deres Glæde ligesaa uskyldig og roesværdig som Zachæus' og Bryllups-gjæsternes i Cana, hvor Jesus Selv kom som Gæst. Ifølge

Apostelens Forskrift skulde vi indvie selv vor Spiise og Drikke til Guds Ære (1. Cor. 10, 31.).

(Fortsattes.)

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Den h. Fader; det pavelige Lotterie. Journalen le Monde tilskrives fra Rom under 9de April: „Den h. Faders Sundhed giver ikke mere Grund til Betyrninger. Hs. Hellighed vil, naar Verkliget tillader det, den 12. April begive sig til St. Agnese-Kirken extra muros, for at bivaane den h. Messse, som siden 1855 aarligen bliver feiret der paa denne Dag til Erindring om den Begivenhed (da Gulbet styrtebe sammen), som nær havde kostet Paven og hans talrige Dngivelse Livet. Paa samme Dag feirer Staden Rom Anniversariet for Pavens lykkelige Tilbagekomst fra Gaeta i A. 1850. Til Dagens festlige Høitideligholdselse have Romerne truffet ganske overordentlige Anstalter. (Zfr. nedenfor.) — For det pavelige Lotterie (til Bedste for de betrængte Embedsmænd zc.) ere allerede c. 700,000 Lodder affatte. Vertlodningscataloget omfatter over 1000 Gjenstande, som blive opbevarede hos Høstinde Borgheise. Intet vidner stærkere om de Troendes fromme Hengivenhed, end denne Samling af Gaver, som tildeels ere sendte til Rom fra Verdens yderste Kanter. Ved Siden af de kostbareste Konstrværker, Smykker af største Værdi, figurere ogsaa bestedne, værdiløse Gaver. Jeg saae et indiskt Shawl ved Siden af et Par Skospænder. Adelige Damer fra Rom, London, Paris, Dresden, Amerika zc. have sendt deres Armbaand og Diamanter, og fattige Landsbypræster sendte deres Bordservice og deres Sølvspænder. Den romeriske Adel har især givet mange og kostbare Foræringer; fattige Bønderpiger have berøvet sig deres Ørenringe, Koralhalsbaand og store Haarspænder. Med Nøvelse læste jeg følgende Ord, som Pius IX. med egen Haand havde skrevet paa en lille Bøsse med Edelstene: „Stjenket Paven af nogle fattige Bønderpiger i eet af Romagnas Diøcefer“ — og jeg tænkte derved paa det Skjærf, som nogle „Damer“ fra Bologna havde broderet til Victor Emmanuel! Til Tak sagde denne ædle „Konge-Hædersmand“ dem nogle Ord, som jeg ikke kan gjentage her. — Alle Gevinsterne ere gaaede igjennem den h. Faders

Hænder og de fleste har han paa en eller anden Maade betegnet med egen Haand. Jeg lagde Mærke til et tykt gammelt Sølv-Kommuuhr betegnet saaledes: „Uhr, som tilhørte den fattige Tjener hos en fattig Biskop,“ hvilket sagde mig, at der i denne Fattiges Hjerter ligger mere Offervillighed og Edelsind, end i alle deres, som have bidraget til de to Millioner Gevæerer for Garibaldi. Paa et lille Maleri havde Paven heftet en Seddel med den Paaskrift: „En Landmand fra Umbrien har borttaget dette sit eneste Maleri fra sin Bæg.“ Jeg vil her ikke tale om de Gjenstande, som den h. Fader selv har skjenket; dette har jeg tildeels allerede tidligere gjort. Der gives iblandt dem en Samling af smukke Kobberstik fra det pavelige Trykkeri. Paa Foden af ethvert Kobberstik har Pius IX. skrevet nogle Vers; det er Vers af den h. Skrift, som hvergang have Hensyn til den fremstillede Gjenstand. Ligeledes vilde det være for vidt, naar jeg her vilde anføre alle de Foræringer, som ere blevene indsendte ved Cardinal Antonelli og de katholske Fyrster, Marmorstatuer, Malerier af de første Mestere &c. Vidt iblandt disse rige Gaver seer man ogsaa de af Fyrstinde Borghese's smaa Børn skjenkede Gaver, og deriblandt en Kasse, som Pius IX. havde foræret dem i sine lykkeligere Dage fyldt med Bonbons. De gode Børn gibe nu Kassen tilbage, naturligviis tom, men dette Træk har dog dybt rørt mig. — Træktningen af Lotteriet skal finde Sted Christi Himmelfartsdag den 9. Mai. Den h. Fader vil til de Ikkvindende lade fordele et Kobberstik efter Overbeed, som fremstiller Jesu Himmelfart i det Sieblik, da Han siger Sine Disciple de Ord: „Pax vobis!“ Pius IX. vil under dette Kobberstik skrive nogle Ord, som autographisk skulle multipliceres.

— Festen den 12. April. Den 12. April er for alle gode Romere en dobbelt Festdag. For det Første vendte Pius IX. paa denne Dag i A. 1850 tilbage fra Gaëta til sine Stater, og for det Andet var det ogsaa den 12. April, da han i Klosteret St. Agnese udenfor Porta Pia i A. 1855 paa saa mærkbarlig Maade blev reddet ved Gulvets Sammenstyrtning uden at komme til mindste Skade. Denne Dag er altid bleven høitideligholdt paa en festlig Maade, men især iaar. Om Morgenen var der en formelig Balsart til Kirken St. Agnese; om Eftermiddagen begav Paven sig selv til St. Agnese, for der at bivaane Te Deum'et. Utallige Vogne og Fodgængere ledsagede ham. Kl. 8 om Aftenen begyndte Illuminationen af hele Staden; aldrig har den været saa storartet. Omendstjændt vistnok hele Roms Befolkning var paa Benene, for at nyde dette skønne Stuespil, hengif Aftenen dog ganske

roligt, uden de saa meget befrygtede „Demonstrationer“ — med Undtagelse af en lille Gyces ved Sapienza (Universitetet), hvor nogle faade Mennesker søgte at nedrive Guirlanderne, men strax bleve forjagne af de tilslende Gensdarmere.

— Den bulgariske Deputation hos den h. Fader. En Deel af Bulgarernes Tilbagetrædelse til den katolske Kirke paa en Tid, hvor denne i sit sfuldige Overhoved er udsat for den største Fornedelse, har ikke forseilet at vække den almindelige Opmærksomhed og især maae vi Katholiker med Glæde hilse den guddommelige Naades Virksomhed, som befrier et heelt Folk fra Schismaets Nag og synes at ville føre det tilbage til den levende Eenhed med Christi Kirke. Bulgarerne (i hele Tyrkiet 4½ Mill. stærke) bleve i A. 870 indviklede i Photius' Schisma; Tanken om den gamle Forbindelse med den katolske Kirke var allerede i længere Tid vaagnet desto mere levende hos dem, jo mere de bleve undertrykte af de græske Bisfopper (Bulgarere selv ere en slavisk Føllestamme). 2000 Bulgarer i Constantinopel underskrev med deres Præster den berømte Declaration af 23. Octbr. 1860, hvori de erklære deres Gjenforening med den katolske Kirke. Den 30. Decbr. fandt den høitidelige Overgivelse af Unions-Acten Sted for de katolske Armenieres Erkebiskop, Anton Hassoun, og den 1. Jan. d. A. talte man af de 35,000 Bulgarer i Constantinopel 4000 Uncerte, med den Bemærkning, at dette Tal vilde stige til det Dobbelte og at den katolske Kirke havde al Udsigt til at vinde mere end tre Fjerdedelen af hele Nationen. Et paveligt Brev af 21. Jan. stadfæster de til Eenheden Tilbagevendtes Ritus, Indvielser og Værdigheder; som deres Gæstlighedens Førere nævnes i Forhandlingerne Archimandriterne (Erkeabbeder) Joseph og Makaria, men ikke den bulgariske Biskop af Constantinopel, som saaledes er bleven tilbage. Den h. Fader modtog den 8. April den bulgariske Deputation, som var bleven ledsaget til Rom af Lazaristernes Superior i Constantinopel, Pater Boré. Archimandriten Joseph henvendte følgende Ord til den h. Fader:

„Helligste Fader! Vi kaste os for Deres Fødder, vi, Repræsentanterne for de uncerter Bulgarer og valgte til at aflægge Vidnesbyrd om vor oprigtige Tilbagegang til vore Fædres Tro, som fordem vare Børn af denne samme romerske Kirke og i Buggen bleve nærde med den rene Læres Melk. Saa længe vor Nation var lydige og tro under den store kristelige Families Fader, den h. Petrus' retmæssige Efterfølger, som modtog det Hverv at „vogte Lammene og Faarene“, vare vi lykkelige og overøste med aandelige Betsignelser. Men forførte ved ondt Exempel og snedige Raad til at fordrø, eller meget mere at tage os vor Arvedeel, udtraadte vi

af Familiebaandet, for at forvilde os i den fjerneste og mest øde Egn af den religiøse Bildfarelse. Al! i lange Aarhundreder bleve vi nærde med Agern d. e. med det photianiske Schismas urene Lære, og, da vi forgift af Hunger og Glendighed, tænkte vi paa vor Fader, som i Sandhed har stakt og sødt os til det kristelige Liv, og vi sagde: Lader os begive os paa Veien og opsøge ham, idet vi med Bestømmelse bekjende, at vi have syndet imod Himmelen og imod ham. Ihi, hellige Fader, vende vi atter hjem, opmuntrede ved Deres Tiltraab, ved Tilgivelsens, Kjærlighedens og Omhedens Stemme. Vi kunne kun svagt tolke vore bulgariske Brødres Følelser, som forene sig med os i den samme katholske Troesbekjendelse. Dersom endnu Nogle, af Fordom, Uvidenhed eller formedelt andre Hindringer blive staaende udenfor Porten, saa vil den Velsignelse, som De vil meddele os, ogsaa, som vi haabe, gaar over paa dem, og vi blive Alle atter een Hjerd under een Hyrde. Amen."

Den h. Fader kunde ved denne Tale ikke tilbageholde sine Taarer; da han atter var bleven Herre over sin Bevægelse, httrede han i de hjerteligste Ord sin Glæde over at see de i Kirkens Stjød tilbagevendte Bulgarer for sig. Den h. Fader underholdt sig længe med Deputationen; Hr. Boré var Tolk. Pius IX. har udnævnt Archimandriten Joseph til Patriark. Hans Indvielse til Biskop skulde finde Sted den 21. April i det sextiende Capel ved Paven selv. Rigtignok er for Tiden kun en Brøkke af Nationen forenet med Rom, men allerede dette er af stor Betydning. Ved de voldsomme Rystelser, som ikke alene forestaae det græske, men ogsaa det russiske Schisma, kan Ingen forudsige, hvor vidt en saadan Suurdei endnu kan gribe om sig.

Berlin. Den 3. April beredtes det lille Kloster af „den gode Hyrde" i Charlottenburg en uventet Glæde. Hendes Majestæt Dronningen af Preussen behagede paa denne Dag, ledsaget af Høyst Bojuslaw v. Radziwill, at glæde Klosteret med sit naadige Besøg, hvorved den høie Dame udtalte sin Tilfredshed med Huset's hensigtsmæssige Indretning og Benyttelse. Ved Slutningen af Besøget og efterat Hds. Majestæt endnu havde erkundiget sig om de Forhold, som indskrænke Anstaltens Virksomhed, behagede hun at tilgive Nonnerne saavel som Anstalten sin fremtidige Deeltagelse og Bistand. Gud gjen-gjælde en saadan Trøst og velsigne Dronningen (som er Protestant) og det kongelige Hus!

Østerrig. Keiser Frants Joseph har under 8. April underskrevet Patentet om Protestanternes statsretlige Stilling i de tydske-slaviske Kronlande, incl. Tyrol, og er Publicationen allerede paafulgt. Protestanterne ere statsretligt stillede

i alle Punkter lige med Katholikerne og i Henseende til Ordningen af deres kirkelige Forholde er der indrømmet dem en Frihed, som de ikke engang nyde i overveiende protestantiske Lande.

Frankrig. Kirkeligt Sind. Medens en ugudelig Presse i Frankrig fordobler sine Angreb paa den katholske Kirke og dens ærværdige Overhoved, medens den med gribske Hænder samler Alt hvad der synes egnet til at besudle denne Civilisationens og den sande Friheds Moders ærværdige Ansigt, protesterer hele Frankrig inod disse uværdige Forhaanelser paa en sand katholsk Maade. Ifølge Journalen Monde var paa første Paaskefag i Paris den sædvanlige General-Communion i Kathedralen Notre-Dame langt talrigere end i tidligere Aar. I to Timer uddeelte Cardinal-Erkebiskop Morlot og Jesuiten P. Felix (som ogsaa iaar holdt Fasteprædikenerne i bemeldte Domkirke) den h. Communion. Mere end 6000 Personer nærmede sig det h. Kjærlighedsmaaltid. „Da Communionen var endt — siger le Monde — besteg Cardinal Morlot Prædikestolen og holdt en kort Tale til de forsamlede Troende. Da han talte om den h. Faders haarde Prøvelser og om de Pligter, som dekaarfag paalaae alle Kirkens Sønner, opstod der en Bevægelse iblandt de Forsamlede, ligesom om man vilde forsikre Overhyrden om, at man havde begrebet hans Ord, at Alle, som vare forsamlede om hans Prædikestol, i deres Hjerte lovede at ville være Christi Statholder troe og ved alle mulige Midler bevise ham deres Tro og deres Kjærlighed.“ Der tilspies endvidere, at navnlig Mændenes Antal i Kirken var betydeligt større end i tidligere Aar. Saaledes bivaanedes f. Ex. Paaskeemandag en talløs Mængde, ligesaa mange Mænd som Qvinder, Hjemmesen i Kirken St. Sulpice. I Provindserne har det været ligesaa. „Provindsbladene — siger Union — af hvilken politisk eller religiøs Farve de end ere, bekræfte eenstemmig den Kjendsgjerning, at den h. Paaskefest allevegne er bleven høitideligholdt med en Iver, Deeltagelse og Fromhed af ganske usædvanlig Art. Aldrig har Folkets Tro givet sig tydeligere tilkjende.“ Nogle Notiser fra Provindserne maae finde deres Plads her. I Arras prædikede en Carmelitermunk i den stille Uge i Domkirken. Tilstrømningen af Mænd var saa stor, at man om Skærtorsdagen maatte befjendtgjøre, at kun de vilde faae Afgang til Kirken den følgende Dag. „Paa Langfredagen var Tilstrømningen — saaledes skriver selv et liberalt Blad — endnu større end før; hele Domkirken var proppfuld. Og hvo udgjorde Auditoriet? Mænd, kun Mænd, ikke en eneste af det andet Køn.“ Fra Nimes skriver man: „I alle Sognene vare Mændenes General-Communion

langt talrigere, end i de tidligere Aar." En Beretning fra Bordeaux siger bl. A.: „I lang Tid har Bordeaux ikke seet sin fortræffelige Befolkning feire den h. Paaskefest med en saa stor Iver.“ Fra Nantes melder en Beretning, at Stadens største Kirker ikke vare store nok til at rumme de Andægtige ved Gudstjenesten i den stille Uge og i Paaskefadagene og tilføier derpaa: „De aabenbare Sammensværgelser imod alle Rettens Principer, imod alle de store og hellige Institutioner, som endnu udgjøre vor Styrke og Nedning, have hidindtil havt et Resultat, som er Dødemet for disse forbrøderste Bestræbelser ganske modsat; thi denne Uosladelse af alle lave Lidenstaber har aabnet Dørene paa et stort Antal Mænd, Mænd, som vare slagne med Blindhed eller henfaldne til en strafværdig Ligegyldighed, men hvis Høimodighed og Retfærdighedsfølelse endelig har opvækket sig ved Synet af saa mange Skurkerier. Aldrig har den h. Fastetid baaret den kostbare Frugt af saa mange oprigtige Omvendelser i vort Sogn. Men hvad der mest har rørt dem, som Herren har givet det Hverv at føre Sjælene tilbage paa Troens og Rettens Vej, var den saa almindelig for Dagen lagte Enthusiasme, denne fyrige Iver, denne saa levende Tørst efter de af Bodfærdighedens rene Kilde hentede Husvælsker, som allevegne førte denne Mængde af troe og ivrige Katholiker til den h. Nadvere. Men sjelden blev der ogsaa fra Prædikestolene udtalt med saa stort Mod og saa megen Veltalenhed midt i en almindelig Nød mere gribende Ord, mere indtrængende Formaninger, smerteligere Prophetier, visere Raad og varmere Opfordringer til Fromhed og Troesiver.“ Hvad fremgaaer af alle disse Beretninger? Trods de Angreb, som man overalt foretager imod den katolske Kirke i Frankrig, er det vist, at denne, langt fra at tabe, vinder, og at den, til Erstatning for Forhaanelserne, daglig høster øiensynligere og talrigere Sympathier overalt.

Neapel. Protest. Pariserbladet le Monde offentliggjør en sex Spalter lang Adresse fra de neapolitaniske Biskopper til den sardiniske Regjerings Statholder, Prinds Carignan, hvori der nedlægges høitidelig Protest imod Concordatets Ophævelse og imod de øvrige af Piemont i det Neapolitaniske foretagne „kirkelige Reformere“ (Ophævelse af Klosterne, Inddragelse af Kirkegodserne, Ophævelse med Præste-Seminarierne &c.). Actstykket er dateret Neapel d. 7. Marts og undertegnet af 21 Erkebiskopper og Biskopper. De fra deres Sæder fordrevne neapolitaniske Prælater (Erkebiskopperne af Sorrento og Reggio og Biskoppen af Castellamare), som for Tiden opholde sig i Marseille, have i en Erklæring d. d. Marseille, 23. Marts, sluttet sig til denne Protest.

Syrien. Hvad søger England i Syrien? Omend-
 skjøndt de Christnes Stilling ingenlunde er sikret i Syrien,
 omendskjøndt nye og endnu værre Mordscener kunne ventes,
 saasnart Frygten for de europæiske Vaaben ikke mere holder de
 vilde Drufer og Muselmænd tilbage, saa trænger dog England
 med al Energie paa, at de siden September i Syrien staaende
 franske Tropper skulle rømme Landet, og det har kun med
 Modvillie tiltraadt Stormagternes sidste Beslutning, at Syriens
 Occupation endnu skulde forlænges indtil den 5te Juni. Den
 ved sin beundringsværdige Virksomhed i Syrien saa bekfendte
 franske Præst Lavigerie giver i en til Ami de la religion
 rettet Skrivelse Oplysning om Englands Skinsyge. Han
 siger bl. A.: England har kun eet, et eneste Formaal i Syrien:
 at lade dette katholske Folk forvinde, hvis Sympathier
 ere fængslede til Frankrig og som vi, desværre kun for et Dieblif,
 have reddet. Troe mig, det er kun Had til Frankrigs
 Indflydelse paa de saalange af det beskyttede Christne, som
 leber England; dette Had er det, som tilskynder dets Agenter
 til at benytte sig af disse arme Menneffers Glendighed for at
 kjøbe deres Tro og løsrive dem fra Kirken og saaledes stille
 dem fra os. Jeg har tilstrækkelige Beviser for Alt hvad jeg
 siger. Jeg har overalt paa Libanon truffet paa engelske Agenter,
 som opmuntrede og beskyttede Druferne og mishandlede de
 Christnes Samvittigheder; som paa den ene Side billigede de
 voldelige Forholdsregler af den tyrkiske Regjering, der paalægger
 disse saa haardt hjemsøgte og ulykkelige Christne en ny hidtil
 uhørt Skat, nemlig Conscriptionskatten, og paa den anden
 Side tilbød disse samme Christne Englands Beskyttelse og
 Skatternes Betaling, — naar de vilde blive protestan-
 tiske. Jeg har de katholske Biskopper af Sour's og af St.
 Jean d'Acres Breve for mig, som berette mig, at Tusinder af
 Troende, overvælde af Hunger og Glendighed, allerede ere
 bukkede under for disse lave og nederdrægtige Forførelseskonster.
 Selv den uskyldige Barndom har ikke fundet Naade for disse
 nedrige Profelytmagere; de have kjøbt de katholske Børn,
 og naar de ikke have kunnet kjøbe dem, saa have de stjålet
 dem ved Hjælp af løgnagtige Døfter, for at lade dem
 opdrage i Englands Religion, og saaledes en Dag at gjøre dem
 til deres eget Folks og vore Fjender. Jeg har seet alt dette
 og siger: Intet hvad jeg ikke veed og hvorfor jeg ikke har Be-
 viser, og jeg veed ogsaa, at de kun gjøre alt dette drevne af
 en Følelse af gemeen Skinsyge imod Frankrig. — Vel! lad
 Englænderne være skinsyge paa Frankrig, lad dem hade Kirken,
 jeg begriber det: Frankrig er en katholsk Magt og Kirken er
 Sandheden; men jeg kan ikke fatte, hvorledes den blinde Lidens-
 skab kan drive dem til at forlange Offeret af en halv Million

Usthyblige. Ak! dersom De som jeg havde seet de blodige Spor af disse Rædsler, dersom De havde seet, hvorledes vore Brødres Blod oversvømmede de tyrkiske Gouverneurers Paladser, dersom De havde seet disse Tusinder af Enfer, forældreløse Børn og arme lemlæstede Menneffer, som forsmægte af Hunger, saa vilde De gysse ved den Tanke, at disse Scener strax ville gjentage sig. Tyrkerne og Druserne vente paa Diebliffet, for at betale vor øieblikkelige Intervention med de Christnes Blod. Jeg er Christen, min Herre, og Præst, og gaaer kun ud fra Humanitetens, Sandhedens og Retfærdighedens Standpunkt. Nu vel, ved min Tro som Christen og ved min Tre som Præst erklærer jeg for den civiliserede Verden, for det christelige Europa, at den af England saa levende forlangte Rømning af vore Tropper vil være Signalet til de Christnes Udryddelse i Orienten."

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 19. Mai*). — Den Helligaands Nedkomst over Kirken. — 1. Pintsedag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 høitidelig Vesper=Andagt.
- Mandagen d. 20. Mai. — 2. Pintsedag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Festsandagt med Forelæsning.
- Onsdag d. 22., Fredag d. 24. og Lørdag den 25. Mai ere kirkelige Tamyrdage og derfor befalede Fastedage.
- Søndagen d. 26. Mai. — Den allerhelligste Treenhedsfest (Trinitatis Søndag). — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Festsandagt med Forelæsning.
- Torsdagen d. 30. Mai. — Christi Legemsfest (festum Corporis Christi). — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 høitidelig Procession og Høimesse. — Aften Kl. 8 Festsandagt med dansk Prædiken. — Ogsaa paa de følgende syv Dage holdes om Aftenen Kl. 8 en høitidelig Andagt til det allerhelligste Alterens Sacramente. Sidste Aften d. 6. Juni sluttes den festlige Octav=Andagt atter med en høitidelig Procession.

*) Lørdag d. 18. Mai er befalet Vigilie=fastedag.

„Scandinaviske Kirke Tidende“ udgaaer hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Hr. Kønshandler C. N. Blaufenstein, store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglæder; i de danske Ender paa de kongl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

Z. Erler's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 11.

Søndagen den 2den Juni.

1861.

Indhold: Romerske Tilstande. — Pius IX. (fortsat). — Efterretninger: Rom. Frankrig. Mexico.

Romerske Tilstande.

Den evige Stad har allerede engang i dette Aarhundrede, under Napoleon I.'s Auspicer, nydt det Slags Lykke, som man nu atter agter at berede den. Takket den af ham ydede Bestyttelse var Rom kommen saa vidt, at den høihjertebe Cagnova derom kunde give Keiseren følgende Beskrivelse: „Denne Hovedstad er siden Paven's Fraværelse en Ørken. Den har

mistet sin Souverain og med ham fyrgethve Cardinaler, de fremmede Gesandter, meer end to hundrede Prælater og en Mængde Geistlige, Græsset groer paa Gaderne. Tidligere flød der Guldb i Rom, nu seer man kun endnu sjældent noget deraf."

Men maaskee havde det franske Regimente i mange andre Henseender efterladt Erindringer om et af det fremkaldt Fremskridt? Ingenlunde! Ikke en eneste gavnlige Institution kunde nævnes, som skriver sig fra den Tid og er at ansee som indviet til Folkets Lykke. Derimod kan man opregne en heel Række af velbæbige Instituter, hvis Indkomster det napoleonste Frankrig havde confisceret og som først lidt efter lidt atter ere blevne kaldede til Live af den restaurerede pavelige Regjering.

Hvad Bedre vilde ogsaa, for kun at tale om Cet, det franske Præfect- og Maire- Væsen have formaaet at hve, end den frie Municipalforsfatning, som den mindste Landsby i de romerske Stater havde besiddet ligesaa vel som Hovedstaden? Det er ubegribeligt, at man, ved at discutere de romerske Tilstande, saa ganske forglemmer, hvorledes den ellers overalt saa høit skattede Selv-Regjering netop under den pavelige Regjering har udfoldet sig uanfægtet indtil den nyere Tid.

I enhver romersk By gives der under Forsædet af en saakaldet Gonfaloniere (Borgermester) et Raad af Eldste og et stort Raad, som frit og uhindret forvalte alle Bynaliggender. Ved Siden af disse staaer som Regjeringsembedsmand den saakaldte Governatore, som udøver Statspolitimagtens Functioner. Foruden de til communale Diemed af Menighedsrepræsentationen selv paalagte Menighedsafgifter gives der slet ingen directe Statskat. Statsudgifterne blive dækkede ved Revenuerne af Statsgodserne og ved Domaincinkomsterne, saavel som ved Salt- og Tobaksregalet. Dersom det nu er bleven anderledes, saa er det kun en Følge af de revolutionaire Begivenheder. I den Skattefrihed, som Haandværkere nøde, vare ogsaa de Fremmede deelagtige. Vi have i Rom kjendt et stort Antal bosiddende fremmede Forretningsmænd, som aldrig betale en Skilling i Skat. De hist og her forekommende Klager over høi Beskatning af Huse, Wiinbjergje v. s. v. have deres

Grund deri, at de, som føre saadanne Klager, ikke have nogen egentlig Eiendomsret til bemeldte Huse, Wiingaaarde &c., men kun staae i Forpagningsforhold; og at de for det Meste glemme dette Forhold og betragte sig som Giere og den bestemte Forpagningsafgift som en uretfærdig Beskatning.

Omnedskjøndt nu altsaa Undersaatterne selv kun bidrage Lidet til almindelige saakalbede Statsøiemed, saa gives der dog i Verden ikke noget andet Land, hvor der bliver budt det almindelige offentlige Vel saa Meget, som netop i Rom og dens nærmeste Provinds. Udmærkede Landeveie, Rigdom paa fortræffelige Vandlebninger, uforligneligt Hospitalsvæsen, Vaisen- og Hittébørnshuse, Fattigforsørgelse, Væeanstalter m. m. Men for at vise, efter hvilke storartede Planer nogle af disse Instituter ere blevne oprettede, ville vi her kun minde om, at f. Ex. Vaisenhusene i Rom ere saaledes indrettede, at deres Beboere ikke uden videre bære Præget af fuldstændig Forladthed, idet det meget mere staaer dem frit for at bestemme sig for enhver Livsstilling, og at de i selve Anstalten allerede modtage den første Veiledning dertil. Ikke saa af de største Konstuere og Lærde af enhver Art ere fremgaaede af dem, og virkelig berømte Navne kunne nævnes iblandt dem.

Ligeledes gives der i Rom endnu en anden, af det høieste Humanitetsprincip fremgaaet Indretning, hvoraf der paa andre Steder ikke engang er Spor. For alle dem nemlig, som gjerne engang ville uafbrudt hengive sig til den religiøse Besfælgelse i nogen Tid, men blive forhindrede deri ved Forretningernes og Næringsforgerernes Tryk, staaer Huset for de saakaldte aandelige Øvelser eller Exercitier aabent, hvor de i tre samfulde Uger uden Betaling blive underholdte og tilbørligen veiledede i deres aandelige fromme Øvelser. For hvor mange Tusinder har denne Indretning vel ikke allerede viist sig som den eneste frelsende Havn!

Men det er overhovedet det karakteristiske Kjendetegn paa det romerske offentlige Væsen, at det byder de sande menneskelige Fornødenheder i alle Retninger Midlerne til deres Tilfredsstillelse. De høieste aandige Nydelsers blive lige saa let

tilfredsstillende, som Mandens og Legemets Sorger afhjulpne. Følgerne heraf affpeile sig ogsaa tydeligt nok i selve Folket, som frembyder Synet af den lykkeligste Blanding af værdig Alvor og munter Livsglæde. Skarp Standsforskjel gjør sig ikke bemærkelig, eller den synes i det Mindste meget formildet ved Synet af hiin høieste jordiske Storhed, hvortil ogsaa den Ringeste kan naae, naar Dyd, Fromhed og kirkelig Viisdom udmærke ham.

Og en saadan Tilstand vover man nu at udgive for en Tilstand af uværdig Trældom og dybeste Vankundighed? Vi kunne fra vor Side kun see i denne Bestræbelse en Forvildelse af Nutidens Fremstridtsfanatisme, som forfølger enhver Orden, der fortrinnsviis bærer en religiøs Charakter, med glødende Had. Rom er altid „en Forargelse for Søderne og en Daarskab for Hedningerne.“ Men at det ogsaa er den sidste Tilflugt for den europæiske Frihed, vil snart vise sig, naar dens gjentagne temporaire Fald paany indleder det tidligere napoleonske Voldsherredømme i dets hele Udstrækning. Europa vil da blive vaer, i hvis Side den revolutionnaire Ugudelighed har stukket sit Sphd!

Da det ikke er usandsynligt, men meget mere kan forudsættes som vist, at man vil saammenholde de om denne Gjenstand ovenfor gjorte Meddelelser med de i de romerske Stater overhaandtagende Forbrydelser imod Eiendomsretten og det der fortrinnsviis herskende Røverbæsen, for deraf at drage en for den geistlige Regjering ugunstig Slutning, saa er det uødvendigt ogsaa at føre denne Ankepost tilbage til sin sande Værd og Betydning.

Hvo som for omtrent tredive Aar siden havde lært Rom grundigt at kjende, han vilde dengang vist ikke have tænkt paa, at han nogensinde skulde komme i det Tilfælde at maatte tage den romerske Befolkning i Forsvar imod Vestfyldningen for et den eiendommeligt Hang til listig eller voldelig Tilagnelse af fremmed Eiendom; thi han maatte snart vinde den Overbeviisning, at af alle kun tænkelige Feil netop denne vist allermindst

kunde hænge ved den romerske Italiener. Kun høist sjældent har man i hine Tider hørt noget om Tyveri i Rom; og gjorde ikke allerede den protestantiske Gøtthe den Bemærkning, at der selv i Carnevalstiden ved de bølgende Masfer paa Corso neppe var forekommet et Tyveri af et Lommetørklæde? Denne samme Erfaring har ogsaa vaakt alle Fremmedes Forundring ved de mange og altid talrigt besøgte Kirkehøitideligheder. Naar ikke Tyveri i Rom hørte til Sjældenhederne, kunde det vist ikke være faldet Nogen ind at smykke de udenpaa Husene og Murene anbragte Madonnabilleder med alle Slags Kostbarheder. Og hvilken Sikkerhedsvagt vilde der ikke først behøves for at beskytte de Hundreder af Kirker og deres Skatte? men i Virkelighed seer man end ikke det Ringeste til nogen saadan Vagt, omendstjøndt Kirkerne og Capellerne staae aabne hele Dagen og tidt selv om Natten.

Endnu et andet Beviis for, at Tyveri ikke ligger i de romerske Sæder, findes deri, at Laafesmedehaandværket maaskee i intet andet Land i Verden staaer paa et saa lavt Standpunkt som netop i Rom. I Rom behøvedes der for flere Aar tilbage neppe andet end en simpel Træpind for at aabne enhver Laas. Selve Huusdørene bleve næsten aldrig lukkede. Og dog er det meget rimeligt, at der paa de Steder, hvor et eller andet Onde optræder særdeles ofte, ogsaa snarest udvikler sig en tilstrækkelig Beskyttelse og Bevogtning imod det. Saaledes blive f. Ex. de bedste Laase gjort i England, fordi der bliver mest stjælet, og for Frankrigs Vedkommende kunde man af lignende Grunde forklare Overlegenheden i Behandlingen af visse Sygdomme. Men heller ingensteds rammes Tyveriet af en større Foragt end netop hos den romerske Befolkning. Naar en Romer fortæller, at Denne eller Hiin af hans Slægt eller Bekjendtskab er bleven sendt paa Galeerne, saa undlader han sikkerlig ikke strax at tilføie: „Men ikke for Tyveri! det stakkels Menneske har havt den Ulykke at stikke Een ihjel.“ Blev der Romeren intet andet Valg tilovers imellem at være mistænkt enten for Tyveri eller Mord, — han vilde uden lang Betænkning vælge det Sidste.

Rigtignok stemmer denne Skildring kun daarlig overeens med de Efterretninger, som for Tiden udbredes om de romerske Tilstande og som vrimsle af Klager over de overhaandtagende Tyverier af enhver Art. Man undseer sig ikke ved at gjøre den pavelige Regjering ansvarlig derfor og overseer ganske, at en saadan Forværrelse kun ene og alene er at tilskrive Revolutionen, ja, at den ene og alene er et revolutionairt Foster.

En ikke mindre feilagtig, paa fuldstændigt Ukjendskab til Landets Charakter beroende Mening er det, naar Røvervæsenet, saaledes som det for Tiden optræder i de romerske Provindser i større Udstrækning end andetsteds i Italien, bliver skrevet paa den pavelige Regjerings Sorgløsheds Regning. Kun den største Overladighed i Bedømmelsen kan troe, at strenge Politiforholdsregler eller Anvendelse af drakoniske Love vilde være i Stand til, for steds at sætte en Grændse for dette Onde. Under det første neapoleonske Regimente har det ikke manglet herpaa, og ikke desto mindre vare Landeveiene tidt endnu usikrere end forhen. Ingen Post kunde befordres fra en By til en anden, uden militair Vedækning, og der gaves Steder, hvor selve Indvaanerne behøvede en saadan, naar de kun vilde besøge deres omkringliggende Viinbjerge.

Det romerske Røvervæsen fremgaaer oprindeligt af ganske andre Aarsager end af Uhyten til at røbe, og det vil, eftersom disse Aarsager ere mere eller mindre tilstede, ogsaa optræde snart efter større, snart efter mindre Maalestok. Som oftest har et af Skindhge, af Brede, af Hevn, især af Blodhevn begaaet Mord givet den første Anledning dertil. Den flygtede Morder søger da et Tilflugtssted i de nærliggende og paa Smuthuller rige Bjerge. Men Hungeren driver ham da nok snart til at overvinde den naturlige Sky for Tyveri og søge at erhverve sig det Nødvendige ved Magt. Paa Skjebnecæller, som paa samme Maade og af lignende Grunde søge et Tilflugtssted for den følgende Retfærdighed, fattes det aldrig hos et Folk, hvor det varme Blod saa sjældent bliver bemestret i dets første Opbruusning. Saa snart nu flere ere trufne sammen, opgiver man det

sædvanlige Thyeri; de gaae over til større, med mere Fare forbundne Foretagender, indtil endelig en heel Bande har samlet sig, som nu føler sig og optræder som en organiseret Magt ligeoverfor den bevæbnede Statsmagt. „Skammen aftager med den vøgende Skynd“, siger Fiesco; — en lignende Bevidsthed synes at opfylde hine fra Forbrydelse til Forbrydelse fremadskridende organiserede Røverbander. Men ingen af dem har dog tilfidsst undgaaet Retfærdighedens hevnende Arm. Hvem der af dem ikke har endt paa Skaffottet, have Galeierne optaget.

At de idelig opdukke paant, lader sig, som allerede sagt, ikke forhindre ved nok saa strenge Forholdsregler. For at indsee dette, behøve vi kun at henvise til den Umage, man fra fransk Side har gjort sig, for at standse Udøvelsen af Blodheuen paa Corsica. Det hundreedaarige franske Herredømme har heller ikke frembragt den ringeste Forandring deri. Vi erindre, engang at have læst den Bekjendelse i et officielt fransk Blad, at det ikke var muligt at bringe en Jury sammen paa Corsica, som havde Mod til at udtale et „Skyldig“ over den mest overbeviste Forbryder, af Frygt for den hevnende Kugle. Men i Regelen er der heller ikke engang et Andragende paa „Skyldig“ at stille fordi man af samme Frygt endnu langt mindre vil lade sig bevæge til nogen Vidneforklaring. Denne corsicaniske Mislighed, som ikke er et Haar bedre, end Røverbæsenet paa det romerske Gebeet, bliver den franske Regjering selv ikke gjort ansvarlig for af dem, som ikke have Ord af Indignation nok imod den pavelige Regjering, fordi heller ikke den formaaer at forhindre et paa en vis Maade naturhistoriskt Onde.

Bis IX.

(Fortsat.)

Da Jesuiterne vare fordrevne fra Rom, jublede de Radikale med dæmoniisk Glæde. Et Bulværk imod deres Bestræbelser var fuldkastet. Men man søgte endmere at drage Nytte

af denne Seier. Og hvorledes? Man udsprebte den Løgn, at Paven havde ophævet Jesuiter=Ordenen, fordi den ikke mere svarede til sit kirkelige Formaal og modsatte sig Statens Reformere. Derimod erklærede rigtignok den officielle Gazzetta di Roma den 30. Marts, at den kirkelige Magt ikke havde ophævet Ordenen, men at Regjeringen havde, i Betragtning af de truende Forhold, anseet det for raadeligt, at Ordenens Medlemmer foreløbig maatte afspredes. Men hiin fordeelagtige Løgn blev ikke desto mindre udbredt i Ind- og Udlandet.

Da nu de virkelige Jesuiter vare fordrevne, angreb man andre, ikke mindre forhadte Personer, som om de ogsaa vare Jesuiter, og tilsidst var Pius IX. selv den „Jesuit“, som maatte styrtes. At bringe en almindelig Storm imod Geistligheden istand og at fordrive den ved et Slag, saaledes som Revolutionens Blodmænd ønskede det, var ikke muligt. Dertil var Folket „endnu ikke opdraget“. Man maatte blot gaae langsomt fremad og endnu skaane „de Svages Fordomme“. Ved idelige Forhaanelser vilde man skræmme de Dygtigste af Geistligheden, ved løgnagtige Bestyldninger berøve dem deres Indflydelse, og, i Fald Alt dette var forgjæves, skulde Dolken gjøre Sit. Da man kun formaade at udrette saare Lidet ved Anklager imod den romerske Geistligheds Moralitet, ophidsede man „Folket“ imod den ved at henvise til deres „Privilegier og Godser“, og betegne dem, ligesom Jesuiterne, som „Reactionaire“ og „Frihedens“ Modstandere. Til samme Tid stimlede store Bøvelhøbe sammen til truende Demonstrationer foran de endnu ikke fordrevne religiøse Ordners Huse. Selv de fra Verden aldeles affondrede Carthæusermunke bleve ikke forskaanede. Paa Klosterportene kunde man dengang ofte læse den Paaskrift: Dette Huus er „Nationalgods.“ Raabet „a basso i frati“ (s: med med Munkene!) tog sin Begyndelse. Friheden oversfred mere og mere alle Grændser. Frække Gadedrenge forhaanede endog den ærværdige Cardinal Lambruschini, og Pius IX. havde ikke mere Magt til at straffe dem. De Bedrøvede forbausedes derover, og tænkte ikke paa, at de ved deres Feighed og Uvirk-somhed selv bare en god Deel af Skylden. Ved saadanne Omstændigheder og Forhold var Jordbunden tilstrækkelig be-rebet for nu at kunne udbrede alleslags infame Bestyldninger og nedrige Insinuationer imod den h. Faber selv. Saaledes gik en romersk Dame til en Præst, da der just havde fundet natlige vilde Demonstrationer Sted i Nærheden af et Nonnekloster, hvor hendes Datter befandt sig: „Hvorledes? Kan Paven see og taale Alt dette? Det bliver stedse værre og værre; og han reformerer og reformerer uophørligen. O, jeg frygter for“ — sagde hun, idet hun saae sig omkring, som om hun frygte for at blive hørt — „Paven er maaskee“ — — Nu, hvad saa?

spurgte Præsten — „En Kjætter!“ svarede hun sagte hvistende — è forse ereticol! — Præsten forsøgte smilende at berolige hende; men det lykkedes ham ikke. „Men hans Forandringer, hans Reformer?“ — vedblev hun. — De ere af reen politisk Natur; i kirkelige Ting tænker Pius IX. som enhver anden rettroende Præst; denne Frygt er uden Grund. — „Hvem veed det?“ spurgte Damen bekymret; og med dette Chi lo sa? gif hun sin Bei. Saadanne Træk vise, hvor diabolisk Hines Fremgangsmaade var, som stode i Baggrunden og udbredte saadanne Beskyldninger. Dog i ethvert Tilfælde stadfæste de paany Christi Ord: „Ligesom de have forfulgt Mig, ville de ogsaa forfølge eder.“ —

Siden Begyndelsen af April 1848 blev Raabet efter „Kirkegodsfernes Sæcularisation“ (7: Kan) altid heftigere. Denne Tanke var jo et nyt Elysium for de dannede Patrioter. Man raabte og strev over Geistlighedens „uhyre Summer“ og Jesuiternes og andre Ordners „sfulde Skatte“. Selv da Geistligheden erklærede sig beredt til at bringe alle mulige Offere for at afhjælpe Statens finansielle Nød, uden dog at afhænde de Kirkerne tilhørende Jordegodsfer, og bød den høie Sum af 4 Millioner Scudi (ca. 7½ Mill. Rdlr.), som kun kunde tilveiebringes med store Offere, var man alligevel ikke tilfreds.

Saaledes nærmede sig Slutningen af April. En truende Gjæring gif igjennem hele Landet. Alt sympathiserede med Lombardiets Opstand. Alle liberale Blade prædikede den „hellige Krig“ imod Østerrig, imod „Barbarerne.“ „Folkets Forening“ forkyndte, at man vilde kundgjøre Paven „Folkets Billie“; at erklære Østerrig Krig — det var eensbetydende med at slutte sig til Revolutionen. Den afgjørende Time var kommen for Pius IX. Han vakte ikke et eneste Dieblif. Allocutionen af 29. April 1848 gav hans aabne Svar for den hele katholske Verden. Han udtalte sig om Pavens Grundfætninger, som stride imod enhver Revolution, erklærede urofteligen at ville holde fast ved den kirkelige Primats Principer, han omtalte Kirkestatens politiske Reformer som fremgaaede af den Stræben at ville imødekomme Folkets sande Fornødenheder saavel som ogsaa Stormagternes Fordringer og erklærede sig med Afsky imod den af ham forlangte Krigserklæring saavel som den ham tiltænkte Stilling som Præsident for den italienske Republik. Nu var Revolutionens Udbrud at vente. Om Morgenen den følgende Dag erklærede en paa Gadehjørnerne opslaaet „Appel til Folket“ uden Underskrift Paven og hans Miniistere for „Forrædere“! Men man vovede endnu ikke at foretage sig Noget imod Pius IX. selv. Smidlertid bleve de fleste Cardinaler ligejom blokerede i deres Huse af Pøbelen og af „Borgergarden“, som var et blindt

Bærktøi i Klubbernes Hænder. Det egentlige Folk skjælvede for Pius IX., men det var ikke istand til at røre sig. Det vidste kun altfor godt, hvorledes fremmede Vanditer og Dolte ventede hver den, som modigen erklærede sig for den h. Fader. Slangen snoede sig stedse tættere og tættere om det allerede for længe siden øinede og udsøgte Offer. Ikkun Trasteverianerne (Beboerne af et vist Quartier i Rom) viste endnu nogenlunde Mod, og befriede flere ligesom fængslede Cardinaler, hvoriblandt ogsaa Cardinal Lambruschini, og disse boede fra denne Tid af hos Paven i selve Dvirinalet, beredte til at staae og falde med ham. Pius befandt sig i den største Nød; hans Bødler havde ingen Følelse for ham. Han søgte Kraft i Bønnen; hans Time var imidlertid endnu ikke kommen.

Hvad der kunde foretages til en midlertidig Beroligelse af Stormen, det gjorde han. Han tillod et flere Gange gjentaget Ministerskifte, thi han troede i en saadan Situation at maatte vælge mindre Duder, for at undgaae større. Aldeles i Overeensstemmelse med sit Embedes Opgave sendte han, omendstjændt selv omleiret og betrængt af Revolutionen, en apostolisk Deleгат til Lombardiet, for at mægler Fred. Vel toge de loyale Borgere i Rom, med hvilke især Trasteverianerne forenede sig, endnu engang Mod til sig, de stormede flere revolutionaire Klublocaler og lode det for længe siden forstummede Viva Pio Nono (∴ Leve Pius IX.!) gjenlyde. Men det blev et fortvivlet Forsøg. Kjærligheden græb, Kunnsheden handlede, Trostaben skjælvede, Underfundigheden triumferede. Allerede talte man i de dominerende Klubber om Dethronisationen „af den forræderste Præst“. I den radikale Presses frivole Spotbilleder bleve hverken Pius IX.'s ærværdige Person eller Kirkens religiøse Ceremonier og dens Helgendyrkelse forstaaede. Den alt Helligt søndertrædende „Hestesod“ blev mere og mere synlig, — et betydningsfuldt Vink og Varselsraab for Alle dem, som endnu den Dag idag, da Fortsættelsen af denne Tragødie bliver spillet paa den store Verdensscene, i alle disse Bevægelser kun ville see en „Frihedens Ruus“ og „et reent politisk Projectmageri“. Denne Verdens Aand er Satan selv, saaledes belærer — Aabenbaringen os!

Den 23. Juli indtraf en Begivenhed, som fremfor Alt er stiftet til at bevise de revolutionaire Heltes Charakteerløshed. Paa denne Dag vendte nemlig 600 Mand, som vare dragne ud i den „hellige Krig“ imod Østerrig, men foruden nogle Røverier imod Romagnaens værgeløse Landsbybeboere ingen Heltegjerninger havde udført, tilbage til Rom, og bleve, omendstjændt de paa en stammelig Maade havde maattet strække Gevær i Vicenza, efter forudgaaet Opfordring af det revolutionaire „Senat“ høitideligt modtagne af dette og den „gesinnungstüchtige“

Pøbel udenfor Porta del popolo. Men da de havde maattet aflevere alle deres Vaaben til Østerrigerne, og uden saadanne dog ikke godt kunde holde deres Indtog i Triumph som Seierherrer, som Senatet havde anmeldt dem, saa sendte man dem Geværer nogle Mtil imøde, med hvilke de da under den mest storartede Pomp holdt deres Indtog i Rom. Disse feierfrøede Helte valgte Jesuiternes Ordenshuus til deres Qvarteer.

Midt i denne Forvirring, da Terrorismens Tyranni beherskede Alt, viste Pius IX. en urokelig Fasthed, og godtgjorde, at christelig levende Tro og sandt Heltmod gaae Haand i Haand. Med den mest uforsærdede Frimodighed fordoimte han aabent de nye Philanthropers (Folkets Lykkeligjørerers) Theorier. I denne Henseende er en af ham i August 1848 i nogle Cardinalers, den samtlige Hofstats, flere Geistliges og næsten den hele revolutionaire romerske „Borgergardes“ Nærværelse holdt Tale vigtig, som vi derfor vilde meddele her i Udtog. Det var paa den h. Joseph af Calasanza's Festsdag, da den ærværdige P. la Nuzza's Saligerklærings-Bulle blev oplæst. Efter Publicationen talte Paven fra sin Throne med sin sonore Stemme saa høit og kraftigt, at han vel kunde forstaaes af alle Forsamlede, følgende Ord: „Desværre hører man prædike om Italiens Frihed og Uafhængighed. Men fra hvem have vel disse Prædikanter deres Sendelse? Fra hvem, spørger jeg, er deres Mission? — Fra Helvede! — Ja, jeg veed det godt, hvad de stræbe efter, hvad de have isinde! De vilde gjerne forplante Bantroen og Hæresiet ikke blot til vor Hals, men endog hertil, til Christenhedens Centrum; denne Apostelfyrsternes hellige Stol, den vilde de gjerne kuldkaste. Jeg veed det. Paa mit Bord har jeg Documenter liggende for denne Paastand. — Men Den, som har sagt: Tu es Petrus et super petram aedificabo ecclesiam meam (∴ „du er Petrus, og paa denne Petrus vil Jeg bygge Min Kirke“), Han lever endnu, Han har endnu ikke skilt Sig ved Sin Almagt; Helvedes Porte kæmpe forgjæves. Non praevalent, har Han sagt, — hører I det? — non praevalent adversus eam (de ville ikke faae Overhaand over den)!“ — En hellig Bredes dunkle Farve viste sig i hans ædle Ansigtstræk, og i livlig Bevægelse slog han med Haanden paa sin Stols Læne, idet han med stedse stigende Kraft udtalte disse sidste Ord. Alle bleve rystede. Borgergardens Officerer stode ligesom forstenede. Paven havde talt. Saadanne Tanker, saadan en Kraft og Bestemthed havde de ikke mere ventet sig af Pius IX. Med et alvorligt, næsten truende Blik, som man aldrig før havde seet paa ham, gik han bort. Man skulde have troet, at der var opstaaet en af de gamle Profheter, for at tordne den ugubelige Slægt sin Utafnemmeligheds Skjændsel og sit Forehavendes Daarstab ind i dens bedøvede

Samvittighed, og at forkynde den forhaandede Guddoms Straffedomme. Saaledes og ikke anderledes kunde den store Leo, saaledes den mægtige Gregor VII. have talt.

Pius IX. havde sat sig op imod Revolutionens Storm. Dette bragte dens Raseri til at svulme mere og mere op, indtil endelig det voldsomme Udbrud maatte stee. I Begyndelsen af August fattede man den Beslutning, at overfalde Quirinalet (Pavens Bolig), at afvæbne Schweizerne (Pavens Livgarde) og at bringe Paven til Lateranen, for der, fjernet fra al Regjering, at bevogte ham som en Fange. Alle Bedresindede kom ved denne Efterretning i Angest og Skræk. De lukkede deres Boutiker og Værksteder og trak sig tilbage i deres Huses Indre. Alt syntes allerede tabt; hvem der vilde holde med Paven, hed det, skulde straffes som Højforræder. Medens en lille Skare af modige Mænd havde været tilstrækkelig, for at afsprede denne Vand, trak de feige og raadvilde Conservative sig tilbage, og overlode i panisk Skræk deres og Pavens Dødsfjender Skuepladsen. Paven selv havde faaet Nys om Planen. Men Gen skjælvende ikke — og det var Pius IX. Om Morgenen paa den frygtede Dag begav han sig tilfods i simpel Paaklædning, og kun ledsaget af to Prælater til et Kloster af Kapucinerinder, i hvis Kirke han feirede det h. Messesoffer og medbeelte flere Andægtige den h. Communion. Som en Løbeild gik Efterretningen herom igjennem Staden. I mindre end en Time havde Tusinder flokket sig om Pius IX., og Revolutionsheltene vovede ikke, at forgribe sig paa Paven. Folkets Mængde ledsagede ham tilbage til Quirinalet. Bærgeløs men modig var han traadt Faren imøde, hans blotte Syn havde for denne Gang fjernet den. Men hvilket Martyrium maatte det være for en saa ømtfølsende Natur, som Pius IX.'s, saaledes under idelig Livsfare, Dag og Nat at vente det Skrækkeligste og at kæmpe med sine Fjender. Hans søvnløse Nætter gjorde ham til et sandt Billede af Frelseren i Gethsemani. Dog „Langfredagens“ Mordstrig skulde snart paafølge! Sidste Gang før Novemberkatastrophen havde de Bedresindede tilkraabt deres Overhyrde og Konge deres begejstrede „Hosianna“.

(Fortiættes.)

Rirkelige Efterretninger.

Rom. Hvorledes Baverne øve Taknemmelighed. Kong Frants II. af Neapel opholder sig endnu i Rom. I Cavour's Time er som bekendt Kongens Ophold i Rom en Fare

og Hindring for Italiens Eenhed. Naturligviis! Frants II. er Skyld i Neapolitanernes Had imod Piemont; han er Skyld i de tallose Henrettelser og Fængslinger, som Piemont maa foretage: al Ulykke kommer netop kun fra Kongen af Neapel! Keiser Napoleon gav derfor for nogen Tid siden sin Gesandt i Rom, Hertugen af Grammont, Befaling til at gjøre Reclamationer hos den h. Stol imod den kongelige Families længere Ophold der. Den tjenstfærdige Gesandt begav sig ufortøvet til Cardinal Antonelli og udrettede sit Hverv. Cardinalen svarede ham omtrent Følgende: „Herr Hertug, jeg har forudsæet, at De vilde paatage Dem en saadan Mission, og jeg har derfor ogsaa i Forveien allerede indhentet den h. Faders Befalinger desangaaende. Den h. Fader paalægger mig nu at give Dem et absolut Afslag paa Deres Forlangende og tillige at meddele Dem hans Grunde dertil. Den første af disse Grunde er Taknemmelighed imod det souveraine Huus af Neapel, som i 1848 og 1849 aabnede ham et Tilflugtssted i Gaëta. Den anden Grund er Pabens Charakter som Christenhedens fælles Fader, som gjør ham det til Pligt at antage sig de Undertrykte og fremfor Alt at yde dethroniserede og ulykkelige Fyrster Gjestevennskab. De maa, Herr Hertug, erindre Deres Keiser om, at hans egen Familie og han selv har lært Pavernes, Pius VII's og hans Efterfølgers Edelmødighed at kjende, dengang da Keiser Napoleon den I's Fald lukkede det øvrige Europa for dem.“ — Da Herr de Grammont ikke oplyste med at overhænge Cardinalen med sine Forestillinger, sluttede Cardinalen Samtalen med de Ord: „Vi kunne nu endog ikke blive enige i dette Punkt. Henvend Dem til Kongen af Neapel selv, hvis De synes saa.“ Hertugen begav sig nu til Frants II., men fik ikke Audients; da han nu spurgte Huushovmesteren, Fyrst Rufano, om Kongen snart tænkte paa sin Afreise, fik han til Svar, at Frants II. just havde leiet en Villa i Albano (i Nærheden af Rom) og tænkte at tage et Sommerophold der i tre Maanedes.

Frankrig. Kirkens Fremskridt. Hvorfor ere de Døde vrede paa Kirken? Fordi den altid bliver frugtbarere under Dødsstøtens Slag! Biskop Dupanloup opregner Kirkens Fremskridt i Frankrig siden dens tilshueladende Tilintetgjørelse i Begyndelsen af dette Aarhundrede saaledes: „I mindre end 50 Aar har den atter gjenoprettet alle sine Templer, 60,000 Kirker. Under den voldsomste Modsigelses Tid har den aabnet, udstyret og befolket 300 store og smaa Præste-Seminarier, Helligdommens Planteskoler. Trods Tidsalderens Fordomme har den atter opvakt de gamle Ordens-Samfund af den h. Benedict's, den h. Bruno's, den h. Bernhard's, den h. Franciscus',

Dominicus', Ignatius', Johan af Korset's og Theresia's Disciple i deres oprindelige Aand. Den har fremkaldt Foreningerne af St. Sulpice, af St. Lazarus, af den Helligaand, af de fremmede Missioner, af Dratorianerne og af den h. Johan af Guds Brødre og udbredt 8000 Skolebrødre til gratis Opdragelse for fattige Børn. Den har grundlagt nye Ordener, hvis Iver ikke staaer tilbage for de ovennævntes, saafom Maristerne, Oblaterne af Marseille, Barmhertighedens Fædre, stiftede ved den ærværdige Abbé Manzoni og Herr Zanoni, Præsterne af Picpus og Maria's Hjerte, ikke at tale om de mange Missionsforeninger, som forkynde Evangeliet i vore biskoppelige Sogne. Fremfor Alt har den paa en mere omfattende Maade end nogenfinde før, forenet Congregationerne af Qvinder, som indvie sig til Contemplationen, Børneopdragelsen, Fattig- og Sygepleien og forestaaes af 10,000 Søstre af den h. Vincents af Paul, hvis Offervillighed bliver priist og velsignet af næsten alle Jordens Ulykkelige. Over alle disse Institutioner, gamle saavel som nye, hviler Guds Aand paa en Maade, at de vise sig mere blomstrende i vore Dage, end i noget andet christeligt Aarhundrede. Ved Frankrig, at det idag indslutter i sig mere end 100,000 Somfruer, som opdrage Folkets smaa Børn, og hvert Dieblit godtgjøre Kirkens Hjerte og ømme Følelse for dens Børn? Denne storartede Opoffrelse for det kirkelige virksomme Liv gjør intet Skaar i det contemplative. Den h. Frants af Sales', den h. Ursula's, Calvariebjergets, den h. Theresia's Børn, de Frankrig saa dyrebare Carmeliterinder, Marissinderne og saa mange andre, som indvie sig til det bestuelige Liv, ere talrigere end nogenfinde før. Til ingen Tid har paa disse Steder for religiøs Afsondring fra Verden, hvor Frelseren har taget troe, hengivne Sjæle under Sin Beskyttelse, og hvorfra man i det Hjerne hører Sang, Bøn og fromme Suk for Synderne, til ingen Tid har det religiøse Liv viist sig renere, Spørgelsen strengere og Bønnen inderligere. De bede for Verden, redde den i det nittende Aarhundrede ligesaa vel som i det syttende. — Denne Kirke i Frankrig bærer en saadan Livskraft, en saa gennemgribende Frugtbarhed i sig, at næsten alle dens Foreninger, neppe traadte i Live, vinde Universalitetens glørrige Præg. Af Kirken i Frankrig er fremgaaet den vidunderlige Forening for „Troens Udbredelse“, som har udbredt sig til Jordens yderste Grændser, og hvoraf atter er fremgaaet den „hellige Barndoms“ Forening. De rige Midler, som den sætter i Omløb ved disse Foreninger, tilflyde dens talrige Missionairer, de talrige Legioner Apostle, iblandt hvilke den allerede tæller saa mange Blovindere, hvorved den da yder den h. romerske Kirke den dobbelte Tribut af sit Guld og af sit Blod for den katholicke Evangelisations store Værk.

Den, Kirken i Frankrig, er det, som i nogle unge Studerendes Hjerter, som den havde raft den første h. Communion, tændte Tanken om at grunde hiin usforlignelige Forening „den h. Vincents af Paul's Conferentser“ og hvorfra hundrede andre Foreninger til den virksomme Kjærligheds Dvæle for at afhjælpe Trang og Elendighed, ere fremgaaede, saasom Foreningen for Krigsfolk, den h. Frants Xaver's Forening for Arbeidere, Foreningen for Læredrenge, Skytssamfundet for Børn, den h. Families Forening, den h. Frants Regis' Forening til Christianisering af det ægtefabelige Samliv. — Det lader sig ikke negte, at man i alle Aarhundreder har mødt christelige Dvinder, som have sjenket de Fattige deres Guld og deres Hjerte; derimod have Mændene sjelden gjort Andet, end at aabne deres Pung og bortgivet deres Sølv. Nu, under den h. Vincents af Paul's Banner, aabne, hengive ogsaa disse deres Hjerte. De see den Fattige i Diet, trænge ind i hans Fornødenheder og hans Elendighed; de afhjælpe, aue den; de lide hans Smerte med ham, astørre hans Taarer, de vide i fornødent Tilfælde ogsaa at græde med ham. Vignende have de foregaaende Aarhundreder ikke at opvise. For Tiden blomstre disse den h. Vincents af Paul's Conferentser i alle fem Verdensdele. — Raster man et Blik paa disse Nutidens vidunderlige Fremtøninger, saa kan man, trods alle Diebliffets Farer, ikke opgive trostende Forhaabninger, og man føler sig tvungen til at udraabe: „Nei! Frankrig er ikke forladt af Gud! Frankrig tør bekjende: selv i den værste Tid har Gud altid ladet mig see et gunstigt Tegn — Signum in bonum.“

Mexico. Kirkens Forsølgelse. Som allerede meldt, har Miramon, hidtilværende Præsident for Mexico, maattet ligge under for de Radicales Fører, Suarez. Neppe kommen til Magten, har nu dette røde Parti, som overalt, hvor det vinder Overhaand, ført sit første Slag imod den katholske Kirke. Den pavelige Nuntius, den 70aarige Erkebiskop af Mexico og tre andre Biskopper ere blevne landsforviste, Ordensselskaberne ere opløste og deres Gudsfer confiscerede. Om de nu til Herredømmet komme Demagoger bemærker et Blad i New-Orleans Følgende: Demagogerne i Mexico vedblive at udøve deres Heltmod imod Præster og Nonner. Det nye mexicanske Regjeringsblad udtaler sig i sit Nummer af 15. Febr. paa følgende trostlydige Maade om Præste- og Nonneforsølgelsen. „Forsølgelse, saaledes hedder det, bleve Nonnerne i visse Klostre forflyttede til andre Klostre, for at udføre Regjeringens Anordninger, ifølge hvilke de Gudsfer, som man kalder Kirkegudsfer, vare i Overeensstemmelse med Lovene erklærede for Nationalgudsfer. Regjeringscommissairerne viste ved denne Velighed

megen Fasthed, men opfyldte tillige deres Bligt med alle de Hensyn, som man skylder Nonner. Forflyttelsen gik for sig om Natten for at undgaae al Ophidselse, og Sagen endtes i al Roklighed. Paa denne Maade bleve 13 Kloostere tømte og kunne nu stilles til Salgs. — Det nævnte Blad bemærker hertil: „Heri lyver hiint Blad. Sandt er det, at Nonnernes Fordrivelse skete ved Nattetid. Man havde i Forveien sluttet alle Hygterne paa Gaderne og gjort Alt for saa meget som muligt at skjule Sagen. Men sandt er det ogsaa, at Nonnerne ufornodende bleve overfaldne om Natten og paa en brutal og skamløs Maade fordrevne fra deres Kloostere. Hele Befolkningen var oprørt over dette Optrin; Folket sammenrottede sig, det kom til heftige Optrin og der flød Blod. Naturligviis blev dette Opløb lagt Præsterne til Last! Imidlertid vedvarer Plyndringen af Kloostere og Klosterkirker. Finantsministeren røvede med væbnet Haand de Edlestene og Kostbarheder, som befandt sig i Capellet Notre-Dame-de-los-Remedios. Desværre havde Geistligheden saa liden Anelse om de Radicales Ondskab, at den i de fleste Kirker ikke havde truffet Anstalter til at beskytte eller skjule Kostbarhederne for Røverne. Desuagtet bleve mange Privathuse gjennemsgt, fordi man troede Kirkeskatte skjulte i dem. Alting ligger endnu stille: Handel, Agerdyrkning og Industri. De Radicales Regimente kan ikke vare længe. Men til at ødelægge hører der fort Tid, og dersom Gud ikke fjerner dette Tugteriis fra Mexico, vil man om kort Tid kun finde Ruiner. Saaledes forbedre Demagogerne Folkenes Skjebne i Amerika, ligesom i Europa. Deri ligne de overalt hyerandre.“

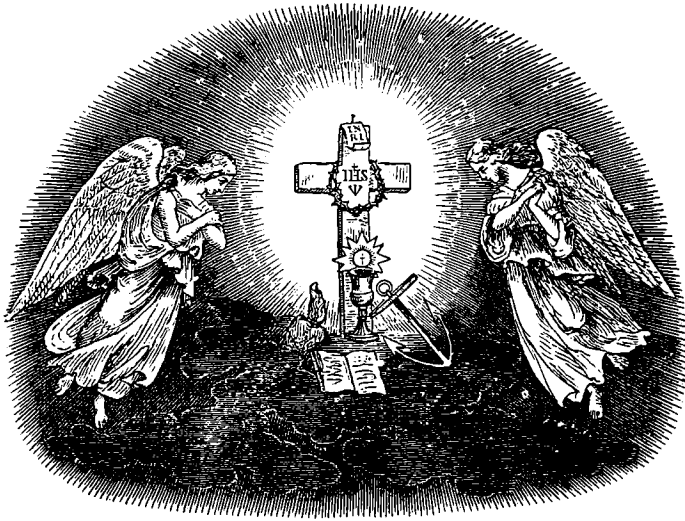
Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 2. Juni. — 2. Søndag efter Pintsfe. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messer. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Aften Kl. 8 høitidelig Octav-Andagt. Samme Andagt holdes ogsaa de følgende fire Aftener og paa den sidste Aften med Prædiken og Procession.
- Søndagen d. 9. Juni. — 3. Søndag efter Pintsfe. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messer. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt til Dypnaelse af en salig Død.

„Scandinaviske Kirkesidende“ udgaaer hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Sr. Konsthandler C. N. Blaufenstein, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de kongl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet; enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

E. Frier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katholske Christne.

9de Aargang.

Nr. 12.

Søndagen den 16de Juni.

1861.

Indhold: Den katholske Kirkes Skjønhed (fortsat). — Belgjørenhed. — Kirkelige Efterretninger: Rom. Berlin. Köln. England. Irland. Frankrig. Italien. Venedig. Neapel. Sardinten. Turin. Constantinopel. Syrien. Sydamerika.

Den katholske Kirkes Skjønhed.

(Fortsat.)

Simon. Kirkeindvielsesfesten er altsaa en Gjen-
erindring om hiin Dag, da Kirken engang blev indviet af Vi-
skoppen og for første Gang tagen i Brug?

Pr. Ja, den er; og denne Erindring skal hvert Aar op-
muntre os til ny Taknemmelighed for, at vi ere saa lykkelige

at besidde et Herrens Tempel i vor Midte, samt opfylde os med ny Vrefrøgt for Guds hellige Tempel. Derfor bliver paa denne Dag, ligesom paa selve Indvielsesdagen, som Epistel i den h. Messe læst et Stykke af den hemmelige Aabenbaring (21, 2—5.), hvor den h. Johannes siger: „Sag saae det nye Jerusalem (o: den christelige Kirke), at sænke sig ned af Himmelen fra Gud, og hørte en Røst, som sagde: See, Guds Paulun iblandt Menneffene! Han vil boe iblandt dem og de skulle være Hans Folk.“ Og i Festdagens Evangelium høre vi hine Ord, som Christus engang henvendte til Zachæus (Luc. 10, 5.): „Idag bør Jeg blive i dit Huus.“ — Hvor meget hade vi ikke Aarsag til at bevise vor Taknemmelighed for Besiddelsen af et Guds Tempel! Hvor mange Menigheder maae ikke ogsaa endnu i vore Dage, ligesom i den første christelige Tid, tage til Takke med en Sal, eller endog med et tarveligt indrettet Skuur; hvor mange have ikke hverken Tempel eller Gudstjeneste, og maae gaae mange Mile langt, for at bivaane det h. Messesoffer, høre Underviisningen i Christendommen og annamme de hh. Sacramenter; ja mange Egne have ikke engang det, men kun een eller to Gange om Aaret kommer der en Præst langt borte fra til dem, for at meddele dem den hellige Religions Trøst, og saa ere de igjen aldeles forladte for lang Tid. Skam for den Christne, som har en Kirke i Nærheden, og ikke derved føler sig tilskyndet til at besøge den ret ofte, eller som ikke ved sin Opførsel der beviser, at han veed at skatte den Velgjerning, at have et christeligt Tempel i Nærheden! Guds Søn er for vor Skyld kommen fra Himmelen ned paa Jorden, og Mange af dem, som Han har forløst, ere altfor magelige til, af Kjærlighed til Ham kun at gaae fra deres Bolig til Kirken! — Imidlertid er den katholske Kirke endnu paa ingen Maade tilfredsstillet, naar vi kun ikke forsømme dette; men vi skulle desuden ogsaa søge at opnaae alle de velsignelsesrige Frugter, som et christeligt Tempel i vor Midte kan have for os, og netop det er især den rette Maade, at vise os taknemmelige for Besiddelsen af et saadant. I den allerede anførte Festdags = Epistel hedder det videre: „Enhver Taare vil Gud aftørre af deres Dine; Døden

skal hdermere ikke være, heller ikke skal der være Sorg eller Plage og Smerte." Disse Ord have rigtignok nærmest Hensyn til den tilkommende Salighed; men de gaae i en vis Forstand ogsaa allerede i Opfyldelse paa enhver from Christen, som paa den rette Maade besøger Templet; Gud er altid beredt til, at aftørre vore Taarer og lindre vor Sorg og vor Smerte, naar vi kun tillidsfulde komme derhen, for at bede Ham derom. Og gjøre vi ligesom Zachæus, der sagde: „See, Halvdelen af mit Gods giver jeg til de Fattige, og har jeg bedraget Nogen, da giver jeg det firefold igjen;" d. v. s. fatte vi hellige Beslutninger i Templet, at ville forbedre os og udøve gode Gjeringer, saa henvender ogsaa Frelseren til os hiint Ord i Evangeliet: „Idag er dette Huus vederfaret Frelse, efter som ogsaa han er bleven en Abrahams Søn."

Simon. Det er sandelig en fortræffelig Maade at feire Kirkeindvielsens Fest paa.

Pr. Den katholske Kirke vil overhovedet, at vi saavel skulle forstaae og opfylde Ceremonierne ved en Kirkes Indvielse, som ogsaa den hvert Aar tilbagevendende Kirkeindvielsesfest i en høiere, aandelig Forstand, og anvende dem paa vor egen Sjæl, som efter den h. Pauli Ord (1. Cor. 3, 16) er Guds Tempel og den Helligaands Bolig. Især er den hellige Daab den høitidelige Indvielse af den menneskelige Sjæl til et Guds Tempel, hvis Grundvold er Troens Dyd, som bliver indgibt ved den hellige Daab; Taarnet er det kristelige Haab, som hæver os til Gud, og Høialteret er den guddommelige Kjærlighed, ved hvilken vi opoffre os og Vort til Gud. Grundpillerne ere de øvrige kristelige Dyrer, og Loftet, som hvælver sig over vor Sjæls Tempel, er den Allerhøjestes mægtige Beskyttelse, som vaager over os med Sit kjærlige Forsyn. Lad de rene hvide Bægge og de forgyldte Prydelser i Templet stedse være et Sindbillede for eder, som I ved eders Reenhed og Ufskyldighed, som I engang have modtaget i den h. Daab, og ved alle Dyders Prydelse, paa aandelig Maade tragte efter at gjenspeile i eders Sjæle. I et saadant Tempel vil Gud boe med Velbehag. Men glemmer heller ikke hvad Apostelen videre siger paa det

anførte Sted: „Hvo som vanhelliger Guds Tempel (i sin Sjæl), ham vil Herren ødelægge;“ d. v. s.: Han vil straffe den Synder skrækkeligt, som besmitter og vanhelliger den Helligaands Tempel, sin Sjæl, ved Synd og Last, især ved Utugtens Vedersthyggelighed.

Simon. Jeg har engang hørt, at ogsaa selve Kirkerne i visse Tilfælde atter blive vanhelligede, og at de da maae indvies paany. Er det virkelig sandt?

Pr. Ja, f. Ex. naar et Mord bliver begaaet der eller i en Strid Mennefeblood udgydt, samt ved Utugtens Vedersthyggelighed bliver Gudshuset betragtet som vanhelliget og ureent. Da tør der ikke mere holdes nogen Gudstjeneste eller frembæres noget helligt Offer der. Altrene blive aldeles blottede og Kirkedørene aflukkede. Templet maa bestænkes med et af Biskoppen indviet Vand, hvori der er blandet Salt, Aske og Viin, og under Bønner indvies vaany, forinden man atter tør frembære det hellige Messesooffer i det.

Thom. Men det er dog en altfor sandselig Tænkemaade. Kunne da Stenene i Kirkebygningen gjøre noget for, naar en Forbrydelse bliver begaaet i Kirken? Eller kan en fornuft- og livløs Gjenstand ligesom et fornuftigt Menneske blive besmittet ved en Synd?

Pr. Det er rigtignok ikke at forstaae saaledes, som om selve Murene og Stenene, hvoraf den livløse Bygning bestaaer, kunde, ligesom den menneskelige Sjæl, vanhelliges paa moralsk Maade; den katolske Kirke forretter meget mere Gjenudsønningens Ceremonie og den nye Indvielse af et saadant Tempel, som er vanhelliget ved syndige Handlinger, af ganske andre høiere og aandelige Hensigter. 1) Vil den derved opvække Rædsel og Afsty i de Troendes Hjerter for hine stammelige Laster, ved hvilke selv en Kirkebygning i dens Dine ligesom bliver forvandlet til en uværdig og forhadet Gjenstand; — omtrent som man i ældre Tid pleiede at nedrive en stor Forbryders Huus og at bestrø selve Stedet med Salt. Husets Grund var naturligviis ikke Skyld i Forbryderens Gjerning; men man vilde derved dog udtrykke sin Afsty for hans ryggesløse Gjerning og

forøge Folkets Afstth. 2) Vil den katholske Kirke ved den nye Indvielse af et besmittet og vanhelliget Gudshuus give alle Syndere et Forbillede paa Bodens hellige Sacramente. Den første Indvielse af en Kirke hedder „Consecration“: denne skeer ved Biskoppen selv og kan ikke gjentages saalænge Kirken bestaaer i sine Hoveddele. Denne „Consecration“ er derfor et Sindbillede paa den h. Daab, hvorved den kristelige Sjæl første Gange bliver indviet til den Helligaands Tempel, og som heller ikke kan gjentages. Gjenindvielsen af en besmittet Kirke bliver derfor ikke kaldet „Consecration“, men „Reconciliation“, som betyder saa meget som „Gjenudsoning“; og denne er et Sindbillede paa Bodens og Skriftemaal, hvorved Sjælels Tempel atter maa renses, naar den er bleven besmittet ved Synder. Det med Salt og Afke blandede Vand, som Biskoppen velsigner til en Kirkes Gjenindvielse, betyder de Bodstaarer, den bittere Smerte, den hdmgye Anger og Bekjendelse samt de Bodsbøvelser, hvorved Mennesket atter maa udflette sine Synder og rense sin Sjæl fra dens Pletter. Før Indvielsen af en besmittet Kirke tør man ikke forrette de guddommelige Hemmeligheder i den; og en med svære Synder besmittet Sjæl tør heller ikke igjen tage Deel i Herrens h. Bord, førend den ved Bod og Skriftemaal atter er bleven udsonet med Gud.

Simon vilde endnu spørge Noget om Kløkkernes Indvielse; en Anden bad om Forklaring om, hvad Hanen paa Kirketaarnene betyder; Thomas vilde tale om Villederne i Kirken. Men Præsten meente, at der foruden disse Ting endnu var Meget at spørge om og forklare, hvorfor han udsatte Fortsættelsen af Samtalen til næste Sammenkomst.

(Fortsætted.)

Belgjørenhed.

En Bazar, som i Midten af afvigte Mai Maaned blev holdt i London til veldædige Diemed, hørte til det mest Storarbejde, som man i denne Henseende har seet i de sidste Aar i

London. „Foreningen af den ubesmittede Undfangelse til Forsørgelse af forældreløse og forladte katholske Børn,“ hvis Kasse Indtægten tilflyder, blev for flere Aar siden grundlagt af nogle londonfke Katholiker af de lavere Stænder, og har allerede stiftet meget Godt. Men naar man betænkter, at der i London ikke gives færre end 20,000 forældreløse eller trængende Børn af katholske Forældre, vil det lettelig indsees, at Foreningens Midler og Bestræbelser kun kunne sikkre et forholdsviis lille Antal Velgjerningen af en god Opdragelse. Nogle velgjørende Damer af de høiere Stænder besluttede derfor at forsøge, ved en stor Bazar at forskaffe Foreningen en større Capital for dens Diemed. Deres Plan fandt Bifald, og Aviserne offentliggjorde for nogen Tid siden en Liste af Comiteen, som saa temmelig omfattede alle fremragende Medlemmer af den katholske Adel i England, saavel som de katholske Gesandter og deres Fruer og andre høitstillede Fremmede i London. Ogsaa flere fornemme Protestanter sluttede sig til dem, s. Ex. Marquien og Marquisen af Normanby, Greven af Carlisle, Greven af Dublin, Lord Eduard Clinton (en Søn af Hertugen af Newcastle) m. Fl. Fornemme Damer erklærede sig beredvillige til at fungere som Udsælgerinder ved Bazaren.

Ved Gesandternes og andre høitstillede Personers Mellemkomst havde flere Souverainer, Prindsen og Prindsesser lovet Gaver for Bazaren. Cataloget nævner iblandt de fyrstelige Givere og Giverinder: Paven, Keiserinden af Frankrig, Keiserinden af Brasilien, Dronningen af Spanien, Entedronningen af Frankrig, Dronningen af Neapel, Kongen af Belgien, Hertugen af Chartres o. Fl. Den h. Fader havde oversendt et smukt paa Porcellain malet Billede i kostbar Ramme, fremstillende Jesu og Maria's hh. Hjertes, med den Bemærkning, at Billedet, som han havde opbevaret i sit Værelse, havde været hans Trøst i mange mørke Timer; at han havde faaet det til Foræring, men at han ikke kunde sende Andet for de stakkels londonfke forældreløse Børn, end hvad man havde skjenket ham. Den unge Dronning af Neapel sendte en Madonna i Mosaik, som havde hængt i hendes Huuscapel i Gaeta og foran hvilket hun under Beleiringen ofte havde forettet sin Bøn. Keiserinden af Frankrig sendte et værdifuldt Service af Sevres-Porcellain, Kongen af Belgien to Malerier, Tyrstinde Borghese to smukke Mosaikborde, Marchese Ricci to Marmor-Statuetter af Paven. Fra Odesja kom en Kiste med orientalske Broderier og vævede Tøier. Nogle rige Juvelerer skjenede Smykker til Værdi af 300 Guineer. — Ved et Bord bleve Bøger folgte, som alene vare skrevne for Bazaren; de vare meget elegant trykte og pragtfuldt indbundne, deriblandt et Bind Digte af Cardinal Wiseman (et Antal Exemplarer med

Cardinalens Autograph til forhøiede Priser), Hertuginde af Parma's Levnetsbeskrivelse af Marquien af Normanby, en Fortælling af Lady Fullerton og en Samling af Smaadigte og Fortællinger under Titelen „Offerings for orphans“ med Bidrag af Dr. Newman, Dr. Faber, Lord Carlisle, Aubrey de Vere, Lady Fullerton, Miss Procter og Andre.

Den første Dag kostede Entreen 2¹/₂ Shilling (ca. 1 Rbd.), de følgende Dage 1 Shilling (2¹/₂ Mk.). Besøgenes Antal oversteg 10,000, hele Indtægten udgjorde henved 6000 L. Stl. (ca. 53,000 Rbd.). Gjenstandene bleve deels solgte, deels bortauctionerede, deels bortkoddede. Det Sidste skete navnlig med de Gjenstande, som havde en Affectionsværdi, som f. Ex. med den unge Dronning af Neapels Foræring, for hvilken Lodderne bleve solgte til 10 Shillings (4 Rbd. 2 Mk.). Paa en original Maade disponeredes over den h. Faders Foræring, som i Bazartiden stadig samlede talrige Skarer af Besøgere omkring Lady Fullerton's Udsalgsbord. Comiteen bekendtgjorde, at den nu saa almindeligt afholdte „almindelige Stemmeret“ skulde afgjøre denne Foræring's tilkommende Bestemmelse; Stemmesedler, hvoraf man kunde faae hvilket som helst Antal, solgtes for 1 Shilling Stykket; enhver Stemmeberettiget kunde stemme for sig selv, for en Anden eller — hvad man især anbefalede — for et eller andet Kloster eller en Opdragelsesanstalt, i hvilken Billedet da vilde blive opbevaret for steds som et Tegns paa den h. Fabers Kjærlighed for England. Der blev solgt for 287 L. Stl. (2,500 Rbd.) Stemmesedler og efter Bazarens Slutning blev Resultatet af Afstemningen bekendtgjort. Flere Klosters og Opdragelsesanstalter havde erholdt nogle hundrede Stemmer, Collegiet i Stonhurst endog 1153, — men de fleste, 2000 Stemmer, Lord Huntingtower, som altsaa havde kjøbt for 100 L. Stl. (næsten 200 Rbd.) Stemmesedler og afgivet dem for sig selv.

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Pettrspengen. Efter Giornale di Roma beløber den indtil 30. April d. A. indkomne Peterspenge sig til næsten 3 Mill. romerske Daler (omtrent 5¹/₂ Mill. Rbd.). Nylig havde de pavelige Souaver (de belgisk-franske Frivillige) sammenstødt en Sum af 2,400 Fræsk. til en lille landlig Fest. Da man nu raadslog om Programmet til denne Fest, gjorde en Souav det Forslag, at man skulde stjenke den h. Fader

Bengene. Dette blev eenstemmigt antaget. Man henvendte sig til Obersten, som gav denne smukke Handling sit udeelte Bifald og overdrog to Zouaver at overbringe den h. Fader Corpsets Gave. Pius IX. modtog dybt rørt denne „Peterspenge.“

— I Rom have de fattigere Classer alene siden September f. A. bidraget 149,060 Frcs. som Peterspenge, medens de høiere Classer directe bringe den h. Fader deres Gaver.

— De revolutionaire Muldvarpes Roden fortsættes i Rom med gammelt Kaseri. Fornylig ere to Adresser, efter Sigende forshuede med 10,000 Underskrifter, affendte — den ene er rettet til den franske Keiser og opfordrer ham til at trække sine Tropper tilbage; den anden indbyder Victor Emanuel til at komme til Rom og tage Italiens Hovedstad i Besiddelse. „Allerede i forrige Aar fordrede Grev Cavour saadanne Adresser, men man opnaaede kun 100 Underskrifter; den nærværende Rundgjørelse er ligeledes bleven fordret af Cavour“ — saaledes skriver selv den demokratiske Berliner „National Zeitung“. Fra andre Sider erfarer man, at de piemontesiske Agenter faae ti romerske Daler for hver tiende Underskrift. — Beretningerne fra Umbrien og Markerne ville altid endnu ikke antage nogen gunstigere Vending for Piemonteserne. Rekruterne løbe bort i Masse. I Perugia grebe af 300 Værnepligtige de 250 Flugten; i Monte Luzone og Monte Santo holdt af 75 Værnepligtige kun tre Stand.

— Ifølge Beretninger fra Rom af 4de f. M. glæder den h. Fader sig ved den bedste Sundhed. Peterspengene strømme endnu altid rigeligt ind og gjør det saaledes muligt for Paven at kunne bestride de store Udgifter ved Kirkens Styrelse. Hvor opfindsom de Troendes Kjærlighed er, viser følgende i et fransk Blad optagen Beretning fra Rom: „Den lærde Oldgrandster, hvem Udgravningerne i Ostia ere overdragne, kom nylig til Paven, for at forlange Penge til sine Udgravninger. „Jeg har intet Oversflødigt“, sagde den h. Fader; „De maa dog betænke, at jeg for Tiden lever af Almisser. Gjæt f. Ex. hvad der er i denne Kurv her! Det er Gaver fra mange piemontesiske Geistlige. De ere fattige, kunne ikke give noget, og have derfor gjort det Løfte, at de ikke mere ville bære Sølvspænder, men sende mig dem.“ Paven aabnede Kurven, og man saae Tusinder af Sølvspænder, hvoraf adskillige Par vare gaaede i Arv i Familierne i mere end tohundrede Aar.“

Berlin. Indvielsen af den nye katholske St. Michaelskirke (den tredie katholske Kirke i Berlin) fandt Sted første Pintsfe-

dag. Foruden Feltprovsten skulle endnu tre Geistlige fungere ved denne Kirke, der tillige skal være katholicst Garnisonskirke. Male-rierne, som skulle pryde Kirken ere allerede færdige.

— Et Antal fremragende Katholiker feirede den 13. f. M. den h. Faders Fødselsdag i den herværende katholicste Forenings Locale. Geheime-Overregjeringsraad Dr. Brüggemann, refererende Raad i Cultusministeriet, udbragte en Toast for Paven; to Medlemmer af Deputerettkammeret telegrapherede stiltierde Skaalens Ordshd i det latinste Sprog til Rom til Cardinal-Statssecretair Antonelli. Næste Dag indtraf følgende Svar i det tydske Sprog: „Den h. Fader modtager de katholicste Berlinerers lykønskninger og meddeler dem sin Apostoliske Belsignelse.“ Depechen var undertegnet af Cardinal Antonelli. „Märk. Kirchenbl.“ mener, at det nok er første Gang, at Pavens Fødselsdag offentlig er bleven feiret i en Selskabskreds af henved 200 Katholiker i Berlin.

Köln. Den 13. f. M. holdt Diöcesanforstanderstabet for St. Michaels-Brøderskabet i det erkebiskoppelige Huus sin første Hovedforsamling, i hvilken Beretningen over det hidtil opnaaede Resultat forelagdes. Ifølge denne Beretning er Brøderskabet indført i alle Erkebiöceset Kölns Sogne, teller i det Hele allerede 548,307 Medlemmer, og beløber den samlede Indtægt siden Brøderskabets Oprettelse (Decbr. f. A.) sig til 35,281 Thlr. 2 Sgr. Et trøstefuldt Beviis paa ægte katholicst Sindelag i Erkebiöceset Köln!

England. Engelfke Tilstande. I Overhuset har et Lovudkast nylig været til anden Behandling, som skal forbedre Egteskabsloven i Irland. Indtil Begyndelsen af dette Aarhundrede skulde der enhver katholicst Præst hænges, naar han viede et Egteskab imellem en Protestant og en Katholik, men selve Egteskabet var ugylldigt for Loven, saa at Børnene bleve betragtede som Bastarder. Dødsstraffen for den viende Præst er senere nok bleven ophævet, men den lovlige Ugylldighed af en saadan Vielse bestaaer endnu den Dag idag, saa at blandede Par, om de ogsaa lade sig vie af en katholicst Præst, af Forsigtighed maae lade sig vie nok engang i den protestantiske Kirke. Dette skal nu affattes ved det omtalte Lovudkast. Den liberale Presse har hidindtil tiet til saadanne uhorde Tilstande. Hvor megen Larm har man nylig ikke gjort over de Banffeligheder, som blandede Egteskaber møde i det aldeles katholicste Brasilien. Men her gjælder det især om at gjøre Katholikerne forhadte!

— Spanske Protestanter. Lord Hans Russell erklærede den 20de April sidstl. i Underhuset, at den spanske Regjering — efter Meddelelse af den spanske Gesandt i London — var villig til at sætte de to formedelst Overgang til Protestantismen fængslede Spaniere i Frihed, men at det, som derved forarsagede den Forlegenheder, var den Kjendsgjerning, at flere hemmelige Selskaber, under Foregivende af at holde protestantisk Gudstjeneste, havde holdt Sammenkomster og sammensvoret sig til at indføre Republikken i Spanien! — Er det da den spanske Regjering at fortænke i, at den bliver mistroisk eller intolerant imod de engelske Protestanter?

— Fra London berettes om en Tildragelse, som kort før Pintsen blev omtalt i det engelske Underhuus. Den anglicanske Biskop af Ripon havde med Vold ladet Gravstenen paa en paa den derværende Kirkegaard begravet Indvaaners, Will. Priestmon's Grav borttage, fordi Indskriften lød: „Beder for den Afdødes Sjel“, hvilket altsaa maatte betragtes som et Tegn paa Katholicisme. Da han i selve Ripon ikke kunde opdrive Arbejdere til en saadan Krænkelse af Graven, saa maatte han imod god Betaling lade hente Folk udenbys fra. Men nu træffer det sig, at den samme Biskop af Ripon netop har været en af Ordførerne, som kort i Forveien i en „evangelisk Forsamling“ havde larmet heftigt imod den spanske Intolerants. Rigtig nok kunde man sige dertil, at Hs. anglicanske Høiærværdighed kun seer Splinten i sin Naboes Dine, men ikke den tykke Vjelke i sit eget; men det hører jo for Tiden til Dagens Orden!

— Union, et pusehjistskt Blad i London, bringer følgende Meddelelse: „Man forsikrer, at Hertuginde af Kent, Dronning Victoria's Moder, er død som Katholik. Dagen før sin Død modtog hun af en katolsk Præst fra Claremont den h. Nadvere, og Hertugen af Almale begav sig strax til Dronningen, for at underrette hende om det Skete.

Journal de Bruxelles af 27. April tilføjer endhydermere: „Et Brev til en af vore Venner i London fra en aldeles troværdig Person stadfæster denne interessante Nyhed og gjør derved den Bemærkning, at ingen af de tre protestantiske Capellaner, som ere ansatte i Hertugindens Pallads, har overværet hendes Fordefærd og at Liget kun foreløbig er bisat i den protestantiske Kirkes Hvelvinger. Paa en Hertuginde tilhørende Grund skal der bygges et Mausoleum, i hvilket efter katolsk Indvielse hendes jordiske Levinger skulle hvile under Korsets Skjæg.“

Irland. Først for kort siden omtaltes i flere Blade den protestantiske Biskop Plunkett's haarde Fremgangsmaade imod

hans katholske Forpagtere, og nu berettes der allerede et nyt lignende Factum efter et ultraprotestantisk Blad Standard's Meddelelser. Paa en rig Godseiers, John Adair's, Godser i Irland blev fundet Liget af en af hans Agenter, der efter al Sandsynlighed var bleven myrdet, dog uden at der kunde findes Spor af Forbryderen. Den hæderlige Adelsmand lod, for at gaae ganske sikkert, i Overensstemmelse med den ham tilkommende Ret, alle sine katholske Forpagtere jage fra Huus og Gaard; 36 Huse og Hytter bleve som Følge deraf fuldstændigt ødelagte og 39 Familier, bestaaende af 200 Personer, berøvede deres Huush. Blandt disse 200 Personer befandt sig 37 Fruentimmer og 121 Børn. Fleertallet af disse Familier have intet andet Tilflugtssted end Tugthuset; de, som vilde forsøge at komme til Bjergene og der søge deres Existens, blive strax ogsaa fordrevne deraf. — Ikke i Neapel, alle Romanstrivers udtømmelige Kilde, ikke i Kirkestaten foresalde disse oprørende Scener, men i et Land, som glæder sig ved „den engelske Forfatnings Velgjerninger!“

Frankrig. Under Forsæde af P. Petetot, Superior for Drotoriet, har der i Paris dannet sig en Forening „til Understøttelse for de katholske Bulgarer“. Foreningen slutter sig til den alt bestaaende „Forening for Skolerne i Orienten“, men beholder sit specielle Viemed i Sigte. — To Hyrdebeskrivelser af Biskopperne af Rodez og Nimes angaaende det romerske Spørgsmaal ere af „Mangel paa Stempling“ (hvormed alle politiske Skrifter maae være forsynede) confiscerede paa Posthuset. Ligeledes er Trykkeren af Biskoppen af Poitiers's besjendte Hyrdebrev bleven straffet med en Mulct af 500 Frcs., fordi han ikke hos Politiet havde deponeret et Exemplar af dette Hyrdebrev, der „næsten ubelukkende behandler Politik!“ — Constitutionnel bragte fornødig i Anledning af den Redemptoristerne i Douai og Capucinerne i Hazebrouk idømte Forviisning flere meget bittere Artikler imod disse Ordensgeistlige. Erkebiskoppen af Cambrai har nu i et aabent Sendebrev til Constitutionnel affløret dette Blads Bagvaskelser og paa det Utvivlsomste paa viist alle Besskyldningernes Huulhed. Ligesaa har Propagateur i Lille beviist, at alle hine Besskyldninger kun ere pure Bagvaskelser.

— Den hvarv. Biskop af Versailles foretog i sin Kathedral den 7de f. M. personlig Indsamlingen af Peterspengen.

— Gaver for Syrien. Det samlede Beløb af de til „Foreningen for Orientens Skoler“ for de uslykkelige Christne i

Syrien indtil 21. Marts d. A. indkomne Gaver beløber sig til 2,136,792 Frcs. Af de Diøcefer, som have bidraget mest, fremhæves: Paris med 255,431 Frcs., Lyon med 58,498 og Cambrai med 56,104 Frcs. Til disse slutter sig i fjerde Række Diøcefet Dublin i Irland med 52,390 Frcs. Det er i Sandhed rørende og forbausende, med hvilken Offervillighed disse fattige, af egen Nød hjemføgne Irælendere yde Hjælp overalt hvor saadan ansees nødvendig. Den nævnte Forening har desforuden modtaget en stor Mængde Kjærlighedsgaver af Naturalier, især af Klædningsstykker; saaledes kunde den alene udbede henved otte hundrede fuldstændige Messfeornater, og andre for Gudstjenesten nødvendige Ting.

Italien. De italienske Tilstande lægge med Rette mere end nogensinde Beslag paa Hines Opmærksomhed, som med Betænkksomhed betragte det nærværende politiske Uvæsen. Den alverlig Ret spottende Revolutions ugudelige og ulovlige Sæd voxer naturligtviis altid hyppigere frem og bærer allerede tidlig (om muligt til advarende Exempel for andre „Nationer“, navnlig for dem, som næsten vise Lyst til at efterligne Italienerne) sine bittere Frugter, saa bittere, at den moralske Ruin truer med at blive efterfulgt af den materielle Ruin for hele det skønne, aabenbart i Ulykke styrte Land. Rigtignok maa man, for at komme efter Sandheden, dog læse noget mere end vore saakaldte liberale Blade. De liberale Revolutionaire er det naturligtviis meget om at gjøre, at den saa glørrigt ndbasunede og af dem opmuntrede og applauderede italienske „Reisning“ ikke gjør Fiasco. Derfor blive Italiens virkelige Tilstande fordulgte, tilskaarne og fordreiede i de liberal: Blade; de skrækkeligste Historier hopper man over, for at „Publicum“ ikke skal komme paa andre Tanker, og hvad man da ikke mere kan skjule, nemlig det piemontesiske Røverbertskabs Affhyeligheder, paabyrder man fremmede Skuldre og lader med den alvorligste Mine af Verden som om man virkelig troede disse reent opdigtede Hocuspocus. Imidlertid gaar Tingene deres Gang, og at Sandheden dog tilsidst kommer for Dagen, derfor sørger nok vor Herregud i Himmelen! Hvor ræbsomt det gaar til derne i Neapel og paa Sicilien, have vi allerede tidligere paaviist ved Kjendsgjerninger; kun ved utallige Henrettelser og Hjælskydninger kan Røverregjeringen endnu holde Landet, efterat der for nogle Maaneder siden blev pralet med den „almindelige Folkeafstemnings“ Eenstemmighed. Da det neapolitaniske Folk lod sig forføre til Revolution imod sin retmæssige Konge, blev det i de liberale Blade priist som det „myndige“, „souveraine“ Folk. Nu, da det indseer, hvilket skrækkeligt Bytte det har gjort og vil fordrive Magt med Magt, for kun

at rebbe hvad der endnu kan reddes, maae „Rebellerne“ behandles som „forbandelsesværdige Reactionaire“ og „Banditter“, d. v. s. man myrder dem uden Barmhertighed og raser med Ald, Plyndring og Henrettelser iblandt den „souveraine“ Befolkning. Det er Kjendsgjerninger. Men det er ogsaa Kjendsgjerning, at den hele revolutionaire Clique, ligesaa den røde Prinds Napoleon og ned til alle piemontesist sindede liberale Blade vælte Skylden for de neapolitanste Vædsler, om ikke ene og alene, saa dog fornemmelig over paa den fordrevne, bebragte og udplyndrede Kong Frants II., der endnu altid opholder sig i Rom, som den, der med sine „Penge“ skal have stiftet den hele Reaction. Blot Folk vilde siges os, hvorledes Kong Frants II. er kommen til de mange Penge! Medtaget dem fra Gaëta har han bestemt ikke, og hans andre Eiendomme have jo de bekjendte Røvere bemægtiget sig. Men de samme Folk, som nu paastaae, at Frants II. er Skyld i al den neapolitanste Glendighed, have endnu nylig forsikret deres høitærede Publicum ofte og høitideligt om, at Bourbonen ikke har en Mennefsfjæl i Neapel, som sørger over ham. Desuagtet er den hvide Fane, som de nye „Dprørere“ opplante i Hundreder af Stæder og Landsbyer, netop den bourbonske!

Venedig. Her holdt forleden en som udmærket Prædikant bekjendt Capucinermunk en Prædiken, i hvilken han med Belysning og stor Kjæfthed udtalte sig imod de politiske Forvildelser og de imod Kirkens Overhoved udøvede Voldsgjerninger. Da han i Løbet af sin Tale sagde omtrent følgende Ord: „Troer I, at Pavebømmets Magt, Christenhedens Hoveds Herlighed er formindsket, fordi lav Novbegjerlighed og underfundig List momentant berede ham Kummer og Sorger og have berøvet ham hans Eiendom? Pius VII. befandt sig i en langt mere kritisk Stilling, da Retfærdighedens Engel kom til hans Nedning og drev hans Bøddler ud i Oceanet, hvor han smedede dem til en Klippe. Den Skjebne, som ramte Napoleon I., kan og vil blive alle dem tildeel, som ville træde i hans Fospor;“ — da udbrød alle Tilhørerne i et vedvarende Bifaldsraab, og da Præsten efter endt Function forlod Kirken, trængte Hundreder af Troende sig om ham, for at bevidne ham deres Erbødighed og kysse hans Hænder og Sømmen af hans Ordensdragt.

Neapel. I Kongeriget Neapel beløber Antallet af de af den „liberale Regjering“ i 4 Maanedere fængslede sig til sexten Tusinde! „Saamange“, bemærker et piemontesist Blad dertil, „have Bourbonerne ikke fængslet i sexten Aar.“

Sardinien. Hungrende Ordensfolk. I Umbrien og Markerne (de af Piemont besatte Dele af Kirkestaten)

ere Klosterne som bekjendt opløste ved Decreter af Kjøberregjeringen, deres Godser inddragne og herfor blevet lovet Munkene og Nonnerne Pensioner af den af Staten forvaltede „Kirkekasse.“ Men Løftet er hidindtil ikke blevet opfyldt, og Ordensfolkene maae sulke. Et piemontesift Blad, Bertoldo i Perugia, skriver: „Det er i Sandhed et smerteligt Syn for Alle, som have nogenlunde Hjerte og sund Menneskeforstand, hvor uværdigt Mænd og Qvinder blive behandlede, der ligesom vi have modtaget et Legeme og bære en følende Sjæl i sig. Vi kunne forsikre — vi have selv været Vidner dertil — at der gives Klostere, hvis Beboerinder i flere Maanedes have maattet nære sig med kummerligt tilberedte Urter, og at der har været Dage, paa hvilke de ikke vilde have haft noget at spise, dersom ikke velgjørende Hænder vare komne dem til Hjælp. I hvilket barbarisk Land oplever man nutildags lignende Tildragelser?“ Saaledes skriver selv et revolutionairt Blad.

Turin. Grev Cavour er død den 6te Juni i sit 52de Aarsaar. Ifølge telegraphiske Beretninger skal han Aftenen iforveien endnu have modtaget de hh. Sacramenter. Saa er da ogsaa denne „store Statsmand“ bortkaldt fra denne Verdens Skueplads. Han har ikke opnaaet sine Ønskers Maal. „Kongeriget Italien“, som han har forsøgt at danne ved en Række af de ryggesløfeste Attentater og ved tallose Krænkelse af alle Folkerettens og Retfærdighedens Grundsætninger, — det er for Tiden ikke andet end et vildt og formløst Chaos, hvis Bestanddele daglig true med at styrte sammen. Og i Rom, hvor ifølge Cavours Ønske og porside Politik „Kongen af Italien“ skulde reise sin usurpatoriske Kjøverthronen, — i Rom throner endnu den milde og hjærlige, men urokkelige og legitime Præstekonge Pius IX. — han, som Cavour har smædet, forraadt og udplyndret, han negter enhver Anerkjendelse af de piemontesiste Retsbrud og Voldsgjerninger, men tilbyder alle dem Tilgivelse, som bede om den. „Naar man forlanger af Os uretfærdige Concessioner“ — den h. Faders Ord i hans sidste Allocution (see Kirketid. Nr. 8 S. 123 —) „saa kunne Vi ikke give dem; forlanger man derimod Tilgivelse, saa ere Vi gjerne beredte til at yde den af ganske Hjerte.“ Maatte da ogsaa Cavour, som nu har staaet for sin høieste Dommer, have fundet Tilgivelse og Naade!

Constantinopel. Wisgr. Joseph Socolski, som den h. Fader har indpyet til Erkebiskop og apostol. Vicar for Bulgarerne, indtraf — som Giornale di Roma melder — den 27. April tidlig om Morgenen lykkelig i Constantinopel. Da han indtraf uventet tidlig, kunde den høitidelige Procession, hvormed de katholske

Bulgarene vilde ledsage ham fra Havnen til Kirken ikke finde Sted. Neppe var Erkebiskoppen stegen i Land, førend han begav sig til sin Kirke, for der at frembære det h. Messesoffer. Gudshuset var snart opfyldt af de tilkylende Troende. I en Tale til sin Menighed vidste Prælaten ikke at finde Ord nok for at rose den Kjærlighed, hvormed den h. Fader havde modtaget ham. Høitideligheden, som skulde have fundet Sted om Morgenen, blev holdt om Eftermiddagen, da den nye Erkebiskop afslagde den latinske Patriark og Armeniernes Erkebiskop sit Besøg. Prælaten besteg en rigt smykket Hest, en Foræring af en fornem Armenier. Archimandriten Macaria fulgte ham ligeledes til Hest, derpaa Præsterne ved hans Kirke og de to Rægmænd, som havde ledsaget ham til Rom. To lange Rækker af Bulgarene i deres rige Nationaldragter og med Landser i Haanden gik paa begge Sider. Tolv Gendarmere, som den tyrkiske Regjering havde sendt til Festens Forhøielse, gik i Spidsen af Toget, der, idet det omringet af en stor Menneskemængde bevægede sig igjennem Forstaden Pera, modtog militaire Hønjers af Gardecorpssets forskjellige Poster. Med stor Deeltagelse betragtede den af alle Stænder og enhver Religion bestaaende Mængde den ærværdige Olding og hans Følge. Den følgende Dags Morgen, Palmesøndagen i den orientalske Kirke, feirede Msgr. Socolski den første Particalmasse i de uenerte Bulgarens Kirke. Kirken kunde ikke rumme de tilstrømmende Troende; Haver og Gaber vare opfyldte af dem. Efter den h. Messe istemmede Erkebiskoppen i det bulgariske Sprog en af hele Folket sungen Lovsang, i hvilken den h. Faders Noes blev udtalet og Gud bedet om, at forunde Kirkens ophøiede Overhoved, som havde gjort saa meget for Bulgarene, Trøst og en lang velsignet Regjering.

— Den tyrkiske Regjering har anvist Bulgarenes nye katholicke Biskop Philippopolis som Resident.

Syrien. En af de i Syrien i mange Aar virkende franske Missionærer, hvis Breve om Rædsels-scenerne i Syrien hele Europa har læst og hvis Opoffrelse for de Christne i Orienten ikke kjendte nogen Grænse, Jesuiten P. Roussseau, er død i Saïda den 23de Marts. Den Afbøde, som hørte til Diocetset Besançon, var gaaet til Syrien som Verdenspræst; Oprettelsen af talrige christne Skoler, for hvilket Diemed han i hele Frankrig møjsommeligt samlede Bidrag, var hans Værk. Nørte over hans Død havde Jesuiterne optaget ham i deres Orden, uagtet han allerede havde overskredet den lovbestedte Alder.

Sydamerika. Forhaabninger for Kirken. Ligesom der i Peru forbereder sig et bedre Forhold mellem Regjeringen og den katholske Kirke, idet Parlamentet har overdraget Regjeringen at aflutte et Concordat med den h. Stol i Rom, og Præsidenten — saaledes som det hidtil ikke er skeet i nogen Stat — selv opfordrer Embedsmændene til paa alle mulige Maader at fremme Collecterne til Indsamling af Peterspengen — saaledes synes der ogsaa i Brasilien at komme bedre Tider for den katholske Kirke. Den brasilianske Regjering lægger ikke mere saa mange Hindringer i Veien for Kirkens frie Udvikling: den arbejder ikke mere systematisk paa at quæle det katholske Liv. Allerede aabnes der atter Præsteseminarier, Geistlighedens Stilling forbedres; unge Brasilianere blive sendte til franske Seminarier eller til Rom for at uddannes; Folke-Missionerne tage, takket være Lazaristernes og Capucinernes Iver og Virksomhed, et nyt Opsving; Vaisen- og Sygehuse, Ashoter og andre Velgjørenhedsanstalter blive ikke mere som tidligere beredede Vanskeligheder. Dgsaa de katholske Lægfolk skare sig tættere sammen og forsvare i de katholske Dagblade den katholske Tro og de katholske Etiske og Meninger imod Voltairianernes endnu mægtige Parti. De nye gunstige Udsigter have ogsaa bevæget den h. Fader til, i den forhenværende Biskop af Forli, Msgr. Salcinelli's Person at affende en overordentlig Befuldmægtiget til Keiseren af Brasiliens Hof.

Marieforeningens

ærede Medlemmer indbydes herved til et Møde Søndagen d. 30. Juni Efterm. Kl. 4.

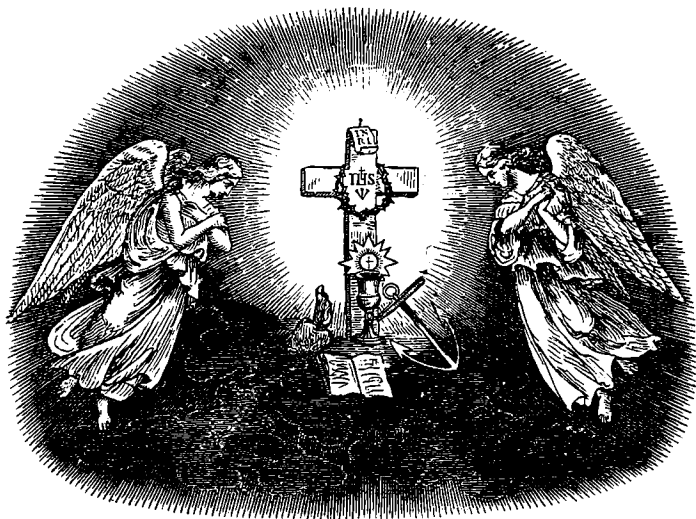
Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 16. Juni. — 4. Søndag efter Pintsfe. — Broderskab.
— Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimeffe med
dansk Prædiken. — Eftermiddag Kl. 3 Andagt.
- Søndagen d. 23. Juni. — 5. Søndag efter Pintsfe. — Form. Kl.
8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimeffe med tydsk (Eil-
trædelses-) Prædiken af Fr. Vicar Dr. Niehaus. —
Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.

„Skandinaviske Kirkevidende“ udgaar hver aften en Søndag. — Subscription paa denne Tidende
mottages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Hr. Konsthandler C. A. Blan-
kensteiner, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de kgl.
Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet; enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

z. Trier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 13.

Søndagen den 30te Juni.

1861.

Indhold: Den katolske Kirkes Stjønhed (fortsat). — Pius IX. (fortsat). — Kirkelige Efterretninger: Rom. Kjøbenhavn. Berlin. Sardinien. Tyrkiet.

Den katolske Kirkes Stjønhed.

(Fortsat.)

Femtende Capitel.

Kirkeindvielsen. Fortsættelse.

Pr. I dag vil jeg da besvare de Spørgsmaal, som I gjorde mig forrige Gang. Men førend vi endnu tale om Klokkerne, maae I tillade mig, at fortælle noget om de

christelige Kirkers Klokketaarne. Vilde I vel, at ogsaa selve Taarnet har sin særegne billedlige Betydning? Det rager høit op over Menneskenes Boliger, endog over selve Kirken, og kan sammenlignes med en Finger, som viser os og al vor Tænkning og Higen opad, til Himmelen. Jo mere Menneskene ere tilbøielige til, ved deres daglige Sorger og Forretninger at lade sig fængsle til Jorden, desto vigtigere ere de Tjenester, som en saadan taus Steen=Prædikant yder dem, idet den uafslabelig, saa ofte de see paa den, tilraaber dem: „Søger det, som er oven-til, hvor Christus sidder ved Guds Høre! Haver Sands for det, som er oven-til, ikke for det paa Jorden!“ (Col. 3, 1. 2.) Desuden skal ogsaa enhver Christen være saa fast og uroffelig i sin Lydighed mod Guds Bud, i Opfyldelsen af alle sine Pligter, i Udførelsen af sine gode Forsætter, som Taarnet staaer fast og uroffeligt paa sine Fundamenter; og Enhver bør være saa trofast i Bevarelsen af den sande Tro og saa mandig forblive i Bekendelsen af den Korsfæstede, som Taarnet bærer Korsets Tegns høit i Beivet.

Simon. For at minde os derom, er vel ogsaa Korset anbragt paa Spidsen af Taarnet?

Pr. Tildeels i det Mindste af denne Grund. Men dernæst er Korset ogsaa de christelige Kirkers Adskillellestegn fra de Vantroendes, f. Ex. fra de tyrkiske Moscheer, som paa deres Taarnspidse have en Halvmaane. Endelig bliver derved ogsaa antydet Korsets og den Korsfæstedes Seier over Synd og Død, Vantro og Brangtro, idet dette hellige Forløsnings-tegn liig et Seiersbanner rager høit op i Luften.

Simon. Hvad betyder da Hønen paa vore Taarne?

Pr. At man sætter Billedet af en Hane paa Spidsen af Taarnene, kan tildeels have en naturlig Grund; ligesom nemlig de levende Høner ved deres Galen forkynde Vind og Veir, saaledes er denne eftergjorte Hane bestemt til, ved sin Omdrejning paa Taarnene at vise Luftens Forandring. — Imidlertid er Hønen dog ogsaa et Sindbillede i christelig Forstand. Den betyder nemlig for det Første den Narvaagenhed, hvormed vi skulle flye alle Fristelser til Synd og vaag^d over vore Sandser

og Tilbøieligheder. For det Andet minder den os ved sin Vaagen og Galen i de tidligste Morgentimer om den Iver, hvormed vi, selv med Opoffrelse af vor Bequemmelighed og med Opgivelse af vor Nattero, skulle være beredte til at indvie os til Gudstjenesten og Bønnen. Hvo som endelig ved Synet af Hanen, ligesom engang den h. Petrus, ogsaa vil tænke paa den pligtmæssige Bød for sine Synder, gjør heller ikke ilde. — — Nu ogsaa Noget om selve Klokkerne, som hænge i Taarnene!

Simon. Jeg har engang læst noget om Klokkernes Alder og Oprindelse, men kan ikke mere huske det.

Pr. Der hersker forskjellige Meninger derom. Sandsynligt er det, at man allerede før det sjette Aarhundrede hist og her havde nogle Klokker i Kirkerne; oprindeligt skulle de være blevene opfundne i den lille By Nola i Campanien eller i det Mindste forbedrede der, og derfra skal deres latinske Navn hidrøre; en Klokke hedder nemlig paa Latin Campana og en Bjælde Nola. Det være nu som det være vil. Længe før de Christne brugte Hedningerne allerede Bjælder og smaa Klokker af Metal; men de første Christne kunde og turde ikke anvende slike klingende Instrumenter i deres gudelige Forsamlinger, fordi de under de daværende Forsølgelser derved let kunde udsætte sig for den Fare at blive forraadte. I de Tider, da de maatte holde sig skjulte og stille saa meget som muligt, var det Diaconernes Hverv, hvergang hemmeligen fra Dør til Dør at melde Tiden, naar Gudstjenesten skulde holdes, ligesom ogsaa Stedet for dens Afholdelse, eftersom man dengang snart forsamlede sig i denne, snart i hiin underjordiske Gang (Katakombe) eller ogsaa i et eller andet bekjendt Huus. Senere, under Constantin den Store, opnaaede vel de Christne Fred og Frihed til offentlig at udøve deres Tro — som vi allerede have hørt, byggede de ogsaa Kirker; men Kirkerne havde endnu ikke strax Klokker; navnlig betjente man sig i den græske Kirke (og vel ogsaa i den latinske) længe af visse Brætter, som man slog paa med en Hammer, for dermed at forkynde Gudstjenestens Begyndelse. I vide, at vi endnu have en Levning af denne gamle Skik i den stille Uge, hvor vi i Stedet for Klokker betjene os af Trærangler.

Grækerne havde ogsaa Jernplader til samme Brug, som man slog paa med smaa Hammers. De første Munkke, i det fjerde Aarhundrede, bleve efter jødisk, gammeltestamentarisk Skik kaldede til Kirken eller til Gudstjeneste ved Trompeter. Tyrkerne have endnu den Dag idag hverken Klokker eller Instrumenter, men een af deres Præster maa hvergang stige op i et eget der- til bestemt Taarn og herfra med høie Raab opfordre Musel- mændene til Bøn eller til at samles i Moscheen.

Simon. Uden Klokker og Orgel maatte det dog egentlig tage sig sørgeligt ud i Kirken.

Pr. Med Orglerne forholder det sig ligesom med Klokkerne; de bleve endog indførte langt sildigere, omtrent mellem det tiende og det trettende Aarhundrede, i de forskjellige Lande ved Gudstjenesten. Grækerne bruge endnu i vore Dage hverken Orgler eller andre musikalske Instrumenter. Heller ikke i det pavelige Capel Sixtina i Rom har man noget Orgel; hele Musikken ved en Høimesse bestaaer kun i en vellydende majestætisk Sang af mange harmoniske Stemmer. Imidlertid kan det ikke negtes, at Orgelet bidrager overmaade meget baade til Gudstjenestens Høitidelighed og til bedre Orden ved Sangen. Dette kan imidlertid ikke altid siges ogsaa om andre musikalske Instrumenter, som ved Gudstjenesten ofte tjene mere til blot at fornøie Øret, end opvække fromme Sindstemninger og sand Andagt. Kirkeforsamlingen i Trient var derfor nær ved at forbyde al anden Musik i Kirkerne, og kun ved den daværende Keiser Ferdinand's Forestillinger lode Biskopperne sig bevæge til ikke at udtale dette Forbud.

Simon. Hvorledes forholder det sig da med Klokkedaaben?

Pr. Man pleier at betjene sig af Ordet Daab, naar man taler om Klokkernes Indvielse, fordi lignende Ceremonier, saaledes som de finde Sted ved et Menneskes Daab, ogsaa blive iagttagne ved Klokkendeivelsen; navnlig blive de indvendig og udvendig vaskede med Vievand. At denne Afvaskning eller Renselse dog ikke er noget Sacramente, liig Daaben, behøver jeg vel ikke først at sige. Det er en blot Ceremonie, som Kirken

ogsaa pleier at iagttage ved andre Ting, som skulle indvies til en from og hellig Brug. Man bestæmmer f. Ex. ogsaa Lyfene, Alterstenene, den præstelige Klædning, foruden alle Requisite og Rar, som bruges ved Messesofteret, med Vieband; og netop saaledes ere jo ogsaa Klokkerne bestemte til et fromt og helligt Diemed, som et gammelt latinſt Vers kort udtaler det:

Laudo Deum verum, plebem voco, congreco clerum,
Defunctos ploro, nimbos fugo, festaque honoro.

paa Dansk:

Herren jeg lover, hidkalder Folket, jeg Præsterne samler,
Døde begræber, adspreder Dndt, og Fester forkynder.

Klokkernes første Bestemmelse er altsaa, at forkynde Guds Lov; derfor er det Skik, ved den h. Hofties Opføttelse, under den sacramentalſke Vefignelse, ved det h. Vandringsbrøds Overbringelse til en Syg o. f. v., ved Klokkeringning at opfordre Folket til at tilbede det h. Sacramente. For det Andet tjene de til at sammenkalde Geiftligheden og Folket til den h. Messes Høitideligholdelse og andre offentlige Andagtsøvelser. For det Tredie paaminde de os om at bede for de Ufdødes Sjæle, naar der ringes med dem ved Dødsfald, Begravelser og aarlige Mindefester. For det Fjerde beder Kirken ved Klokkernes Indvielse ogsaa Gud om, at al Ulykke, Storm og Uveir ved dem maa afvendes fra de Christne. For det Femte tjener deres Ringning endelig ogsaa til baade at forkynde og desmere at forherlige Guds og Helgenernes Feftdage. — Fordi altsaa Klokkerne skulle tjene til disse forskjellige fromme Diemed, eller med eet Ord, til gudstjenftlig Brug, derfor blive de efter den katholicke Kirkes Forordning først høitideligt indviede; ja fordm maatte endog kun egne dertil befittede og indviede Personer ringe med Klokkerne.

Simon. De har vel den Godhed, at fortælle os noget om de Ceremonier, som iagttages ved Klokkendvielsen.

Pr. Som jeg allerede har sagt, bliver den nye Klokkendvielse indvendig og udvendig vasket og rensset med Vieband. Saaledes bliver billedligt det Dansk udtrykt, at Klokken maa blive et reent Hedskab i den rene og hellige Religions Tjeneste. Men ifær

skal Synet af denne saakaldede Klokkedaab minde os Christne om vor i det h. Døverband modtagne Usthyldighed og Sjælsreenhed. Det bliver derved sagt os: Ligesom endog enhver Lyd af den livløse Klokke til Herrens Ære kun skal hidrøre fra en reen og indviet Klokke, saaledes bør ogsaa endnu mere vore Bønner og Lovsange kun komme fra rene Hjerter og ubesmittede Læber. Ved Klokkeindvielsen blive vi endvidere erindrede om, at vi ikke ere værdige til at komme for Guds Afsyn i Hans Tempel og tage Deel i vor h. Religions rene Hjemmeligheder, naar vi have tabt vor Sjæls Reenhed og vor Daabsusthyldighed og besmittet vor Sjæl ved Synden; vi maae da først afvaske og rense os ved sand Bodfærdighed, førend vi atter aabne vore Læber til Guds Priis, netop ligesom denne Klokke først maa blive vasket og renset, førend den tør give en Lyd fra sig til Guds Ære og Tjeneste.

Den nye Klokke bliver fremdeles salvet med den h. Olie og med Chrisam, næsten paa samme Maade, som et Barn bliver salvet ved den h. Daab. Den h. Olie betyder den Helligaands Kraft og den h. Chrisam Jesu Christi naaderige Fortjenester. Klokken, som et dødt Metal, er rigtignok ikke modtagelig for Jesu Christi Naadegaver og den Helligaands Kraft; men ved denne Salvelse har Kirken atter os Mennesker selv for Die. Psalmerne og Bønnerne, som under Salvelsen spuges og bedes af Biskoppen og Geistligheden, udtale den Bøn til den Allerhøieste, at saa ofte vi betjene os af disse Klokker, maatte Han ihukomme Sin guddommelige Søns dyrebare Fortjenester, og af Hensyn til dem, ved den Helligaands Kraft, adsprede skadeligt Uveir, bortfjerne Træghedens Land fra de Troende, saa ofte Klokkens Lyd kalder dem til Bøn og Gudstjeneste, og lindre de hedengangne Sjæles Lidelser og Straffe ved Hans Helligaands kraftige Salvelse, naar der til deres Minde ringes med denne Klokke og de Troende her paa Jorden fræmsende Forbønner for dem.

Førend den første Salvelse med den h. Olie bliver den nye Klokke salvet endnu syv Gange udvendig og derpaa fire Gange indvendig med Chrisam. Den syvdobbelte Salvelse er

maastee bleven foranlediget ved den kongelige Prophets Ord i den 118de Psalm: „Syv Gange om Dagen har jeg, o Herre, sunget Din Priis,“ og fordi den præstelige Gudstjeneste, hvortil Klokken skal give Tegnet til Sammenkomsten, netop ogsaa bestaaer af syv særskilte Vedetimer. Den indvendige firedobbelte Salvelse med den h. Chriſtam skal antyde, at Klokken skal udbrede sin Lyd til alle fire Verdensdele og erindre Jøder og Hedninger om Christi Navn, Hans Evangelium og Hemmeligheder, som blive forkyndte og fejrede i det christelige Tempel. Næsten paa samme Maade er ogsaa enhver døbt og med den h. Chriſtam salvet Christen forpligtet til ligesom at være en levende Klokke, og enten ved Lyden af sine Ord og gode Lærdomme, eller i det Mindste ved den gode Klang af sit Liv og sine Dyder at prædike Christus, sin Frelser, for alle Menneſter og gjøre sin hellige Tro Værd for den hele Verden.

Ogsaa et Navn faaer Klokken, en eller anden Helgens Navn, netop ligesom et Menneſte ved sin Daab. Den nærmeste Anledning hertil kan have været, at man ønskede at adskille de forskellige Klokker, som hænge i eet og samme Taarn, fra hverandre ved visse Navne. Men man havde derved uden Tvivl ogsaa den Hensigt, at man vilde opkalde Klokken, ligesom Kirkerne ved Kirkeindvielsen, efter en eller anden Helgen, for derved at stille den under hans Beskyttelse. Høre vi en saadan indviet Klokke at lyde, saa kunne vi derved forestille os, som om den Helgen, hvis Navn Klokken bærer, indbød os til Guds Priis og Tjeneste. Ogsaa saakaldte Faddere ere nærværende ved en Klokkes Indvielse; disse skulle imidlertid blot være Vidner til, at Klokkeindvielsen virkelig har fundet Sted.

Endelig bliver et Kar med brændende Virak stillet under Klokken, saa at den kan opfange Røgen. Dette skal sinnbilddeliggjøre den andægtige Bøn, hvortil den nye Klokke skal kalde de Troende sammen i Kirken. Bønnen bliver nemlig efter den h. Skrifts Sprogbrug meget ofte sammenlignet med Virakkens liflige Vellugt.

Til Slutning af den hele Ceremonie affhuges Evangeliet om Martha og Maria af det tiende Capitel af den h. Lucas,

hvori der fortælles, at den fromme Martha har optaget og be-
 værtet Christus i sit Huus, Maria derimod sat sig ved Frel-
 serens Fødder og med inderlig Begjærighed hørte Guds Ord af
 Hans Mund. Grunden til, at dette Evangelium bliver sunget
 ved en Kloffes Indvielse, er 1) fordi den nyindviiede og salvede
 Kloffe nu bliver indrømmet en Plads i Guds Huus, ligesom
 Maria og Martha engang optog Christum i deres; og 2) for
 at vi ved Kloffens Lyd kunne blive erindrede om, at vi lige-
 saa ivrige og begjærlige skulle forsamle os, for at høre det gud-
 dommelige Ord og til det aandelige Maaltid ved Herrens Bord
 i Kirken, som de fromme Søstre Martha og Maria modtog
 Christen ved deres Bord og lode sig vederqvæge af Ham med
 det evige Livs Brød.

(Fortsættes.)

Pius IX.

(Fortsat.)

I sin Nød havde Pius IX. anmodet Frankrig om Tropper
 til Gjenoprettelse af den næsten aldeles forstyrrede Orden; men
 forgjæves. Til Østerrig turde og kunde han dengang ikke hen-
 vende sig; thi de østerrigiske Troppers Indrykken i Kirkestaten
 vilde uden Tvivl have givet Anledning til de frygteligste Scener
 i Rom. Han søgte derfor i sin Omgivelse efter Hjælp og
 Redning, og valgte til Minister og Præsident ved Minister-
 raadet den forhenværende franske Gesandt, Grev Pellegrino-
 Rossi. Denne havde tidligere rigtignok været en af det itali-
 enste Revolutionsdramas dristigste Førere, men modnet, opløst
 og omvendt ved Erfaringen, offrede han sig nu med Mod og Energie
 med Liv og Sjæl for den h. Faders Sag, ligesom den ædle
 Lamoricière i vore Dage; men han blev ogsaa Revolutionens
 Offer for den apostoliske Stol. Frygtløst skred han ind imod
 den smudsige Scandale med Caricaturer og Spotbilleder, efter-
 sporede de hemmelige Vaabendepots, bortviste mange Mistænke-
 lige og optraadte med Eftertryk imod enkelte Rolighedsfor-
 styrkere, og godtgjorde saaledes, at Pius IX. ikke havde taget
 fejl i hans Valg. Men Radikalernes Raseri gif nu ogsaa til
 det Yderste. Den mazzinistiske Katechismus kjenner jo ikke

Snigmord, men dette er efter dens Definition „en patriotisk Daad.“ Anonyme Breve og Muuropflag truede Ministeren med; ifald han vedblev saaledes at „tyrannisere Folket“, skulde Kamrenes Aabningsdag blive hans Dødsdag. October Maaned hengif som det syntes meget rolig. Det var den Stilhed, som gaaer forud for Stormen. I Klubbene traf man Forberedelser til den store Dag; den 15. November kom. Om Morgenen af denne skjæbnsvangre Dag fik Rossi Nys om den Fare, der truede ham. Hemmelighedsfulde Efterretninger havde naaet Ministerens Palads. Hertuginde af Kinago bad Greven om, paa denne Dag ikke at forlade Huset. Desnagtet begav han sig til Dvirinalet (Pavens Resident), hvor han selv endnu trøstede den h. Fader, som befandt sig i en meget bevæget Sindstemning. Ved Døren mødte han en graahærdet Præst, som indtrængende bad ham om at blive. „Naar De forlader Huset“, forjikkrede han, „saa er De Dødsens!“ Greven standsede et Dieblif, dog kun et Dieblif. „Lad os gaae,“ sagde han i en bestemt Tone, „Pavens Sag er Guds Sag!“ Han steg ind i sin Vogn. Pludselig hørtes der ved Hjørnet af en Sidegade en Kløiten, og med det samme saae Kudsten en Mand, som i al Hast løb hen til Cancellie-Paladset. Kudsten vilde standse Hestene. Men Rossi bød at kjøre frem; snart stod Vognen foran Paladsets Porte. En uhyre Folkemængde bølgede i dens Nærhed op og ned. En Skare af Mænd, der havde svøbt sig ind i deres Kapper og hvis Ansigt næsten var skjult ved dybt nedtrykte brevraandede Hatte, trængte sig frem til Indgangen. Det var de Sammensvorne. Rossi steg ud af Vognen og arbejdede sig igjennem den sammenstnlede Folkeshov, for at naa Indgangen til Paladset. Allerede stod han paa det tredie Trin, da han med en Stok fik et Slag paa den venstre Skulder. Greven vendte sig om, for at see efter Angriberen — men i det Samme støder Morderen, som havde ventet paa dette Moment for at udføre sin Riddingsdaad, ham Dolken ind i Halsen. Rossi styrter øieblikkeligen død til Jorden og farver med sit Blod Trinene af Trappen. — I samme Time, hvor dette Snigmord udførtes i Rom, tog i Bologna en Mand i Kaffe-huset sit Uhr frem af Lommen med de Ord: „Nu er Rossi død!“

Alle Bedrefindede gøs ved denne forbryderiske Handling; iblandt Folkemængden opstod en mørk Munklen. Men den radikale Presse af det „unge Italien“ havde kun een Stemme, og hilsede den „anden Brutus“ som „Havuens hellige Instrument.“ Morderne drog igjennem Roms Gader, bare Snigmorderen i Triumph omkring og forhaanede under Binduerne af Ministerens Palads hans Families Smerte.

Blodig var den 15. November, men den 16de skulde blive endnu blodigere. Demagogerne deklamerede i alle Klubber om

den nye Dag, som var frembrudt „for Folkets Frihed,“ samlede Folkestæver og droge til Dvirinalet, for der at overrække Paven den „høitidelige Kundgjørelse af Folkets Ønsker.“ Det var Klodfen 2 om Eftermiddagen. Det store Tal af Bevæbnede, der befandt sig iblandt den følgende Folkemængde, beviste noksom, hvad man forstod under denne høitidelige Kundgjørelse af „Folkets Ønsker.“ En Deputation begav sig ind i Dvirinalet og fordrede Dannelsen af et demokratist Ministerium m. m. Pius IX. svarede med No, at han vilde tage denne Sag uuder Dverveilelse. Smidfertid fremstillede Gensd'armeriets Officerer sig i Dvirinalet og bad Paven om, at give efter for „Folkets Ønsker.“ Pius svarede, at det ikke stod i hans Magt. Den spanske Gesandt, Grev Martinez de la Rosa, bebreidede Officererne driftigt deres Forræderi mod den, som de burde forsvare. Men de trak sig tilbage og valgte „Neutralitetens seige Forræderi.“ De vare ogsaa allerede bundne ved en hemmelig Dverenskomst. Den h. Fader blev alene i Dvirinalet med Hertugen af Harcourt, Grev Spaur, nogle andre Repræsentanter af de katholske Magter, sine Kammerherrer og Cardinalerne Soglia og Antonelli foruden 6 Nobelgardister. Sex og tredseindstyve Schweitsere bevogtede Indgangen og de hyerste Porte. Deri bestod Pavens hele Hær. Men hiin No, som udspringer af en ubetinget Tillid til Gud, forlod ham ikke et eneste Dieblik. „De seer, mine Herrer,“ sagde han til Gesandterne, „hele Verden har forladt mig. Naar De ikke vare om mig, saa vilde jeg være ene med hiin Haandfuld Tappre, der forsvare mig.“

Men den udenfor følgende Mængde vilde ikke vide noget af en Betænkningstid. „Folkets retfærdige Forlangende maa øieblikkelig opfyldes!“ løb Raabet. Larmen blev steds større og gik tilsidst over i en fuldstændig djævelst Brølen. I mange af de fælt fordreiede Ansigter laae det øiensynligste Udtryk af en umenneskelig Raahed og infernalsk Ondskab. Dertil havde de radicale Demagoger efter Mazzini's Anviisning „opdraget Mængden.“ Galletti, en af Hovedførerne, begav sig anden Gang ind i Dvirinalet, for at fordre Tilstaaelsen af „Folkets Ønsker.“ Allerede forsøgte en bevæbnet Hob at trænge ind med Vold; men de troe Schweitsere strakte dem Hellebarderne imøde. Der kom nu det andet Svar; det lød: „Paven vilde ikke lade sig aftvinge Noget med Vold. Den h. Fader opfordrede til at vende tilbage til Lovligheden.“ Mængdens Svar var et brølende All'armi! (til Vaaben!) A basso Pio nono! (ned med Pius IX.)! En Steenhagel, blandet med Geværskud, blev rettet imod de pavelige Gemaffer. Paa den anden Side af Paladset, som løber ud mod Porta pia, lagde man Ild, som de pavelige Sprøitefolk kun

med Mod og neppe kunde igjen slukke. I Paladsfets Indre derimod rustede de saa Trofaste sig til Forsvar paa Liv og Død. Der blev slaaet Generalmarsch, og Mange, som ubevæbnede vare dragne med, skyndte sig ligeledes med at forskaffe sig Vaaben. — Helvedes Porte kaldte til Storm mod Petri Klippe!

Og hvad gjorde Pius IX., Vægteren paa denne Klippe? Den Time var just kommen, som han ellers pleiede at tilbringe i Bøn for den hele Christenhed. „Lillad, mine Herrer,“ sagde han til de ham omgivende Gesandter, „at jeg bortffjerner mig et Dieblif. Midt under disse Tildragelser kan jeg ikke glemme, at jeg er en Mægler for Verden, som har Krav paa min Forbøn.“ Med disse Ord aabnede han Døren til sit Bedekammer. Neppe var han gaaet nogle Skridt, førend man hørte Geværffuddenes Stralb. Flere Vinduer i Paladset vare ødelagte. „Harde jeg ikke Ret,“ sagde den h. Fader til Gesandterne med en Ro, som kun den Troende begriber, „at jeg vilde bede Af, de stakkels Forsførte! For dem skal jeg bede!“ Han bortffjernede sig paany, for liig Frelseren paa Oliebjerget at bede. Den hevigjerrige Skare rykkede jo frem, for endelig at gribe sit Offer. Msgr. Palma var bleven truffen af en Kugle og styrtede død ned. Pius IX. forblev næsten en halv Time paa Knæ i Bøn. Man saae ham under Taarer at trykke et Crucifix mod sit Bryst, at bede og kjæmpe for sine Fjender. Gud trøstede og styrkede ham, som engang Jesus paa Oliebjerget. Da han atter reiste sig, laa en overjordiff Glands udbredt over hans rolige Ansigt. Af hans Dine fremlyste Forstøntning til Jesus, hans Forbillede og faste Haab. — Hvilken Scene! Hvilken Modsatning! Paa Trinene ved Indgangen endnu Blodet af det første Offer fra igaar; i Forværelset Liget af det andet Offer; paa Knæ, Korset i Haanden, den bedende Pave, og udenfor den bevæbnede blodgjerrige Mængdes Larmen med det brølende Skrig: ned med Pius IX.! Det er Billedet paa Kirken, den i Verden fortsatte og altid paany korsfæstede Christus.

Paladset blev nu formeligen beleiret af Pøbelen. Barrikader bleve opførte. Kugler trængte ind i selve Pavens Værelser. Ja, det Uhorste skeete: Borgergarden, Gensd'armeriet, fort alle forræderiffe Tropper rykkede frem med klingende Spil og opstillede sig i Slagorden. Men de saa tappre Schweisfere gjorde helttemodig Modstand. Angribernes Raseri forsøgedes derved til det Yderste. Forskjellige Riisbuntt bleve opstablede ved en af Paladsfets Porte. Da Pøbelen vilde tænde dem, gavede Schweisferne en fuld Geværfsalve og Hoben veg tilbage. Saaledes vedvarede den frygtelige Kamp, med Raseri paa den ene, med Mod paa den anden Side. Først Aftenen bragte en Vaabenstilstand. Der kom atter en Deputation, som overlevede

rede Folkets „Ultimatum.“ I dette blev erklæret, at man endnu vilde give Paven en Time Betænkningstid. Skald i denne Frist Folkets Villie ikke blev opfyldt, vilde man storme Dvirinalet, og nedhugge Alle paa Paven nær. Efterat Conferentien med Deputationens Fører, Galletti, havde været næsten en heel Time, vendte samme tilfredsstillet tilbage, og Pius begav sig til Gesandterne, som med Spænding ventede paa Udfaldet. Alle opstillede sig i en Kreds omkring ham. „Mine Herrer,“ sagde han, „for at undgaae et nyt blodigt Sammenstød, har jeg antaget de Betingelser, som den raac Vold foreskrev mig. Alene af denne Grund giver jeg efter; men jeg vil tillige, at De og at hele Europa skal vide, at jeg paa ingen Maade, selv ikke af Navn, vil have nogen Andeel i Regjeringen.“ — Det var alt saa den provisoriske Abdication indtil bedre Dage.

Pius IX. var kun en Fanger i Rom selv. Hans Livvagt af de tappre Schweitserer var opløst, og den forræderiske Borgergarde dannede nu hans „Gresvagt.“ Under saadanne Omstændigheder blev for det dybt krænkede Overhoved ikkun endnu een Udvei tilbage — Flugten. Nogle Dage tøvede han endnu. Dette Skridt kunde jo have uasseelige Følger; med Paven vilde Rom have tabt sin beskyttende Engel. Da modtog han et Brev fra Biskoppen af Valence i Frankrig. Biskoppen skrev deri, at der var kommen ham en lille Sølvvæste tilhænde, som den fromme Pave Pius VI. havde brugt til at opbevare en consecreret h. Hostie i, for saaledes altid i sit sørgelige Exil at have det høih. Sacramente hos sig som en himmelsk Trøster. Han vilde statte sig meget lykkelig, dersom Pius IX. vilde modtage dette kostelige Akenodie. Efter Modtagelsen af dette sin hæderkronede Førgængers Mindesmærke var al Tvivlraadighed forsvunden. I en hemmelig Conferents meddeelte Paven til saa Fortrolige sin Beslutning. Den 24de November skulde Flugten stee. Om Aftenen paa denne Dag henved Klokkeren 5 kom Hertugen af Harcourt i glimrende Equipage, med Løbere forud, til Dvirinalet. Den Pomp, han udfoldede, den prægtige Galavogn, som Folkemængden gabebe paa, vare heldigt valgte Midler, for at bortlede Opmærksomheden. Hertugen forlangte en ufortøvet Sammenkomst med Paven, og forsikrede overalt, at han endnu samme Aften havde at afgjøre Sager af den allerstørste Vigtighed med Paven. Naturligviis maatte for denne Frankrigs Repræsentant alle Instructioner vige, som Bagten ellers havde modtaget. Han blev ført ind i Pavens Arbejdsværelse; Conferentien varede to Timer. Det var næsten Klokkeren 7, da han forlod Cabinetet. „Den h. Fader behøver Hvile,“ sagde han til Tjenerne og Bagten, som han fandt i Forværelset. „Han har forladt sit Cabinet; man maa ikke uleilige ham.“ Disse Ord bleve talte i en fast, bydende Tone; man bukkede og aablød.

Men neppe havde Døren til det pavelige Bærelse lukket sig bag Gefandten, førend Pius IX. strax aflagde alle sin pavelige Bærdigheds Aftegn og iførte sig en almindelig Civildragt. Den romerske Ridder Filippini ledsagede derpaa Paven igjennem to vidtløftige Gange, et Lys i Haanden, for saaledes paa en Omvei samtidig med Hertugen at naae Gaarden, hvor Vognen stod. Da sluttes pludselig Lysen. Det var umuligt at gaae videre frem uden Lys. Filippini skyndte sig tilbage for at hente et nyt Lys. Pius IX. stod alene i den mørke Gang. Dog han var ikke alene; han bar hos sig det h. Sacramente i hiint af det guddommelige Forsyn ham tilsendte Klenodie, i hvilket allerede Pius VI. under lignende Omstændigheder havde baaret Det. Det pinefulde Ophold i Mørket blev for ham et Dieblit for sød, hengiven Tilbedelse af den ham saa vidunderligt nære Frelser! Filippini kom snart tilbage med et Lys, og de to Flygtlinge naaede Gaarden, hvor Vognen stod. Just da Paven vilde stige ind, blev han erkjendt af en af sine Tjenere. Uden Tanke paa Fare, kastede denne sig paa Knæ, for at modtage Velsignelsen. Man gav ham et Vink; han forstod det lykkeligt og rejste sig skyndsomt. Filippini steg med Paven ind i Vognen, og kjørte over Qvirinalets Gaard, der var opfyldt med Gardister, som havde de strengeste Instructioner til omhyggelig at bevogte Paven. Efterat Vognen havde Roms Porte bagved sig, kjørte den i Gallop til den h. Marcellinus' Kirke, hvor Grev Spaur i den største Spænding ventede paa Paven. Flere andre Venner skulde nogle Miil derfra slutte sig til den ophøiede Flygtning. Det var Grevinde Spaur, hendes Søn, og dennes Lærer, Pater Zeble. Dette Møde fandt Sted ved Midnat. Neppe var den h. Fader stegen ud af Vognen, for med Grev Spaur at gaae til den Vogn, i hvilken Grevinde Spaur ventede dem, førend der viste sig — romerske Gend'armer. Man troede, at Alt var tabt; ved Midnatstid at finde en ventende Vogn — det maatte uden Tvivl forekomme dem saare mistænkeligt. Men Grevindens Landsnærværelse reddede Alt. Hun aabnede et Vindue af Vognen og raabte i en lydende Tone: „Skynd Dem bare, Hr. Doktor! og stig hurtig ind; det er allerede meget sildig, og jeg holder ikke af at rejse om Natten!“ En af Soldaterne løb endog paa disse Ord med stor Tjenstvillighed hen til Vognen, for at slaae Fodtrinet ned for de Vilsedige og at være dem behjælpelig ved Indstigningen. Grevinden takkede høflig, og Brigardieren sagde i oprømt Lune: „Mine Herrer Franskmænd, De reiser noget sildigt, men Veiret er smukt, og De har slet intet at frygte, thi Veien er aldeles sikker.“ Da Vognen kjørte videre, sagde Pius IX. med Udtrykket af en urokelig Tillid: „Vær rolig, Gud er med os!“ Paa hele Veien ophørte han ikke at bede til Forløseren for sine

Forfølgere og at læse sit Breviar tillige med Pater Teble. Da de høie Flygtninge havde naaet Grændsen af det neapolitanste Gebeet, sagde Grevinde Spaur: „Hellige Fader, nu ere vi paa Stebet!“ Taarer kom den h. Fader i Dinene.

(Sluttes.)

Kirkelige Efterretninger.

Rom. I Rom forbliver Alt foreløbigt ved det Gamle; Franskmændene drage heller ikke bort for det Første. — Paa Christi Himmelfartsdagen ere flere Stæder i Toscana og i Kirkestaten blevne hjemsogte af et Jordstjælv, men især Citta della Pieve; senere have Stødene gjentaget sig flere Gange. Citta della Pieve var det første Sted, som i f. A. gjorde Oprør imod sin retmæssige Fyrste og hyldede „Konge-Hædermanden.“ Ved den første Efterretning om Ulykken, som har rammet denne Citta della Pieve, lod Paven igjennem Erkebiskoppen Indvaanerne tilstille 1000 romerske Daler (5355 Fres.). „Kongen af Italien“ behagede at lade sine af Jordstjælvet hjemsogte nye Undersaatter anvise 4000 Fres.! Anmærkninger hertil ville nok være overflødige.

Kjøbenhavn. Diplomatiske Efterretninger fra Turin meddele følgende interessante Enkeltheder om Grev Cavour's Endeligt. Da han i Natten fra d. 3. til d. 4. Juni følte de første Symptomer af en Blodcongestion, erkjendte hans Huuslæge strax det Betænkkelige i Patientens Stilling, uagtet man i Følge en medicinsk Consultation med flere andre Læger søgte at tage Sygdommen meget let. Af begribelige Grunde vilde man ikke gjerne ved foruroligende Efterretninger forstyrre eller svække Indtrykket af Forsatningsfesten af 2. d. M. Ikke desto mindre anstaae Huuslægen det for sin Pligt, at underrette Ministrerens Broder, Marquis Cavour, om at der ikke mere var noget Haab om Redning for Patient, og allerede d. 4. d. om Efterm. lod Marquis Cavour indbyde Sognepræsten i vedkommende Qvarteer af Staden for at forberede den Syge til Døden. Da Grev Cavour imidlertid var belagt med Kirkens Band, kunde Sognepræsten ikke meddele ham Sacramenterne, førend Excommunicationen var bleven hævet. Til den Ende afgav Cavour da den 5te Juni om Efterm. i sin Broders og flere Vidners Dørværelse en formelig og høitidelig Erklæring,

ved hvilken han udtalte sin oprigtige Anger over og gjenkaldte Alt hvad han maatte have gjort, talt eller skrevet imod Kirkens Lære og tillige erklærede at han ønskede at døe i den hellige romersk-katholske Kirkes Skød. De tilstedeværende Vidner bleve tillige be- myndigede til at offentliggjøre denne hans Retractation. Der- paa betegnede Greven selv den Præst, for hvem han ønskede at af- lægge sit sacramentale Skriftemaal. Da det allerhell. Sacra- mente i den siddige Aftentime blev henbaaren til Ministe- rens Palads, fulgte, foruden flere andre fremragende Mænd, ogsaa Grevens Broder barhovedet og med en brændende Vex- kerte i Haanden bag Baldachinen, under hvilken Sognepræsten bar det h. Sacramente. Kort efter at den Syge havde an- nammet den h. Communion og Salvellsens Sacramente, mistede han sine Aandskræfter og henfaldt i et Delirium, som næsten uafbrudt vedvarede indtil hans Død den følgende Morgen. Vel underrettede Personer paastaae, at den døende Minister har er- klæret for alle tilstedeværende Personer, hvoriblandt hans Broder, Brinds Carignan og Kongen selv, at Italien staaer ved en Afgrund og at dets „høie Protector“ er dets onde Genius. Kongen skal have hengivet sig til et Slags Fortvivlelse og hul- kende stilt sig fra sin Minister. — Efter Grevens Død havde Alle Adgang til hans Værelse, hvor Liget hvilede paa et besse- dent Leie, Hovedet omvundet med et hvidt Tørklæde og Cruci- fixet i de foldede Hænder paa Brystet. Neppe havde den h. Fader faaet Efterretningen om Cavour's angerfulde Omvendelse og opbyggelige Endeligt, førend han ikke blot selv feirede det h. Offer for hans Sjæle, men befalede ogsaa, at der den føl- gende Dag paa hans egen Befojning i St. Peterskirken fra den tidlige Morgenstund indtil Middag skulde uophørlig læses hh. Messer for den Hedengangne — saaledes hævner Paven sig paa sin og Kirkens værste Fjende og Forsøger! Den 10. Juni ankom ogsaa den Franciscaner-Munk, som havde modtaget Cavour's egenhændig i Vidners Overvarelse underskrevne Re- tractation (Gjenkaldelse), til Rom, for at aflægge den h. Fader en ubførligere Beretning om det Skete.

Denne Cavour's Omvendelse og kristelige, angerfulde Død er i Sandhed en „Begivenhed“ — i Naadens Verden! Hvil- ken forfærdelig Skyld havde denne Mand ikke paabyrdet sig! men alligevel har Naaden vundet den endelige Seier! Saa- ledes kan den almægtige og uendeligt barmhjertige Gud forandre det arme Mennekehjerte! Men vi bør ei heller glemme, at vor h. Fader bad for Cavour, og — den Retfærdiges Bøn formaaer meget!

Efterretningen om Cavour's Omvendelse og Retractation har naturligviis overalt iblandt de Revolutionaire vaft

megen Forbittrelse og Værgelse; de erklære ham nu for en „feig Forræder“ og den hemmelige Revolutions-Comitee i Italien har igjen afbestillet den tre Dages høitidelige Sorg, som den havde anordnet til Ere for ham.

Berlin. En protestantisk Fabrikeier har skjenket det katholske Sct. Hedvigs-Hospital i Berlin en Sum af 2650 Rblr. til Stiftelse af en Frieng, over hvis Benyttelse Stifteren har beholdt sig den frie Disposition saa længe han lever. Nævnte Hospital optager forresten ogsaa Syge af alle Troesbekjendelser aldeles gratis naar de ere uformuende.

Sardinien. Peterspenge. Svormegret de trofaste Katholiker lægge deres Hengivenhed for den h. Fader for Dagen lige for „Konge-Hædersmandens“ Dine vise følgende Notitser. Det i Turin udkommende Blad Armonia skriver under 8de Mai: „En from Dame i Mailand sender os 4000 Frcs., som hun skjenker den h. Fader den 5te Mai (den h. Pius V.'s Dag). En anden Dame i Mailand sender os for den h. Fader en med Brillanter indfattet Gulddaase, som Tegn paa hendes barnlige Kjærlighed for Kirkens ærværdige Overhoved.“ 3 „Peterspenge“ vare indtil 9de Mai hos dette Blads Redaction indkomne 342,906 Frcs. 25 Cs., foruden et stort Antal af værdifulde Foræringer. Paa samme Dag skriver Armonia: „Igaar have vi ikke, som ellers hver Dag, modtaget 1000 Frcs. for den h. Fader; men idag har Herren givet os en fiirdobbelt Høst. Tak være Herren!“

Tyrkiet. Fra Herzogewina melde Efterretninger, at den der-værende Befolkning, ligesom for kort siden en Deel af Bulgarerne, staae i Begreb med, fra det græske Schisma at vende tilbage til den katholske Møderkirke.

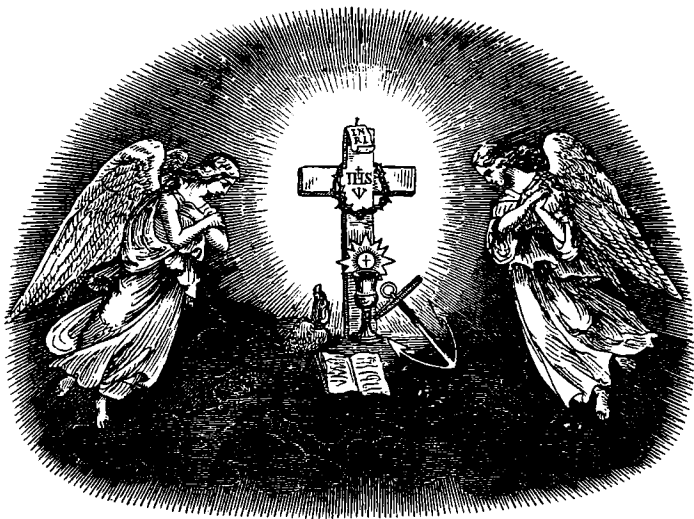
Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 30. Juni. — 6. Søndag efter Pintsfe. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.
- Søndagen d. 7. Juli. — 7. Søndag efter Pintsfe. — Maria's Besøgelse. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Festandagt.

„Scandinavisk Kirke Tidende“ udgaar hver aften en Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Sr. Kønsthandler **C. N. Blom-Fensterer**, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Boghæder; i de danske Stater paa de kongl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 S.

Kjøbenhavn.

E. Trier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 14.

Søndagen den 14de Juli.

1861.

Indhold: Den katolske Kirkes Stjønhed (fortsat). — Pius IX. (Stuttet). — Kirkelige Efterretninger: Rom. Kjøbenhavn. Köln. England. Constantinopel. Aften. China.

Den katolske Kirkes Stjønhed.

(Fortsat.)

Thom. Jeg tilstaaer, at jeg ofte ikke kan andet end bilige saadanne Indvielser, hvor de have en blot sindbilledlig Betydning; men naar derved endog skal tilsigtes noget mere, saa bliver det dog en besynderlig Sag med alle disse Indvielser. Man skulde da næsten troe, at Alt i Verden var van-

helligt og slet, og at det først maatte helliges ved en særegen Indvielse.

Pr. Endelig maa jeg vel gribe Leiligheden til at give ogsaa en nærmere Forklaring derom. Ligesom selve Mennesket er blevet ondt og slet ved den første (Arve-) Synd, saaledes er i Virkelighed ogsaa Alt, hvad der i Verden omgiver Mennesket og hvad det bruger i Verden, i en vis Forstand blevet ondt og slet. Ligesom nemlig Mennesket selv ved Synden blev ulyhdigt imod sin himmelske Fader, saaledes bleve som Følge deraf ogsaa alle Ting i Verden atter ulyhdig imod det; thi ogsaa det var en Straf for hiin Synd, at Gud udtalte en Forbanelse over hele Naturen. Mennesket maatte fra nu af kæmpe med Elementerne; Marken bragte det kun Tidsler og Torne, i Stedet for at belønne dets Arbeide med rigelige Frugter; Dyrene, som kun skulde have tjent det, bleve nu slyge og flygtige, eller angrebe det endog; Markens Urter bleve tildeels til Gift for det, andre tabte i det Mindste endeel af deres tidligere Lægekraft o. s. v. Men ikke alene for Menneskets Legeme, men ogsaa for dets Sjæl viste hele dets Omgivelse sig fra nu af fædelig og fordærvelig. Thi ligesom Mennesket ved Synden havde gjort sig selv til Djævelens Slave, saaledes havde det derved ogsaa givet Alt, hvad det i Verden havde til sin Brug, i Satans Tjeneste; ligesom hiin forbudne Frugt i Paradiset, saaledes blev nu Alt i Verden et Middel for Djævelen til at friste Menneskene til det Onde, og Alt gav Menneskets fordærvede Natur og onde Tilbøieligheder Leilighed til Synd: Vinen til Drukkenskab, Guldet til Gjerrighed, Rov og Mord, den legemlige Frydelse til Vellyst, o. s. v. For nu at vise, hvorledes Alting atter bliver anderledes ved Christendommen, ja endog kan og skal blive en Leilighed for os til det Gode og til vor Helligelse, og for dernæst ved Bøn til Gud virkelig at bortfjerne Skadeligheden, som de forskjellige Ting have for vort Legeme og vor Sjæl, derfor velsigne eller indvie vi dem, førend vi bruge dem, d. e. vi læse en Bøn over dem, hvorved vi for det Meste ogsaa betegne dem med det h. Korsstegn. Derfor siger den h. Paulus, at ikke blot

Mennesket, men den hele Skabning forlænges efter Forløsningen (Rom. 8, 19.); og paa et andet Sted siger han ogsaa: „Alt hvad Gud har skabt, er godt; thi det helliges ved Guds Ord og Bøn“ (1. Tim. 4, 4. 5.). Saaledes bede vi f. Ex. Gud om, førend vi sætte os til Bords, at Han vil lade Spise og Drikke bekomme os vel. Med langt større Tillid vente vi imidlertid Bønhørelse af en saadan Bøn, naar vi ikke bede for os alene, men naar den hele Christenhed forener sig, for med og ved Christus at bede den himmelske Fader om Renselse og Helligelse af de til vor daglige Brug tjenende Ting og om Bortfjernelse af alt Skadeligt fra dem. Dette skeer nu netop, naar Præsten i den katholske Kirkes Navn og ifølge dens Anordning lyser Velsignelse over Spiser, Vox, Olie o. desl. Vi troe da rigtignok ingenlunde, at disse Ting ere besatte af Djævelen, men vi troe, at Djævelen lettelig kan benytte sig af dem som et Middel til at forføre os til Synd; og fra denne skadelige Indflydelse skal Præstens Bøn og Velsignelse befrie dem. Det er det, som i Kirkesproget kaldes Exorcismus eller Besværgelse.

Men for det Andet lader den katholske Kirke sig ikke nøie med, ved sin Bøn kun at befrie de sandfelige Gjenstande i Verden fra deres Skadelighed, og unddrage dem for Djævelens mulige Misbrug til Forførelse, men den vilde gjerne ligefrem forvandle Alting til et Middel til vor sande legemlige og aandelige Velfærd. Derfor beder den, eller lader meget mere Præsten bede i dens Navn, om at Gud maa forunde alle dem, som paa den rette Maade bruge saadanne velsignede Ting, disse eller hine særegne Naadegaver og Velgjerninger. Vi kunne ogsaa privat bede for hverandre; men det er ikke hele Kirkens eller Christenhedens Bøn; og dog maa denne fortrinsviis være af stor Kraft, fordi netop selve Kirken altid beder i Føring med Christus. Men da vi jo ikke hvert Dieblif kunne fordre den hele Kirkes Bøn, hvergang vi behøve den i dette eller hiint særlige Anliggende, saa udtaler Kirken forud sine Forbønner ved Præstens Mund, og kuytter dem ligesom til enkelte slynlige Sager, for at hver den, som bruger disse

Sager, ogsaa maa blive deelagtig i Kirkenes Forbønner. Og idet vi da bruge disse af den indviiede Gjenstande, saasom Vand, Salt, Urter, Vox o. dsl., have vi den Fortrøstning, at vi ved den rette og fromme Brug deraf ogsaa ville opnaae det af Gud, hvorefter Kirken ved deres Indvielse forud har bedet for os. Den, som vi i det vanlige Forretningsliv udstede en skriftlig Anviisning paa en vis Sum Penge, har vel ikke denne Sum endnu, men han stoler dog paa, at han paa Grund af vor Underskrift ogsaa virkelig vil erholde den paalydende Sum. Denne maaskee noget uædle, men derfor saa meget desto tydeligere Sammenligning vil gjøre denne Sag end mere forstaaelig for eder. Thi de indviiede Ting ere os i Virkelighed et Slags Pant paa, at Gud for Christi Fortjenesters Skyld og af Kjærlighed til Sin h. Kirke vil bønkhøre os og tildele os Sine Velgjerninger, dersom det ellers behager Ham og Bønkhørelsen overhovedet er til vort Bedste, og dersom vi værdigen og med et ret front Sindelag bruge de indviiede Ting. Saalænge man derfor ikke vil dable Bønnen selv, og i Særdeleshed den hele Christenheds Forbønner for de Troendes særlige Anliggender, saalænge vil man heller ikke kunne forkaeste denne særegne Maade, hvorpaa Kirken forretter sine Forbønner for de enkelte Christne.

Simon. De har allerede flere Gange og endnu nylig omtalt de saakaldte præstelige Dagstider eller Timebønner. Vilde De ikke ogsaa have den Godhed og meddele os noget derom.

Pr. Det vilde være til ingen Nytte for eder og I vilde maaskee ikke engang forstaae det rigtigt, dersom jeg vilde sige meget derom. Imidlertid skal jeg dog gjerne derom meddele, hvad der kan være vigtigt og gavnligt for eder. I den ældste christelige Tid kom alle de Medlemmer af en Menighed, som ikke havde væsentlige Forhindringer, flere Gange sammen om Dagen, for at opbygge sig ved fælles Afhyngelse af Davids Psalmer. Denne Sang blev flere Gange afbrudt, ved at man forelæste Stykker af den h. Skrift, saavel som Steder af Evangelierne, over hvilke den nærværende Biskop da tillige gav en kort Forklaring eller lod ved en Lector forelæse en saadan Forklaring af en eller anden berømt Biskop eller Lærer af

den katholske Kirke. Ogsaa de allerede tidligere omtalte Marthyracter, og senere ogsaa andre hellige Christnes Levnetsbeskrivelse, bleve forelæste i disse Sammenkomster. Disse Psalmer, Bønner og Forelæsninger, hvilke i sig selv, og i Særdeleshed ved de efterhaanden tilføiede Tilfættninger, vare bleve meget lange og vidtløftige, bleve senere forandrede og forkortede paa forskjellige Maader og til større Bequemmelighed samlede i en eneste Bog, hvorfor de fik Navn af Breviar (Breviarium), der vil sige saa meget som „forkortet Bøn.“

Simon. Hvorfra kommer da Navnet Dagstider eller Timebønner?

Br. Fordi disse Bønner ere fordeelte paa og fastsatte til visse Tider og Timer paa Dagen. Allerede Bøderne forrettede deres Bøn til bestemte Timer paa Dagen og de hh. Apostle fulgte dem i denne Skik. Ved den tredie Time (Tertia d. e. Kl. 9 om Morgenen, forbi man plei-de at tælle Dagens Timer fra Kl. 6 om Morgenen) vare Apostlene forsamlede til fælles Bøn, da den Helligaand kom over dem (Ap. Gj. 2, 15.). Om Petrus læse vi, at han gif og bad ved den sjette Time (Sexta d. e. Kl. 12 om Middagen) paa Husets øverste Stokværk (Ap. Gj. 10, 9.). Petrus og Johannes gif ved den niende Time (Nona d. e. Kl. 3 om Estermiddagen) til Templet, for at holde Bøn der (Ap. Gj. 3, 1.). Da Paulus og Silas vare i Fængsel, stode de op ved Midnatstid, for at bede og synge Lovpsalmer til Guds Priis (Ap. Gj. 16, 25.). Heraf see vi altsaa, som jeg bemærkede før, at ogsaa Apostlene og de første Christne holdt sig til visse Timer, for enten alene i deres Boliger eller ogsaa i offentlige Sammenkomster, dersom det lod sig gjøre formedelt de dengang hyppige Forsølgelser, at indvie sig til Bøn og Guds Priis. Siden fordeelte man disse daglige Bønner paa sex Timer, og senere paa syv, saa at Bønnerne bleve holdte paa følgende Maade: Matutinum, ogsaa blot kaldet „Mette“, paa Dansk: en Bøn, som bliver holdt ved den frembrydende Morgen, blev begyndt ved Midnat eller ogsaa Kl. 2 om Morgenen. Dette Ord er eder allerede bekjendt fra Navnet „mørke Metter“ i den stille Uge. Dertil høre ogsaa de

saakaldte Laudes (paa Dansk: Lovpriisningsbønner), en Række af Psalmer, som næsten udelukkende beskæftige sig med Guds Priis. Derpaa følger Primen eller den første Time, Kl. 6 om Morgenens, og er egentlig Morgenbønnen; Tertsen eller den tredje Time, Kl. 9 om Formiddagen; Sexta eller den sjette Time, Kl. 12 om Middagen, og Nona eller den niende Time, Kl. 3 om Eftermiddagen. Navnet Vesper er eder heller ikke fremmedt; paa Dansk betyder det en Andagt, som holdes henimod Aften; og tilsidst holdes endnu den saakaldte Complet, som er den egentlige Aften- eller Nattebøn. — Da de almindelige Christne i Tidens Løb ophørte med at tage Deel i disse Bønner, bleve disse kun endnu forrettede i Fællesskab i geistlige Samfund og Klostre. For Tiden ere nok alle Geistlige forpligtede til at læse de daglige Breviarbønner, men de ere dog ikke mere strengt bundne til at læse dem just til de forhen nævnte Dagstimer.

Thom. Jeg finder det virkelig meget besynderligt, at den christelige Kirke optog og efterlignede saa mange jødiske Skikke, saasom f. Ex. disse Dagstider.

Pr. Hovedsagen ved denne Bøn er, at de forskjellige Tider paa Dagen ved dens Fordeling paa hele Dagen ikke skal henleves uden en hyppig Erindring om Gud og saaledes blive helligede. Naar man derved har bibeholdt de iblandt Tøderne vedtagne Timer, saa slete det, fordi man allerede foresandt denne smukke Skik hos dem og slet ikke havde Aarsag til at frafalde den. Ja, nogle af disse Dagstimer ere endog blevne af særdeles Betydning for os i vor Forløsningshistorie, og fortjene just ogsaa derfor at blive udmærkede ved Bøn fremfor de øvrige. Det var nemlig omtrent den sjette Time, da Tøderne fordrede, at Jesus skulde overgives til Døden paa Korset (Joh. 19, 14.); og ved den niende Time ogpav Trelseren Sin Aand paa Korset (Matth. 27, 46.). — Forøvrigt har Kirken rigtignok i sin uadvortes Gudstjeneste ogsaa optaget flere liturgiske Skikke, som Gud forud havde foreskrevet i den mosaiske Lov; men ikke som om den derved vilde sætte sig tilbage i Tøbedommen, men fordi disse Skikke have en moralsk og følgerlig ogsaa for os

Christne meget gavnlig og heldbringende Betydning. Nogle Exempler ville belyse denne Sag bedre:

1) Den katholiske Kirke foreskriver, at der skal holdes en „evig“, d. e. en steds brændende, Lampe foran Tabernaklet, hvori det Høiværdigste bliver opbevaret. Det er en Efterligning af hiin evige Ild, som maatte brænde paa det mosaiske Alter og uafslædig vedligeholdes af Præsterne (3. Moseb. 6, 12.). Men os skal det altid brændende Lys foran vore Altre minde om hiin levende Tro, som vi skulle vise paa Frelseren i det h. Sacramente, og om den inderlige Kjærlighed og Andagt, som vi i vore Hjerter skulle nære til Frelseren, og som der aldrig tør udefflukes eller svækkes.

2) Vievandskarret ved Indgangen til vore Kirker er maaffee en Efterligning af hiin Kobbervasketjedel, som Moses efter Guds Befaling lod sætte udenfor Tabernaklet (2. Moseb. 30, 18—21.). Der brugte Præsterne det, for at rense sig for al Ureenhed, forinden de udførte deres Offerembede; os skulle disse Kar med Vievand minde om den Sjælsreenhed, hvormed vi bør fremtræde for Guds Naahyn i Hans hellige Tempel, naar vi ville frembære Ham vor Bøns Offer. Da bør vi fjerne fra vore Tanker Alt, som er verdsligt, rense vort Hjertes Begjeringer fra alt Syndigt, for at Guds, den uendelige Helligheds Die, ikke maa finde noget hos os, som snarere kunde bevæge Ham til Forbandelse og Afsty, end til Forbarmelse og Kjærlighed imod os.

3) De Englebilleder, som man i nogle Kirker opstiller paa Alteret ved Siden af Tabernaklet, ligne de Billeder af to Cherubim, som Herren befalede at opstille paa begge Sider af Pagtens Ark. Os skal Synet af disse Engle minde om det Sindelag, hvormed vi maae vise os for den sande og levende Gud i det hellige Alterens Sacramente, minde os om, at vi med en Engels Erbarhed og himmelske Andagt skulle forene vor Bøn med hine usynlige nærværende Engle.

4) Maaden, hvorpaa vi hellige vore christelige Fesfdage ved at afholde os fra alt tjenstligt Arbeide, er ligeledes overleveret os fra Iøbedommen. Derved vil vor hellige Kirke hovedsagelig formane os til, at vi paa saadanne Dage ogsaa skulle bortvende

vort Hjerte fra alt Timeligt og fortrinnsviis bestæftige vor Hu og
Tanke med Guds Priis og Hans Tjeneste.

(Fortsættels.)

Pius IX.

(Sluttet.)

Pius IX. havde fundet et Tilflugtssted i Gaëta. Hvad skeete imidlertid i Rom, hvor der efter General Dubinot's Vidnesbyrd havde samlet sig „en Bande af de ryggesløseste Subjecter?“ Den romerske „Republik“ forøvede i den korte Tid af sin Bestaaen saadanne Vederstyggeligheder og Rædselsgjerninger, at den fordrevne Pius' Ord: De have faaet deres Sendeelse fra Helvede! fuldkommen bleve stadfæstede. Den 7. Januar (1849) fang denne Bande med diabolisk Glæde paa Gaderne et De profundis*) for den „dethroniserede Pave“, idet den efterabede de kirkelige Sørgehøitideligheder — just et Aar (hvilket vel fortjener at bemærkes) siden det Samme første Gang var skeet ved Jesuiternes romerske Collegium! Paladserne bleve jævulig plyndrede og Frihedsmændenes Kommer fyldtes. Mord paa Præster hørte i hine Dage af den romerske Republik til Dagsorden. Den snue Mazzini, som havde ladet Alle arbeide for sig, uden at de vidste det, kom just til rette Tid, for at indtage den Gressplads, han saa længe havde stræbt efter — den pavelige Throne i Peterskirken, hvor han, Republikanernes Lærer og Fører, magelig tog Plads, da det gudsbespottelige Te Deum blev sunget for Republikken. Kun med Møie havde man til dette Tiemed kunnet opdrive een af de talrige romerske Geistlige. Det Hele var et Forpil paa hiint mysterium iniquitatis (Ugudelighedens Hemmelighed), der som den sidste og frygteligste Tjende af det Christum repræsenterende Pavedømme, efter Apostlens prophetiske Ord, engang vil sætte sig selv paa Alteret. Siden den franske Revolution, som satte den personificerede Last paa Alteret og strøede Virak for den, have vi i den nyere Historie allerede mere end engang seet optræde saadanne Forbilleder paa eller Præludier til hiint mysterium iniquitatis, hvis eneste Formaal er at vanhellige og styrte Alteret. — Indtrykket af den pavelige Excommunication kunde ikke udslettes ved de mangfol-

*) 3: „Fra Dybben raaber jeg“ d. e. den 129de af Davids Psalmer, den 6te saafaldte Rodspalme, som i den katolske Kirke pleier at læses for den Afdøde.

dige republikanske Skuespil og Festtog. Folket saae i de mange pludselige Dødsfald, som ramte flere Skyldige, den guddommelige Straffedom over Kirkens Bespottere og Forfølgere. Ved løgnagtige Beretninger og Rhytter søgte man at vedligeholde den republikanske Begejstring. Snart hed det, at Republiken allerede var bleven anerkjendt af alle Stormagter, snart, at Frankrig vilde sende sin Søsterrepublik Tropper, kort, Republiken levede — af Løgn. Dog lad os vende os bort fra dette væmmelige og nederdrægtige Skuespil; vi maae jo desforuden endnu næsten dagligen høre og læse om samme Gjenstand!

Den 25. November (1848) tidlig om Morgenen var Pius IX. ankommen til Gaëta, og afstegen i det uanseelige Hotel „til den lille Have.“ Her skrev han følgende Brev til Kongen af Neapel:

„Sire! Den hellige Stols og Kirkens Fjender triumphere i Rom. For ikke at give sin Person og Værdighed til Priis, saavel som ogsaa, for selv at undgaae ethvert Skin af, ved sin Nærværelse at samtykke i de Udskielser, som foresalde der, har den katholske Kirkes Overhoved seet sig nødt til at forlade Rom. Jeg veed ikke, til hvilket Sted paa Jorden Guds Villie, hvilken jeg underkaster mig med mit Hjertes hele Odmængde, vil lede mine vaklende Skridt. Idet jeg stoler paa Forsynets Førelse, er jeg med nogle mig hengivne Personer flygtet ind i Deres Majestæts Stater. Jeg kjender ikke Deres Anskuelser i Henseende til mig. I Uvissheden herom, holder jeg det for min Pligt, at give Dem den Forsikkring, at jeg er beredt, til at forlade det neapolitaniske Gebeet, saafremt min Nærværelse i Deres Majestæts Stater kunde foranledige politiske Uroligheder eller forstyrre Deres Folks Fred.“

Grev Spaur var Overbringeren af dette Brev til Kong Ferdinand. Da denne havde læst Paven's Haandskrivelse, sagde han: „Hr. Gesandt, jeg skal selv overbringe den h. Fader mit Svar!“ Allerede den følgende Dag, den 26. Novbr. Kl. 1 kastede den kongelige Flotille Anker i Gaëtas Bugt, og Kong Ferdinand begav sig med et talrigt Følge til Hotellet „til den lille Have.“ Mødet frembød et gripende Syn. Det stete uden den vanlige Etikette og almindelige Pomp. Alle salbt ned for den h. Faders Fødder. Dronningen takkede ham for, at han havde værdiget det neapolitaniske Gebeet til at være hans Auhl. Kongen tilbød Hans Hellighed Alt, hvad der kun stod i hans Magt at lyde ham, indtil han kunde vende tilbage til Rom. Pius IX. takkede med Taarer i Dinene og velsignede Alle.

En anden værende Scene var Gaëta den følgende Dag Vidne til. Den h. Fader lod sig føre til Stadens Hovedkirke, for der at offere Gud sin Takkebøn. Kirken var propfuld; det h. Sacramente blev fremstillet, og Pius IX. bad med en af

indvortes Bevægelse bævende, men dog høi og fornemmelig Stemme: „Evide Gud! Høieste Fader og Herre! Dersom Din ydmyge Tjeners Liv kunde være et velbehageligt Offer for Dit Hjerte, for at forløse Din Bredde over de begaaede Forbrydelser, saa indvier jeg det til Dig. Velsign Cardinalerne og alle Biskopper i den katholicke Verden, paa det at Alle, forenede paa Dine Loves Bei, maae kunne fuldbyrde det gavnlige Værk, Folkenes Frelse og Redning.“ Alles Dine vare fyldte med Taa- rer. Pius IX. frembød sig selv til Offer. Men Offeret blev endnu ikke antaget; Lidelsens Kalk var først halv udtømt.

Medens Pavens og Kirkens Tjender triumpherede i Rom, feirede Pius IX. en sand Triumph i sit Exil, saaledes som han ikke havde feiret den paa Thronen. Efterretningen om Pavens Flugt gennemfoer ligesom en tændende Gnist den hele katholicke Verden, og vakte Tusinder af Søvn. Nationer og Fyrster reiste sig for Pius IX. Gaetas Havn saae snart Gesandterne af alle europæiske Hoffer ankomme. Pius IX.'s Kamp blev en Seier og Triumph for Kirken i det samme Dieblit, da hans Tjender holdt denne for overvunden. Selv mange Skkekatholiker maatte erkjende dette. Saaledes bragte f. Ex. selv den engelske Times følgende Artikel af 4. Decbr., som vi til vor Forbaufelse finde i hiint Blad, der ellers ingenlunde er vant til slige katholicke Opfattelser.

„Saa mærk værdig og uvelkommen den Paastand end maa lyde, saa er den dog ikke desto mindre en historisk Kjendsgjerning, nemlig at Pius IX. just i Dieblittet af sin Flugt og Dethronisering i en egentligere og suldkomnere Forstand var Pave og Overhoved for den latiniske Kirke, end Hundreder af hans Forgængere i Midten af Lateranens Glæds. Den dethroniserede Pave har for sin Person's Vedkommende godtgjort for den hele Verden, at ualmindelige evangeliske Dyder pryde ham. I den mægtige Gjæring, som hersker i Europa, har Synet af en saa mild og samvittighedsfuld Hersker paa den pavelige Throne mægtig grebet Aanderne og tilvendt ham den hele katholicke Befolknings Kjerlighed. Derfor har det romerske Hierarchie i en Kristis, ved hvilken alle andre Magter mere eller mindre blive rystede og rokkede, udvidet sin Indflydelse i alle Lande, hvor den katholicke Kirke findes, og vundet en større Magt.“ —

Times kunde, naar den ogsaa den Dag idag endnu vilde være upartisk, endnu engang afstrykke den samme Artikel med ubetydelige Forandringer.

Den vigtigste Handling i Pius IX.'s Pontificat træffer just sammen med hans Exil. Det er nemlig den Encyclic, som Pius IX. med Hensyn til den velsignede Somfrues ubesmittede Undfangelse rettede til alle Biskopper i den katholicke Verden. Vi maae gaae noget nærmere ind herpaa, da de uasseelige Conseqventser heraf netop i vore Dage mere og

mere give sig tilkjende, og derved paany godtgjøre, at Pius IX. i Historien, d. v. s. efter christelig Opfatning af Historien: i hiin evige guddommelige Plan, som Guds Visdom i Tiden fuldbyrder og med Tiden fuldender gennem den med Frihed handlende Menneskehed -- at Pius IX. i dette store guddommelige Værk indtager en betydningsfuld Plads. Og det Villedet af ham, som vi hidindtil have fremstillet, har været et Beviis paa, at han har gjort sig værdig til at blive et saadant Redskab i Guds Haand til Kirkens Forherligelse og Menneskehedens Velsignelse.

Allerede i de for 500 Aar siden berømte Rabenbarelses af den h. Brigitta finde vi de prophetiske Ord, at i en af Gud forudbestemt Tid (in tempore praedestinato) Sandheden af den ubesmitte Undfangelse vilde komme til at straae i sin fulde Glans. Hvilken var denne af Gud forudbestemte Tid? Ikke hiin Tid, i hvilken Europas Nationer boede under Kirkens „fredelige og velsignede Hyrdestav“, eller hiin Tid, hvor Stjerner af første Størrelse, som en h. Thomas af Aquin, med deres straalende Lys glimrede paa Kirkens Himmel, nei, men hiin Tid, hvor efter Psalmistens varslende Ord Kirkens Hyrdestav truede og den Dag idag endnu truer med at ombyttes med hiin „Jernstav“ (Ps. 2, 9.), som holder Asien og Afrika i dobbelt Slaveri; hiin Tid, hvor Autoritæten, det fjerde Buds Fundament, hvorpaa hele Samfundet hviler, rokkebes og Tyrsternes Throner rystede; hiin Tid, hvor tallose Vildfarelses gjorde et forstyrrende og vildledende Indgreb i det menneskelige Liv; hiin Tid endelig, hvor Vantroen og Ondskabens triumpherede over det styrkede Raadets, og Pius IX. levede af „Landflygtighedens Naadebrød“ — det var den af Gud forudbestemte Tid, i hvilken Pius IX. i Kraft af hiin Myndighed, som var bleven ham overantvordet ved hans Forgængere, fra hiin aandelige Stol, som til alle Tider har seet Helvedes Vølger opløse sig i Skum for sine Fødder, udøvede Autoritæten høieste Act og beredede sig til at foreskrive den valkende vildledte Verden den ydmyge Tro paa Maria's ubesmitte Undfangelse. Pius erkjendte, at Diebliffet af hans største Nød ogsaa maatte være Diebliffet af hans største Magt. Cum infirmor tunc potens sum. „Naar jeg er skrøbelig, da er jeg mægtig“ (2 Cor. 2, 10). Selve Dogmaet er af uoverseelige Conseqventser; thi det indbefatter Christendommens Fundamentalsætninger: Troen paa Arveshynden, som bliver stadfæstet ved denne eneste Undtagelse, og dernæst Troen paa Gudmennesket Jesus Christus, hvilken Tro er Grundlaget for den gamle Tro paa og det nye Dogma om den ubesmitte Undfangelse.

Denne storartede Handling er saaledes en høitidelig Gjen-

oplivelse af den positive Christendom i Verden, som steds mere og mere nærmer sig en truende Afgrund, netop fordi den forlader denne positive Grund, — thi hine Ideer, som bære og regjere det christelige Samfund, ere dogmatiske Ideer, — og de finde derfor en Hjælperinde og Beskytterinde i Maria, fordi hun som Gudsmoder og ubesmattet Jomfru er et „Davids Taarn“ til Beskyttelse for hine Fundamentalsandheder af den katholske Tro. Og det udvalgte Rædskab for dette store Guds Værk til de vildledte og synkende Nationers Redning og Frelse var Pius IX. Gud førte ham tilbage til Rom, for her at fuldende, hvad der var begyndt i Gaëta. Den samme Magthaver i Frankrig, som havde søgt sine første Laurbær i Kampen imod Pavebønnen, maatte, tungen af Forholdene, føre ham tilbage til Rom.

Vi slutte hermed foreløbig vor Fremstilling af Pius IX.'s Liv og Virksomhed. Den anden Deel af hans Pontificat begynder igjen med Roms Jubel og Viva Pio Nono og vil atter slutte med et nyt A basso Pio Nono! Indtil den Tid have vi ikke at sige vore Læsere Andet, end at Pius IX., som med de troende Ord: „Verden har Krav paa min Forbøn“ knæler foran sit Crucifix og beder for os, at han nu ogsaa har Krav paa, at ogsaa vi bede for ham i hans Nød.

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Den 26. Mai, paa hvilken Dag den allerhelligste Trefoldigheds Fests kaldt sammen med den festlige Mindedag til Ære for Roms National-Helgen, den hellige Philippus Neri, har den hellige Fader atter modtaget en høitidelig Ovation, som vidner om det gode Sindelag hos den langt overveiende Deel af den romerske Befolkning. Den h. Fader kjørte i det høitideligste Gala=Dybtog til den nævnte Helgens Kirke. Samtlige Cardinaler, den romerske Adels og Magistraten etc. overværede den af Cardinal Villecourt fejrede Høimesse. Den hellige Faders Tog fra Vaticanet til Kirken og tilbage var et sandt Triumfytog. Paa hele Veien vare alle Vinduer og Balconer prydede med Tæpper, Faner, Kransse og Guirlander og saa opfyldte med Menneſter, at det for Mange var meget vanskeligt at forstaae sig en Plads selv for høi Priis. Den fra alle Sider tilstrømmende Menneſtemængde var utallig.

Uagtet den glødende Solhebe vilde de dog ikke forlade deres Blads førend de havde seet deres høitløste Faders og Jhrstes Afsyn og modtaget hans Velsignelse, og førend de ved deres lydelige Glædesraab havde bevidnet den romerske Befolknings Kjærlighed og Hengivenhed for den, som er dens Hæder og dens Redning. Medens det pavelige Tog drog langsomt igjennem Gaderne, var der ingen Ende paa Raab, paa Blomsterkastning og Fanesving; uophørlig gjenlød det begejstrede Raab: „Den h. Fader leve! Præste-Kongen leve! Rom, Christi Statholders Sæde leve! Vaticanet leve! Hellige Fader, maatte Din Velsignelse frelse Rom!“ Ligeoverfor den revolutionaire Presses Færd, som bestandig tager feil af den i Rom bestaaende Revolutions-Comitee og det romerske Folk, og paabyrder dette sidste hiins Anskuelse og Handlinger, er det nødvendigt at henvende den offentlige Opmærksomhed paa saadanne Kjendsgjerninger, som ellers i fredelige Tider bleve ansete som aldeles selvforstaaelige.

— 29. Juni. Udenlandske Blade tale om den h. Faders Befindende paa en Maade, som nok er egnet til at vække stor Frygt. Men jeg kan give Dem den Forsikkring, at de øse af en ikke god, eller rettere sagt af en meget ureen Kilde. Det er nok sandt, at Hs. Hellighed i nogen Tid har været noget lidende, men hans Tilstand var aldeles ikke betænkelig, og nu er han allerede saa fuldkommen vel, at han igaar Eftermiddag selv har sunget den høitidelige Vesper og idag — St. Peters og Pauls Fest — selv feiret Høimessesen i St. Peterkirken. Denne offentlige Kjendsgjerning vil vel været tilstrækkelig til at modbevise de foruroiligende Nygter, som hovedsagelig stamme fra Turin.

Kjøbenhavn. Den officielle romerske Tidende bringer følgende Erklæring: „Mange Aviser have talt om offentlige Forbønner, som skulde være anordnede af den h. Fader for afdøde Grev v. Cavour's evige Hvile. Det kan ikke forundre, at man midt under dette Aarhundredes Hykleri ogsaa har søgt at antyde, at et Menneſke, som i det samlede Parlament har erklæret, at han i 12 Aar har conspireret imod Kirken, nu i alle Henseender kunde være død som en god Katholik. Man havde ogsaa den Hensigt at bevise, at han havde handlet meget rigtigt ved at krænke sin Næstes helligste Rettigheder. Det er aldeles falsk, at Hs. Hellighed har forordnet offentlige Forbønner i denne den katholske Verdens Hovedstad. Saalænge den sardinſke Minister endnu var i Live, har den h. Fader ikke ophørt med at bede den Almægtige om at forunde samme den Maade at vende tilbage paa den rette Vej; men naar han nu efter Ministerens paafulgte Død har fremsendt Forbønner til

Gud for hans Sjæl, saa har han gjort det i Lyndom og ikke, som man har paaftaaet, offentligen. Hs. Helligheds fuldstændige Ubekjendtskab med de Omstændigheder, under hvilke Grev Cavour er død, forhindrede enhver offentlig Demonstration." — Den afdøde Grev Cavour's Broder har desuden d. 20. Juni offentliggjort følgende Skrivelse til Redactionen af Bladet: les Nationalités: „Den Dem meddeelte Artikel af Gazette de France indeholder betydelige Unsiagtigheder angaaende de nærmere Omstændigheder ved de religiøse Handlinger, ved hvilke min høitelskede Broder har villet hellige sit jordiske Livs sidste Dag. Det er aldeles falskt, at han før sin Død har afgivet en formelig Gjenkaldelse i tvende Vidners Nærværelse, eller at der er bleven forlangt en saadan Gjenkaldelse af ham. Det er ligesaa falskt, at man ved Telegraph har bedet den h. Fader om hans Absolution fra Excommunicationen. Det er falskt, at vor Sognepræst, som saa beundringsværdigt har staaet ham bi ved hans Dødsleie, senere har begivet sig til Rom. Denne værdige Præst, hvem min Broder viste saa stor Høiagtelse og Sympathie, har siden den stjernsvangre 6te Juni ikke forladt Turin og vil imorgen holde en høitidelig Gudstjeneste i sin Kirke til Minde om hans forhenværende Sognebarn. Modtag r. Gustav v. Cavour." — Som Følge deraf maae da ogsaa vi i Sandhedens Interesse herved erklære vore Meddelelser i vort sidste Nr. om Cavour for urigtige; vi havde udtaget dem af forskjellige udenlandske Blade, som nu alle ogsaa give Sandheden Eren ved at erklære, at deres Correspondenter have ladet sig skuffe ved vage og ubegrundede Rygter. Slutteligen tilføie vi kun endnu de Ord, med hvilke Turiner Bladet Armonia ledsager ovenmeldte Skrivelse af Gustav v. Cavour: „Denne Skrivelse gjør Ende paa mange Rygter. Vi sørge derover baade i selve Brevskriverens og i Dens Interesse, om hvem han taler. Vi havde bedre Haab. Da vi berettede om Grev Cavour's Død, opgav man os som aldeles tilforladelige de Kjendsgjerninger, som hans Broder nu benegter. I Dereensstemmelse med Moralens og den kanoniske Rets Principer maatte vi tro, at Enhver (baade Præsten og den Døende) havde gjort sin Pligt! Men dette Brev retter vore Beretninger og vi vilde ikke have nedskrevet dem, dersom vi havde vidst hvad dette Brev meddelede os. Vi ville her ikke begynde nogen Polemik, men vi holde fast ved vore Grundfæstninger, angaaende hvilke man vil finde os ubøielige og ubønhørlige. Det er vort sidste Ord i denne Sag; Historien vil sige det Øvrige." Et andet Turiner Blad siger: „Grev Gustav Cavour beroliger de Revolutionaires ængstede Samvittighed, som allerede stode i Begreb med at erklære den afdøde Grev Cavour for en Forræder mod Italien. Vi vide ikke, om Him-

melen vil glæde sig over dette Brev; men det er aldeles egnet til at fremkalde den største Jubel iblandt de saakaldte Liberale." Forøvrigt henholde vi os til hvad vi i Korthed have udtalt om Cavour i Nr. 12 Side 198. —

Køln. Den 7. Juni døde i Køln en af Byens Fattiges største Velgjørerinder, Enken de Noël. Iblandt de mange gode Bærker, hvortil hun har givet anseelige Summer af sin Formue, fortjener især det vigtigste at fremhæves, et Hospital for Uheldbredelige, som hun har grundet og udstyret med mere end 90,000 Rdlr. Døden hindrede hende i, ogsaa at iværksætte Stiftelsen af en Anstalt for forsømte Børns Opdragelse, hvortil hun allerede havde truffet flere Forberedelser. Fred med den Edles Aste!

England. Det er paafaldende men alligevel let begribeligt, at just i den senere Tid atter flere anglicanske Geistlige og andre Personer af de høiere og mere dannede Stænder ere traadte tilbage til den katholske Kirke. Den sidste Convertit, som Bladene omtale, er en vis Hr. White, som tidligere var Redacteur af Bladet Union, som er Organet for Puschyterne.

Constantinopel. Den nye Sultan Abdul-Aziz har d. 30. Juni givet Armeniernes Patriark, den katholske Erkebiskop og flere andre Forstandere for christelige Confessioner Audients og erklæret, at hans christelige Undersaatters Interesser ville være Gjenstand for hans særlige Omhu og Opsorg.

Asien. Fra Tonking kommer der atter et glædeligt Budskab. Den 3. Novbr. f. A. fandt i Sontai, en By i Tonking, en Henrettelse Sted: den katholske Missionair Merrou blev hals hugget for Troens Skyld. Den nye Martyr var i August f. A. bleven tagen tilfange, tre Maanedes tilbragte han, betyngt med Jernlænker, i Fængslet. Strax ved det første Forhør blev han udsændt paa Pinebænken; ingen Klage, intet Suk hørtes fra Bekjenderens Mund under denne grusomme Pine. Bedende gik han i Døden. Da Bøddelen ikke var vant til slige Executioner, saa Sjælvede han i det Dieblit, da han løftede sit Sværd i Veiret; han tilbød den Penge, som denne Gang vilde udføre hans Hverv for ham. Ingen havde Mod dertil. Ved det andet Sværdslag faldt Martyrens Hoved. Baade selve Bøddelen og Soldaterne og mange af Tilskuerne styrtede derpaa ind paa Martyrens Lig, sønderrede hans med Blod bestaanke Klæder, eller dypede deres Tørklæder i hans Blod. Enhver vilde gjerne have en Grindring om den Præst, som var død med en saa beundringsværdig Ro og Sjælsstyrke. Den 30. Novbr. faldt

en anden katholsk Missionair, ved Navn Besare, i Mandarinerernes Hænder. Fængslet og lænkebunden som en Misbæder, venter han med Glæde paa det Dieblis, da ogsaa han skal fuldende sit Livs Offer. Han er allerede dømt til Døden, og medens vi skrive disse Linier, tæller vor h. katholske Kirke sandsynligviis allerede en ny Martyr.

China. Den høitidelige Consecration af den katholske Cathedralkirke i den chinesiske By Shang-Hai har fundet Sted den anden Søndag efter Paaste. Det franske Officeers-corpse med General Montauban i Spidsen, overværede Høitideligheden, som udførtes af Msgr. Bernier, Biskop af Shang-Hai. Den nævnte Cathedralkirke blev bygget i 1692 af Jesuiterne; da 1753 Forfølgelsen udbrød, blev den lukket og 1807 forvandlet til en Pagode (Afgudstempel). Efter Fredsslutningen i forrige Aar blev Kirken tilbagegivet til Frankrig og derved ogsaa til sin oprindelige Bestemmelse, den katholske Guds-tjeneste.

Indbydelse.

Mandagen den 15. og Tirsdagen den 16. Juli afholdes den aarlige Examen med Eleverne af den herværende katholske Kirkeskole; første Dag om Formiddagen fra Kl. 8 for Drengesklassen, om Eftermiddagen fra Kl. 3 $\frac{1}{2}$ for Forberedelsesklassen; anden Dag om Formiddagen fra Kl. 8 for Pigeklassen. — Børnenes Forældre og Skolens Venner indbydes herved venligst til at bære denne Examen med deres Nærværelse.

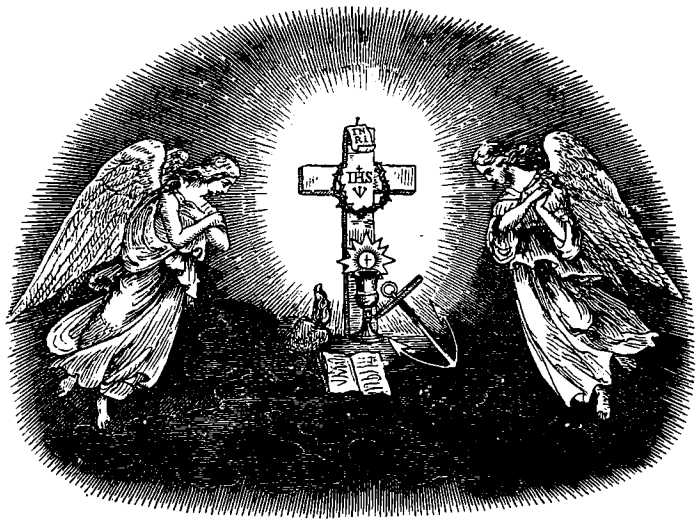
Kirkelig Erindringsliste.

Søndagen d. 14. Juli. — 8. Søndag efter Pinte. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.
 Søndagen d. 21. Juli. — 9. Søndag efter Pinte. — Broderskab. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.

„Scandinaviske Kirketidende“ udgaaer hver anden Søndag — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionsair, Sr. Konsthandler **C. H. Blaufensteiner**, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglæder; i de danske Stater paa de kongl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet; enkelte Nummere à 8 S.

Kjøbenhavn.

3. Frier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katholiske Christne.

9de Aargang.

Nr. 15.

Søndagen den 28de Juli.

1861.

Indhold: Nogle Ord om Stjærtsild og Sjælemesfer af en norsk Protestant. — Mærkværdigt Sygdomstilfælde. — Kirkelige Efterretninger: Rom. Frankrig. Sardinien. Syrien. Australien.

Nogle Ord om Stjærtsild og Sjælemesfer af en norsk Protestant.

At undersøge Religionen og overbevise sig om dens Sandhed og Retmæssighed, var et Gjenne for de største Aanders alvorligste Studier, og medens Nogle vare lykkelige nok til at fatte Christendommens Guddommelighed og Sandhed i Almindelighed,

vare Andre ved Guds Hjælp dygtige nok til, deels ved Videnskabens, deels ved Religionens egen Hjælp at afløre en eller anden enkelt Sandhed, eller trænge saa dybt ind i dette eller hiint enkelte Dogma, at al Tvivl hævedes og ethvert „Hvorfor“ besvarede og Christenhedens Hjerter glædede sig i Guds Ords lys og rette Forstaaelse. Naar nu Christendommen har kunnet beffjæstige Verdens største Aander og erkjendte Viismænd, maa dens Være nødvendigviis være saa stor og rigtig, at endog saa mindre begavede, mindre vise og høie Sjæle paa deres Viis tør undersøge den, og paa deres Naade udbrage et saa stort Udbytte af deres Undersøgelser som muligt.

At man nødvendigviis til Frelse maa kjende og undervise sig om Christendommens Være og Lærer Jesus Christus, see vi af Ap. Gjern. 4, 12. Johan. 6. 68—69. Johan. 17, 3. 1 Tim. 2, 5. o. s. v., og at Gud vil, at Menneskene skulle kjende og undersøge Sandheden, see vi f. Ex., direkte af 1. Tim. 2, 4, og indirekte af Hebr. 1, 1. Men dersom vi skal undervise os om den christelige Religions Være og Sandhed og vi selv ikke besidde Midler til at drive en saadan Underviisning, maae vi heri, som i enhver anden Ting hvorom vi ere uvidende, henvende os til dem, der kjende Tingen tilstrækkelig, og som sanddrue og oprigtige ville meddele os deres Erfaringer og Kundskaber. Til saavel skriftlig som mundtlig at undervise i Kirkens Være, samt forklare den for Udenforstaaende, ere unegtelig Præsterne, Guds Ords Tjenere, nærmest og fortrinnsviis kaldte; thi Apostelen vidner: „Vi ere Sendebud i Christi Sted.“ Men endstjøndt det forholder sig saaledes, skeer dog intet misligt, om ogsaa en Lægmand undertiden griber Pennen, for efter sit Hjertes Tilskyndelse paa sin Viis at forklare dette eller hiint Stykke af sin christelige Troesbekjendelse, hvori han troer at andre christelige Medbrødre kunne have taget Feil eller være hilde i Misforstaaelser. Kun i den Hensigt, at bidrage til en sand Forstaaelse af den katholske Kirkes Være om Skjærnsild og Sjælemesser, har jeg nedskrevet de efterfølgende Linier, og søgt, saa simpelt som muligt, at forklare disse Dogmer, om hvis Sandhed jeg er tilstrækkelig overtydet. I det Haab, at ventligsindede Læsere ikke vil tiltroe mig anden Hensigt med disse Blade end ovenanførte, nedlægger jeg dem ligesaavel for den intelligente christelige Læser, som for den hellige Kirkes Domstol, hvem jeg nu og altid bøier mig for, og med dens Tillsættelse sender jeg dem ud i Verden, idet jeg haaber paa Gud, som ikke vil lade nogen troende Sjæl staae tilstamme. I Haab til Ham siger jeg nu og altid og til mit Livs Ende: „Lovet være Gud Fader, Gud Søn, og Gud den Helligaand, som er, var og bliver i al Ewigheid. Amen!“

Ikke ret mange Aar ere hevrundne siden mine Dine op-

ledes og min Sjæl fattede, at kun ad den christelige Sandheds Vej og i dens Erkjendelse kan man naae til vort Bestemmelsessted — Himmelen; men det er heller ikke saa ret mange Aar siden, at Kampen baade indenfor og udenfor mig begyndte. Blandt de mange Stykker af den christelige Troesbetjendelse, som i Samtaler med Protestanter blev bragt paa Bane til Menigernes Udvevling og Drøftelse, var der intet, der oftere vakte Protestanternes Mishag, end naar Talen blev bragt hen paa Læren om Skjærnsild og Sjælemesser. Da jeg selv ved en katholsk Præsts Belæring blev gjort bekendt med den katholske Kirkes sande og virkelige Lære desangaaende, maatte jeg forundres over, hvilke aldeles vrangte Forestillinger man har hos os Protestanter om dette Dogma, der dog, seet i Troens Lys, er saa saare simpelt at fatte. Naar Protestanterne endnu fristvæk paastaae, at Kirken lærer, at Sjælene i Skjærnsilden brændes bogstavelig med Ild i Liighed med de til Helvede fordømte Mennesker, eller naar man angaaende Sjælemessen haardnakket paastaar, at Kirkens Lære er, at, „naar Skillingen i Rist klinger, strax Sjælen ud af Ilden springer,“ da kan jeg paa den ene Side ikke andet end smile af slige Paastaende, og paa den anden Side forbauses jeg over en saa stor Uvidenhed om disse Ting hos Folk, der ville tilhøre den evangeliske Kirke, der dog daglig staaer med opslagen Bibel i Haanden, og hvis Motto er: „Intellige ut credas,“ en Kirke, der jo netop hylber fri Forskning og Oplysning og som en Følge deraf burde have tilstrækkelig Kundskab ogsaa om disse Ting. Enhver, der gjen-nemlæser efterfølgende Linier med Sandhedskjærlighed og en fordoms fri Aand, vil finde, hvorvidt Protestanterne have Ret i deres Paastande om den katholske Kirke. Han skal finde, hvorvidt Graul og Byles f. Ex. have Ret i deres Skildringer af den katholske Kirkes Aand og Lære. — Uden en klar og sand Erkjendelse og Forstaaelse af den katholske Kirkes Lære om Forløsningsværket eller Saliggjorelsens Orden vil man ikke lettigen fatte Læren om Skjærnsilden; thi dersom man ikke forstaaer, at det fornemmelig er den timelige Straf for de forladte Synder, som udsønes i Skjærnsilden, henfalder man lettelig til Misforstaaelse. Om Skjærnsilden udtaler den katholske Kirke sig især i Sessio 6. can. 30., Sess. 22. Cap. 2. og can. 3. Sess. 25 af Tridentiner-Conciliet, hvortil de, der ønske at overtyde sig derom, henvises.

Endskjøndt Synden ved Bodens eller Skriftemaalets Sacramente tilgives, saa bliver der dog for det Meste visse timelige Straffe tilbage, som Mennesket selv skal lide ifølge Guds Retfærdighed; der ere visse mindre Straffe for de onde Handlinger, der, omendskjøndt den saakaldte Syndeskuld, er ud-

flettet, dog maae affones af Synderen selv. Gud lover vistnok ifølge Sit Ord at ville forlade Synden, men ikke altid ogsaa visse timelige Syndestrafte eller en vis Bod for Overtrædelsen af Hans Bud og Anordninger. Dersom man har syndet og be-
kjender sin Synd og begynder strax at gjøre Bod for samme, samt hele sit Liv sørger for at føre et bodsærdigt Liv og endnu i Dødsøjeblikket be-
kjender og troer den ene saliggjørende Kirkes Bekjendelse af Sandheden, saa bliver et saadant Menneske vistnok saligt, men han maa dog for det Meste endnu i en Tid luttres for al tænkelig Ureenhed og mindre Syndemangler, og denne Renselse skeer i — Skjærsilden. —

Helgenerne, d. e. de Mennesker, som allerede her i Livet have øvet den christelige Fuldkommenhed, komme ikke i Skjærsilden, da de intet mere have at afbøde. Vi see saaledes, at alle Mennesker og troende Christne, paa de fulde ndte Helliger nær, maae først luttres gennem Skjærsilden før de kunde indtræde i den evige Salighed. — At der er en Mellemtilstand og en Renselsestid efter Døden, kan ustridelig bevises af Skriften ifølge Aabenb. 21, 27., at intet Ureent kan indkomme i Himmelen; holde vi fast paa dette Ord, kunne vi forstaae Matth. 5, 26. og 1. Cor. 3, 15. Christus siger selv, hvor Han taler om Synderne mod den Helligaand, at disse Synder hverken skal tilgives i denne eller den tilkommende Verden. Til dette Sted bemærker den hellige Augustin træffende (de civit. 21, 24.): „Der kunde ikke med Sandhed siges om Nogle, at de ikke skulde faae Tilgivelse, hverken i dette eller i hiint Liv, naar der ikke gaves Andre, som, om de end ikke erholde Tilgivelse i dette Liv, dog endnu kunne opnaae samme i det andet Liv.“ Og naar vi anvende lidt Eftertanke paa denne Gjenstand, ville vi let indsee, at Læren om Skjærsilden er et af de tydeligste Dogmer i den hele Troeslære. Naar nu de fuldkomne Mennesker komme i Himmelen og de forstøffede Syndere i Helvede, hvor gaaer da den omvendte Synder hen, som døer strax efter sin Omvendelse, uden at han fik Tid til at affone alle de timelige Syndestrafte? Hvad bliver der af Hine, der f. Ex. have levet hele deres Liv i Syndens og de kjødelige Lysters Tjeneste, men som endelig omvendes, men døe, før de kunne faae gjort Bod for alle deres Synder? Til Helvede gaae de ikke; thi de have angret og skriftet Synden, til Himmelen gaae de heller ikke, thi ifølge Aabenb. 21, 27. kan intet Ureent komme i Himmelen; følgerigen maae vi antage et Renselsestid som almindeligt kaldes Skjærsilden. — Protestanterne troe almindeligviis, at den katholske Kirke lærer, at Sjælene i Skjærsilden brændes med virkelig Ild; og, at Skjærsild betyder det samme som Helvede Nr. 2, og naar man ikke undersøger Ordets Oprindelse, er denne Bildfarelse ganske tilgivelig. Paa Latin kalder Kirken

det Sted, hvor de før beskrevne Mennesker opholde sig „Purgatorium“, der betyder Renselsessted, et Substantiv der er udledet af Verbet *purgare*, der betyder at rense, eller at luttre; altsaa naar man skulde oversætte Kirkens Udtryk for denne Tilstand, skulde det egentlig ikke hedde Skjærtsild, men — Renselsessted. Ordet Skjærtsild er en ukorrekt Oversættelse af det tydske „Fegfeuer“ og er en Misforstaaelse af de danske Oversættere. Thi om Renselsesmaaden lærer Kirken Intet; men den h. Bernhard siger f. Ex: „Alle de Qvaler, som man kan tænke sig i dette Liv, ere Intet, naar de sammenlignes med Qvalerne i Renselsesstedet.“*) I det Hele taget har Troen paa et Renselsessted eller en Mellemtilstand efter Døden selv fundet Gjengang hos Protestanterne, selv her i vort Fødeland (Norge) ved denne Læres Forsvar af Præsten Wegel i hans „Aabne Erklæring.“

Kirkens Lære om det her behandlede Emne, er altsaa fortælig denne, at Kirken troer, at der er et Sted, hvor Sjælene efter Døden endnu renses for al tænkelig Syndemangel paa for os ubekjendte Maader.

Ved at læse disse Linier, kunde Mangen her maastee med Apostlene (Joh. 6) udraabe: „Dette er en haard Tale; hvem kan høre den?“ og jeg vilde give ham Ret i en saadan Tale, naar han kun kjender Kirken som den strenge og alvorlige, men ikke ogsaa som den kjærlige, som den sømme og gode Moder, der ikke længere end nødvendig taler Lovens haarde Ord til sine Børn; thi medens Kirken taler dist alvorstfulde Ord om Skjærtsilden, forkynnder den ogsaa en anden elskelig Lære; nemlig Læren om Sjælernes, til hvis Betragtning vi nu vilde gaæ over.

Den tredie Deel af den apostoliske Troesbekjendelse lyder: „Jeg troer paa den Helligaand, en hellig almindelig (catholica) Kirke, de Helliges Samfund, Syndernes Forladelse, Rjødets Opstandelse og det ewige Liv. Amen!“ I denne vor hellige Troesbekjendelse udtale vi vor Tro paa den tredie Person i Guddommen og paa Hans Gjæring og Indgriben i det aandelige Liv, og det er os jo bekjendt, at Hans Virksomhed er alle den sande Kirkes Lemmers Helliggjørelse. Den Helligaand virker i den hele Kirke saavel for alle dens Medlemmer i Almindelighed, som i og for ethvert enkelt Individ i Særdeleshed.

*) Den Mening, at en virkelig, endskjøndt vidunderlig Ild er Redskabet for den guddommelige Retfærdighed til Straf for de mindre Synder og til Bod for de timelige Syndestrafte, er rigtignok ikke en egentlig Kirkelære, men faaar denne distnok nærmere, end den modsatte Mening.

Men den christne Kirke er Samlingen af alle dem, der ere døbte og som ere i den samme Tro, d. e. i den sande, enesaliggjørende Tro, nemlig Kirkens; og alle disse Troende kaldes med et Navn: „De Helliges Samfund.“ Dette Samfund omfatter baade Levende og Døde og deler Kirken i den stridende paa Jorden, den lidende i Skjærildnen eller Krenselsesstedet og den seierkronede, der bestaaer af Helgenerne ved Guds Throne i Himmelen. Dette Samfund har et Forbindelsesmiddel, fremkaldt ved den Helligaands Virksomhed, nemlig Bønnen i dens ædleste Form, Forbønnen. At den stridende Kirkes Menigheder skulle være indbyrdes forenede ved Bønnen, er et Dogme, som vel ikke videre behøver at bevises; at den stridende og seierkronede Kirke skal være forenet i Bønnen, skulle vi, om Gud vil, en anden Gang gjøre Rede for, og at den lidende og stridende Kirke skal være forenet ved Bønnen, ville vi her kortelig bevise.

Naar vi fornuftigviis betragte det hidtil Sagte, og dermed forbinde Messens Væsen baade som et Offer og som den Institution, hvorved Bønnens Bønhørelse i Jesu Navn sikkert opnaaes, da ville vi letteligen fatte, hvorledes den katholiske Kirke kan lade læse Sjælemesser. Uden Hjælp for sin Gjerning i Skriften, gjør Kirken det heller ikke, thi vi læse i 2. Maff. 12, at Judas Makkabæus sendte en Sum Penge til Jerusalem, for at lade offre og bede for dem, der vare faldne i Slaget; og den Helligaand vidner om den Gjerning: at „det er en gavnlig Tanke, at bede for de Afdøde.“ I det nye Testamente begrundes Forbønnens Retmæssighed end mere ifølge Dogmet om „de Helliges Samfund“; og Apostlen Paulus tilraaber Menigheden: „Lemmerne skulle paa lige Maade have Omhu for hverandre;“ (1 Cor. 12, 25) og „naar et Lem lider, saa lider de alle med, og naar eet Lem forherliges, glæde Alle sig med.“ Ifølge denne Lære bedes der for Sjælene i Krenselsesstedet, og ifølge denne Lære frembæres ogsaa Messeoffret i Almindelighed for alle hedengangne Sjæle (2. November) hvert Aar, og ofte frembæres det hellige Offer ogsaa for enkelte Sjæle paa fromme Menneffers Begjæring. Men ikke alene ved Messe og Bøn troer man at kunne komme de lidende Sjæle tilhjælp, men ogsaa paa andre fromme Maader, saasom ved Communion, Afslad m. m.

Ogsaa de hellige Kirkefædre have hyllet denne Lære og blandt mange andre Steder vil jeg her kun anføre et af den hellige Bernhards, der baade taler af en ædel Overbeviisning og en inderlig barnlig from Tro: — „Jeg vil søge at komme dem til Hjælp, jeg vil opoffre mig for dem med Suk, jeg vil anraabe for dem med Taarer, jeg vil bede for dem med Bønner, jeg vil gjøre Fyldest for dem ved et særegent Offer.“

At Kirkefædrene kjendte dette Offer, see vi af deres efterladte Skrifter. „Vi bringe aarligen paa en Dag Offer for de Afdøde“ skriver allerede Tertullian (de corona milit. Cap. 3). Og naar vi i Almindelighed betænke og forstaae vor Bekjendelse af det hellige Samfund og ere overtydede om, at dette Samfund er til, maa Christenkjærligheden ogsaa drive os til at ihukomme vore lidende Brødre med fromme Bønner. Angaaende Bønnernes Indhold og Aand, vil jeg her henvise til en meget god Bog: „Beder uden Afsladelse! — Fuldstændig Bønebog for katholske Christne“ Pagina 424—443 hvor hele Sjælemessen staaer baade med den latinske Text og den danske Oversættelse. Baade Texten og en bedre Oversættelse til Sequentsen: „Dies iræ“ findes i „Katholsk Intelligents-Blad“, 1ste Aargang i Tillægget for October.

Protestanterne have især 2de Aker mod Læren om Stjærtsild og Sjælemesse, der ydeligere bør belyses. Den ene er, at den katholske Kirkes Lære om Stjærtsilden ikke er andet end den ægyptiske Hedningelære om „Sjælevandringen“; den anden er at Sjælemessen kun bibeholdes, fordi den er en væsentlig Indtægtskilde for Geistligheden og blandt andet et Baand, hvorved samme kan holde Menigheden i Overtro og Uvidenhed. — Angaaende den første Ake bør bemærkes: Hedningernes Tro paa en Sjælevandring lærer, at Sjælene efter Døden i tusinde Aar skulle vandre om her paa Jorden i Dyreskikkelser og endelig ved egen Hjælp hæve sig til Forening med Gudsommen. Kirkens Lære er, at ikke selve den svære Synd straffes, men at fornemmelig de forladte Synders timelige Straf udsønes i Stjærtsilden paa et Sted langt fra vor jordiske Sphære. Naar man nu sandhedskjærligt og fordomsfrit undersøger og drøfter det her Sagte, vil man lettelig indsee, hvorvidt Protestanternes Ake medfører Sandhed eller ikke. Jeg appellerer kun simpelthen til Kjendsgjerningerne, Hedningernes efterladte Skrifter paa den ene Side og den katholske Kirkes Bekjendelseskrifter Concilium Tridentinum og Catechismus romanus, paa den anden Side; og Grundskrifternes Udfagn maae dog staae tiltroende. Den Anden ganske almindelige Ake er: at Sjælemessen bibeholdes kun som en væsentlig Indtægtskilde for Geistligheden, og som et Baand, hvorved samme kan holde Menigheden fangen i Uvidenhed og Overtro; ogsaa denne Ake vilde vi nærmere betragte.

Hvorvidt Sjælemessen er et Redskab i Geistlighedens Haand til utilladelig jordisk Binding, er en Sag, som sandhedskjærlige og med Katholicismen tilstrækkelig kjendte Mennesker kunne afgive deres Dom over. Jeg henviser kun simpelt hen til Kirkelovene desangaaende, som i denne Sag maae have den største Autoritet. Naar Præsterne modtage Penge for at læse en Sjæle-

messe, saa kan det aldrig ansees som en formelig Betaling for selve Messen, men kun som en Almisse eller et Bidrag til Præstens Underhold; aldeles i Overensstemmelse med Apostelen Pauli Forskrift: „De, som tjene ved Alteret, skulle ogsaa dele med Alteret“. Og hvad den Sag angaaer, saa vil jeg kun spørge, om ikke de lutheriske Præster modtage Penge for deres „Forrettelser“, som det kaldes, eller er det maaskee ikke Penge, den norske lutheranske Præst modtager for Daab, Brudevielser, Confirmation o. s. v.? og medens en katolsk Præst hos uformuende Folk Intet forlanger for slige Ting, fordrer den norske lutheranske Præst god Betaling for hver eneste ministeriel Forretning han foretager! — At Historien har at fremvise Exempler paa have syge Præster, der have misbrugt Menighedernes Godhed, vil man vistnok indrømme, men Mennefters Ondskab og mislige Opsørsel ophæver derfor ikke Sandheden og det Gode. Misbrugen bør havees, men Brugen bibeholdes. At Sjælemessen er et Middel til at holde Menigheden bunden i Uvidenhed og Dvertro, er en saa taabelig og oprørende Beskyldning, at den vel egentlig ikke er et Svar værd; thi enten lyver Tidsaanden, hvis Motto er Oplysning og Fremskridt i alle Grene af den menneskelige Videnskab, eller ogsaa maae samtlige den katolske Kirkes Befjendere staae paa et meget lavt Trin af aandelig Dannelselse i vor oplyste Tidsalder; thi dersom man indsaar, at Sjælemessen og Læren om Skjærsilden kun var et Middel til lavt Bedrageri, saa maatte dog den almindelige Stemme i den katolske Kirke have sig og forbre en Underfølgelse af Tingen. Men hvormeget alle sande Katholiker bifalder Dogmet om Skjærsild og Sjælemesse, derom bliver Enhver tilstrækkelig overtødet, der kjender endog kun lidt til Katholicismen.

Her troe vi det passende at slutte disse Linier om Sjælemesse og Skjærsild; men før vi forlade Læseren, have vi endnu et Par Ord til ham om disse Linier. Kjære Læser! disse Linier ere skrevne af en Vægmand saaledes som du maaskee selv er, og ere skrevne i al Simpelt ved uden Fordringer, een undtagen, den nemlig, at du med et beredvilligt Sind vil høre paa en kristelig Medbroders Meninger om disse Ting, hvis Vigtighed du let vil indsee, om du er en sand Christen, der har en hjertelig Længsel efter at komme paa det Høje med sig selv om Sandheden. Men, vil du indsee, hvorvidt den katolske Kirke har Ret i sin Tro og sin Lære, saa maa du ophøre at være tilbøjet enten i Fordomsfuldhed eller ogsaa i Tvivlsyge og Vantro, thi kun den, der i Jesu Navn og i Troens Aand undersøger Læren om Guds Ord, bliver i Sandhed viis af dette Ord og i dette Ord. Naar Navnene Graul og Wylle forekomme i disse Linier, saa er det kun for eksempelvis at nævne

lutherste Theologers Navne, hvis Meninger om den katholske Religion jo ere almindelig anseete, thi det er jo bekjendt, at Bylle's Skrift om Katholicismen er et af den lutheranske Alliance kronet Priissskrift! Hvorvidt Læseren vil finde en saadan Aand gjennem disse Linier, maa han selv faae bedømme.

Aldrig har den apostoliske romerske katholske Kirke lært og ei heller lærer Kirken et saadant Mistnaast af vildfarende og taabelige Meninger, som man i Almindelighed vil tillægge den og som næsten hver eneste lutherisk Skolebog om disse Ting med spærret Tryk gjerne pleier at udhæve.

I Jesu Navn lærer den Alt, hvad Christus har lært Sine om disse Ting, der tilhøre det himmelske Rige; men denne Tro er barnlig from og troer Christus paa Ordet, den grubler ikke og tvivler ikke, men troer og elsker Christendommens Lære og lærer for hans egen Skyld; thi Troen er en Naadens Gave til Sjælens Frelse, som ingen Forbist men kun den Helligaand kan give. Denne Aandens Naadegave, der skjænker os Troen her i Verden til et Lys gennem Vildfarelsernes og Vantroens Mørke, vil ogsaa engang, naar vi ikke mere skal see stykkeviis, oplade os Guds Boliger og skjænke os den evige Belønning for vore Lidelser og Kampen under vor jordiske Løbebane, dersom disse have været taalte for den treenige Guds Skyld og kun have havt Hans større Ære og Forherligelse for Die.

Mærkværdigt Sygdomstilfælde.

Der var engang en hovedrig Mand, og han speculerebe altid paa, hvorledes han kunde formere Guldstykkerne i sin svære Kiste; men Guldstykker faae ikke Unger af dem selv og formere sig ikke som Harene; derfor plagede den Rige sig med lutter Speculationer, saa at han tilsidst blev ganske syg og modfalden derover, og da Doctoren kom, trak denne paa Skulderen og meente, at det vilde være ret godt, om man lod kalde en Præst, som kunde trøste den Syge. Den Syge vilde længe ikke indlade sig derpaa, men gav dog endelig efter, hvilket i Regelen er ligesaa sjældent, som det at Doctoren er saa samvittighedsfuld, at han opfordrer den Syge til ogsaa at lade sig hente en Sjæledocter. Præsten kom; det var en drøi Gang for ham! Thi hvorledes det seer ud med den uretfærdige Riges Sjælfrelse, har vor kjære Frelser sagt tydeligt nok; forøvrigt havde

allerede enhver Spurv paa Taget pebet om, at der i den Riges Pengekiste logerede mangt et Guldstykke, som ikke retmæssigen hørte dertil, og at der ved mangen en Daler klæbede Arbeidrens blodige Svæb og Eufernes og de Forældreløses bittere Taarer! Derfor beghndte Præsten strax dermed og spurgte den Syge, om han vilde tilbagegive det uretfærdige Guds eller ikke. Patienten gjorde meget Væsen derover og gjentog hele Tiden, at han ikke kunde efterlade sin kjære Familie som Tiggere, at han havde Kone og Børn saa kjære og at de nu ogsaa vare saa kjærlige imod ham. Præsten forestillede ham, hvad det var for en Daarskab, naar han havde Kone og Børn kjærrere end sin egen Sjæl; men det hjalp ikke, den Syge vilde ikke høre noget om at tilbagegive det fremmede Guds. Med tungt Hjerte gif Præsten endelig bort; thi hvad kunde han udrette hos den Ulykkelige? Ham kunde selv Paven i Rom ikke afslovere, eftersom han ikke vilde oprette den Stabe, som han havde tilføjet sin Næste. — Lægen var en samvittighedsfuld Mand; thi der gives ogsaa blandt Lægerne samvittighedsfulde Folk; den brave Doctor havde allerede i Forveien vidst, at Præstens heldbringende Formaninger ligesaalidt vilde finde Indgang i den Syges Hjerte, som de Erter, man kaster paa Væggen, og derfor sagde han til Præsten: „Hr. Pastor! jeg tænkte nok, at der ikke vilde blive noget af Patientens Omvendelse; men vi ville forsøge endnu et andet Midde! Legemet kan ikke mere reddes; vi ville sec, om ikke Sjælen idetmindste kan frelles. Bliv De kun her endnu, Deres Hviærværdighed! vi ville lægge et Hefteplaster endnu paa Sjælen; maaskee kan det dog endnu trække Uretfærdigheden ud.“ — Præsten takkede Doctoren ret hjerteligt og bad ham om strax at probere sit Midde! og sec, om det vilde frugte noget. Doctoren gif nu ind til den Syge og spurgte ham, hvorledes det var med ham. „Ak, Herr Doctor,“ lød Svaret, „det er daarligt med mig; Døden er ikke langt borte, det føler jeg; thi den skrækelige Brænden paa Brystet, af, den vil snart gjøre Ende paa mig.“

Lægen foltte hans Puls, rystede paa Hovedet og sagde efter en Pause med Alvor: „Kjære Herre! det staaer meget slet med Dem, og jeg vil ikke forfølge Dem Faren; dog veed jeg endnu eet Midde! naar De anvender det, saa kan De, om just ikke sikkert opholde Livet, saa dog forlænge det og lindre Deres Smerter.“ — „O, søde Doctor! De giver mig nyt Haab og nyt Liv; siig mig Midde! og skulde det end koste Halvdelen af min Formue, saa skal jeg anvende det,“ raabte den Syge med stor Kængsel. „Kun rolig!“ svarede Lægen. „Siig mig blot een Ting. Er De overbevist om Deres Kones og Børns oprigtige Kjærlighed; troer De, at de af Kjærlighed til Dem ville bringe Dem et Offer?“ — „O sikkerlig, dyrebare Ven,“ sagde

den Syge; „min Kone og mine Børn vilde vist gjerne gaae i Alden af Kjærlighed til mig.“ — „Godt! da kan jeg ogsaa sige Dem Midlet; det er ganske simpelt. Naar Deres Kone eller eet af Deres Børn holder sin Finger saa længe over et Lys, indtil der flyder en Draabe ud af den, og De indguider Bristet med denne ene Draabe, saa kan De haabe, at den Svindsot, hvorfra De lider, endnu længe ikke vil blive Aarsagen til Deres Død.“

Et Menneſke, der ſaa ret hænger ved Livet og ikke gjerne vil gjøre den lange Reife til Evigheden, troer, at ethvert Middel kan hjælpe ham, ſelv om det er nok ſaa dumt og naragtigt, at ſelv et Barn maa begribe, at det ikke kan hjælpe. Glad lod han først ſin kjære Kone kalde. Da gjorde han hende ſit ſælſomme Forſlag og bad hende om, af Kjærlighed til ham at bringe dette lille Offer. „Ei, jeg vil ikke være ſaa toffet, at ville forbrænde min Finger!“ — Da den arme Syge hørte det, ſukkede han og befalede hende at bortfjerne ſig. Derpaa lod han ſin ældſte Søn kalde og henvendte ogsaa ſin beſynderlige Bøn til ham. Den unge Herre ſvarede intet, men loe, dreiede ſig om og forlod Værelſet. Den anden Søn havde hørt den Syges underlige Indfald og kom ſlet ikke engang ind i Værelſet. Da ſatte den ængſtede Syge ſit hele Haab endnu til ſin eneſte Datter, fordi hun altid havde ſmigret ham meſt og virkelig ogsaa elſket ham meſt af dem alle. Med ſtor Forbauſeſe hører hun paa hans Anmodning, og efterat han rørende og indſtændig havde bedt hende, erklærer hun ſig endelig beregt til Offeret. Men da Doctoren havde tændt Lyſet, ſtaf hun rigtignok ſin Finger et Dieblik ind i Flammen, men løb ſtrax derfra og ſtrag, at den Syge maatte have miſtet Forſtanden, ſiden han havde ſaa naragtige Indfald. Da beghudte den gamle Agerkarl at klage og lamentere: „Saaledes har jeg nu Dag og Nat kun tænkt paa mine Børns Lykke,“ raabte han, „har ikke ſkyet nogen Umage, for at efterlade dem en ſtor Formue, og nu, hvor de kunde forlænge mit Liv ved en lille Smerte, vægre de Utaknemmelige ſig! O, hvilken Daare har jeg været, at jeg ſtolede paa deres Kjærlighed!“ — Nu var han netop i en gunſtig Stemning, for at høre et fornuſtigt Ord af den Geiſtlige; hans Hjertes Ager var ret gjennemſuret af Angerens og Smerternes Flov, og naar Menneſket ſaa ret er i Nød og Glendighed, ſaa kan det guddommelige Ords Sædekorn bedſt feſte Rod i det.

Doctoren fortalte Præſten, hvorledes hans Liſt var lykkedes, og meente, at man nu kunde ſætte Rjødet til Alden, fordi det ved mange Slag var bleven mørt. Da gif Sjeladoctoren til den ſlemt ſtuffede Syge, og formanede ham paany, at han for Guds Skyld dog ſkulde tilbagegive alt uretferdigt Guds før ſin Død; men det var forgjæves, Agerſjælen hang ved Pengekiften

som en Borre paa Klæde, og sad saa fast ved Ducaterne, at den slet ikke vilde gaae løs. Da sagde Præsten endelig: „Min Gud, hvordan kan De dog være saa taabelig, ingen af Deres Børn vil af Kjærlighed til Dem holde Fingeren en Minut i et brændende Kys, og De vil evig, evig brænde for dem i Helvedes Flammer?“

Denne Medicin virkede, Agerkarlen slog sig med Haanden for Panden og sagde i en smertelig Tone: „De har Ret, høiærværdige Herre, og jeg takker Doctoren for den Lixt, ved hvilken han har overbevist mig om min Daarskab. Min egen Sjæl er mig dog endnu kjærrere end Kone og Børn, stulde de ogsaa virkelig komme til at maatte tigge, naar blot jeg ikke bliver for dømt.“ Derpaa gjorde han hurtig Regning, gav Enhver redelig det tilbage, som tilkom ham, og lod endnu endeel af sin Formue uddele blandt de Fattige; og da blev hans Hjerte saa let, som havde man væltet Møllestene bort fra det, og han døde, lykkelig og forsonet med Gud.

See efter, kjære Læser! maaskee er det heller ikke ganske i Orden med din Formue, maaskee sukker der ogsaa hos dig mangen Daler i uretfærdigt Fangenskab, og maaskee siger du ogsaa, naar Præsten eller Samvittigheden hvister dig noget ind i Øret om Erstatning: Jeg kan ikke lade Kone og Børn gaae og tigge. See! saa slemt vil det i intet Tilfælde være, og troer du, at det er bedre at brænde i Helvede, end at gaae og tigge? Du vilde derved komme værst afsted; thi dig vilde Djævelen bemægtige sig først, og du vilde komme i Forveien til Helvede for at skaffe Kone og Børn Qvarter; thi naar disse vide, at der klæber Uretfærdighed ved din Formue, saa ville heller ikke de undgaae Straffen, thi det uretfærdige Guds er en Forbandedelse for hele Familien! Troer du, at de ville takke dig derfor? — Derfor følg mit velmeente Raad, og giv tilbage, hvad du har erhvervet paa en uretfærdig Maade. En god og reen Samvittighed er den bedste Capital, og Gudsfrøgt er en bedre Arvedeel, end Penge og Guds.

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Den h. Faders Befindende er godt; den 25. og 26. Juni har han gjort flere Fodpromenader i den vatikanske Have, den 27. foretog han sig en Udflugt tilvogns. Jeg be-

høver ei at skildre Dem Folkets Enthusiasme ved hans Syn. Pius IX. bærer i sit Ansyn en ubestrikelig Blanding af Omhed, Lidelse og Sagtmodighed, hvilket man ikke gjenfinder i et eneste af hans Portraiter. Historien af hans Smertes, hans Fromheds rige Skat aabenbarer sig i hans Blik, hans Læber forkynde hans Mildhed, hans Hænder aabenbarer hans store aandelige Begavelse og hans Beslutningers Uroffeligbed. Nylig beklagede jeg mig hos en Prælat over de revolutionaire Journalers Naseri i at skildre den h. Fader ideligen som nær ved Døden. Prælatten svarede mig: „Lad dem kun snakke, og lad os glæde os over, at de troe, den store Pave var nær ved sit Endeligt! Deres Had og deres djævelske Dunster ville ikke fremstjunde dette Endeligt en eneste Minut, og deres taabelige Tro afholder dem maaskee fra at sætte Kronen paa deres Forbrydelser ved et Fadermord. Den h. Fader befinder sig vel; thi han bærer Livet i sig, og hine have Døden i Hjertet. Hver Dag bringer os Redningen nærmere, men hine komme daglig Afgrunden nærmere. Lad dem kun snakke og holde sig for overbevisste om det, hvad de snakke.“ —

Den 28. og 29. Juni, Vigilierne til Peters- og Pauls-Festen og selve Fesfdagen, har den h. Fader pontificeret i den vatikanste Basilika. Han udholdt Kirkefestens lange Timer, ligesom i hans Pontifikats skønneste Dage. Hans Stemme havde den samme Styrke, hans Bevægelser den samme Majestæt, hans Blik den samme himmelske Værdighed, den samme Mildhed som altid. Efterat Festsigheden var forbi, holdt den h. Fader en Tale, i hvilken Kirfens Overhoved paany protesterede mod Usurpationen, under hvilken hans Stater nu allerede lide i to Aar, og gjentog i det Væsentlige, hvad han har udtalt i sine Encyclica'er og Allocutioner af 1859, 1860 og 1861. Under disse Acter befinder sig, som bekjendt, ogsaa den mod Victor Emanuel og hans Hjælperhjælperer udtalte Excommunication. — Ligesom hvert Aar, er der ogsaa denne Gang i Anledning af Peters- og Pauls-Festen bleven præget en Medaille, som fordeles iblandt Cardinal-Collegiets Medlemmer og andre Prælater. Medaillen for iaar viser paa den ene Side den h. Faders Vilde, paa den anden Side Daniel i Løvekulen med Omstriften: Deus meus concludet ora leonum (o: „Min Gud vil tilslukke Løvernes Gab“). Pius IX. skal selv have bestemt denne Fremstilling.

— Journallet „Monde“ tilskriver man under 5. d. M. fra Rom: Et eiendommeligt Sendebud er her ankommet, nemlig en polsk Bonde, ved Navnet Golomb, fra Kassowa i Nærheden af Krakau. Hans Menighed havde af sin Sognepræst hørt om Pavens Trængsler; og den blev saa dybt rørt deraf,

at den strax besluttede at sende en Deputeret til Rom, for at trøste den h. Fader. Golomb har ei med Jernbanen eller Posten gjennemvandret Tydskland og Italien. Fulde syv Uger har han marcheret til Fods, overalt spørgende: Hvor ligger Roma? Foruden polsk talte han kun to Ord: „Brod“ og „pane“; med det første Ord hjalp han sig i Tydskland, med det sidste i Italien. Vand fandt han overalt. Hans Reise vilde intet have ladet tilbage at ønske, naar Piemonteserne ikke i Cesena havde arresteret, bundet og fængslet ham. Efter tre Dages strenge Arrest, under hvilken Tid Golomb forberedede sig til Døden, blev han løsladt og fortsatte sin Reise. Da han gik gennem Roms Port, kjendte en polsk Maler ham paa hans Klædning og spurgte ham: Hvorfra kommer du? Er du ikke en Polak? „Seg er, Gud ske Lov! en Polak og kommer fra Koszowa,“ svarede Pilegrimmen. Hvad fører dig hertil? „Jeg vil trøste Paven,“ lod Svaret. Maleren skyndte sig med at føre Pilegrimmen til et Kloster af polske Munk, hvor han blev hjertelig modtagen. Det var Golomb næsten umuligt at rive sig løs fra Klosterkirkenes Chor; han tilbragte der hele Timer i Tilbedelsen af det allerhelligste Sacramente. Da Grev Ladislaus Kulczycki forkyndte ham, at den h. Fader ønskede at see ham og „at blive trøstet af ham“, var Golomb først ude af sig selv af Glæde, derefter udbrød han i en Strøm af Taarer. Den 4. Juli blev han da virkelig modtagen af den h. Fader; Grev Ladislaus Kulczycki var hans Tolk og oversatte hans naive Tale for den h. Fader. Denne svarede ham da iblandt Andet følgende: „Medens Kirken bliver forladt af de Børn, som staae den nær, har du, Søn af et fjerntliggende Folk, forladt din Arne, har gjennemvandret Europa til Fods for at bringe Christi Statholder din Hylдинг. Vær derfor velsignet og Himmels Betsignelse maa hvile over dig. Seg velsigner dig og i dig det hele polske Folk.“ Golomb kastede sig ned for den h. Fader og kyssede hans Fod. Pius IX. gav den fromme Pilegrim en riig Foræring og lod ham derpaa drage bort.

Frankrig. At Iveren for den h. Faders Understøttelse ikke kølnes i Frankrig, viser følgende Kjendsgjerning: Den hvier. Biskop af Laval (dette Diöces er i Maret 1855 blevet ny oprettet af en Deel af Diöceset Mans) havde paa Pintssesten anordnet en Collekt til Indsamlingen af Peterspengen. Efter Biskoppens Bekjendtgjørelse ere ved denne Collekt indkomne 68,000 Franks (24,133 $\frac{1}{2}$ Rdlr.); dertil ere endnu at regne Gaverne af 22 Sogne, som endnu ei havde indberettet Collektens Udfald, og desuden 6,400 Franks, som af „utaalmodige Hænder“ allerede før Pintssesten vare blevne overgivne Biskoppen til hurtig Befordring til Rom. Sandeligen, et Gressvidnes-

byrd for det lille Diöces Aaval, som i det Hele kun tæller 350,000 Troende.

Sardinien. Til Londoner Bladet Tablet skrives fra Rom: „Ifølge tilforlæbelige Beretninger fra Turin har Grev Cavour efter det første Slagtilfælde næsten uafbrudt været uden Bevidsthed. En Geistlig var hos ham og har i et lyst Dieblif maaskee talt med ham om Skriftemaal eller ogsaa saa godt det lod sig gjøre, hørt hans Skriftemaal. Denne Geistlige har opfordret Sognepræsten til at bringe den Syge det h. Vandringsbrød; Det blev da ogsaa bragt ham. Men den Syge var ikke mere istand til at modtage den h. Communion; den h. Salvelse blev ham imidlertid endnu meddeelt. Mere er ikke bekjendt; men en Gjenkaldelse har Cavour ikke gjort.“ Turiner Correspondenten af Bladet le Monde stadfæster i det Væsentlige disse Angivelser.

Syrien. Det franske Blad Patrie, et intet mindre end Herikalt Blad, meddeler fra Beirut en Correspondentsartikel af 10de Mai om den virkelig vidunderlige Veldædighed, som Klostrene for Tiden øve i Orienten mod de utallige forældreløse Børn, som de syriske Christenforfølgelser have efterladt. De barmhjertige Søstre have ifølge denne Beretning i Ugen fra 28. April — 4. Mai holdt et Lotteri, for af dets Udbytte at øse nye Midler til Fortsættelse af deres Vælgjørenhed. Almisdserne fra Europa er ikke udtømmelige og man maatte allerede standse de ugentlige Uddelinger af Meel iblandt de syriske Flygtninge. Alle Flygtninge af Damaskus og de længere bortliggende Steder opholde sig endnu i Beirut og ville hellere forsulte her, end paany udsætte sig for den tyrkiske Fanatisme. Paa den anden Side tør man heller ikke forlade de uhykkelige forældreløse Børn, hvis Antal og Nød den afvigte strenge Vinter endog har forhøiet. De barmhjertige Søstre i Beirut have optaget 500 af dem, Søstrene af den h. Joseph i Saïda 80, og overtaget deres fremtidige Opbragelse og Forsørgelse. De Sidstnævnte havde i Førstningen antaget et langt større Tal, men af Mangel paa Levnedsmidler maatte de atter dimittere en Deel af dem. Ogsaa Søstrene af Nazareth og af Bjerget Sion i Jerusalem have optaget et Antal af forældreløse Børn, men ogsaa de maatte sætte en Skranke for deres Kjærlighed i Forhold til de Midler, som staae til deres Naadighed. — Mange Forældreløse have ogsaa Jesuiterne optaget; i deres Huus i Beirut have de 200 Dreng, i det i Bikair 90, i det i Saïda over 100 og i deres Colleg i Gazir 60. Kazaristfædrene have næsten lige saa mange i deres Collegium i Antura. Svørgt bliver

Opdragelsen af de øvrige Børn, som ikke have fundet Optagelse i geistlige Ordenshuse, dog ingenlunde forsømt. Man har bragt en stor Mængde Flygtninge under i Quarantainebygningerne i Beirut og aabnet Skoler for deres Børn; Drengeskolen bliver besøgt af 160 Dreng og Pigeskolen af 125 Piger. Mange Forældreløse, som endnu ikke kunde antages i Bærns Sted, leve iblandt Flygtningene i Beirut og i Omegnen og besøge Skolen kun om Dagen. De barmhjertige Søstre have i deres Skole omtrent 600 forældreløse Pigebørn, og Jesuiterne holde Skole for c. 500 forældreløse Drengbørn. — Det er de Kjendsgjerninger, som selv Patrie beretter. Imidlertid aabenbarer „Humaniteten“ sig i mange Lande i Europa derved, at man paa de gemeneste Maader mistænkeliggjør og bagtaler de samme Ordensfolk, som af Kjærlighed til Gud virke saadanne Vidunderer af den rene „Humanitet“, d. v. s. ægte Menneske-kjærlighed!

Australien. Under den h. Faders nærværende store Trængsler maatte, som man let begriber, et Brev af den apostoliske Vicar af Marquesal-Øerne i det stille Ocean berede ham stor Trøst. Brevet medder, at næsten alle Øernes Beboere ere omvendte til den sande Tro. Kongen Theonama og hans Gemalinde Weecha have bidraget meget til deres Undersaatters Omvendelse.

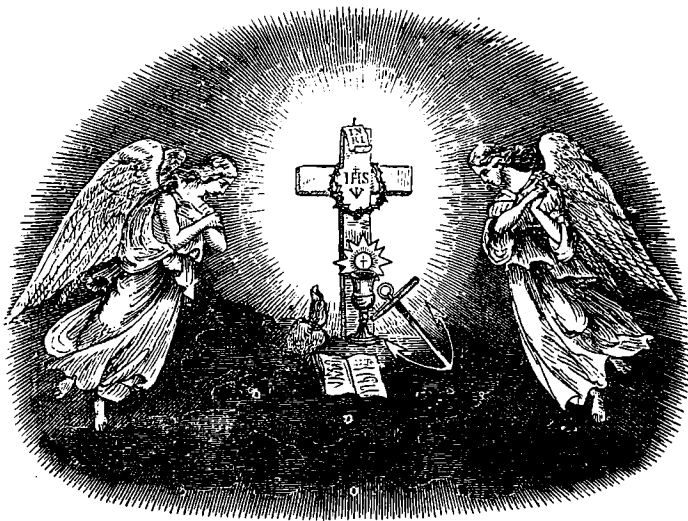
Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 28. Juli. — 10. Søndag efter Pintsfe. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messie. — Kl. 10 Hoimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Korelæsning.
- NB. I dag finder Indsamlingen til „Peterspengen“ Sted; til den Ende er der i Kirken under Orgelet opstillet en Bøsse med Paaskrift: „Peterspenge“, i hvilken ogsaa Medlemmerne af Sanct Michaels-Broderstabet kunne nedlægge deres Qvartals-Contingent, saafremt de endnu ikke have ydet det.
- Søndagen d. 4. August. — 11. Søndag efter Pintsfe. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messie. — Kl. 10 Hoimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.

„Scandinavisk Kirkesidende“ udgaar hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissiönair, Sr. Konsthandler **C. A. Blaufensteiner**, store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de lgl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Qvartalet; enkelte Nummere à 8 S.

Kjøbenhavn.

Z. Trier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katholske Christne.

9de Aargang.

Nr. 16.

Søndagen den 11te August.

1861.

Indhold: Den katholske Kirkes Stjønhed (fortsat). — Et amerikansk Hyrdebrev om det romerske Spørgsmaal. — Kirkelige Efterretninger: Rom. Westphalen. England. Frankrig. Italien. Sardinien. Asien. Nordamerika.

Den katholske Kirkes Stjønhed.

(Fortsat.)

Thom. Alt det vilde der maaskee ikke være noget at udsætte paa, naar kun derved ikke den Betskyldning blev retfærdiggjort, som Protestanterne gjøre os saa tidt, nemlig at den katholske Kirke har antaget saa Meget af Zøbedommen og at den derfor selv er tildeels jødisk.

Pr. Naar den katholske Kirke har optaget nogle religiøse Skikke af Jødedommen, for med dem at forbinde en hemmelighedsfuld og lærerig Betydning og for ved dem at opbygge det christelige Folk, saa veed jeg ikke, hvorledes man derfor kan gjøre den den Bebreidelse, som om den var jødisk. Vistnok er Jødedommen forskudt af Gud og den mosaiske Lov ophævet; men hvad følger deraf? Sæt, at der stod paa et eller andet Sted i Danmark endnu et ødelagt hedensft Gudetempel og Protestanterne nedrev det nu aldeles for deraf at udsøge de bedste Stene og tillige med andet nyt Bygningsmateriale bygge en smuk Kirke deraf til deres Gudstjeneste: vilde da Nogen vel kunne paastaae, at de havde oprettet ikke en christelig Kirke, men et hedensft Gudetempel? Den katholske Kirke er, ved sine Sacramenter, sit Offer, sine Love, sin Lovgiver, ved sin Tro paa den virkelig allerede komne Forløser, ved sine Forjættelser, ifølge hvilke den ikke haaber paa nogen jordisk, timelig, men paa en evig Belønning og Salighed, saa himmelvidt forskjellig fra Jøderne, at den trods nogle udbortes sindrige Skikke, som den har optaget af Jødedommen, dog er langt fra at være jødisk.

Thom. Naar man betragter Sagen paa den rette Maade, saa er der rigtignok ikke nogen Grund til en Beskyldning. Men jeg synes, at vi kunde da ogsaa godt i nogle andre Ting see os i Speil paa Jødedommen, og f. Ex. derfor heller ikke taale Billeder i vore Kirker.

Pr. Naar vi i hine Ting have en fornuftig Grund til at efterligne den gamle Pagt, saa have vi netop her atter en fornuftig Grund til at afvige fra den. Vi betjene os nemlig af Christi og Hans Helgeners Billeder: 1) til Prydelse af vore Kirker, netop ligesom man behænger Væggene i en Sal med passende Skildexier, for at den ikke skal see bar og uvenlig ud. 2) Til de Troendes Underviisning og til Oplivelse af det fromme Sindelag. Ikke alene for Saadanne, som ikke kunne læse, men ogsaa for dem, som øieblikkelig ikke have Lust at læse, tjene Billederne i Stedet for en Bog. De have endog en stor Fordeel fremfor Bøgerne, idet de gjøre os de fremstillede Gjenstande mere ansfuelle og indtrængende. Det, som

vi see i Virkeligheden eller i Billedet med Dinene, det bevæger og opfylder overhovedet vor Indbildningskraft mægtigere, end det, som vi blot høre eller læse; det bliver ogsaa lettere forstaaet og bevaret i Sukommelsen. Derfor kunne vi aldrig læse Jesu Christi Liv og Lidelse, den christelige Religions Hemmeligheder eller fromme Guds Tjeneres smukke Exempler paa Dyd saaledes op af en Bog, som vi ere i Stand til at læse dem op af Malerier. Derfor er det ogsaa langt lettere, at undervise Børn i den bibelske Historie, naar man viser dem de enkelte Begivenheder i malede Billeder, end naar man blot fortæller dem. 3) Tjene disse Billeder ogsaa til Christi og Hans Helgenes Ære. Man hænger visse ikke Portraiter op i sit Værelse af saadanne Personer, som man foragter, men tværtimod, vi bevise netop, at vi elske og ære de Afbildede selv, naar vi pryde vore Værelser med deres Portraiter. Det Samme gjøre vi i vore Kirker. Derved forstaaer det sig forøvrigt af sig selv, hvad jeg ogsaa allerede har sagt ved en anden Leilighed, at den Ære, som man beviser Billederne, ikke gjælder det Material, hvorefter de ere gjorte, nemlig Træet, Stenen, Værrebet og Farverne, men at den sigter til de Personer, som de fremstille, Christus og Hans Helgener.

Thom. Men det kan dog ikke negtes, at Gud i det gamle Testamente Selv har forbudt Billederne.

Fr. Og Gud forbød dem af den meget vigtige Grund, fordi Iøderne dengang paa alle Sider vare omgivne af hebenste Folkelag, som ikke alene brugte Billederne til det ovenansførte Diemed, men selv til Tilbedelse. Dette Exempel var altfor farligt for Iøderne, til at den Nytte havde kunnet komme i Betragtning, som Billederne vistnok gjøre ved den rette Brug. Thi Iøderne forfaldt selv uden Billeder allerede ofte nok til Afgudstjenersten. At Billederne i sig selv ikke vare noget Ondt, see vi allerede deraf, at der paa guddommelig Befaling var afbildet to Cherubin paa begge Sider af Pagtens Ark, som jeg før allerede har omtalt.

Thom. Hadde da de Christne ogsaa allerede Billeder i Christendommens første Tid?

Pr. I den første Tid ikke; de undgik snarere, ligeledes igjen af fornuftige Grunde, at betjene sig af dem. Deels tilraadebe den kloge Forsigtighed det, for at de nye fra Hedenommen ombvendte Christne ikke skulde blive vildledebe derved og efter deres tidligere Vane maastee paany falde tilbage til Afgudstjenesten, deels skete det, for ikke at give Hedningerne Forargelse og Anledning til Vebredelse, at de Christne vel fordømte Afgudstjenesten hos dem, men selv dreve Afguderie med deres egne Billeder. Da de Christne ikke sjelbent bleve toungne ved de hedenske Forsølgere, til at lade deres Kirker i Stikken, saa har man maastee ogsaa derfor undladt at udsmykke Kirkerne med Billeder, efter som Hedningerne formedelst deres fjendste Sindelag ellers vilde have drevet Spot med dem, mishandlet og ødelagt dem. Endelig undgik man i Særbeleshed at gjøre Afbildninger af Gud og de tre guddommelige Personer, fordi flere Branglærere i den Tid paastode, ligesom Mormonernes taabelige og umoraliske Sect i vore Dage, at Gud havde et sandseligt Legeme og menneskelige Lemmer, og fordi man ikke vilde have Skin af derved at ville retfærdiggjøre en saadan Branglære ved sit eget Exempel. — Men efter som disse forskjellige Aarsager bortfaldt, omtrent ved Constantin den Stores Tid, begyndte man ogsaa at indføre Billederne i Kirkerne. De ældste, som forekom, vare: Christus, fremstillet under det evangeliske Sindbillede af den gode Hyrde, Jesu Daab i Jordan, og Salvator- eller Frelserbilledet, hvilket sidste Keiser Constantin selv lod male paa Væggen i sin nybyggede lateranensiske Kirke.

Lhom. Skal der endelig være Billeder i Kirken, saa burde man i det Mindste sørge for saadanne, som have virkelig Konstværk, og ikke, som det hyppigt forekommer, taale aldeles uformelige og smagløse Afbildninger.

Br. Den første og vigtigste Forbring er vel den, at der i en Kirke ikke taales urigtige, den katholske Tro og katholske Skikke modstræbende Billeder; og der gives ogsaa flere bestemte Afbildninger, som ere udtrykkelig forbudne ved almindelige kirkelige Love, fordi der derved let kunde gives Anledning til vrang Begreber om enkelte Troessandheder. Forøvrigt forstaaer

det sig af sig selv, at ogsaa ellers rigtige Afbildninger, men som ved Vanstabelse og Grimhed snarere vække Latter eller Uvillie end Andagt, ikke fortjene nogen Plads i Kirken, fordi de, i Stedet for at svare til Hensigten, meget mere maae modarbejde den. Hvor det var nødvendigt, have de vedkommende Biskopper ogsaa udstedt Anordninger i denne Henseende. Det vilde rigtignok være meget smukt, naar alle Kirker kunde besidde virkelige Konstværker; ligesom hele den menneskelige Virksomhed, saaledes have ogsaa Konsterne den Opgave, at tilstræbe Guds Forherligelse. Men saalænge der ikke gives Konstværker nok, for dermed at decorere alle christelige Tæmpler, og saalænge man hellere udstiller de forhaandenværende for Rysgjerrigheden i Museer og Samlinger, end for fromme Besøgers Andagt i Kirkerne, maae mange christelige Menigheder lade sig nøie med at besidde mindre værdifulde Billeder. Hvad skader det, naar kun Eierne opbygge sig ved dem! Selv om Afbildningerne ere meget ufuldkomne, ere dog mange Christne paa Grund af deres barnlige Sindelag og større Fromhed i Stand til at stemme sig til Andagt ved Billeder, hvoraf andre, mindre Fromme, og maaskee tør jeg sige, mindre Fornuftige vilde tage Anstød, og det vilde viselig være ubilligt, naar vi kun vilde høre paa de Sidstes Dom og bestride en Menigheds Ret til at opbygge sig ved det, som deres Forældre og Forfædre have opbygget sig ved, og som maaskee allerede paa Grund af den høie Alder med Dette er værdifuldt og ærværdigt i deres Dine. Med den Grefrygt, som vises for gudelige Konstværker, er det desuden en egen Sag. Kun altfor Mange bevise dem en Ære, hvorom der ikke er nogen Tvivl, at den mere har Hensyn til Mesteren, som har gjort Billedet, end til selve den fremstillede Person eller Gjenstand. Gjelder det om et Billede af den h. Gudsmoder, eller hvad der lyder fornemmere, om en „Madonna“ af Raphael, da ere vel Mange begejstrede, eller anstille sig i det Mindste som begejstrede, fordi det saaledes er Mode; men gjelder det at ære selve den saligste Jomfru Maria i hendes Billede, da trække ikke Faa af disse Begeistrede sig tilbage, og bevise derved, at de ikke have æret de fremstillede Personer,

men kun Konsten, for ikke at sige, drevet en vis Afgudsdyrkelse med Konsten.

T hom. Nu, hvad Afgudsdyrkelsen angaaer, da maae ogsaa vi lidt nok høre den Bebreidelse af Protestanterne, som om vi drev en Afgudsdyrkelse med Billederne, idet vi tilbede dem.

Pr. Denne latterlige Bildfarelse er allerede utallige Gange bleven gjendreven, og af vore katholske Troeskrifter er det blevet godtgjort, at vi beviser Gud alene vor Tilbedelse, at vi ere langt fra, at tilbede Billederne, at vi kun ære dem og at denne vor Dyrkelse ikke engang gjelder selve Billedet, men kun dens Person, som fremstilles ved det. Vilde den katholske Troes Bagtalere ikke lade sig overbevise om noget Vedre, hvorfor skulle vi da bryde os videre om dem? Vigesaa lidt som Protestanterne tilbede Bibelen, som ogsaa vi ære høit som en Deel af den guddommelige Aabenbaring, ligesaa lidt tilbede vi Katholiker vore Billeder. Og er ikke ogsaa hele Bibelen i Virkelighed en Samling af lutter Billeder, om der heller ikke findes et eneste Kobberstik i den? Hvad er f. Ex. den Beskrivelse, hvor den h. Lucas (7, 36.) beskriver Magdalena i Phariseærens Spisestue bodfærdig, elstende og sømmende i Taarer ved Jesu Fødder? Er den noget andet, end et virkeligt Maleri? Hvad Lucas her har udfastet med sin Pen, copierer kun Maleren med sin Pensel. Det skrevne Billede gjør et Indtryk paa min Indbildningskraft og vækker en Forestilling i min Sjæl, ligesom det malede, kun at dette sidste er endnu stærkere, og, idet det vækker de samme Følelser i mig, opmuntret langt kraftigere til Efterligning.

T hom. Saa sandt det altsammen er, saa kunne dog de udbortes Uresbeviisninger, som Katholikerne vise Billederne, synes en Protestant noget overdrevne og vække den Mistanke hos ham, at det hos os dog alligevel dreier sig om Billedernes virkelige Tilbedelse. Man tænke kun paa Anæbningen foran Billederne, paa deres Berhyning med Virak, paa Ushenes Antændelse foran Helgenbillederne, o. s. v.

Pr. Der gives et let Middel, hvorved Enhver kan underrette sig om, hvad vi egentlig mene med alle disse hdre Ures-

beviisninger, naar man nemlig spørger os selv derom. Thi om ogsaa disse nævnte Ting i visse Tilfælde kunne være Tegn paa Tilbedelse, saa kunne de netop ligesaa godt ogsaa være Tegn paa blot Urefrygt, og det kommer netop derved kun an paa den indre Hensigt. Man bøier i flere Lande ogsaa Knæene for sin Fyrste og kysker hans Hænder, uden at man derved tænker paa at ville tilbede ham som en Gud. Brændingen af Virak foran Billederne er deels et Sindbillede paa de Dhder, hvorved Helgenerne glimrede i deres Liv, og et Udtryk for deres Fortjenester, som de have erhvervet sig hos Gud, deels ogsaa et Sindbillede paa vor Bøn, som i Forening med Helgenernes skal opstige til Gud. Tændingen af Lysene foran Helgenbillederne udtrykker den Kjærlighed og Høiagtelse, som vi nære for Helgenerne, som jo ere Guds Venner og vore Medbrødre i Christo Jesu, og med hvem vi engang haabe at forenes i den evige Herlighed. Desuden tjener den Lysglands, hvormed vi omgive Helgenbillederne, til at gjøre os den evige Salighed, i hvilken Guds Udvalgte ere indgaaede, anskuelig, og hentyde paa det guddommelige Lys og den himmelske Klarhed, i hvilken de skue Gud. Ogsaa Christus viste Sig jo ved Sin Forklarelse paa Bjerget Thabor i et skinnende Klædebon, for at billedliggjøre Sin Herligheds Glands for Sine Disciple; og Ham ere alle Udvalgte lige efter den h. Johannes' Ord: „Vi vide, at vi skulle være Ham lige, naar Han kommer“ (1. Joh. 3, 2.). Derfor pleie vi ogsaa ved Helgenernes Afbildning gjerne at omgive deres Hoved eller hele deres Legeme med en Straalefrands. Hvorledes kunne vi bedre, end derved, eller ved en rigelig Belysning af deres Billede med Lys og Fakler, billedliggjøre Englenes og de Udvalgtes lykkelige Samfund, i hvilket de befinde sig. Det er derfor paa en vis Maade en billedlig Opfyldelse af Psalmistens Ord: „Herre, hos Dig er Livets Kilde, og i Dit Lys skulle vi see Lyset“ (Ps. 25, 10.). Thronen, paa hvilken man ophøier deres Billeder, Kronen og Palmerne, hvormed man smykker deres Hoved og Hænder, hvad skulle disse antyde andet, end at de herske tilligemed Kristus, den evige Konge, i Himmerige. „Herren vil oplyse dem og de

stulle regjere i al Ewigbed" (Aabenb. 22, 5.). Ogsaa den h. Paulus betegner jo sin tilkommende Belønning i Himmelen med Sindbilledet af en Krone: „Retfærdighedens Krone er henlagt til mig" (II. Tim. 4, 8.). Og den h. Johannes siger billedligt om de h. Martyrer, at de staae foran Lambets Throne med Palmegrene i Hænderne (Aabenb. 7, 9.). — Alt det skal da endelig ogsaa være os en Opmuntring og indtrængende Opfordring til paa det ivrigste at efterligne Guds Helgener i alle deres Dyder, for at vi maae blive dem lige, ligesom her paa Jorden, saaledes ogsaa engang i Ewigbeden og at vi engang i Forening med dem i Virkelighed maae nyde den Forherligelse, som vi her billedligt fremstille.

Simon. Paa Allehelgensfesten have vi ret Keilighed til at henseette os i Helgenernes Samfund, og, saa at sige, nyde en Forfmg paa det evige Liv.

Pr. Det har du Ret i; og vi ville derfor ved vor næste Sammenkomst tænke paa denne Festsdag, saavel som den umiddelbart derpaa følgende Allestjælesdag. For idag ville vi bryde op i Guds Navn!

(Fortsattes.)

Et amerikansk Hvrdebrev om det romerske Spørgsmaal.

De for kort Tid siden paa det tredie Provincial-Concil forsamlede Biskopper af den nordamerikanske Kirkeprovinds Cincinnati, hvilken Kirkeprovinds nu tæller otte Diocæser, have i Fællesskab udstedt et Hvrdebrev. Vi lade her det sub. N. II. omhænde Uffnit følge om

„Kirken og Paven.“

„Trængslernes Tider, som ere komne over Verden, baade i Europa og i Amerika, ere ingen ghlidig Grund til Modfaldenhed; hele Historien af Guds Gjæringer med Sit Folk godtgjør jo soleklart, at Kirken aldrig var mere blomstrende, end naar den blev truet af Forsølgelser og omgivet af Farer. Det behager meget ofte Guds Wiisdom, at udløse Lyset af Mørket

— gjennem Matten til Lyset! Netop naar Stormen raser stærkest og Bøders lille Skib er truet mest med Undergang, da reiser Christus Sig som en Kæmpe af Sin tilshueladende Søvn og byder Stormen og Bølgerne, og pludselig indtræder et fuldkomment Havblik. Derfom vor Kirke var en blot menneskelig, grundet af Mennesker og i Henseende til sin Vedvarende afhængig af Mennesker, da vilde det staae anderledes til; da vilde den nødvendigen ogsaa blive berørt af menneskelige Aarsager og have Deel i de mangehaande Omstiftelser af menneskelige Anliggender. Dette var Historien og Skjebnen af alle Secter, grundede af Mænd, som stode udenfor Kirken, i Modsetning til den af Christus paa en Klippe grundlagte katholske Kirke.

De ældre Secter have forandret sig eller ere ophørte, og nye ere opvoxede midt iblandt deres Ruiner, og bestemte til, i Tidens Løb at dele deres Forløberes Lod. Antallet af de for Tiden eksisterende Secter, faa beklagelig endogsaa dets Størrelse er, er dog kun lille i Sammenligning med de Secters Antal, som allerede for længe siden ere gaaede under og blevne glemte. De have, ligesom selve Mennesket, deres Ungdom, Manddom og Dyringsalder og deres deraf fremgaaende Forsald — Forbudet paa den sig nærmende Død, som er alle menneskelige Indretningers Lod. —

Kun Guds Sandhed vedvarer evig. Den katholske Kirke har bestaaet i uformindsket Skjønhed og Kraft i alle de atten Aarhundreder, som ere henrundne siden den Tid, da Christus for første Gang udsendte Sine Apostle med Fuldmagt til, at lære alle Nationer, og hvorved Han tillige gav dem det høitidelige Løfte, at Han vilde blive hos dem alle Dage indtil Verdens Ende. Himmel og Jord ville forjaae, men Hans Ord vil og kan ei forjaae. Den mest slaaende Stadsfæstelse af denne trøstefulde Forjættelse finder man i den store Kjendsgjerning af den moderne Historie, at, medens i de atten henrundne Aarhundreder trindt omkring den katholske Kirke Dynastier have stiftet, Throner bleve rystede og Sceptere sønderbrudte, medens dens hele Bei igjennem Historien paa denne Maade er bleven bestrøet med Ruiner, er den alene bleven staaende opreist midt iblandt de hensnuldrende Ruiner af menneskelig Størhed som den eneste uomstiftelige og uopløselige Indretning paa Jorden.

Ingen kan drage denne store historiske Sandhed i Tvivl, eller med Held fordunkle den; Ingen kan fratage Kirken denne udsødelige Glorie, som udstømmer af Guds Throne, i hvilken ei er Omstiftning eller Skjæge af Forandring.

Saaledes beklædet med Guds Rustning og med sin Krone, i hvilken dens tusinde over Jordens Magter og Helvedes Porte tilkæmpede Seire, glimrende i ufordunklet Glands ere ind-

tegnede paa Banden, kan den katholske Kirke ei nære nogen Frygt med Hensyn til Fremtiden. Derjom Gud er med os, hvo kan da være imod os? Om ogsaa vor elskede Pave Pius IX., efterat han paa en forræderisk og sacrilegisk Maade er berøvet største Delen af sit lille Land, som for tusinde Aar siden er blevet tilkjendt ham til hans Underhold og til Bevarelse af hans Uafhængighed, for Tiden er omgivet af Farer, befinder sig under en falsk Bøns Beskyttelse, som søger at udlevere ham til hans Fjender, og samtidig, ligesom Pilatus, vasker sine Hænder og erklærer, at han er uskyldig i Herrens Salvedes Blod: — saa kan selv dette Tingenes slemme Forhold ikke indgyde os nogen Følelse af alvorlig Betyrning om deres endelige Udgang. Den h. Stol har allerede mange Gange før kæmpet med lignende, maaskee endnu større Farer og triumpheret over dem.

Forsølgelsen af de hellige Paver Pius VI. og Pius VII. er endnu i Menneskenes friske Minde, i lige Maade den glimrende og veyersfulde Historie af den store Feltherre, som spillede Hovedrollen ved den sidstnævnte Paves Undertrykkelse; Klippen St. Helena var kun Overgangen, og, vi kunne tilføie, en nødvendig Følge af Angrebet paa Petri Klippe!

Vor Pligt, elskede Brødre, under disse sørgelige Forhold er; at have Medlidenhed med vor høitærede og elskede Pave, og at bede for ham, ligesom ogsaa, at bidrage med Gavnildhed til hans Understøttelse, fordi hans regelmæssige Hjælpeskilder for Tiden ere blevne ham affkaarne af forræderiske Mænd, som stjule deres begaaede Gudsraa under Maaften af Iver for Friheden. Vi anbefale Eder ret alvorligen, at der i alle Diøcefer af vor Provinds, i hvilke der hidindtil endnu ingen Pengeindsamlinger for Paven ere blevne anordnede, denne barnlige Kjærligheds Pligt saasnart som muligt maa opfyldes, efterat den bedst beleilige Tid for hver Diøcesan-Collect i Forveien af Bistoppen er bleven bestemt. Vi kjende vort troende Folks Gudfrygtighed og ædle Gavnildhed, og ere derfor overbeviste om, at det samvittighedsfuldt vil svare til dette Opraab, naar som helst det vil udgaae til det. Det gjelder her om de Troendes fælles Faders Understøttelse, som arbejder for alle sine paa hele Jorden boende Børns Vel og Gavn, og vi ere forvisse om, de ville aldrig tillade, at han skal bære en Lidelse, som de kunne lette ham."

Airtelige Efterretninger.

Rom. Den 23de Juli har den h. Fader holdt et hennemligt Consistorium med Cardinalerne. I den korte Allocution, han ved denne Leilighed holdt, udtalte han sin Tilfredshed med det italienske Episcopats og hele Geistlighedens Holdning i Almindelighed og beklagede de Forvildelser, som enkelte Geistlige i Mailand, Modena og i Kongeriget Neapel havde gjort sig skyldige i. Fremdeles gjør den hellige Fader den Bemærkning, at han har tilkjendegivet den franske Keiser sin Tak for Opretholdelsen af den franske Besætning i Rom, men derhos heller ikke forfulgt sin Beklagelse over, at den gode Ordens Tjender allerede benyttede Victor Emmanuel's Anerkjendelse som „Konge af Italien“ fra Frankrigs Side, til deres Planers Gjennemførelse og ogsaa fremdeles vilde drage Nytte deraf til deres skumle Diemed. — Cardinal Antonelli har rettet en Note til Medlemmerne af det diplomatiske Corps, i hvilken han i den h. Faders Navn protesterer imod det nye piemontesiske Vaan af 500 Millioner, fordi „det ogsaa bebyrder de deres retmæssige Fyrste, Paven, franske Provinds og saaledes falder ud til Skade for Befolkningen.“

— I Paris blev for kort Tid siden den fra 1848 saa ilde berygtede Blanqui dømt til 4 Aars Fængsel for „Deeltagelse i hemmelige Selskaber“. Men her gjaldt det ikke blot om „Deeltagelse i hemmelige Selskaber“, men om en mod den franske Keisers Liv rettet Sammensværgelse, hvilket den keiserlige Regjering imidlertid søger saa meget som muligt at forbylge. De eiendommelige Tilfiskelser i den menneskelige Skjebne have her atter viist sig særdeles tydeligt. Ved De, hvo der først er bleven underrettet om hele Complottet og først har meldt Keiseren det? Den h. Fader, ingen Anden end Pius IX. i egen Person. Efterat han ved det hemmelige romerske Politi var bleven underrettet om Mordplanen, har han selv egenhændig skrevet til Keiser Napoleon, at han var dømt til Døden af det revolutionaire Udflugt i Rom, og at et tilsvarende uheldsvangert Complot var stiftet iblandt de laveste Classer af de socialistiske Klubber i Paris. Som Følge af de specielle Meddelelser, som vare gjorte af den h. Fader, bleve endnu samme Dag 300 Laase til Værelserne i Tuilerie-Paladset forandrede. Hvorved vil Keiseren bevise den h. Fader sin Tak for at han nu allerede anden Gang har været hans Redningsmand?

— Bladene meddele for Tiden en Skildring af et heftigt Optrin mellem den pavelige Krigsminister Monsignore de Meo de og den

franske Commandant i Rom, General Goyon. Merode skal ikke have villet udlevere en romersk Soldat, som havde saaret en fransk, omendstjændt baade Paven og Cardinal Antonelli havde givet Befaling dertil. Merode skal være gaaet til Goyon, have truet ham og udstødt fornærmelige Ord imod Reiseren. Derpaa skal Goyon have budt ham Tausked og tilføiet: han kunde af Hensyn til hans Præstekjole ikke give ham en Drefigett, men han gav ham den herved moralsk. Goyon skal derfor have foreslaaet en Duel, som Merode vægrede sig ved og saaledes vedblev den ved sine Ord Generalen tilføiede Fornærmelse. Goyon skal derpaa have ladet afhente den pavelige Soldat fra Engelsborg. I Paris viser man sig tilbøielig til at betragte denne uhyggelige Tildragelse som et Udgangspunkt for en ny Vending imod den h. Fader. Selve Tildragelsen er forresten allerede fem Uger gammel; hvorfor opvarter man netop nu med denne Scandale? Og hvorfor har den franske Regjering ikke dengang strax forlangt Merode's Afstedigelse, dersom han virkelig lod sig henrive til usømmelige Udelabelser om Keiser Napoleon? Da ogsaa andre franske Blade samtidig bringe flere pavejendtlige Artikler, saa er det ingenlunde usandsynligt, at Publicum skal forberedes til, at den franske Regjering vil forsøge en ny „Vending“ i det romerske Spørgsmaal.

Westphalen. Den 21de Juni blev Hr. Forgæde de Viair, Krebsdommer i Byen Bochum, optagen i den katolske Kirkes Skjød. Han tilhører en oprindelig fra Frankrig stammende Huguenot-Familie og er det sidste mandlige Sted af den. Den intet mindre end katolske „Elberfelder Zeitung“ siger om ham, at han hidindtil „har været almindelig afholdt og agtet af alle sine Collegaer og Standsfæller formedelst sin høie Dannelse og jelskabelige Tournure etc.“ Han er gift med en Datter af Baron von Romberg, der ogsaa først for nogle Aar siden med sin hele Familie var traadt tilbage til den katolske Kirke.

England. Engelsk Missions-Bibel-Fortolkning. I Natal i Syd-Afrika have Englænderne en saaldet Missions-Biskop, en vis Colenso, Doctor i (den engelske) Theologie, som foruden med Rone og Børn og Handelsforretninger ogsaa befatter sig med den derværende Befolknings, Zulu-Kaffernes, Omvendelse, uden at denne sidste Bestilling gjør synderlig Fremgang. — Den gode Mand opholder sig nu allerede der paa 20de Aar og alligevel ville „Hedningerne“ endnu ikke indtræde i den engelske Statskirke. Hvorfor ikke? Den nidkjære Dr. Colenso ubelader sig endelig efter 20 Aars utrættelige Anstrengelser med,

at den eneste og Hovedhindring for den engelske Christenheds Udbredelse er Flerkoneriet, som hersker der iblandt Hedningerne og saaledes begrunder en „naturlig Fordom“ imod den kristelige Religion. Som om det i Europa, fort sagt i den hele Verden, manglede paa naturlige Fordomme imod Christendommen! Han, den engelske Biskop in partibus infidelium, skriver saaledes til sit nærmeste geistlige Overhoved, Erkebiskoppen af Canterbury, og beviser ham af Biblen, at Kirkesædrene (s: maastee af Dr. Morten Luther og Melanchthon, som jo ogsaa af Skaansomhed mod „naturlige Fordomme“ tillode Landgreven af Hessen at have to Røner paa eengang; andre lignende „Kirkesædre“ ere os ikke bekendte) og af moderne (s: protestantiske) Theologers Skrifter, at — — — Flerkoneri meget godt kan bestaae i den sande og rene Christendom!!! Iaar beraaber den lærde „Biskop“ sig paa det gamle Testamente, til hvilket altsaa den nye engelske Christendom maa føres tilbage. Hvad Erkebiskoppen af Canterbury vil svare sin noble Lydbiskop i Syd-Afrika, vide vi ikke. Men da her i saadanne Sager angaaende Troes- og Sædelæren i den engelske Kirke egentlig Dronningen af England som engelsk Paveesse burde have den afgjørende Dom, saa kan Dr. Colenso i Syd-Afrika vel neppe vente en gunstig Væbning, thi Qvinder ere i saadanne Tilfælde som det nærværende, allerede formedelst „naturlige Fordomme“, meget strengt finde imod Mændene. Maastee hjælper saa Hr. Biskop Colenso sig paa egen Haand og tillader sine Zulu-Kaffere og lignende Folk at have og beholde saa mange Røner som de behage, kun for at hans nye engelske Christendom skal finde Tilhængere. Forresten viser en Sammenligning med de katolske Missionairer iblandt Hedningerne ret klart hvad saadan en anglicansk Missionair ikke er istand til! Desuden have vi her atter et slaaende Beviis paa, til hvilke gruelige Forvildelser den frie private Bibel-Fortolkning fører selv en saakaldet Biskop og Doctor i Theologien! Gud stee Lov, vi Katholiker have en bedre og mere tilforladelig, ja useilbar Fortolkerinde af den h. Skrift i vor h. Moder, den katolske Kirke.

— Den for kort Tid siden foretagne Folketælling i Irland har givet følgende Resultat: Irland tæller for Tiden 5,764,543 Indvaanere — 787,842 færre end i Aaret 1851. For thye Aar siden talte Den endnu over otte Millioner Indvaanere. Denne kolossale Formindskelse kan kun være en Følge af den talrige Udvandring til Amerika, hvortil de stakkels Irændere tvinges ved den grusomme Behandling, som den engelske Regjering lader dem vederfares i deres Fædreland. Hele Landsbyer blive uddrevne af de haarbhjertede protestantiske Lørd;

de arme Forpagtere drage da bort over Havet, og Protestanter vandre da ind i deres Sted. Vore liberale Blade rase og vrøgle over de „italienske Tyranner“ o: over godmodige Tyrster, men om de engelske Tyranner og den engelske Nederdrægtighed i Irland vide de intet at fortælle.

— Netop for Tiden, hvor Stokenglænderne hengive sig til det taabelige Haab, at det snart vil være forbi med Rom og den katholske Kirke, tiltager Antallet af de høitstillede og lærde Anglicaneres Overtrædelse til den katholske Kirke. At Hertuginde af Kent, Dronning Victoria's Moder, virkelig er døb som Katholik, tilstaae nu selv de engelske Blade, som først søgte at benegte det. For nogle Uger siden fik en gradueret Hr. Sykes Aftenen før sin anglicanske Præsteordination alleflags Tvivl angaaende Religionen og Ordinationens Gyldighed, som ingen af hans Troesfæller vare istand til at løse; han henvendte sig til den katholske Biskop i Elyton og blev snart derefter Katholik. — Endnu mere Opsigt gjør det, at Directeuren for den kongl. Skole i Westminster, Hr. Harrison, en meget dannet Mand, har besluttet sig til det samme Skridt. Han stod paa Valglisten til Embedet som Forstander ved de berømte Collegier af Christ-Church i Oxford eller ved Trinity-Collegi i Cambrigde. — En tredie vigtigere Conversion er den af Sir Charles Donwile. Han beklædte tilsidst det høie Embede som Over-Sheriff (Overdommer) i Grevskabet Dublin. Allerede i længere Tid havde han indviet sig til Theologiens Studium, og hans Tilbagetrædelse til Kirken er Resultatet af den grundigste Forskning. — Den 4de April blev ogsaa Lady Georgiana Maria optagen i Kirken; hun er gift med Ridder Arthur Penny og er en Søster til den berømte protestantiske Profesør i Dogmatiken og Skribent Dr. Ward. — Den protestantiske Biskop i Skotland, Dr. Forbes, gif ogsaa for kort Tid siden over til den katholske Kirke.

Frankrig. Det franske Episcopat og de skriske Forældreløse. Da i forr. Aar de kristelige Landsbhyer og Stæder i Syrien bleve ødelagte ved de fanatiske Druser og Muselmænd, vare midt under Kirkerne og Klostrenes Ruiner alle geistlige Skoler bleone lukkede og selv i de mindre ødelagte Districter saae Biskopperne sig nødsagede til at formindste Antallet af Eleverne i deres Seminarier. Hørte af Medlidenhed have flere franske Biskopper og Directeurer for Underviisningsanstalter aabnet deres Collegier og Seminarier for de stakkels Børn af Libanon. Biskopperne af Frejus og St. Dié og Abbé Regnier i Diøceset Nancy have udbedet sig flere forældreløse Børn; paa samme Tid adopterede Biskopperne af Orleans og

Langres, hver to af disse Ulykkelige. Snart derefter optog Abbé d'Algon sex af dem i sit Pensionat. Fornylig ere atter 17 Forælbreløse sendt til Biskopper, som alt længe havde bedet derom; Erkebiskoppen af Bordeaux har adopteret tre af dem, Biskopperne af Poitiers, Carcassone, Autun og Versailles, hver to, og Biskoppen af Moulins fire.

— Den d. 4de Juli i Paris afdøde Biskop Carl Thomas Thibault af Montpellier, en meget lærd og from Mand, siger i sit Testamente: „Jeg forordner, at alle Papirer som man finder i mit Hus og som kunde retfærdiggjøre mine Handlinger derved, at tredie Personer blive bestyldte, skulle brændes. Jeg vil ogsaa efter min Død hellere lide Bagtalelse end beholde Ret over mine Modstandere, idet jeg stader dem eller deres Rygte. Til mine Universal-Arvinger bestemmer jeg mit Præste-Seminar og de Fattige i Montpellier.“

Italien. Fra Florents skrives til „Augsb. Allg. Ztg.“ „Fr. Burioni, som var protestantistisk Prædikant for Tybsterne her, er vendt tilbage i den katolske Kirkes Skjød, efterat den nye „frie italienske Kirke“, som han forestod, allerede for flere Maanedes siden var gaaet ind. — Bladet Opinione beretter, at den h. Fader har kaldt Grev Cavour's Skriftefader til Rom, for af ham at erfare noget Nærmere om Grevens sidste Dødsblikke.

Sardinien. De Summer, som det ene katolske Blad Armonia i Turin har modtaget som Peterspenge og oversendt til den h. Fader, beløbe sig til ca. 700,000 Frcs., og efter de hidtidige Resultater for iaar at dømmes, kan nævnte Blad endnu bestandig gjøre Regning paa daglig at modtage 1000 Frcs. For at vurdere hele Betydningen af denne Kjendsgjerning, maa man især lægge Mærke til, at den piemontesiske „Frihed“ ingenlunde saa uden videre tillader at bringe disse frivillige Gaver. Selv de Deputerede i Kamrene og deres Slægtninge maae gaae meget forsigtigt tilværks. Mange Gaver indsendes anonymt, og det er ikke de mindste, men endog saa saadanne af fire- og af titusinde Frcs.; mange Embedsmænd og Officere hde et aarligt Bidrag uden at give sig tilljende. Samlingerne hos andre katolske Blade i Turin, hos il Catto-lico, il Campanile og Stella d'Etruria, beløbe sig ligeledes til maanedlig ca. 40,000 Frcs. — Hvorledes St. Michaels-Broderskabet derhos udbreder sig, beviser den Kjendsgjerning, at der fra Bologna i disse sidste Dage bleve forskrevne 2000 Billeder af den h. Fader, som tjene som Indskrivnings-sekler, og strax derefter bestiltes atter 4000 nye.

Asien. Fra Hong-Kong berettes, at den 2den Februar d. A. atter en katholsk Missionair, Peter Bénard, er bleven henrettet for Troens Skyld i Kécha i Cochinchina, paa Tyrannen Tu-Duc's Befaling.

Nordamerika. Det katholske Episcopat lægger under de nærværende Forviklinger en freidig Loyalitet for Unionen for Dagen. Fra Kathedralkirkerne vaier overalt det høie Stjernebanner. De saakaldede Fattigsøstre saavel som de barmhjertige Søstre have tilbudt at ville forpleie de Syge og de i Kampen Saarede. Overalt er det paalagt Præsterne at indsthyde i den h. Messe den kirkelige Bøn om Fred (pro pace); de religieuse Ordens-Samfund skulle til den Ende dagligen læse Litaniet til alle Helgener. — Den 7de Mai fandt i Cincinnati den høitidelige Aabning af det tredie Provincial-Concil Sted. (Sfr. ovenfor Side 256). Den formedelst sin nidkjære Virksomhed iblandt Indvænerne berømte graahærde Biskop Baraga havde til den Ende maattet tilbagelægge en høist besværlig Veie af 100 Mil til Fods med Sneeskjæver over dyb Sne og Is, saa at han paa Veien laa syg i flere Dage. I Anledning af dette Concil har Erkebiskoppen af Cincinnati udstedt en meget patriotisk Skrivelse til Biskopperne, Geistligheden og Folket.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 11. August. — 12. Søndag efter Pinte. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Psalme med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.
- Torsdagen d. 14. August er befalet Vigilie = Fastedag til
- Torsdagen d. 15. August. — Den allersal. Jomfru Maria's Optagelse i Himmelen (Mariæ Himmelfart). — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Levitmesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Vesper-Andagt.
- Søndagen d. 18. August. — 13. Søndag efter Pinte. — Broderskab. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Psalme med tydske Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.

„Scandinaviske Kirkehidende“ udgaver hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Sr. Konsthandler C. N. Blaufemteiner, Store Kjøbmagergade 7, og i alle Bogladere; i de danske Stater paa de kgl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 S.

Kjøbenhavn.

E. Trier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 17.

Søndagen den 25de August.

1861.

Indhold: Den katolske Kirkes Stjønhed (fortsat). — Misceller. — Kirkelige Efterretninger: Rom. Berlin. Charlottenburg. Dsnabrück. Augsburg. Wien. Linz. Italien. Brasilien.

Den katolske Kirkes Stjønhed.

(Fortsat.)

Sextende Capitel.

Allehelgener — Alle sjæle.

Præsten begyndte saaledes:

Med Rette sagde du sidste Aften, Simon, at Allehelgensfesten i Anden hensætter os i de Saliges Boliger. Det har

uden Tvivl ogsaa været den katholske Kirkes Hensigt ved Indførelsen af denne Fæst, at vi een Dag om Aaret saa fuldkommen som muligt skulle glemme Jorden og alt Jordistt og see op til vore allerede forklarede Medbrødre og Medsøstre i Himmelen. Som jeg allerede tidligere har sagt, staae ikke alle de Helgeners Navne i Kalenderen, som ere i Himmelen; paa Allehelgensdag have vi derfor Keilighed til ogsaa at bevidne dem vor Værføgt, hvis Navne ere os ubekjendte, og som dog ikke mindre end de os bekjendte Helgener have kæmpet for den evige Saligheds Krone og ere indgaaede til Guds Bøstue. Det vilde være slemt, dersom der ikke ogsaa boede mange, ja de fleste af vore egne Slægtninge og Forsædre i Himmelen; og saaledes er alt-
saa denne Dag ogsaa en smuk Familiefest for os; vi aflægge da i Anden ogsaa vore egne Familielemmer et Besøg i deres Salighed, og glæde os i den Tanke, at de, som maaskee endnu lige for vore Dine have baaret Livets Byrde, arbeidet tro-
ligen for deres evige Liv, haabet paa Gud og lidt af Kjærlighed til Ham, nu ogsaa besidde deres evige Arv og udhvile hisset efter deres Livs Møisommeligheder. Ogsaa den Tanke kan ved denne Keilighed ligge os nær, at vi denne Gang endnu helligholde denne Fæst paa Jorden, men at vi, naar vi til næste Aar atter gjentage den, maaskee allerede virkelig ere forenede med hine Helgener, saafremt vi ellers trolig holde ud i Guds Tjeneste og i Opfyldelsen af Hans h. Bud. Mere end nogen anden Dag i hele Aaret skal denne Fæstidag da ogsaa minde os om, at Helgenerne ikke vare andre Mennesker, end vi, eller, saa at sige, danne af andet Stof, men at de ligesom vi vare syndige, men ved den h. Daab rensede Skabninger. De tilhørte den samme Stand, den samme Alder og Slægt, som vi; de levede i de samme, maaskee større Fare for Forsørelse, end vi; de mødte de samme, maaskee mægtigere Hindringer ved Udøvelsen af det Gode, end vi; de virkede med den samme guddommelige Naade, som de maaskee besadde i en ringere Grad, end vi Andre; og alligevel feirede de og tilkæmpede sig Udødelighedens Krone. Saadant kunde vi maaskee glemme, naar der kun var Tale om Helgener fra fjerne Lande og af fremmede Nationer, eller fra

forlængst forsvundne Tider; men kraftigere, end det steer ved Tanken om vore egne hebengangne fromme Slægtninge, kunne vi visseelig ikke blive mindede derom. Endelig vækker den Tanke, at der af hine fuldbendte Aander saa Mange have staaet os nær ved Stand, Alder, Kjon og Familiebaand, tillige det største Haab i os om, at de ogsaa ville understøtte vore Bønner ved deres ivrige Forbønner. Har end vore Slægtninges jordiske Kjærlighed ophørt imod os ved deres Død, saa er dog Sønnen visseelig ikke derfor bleven ligegyldig imod Faderen, Barnet imod Moderen, Hustruen imod Manden, den ene Ven imod den anden, men med endnu større Iver og renere Kjærlighed, end de dengang i deres jordiske Liv sørgede for deres Paargjæmtes legemlige og aandelige Velfærd, ville de nu ved deres Bønner bære Omforg for os.

Simon. Det er virkelig meget trøstelige og opbyggelige Tanker, som denne Festdag kan vække i os.

Pr. Og jo mere vi overlade os til dem, desto bedre helligholde vi denne Dag. Mærkværdig er den Maade, hvorpaa denne smukke christelige Fest opstod i den katholske Kirke. Der var nemlig i Rom et Afgudstempel, Pantheon kaldet, som var indviet til samtlige hedenste Afguders Tjeneste og Dykkelse. Saaledes forenede det da ogsaa paa en Maade hele den hedenste Bederslyggelighed og Overtro inden sine Mure. Da nu Hedendommen var ophørt, toge de Christne det i Besiddelse, for i samme at tilbede den treenige sande Gud; Pave Bonifacius IV. indviede det til Gæde for og Erindring om den allersaligste Zomfru Maria og alle Helgener, og lod otte og tyve Bogne fulde af Reliquier, som man havde samlet i Martyrernes Grave omkring Staden Rom, bisætte i det. Ligesom nu alle hellige og forklarede Guds Tjenere bleve dyrkede her, saaledes bestemte Pave Gregor IV., i Aaret 834, at der i hele Christenheben ogsaa skulde helligholdes en almindelig Fest til Gæde for alle Helgener.

Men lad os nu ogsaa erindre den umiddelbart paa denne smukke Festdag følgende Allejælesdag. Naar vi i Manden hen sætte os iblandt Helgenernes Skarer, saa finde vi der ikke

alle dem igjen, som i Løbet af deres jordiske Liv have levet for Gud og opnaaet det evige Liv. En stor Deel af dem var ved Bortgangen fra denne Verden endnu ikke rene og hellig nok, for strax at kunne nyde Beskuelsen af den rene og helligste Gud; de maae først endnu vente i Renselsesstedet, for igjennem Lidelser at opnaae hiin Fuldkommenhed, som de her paa Jorden forsømt at tilegne sig ved deres egne Bestræbelser. De kunne her ikke mere virke noget for sig selv. Den eneste Hjælp, som kan blive dem tildeel, er de Troendes Bøn, som befinde sig i Himmelen eller paa Jorden og bede til den fælles Fader om Rettelse i deres Lidelser og om deres snarere Renselse og Op-tagelse i Himmelen. Hvor meget burde det ikke være os magtpaaliggende, at opfylde denne fromme og hellige Pligt! Og saa i Skærsilden finde vi jo atter vore Medmennesker og Medchristne, vore Bevandrende og Standsfæller, vore egne Familienlemmer. Her opholder sig endog fortrinsviis og maastee det langt overveiende Fleertal af dem, som have levet paa samme Tid som vi og for kortere eller længere Tid siden ere døde for vore Dine og jordede i vor Nærværelse. Thi hvor saa forlade vel dette Liv med en saa fuldbendt Hellighed, at de uden videre Bod kunne lige strax optages i det himmelske Rige! Her opholde hine sig, som vi have omgaaedes i deres jordiske Liv og som maastee ogsaa for vor Skyld have unbladt mangt Godt, ved vor Skyld begaaet mangen Synd, og nu saaledes ogsaa maae bøde og lide derfor for vor Skyld. Og det er maastee vore Forældre, vore nærmeste Slægtninge og Venner, som vi i deres Liv have elsket paa det Inderligste og med Glæde beviist enhver Tjeneste. En vigtigere Tjeneste, en større Velgjerning, en hjerteligere Kjærlighed, end det var muligt i deres hele Liv, kunne vi nu bevise dem ved vore Forbønner. Maastee ville vi om et Aar, om en Maaned eller om en Uge, imorgen eller idag, allerede længes og julle efter, at andre Troende ogsaa vilde bevise os den samme Tjeneste! De lidende Sjæle ere heller ikke utaknemmelige for vor Bistand; de ville visse vel ved deres Bøn rigelig belønne os for vor, ikke alene naar de engang ere indgaaede i Himmelen, og vi da selv befinde os paa Smerternes

og Menneskens Sted, men ogsaa allerede nu. Da de ere døde i Guds Naade, saa hindrer intet dem i at bede for Andre, omendstjøndt de ved Bøn ikke ere i Stand til at opnaae noget for sig selv. Alt dette kalder os nu Alle sjæledagens Høitideligholdelse i Erindring, som ogsaa er indført i dette Die-med i den katholske Kirke allerede for mange hundrede Aar siden. Selv det bidrager til at gjøre Dagen ret velsignelsesrig for de Afdøde, at den er umiddelbart forbunden med Allehelgens-festen; thi jo mere vi Dagen i Forveien have havt Leilighed til, i Anden at betragte de Saliges Glæder og Lykke, desto smerteligere maae vi derpaa føle, at saa Mange endnu maae undvære alt dette, og desto ivrigere maae vi stræbe efter, at vi ved Bøn og gode Gjerninger, ved Bivaanelse af den h. Messie og Annammelse af de hh. Sacramenter, kunne forhverve dem den maastee længe savnede og attraaede Lykke. „Det er en hellig og gavnlig Tanke,“ hedder det allerede i Maccæbæernes anden Bog (12, 46.), „at bede for de Afdøde, for at de kunne blive befriede fra deres Synder.“

Thom. Bønnen for de Afdøde er ogsaa noget, hvorfor jeg paa mine Reiser ofte er bleven angreben af Protestanterne.

Pr. Os kan det være nok og tjene til en Beroligelse, at der allerede i de ældste christelige Tider blev bedet for de Afdøde, lige saaledes som det skeer endnu. Man sendte de Afdødes Navne fra een Kirke til en anden, fra eet Kloster til et andet, og udbad sig Bønnen for deres Sjæle. Disse Navne tilligemed Opfordringen til Bønnen lod man i senere Tider trykke, og deraf ere de saakaldte Mindesedler opstaaede, som i mange katholske Egne efter gammel Skik blive uddeelte ved Begravelserne og Sjælernes iblandt de Tilstedeværende og tilsendte de Fraværende. Den h. Chrysostomus beretter os, at Diaconen under den h. Messie maatte raabe med høi Stemme: „Lader os ogsaa bede for dem, som ere hensovede i Christo!“ Og den h. Augustin siger*): „Det er ingen Tvivl underkastet, at den h. Kirkes Bønner, det heldbringende Offer og Almisen, som man

*) Serm. 34 de verb. Apost.

frembærer for de Afdøde, kunne være deres Sjæle til Nytte og tjene til, at Gud behandler dem med større Barmhjertighed og Mildhed, end de have fortjent ved deres Synder." Lad os følge den h. Augustin's Lære og Raad, og bede slittigt for vore lidende Medbrøders Sjæle i Christo! Vi hjælpe derved Nødlidende, som ikke kunne hjælpe sig selv, ud af deres Fængsel og forsøge endog ved deres tidligere Forløsning Guds Ære, Forherligelse og Lov ved disse nye Himmelborgere, som ville forene deres Stemmer med de salige Aandens, for at synge det tre Gange „Hellig“ foran den guddommelige Throne.

Simon. Vi bede jo heller ikke blot paa Allejælesdag, men hele Aaret igjennem meget ofte for de Afdøde.

Pr. Naturligviis. Netop fordi den katolske Kirke betragter Bønnen for de Afdøde som en gudelig Pligt, den har arvet fra Apostlene, lægger den saamegen Vind paa den. Allejælesdag er vel fortrinnsviis indviet til de Afdødes Minde; imidlertid lade vi os ikke nøie med, kun paa denne ene Dag hvert Aar at bede eengang for vore afdøde Medchristne; men vi gjøre det efter christelig Skik hver Dag. Ogsaa paa de højeste Festdage unblader Præsten ikke, baade ved Breviarbønnen og under den h. Messe efter Forvandlingen, at anbefale dem til den guddommelige Barmhjertighed. Desuden bliver det h. Messesoffer jo ogsaa paa visse Dage fortrinnsviis frembaaret for de Afdøde, nemlig ved Begravelser, paa de aarlige Mindebage (de saak. Anniversarier) o. s. v.

Simon. Ved Begravelser skeer det jo endog sædvanlig tre Gange paa tre paa hinanden følgende Dage.

Pr. I tidligere Tid var det Skik at lade det h. Offer frembære først paa selve Begravelsesdagen, derefter paa den syvende og endelig paa den tredivte Dag efter Døden. Men da det ikke sjelden var besværligt for de Slægtninge, som boede langt borte, at indfinde sig igjen til disse forskjellige Tider, bleo det siden Skik, at feire det h. Messesoffer for den Afdøde paa tre umiddelbart efter hinanden følgende Dage.

Thom. Men i saadanne Tilfælde bliver den h. Messe dog altid kun læst for Enkelte og det kun for dem, hvis Slægt-

ninge ere i Stand til at bestride Omkostningerne derved. Derimod maae de Fattige, og de, som ingen Familie have, undvære den.

Pr. Den h. Mæsse bliver aldrig feiret for en Enkelt, hverken for Levende eller Døde, i den Forstand som om Frugterne af det h. Offer ikke skulde komme hele Christenheden, alle Levende og Døde, tilgode. Vi kunne særlig bede til Gud, at Han for Christi Korsbøds Skyld vil være denne eller hiin Sjæl naadig og optage den i Sit evige Rige; men derved kunne vi ikke forminde den Betsignelse for Andre, som ogsaa tilflyder dem ved den h. Mæsse. Ligesom Frelseren har opoffret Sig for Alle paa Korset, saaledes opoffrer Han Sig altid endnu for Alle til Sin himmelske Fader i den ublobige Fremstilling af Korsofferet paa Alteret. Og det skeer i enhver h. Mæsse, enten den bliver læst for Een eller Flere, for Levende eller Døde. Endelig have ogsaa alle Sognepræster den Forpligtelse, paa alle Søn- og Festdage at feire det h. Mæsseoffer for alle Levende og Døde af deres særegne Menighed, altsaa ogsaa for dem, som ere døde forladte og fattige.

(Fortsattes.)

Misceller.

Pavernes Regjeringstid.

Lyoner Bladet Salut public bemærker iblandt Andet i en Correspondents fra Rom: „Vi staae nu i det 15de Aar af Pius IX.'s Regjering. Der gives kun faa Paver, som have regjeret længere end 15 Aar; i Almindelighed varede deres Regjeringstid ikke over 14 Aar. Kun ti, og iblandt dem Pius VI. og VII. naaede ud over 20 Aar; ingen til 25. 3 Aarhundreder har Ordspøget: „Non videbis dies Petri,“

(Du skal ei see Petri Dage*) bestaaet, og virkeligen har ingen af denne Apostelfyrstes 258 Efterfølgere opnaaet hans Alder, skjøndt flere af dem vare blevene valgte i deres yngre Alder. Af alle Paver regjerede 12 ikke længere, end en Maaned, og 32 ikke længere end eet Aar. Af alle Paver har Pius III. regjeret den korteste Tid, 27 Dage, og Pius VI. den længste Tid, 24 Aar og 6 Maanedes.

„Schlesisches Kirchenblatt“ skriver:

3 Mai Maaned d. A. bankede der paa de barmhertige Søstres Port i B. en Mand, hvis Udvortes røbede, at han tidligere havde levet i bedre Aar; nu var han syg. Hensført til den Søster, som modtager de ankomne Syge, overrækker han hende sine Papirer til sin Legitimation; neppe har Søsteren kastet et Blik paa disse, førend hun, heftig forfækket, kalder paa Forstanderinden og giver hende Papirerne. Ogsaa Forstanderinden bliver heftig bevæget, men fatter sig og spørger den Fremmede om, hvad han hedder og hvad han er. Jeg hedder M., lod Svaret; jeg var tidligere katolsk Præst og er nu evangelisk Prædikant. Paa det videre Spørgsmaal, hvad han forlangte af Klosteret svarer Manden: Jeg er syg og uden Midler; jeg beder om Optagelse paa et Sygeleie. — Forstanderinden, som nu kun seer den Syge i ham, tilbyder ham al den Hjælp, hendes Huus kan yde. Dette Tilbud, som den Syge maaskee ikke havde ventet, overrækker ham i den Grad, at han udbrød i heftige Taarer, og neppe var han bragt i en Seng og nu befandt sig i en Omgivelse, hvor han for første Gang siden lang Tid igjen følte sig vel tilmode, førend han strax lod Husets Præst kalde til sig og bad ham indstændigen om, at han hos hans Biskoppen i R. saasnart som muligt vilde ansøge om hans Gjenoptagelse i Kirken. — Det er een af de ulykkelige bøhmiske Præster, hvis Apostasie i sin Tid fremkaldte saa stor Zubel blandt Kirkens Tjender!

*) Den h. Petrus var Biskop af Rom i 25 Aar fra A. 43 indtil A. 68.

Sirkelige Efterretninger.

Rom. En fransk Abelsmand af gammel, fornem Familie, som for kort Tid siden opholdt sig i Rom, har havt en Audients hos Paven, og den hellige Fader har for ham udtalt sig meget udførligt om Italiens politiske Tilstand. En Pariser Correspondent i N. Pr. Ztg. forsikkrer, at han derom kan gjøre følgende Meddelelser. Jeg seer, sagde Paven, Fremtiden imøde med stor Fortrøstning. De Storme, som Kirken har at lide, ere denne Gang stærkere end sædvanlig; men jeg har den faste Overbeviisning, at ogsaa disse ville ophøre. Ophavsmændene til al denne Ulykke ere for Diebliffet i større Forlegenhed, end jeg; de Fornemste iblandt dem have sikkert ei forudsæet Følgerne. Jeg er vis paa, at disse Forlegenheder existere, idet man i den sidste Tid har forebragt mig alle slags mildere Forslag, hvorpaa jeg dog ligesaa lidt kan gaae ind, som paa de tidligere radikalere. Naar De vender tilbage til Frankrig, saa siig De kun overalt og til Enhver, at jeg i Intet kan give efter, at dette Land og disse Traditioner ei tilhøre mig. Jeg var syg, og er, Gud stee Lov! rask igjen. Mine Fjender have troet, at Valget af en ny Pave vilde gjøre Ende paa alle Vanstueligheder. De tage feil: min Efterfølger vil handle accurat ligesom jeg. Hvad angaaer de neapolitanske Antliggender, saa har jeg, for at kunne gjøre mig Rede for de sande Tilstande, ladet Mand af de forskjelligste Partier komme til mig. Jeg har ikke blot talt med Neapolitanere, men ogsaa med Toscanere og andre Italiener. Alle ere enige i den Mening, at Neapels Annexion er aldeles umulig i Længden. — Correspondenten i det officielle Berliner = Blad bemærker dertil: Denne Pavens uroffelige No har noget overmaade Værdigt og Eiendommeligt ved sig og forstyrker naturligtvis paa en meget sølsom Maade Unionisternes Beregninger. Selv Grev Cavour havde altid stolet paa, at den i de sidste Aar saa meget yndede og tidt paaberaabte „fait accompli“ ogsaa vilde bevæge den romerske Curie til Eftergivenesshed og at Paven slutteligen vilde antage den romerske Residents med 40 Millioner som Civilliste. Pavens ovenfor meddeelte Privatudtalelse har maastee et dybere moralsk Værd, end en officiel Depeche af Cardinal Antonelli, fordi den indeholder en haardt prøvet Fyrstes Hjerteudgydelse og lader forudsæ hans Dispositioner for Fremtiden.

— En senere Correspondents lyder saaledes: Den hellige Fader er munter og fast. Han tænker ei paa Eftergivenesshed og veed ogsaa meget godt, at hans Efterfølger vil udfolde ligesaa megen Energie, som han selv. „Kreuzztg.“ vil isvrigt fra Rom

have erfaret, at den h. Fader allerede i flere Uger er fattet paa det Værste, og at han har truffet de nødvendige Forberedelser. Dersom han skulde blive tvungen til Afreise, saa vilde han indstille sig i Civitavecchia og gaae til Venedig.

Et Opraab af Cardinal-Generalvicaren opfordrer Rom's Befolkning til Deeltagelsen i en stor Forsoningsfest, som fra den 28. Juli skulde feires i ni Dage i 54 af Byens Kirker. Vanhelligelsen af saa mange, til Gudstjenesten indviede hh. Steder, Plyndringen af saa mange Altene ved Hine, som love Italienerne at ville bringe dem „et jordist Paradis,“ vedvare endnu uophørligen, især i de af Borgerkrigen hjemsogte Egne i Kongeriget Neapel. Den hellige Fader vilde derfor inøbefomme mange fromme Troendes ædle Begjering, idet han lod anordne denne offentlig Bøds- og Bedehøitidelighed.

— Jeg har, saaledes skriver en nyere Correspondent i det franske Blad Monde, i nogen Tid modtaget Breve fra Frankrig, hvori der indtrængende bedes om Oplysning angaaende de Rygter, som den revolutionaire Dagspresse udbreder om Paven's Sygdom, og jeg beder Dem at anvende mit her følgende Svar paa Alt, hvad der udgaaer fra Italiens og Frankrig's revolutionaire Presse. Naar De læser, at Paven er syg, saa siig kun, at den hellige Fader befinder sig fuldkommen vel, især naar Efterretningen om hans Sygdom er af nogen Nytte for de Revolutionaire. Læser De endvidere, at en Sag her staaer slet, at Rogen er slet, saa slut De kun deraf, at Sagen staaer godt, at den vedkommende Person fortjener al Roes. Jo mere en Sag bliver angreben i hine Blade, desto ærefuldere er den; jo mere en Person bliver forfulgt, bragt i Bandygte, overstaaet med Dynd, desto meer fortjener den Deeltagelse. Næst Paven er det fortrinsviis to Personer, som især vække Kirkens Hjenders Had: Cardinal-Statssecretair Antonelli og den pavelige Krigsminister Grev Merode. De Revolutionaire betegne dem som to Mænd, som ikke kunne fordrage hinanden, og der gives Mange, som troe det. Cardinal Antonelli bevarer i denne alvorlige Tid en vidunderlig Taalmodighed, Ro og Uroffenhed. Han ved nok, at de Indes Planer ei ville befære Christi Kirke. Grev Merode, omendstjoudt af livlig Charakter, udmærker sig ved heroisk Mod. Han tvivler ikke et Øieblik om at Kirkens hellige Sag endelig vil triumphere. Begge, Antonelli og Merode, Mænd af forskjellig Charakter, arbeide i Fællesskab for det samme Diemed og bære i Forening med den hellige Fader Byrden af Pavedømmets verdslige Anliggender. Vi have Revolutionen at takke for, at den har lært os, at forene os og understøtte hinanden gjensidigen; den har sine Comiteer, vi have ogsaa vore; den har sine betalte

Demonstrationer og tiltvungne Illuminationer, vi have vore, men de ere frivillige. Det være mit Svar til hine Katholiker, som ængste sig over den hellige Faders Helbred. Han er fuldkommen munter og rask; en Betændelse ved Foden, Aarsagen til hine overdrevne Rygter, var ikke af stor Betydning og er nu fuldstændig hævet.

— Den liberale og radikale Presse søger nu at gjøre P. Jacob af Minoritordenen, som meddeelte den excommunicerede Grev Cavour de hh. Sacramenter, til en Martyr. Da P. Jacob blev kaldet til Cavour's Dødsleie, var denne uden Bevidsthed. Den Døende kunde derfor i denne Tilstand ikke vise nogen Anger, ei heller var en saadan aandelig Disposition at forudsætte hos ham. Men efter Kirkens og selve den christelige Fornufts Regler kan en aabenbar Synder og langt mindre en Excommuniceret, d. e. en fra Kirkens Samfund Afstilt, ikke modtage de hh. Sacramenter saalænge han ikke paa en eller anden Maade har tilkjendegivet sin Anger og Fortrydelse samt den gode Villie at oprette den givne Forargelse efter bedste Evne. Ikke desto mindre meddeelte P. Jacob den Bevidstløse den hellige Absolution. Hans Foresatte drog ham, som deres Pligt bød dem, til Ansvar for denne usforvarlige Handlemaade, og da han ikke var i stand til at retfærdiggjøre sig, blev han henviist til Kirkens Overhoved. Han tilstod i Rom, hvorledes Sagen forholdt sig, men troede, at have handlet rigtigt, og de om Kirkelovene aldeles uvidende Blade dele naturligviis hans Anstuelse. Men, som det hedder, har den competente geistlige Øvrighed erklæret den „liberale“ P. Jacob for uværdig til længere at virke i Sjælesorgen, og det i al Rettens Form. De liberale Blade ere ude af sig selv. De finde det ganske i sin Orden, at man frarærer Paven to Trediedele af hans Provindsen, men det skal være en stor Forbrydelse, at Paven kræver en rebelt og pligtstridig handlende sardinisk Munk til Ansvar og idømmer ham en geistlig Straf!

— En anden romersk Correspondent skriver angaaende Pater Jacob, Cavour's Skriftefader, Følgende: Pater Jacob havde to Audientser hos den h. Fader. I den første modtog Paven Ordensmandens Beretning om sin Fremgangsmaade ved Cavour's Sygeleie, og paalagde ham som Følge deraf, at erklære denne sin Fremgangsmaade for pligtstridig og uberettiget, eftersom han havde meddeelt de hh. Sacramenter til en Uværdig, d. e. til en Excommuniceret uden at forlange den fornødne Udsoning med Kirken ved oprigtig Anger og Retractation. Da P. Jacob viste Betæneligheder, havde den h. Fader den Godhed, selv at forklare ham hans Pligter som katholsk Præst og Forvalter af

de hh. Sacramenter under de Forhold, som have fundet Steb ved Cavour's Død. Men Munken synes at besidde meget indskrænkede Faaetvner, og kunde ikke fatte den h. Faders klare Bewisførelse. I den anden Audients som han tilligemed en vis Pater Antonius da Mignano, og overrakte en skriftlig affattet Gjenkaldelse. Den var imidlertid affattet i en betingelsesviis Form, d. v. s. Munken erklærede: Hvis jeg har begaaet en Feil, idet jeg har raft Cavour de hh. Sacramenter, uden at han viste Anger etc., saa vil jeg gjøre Afbiigt etc. Dette fandt den h. Fader naturligviis utilstrækkeligt og vedblev at forlange, at P. Jacob ubtryffeligt skulde erklære, at han havde gjort sig skyldig i en Forseelse. Da Pateren imidlertid ikke vilde beqvemme sig dertil, blev han suspenderet, d. v. s. erklæret ubelig til i Fremtiden at udøve præstelige Functioner. Og hvo maa ikke indrømme, at en Munk, som ikke engang kan begribe, at det er utilladeligt at meddele en Uværdig de hh. Sacramenter, ogsaa selv maa anses for at være aldeles uværdig til at forrette et præsteligt Embede? Ethvert Barn begriber, at en saadan Straf maatte ramme den samvittighedsløse Munk. Forresten sukker P. Jacob ikke i Inquisitionens Fængsler, som visse Blade have berettet, men den 10de August ankom han allerede i god Behold igjen til Turin. — Det er virkelig morsomt, atter ved denne Leilighed at iagttage den mageløse Borneerthed og Dumhed, som hersker hos de fleste Avisforfattere angaaende den katholske Kirkes Være og Lovgivning. Der hlyndedes om, at Paven skulde have forlangt af P. Jacob en Krænkelse af Skriftemaalshemmeligheden, ja at den h. Fader endog skulde have opfordret Pateren til at tilbagefalde den Cavour meddeelte Absolution og slikt Nensens! Det vilde naturligviis være Tidsspilde at forsøge paa at gjendrive slige vauvittige Løgne; med Folk, som ikke har det mindste Begreb om vor h. Kirkes sande Væsen og ei heller vil forstaae Sandheden, kan man ikke disputere. Hvo kan vasse en Morian hvid?

Berlin. Endelig blev en højere katholsk Drengeskole her i Byen tilladt af Regjeringen! Gud være takket derfor! Et besværligt, meget besværligt og vigtigt Bjerg er derved oversteget. Allerede i A. 1847 ansøgte St. Hedvig's Menigheden om at oprette en saadan Anstalt. Omendstjøndt den ved Skolepenge vilde dække alle Sorger og Omkostninger, blev dog deres gjentagne Ansøgninger tilbagevist. I September f. A. ansøgte den endnu altid uden Virkning, omendstjøndt den bemærkede, at 173 katholske Elever besøgte de herværende protestantiske Gymnasier og Realskoler, at en saadan Anstalt var en bydende Nødvendighed for de mange Katholiker i den vidtudstrukte Delegatur, og at det var til dyb Smerte for de i Berlin boende 20,000 Katholiker, at de maatte staae tilbage for Wien's

5000 Protestanter, som der havde grundet en storartet protestantisk høiere Læreanstalt ikke blot med de mest udstrakte Friheder, men desuden havde faaet betydelige Tilskud af den katolske Keiser og den katolske Stadscommune. Men det kgl. Provincial-Skolecollegiums Besked lød kort: at en katolsk høiere Dannelsesanstalt i Berlin var ingen Nødvendighed. Nu blev af Nøden gjort en Dyd. Flere Familiefædre fik den daværende Sognepræst af Schwedt, H. A. Müller, til at blive Huuslærer for deres Børn, som nu i det om Dagen ubenyttede smukke Locale for Evendeforeningen erholdt Klasseunderviisning og udenfor Skoletiden arbejdede under Præstens Opsyn. Snart ønskede saa mange Katholiker at nyde Fordeel af deres Børns Underviisning ved en Præst indtil den næsthøieste Klasse ved Gymnasierne, at Kirkecollegiet af St. Hevedig i Begyndelsen af dette Aar, paa Grund af Hr. Pst. Müller's Rectorats-Bidnesblyd, ansøgte hos Regjeringen om Tilladelse til Oprettelsen af en høiere Drengeskole, som skulde slutte sig til den øverste Klasse af St. Hevedigs-Skolen. Men Svaret indeholdt Betingelser, som for vore daarlige Finantser vare uopfyldelige, efterjom Skolen maa bestaae ved Skolepenge. Men at forhale Sagen endnu engang, var bleven umuligt, fordi allerede 30 Elever havde etableret en Familiefkole, hvormed der tillige var bleven forbunden et Pensionat. Disse Forhold bleve nu meddeelte de høiere Autoriteter, og saa have de nu endelig under 3. Juli rescriberet, at „der under de angivne Omstændigheder Intet var at erindre imod Oprettelsen af en høiere Drengeskole under Ledelsen af Rector Müller.“ — Denne Skole udvikler sig nu paa fast Grundvold til en høiere Borgerskole paa 6 Klasser. Skolepengene beløbe sig aarligen til 32 Rdlr.; Pension og Kost aarligen 200 Rdlr.

Charlottenburg. Uvidelsen af Søstrene af den gode Høvedes Redningsanstalt er med Guds Hjælp fuldstændigt tilendebragt, saa at man nu allerede kan skride til Optagelsen af et større Antal Piger baade i Forbedrings- og Bevaringsanstalten, som ere aldeles adskillte fra hinanden.

Osnabrück. Indsamlingen af Peterspengen i det lille Diöces Osnabrück og i de nordiske Missioner har leveret i det første Kvartal d. A. et Beløb af 2000 Rdlr., i andet Kvartal 2700 Rdlr.

Augsburg. Den officielle Regnskabsberetning for det daværende combinerede Sygehuus pro 1859—60 uddiiser, at Værdien af Kosten i den katolske Afdeling, hvor barmhjertige Søstre forestaae Sygepleien og Huusholdningen, udgjør for

hver enkelt Syg dagligen 5 Kr. (o: 5²/₃ Skill.) mindre, end i den protestantiske Afdeling. Statsministeriet har befalet, at der ufortøvet skal bygges et Møderhuus for barmhjertige Søstre, og har derved gjort en Ende paa Rampen imod de barmhjertige Søstre, som, paa et af den revolutionaire Propaganda givete Tegne, var stiftet af Katholikfjender samtidig i Augsburg, Wien og Lisabon. I hvert Tilfælde har Ministeriet derved udtalt, at det ønsker Søstrenes Forblivelse i deres Virksomhed i Sygehuset.

Wien. Keiseren har behaget at modtage Forstanderne for den katholske Svendeforening i Wien, som overrakte Hs. Apostoliske Majestæt en Ansøgning om Tilladelse til at opføre et eget Svendehuus. Under Audientzen udtalte Keiseren sig blandt andet ogsaa med megen Anerkjendelse om dette sociale Instituts høie Betydning for den sædelige Udbannelse af Haandværkerstanden og tilskjendegav ogsaa især de iblandt de Deputerede tilstedeværende Borgere og Foreningsforstandere i de varmeste og naadigste Ord sin Tak for deres ædle Bestræbelser.

Linz. Til Opførelse af en ny Domkirke i Linz til Minde om den høitidelige Forkyndelse af Dogmaet om den ubesmittebe Undfangelse er der ved frivillige Bidrag allerede indkommet en Sum af 340,000 Gylden. Regner man dertil endnu selve Grundten, som er bleven kjøbt til Kirkens Bygning, saa besidder den vedkommende Forening for Tiden en Formue af 377,000 Gylden foruden mange andre værdifulde Foræringer og flere tusinde Gylden af tegnede endnu resterende Bidrag.

Italien. Burioni's Exempel blev fulgt af Hr. Jos. de Paoli, Secretair og Diakon ved den protestantiske Kirke i Florents, samt af Hr. Scipio Barsali, protest. Prædikant for Pontedera, Florents og Livorno. Hr. de Paoli offentliggjorde den 6. Mai d. A. en Erklæring, i hvilken han tilligemed sin Hustru Ernestine og en anden vis Mariotti høitidelig affværger sin hidtidige Vildfarelse og offentlig melde sin Tilbagetrædelse til den ene, hellige, almindelige, apostoliske, romerske Kirke. Hr. Barsali skrev den 9. Mai et Brev til sine Venner i Pontedera, i hvilket han mindes de vidunderlige Veie, paa hvilke Herren har ført ham, indtil han kom til at erkjende sine Vildfarelser og tilsidst blev ført tilbage i Møderkirkens Skjød. — Her viser det sig atter ret klart, hvorledes den katholske Sandheds seirende Kraft ikke kan formindskes eller svækkes ved nok saa heftige Storme og Forsølgelser.

Brasilien. Kirkelige Tilstande. En Strivelse til Universet i Brüssel meddeler følgende Notitser om de kirke-

lige Tilstande i Brasilien: „De kirkelige Tilstande i Brasilien staae i en saadan Modsatning til dem i Europa, at nogle Meddelelser derom ei vilde være Dem uvelkomne. Valget af de fem eller sex sidste Biskopper kunde ikke være bedre. En af disse Prælater, Msgr. de Parangeira, som Erkebiskoppen af Bahia havde sendt til Rom, for der at studere den kanoniske (kirkelige) Retsvidenskab, havde den Ære at blive consecreret af den h. Fader selv; hans første Handlinger viste ham værdig til denne Udmærkelse. Hyrdebrevet, han som Biskop af Porto-Allegro offentliggjorde, kundgør den reneeste, mest oplyste Iver. Msgr. de Macebo, som fik sin Dannelselse i Seminariet St. Sulpice i Paris, blev tilligemed Msgr. Parangeira præcanoniseret i det samme Consistorium. Tanken, at lade høitbegavede Præster gjøre deres theologiske Studier i Udlandet, fortrinsviis i Rom, vil bære rige Frugter for Kirken, — den brasilianste Clerus forynger sig under Biskoppernes Indflydelse, og de religiøse Ordener blive strengere i Opfyldelsen af deres Ordens-Regler. I Keiserriget findes for Tiden Karmelitere, Franciskanere og Benedictinere. De Sidstnævnte have ogsaa i de sidste Aar med stort Held aabnet flere Skoler, og Regjeringen viser sig dagligen gunstigere imod disse Ordensmænd, for at befordre National-Opdragelsen. Lazaristerne have anseete Colonier. Først for ti Aar siden kom de hertil, og meer end tredive af deres Præster arbejde med Iver og med den bedste Lykke paa Geistlighedens Fornyelse. — Tohundrede og tredjindstyve barmhjertige Søstre ere udbredte over hele Brasilien, deres Skoler ere besøgte af Døttre af de høieste Stænder. Andre qvindelige Ordener ere Clarissinder og Karmeliterinder. Medens de barmhjertige Søstre ved deres offervillige Virksomhed prædike Forsøferens Lære for Folket, opbygge de sidstnævnte Ordener i Særdeleshed ved Dreelsen af en meget streng Dyd i det bestuelige Liv. — De af Regjeringen oprettede Skoler lode tidligere meget tilbage at ønske; men i den sidste Tid, især siden de have kappedes med Kloster-skolerne, have de faaet betydelige Forbedringer. Benedictinernes Skoler indtage ubetinget den første Plads, men ogsaa Statens Gymnaster gjøre Fremskridt, og man tør i Almindelighed vente gunstige Resultater af dem for Opdragelsen. Anmeldelser til Præstestanden ere talrige; Gud give, at alle Candidater maae have sandt Kald fra Oven! — Præste-Seminarierne ere endnu meget usuldkomne. Kun Forstanderne, de saakaldte Rectorer, boe i selve Seminariet. Disse ere i Almindelighed fromme, nidkjære Mænd, men de have alene den hele Byrde af Directionen, Forvaltningen og Seminaristernes aandelige Veiledning at bære. De øvrige Lærere boe udenfor Anstalten, have næsten allesammen endnu andre Embeder og komme kun til Seminariet, for at holde Forelæsninger. Det vilde være meget gavnligt, naar Eleverne til-

ligemed deres Lærere af Ordensstanden kunde leve i Samfund. Keiseren af Brasilien er meget gunstig stemt for Kirkens Opblomstring; han gjør sig Umage for at bortrydde alle modstaaende Hindringer. Den keiserlige Familie giver et meget opbyggeligt Exempel ved nøjagtig Opfyldelse af de kirkelige Pligter. Landbefolkningen er i Almindelighed god, ivrig i Troen og trofast i Herrens Tjeneste. En stor Hindring er Sognenes betydelige Udstrækning; Præsten maa ofte reise en heel Dag, førend han naaer til en Sygs Bopæl. Det er klart, at Skoleunderviisningen og Søndagens Høitideligholdelse maae lide, naar de Troende boe saa langt fjernet fra Kirken og Præsten. Forøgelsen af Sognenes Antal og Sammentrækningen af Landbefolkningen i Landsbyer, efter den af Jesuiterne i de tidligere saakaldte „Reductioner“ i disse samme Egne fulgte Methode, vil engang nok bortrydde disse Under. De større Byer ere mindre gode; det secteriske og rationalistiske Element, som ved Indvandringen fra Tydskland trænger mere og mere ind der, er af det Onde. Fleertallet af Byerne ere Havnesteder; disse beholde Indvandringens Værme, og saaledes blive disse Byer alle vore moderne Lasters Samlingspladser. Imidlertid troe vi dog tilidsfuldt, at de gode Elementer ville beseire de anførte Under! Geistlighedens Uddannelse, Udbredelsen af christelig Opdragelse og Regjeringens roesverdige Understøttelse ville sikkre Brasilien den første Rang iblandt Syd-Amerikas Stater.

Marieforeningen

holder sit ordentlige Møde idag Efterm. Kl. 4.

Kirkelig Erindringsliste.

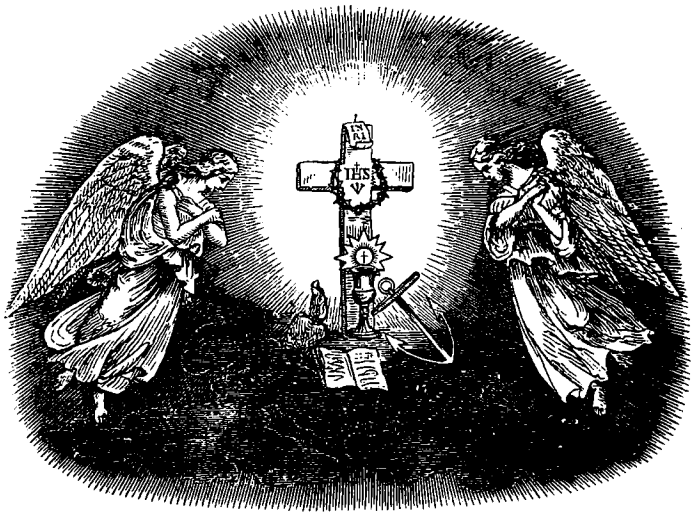
Søndagen d. 25. August. — 14. Søndag efter Pintsfe. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messse. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med forelæsning.

Søndagen d. 1. September. — 15. Søndag efter Pintsfe. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messse. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.

„Scandinavisk Kirkevidende“ udgaar hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Sovecommissienair, Sr. Konsthandler **C. A. Blaufensteiner**, store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglæder; i de danske Stater paa de fgl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet; enkelte Nummere à 8 s.

Kjøbenhavn.

S. Trier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katholske Christne.

9de Aargang.

Nr. 18. Søndagen den 8de September. 1861.

Indhold: Den katholske Kirkes Stjønhed (fortsat). — Den hemmelige Sjælensse. — Kirkelige Efterretninger: Rom. Frankrig. Athen.

Den katholske Kirkes Stjønhed.

(Fortsat.)

Simon. De har vel den Godhed, ogsaa at fortælle os noget om Ceremonierne ved Begravelserne?

Pr. Vi have hidindtil talt om den Omhu, som vi ifølge den katholske Kirkes Lære og Skik lægge for Dagen for de Afdødes Sjæle. Hvad Begravelserne angaaer, da kommer derved

ogſaa endnu noget Andet med i Betragtning, nemlig den Chriſtelig fromme Omhu for de Afbdødes Legemer.

Thom. Naar jeg engang er død, ſaa bryder jeg mig ikke om, hvad de gjøre med mit Legeme.

Pr. Jeg vil til din Ære forudsætte, at du ſiger dette uden at have overlagt det eller uden at mene det alvorligt. Den katholſke Kirke og de, ſom i Sandhed høre til den, tænke anderledes om de Hedengangnes Legemer. Diſſe have for det Førſte været Redſkaber til ſaa mange ſmukke Handlinger, ſom de Afbdøde have udøvet ved dem, og allerede af den Grund ere de ærværdige. For det Andet: Alle hellige Sacramenter, ſom vi annamme, annamme vi udbortes paa og med vore Legemer; diſſe ere derfor de indviede Templer, ſom under vor Wandel paa Jorden have været beboede af den Helligaand, vare blevene opfyldte med Hans Naade og i den h. Communion endog beſpifte med Frelſerens guddommelige Kjød og nærrede med Hans høihell. Blod. For det Tredie ere de Afbdødes Legemer os dyrebare, fordi vi haabe og ved Troen ere forviſſede om, at de engang paa den almindelige Opſtandelsesdag atter ville blive opvakte af Gravens Støv og Muld, omgivne med Glands og Herlighed og tilligemed deres Sjæle modtage deres fortjente Andeel i den evige Glæde. Derfor abſtilte de Chriſtne ſig ogſaa allerede tidlig fra Hedningerne i den Naade, hvorpaa de begravede deres Døde. Liget bliver reent paaflædt, og ſædvanlig med hvide Klæder, hvorved de Omſtaaende ſkulle blive mindebe om Afkyldighedens hvide Klædebon, ſom den Afbdøde har modtaget i den h. Daab og, ſom man haaber, bragt ubesmattet eller renſet ved Bod med ſig for Guds Domſtol. Præſternes Liig blive ſmykkede med deres ſædvanlige Meſſedragt og de Ordensgeiſtliges med deres Ordensdragt. De gamle Hedninger pleiede at paaflæde deres Døde prægtigt og koſtbart. Denne Stolthed og utidige Øbſelhed dablede derfor den h. Hieronymus, idet han ſagde: „Hvorledes paſſer Hovmod og forſængelig Glands til Sorg, til Taarer og Bedrøvelſe? Kunne da de Riges døde Legemer ikke raadne i Andet end i koſtbar Silke?“

Simon. Slige Spørgsmaal kunde man ogsaa mange Gange opfaae endnu!

Pr. Den smukkeste Brydelse for en Christens affjælede Legeme er den, som forebilder hans Keenhed, hans Tro paa Frelseren og hans Haab om Saligheden og Opstandelsen. — Derfor bliver Liget heller ikke brændt, som Hedningerne saa ofte brugte, men lagt i en Kiste, som derpaa bliver lukket og bedækket med et fort Sørgetæppe. Denne Trækiste minder ligesom om Noah's Ark, idet den Afdøde i den sætter over fra Verdens Synflod og denne Dødeligheds Hav til et andet, bedre Liv. Korset, som gjerne staaer paa Kisten, Korset, som man bærer foran Liget, Korset, som man giver det affjælede Legeme i Haanden, endelig Korset, som efter Begravelsen bliver plantet paa Graven, betyder, at den Hedenfarne er død som en god Christen, og at han ene ved Jesu Christi Korsdøds Fortjenester haaber den evige Salighed og en lykkelig Opreisning af sit Legeme af Graven. Brugen af Lys eller Fakler ved Begravelser har sin Oprindelse derfra, at man fordem for det Meste jordede de Døde om Natten. Dette var Sædvane hos Romerne, og de Christne kunde i Forfølgelsernes Tid desuden ikke paa anden Maade jorde deres Martyrer og andre Afdøde, end hemmeligt om Natten. Efter Constantin den Stores Tid begyndte man at holde Begravelserne ved Dagen, men bibeholdt alligevel de brændende Lys og Fakler for den større Høitideligheds og deres billedlige Betydnings Skyld. Man kan ved Synet af dem tænke paa den evangeliske Signelse, hvorledes nemlig de fromme afdøde Christnes Sjæle med de „vise Tomfruer“, og ledsagede af de hellige Engle, gaae den guddommelige Brudgom imøde til det himmelske Bryllup. Ligeledes erindre Lysene billedligt om, at den Afdøde har vandret i Troens Lys og tændt den guddommelige Kjærligheds Flamme i sit Hjerte. Det sorte Liigklæde har maaskee sin Oprindelse fra, at det i lang Tid var Skik at bære Liget til Graven liggende paa den aabne Baare, ved hvilken Leilighed man da bedækkede det med et Klæde, for ikke at genere de Omstaaende dermed eller vække Bæmmelse hos dem. Da man senere indførte Liigkister, betjente man sig

desuagtet ogsaa endnu fremdeles af Liigklæder til Prydelse og større Høitidelighed. — Hvad der imidlertid fortrinsviis adskiller de Christnes Begravelser fra Hedningernes, er deres Opsørsel ved Liigtogene. Hedningerne bestilte egne Mænd og Qvinder, som bleve betalte derfor, for at de, i Stedet for den Af dødes Slægtninge og Venner, skulde græde og hyle høit. Naar de fik en bedre Betaling, grebe de endog til Knive og skare sig af forstilt Sorg og Fortvivlelse i Armene, saa at de blødte; de sønderreve deres Kinder, reve sig i Haaret og gjorde flere saadanne Daarskaber; ligeledes havde man særegne Qvinder, som maatte synge Sørgesange. Selv Bøderne efterlignede denne Skik hos Grækerne og Romerne. Saaledes læse vi, Matth. 9, 23., at der ved Jairus' Datters Liig vare Kløitespillere, som maatte blæse Sørgemusik for at bevæge de Omstaaende til Medlidenhed. De Christne indførte andægtig Psalmesang i Stedet for alle disse Forfængeligheder, som ikke hjelpe den Af døbe noget.

Thom. Men alle disse Ting kunde jo ogsaa godt gjælde som et Sindbillede paa den Sorg, man føler over en Af dø.

Pr. I ethvert Tilfælde var denne Sorg ikke nogen christelig, og de første Tidens Kirkesædrene misbilligede det derfor ogsaa altid, naar de Christne paa hedensk Viis gik for vidt i at vise deres Sorg. Ogsaa Apostelen sagde jo til sine Thessalonicere (1. Thess. 4, 12.): „Viid, at I ikke maae være bedrøvede for eders hensovende Brødre, ligesom hine, der ikke have Haab.“ Dermed vilde han sige: Hedningerne troe hverken paa en Opstandelse, eller paa et tilkommende lykfsaligt Liv; derfor begræde de deres Slægtninges Død som en Ulykke; men I Christne maae ansee eders Medbrødres Død som en Ulykke og som en Obergang til et bedre og lykfsaligere Liv. Derfor maae I meget mere glæde eder ved deres Død, ønske dem til Ulykke og i Stedet for Sørgesalmer snarere istemme Takke- og Jubelsange, fordi Herrens Barmhjertighed har henslyttet eders Brødre fra det dødelige Lids Fængsel til Guds Børns Frihed. Den h. Cyprian*) siger: „Nei, vi maae ikke beklage eller begræde

*) Tract. de mortalitate.

vore afdøde Medchristne, da de jo egentlig ikke ere døde, men virkelig leve hos Gud; vi have ikke mistet dem, men sendt dem forud for os som vore Reisefæller paa denne Verdens Pilegrimsreise, snart skulle vi selv følge dem; derfor skulle vi kun længes efter dem, men ikke begræde deres Død. Da de virkelig have iført sig Herlighedens og Udsødelighedens hvide Klædebon, saa bør vi lade de sorte Sørgeklaeder blive borte som upassende for deres Triumph; Hædningerne kunde ellers tage Forargelse af os og tænke, at vi nok talte meget om et tilkommende lykfsaligt Liv, men ved vor Sorg og Klage over Vores Død i Virkelighed lode, som om vi næsten ikke troede derpaa."

Simon. Men er der da noget Ondt i at sørge over vore Familiemedlemmers Død? Det staaer dog ikke altid i vor Magt aldeles at undertrykke disse Følelser.

Pr. Ond er Sorgen paa ingen Maade, og heller Ingen fordrer af os, at vi skulde see ligegyldigt paa vore Slægtinges Liig; Christendommen vil ikke gjøre os haardhjertede og grusomme, tværtimod tjene de mangfoldige Ceremonier ved Begravelserne selv netop ogsaa til at vække en mild og rolig Sorg i os; Taarerne, som vi hellige vore Afdødes Minde, ere ligesaa mange Beviser paa vor Kjærlighed til dem, som jo, dersom den ellers er en rigtig Kjærlighed, ikke bliver forbuden i Christendommen, men meget mere befalet. Kun den Sorg, som snarere ligner Fortvivlelse, end Deeltagelse, vil den katholske Kirke ikke taale hos os; og naar vi bevare den Tro ret levende, at der efter dette Liv følger et andet og bedre og en tilkommende Opstandelse, og naar vi have det faste Haab, at Gud optager de Afdøde i Sit Rige, og heller ikke vil udelukke de Tilbagelevende fra Sin faderlige Omfarg, saa vil en saadan for den Christne uværdig Sorg nok af sig selv blive os fremmed. Derfor ere ogsaa alle Kirkens Bønner ved en Begravelse af den Bestaaffenhed, at de maae vække denne Tillid i os. Saa snart Præsten træder hen til Kisten, begynder han med Psalmistens Ord: Si iniquitates etc. d. e. „Herre, dersom Du vil ihukomme alle vore Synder, hvo vil da kunne bestaae for Dig?" Han beder derpaa hele den 6te Bodspsalme: De profundis 3: „Fra Dybet

raaber jeg til Dig, o Herre"; i hvilken blandt Andet ogsaa de overordentlig trøstefulde Ord forekomme: „Hos Dig, o Gud, er der Forsoning; jeg sætter min Lid til Dig; min Sjæl haaber paa Herren, fra Morgengry indtil Natten, Israel skal haabe paa Herren; thi hos Herren er Naade og overvættets Forløsning, og Han vil frelse Israel fra alle dets Synder.“ Derpaa følger endnu det smukke Ønske: Requiem æternam dona ei, Domine, et lux perpetua luceat ei! o: „Herre, forund ham den evige Hvile, og lad det evige Lys lyse for ham!“ Ogsaa Bødspsalmen Miserere o: „Forbarm Dig over mig, o Gud,“ i hvilken vi ydmygt anraabe Guds Barmhertighed for os og den Afsøde, bliver læst, og Præsten slutter med den smukke Bøn: „Herre, forløs Din Tjeners Sjæl fra alle Syndens Bænker, for at den ved Dig maa blive opvakt til Opstandelsens Herlighed iblandt Dine Helgener og Udvalgte og modtage et nyt Liv ved Jesum Christum, vor Herre.“

Simon. Hvad betyder da det, at Kisten bestænktes med Vieband og berhyges med Virak og at der kastes tre Gange Jord paa den?

Pr. Bestænkelsen og Berhyningen udtrykke billedligt det Ønske, at, ligesom disse Draaber af det indviede Vand og Belugten af Røgelsen nedstænke sig paa det affjælede Legeme, saaledes maatte Gud udgøde Sin Forløsnings og evige Forbarmelses Naade over den Hensøvedes Sjæl og forunde den Nydelsen af den evige Herlighed. Den tredobbelte Jordpaakastelse steer med de Ord: Memento, homo etc. o: „Zhukom, o Menneſte, at du er Støv og igjen skal blive til Støv!“ Deraf kunne I allerede forstaae Meningen og Betydningen af denne Skik. Alle Omstaaende skulle nemlig mindes saavel om deres første Opvinding, som om deres sidste Time; thi Menneſtet er dannet af Støv og Jord og maa atter blive til Støv og Jord. Men Opstandelsen kalder os Alle til et nyt Liv.

Simon. Men Præsten bestænker og berhyger ogsaa ofte den i Kirken opstillede, med Vigklædet bedækkede Katafalk, uden at der er en virkelig Kiste.

Pr. Denne Katafalk, som i Kirkesproget kaldes Tumba

eller Grav, skal kun billedligt bethyde Kisten og Liget, og de Ønsker og Bønner, som blive udtalte ved den, gjelde selve den Af døde. Fordum blev ethvert Liig før Begravelsen hensat i Kirken og blev staaende der i tre Dage eller endnu længere Tid; man læste da der det kirkelige Officium (Breviarbønner) for de Af døde, og fordi de Christne tilbragte hele Natten med at afsynge og læse disse Bønner ved det udstillede Liig, blive disse kirkelige Bønner endnu for Tiden kaldede „Vigilier“, som betyder saa meget som „Nattevagt“. Paa disse Dage blev der da ogsaa holdt Sjælemesser ved det udstillede Liig. Da det af flere Hensyn senere blev nødvendigt at opgive denne Opbevaring, tog man sin Tilflugt til den billedlige Opstilling af Kisten. — Hvad nu selve Begravelsen angaaer, saa have I maaskee endnu ikke vidst, at christelige Liig skulle nedlægges i Jorden i en vis bestemt Retning?

Simon. Hvorledes da?

Pr. Samtlige Liig skulle efter katholsk Skik lægges saaledes i Jorden, at de vende Ansigtet imod Øst; derved skal nemlig udtrykkes, at de Af døde sætte deres Tillid og Haab til Christus, som er vor Sjæls Lys, ligesom den i Østen opgaaende Sol oplyser den sandselige Verden.

Simon. De har allerede omtalt, at Kirkerne ogsaa blive byggede med Høialteret vendt imod Øst, og De anførte derfor en lignende Grund.

Pr. Ganske rigtig, og netop derpaa, at vore Kirker ere byggede i denne Retning, beroer endnu en anden Skik, nemlig at naar Eigene blive bisatte i selve Kirkens Indre, ere de med Ansigtet vendte imod Høialteret, altsaa ogsaa imod Østen. Kun Eigene af Geistlige blive lagte saaledes, at deres Ansigt vender fra Høialteret imod Folket, ligesom de ogsaa i Livet maatte fra Høialteret vende sig til Folket.

(Fortsættes.)

Den hemmelige Sjælemeøse.

Det var paa Kong Ludvig XVI.'s Henrettelsesdag, den 21. Januar 1793, henimod Kl. 8 om Aftenen, da en gammel Dame kom ned ad den steile Høi i Paris, som fra St. Lorenzkirken fører ind i Forstaden St. Martin. Pludselig troede hun paa engang at høre en Mand's faste Skridt bagved sig; hun blev forstrækket ved Tanken om at blive forfulgt, og skyndte sig hen imod en temmelig klart oplyst Boutif, traadte ind og faldt mere, end hun fatte sig, ned paa en Stol. Postebageren, Boutifens Eiermand, saae forbausset paa Damen, som bleg og skjælvende stirrede paa Boutifsvinduerne, som om hun der saae Noget, som gjorde hende bange. „Hvad feiler dig, Borgerinde?“ spurgte han, medens han rakte Damen en lille med blaat Papir overtrukken Papøffe.

„Intet, Intet, mine Venner!“ svarede Damen med blid Stemme og tog imod Ufsen. Derpaa tog hun et Pengestykke op af Lommen og rakte det til Bageren: hendes Haand skjælvede. Faste, Savn og streng Spøgelse blandet med siebliklig Angest, vare skrevne paa hendes blege Ansigt. Opmuntret ved Postebagerens og hans Kones godmodige Udseende fortalte hun, at en Mand havde forfulgt hende paa Gaden og at hun var bange for at gaae alene hjem.

„Ikke andet?“ svarede Manden. „Vent, Borgerinde!“ Han isørte sig sin Uniform og tog sit Gevær; derpaa gik han udenfor Boutiften. Den gamle Dame sank atter ned paa Stolen. Bageren kom hastig tilbage; men han var bleg, hans Been skjælvede og Dinene traadte ud af deres Huulninger, som om han havde seet et Spøgelse. „See, at du kommer afsted, Borgerinde, jeg kan ikke beskytte dig, uden selv at blive ulykkelig,“ sagde Mennesket og skjød Damen ud af Boutiften.

Da hun var kommen ud paa Gaden, gik hun saa hurtigt som muligt; men hendes Kræfter svigtede hende snart; thi hun hørte bagved sig Spionen, som haardnakket forfulgte hende. Hun maatte standse, men vovede hverken at see paa sin Forsølger eller at tiltale ham; derpaa fortsatte hun atter langsomt sin Vej. Hendes Forsølger sagtnede ogsaa sine Skridt, dog saaledes, at han bestandig beholdt hende i Sigte. Klokkeren slog 9, da det tause Par atter kom forbi St. Lorenzkirken, i hvis Nærhed Damen pludselig traadte ind i et lille, eenfomt liggende Huus.

Den Ubekjendte betragtede opmærksomt dette Huus, der ligesom alle andre i Forstaden saae fattigt ud, medens Damen steg op ad en steil Trappe. Hun bankede paa Døren til Tagkammeret, smuttede ind og satte sig udmattet paa en Stol, som

en gammel Mand bød hende. „Skjul Dem, skjul Dem!“ sagde hun til ham. „Vort Opholdssted er opdaget!“

„Hvad er der forefaldet?“ spurgte en gammel Kone, som sad i Nærheden af Kaminen. — „Den Mand, som siden igaar har spejdet omkring vort Huus, har fulgt efter mig i Aften!“ svarede Damen.

Ved disse Ord betragtede Tagkammerets tre Deboere hverandre med en Mine af den største Forfærdelse. Alligevel syntes Ulvingen, som maaskee svævede i den største Fare, mindst afficeret. „Lader os aldrig fortvivle om Gud,“ sagde han. „Vi have jo sunget Hans Priis selv midt under Mordernes og de Døendes Strig i Carmeliterklosteret! Naar jeg efter Hans Billie blev reddet fra dette Blodbad, saa skete det visstelig, for at opbevare mig for min Skjebne, som jeg skal modtage uden Knurren. Gud beskytter nok Sine, men Han kan ogsaa raade over dem aldeles efter Sit Behag. Lader os drage Omsorg for eder, ikke for mig.“

„Nei,“ sagde den gamle Dame, „hvad er vort Liv værd i Sammenligning med en Præsts!“ og Konen, som sad ved Kaminen, tilspøiede: „Siden vi ere udenfor vort Klosters Mure, har jeg allerede betragtet mig som en Død.“

„Her ere,“ sagde den uhygglige Tilbagevendte, idet hun fremtog den lille blaa Kiste, „her ere Hostierne. Men — min Gud! jeg hører Nogen at komme op ad Trapperne!“ Ved disse Ord lyttede alle Tre; Lyden forstummede.

„Bliver ikke bange,“ sagde Præsten, „hvis Nogen forsøger at trænge ind til os! Det kan jo ogsaa være en Ven!“ Medens tunge Trin kom op ad Trapperne, krøb Ulvingen, fordi han var mest i Fare, ind i et Slags Stab og sagde: „Nu kan du lukke, Søster Agathe!“

Neppe var han i Sikkerhed, førend tre Slag paa Døren fik de to Damer til at bæve, og da de ikke strax svarede, oplukkede Manden udenfor selv Døren. De gjenkjendte i ham øieblikkelig den Samme, som allerede i nogle Dage havde spejdet omkring Huset, som det syntes, for at udsponere det. Han var en høi, kraftig Stikkelse, men saae just ikke ond ud. Uden at sige et Ord, blev han staaende ved Døren og lod sit Blik langsomt svæve igjennem Bærelset.

To paa Gulvet liggende Straamatter tjente de gamle Klosterdamer som Senge. Et eneste Bord befandt sig i Midten af Bærelset, hvorpaa der stod en Messinglyseftage og laae nogle Skeer, tre Knive og et Brød. Ilden i Ovnen brændte mat. Væggene forraade Tagets slette Tilstand, og mange brune Pletter i Loftet viste, at Vandet ofte maatte være trængt igjennem. Tre Stole, to Kuffexter og en gammel Komode udgjorde Meublementet.

Over Kaminen stod et Crucifix, ved Siden af Kaminen førte en Dør ind til et andet Værelse.

Ved Synet af denne fattigdom viste der sig paa den fremmede Mand's Ansigt en Tølelse af Medlidenhed, han kastede et velvilligt Blik paa de to gamle Bomfruer og sagde: „Jeg kommer ikke som Fjende, Borgerinder — fromme Søstre, vilde jeg sige; og dersom der skulde tilstøde Dem en Ulykke, saa troer ikke, at jeg vilde bidrage dertil. Jeg kommer for at udbede mig en Naade af Dem.“ Konnerne betragtede ham endnu altid tause; han vedblev derfor: „Hvis jeg forstyrrer Dem eller falder Dem til Besvær, saa tal frit, jeg vil gaae igjen; men viid, at jeg er Dem meget hengiven, og at De, hvis De have et Orinde, kunne stjenke mig Deres hele Tillid.“

Der laa i Mandens Ord og Miner saa megen Oprigtighed og Sandhed, at Søster Agathe, som i sin Ungdom havde levet ved Hoffet, da hun ligesom den anden Dame var af Adel, pegede paa en Stol for at byde sin Gjest at tage Plads; Manden ventede med at sidde ned indtil begge Damerne selv havde taget Plads. „De have,“ vedblev han, „optaget en ærværdig Præst hos Dem, der som ved et Vidunder er undgaaet at blive myrdet med de øvrige Carmelitermunke. Jeg veed Deres Gjestes og Deres egne Navne. De see altsaa, fromme Søstre, at jeg, hvis jeg havde havt den skrækelige Hensigt at forraade Dem, for længe siden kunde have gjort det.“

Ved disse Ord traadte den Geistlige ud af sit Skjul i Værelset. „Jeg kan ikke troe, min Herre,“ sagde han til den Ube kjendte, „at De er en af vore Forfølgere, og jeg betroer mig derfor til Dem. Hvad vil De have af mig?“ — Den hemmelighedsfulde Mand svarede i en ærefrygtssfuld Tone: „Fromme Fader, jeg kommer, for at bede Dem om en Sjælemesse for en indviet Persons Sjæle, hvis Legeme ikke hviler i indviet Jord.“

Den Geistlige saae forskende paa den Fremmede, i hvis Træk der afmalede sig en uudsigelig Engstelse, medens hans Blik udtrykte den inderligste Bøn. „Velan,“ svarede han efter et Dieblit, „kom igjen ved Midnat, jeg skal da være beredt.“ Som bekjendt var dengang Christendommen „affskaffet“ i det ulykkelige Frankrig, og de saa Præster, som endnu vare i Landet, maatte feire den h. Messe om Natten og i dybeste Lønlighed.

Efterat den Ube kjendte med synlig Rørelse havde takket Præsten og ærbødigen hilst ham og de tvende Damer, gif han. Dmtrent to Timer efter dette Optrin kom han tilbage, bankede bestemt paa Døren, blev indladt og ført til det indre Værelse, hvor Alt var færdigt til den hellige Offerhandling. En gammel Komode var omhyllet med et pragtfuldt, fra Klosteret reddet

Alterflæde; derpaa stod et stort Kors af Ibenholt og Elfenbeen imellem 4 Børlys, hvis svage Flammer kun sparsomt ophyste Bærelset. Den dybeste Tausked omgav denne natlige Scene med en mørk Majestæt. Handlingens nudsigelige Hellighed stod i en saadan Mobsætning til Stedets Usfelthed, at Alle følte en vis Gysen. Ved Alterets Sider knælede begge Nonnerne og svarede paa Præstens Bønner, som stod der i sin Miesjeflædning og ved den hellige Forvandling opløstede en med kostbare Stene indfattet Kalk, som han havde reddet fra Klosterets Plyndring. Men Wiin og Vand befandt sig kun i to Glas, og i Stedet for en egentlig Miessebog laa Carmeliternes Breviar paa Alteret.

Den Ubekjendte knælede ned mellem begge Nonnerne. Da han ved Begyndelsen af Sjælemessen saae Pateren at omhulle Korset med sort Flor, greb Erindringen om noget Skrækkeligt ham saa mægtigt, at store Sveddraaber traadte frem paa hans Pande. De fire Personer saae hemmelighedsfuldt paa hverandre; det syntes som om deres Tanker atter havde opvaakt den Martyr (den henrettede Konge), hvis Liig var bleven fortæret af ulædftet Kalk, og som om hans Skygge dvælede hos dem. De holdt her en Sjælemesse uden den Udsødes Legeme. Under det brøstfældige Tag af dette gamle Huus bade fire Christne til Gud for Kongen af Frankrigs Ro, hvem ryggesløse Menneſter netop havde myrdet paa den foregaaende Dag.

Efterat Messen var endt, bortfjernede begge Damerne sig, og Præsten henvendte sig blidt til den Ubekjendte og spurgte i en faderlig Tone: „Min Søn, hvis dine Hænder skulde være besmittede med Kongens Blod, saa betroe dig til mig! Der gives ingen Synd, som ikke kunde blive tilgiven ved en saa oprigtig Anger, som din er!“

„Min Fader,“ svarede Manden, „Ingen kan være uskyldigere end jeg.“

„Jeg troer dig,“ svarede Dvingen. Derpaa sagde Manden: „Jeg vilde skamme mig ved at byde Dem nogen Betaling for Sjælemessen for Kongens Sjæle o. Men tag her denne hellige Reliquie, maaskee vil De en Dag vide at statte den.“ Med disse Ord overrakte den Fremmede Præsten en lille, meget let Kiste. Derpaa gik de ind i det andet Bærelse, hvor den Ubekjendte sagde til de tre Personer: „De befindte Dem i et Huus, hvis Eier hemmelig er gunstig stemt for Kongen. Bliver altsaa her; fromme Sjæle ville sørge for Deres Fornødenheder, og De kunne her uden Fare afvente bedre Tider. I dag om et Aar, den 21de Januar, kommer jeg igjen, hvis De endnu ere her, for at holde Sjælemessen med Dem.“ Den Fremmede hilste Tagkammerets Beboere og gik.

Da man aabnede Kisten, fandt man deri et i Sved vædet Kommetsørflæde af meget fiint Batist; men der var Blod-

pletter paa det og i et Hjørne var den kongelige Krone broderet. Begge Nonnerne lode den kostbare Reliquie forfærdet falde. For de to uslydige Sjæle var den Hemmelighed, hvori den Fremmede havde indhyllet sig, uigjennetrængelig, og selv den Geistlige vovede ikke at forstø videre derover.

Fra denne Dag af mærkede de tre Personer, at en mægtig Haand beskyttede dem. Først fik de Brændsel og Levnetsmidler, saa Vask og Klæder, tilsidst ogsaa to Kort, med hvilke de kunde gaae ud uden at blive forfulgte af det republikanske Politi. Tidt fik Pateren fra usynlige Hjælpere Vink for sin Sikkerhed. Uagtet Hungersnøden fandt de tre Flygtninge regelmæssig fint Hvedebrød for deres Dør; de formodede nok, at den Mand, som havde ladet holde Sjælemessen hos dem, maatte være deres Beskytter. Derfor bad de da ogsaa med særdeles Over for ham, at han maatte blive bevaret fra alle Farer for Legeme og Sjæl.

Endelig kom den 21de Januar igjen. Ved Midnat hørte man rigtig den Ubekjendtes svære Trin paa Trappen. Bærelset var smykket til hans Modtagelse, Alteret særdigt. Begge Søstrene gif ham imøde med venlige Ord fulde af hjertelig Glæde og Taknemmelighed; men han tilfaste dem og Præsten et mørkt Blik, talte intet, hørte Messen, bad andægtig og forsvandt med nogle høflige Ord.

Et halvt Aar efter denne Begivenhed blev Robespierre, der siden Kong Ludvig XVI.'s Henrettelse den 21de Januar 1793 havde regjeret Frankrig med frygtelig Grusomhed, styrket; en mildere Regjering traadte i Spidsen for Republikken. Nonnerne og Carmelit-Pateren kunde nu uden Fare gaae omkring i Paris. Præstens første Gang var til Galanterihandler Ragon's Boutik, som han kjendte som en tro Tilhænger af Kongedømmet. Medens han opholdt sig hos denne, kom en Karre kjørende midt iblandt en stor Mennekkemængde, og Fru Ragon sagde: „Der bliver den grusomme Robespierre ført til Sfafottet; han gaaer nu den samme Vej, som han har sendt saa mange Ulykkelige.“

En Strøm af Mennekker bølgede forbi. Over Mængdens Hoveder saae Pateren ogsaa den samme Mand rage frem paa Karren, som to Gange havde ladet læse Sjælemessen af ham. „Hvo er den Mand?“ spurgte han! „Det er Bøddelen,“ sagde Hr. Ragon, og hans Kone tilføiede: „Ja, er det ikke bestynderligt? den samme Bøddel, som har erqveret Kongens Henrettelse, maa nu ogsaa befordre Robespierre selv fra Livet til Døden!“

Pateren gif hjem i dybe Tanker. „Altsaa Bøddelen,“ sagde han til sig selv, „har bedet for Kongen, medens den ugubelige Hovedstad jubledede over hans Død!“ —

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Det „romerske Spørgsmaal“. Grev Merober vedbliver at være Krigsminister, og Frantskmændene blive foreløbig ogsaa endnu. Frantskmændene sige, at de kun beskytte Paven, men de beskytte ved Occupationen af den evige Stad tillige ogsaa deres egen Politik i Italien. Men sæt, at de forlode Rom, hvad da? Maaskee vilde Revolutionen da udbrede sig over Kirkestaten, maaskee vilde der for Christi Stedsfortræder ikke mere findes en Plet italiensk Jord, hvor han kunde opholde sig uafhængig. Katholicismen og Pavedømmet vilde alligevel ogsaa fremgaae ukrænket af denne Prøve. Paven er Kirkens Overhoved som den h. Petri Efterfølger, og ikke, fordi han netop boer i Rom. Og Hs. Hellighed kan ogsaa fra et hvilket som helst Sted i den katholske Verden tale til den hele katholske Verden og til selve den evige Stad, saaledes som han hidtil har gjort det fra Rom. Forsøvrigt tvivle vi ikke et Dieblit om, at det ligger i Forslynets Plan, ogsaa at opholde den h. Peters Stad for hans Efterfølgere, og vi ere overbeviste om, at den h. Faders Forviisning aldrig vil blive af lang Varighed. — Efter en Beretning fra Turin af 5te f. M. skal Løsningen af det romerske Spørgsmaal paa den antydede Maade ogsaa allerede være nær forestaaende. Den Elba skal tilbydes Paven som Erstatning for Rom og som Residents! Man maatte smile over en saadan eventyrlig Naivitet, naar der ved saadanne uværdige Forslag ikke blev rakt den h. Fader en ny Videlseskalk. Dog, hvorfor skulde man ikke gjøre den h. Fader saadanne Forslag! Sultanen finder Forsvarere, den h. Fader ikke. Ham har man frarøvet Romagnaen ved et Fribyttercoup; man har gjort Indfald i hans Stater uden Krigserklæring, man beskylder ham hver Morgen fra Turin, at han skal nedlægge sit verdslige Herredømme, — hvo tager sig af ham derfor? — og naar han negter sit Samtykke til alle disse Usurpationer, saa skriger man over hans utaaeliske Prætensioner og ephibser den offentlige Mening imod den „egensindige Olding!“ — Vil den h. Fader, som er naturligt, med Indignation tilbagevise et saadant Anbragende, saa gjør dette intet til Sagen. Man har reddet Skindet, man har endog viist sig høimodig, det Dvrige er ligegyldigt. — Dengang den pavelige General Schmidt lod i Perugia revse en Haandsfuld frække Dvrvørere, gjenlod hele Verden af Forskærdelsens Skrig over et saadant „Barbari“ — men at den befuldmægtigede piemontesiske Blodhelt Cialdini lader stybe den forbrøvede Konges Tilhængere i Tusindvis og stikke Ild paa hele Vher, det finder vort intelligente og humane Publicum aldeles i sin Orden. O tempora, o mores! Der

vil sandsynligviis komme en Tid, hvor man næsten vil flamme sig over at have levet i denne Nederdrægtighedens Tidsalder.

Frankrig. Omendstjødnt Bladet Constitutionnel, som har exploiteret den saak. Merode-Goyonske Strid med saa megen Bitterhed imod den h. Stol, under 12te f. M. afgiver den Erklæring: „Det er falsk, at en blandet fransk og italiensk Garnison skal remplacere den franske Garnison,“ — saa seer alligevel den conservative franske Presse Tingenes videre Udvikling med Bekymring imøde. Selv Pariser Correspondenten af den protestantiske „Kreuzzeitung“ deler denne Bekymring, idet han skriver: „De revolutionaire Blade juble for Tiden; det gjærer i Ungarn, i Polen, og det lader aldeles til som om Roms Rømning om føie Tid er en afgjort Sag. Man har rigtignok givet flere Medlemmer af det diplomatiske Corps i Paris Forsikring om det Mobsatte; men det kunde let ogsaa være Hensigten med en sliq Forsikring, lige til det sidste afgjørende Dieblik at henholde Magterne, især Østerrig, i Uvis-
hed. Uden Tvivl vilde Keiseren i Chalons have opbudt Alt for at bevæge Kongen af Preussen til ogsaa at anerkjende „Kongen af Italien“; thi det er klart, at det er af Bigtighed for den franske Regjering at lamme Preussen, førend de allerede fuldførte Kjendsgjerninger ogsaa endnu formeres med Roms Overgivelse til Piemonteserne, som idetmindste kunde føre til en Conflict med Østerrig. Iblandt Keiserdømmets Ministre er det kun endnu Walewski, som taler den h. Faders Sag; alle øvrige stemme ubetinget for at det romerske Spørgsmaal skal afgjøres saa hurtigt som muligt. Paa Papiret skal Alt allerede være fix og færdigt. Grundlaget for det nye og sidste Forslag (Ultimatum), som skal gjøres Paven, er Indskrænkningen af hans Magt til den saak. Leoninske Deel af Staden Rom (o: Vaticanet med sin Urtegaard!); gif han ind paa det, saa vilde han i alt Dvrigt kunne foreffrive Betingelserne i Civillisten (Pengeunderstøttelse), ydre Honneurs, franske Skildvagter saa mange som han vil; gif han derimod ikke ind derpaa, nu vel, saa har Keiseren gjort Sit og kan „med rolig Samvittighed“ overlade Pius IX. til sin Skjebne. Det er den Mening, som er den fremherskende i de politiske Kredse, og det kommer nu an paa, om Begivenhederne ville retfærdiggjøre samme.“ — Imidlertid vedbliver ogsaa hele Kirken at bede daglig om „at Herren vil opholde og bevare vor h. Fader Pius IX. og ikke overgive ham i hans Fjenders Hænder!“

— Som det synes at fremgaae af en Artikel i Pays, er det lagt an paa en retslig Forfølgelse (appel comme d'abus) imod Erkebiskoppen af Rennes, som ved dette Aars Høitideligholdelse af „den h. Anna af Louras's Balsart“, har holdt en mishagelig Tale. Man erindrer endnu Keiserens og Keiser-

indens Balsfart til Capellet i Auray i A. 1856 og det forsonlige Indtryk, som den udøvede paa Bretagnolernes jævne og religiøse Sind. Geistligheden var Keiseren meget taknemmelig og Biskoppen af Rennes saa rørt, at Keiseren androg hos den h. Fader om hans Dphøielse til Erkebiskop. Men siden den Tid er Meget blevet anderledes og det franske Episcopat beriget med mange Erfaringer, og Erkebiskoppen af Rennes har kundgjort sine Følelser i meget veltalende Ord, hvoriblandt der ere mange, som kunde synes Regjeringen egnede til at gribe til en „Forholdsregel“ imod Erkebiskoppen. Et ganske særdeles dybt Indtryk synes Biskoppens Fortælling om sin Reise til Rom og sit Ophold i den evige Stad at have udøvet paa de Tusinder af Pilegrimme; han bad sine Tilhørere om at dele den faste Overbeviisning, som han havde medbragt fra Rom, at al Ondskab maatte blive til Skamme paa Petri Klippe. „Les Empereur's passent, les Papes restent“ (o: Keiserne forsvinde, Paverne vedblive) udraabte han ved Slutningen af sin Tale, der, som sagt, er bleven ilde anstreden i Paris.

Athen. Det græske Folk har desværre hidindtil viist sig kun lidet værdigt til den Besskyttelse, Frankrig yder det; det succede under Muselmændenes Nag og nu, da det er frit, viser det sig mindre tolerant, end selve Tyrkerne. Medens nemlig i det hele tyrkiske Rige alle franske Ordens-Instituter udbrede sig med riig Betsignelse, have de i det græske Kongerige alleslags Forsølgelser at bestaae. Flere græske Der have en Befolkning, som er bleven den katholske Kirke tro. Syra tæller 6000 Katholiker; Tinos 6 til 7000; Santoria og Naxos hver Hundrede. Hver enkelt af disse Der har en katholsk Biskop. I Syra ere Jesuiter, Skolebrødre og Søstre af den hellige Joseph; Santoria har Lazarister og Søstre af den hellige Vincenz af Paul. Biskoppen af Syra, som tillige er Apostolisk Delegat, har i Residensstaden Athen en General-Bicar, som i Forening med nogle Verdensgeistlige varetager Sjælesorgen i Byen og Omegnen, hvor der findes talrige adspredte Katholiker. Paa Biskoppen af Syra's Duffte kom otte Søstre af den hellige Joseph til Athen og bosatte sig der; de aabnede strax en Skole for fattige Børn og overtog desuden Sygepleien. Byens fornemste Familier betroede Søstrene uførtøvet deres Døttre til Opdragelse; snart aabnede Søstrene et Pensionat, som allerede talte 50 Elever og ydede dem nogle Midler til de Forældreløses og Syges Pleie og Underhold. Fleertallet af hine Elever tilhørte græsk-schismatiske Familier. Omendstjøndt Søstrene ikke i mindste Maade vare mistænkte for at ville gjøre Profelyter, havde Regjeringen dog Betænklichkeiten og vilde derfor ansætte en græsk Pope (Præst) som Anstaltens Opsynsmand; Søstrene afløge det

naturligviis. Alle Embedsmænd maatte nu paa Regjeringens Befaling tage deres Døttre ud af Pensionatet. Dronningen, som er Protestant, viste sig endnu mere intolerant, end Cultusministeren; hun truede en af sine Palads-Officerer med Affættelse, naar han ikke øiebliklig vilde tage sin Datter ud af Søstrenes Huus. Ved denne Forholdsregel bleve Søstrene nødsagede til ogsaa at affledige de stakkels Forældreløse, som vare blevne optagne til Opdragelse; nogle af dem sendte Søstrene til Birceus, hvor de ogsaa i de to sidste Aar have oprettet et Huus. — Den græsk-schismatiske Geistlighed i Grækenland er ved Tabet af sine politiske Privilegier nedsunken i endnu større Afhængighed og Forfald. Geistligheden faaer intet af Regjeringen, som er altfor fattig til at lønne Præsterne. Den lever altsaa af Handel med Sacramenterne og bestemmer Priesen paa sine Absolutioner efter Syndernes Tal og Størrelse. Man lægger ogsaa Mærke til, at Grækerne meget ofte gaae til Naderen uden at skrifte, naar de nemlig troe, at Priesen for Absolutionen er for høi. Geistligheden i Athen er for Tiden mere foragtet, end nogensinde før og recruterer sig af Selstabet's laveste Klasser. — En der boende Franskmænd havde en græsk Tjener; efter nogen Tid forlod denne Tjeneren for at blive Møllerkarl. Snart blev han ogsaa kjed af dette Arbeide; han henvendte sig altsaa til den græske (schismatiske) Biskop og bad om — Præsteindvielsen. Denne svarede, at han ikke kunde gjøre noget bedre, men at det vilde koste ham 600 Frcs., „at lære Messen.“ De bleve enige om Handelen; efter nogle Maaneders Forløb fik vor Candidat Ordinationen og etablerede sig i Nærheden af Vhen, for der at drive sin „Forretning“.

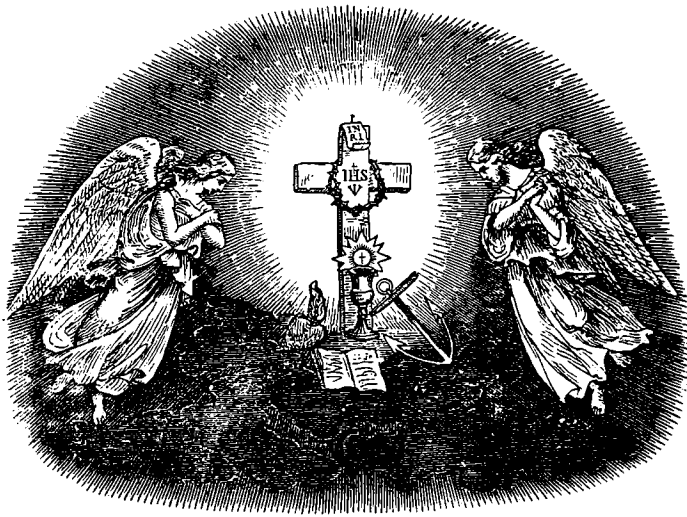
Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 8. Septbr. — 16. Søndag efter Pintsfe. — Mariae Fødsel. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Festandagt med Forelæsning.
- Søndagen d. 15. Septbr. — 17. Søndag efter Pintsfe. — Broderskab. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.
- Onsdag d. 18., Fredag d. 20. og Lørdag d. 21. Septbr. ere kirkelige Tapperdage og derfor befalede Fastedage.

„Scandinaviske Kirkebidende“ udgaaer hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionsair, Sr. Konsthandler **C. N. Blaufenster**, store Kjøbmagergade 7, og i alle Bogladere; i de danske Stater paa de kgl. Postcontoirer. Priesen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

2. Frier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 19. Søndagen den 22de September. 1861.

Indhold: Evende Mindetavler for troende Katholiker. — Miscelle. — Kirkelige Efterretninger: Rom. Polen. Hannover. Østerrig. England. Irland. Frankrig. Paris. Sardinien. Neapel. Nordamerika.

Evende Mindetavler for troende Katholiker.

I.

I Begyndelsen af Aaret 1809 stod den første Napoleon, en anderledes Krigshelt end hans Broder søn, paa sin Magts høieste Trin: Frankrig og næsten hele Italien adløde ham, Tybskland med Preussens laae for hans Fødder, i Spanien var han seierriig og havde besat det Meste af Landet. Østerrig havde

med sine kraftfulde Folkeslag vel reist sig til ny Krig, men var bleven slagen i det ene Slag efter det andet, og den 13. Mai holdt den Mægtige sit Indtog i Keiserstaden Wien. Da forsøgte han sig ogsaa imod Christi Stedfortræder. Den 17. Mai 1809 frarøvede han den hellige Fader Pius VII., den ærværdige milde Dbing, i mange Henseender lig den nuværende Pius IX., Kirkestaten med de Almagtsord: „Paven har ophørt at være en verdslig Regent.“ Rom blev erklæret for den anden Hovedstad i det napoleonske Keiserrige, Paven tilbød en anseelig aarlig Gage og overladt Valget, om han enten vilde opholde sig i Rom eller Paris. Allerede fem Dage efter dette Ran, traf et haardt Slag den Mægtige: han, som hidindtil aldrig var bleven overvunden, blev for første Gang slagen af Østerrigs Helte-Erkehertug Karl i det frygtelige Slag ved Aspern (21. og 22. Mai), som varede i to Dage, og med uhyre Tab kastet tilbage over Donau. — Pius VII. forkastede alle Forslag fra sin Undertrykker, som var døv imod Bønner og Førestillinger, og den 10. Juni 1809 udtalte Christi Stedfortræder Excommunicationen imod Napoleon, saavel som imod alle, som fuldbyrkede hans uretfærdige Befalinger eller hindrede Excommunicationens Offentliggjørelse. Vel spottede Napoleon derover, lod den ærværdige Dbing tage til Fange i Qvirinal=Paladset og slæbe til Valencia og derfra til Paris; men — fra det Dieblik begyndte hans Stjerne at dale. Ved skyndsomst sammmentrukne Tropper havde han nok forstærket sig saaledes i Østerrig, at han den 5. og 6. Juli ved Wagram leverede et om muligt endnu frygteligere Slag end ved Aspern, men han maatte kjøbe den svære Seir med uhyre Offere, medens Erkehertug Karl endnu altid var slagfærdig, erobrede Kanoner og førte Tusinder af franske Fanger med sig. Keiser Frants forlangte Fred, Napoleon tilstod ham den gjerne: thi de østerrigske Troppers Tapperhed havde rystet ham. Østerrig tabte meget ved denne Fred, over 2000 Qvadratmiil Land, efterat der allerede i tidligere Krige var bleven det frareven endnu mere af dets gamle Gebeet. — Men trods Alt hvad Napoleon i det paafølgende Aar endnu videre sammenrøvede af

Land og Folk, troede det katholske Folk allerede dengang ikke mere paa hans Lykkes Varighed; thi han havde til sine andre Voldsgjerninger ogsaa føiet Kirkens Forsølgelse og fylt Maalet; han havde udfordret den guddommelige Retfærdighed og Excommunicationen tynge paa ham. Og det katholske Folk havde Ret. — I A. 1812 skulde endelig det frygtelige Omsving i hans Lykke begynde, som ikke har sin Lige i hele Verdenshistorien. Medens den engelske Hertug af Wellington og de spanske Guerillas gave de franske Marschaller fuldt op at bestille i Spanien, begyndte Krigen med Rusland, hvis Keiser Alexander I. var bleven kjed af den saalænge pleiede Forbundsbroderlighed med Keiser Napoleon ved dennes vilkaarlige Skalten og Valten over hele Europa. En halv Million udsøgte Tropper med 1200 Kanoner under prøvede Feltherrer og dygtige Officerer førte Napoleon imod Rusland. Det tydske Rhinforbund, Østerrig, Preussen, Schweiz og Polen havde tilsammen maattet stille ham 200,000 Mand. Efter blodige Slag drog han ind i Moskau; men neppe ankommen der, stak Russerne selv deres gamle Stad i Brand, som fortærede Alt og tilintetgjorde Huusly og Forraad, Tilbageetoget maatte tiltrædes over 300 Mile igjennem en Ørken af Vis og Snee, hvor Kjød af faldne Heste næsten var den eneste Føde. Det hører ikke herhen at udmale alle den „store Armees“ frygtelige Lidelser og Kædsler eller dens uhyre Tab. Den 13. Februar 1813 kaldte Kongen af Preussen hele sit Folk til Vaaben, opsigde Napoleon Huldstab og Trofstab og sluttede den 28. Februar et Forbund med Rusland. Men Napoleon udfkrev paa ny 300,000 Fransk-mænd; 100,000 Mand havde han endnu i Fæstningerne fra Danzig til Wesel, og det tydske Rhinforbund stillede ham atter sine Skarer. Med stor Møie seirede Napoleon ved Lüzen og Bauzen; derpaa sluttede de trætte Kæmpere sex Ugers Vaabenstilstand, for at forstærke sig paa begge Sider, men endnu vippede Vægtskaalen meget. Da gjorde Østerrig Udslaget: den 12. August erklærede Keiser Frants den franske Keiser, sin Svigersøn, Krig. I en fri og aaben Erklæring viste Keiser Frants, hvorledes Ære og Pligt kaldte ham til Vaaben og

hvorledes han kun havde det europæiske Almeenvæsens Vel for
 Sie. En saadan Trost og Enighed hos de første Magter
 lovede en lykkelig Fremtid. Paa samme Tid kom det Budskab
 fra Spanien, at Wellington havde seiret over Franskmændene i
 det ene Slag efter det andet. Slag fulgte nu paa Slag i
 Tyskland, næsten alle uden Undtagelse uhyggelige for den franske
 Hær. Den 8. October erklærede ogsaa Baiern Krig; den 18.
 s. M. fandt det store Folkeslag ved Leipzig Sted, i hvilket
 Napoleon blev aldeles slagen; det kostede henved 80,000 Men-
 nesker. Franskmændene maatte flygte til Rhinen, medens den
 bayeriske General Wrede spærrede dem Veien ved Hanau, hvor
 Napoleon den 30. og 31. October kun kunde slaae sig igjennem
 med stort Tab. De Allierede forfulgte Fjenden over Rhinen,
 og over Pyrenæerne trængte Wellington frem fra Spanien. Nu
 fulgte atter Slag paa Slag. Endnu den 20. Marts 1814
 pralede Napoleon: „Jeg er nærmere Wien end Paris“; men
 den 31. Marts drog de Allierede ind i Paris, den 12. April
 maatte Napoleon, hvem flere Marschaller negtede deres Tje-
 neste, takke af, og af Naade lod man ham kun endnu beholde
 Den Elba som et lille souveraint Fyrstendømme, hvortil han
 afgik den 28. April. Men medens Fyrsterne derefter raadsloge
 i Wien med hverandre om en ny Statsorden for Europa og
 ikke kunde blive enige, bleve de gjorde enige ved Napoleons
 pludselige Tilbagekomst fra Elba til Frankrig den 1. Marts
 1815. Den franske Armee gik atter over til ham; den neppe
 gjenindsatte Kong Ludvig XVIII. maatte flygte; men den 18.
 Juni fandt det frygtelige Slag ved Waterloo Sted, i hvilket
 den preussiske Tapperhed gjorde Udslaget. Den engang Almæg-
 tige blev som Fange paa Livstid bragt ud i Verdenshavet
 paa Den St. Helena, hvor han ankom Marsdagen for Slaget
 ved Leipzig. Den h. Fader fik Kirkestaten igjen; den
 haardt prøvede Pius VII.'s Tilbagekomst lignede et
 Triumftog. — Dette maa man have for Sie medens nu
 Kirkens Fjender atter trænge vor hellige Fader Pius IX.!
 Maae end nok saa tunge Lider komme, St. Helena ligger

endnu paa den samme Plet! Løgn og Bedrag, Underfundighed og Vold vilde ende nu, som de tidligere have endt.

II.

Napoleon I. befandt sig, som nylig omtalt, efter sin Søns Fødsel (20. Marts 1811) paa sin Magts høieste Tind, medens den ærværdige Pave Pius VII. holdtes fangen af ham i Savona. Han havde factist berøvet den h. Fader hans verdslige Herredømme og bestemt sin egen nyfødte Søn til „Konge af Rom.“ Han forlangte nu, at Pius VII. skulde anerkjende Kirkestatens Indlemmelse i hans Keiserrige og tilbød ham Avignon eller Paris til Residens, hvor han skulde leve i fyrstelig Ære og erholde en aarlig Dotation af 2 Millioner Francs; men den fangne Pave viste Fristeren fra sig, og hans Anseelse var selv i Frankrig saa stor, at det forurologede den Mægtige. Syv og thve Diøcefer i Frankrig havde Biskopper, som Napoleon havde udnævnt, men hvem den h. Fader negtede den kirkelige Anerkjendelse og Stadfæstelse. Disse blot af Napoleon udnævnte Biskopper bleve derfor heller ikke anerkjendte af de fleste Domcapitler og selv de mere søielige lode dem kun gjælde som provisoriske Bispeddømmeforstandere, fordi ingen Keiser eller Konge, men alene Christi Stedfortræder formaaer at give dem den apostoliske Sendelse. Men deraf opstode saa mange kirkelige Forstyrrelser, at Napoleon følte sig foranlediget til at sende to Cardinaler til Savona, for „ved lempe- lige Underhandlinger“ at gjøre Paven mere eftergivende. Pius VII. modtog de to Cardinaler Spina og Caselli, som knælende bevidnede Kirkens fangne Overhoved deres Ærefrygt, med megen Belvillie, men erklærede, da de havde tilkjendegivet ham deres Hverv, med Bestemthed, at han først kunde foretage Biskoppernes Indsættelse og overhovedet pavelige Handlinger, naar han atter havde erholdt sin Frihed. Han tilbageviste alle den Mægtiges glimrende Tilbud, han forlangte ikke Gjenindsættelsen i det verdslige Herredømme, men ubetinget at føres tilbage til Rom. Der vilde han residere i Katakomberne, taale al verdslig Fornedrelse og regjere Kirken med sine troe Cardinaler. — Denne

den h. Faders Standhaftighed bragte Keiser Napoleon i den heftigste Vrede. Han besluttede at ville bryde Modstanden ved brutal Vold. Paveligsinde Statsraader fik saaledes med Spot og Spee deres Afsted; Præsten d'Ustros, som havde udbredt en pavelig Skrivelse, blev fængslet, saaledes ogsaa flere Præster, som havde dannet en geistlig Forening. Til de uføielige Domcapitler udgik den Commando, at de strax skulde anerkjende de keiserlig udnævnte Biskopper, da Capitlerne i modsat Tilfælde vilde blive opløste og Dommeherrerne kastede i Fængsel. Med endnu større Voldsomhed behandlede han nu den hellige Fader selv. Pius VII. blev fra nu af bogstavelig behandlet som en Arrestant. Hans Indkomster bleve indskrænkede til det Alleringeste, alle hans troe Tjenere fjernede, alt Skrivematerial frataget ham, og en Gensdarmeofficer havde det Over at bevogte ham Dag og Nat. Derhos blev det ham betydet, at han ved sin „Gjenstridighed“ udsatte sig for den Fare at blive dømt og affat ved en Kirkeforsamling!!! Virkelig fattede Napoleon i sit rasende Overmod den taabelige Beslutning, at han ved een af ham selv behersket Kirkeforsamling vilde tage Kirkens Anliggender i sin Haand og selv commandere og regjere Kirken. For strax at gjøre Diemebedet med denne Kirkeforsamling klart, skulde den aabnes umiddelbart efter „Kongen af Roms“ Daab, som var fastsat til Juni Maaned 1811. Men en Høiere holdt Bægtfkaalen i Skjerne, og det blev anderledes. — I Mellemtiden fra Marts indtil Juni 1811 forviklede de udenlandske Forhold sig saa meget, at et Brud og en Krig med Rusland maatte synes som uundgaelig. Midt under driftige politiske og kirkelige Planer blev „Kongen af Roms“ Daab fuldblyrdet den 9. Juni med u hørt Pragt og Høitidelighed. Den var den mest glimrende, men ogsaa den sidste Festsom Napoleon har feiret i Paris. — Den 17. Juni skulde Kirkeforsamlingen aabnes; men saa mægtigt virkede Indflydelsen af Christi Stedfortræders Anseelse, at Napoleon besluttede, først endnu at sende en Deputation til Pius VII., for at erholde hans Samtykke til Kirkeforsamlingen og, om muligt, gunstige Erklæringer. Erkebiskoppen af Tours

og Biskopperne af Nantes og Trier maatte reise til Savona. De bleve med Glæde modtagne af den fangne Pave, da det, som han yttrede, gjorde hans Hjerte godt, atter at omgaaes med apostoliske Brødre. Han beklagede sig smerteligt over det strenge Fængsel, men erklærede, at han efter Kirkens Love ikke kunde foretage noget uden Cardinalernes Samtykke. Kun ved Biskoppernes indstændige Bønner lod han sig bevæge til, for Kirkefredens Skyld undtagelsesviis at anerkjende og stadfæste de af Keiseren udnævnte Biskopper — til en Forandring i de kirkelige Forskrifter desangaaende lod han sig ikke bevæge. Napoleon's glimrende Tilbud betræffende Pavedømmets hvre Stilling tilbageviste Pius VII. atter paa det Bestemteste, idet han sagde: „Keiseren vil af Apostelfyrstens Efterfølger gjøre sin første Almosenier (Hofgeistlig), men hos mig vil han aldrig opnaae denne Fornedrelse af den h. Stol. Han troer at have overbundet Pavedømmet, fordi han holder mig under Laas og Lukke. Jeg er gammel, og snart vil han kun endnu have Liget af en i hans Lænker død fattig Præst i sine Hænder.“ Men disse Pius VII.'s sidste Ord gif ikke i Opfyldelse. Gud havde endnu forbeholdt ham hans Triumph og den Mægtiges Fald. — Imidlertid blev den af Napoleon sammenkaldte Kirkeforsamling virkelig aabnet den 17. Juni 1811 i Notre-Dame i Paris. Den bestod af mere end hundrede af Frankrigs, Italiens og Rhinforbundsstaternes Cardinaler, Erkebiskopper og Biskopper. Dog hvad skete? Forsamlingens første Handling var, at den svor Paven den høitidelige Trofskabssed, som Kirkeforsamlingen i Trident har foreskrevet alle Provincial-, National- og almindelige Kirkeforsamlinger. Cardinal Fesch, Keiserens egen Onkel og det af ham selv dertil udvalgte Medskab, var Forsamlingens Præsident; denne besteg efter endt Abningsgudstjeneste den kirkelige Throne og svor: „sand Lydighed imod den romerske Ypperstepræst, Apostelfyrsten Petri Efterfølger og Christi Statholder!“ Og da den 26. Juni en Adresse blev vedtaget til Keiseren, som den 30te vilde give samtlige forsamlede

Biskopper en høitidelig Audients, da reiste den daværende Biskop af Münster og Biskop af Jericho in part., Caspar Max af Drostes-Bischering († 1846, efterat han den 6. Septbr. 1845 havde fejret sit 50aarige Bispe-Jubilæum) sig og erklærede frimodigen:

at han i Adressen savnebe det, hvormed Conciliet burde begynde. Han troede nemlig, at det var Biskoppernes Pligt, strax at benytte denne høitidelige Audients, som Keiseren vilde give dem, til ganske udtryffeligt og paa det Indstændigste at bede Keiseren om, at Paven maatte blive sat i fuldstændig Frihed.

Ved dette af Mange understøttede Andragende blev hele Forsamlingen mindet om sin rette Stilling og Opgave, og Fleertallet af de forsamlede Prælater optraadte fra nu af imod Napoleons uretfærdige kirkefjendtlige Indgreb og Forbringinger med et uovervindeligt Mod.

Forgjæves rasede Napoleon, al hans Venlighed og Trudsler vare forgjæves ved Kirkeforsamlingen; den besluttede intet. Andet end hvad den fangne Pave forud havde bifaldet. — Neppe vare endnu tre Aar henrundene, førend den mægtige Napoleon var sthyrtet fra Thronen, men Pius VII. holdt sit Triumph-Indtog i Rom.

Miscelle.

I Brescia (By i det „indlemmede“ Lombardie) blev nylig et Barn bragt til Daab i Kirken. Den døbende Præst spurgte Fadderne om hvad Barnet skulde hedde. Han fik til Svar: „Italia libera“ (∴ frit Italien). Præsten var i Begyndelsen noget tvivlraadig og tøvede; men, hvad enten det nu var af Klogskab eller af Frygt, han besluttede sig til, for ikke at afstedkomme Scandale og Strid i Kirken, at døbe Barnet med dette Navn. Det var nu meget paafaldende at høre Præsten i

fit Ornat høit at raabe i Kirken: „Italia libera! Forsager du Verden og al dens Pragt?“ foruden de øvrige Forsagelser, og det stakkels Italia libera svarede hele Tiden med ydmyg og sagte Stemme: „Jeg forsager!“ Men det Betsynderligste derved var, da Præsten under den h. Handling kom til den Ritus, at han skulde lægge Varnet et lidet Korn Salt i Munden, at han da med høitidelig Stemme udtalte Ritualets Ord: „Italia libera, annam Bissdommens Salt ic.“ Men Sagen tog — om til Straf eller til Advarsel, overlade vi enhver Eftertænkende — en saare alvorlig Ende. Det smukke Italia libera bøde efter 24 Timers Forløb af en meget ondartet Feber og Liget blev om føie Tid kulsfort. — Kjendsgjerningen er fuldkommen tilforladelig.

Kirkelige Efterretninger.

Rom. De udenlandske Blade beskæftige sig stadig med Prælaten Cardi's Mission hos Keiser Napoleon. Msgr. Cardi befinder sig rigtignok paa en Reise i Frankrig, men den foregionne „Mission“ er løs Tale. Smellem Pius IX. og Napoleon, er der, som vi gjentagende have bemærket, siden den 31. Decbr. 1859 ikke vexlet en Linie, hvilket imidlertid ikke forhindrer visse Journaler i at give alle Personer, som reise imellem Paris og Rom, „egenhændige Breve“ i Haanden. — Ligeledes maa det, der i nyere Tid atter er bleven skrevet om Franskmændenes Afmarche, betragtes som Opfindelse. Napoleon ønsker at beholde Nøglen til det italienske Spørgsmaal i sin Haand, derfor bliver han i Rom. Franskmændene tænke saalidet paa at forlade den evige Stad, at de nu endog igjen forsøge deres Magasiner i Rom og Omegnen med nyt Forraad af ethvert Slags. — Søndagen den 25. August begav den h. Fader sig til den franske Nationalkirke, hvor Festen blev fejret for Kong Ludvig den Hellige. Pius IX. blev hilset overalt med Bivatraab. Af alle de Hylbinger, som siden den sidste Revolutionskrig imod Pavedømmet ere blevne den h. Fader tilbeel, var denne den varmeste og mest levende, som det romerske Folk viste ham den 25de. Det var som om hele det katholske Rom følte Trang til, ved denne Rundgjørelse ogsaa tillige at bringe Forstjellen imellem Ludvig den Helliges Politik og Nuti-

dens antikatholske Politik sig og Andre ret til Bevidsthed. — I en Alder af 80 Aar døde her fornødig den forhenværende neapolitanske Minister Ferdinand Troja, Ministerpræsident under Ferdinand II., en Mand af udmærkede sædelige og religiøse Dyder. Han har ikke, som visse revolutionaire Ministre, sagt, at han vilde døe „fattig,“ men han er virkelig død i Fattigdom. Da han kom til Rom, trak han sig tilbage i Passionisternes Kloster, og hos disse fattige Ordensfolk endte han sine Dage. Sit betydelige Gehalt skjenkede han til Fattige, Kirker og Velgjørenhedsanstalter i Neapel. Saaledes levede og døde een af de Ministre, som man behager at kalde „Tyranter“, Ferdinand II.'s „forbandelsesværdige Ræbskaber!“

Polen. Af en Correspondence i „Kreuztzg.“ fra Warschau uddrage vi følgende Sted: „Ogsaa Dronningen af England have vore polske Qvinder villet vise deres Taknemmelighed for hendes smukke Parlamentstaler til Gunst for Polen derved, at de have broderet en smuk Pude til hende og overgivet den til den herværende engelske Consul til videre Befordring. Flere Damer skulle især have ladet sig bevæge til at bidrage til denne Foræring, fordi Dronningen med sin afdøde Moder, Hertuginde af Kent, vare traadte over til den katholske Kirke, — hvilket man her troer overalt og uden Modsigelse.“

Hannover. Fra 27. til 28. August holdt den protestantiske Gustav=Abdolphs=Forening sin 18de Generalforsamling. Iblandt de ca. 400 Gjæster og Foreningsmedlemmer vare Deputerede fra Frankrig, Schweiz, Sverrig, Ungarn, Siebenbürgen og andre Stater, hvor Protestantismen bliver bekjendt i det tydste Sprog. Paa den anden Fjestedag indløb en Depeche fra Keiseren af Østerrig til det herværende Gesandtskab, hvori den katholske Keiser melder, at han havde bevilget en Bøn om Understøttelse for en protestantisk Menighed, som Ritmester v. Haber (nævrende i Forsamlingen) havde overrakt sin keiserlige Herre. Forsamlingen voterede strax sin Tak til Keiseren ved et Telegram. I Regnskabsaaaret 18⁹⁹/60 har Foreningen udgivet til 557 Menigheder 157,628 Thlr. til Kirkebygninger, Gager til Præster og Lærere ic.

Østerrig. Presse beretter fra Lemberg i Galicien, at fem græske Menigheder ere gaaede over til den romersk=katholske Kirke. De fem Menigheder have affendt en Deputation til den høierov. Biskop Jezinski af Przemyśl, som skriftlig skulde underrette Statholderstabet om den tilsigtede Conversion.

England. Skilsmisjedomstol. I England blev for nogle Aar siden oprettet en Skilsmisjedomstol. Indretningen

blev dengang stærkt angreben; men til dens Undskyldning blev der sagt almindelig, Skilsmisse vilde ved det engelske Folks sunde moralske Sands altid blive en Sjældenhed og Domstolen bestemt ikke have mere end 8 Skilsmisser at foretage om Aaret. Men Retten blev allerede strax i de første Uger af sin Tilværelse overlæstet med Forretninger. Man trøstede sig nu med, at det var gamle Restancer, som, naar disse vare fra Haanden, ikke vilde forekomme mere. Erfaringen har viist det Modsatte! Fra Novbr. f. A., da Domstolen atter blev aabnet efter de lange Ferier, indtil 27. Juli, Begyndelsen til dette Aars Ferier, bleve 271 Sager gjorte anhängige; 164 Egtefæder bleve aldeles opløste, to erklærede ugheldige, ved 10 kun udtalt Skilsmisse fra Bord og Seng, og kun 25 Skilsmissegager afviste; 70 andre Tilfælde henstaae endnu uafgjorte. Et Londoner Blad klager ikke med Uret saaledes: „Englænderne rose sig gerne af deres Sædelighed og takke bestandig Gud, at de ikke ere som andre Nationer. Men nu maa man tilstaae, at vi ikke ere noget sædeligt Folk, og at vore Middelklasser, hidindtil Landets Hæder og Stolthed, ere saa fordærvede, som man vel kan forlange det. Loven beforder Tøilesløsheder; den liberale „offentlige Mening“ er til dens Gunst, og hvo som paastaar, at Sir Creswell (Præsident for den nævnte Ret) ikke kan opløse et gyldigt Egtefæde, bliver anseet for en Nar. Den nye Ret bliver en Institution for Landet, og Følgen er, at Egtefædet bliver en Contract, som Contrahenterne kunne ophæve efter Behag.“ Det er det samme England, som med utrolig Svær vil paanøde katholske Nationer sin „rene (!) evangeliske Være“ og sine forfalskede Bibler. Mon de engelske Bibelcolporteurere ikke ogsaa snart ville udslette hine Ord af deres Bibler: „Hvad Gud har sammensøiet, skal Mennesket ikke adskille“? og hine endnu klarere Ord: „hver den, som tager en Traskilt tilægte, han bedriver Hoer“? (Matth. 19, 9.)

— Englænderne og Tøderne profitere ved den italienske Revolution. Yndere af ægte italienske Konstgjensstande, kirkelige Malerier, &c., samt alle dem, som endnu ikke ville troe paa Cavour's „frie Kirke i den frie Stat,“ gjøre vi opmærksomme paa Følgende: Tablet tilskriveres fra Rom: „I Besi ved Ancona blev et Augustinerkloster ophævet strax efter den piemontesiske Occupation. Dets Kirke blev lukket og først aabnet igjen den 7. August, dog ikke til Gudstjeneste, men til en Auction over de confiskerede Kirkegodser. Paa lignende Maade gaaer man tilværks paa andre Steder, og det hedder, at Tøder og Englændere ere Hovedkjøberne. Det hed ogsaa, at Englændere kjøbte de ophævede Klosters Forbegodser; men det troer jeg ikke; thi i Kirkerequisita, Ma-

lerier og andre Kunstværker ere Bengene meget sikkrere og rentablere anbragte." Denne Efterretning finder en mærk- værdig Stadfæstelse i følgende Inserat i Times: „Vigtigt Salg af ægte Malerier, hovedsagelig af gamle Mestere, af en Herres Samling, som har reist i Italien, navnlig under den sidste Revolution. Samlingen indeholder Værker af Pietro, Perugino, Poussin, Guido, Borgognone, Palmavecchio, Murillo m. Fl., iblandt Andet tre mærkværdige Billeder af Træ af Guitto, fra Capellet i Bobbici ved Urbino, en smuk Altertavle af Perugino, fremdeles nogle Værker af flere Mestere, ligeledes Bøger med Tegninger af den toscanse og venetianske Skole, pragtfulde Alterhøstager af Luca della Robbia, florentinske Broncearbejder, Sølvsager, etruskiske Vaser og venetianske Glasarbejder." — Her sandes atter Mund- heldet: „Smaa Thyve hænges, for de store tager man Hat- ten af.“

— Den mangeaarige Bøn for de forskjellige Confessioners Udsoning i England bærer altid skjønnere Frugter. Rige fornødig aflagde Hertuginde af Sutherland offentlig den katholske Troesbekjendelse, „forbi hun i sin hidtidige Troesklære hverken havde fundet Grund eller Sikkerhed for sin Sjæls Frelse.“

Irland. De protestantiske Missioners Ufrugt- barhed. I Slutningen af Juli Maaned holdt i Dublin en protestantisk Geistlig i en stor Forsamling et Foredrag, i hvilket han paaviste, at de protestantiske Missionsseftabers Be- retninger „om Omvendelser“ af Katholiker i Irland og Amerika for største Delen ikke vare andet end Vind og beregnede paa at lokke Penge ud af det protestantiske Publicums Lomme til Bedste for de Herrer Missionairer. Med Protestanternes Hed- ningemission er det ikke bedre bevendt. Vel gives der ca. 8000 Missionairer, Agenter, Bibeluddelere og flige „Ordets Tjenere,“ og mange Millioner Bibler og religiøse Tractater blive aarlig uddeelte; desuagtet har Protestantismen i de sidste hundrede Aar neppe vundet 100,000 Bekjendere i Asien, og mistet dem næsten Alle igjen. Missionairerne vide bedst, hvor frugtesløst deres Arbejde er, og de mere oprigtige af dem til- staae dette ogsaa. En Missionair ved Navn Genähr bekjender i det rhinske Missionsseftabs nyeste Beretninger: „Ikke, at jeg allerede kan berette om Evangeliets Seier; saa hurtigt brydes ikke den i Hedendommen opvoxede Generations Hjertes; dertil hører endnu mangt et Slag af Ordet.“ Og dog har denne Mand allerede været 13 Aar i China! Om Staden Saihong siger han: „I ni Aar har jeg boet der og kun udrettet lidet. Jeg troer neppe, at jeg vender tilbage dertil; Folk have der op-

ført sig altfor slet imod mig." Hvad der fængsler de fleste anglicanske Missionairer, Agenter og Colporteurere til „Forretningen," er den gode Betaling, som de faae i deres saak. Missionstjeneste.

Frankrig. Under de Siamesiske Gesandters Ophold i Paris vare samtlige Herrer Professorer i de orientalske Sprog forbundne, fordi de frygtede for at komme til at tale Siamesisk med disse Herrer Gesandter og saaledes sætte deres Ry for Værdom paa Spil. Værde Geistlige, der have virket som Missionairer i Bag-Indien eller ere bestemte til at virke der, tjente i Stedet for de bortrømte Professorer som Tolle imellem Gesandterne og Regjeringen.

Paris. En romersk Correspondent til Bladet Monde forfikkret med Hensyn til den saak. Merode-Gykonoske Affaire, at den af franske Blade givne Fremstilling om Sagens Forhold er bygget paa reen Opdigtelse, og at i Særdeleshed den gode Forstaaelse mellem Pius IX. og Medlemmerne af hans Regjering aldrig har været bedre, end netop i den sidste Tid.

Sardinien. Nødlidende Nonner. Piemont har i de „annecterede Lande" deels ganske ophævet Klosterne, deels indbraget deres Godser. Medlemmerne af de ophævede Klosterser erholde ikke den dem bevilgede ringe Pension. De Nonner, som endnu leve i de udplyndrede Klosterser, ere nær ved at omkomme af Sult. Turinerbladet Armonia offentliggjør to Breve fra to Nonner, som hønlige bede deres Slægtninge om lidt Understøttelse for sig og deres hungrende Medsøstre. Medens Millioner bleve og blive bortødslede til at revolutionaire Neapel og Kirkestaten, døe nu stakkels Nonner, som endnu fornødt vare velhavende og ganske opoffrede sig for det almene Vel, af Hunger i „Frihedens" Navn og til Roes for det „enige Italien"!

Neapel. Den demaskerede Løgn. Den engelske Minister Gladstone udgav for nogle Aar siden et Smædeskrift over Neapel, efter hvilket Tusinder af Ustyrbige skulle have smægtet i Fængslerne under den afbøde Kong Ferdinand II. Gladstone, hvis Skrift endnu bestandig bliver benyttet af vore sandhedskjærlige Liberale som et Repertorium for deres Smædeartikler imod „Bourbonerne", er allerede flere Gange bleven overbevist om at have sagt haandgribelige Usandheder; som hans Anklager optræder nu ogsaa en i Neapel sig opholdende anglicansk Geistlig. Af hans i John Bull i Udtog

udkomne Skrivelse meddeler Journalen Monde Følgende: „De vil forbauses ved at erfare, hvad alle de maae ubstaae, som ere mistænkte for at sympathisere med Kongen af Neapel og ønske hans Tilbagekomst. De blive forfulgte paa en Maade, som det engelske Folk ikke kan begribe, og der er her indført et Tyranniseersystem, som overstiger enhver Forestilling. . . . Da jeg kom hertil, var jeg forberedt paa at finde alle de af Hr. Gladstone i hans Brochure anførte Kjendsgjerninger sande; jeg har høvt særdeles gunstig Leilighed til min nærmere Dplysning og veed nu, at der for flere af hine Kjendsgjerninger foreligger liden eller slet ingen Grund. Blev det engelske Folk ikke saa grundigt stuffet ved Avisartikler og Telegrammer — hvilke sidste paa flere Maader blive sammensatte af piemontesiske Embedsmænd i det Diemed at bedrage vor Nation, — saa kunde det aldrig kalde det forfærdelige Anarchie og den Grusomhed, som for Tiden herster her, moralsk gode. . . . Jeg er kommen hertil som en stor Beundrer af Hr. Gladstone og Friheden. Naar jeg kommer hjem, vil jeg til enhver Tid være beredt til at opretholde den Paastand, at han dengang er bleven fuldstændig bedragen af dem, som foregav at berette ham Sandheden, og jeg vil saaledes bringe det for Publikum, som jeg selv har hørt og seet som Resultatet af den piemontesiske Invasion og Englands moralske Bistand til Gunst for Revolution og Tyveri. . . .“ — Utter ere to Biskopper, af Terramo og Salerno, blevne fængslede formedelst „reactionaire Intriger.“

— Hvorledes man behandler „Røverne“ i Kongeriget Neapel, d. e. det fordrevne Fyrstehuses troe Underfaatter, som ikke ville begaae nogen Meened, er gyseligt og Gjengjeldelsen fra de undertrykte Kongeliges Side er, om ikke til at undskyldes, saa dog begribelig. I Løbet af en Maaned bleve de sex Landsbyer Auletta, Casalboni, Pontelandolfo, Montefalcione, S. Marco og Rignano med tilfammen 22,057 Indvaanere lagte i Ask af Piemonteferne og jævnedes med Jorden.

— Geistlighedens Forfølgelse. Under 17. August tilskrives Pariser-Journalen Union Følgende fra Neapel: „Man arresterer her i hobevis Adelige, Militaire og Præster. De Sidste ere fortrinsviis udsatte for vore piemontesiske „Befrieres“ Forfølgelse. Da de ere mindre rige og mindre uafhængige end Adelen, kunde de ikke udvandre og flyde nu Fængslerne og Fæstningerne. Efter Cardinal-Erkebiskop Sforza's tvungne Afreise har man arresteret de fire første Domherrer M. M. Diarcesca, Pica, Frangillo og Buonocore. Alle fire ere førte til Castellet og indespærrede i et Slags Hestestald, hvor man

ikke tillader dem at see deres Slægtninge, hverken at feire eller høre den h. Messe. 3 Nat bleve to og halvtredsinds-
thve Præster fra Neapel og Castellamare arresterede;
samme Skjæbne forestaer flere hundrede andre; thi Regjeringen
hører paa enhver Denunciation. En Comitee af den saakaldte
„nationale Clerus“, som bestaaer af suspenderede og apostaserede
Præster, med Biskop Caputo i Spidsen, offentliggjør i et lille
Smudsblad (La Colonna di Fuoco), hvis Redacteur er en fra-
falben calabresisk Munk, ved Navn Zaccaro, Listen paa de
„pavelige og reactionaire“ Præster, denuncerer dem saaledes for
Regjeringen og Pøbelens Hab. Just i dette Dieblik hører jeg
en Larm paa Gaden; jeg seer under mit Vindue 32 Præster
og 2 Munke, to og to lænkede sammen, komme forbi i
Midten af en dobbelt Række Gensd'armer; hvorhen maa fører
dem, er endnu ubekjendt. Folket følger dem med mørk Taus-
hed. Naar dette Folk engang reiser sig, hvad mon der da
forestaaer os?”

— Efterretningerne fra Neapel lyde altid skrækkeligere; en
blot Mistanke er nok for Cialdini's Underbefalingsmænd, for
strax at gribe til Henrettelse. Den Kong Frants II. hen-
givne Sognepræst i Frasinone blev opfordret til, i Castiglione
at holde en Lortale over Victor Emmanuel; da han
vægrede sig, blev han skudt af Piemonteserne. Senere bleve
ogsaa hans Broder og syv andre Indvaanere skudte, fordi de
havde forsøgt at retfærdiggjøre Sognepræsten. Tør man efter
saadanne cannibalske Afstyheligheder undre sig, naar det neapoli-
tanske Folk opflammes af vild Hævn imod Landets Undertrykkere
og over den blodigste Gjengjeldelse? — Ifølge et i Florents
udkommende Blad sidder for Tiden ikke færre end 13,629 Nea-
politianere i Fængsel; ved standretlig Dom bleve 1841 Menne-
ster skudte paa Steedet og 7,127 skudte kun faa Timer efter
deres Paagribning. Tallet af de desuden paa anden Maade
dræbte Neapolitanere beløber sig til 10,014. Herlige og ind-
bydende Frugter af det nye italienske „Frihedstræ“!

— Forfølgelse. Den sardiniske Minister Ricasoli har
i en af sine sidste Rundskrivelser paany lovet Kirken „Frihed
og Uafhængighed“, naar den vil føie sig i hans Betingelser
og aftræde Kirkestaten til ham. Men hvad Piemonteser-
dømmet egentlig forstaaer under Cavour's Formel: „Den frie
Kirke i den frie Stat“, bliver altid mere aabenbart ved enkelte
Kjendsgjerninger. Saaledes tilskriver man Augsburg. „Allg. Ztg.“
fra Genua under 14. August: „Ifølge en fra Neapel ind-
truffen telegraphisk Efterretning bleve alle Munk- og Nonne-
kløstere ophævede, med Undtagelse af de Ordener, som be-

stæftige sig med Underviisningen, saasom Varnabiterne ic. Men Staten forbeholder sig Ret til ogsaa at føre Opshnet med disse Klosterstoler og bestemme Værebøgerne. Benedictinerne af Montecasino, af Cava og endnu nogle andre Klosters blev undtagne fra denne Bestemmelse. Tiggermunkene blive, men tør ikke mere optage Novicer, og Staten vil ogsaa anvise dem passende Boliger, naar deres Antal aftager. De dimitterede Munk og Nonner faae en Pension af 18 Ghlben maanedlig af Staten, men som aldrig bliver betalt!" — Flere Diøceser i Kongeriget Neapel, hvis Biskopper ere fordrevne, blive for Tiden bestyrede ved saakaldede „Capitular-Vicarer“, som ere bleve valgte af de piemontesjfftfindende Capitel-Medlemmer uden den h. Stols Sanction, ja tværtimod vedkommende Biskops Preteft. Det forstaaer sig af sig selv, at Victor Emanuel's Stattholder fuldkommen staaer paa disse uretmæssige Capitel-Vicarers Side. Smukke Udfigter for en fri og uafhængig Kirke."

Northamerika. Den berømte Statsmand og Senator Douglas i Chicago (Staten Illinois), vendte paa Dødsfengens tilbage i den katholske Kirkes Skjød; sammesteds converterede den 16. Juni en protestantisk Prædikant, ved Navn Ludvig Müller, og i Cincinnati en irsk Væge, førend han med Unions-tropperne gik i Krigen imod Sydstaterne. Ligeledes vendte i Cincinnati en Familie af 8 Personer, som for 11 Aar siden bleve Methodister, tilbage til den katholske Kirke. Methodisterne vilde afholde Moderen fra Conversionen, sigende, at der jo gaves saa flette Katholiker, hvorpaa Konen svarede: „Ja, havde vi ikke været saa flette Katholiker, saa vilde vi aldrig være bleve Methodister!" —

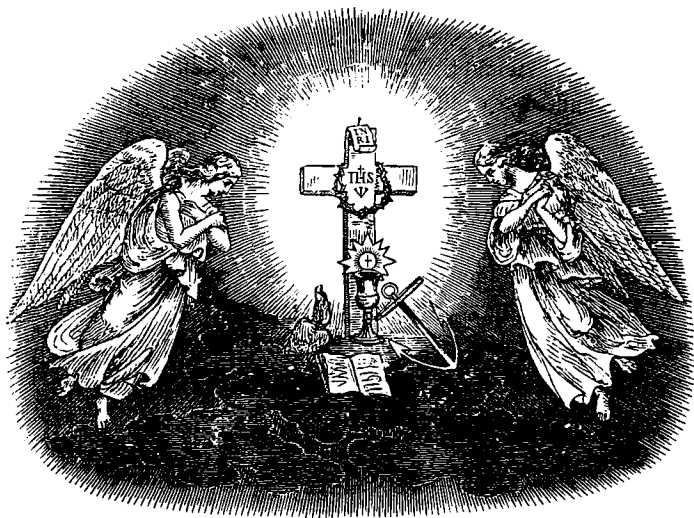
Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 22. Septbr. — 18. Søndag efter Pintsfe. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messé. — Kl. 10 Høimesse med tydfst Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.
 Søndagen d. 29. Septbr. — 19. Søndag efter Pintsfe. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messé. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt til Opnaaelse af en salig Død.

„Scandinaviske Kirketidende“ udgaar hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets hovedcommissiönair, Hr. Konsthandler C. A. Blaufenstein, store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de kat. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 S.

Kjøbenhavn.

B. Eriks Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 20.

Søndagen den 6te October.

1861.

Indhold: Den bittreste Krig. — Den katolske Kirkes Skønhed (fortsat). — Kirkelige Efterretninger: Rom. Holsteen. England. Sardinien. Frankrig.

Den bittreste Krig.

Fra 9.—12. Sept. d. A. holdt „den katolske Forening“ for Tydskland sin 13. Generalforsamling i München. I det første offentlige Møde, d. 9. Sept. Efterm. Kl. 3, meddeelte den pavelige Nuntius, Fyrst Chigi, den af omtrent 6000 Deeltagere bestaaende Forsamling en Skrivelse fra den h. Fader til denne Generalforsamling. I denne Skrivelse siger

den h. Fader iblandt Andet Følgende: „Bistnok er det Eder, elskede Sønner! og alle Medlemmer af denne Forening tilstræffelig bekendt, hvilken **bittreste Krig** Guds og Menneskehedsens Fjender have reist i disse meget sørgelige Tider imod den katholske Kirke og denne h. Stol.“ Rnyttende til disse den h. Faders Ord, holdt Dr. Mousang af Mainz en herlig, opløstende Tale, som blev optagen med almindeligt Bifald af den talrige og meget glimrende Forsamling, og som vi her aftrykke i tro Fordanskning, da vi haabe, at ogsaa vore Læsere fuldkommen dele de i samme saa smukt udtalte, ægte katholske Grundsætninger og ædle Følelser.

Høiærværdigste Herrer! Høistærede Forsamling!

Den mest ophøiede Mund paa Jorden, vor hellige Fader Pius IX., har kaldt de Angreb, for hvilke Kirken i vor Tid er udsat, den bittreste Krig, og det kan ikke falde mig ind at ville opgive denne Betegnelse. Men, mine Herrer, denne Krig og Kamp imod Kirken, saaledes som den nu bliver ført, har dog ogsaa Meget, som kan opmuntre os, ja Meget, som kan glæde os. Tidligere, da gaves der Fjender, som fremgik af Kirkens Stjød, og for Tiden er det det verdensbekjendte Parti af Sammensvorne og Meenedere, som i det Høieste endnu have Navn af Christne, men som aldeles ikke høre til os. Ogsaa af en anden Grund er Kampen nutildags glædelig, naar vi nemlig betænke, under hvilken Forkæmper vi have at kæmpe. Vi kæmpe under Pius IX., og De ville tillade mig, at jeg, om end ogsaa Deres egen Sukommelse stedse fører Dem vor hellige Faders store Handlinger for Sjælen, — De ville tillade mig, at jeg siger Noget om vort ophøiede kirkelige Overhoved.

Den første Grund til Glæde i vor tunge Tid ligger i vor h. Faders ædle Personlighed. Da Pius IX. for sexten Aar siden blev ophøiet paa Sanct Peter's Stol, da jublede den hele Jordkreds, og nu? naar det nu, saavidt Aviserne tale derom, er bleven anderledes, bærer maastee Pius IX. Skylden derfor? Har han maastee ikke opfyldt de Forhaabninger, som man havde om ham? Har han ikke holdt sit givne Ord? Har han maastee opgivet den begejstrede Hengivelse for Kirken og sit Folks Vel? Og hans hele Liv svarer: Nei! Da han blev Pave, da var hans første Tanke, at hjælpe overalt, at afhjælpe alle mislige Tilstande, hvor de end maatte findes, overalt at hylde det sande Fremstrid og at give Alt hvad der var berettiget af Nutidens Fordringer. Man glemme dog ikke: Initiativet dertil

har Pius IX. givet, og man har, som De vide, lønnet ham med den skammeligste Utaf. Han har tilladt de tidligere fra deres Fædreland Forviste at vende tilbage til Rom, til Italien, og de have, enten af Hyklerer eller af Forblindelse — Gud alene veed det — af hans hellige Haand annammet det allerhelligste Sacramente som Underpant, som Trostkaabseeb; og endnu var ikke eet Aar forløben, førend de vare enige i, at Pius IX.'s Throne maatte falde! Ved Guds naadige Forsyn vendte Pius IX. tilbage, og trods alle bittre Erfaringer var hans Hjerter endnu ligesaa mildt, endnu ligesaa godt, endnu ligesaa faderligt, slog endnu ligesaa varmt for sit Folks Vel, som om intet Slemt var bleven foretaget imod ham, som havde han virkelig kun fundet Tak og Anerkjendelse for alle sine gode Hensigter.

Seer De, mine Herrer, saaledes er vor h. Faders Personlighed! han har strax atter lindret sit Folks Lidelser, han har læget de Saar, som Revolutionen har slaaet, han har atter skabt ordnede Tilstande i Kirkestaten, han har, hvad der jo er saa vanskeligt, selv paany ordnet Finantserne: thi han vilde ikke andet end gjøre vel og selv forsjone sine Fjender ved alt det Gode, som han gjorde, og alligevel har Revolutionen anden Gang reist sig imod ham og vil ikke hvile, førend den har frarøvet ham Kirkens Arvegods og forjaget Christi Stedfortræder fra den h. Peters Grav.

Dog, mine Herrer, hvorfor minder jeg Dem om Ting, som De alle vide? Fordi man gjerne glemmer to Ting, nemlig for det Første, at alt Godt, som kan tilstræbes i Italien, er, som jeg allerede har sagt, udgaaet fra ham, kun fra ham, ene og alene fra ham; og for det Andet, fordi alt det Onde og alt Uheld med hans gode Planer ene og alene hidrører fra denne frygtelige Sammensværgelse, der ikke alene udbreder sig over Italien, men over hele Verden. (Bravo!) — Ja, mine Herrer, det er Kjendsgjerninger; hvo som overseer dem, han maa være blind ved høilys Dag, og disse Kjendsgjerninger maae altid tages i Betragtning, naar man vil dømmes om vor h. Fader Pius IX.'s Regjering. Nu vel — i saa tunge Tider, som vi opleve, ved saadanne Angreb, som ere saa talrige og frygtelige, o! hvad er det dog for en Glæde og opløftende Følelse, at have en Mand i Spidsen, som er saa ædel, saa stor, som har et saa rigt og vidt Hjerter for alt Godt, som vor h. Fader Pius IX. (Bravo!) Og naar Krigen er bitter, for os er det sødt at kæmpe og lide under og med vor h. Fader Pius IX.

Men det er kun een Side, kun een Grund, hvorfor vi maae være ved godt Mod og glæde os; hvad der fremdeles kan glæde os, er det vidunderlige Mod, hvormed vor h. Fader møder alle Angreb imod Kirken, dens Ret og Besiddelse. Mine

Herrer! Pius IX., saaledes som man skildrer ham og som han virkelig er, er ikke en Mand af en ubielig Charakter; nei, han er blid, han er god, han er mild, og naar han nu alligevel saa rolig og saa fast og urokkelig modtaaer alle Voldsomheder, som man udøver imod ham, alle hykleriske Bæv og Intriger, hvormed man omspinder ham, alle skuffende Løfter og slet dulgte Trudfler af nogle af hans kronede Sønner, saa ligger dette ingenlunde i hans Naturel; thi hans Natur er som sagt mild, blid og eftergivende. Ligesaalidt beroer hans Fasthed paa hans jordiske Magts Størrelse; thi den er lille nok, og vi have jo seet, da han samlede en lille Magt, en lille Hærstare, i det Høieste stor nok, for at opretholde Roligheden i sit eget Land og beskytte det imod Ophidselserne udenfra, — da vare den italienske Revolution og dens kronede Protector snart enige i, at denne lille Magt maatte tilintetgjøres trods Folket og smigrende Løfter, og nu er det et Aar siden at Heltene ved Castelfidardo have blødt og hengivet deres Liv for den hellige Sag, som ogsaa begejstrer os. (Bravo.)

Altsaa ikke hans Naturel og ikke hans politiske Magt er det, som gjør Pius IX. saa stærk og saa modig, men det er Troens og Samvittighedens Magt. Men Samvittighedens Magt synes Verdens Sammenbørne ikke at kende. Kløge, som de ere, kende de alle Arter af Mennesker og deres Videnskabers Magt; o! de vide, hvorledes man behandler Menneskene, hvorledes man skrænker dem, hvorledes man vinder dem ved Smigreri, omspinder dem ved Intriger og saaledes endelig fører dem derhen, hvorhen man vil føre dem. Men hvad Samvittigheden formaaer, det have disse Mennesker ikke vidst, og derfor er al deres List og al deres Klogskab hidindtil strandet paa den h. Faders Samvittighed. O, lad dem komme og give ham smukke Ord, lad dem komme og love ham Millioner, lad dem forsøge paa hvilken som helst Maade at løse „det romerske Spørgsmaal“, som de kalde det, — mod en Klippe strander Alt, nemlig mod vor h. Faders Samvittighed og Samvittighedsfuldhed. „Jeg tør ikke,“ har den h. Fader sagt, „jeg tør ikke; thi dette Land, som jeg regjerer, denne Krone, som jeg bærer, den er ikke min, den tilhører den hellige katolske Kirke; det guddommelige Forsyn har sat den paa mine Forfædres Hoved og jeg har aflagt min Sed paa, at jeg intet vil opoffre af alle de Rettigheder, som Gud har overantvordet Kirken og Paven,“ og det er Aarsagen, hvorfor det romerske Spørgsmaal aldrig, aldrig vil blive løst anderledes, end at Pius IX. eller hans Efterfølger forbliver Konge af Rom. (Bravo.) — Ja, mine Herrer, i denne Standhaftighed er vor Pius IX. stor og herlig. Betragter Europas Stormagter og vor h. Fader Pius IX.! (Bravo.) Nogle af dem ere i aabent

Forbund med hans Fjender, omendsfjøndt de hylle Venstab (Bravo), andre bifalde det eller intrigere og revoltere paa deres egen Viis; og den, som gjerne vilde hjælpe ham og, jeg haaber, engang ogsaa vil hjælpe, den er i det Mindste for Dieblicket lammet ved den forferdelig uretfærdige italienske Krig. (Bravo.)

Men den Stormagt, som frelser Europa fra, at det ikke ganske og aldeles gaaer til Grunde i denne Løgnens og Retsløshedens Syndflod, det er vor h. Faders Samvittighed. Ja, der er noget Stort ved en katholsk Samvittighed og, mine Herrer, den samme Samvittighed, som lever i Pius IX., den maa ogsaa slaae i vort Bryjt; vi ere Lemmer paa Kirkens Legeme, Paven er kun vort Hoved, og altsaa derfor under en saa stærk, ved sin Samvittighed stærk Forkæmper, er det en Glæde for os at gaae med i Kampen.

Tillader mig endnu at berøre et andet Punkt, som ligeledes maa glæde os og kan opmuntre os, nemlig den hele Christenheds Deeltagelse i vor hellige Faders Lidelser og Kamp. Folk og Præster, Troende og Biskopper i hele Verden ere aldeles enige deri. Biskopperne opløste deres apostoliske Stemme og tale og virke for Kirkens og Rettens hellige Sag, og det fattige Folk, det giver sin fattige Hvid, for at den hellige Fader ikke skal blive afhængig af forræderiske Stormagters Penge. (Bravo.) O, mine Herrer, der er noget Nørende ved at vi have en Pave, som nu allerede har begyndt at leve af Almisser! (Bravo.) Vi troe paa en Frelser, i Hvis Navn alle Ruæe bøje sig, og dog er Han født i en Stald og har levet af Almisser, og vi have nu en Christi Stedfortræder, som ligner Ham meget, thi Kirkens Fjender have bragt ham dertil, at han har udraabt: „Af Jordens Store modtager jeg intet, men naar mine Børn ville skjenke mig Almisser, saa modtager jeg dem med Taknemmelighed.“ (Stormende Bifald.) Og, mine Herrer, om vi ogsaa maatte lide, om vi maatte savne, om vi maatte bringe Offer, som Gud hidindtil endnu ikke har forlangt af os, — under en saadan Forkæmper, under Pius IX., som selv er bleven et Offer for Ondskaben, under en saadan Forkæmper liber man gjerne. Men hvad der skeer her i Tyskland, det skeer ligeledes i hele Verden, og det ikke blot hos os Katholiker, men selv de Anderledestroende, de ere grebne af den h. Faders Ophoiethed og glæde sig ved ogsaa at kunne hjælpe ham, den Guds Mand, ved Bøn og Almisse saavidt som Forholdene tillade det. (Bravo.) O, mine Herrer! hvor smukt vilde det ikke være, naar Pius IX.'s Nød og den Rjærlighed, som vækkes ved Nøden, blev Midlet til at de afskiltte Brødre atter bleve Et med os! (Bravo.) Man behøver kun at kjende lidet til Pius IX.'s Hjerter, for at vide, hvor gjerne han vilde bortgive Alt og blive fattig som den Allerrfattigste,

naar han kunde gjenforene de adskillte Lemmer med Guds Kirkes hellige Legeme, og det haaber jeg, mine Herrer, vil være Lønuen for alle de Lidelser, som nu blive lidte, som nu blive lidte af Pius IX. saa rene, saa store, saa uskyldigt, aldeles Frelseren liig.

Undskylder, mine Herrer, naar jeg overstrider Tiden noget og opholder Dem endnu nogle Dieblit. I alle Woiser staaer skrevet, at Paven og hans Sag og vor Sag snart vil gaae til Grunde, at vi snart maae ligge under. Men nei, nei, den gaaer ikke til Grunde! (Bravo.) Hvad for det Første den h. Faders Primat angaaer, saa er der ingen Tvivl, og dersom Gud tillod, at Pius eller hans Efterfølger for en kort Tid blev forjagen fra Rom, — ogsaa Pius, naar han gaaer og betler, vedbliver ligesuldt at være den hellige Fader, Guds Stedfortræder, hvis Mund forkynder den useilbare Sandhed og hvis Haand velsigner hele Jordkredsen. Nei, vor katholske Sag og, hvad der er det Samme, Pavens Sag gaaer ikke til Grunde ved Lidelser og Kamp, ved Forhaanelser og Forfølgelser. Eller troe De maaskee, da den h. Paulus skrev under sine Forfølgelser: „vi ere blevne et Skuespil for Engle og Menneker,“ at hans Sag dengang var gaaet til Grunde? Eller troe De maaskee, da den h. Ignatius i Colosseum i Rom befandt sig iblandt Løverne, at den Sag, for hvilken han leede og stred, dengang var gaaet til Grunde? Eller troe De maaskee, da Martyrerne blødede og døde, at deres hellige Sag dengang var gaaet til Grunde? Nei, i Blod, i Forfølgelse, i Lidelse, deri ligger jo netop vor Seier, og derfor, mine Herrer, er Krigen vel bitter, men jeg maa sige Dem, at mit Haab er stort, jeg haaber meget, meget for Kirkens Sag; thi det er jo aabenbart, at Mange iblandt dem, som hedde katholske, og Mange iblandt dem, som endnu ikke bære dette Navn, at de, naar de komme til at see Kirkens Storhed i dens Lidelse, Kirkens Herlighed i dens Seier, ville da føle sig tiltrukne af denne hellige Moder, og at de da blive Kirkens troe og nidkjære Børn. Hvad have da Angrebene hidintil skadet? Ere vi ikke blevne meget bedre, ere vi ikke blevne langt troere Sønner for den h. Fader og Kirken, siden han lider? (Bravo.) Og derfor vil Gud styre det saaledes som Han altid har styret det: Pavernes Lidelser vare til enhver Tid de store Epocher, hvor Kirken gjorde sine Fremskridt. (Bravo.) Da Pave Gregor VII. døde i Forviisningen i Salerno, da var Kirkens Frihed erobret.

Ogsaa for Verden, ogsaa for Rettens Sag haaber jeg meget af den h. Faders Kamp og Lidelse. Intet er bleven rystet og rokket saa meget i vore Dage som Retten. Hos Tyrster og Nationer er Retsbevidstheden forsvunden paa en

frøgtelig Maade. Hvad skal der blive af Verden? Men een Klippe staaer endnu, Petri Klippe, eller, for at nævne Personen, den hellige Fader, han repræsenterer nu Ketten, ikke blot for Kirken, men ogsaa for Kronerne, for Nationerne, for hele Verden. (Bravo.) Og naar de Storme, som nu rase, ere forbi, naar Syndflodens Bølge, som nu bedække Verden, ere afløbne, da vil Pius IX. eller hans velsignede Minde endnu staae i alle Nationers taknemmelige Erindring og glimre ligesom Regnbuen, da Noah efter Syndfloden traadte ud af Arken.

Og endnu Gæt; jeg haaber ogsaa meget for vort tydske Fædreland. Mine Herrer, i Kampen imod den h. Faders Fjender, i den italienske Krig, der er ogsaa flydt tydskt Blod for Rettens Sag, og den, som er de tydske Keiseres Efterfølger, har dengang udgivet et Manifest, hvori der ikke var nogen Løgn (Bravo); og idag glæde vi os atter over Grev Rechberg's herlige Skrivelse, som han nylig har udfærdiget angaaende det romerske Spørgsmaal. Hvad deri siges, er sandt, ærligt; det vil erhverve vort Fædreland Guds Velsignelse. Hidindtil har heller ikke endnu nogen tydsk Fyrste anerkjendt dette Løgnkongerige af Italien, og jeg haaber til Gud, at vort tydske Navn vil blive bevaret for den Skændsel, at ogsaa kun een af dets Fyrster vilde hengive sig til den Løgn, at han hilser den kirkeøverste Sardinierkonge som Konge af Rom. (Stormende Bravo.) Ak, mine Herrer, vi Tydskere ere svage, vi ere adspalttede; vi ere afmægtige, vi ere blevne en Spot for Nationerne, men naar vi elske Sandheden, naar Fyrster og Folk tjene Sandheden: Gud er en Sandhedens Gud og Djævelen er Løgnens Herre, og Gud vil velsigne Sandheden og Han vil velsigne Tydskland, naar det bliver Sandheden tro og vidner om den. Derfor, mine Herrer, ville vi flokke os endnu inderligere, endnu hjerteligere, endnu trofastere om vor hæderkronede Pius IX., og naar han lider, ville vi lide med, og naar han strider, ville vi stride med; vi ere jo ikke bedre end vore Brødre, som have hengivet deres Liv ved Castelfidardo. Derfor, mine Herrer, Troskab og Kjærlighed, og om det gjælder, Liv og Blod for vor hellige Fader Pius IX.! (Bebholdende Bravo.)

Den katholicke Kirkes Stjånhed.

(Fortsat.)

Simon. Saadanne Begravelser i Kirkens Indre finde vel sjelden Sted nu?

Pr. Dermed forholder det sig saaledes. De gamle Romere pleiede at foretage deres Begravelser udenfor Stæderne ved Landeveiene; i selve Stæderne taalte de ingen Begravelsessteder. I Forsølgelsens Tider maatte derfor ogsaa de Christne begrave deres Martyrer og andre Døde udenfor Stæderne. De Steder, som de Christne fortrinsviis benyttede hertil, vare vidtløftige underjordiske Hvelvinger, som vare inddeelte i ordentlige Gange, ligesom en By er inddeelt i Gader, hvor man paa begge Sider saae Gravene med Indskrifterne. Disse Hvelvinger bestode ofte af tre Stokværk, af hvilke der i ethvert vare lange krydsløbende Gange med Grave og Gravskrifter paa begge Sider. Paa en vis Plads i disse lange og med forskjellige Gange paa tværs gjennemskaarne Hvelvinger, var et stort bredt Rum, omtrent som et Torv i en Stad. Her forsamlede de gamle Christne sig under Forsølgelsen og holdt deres Gudstjeneste ved de h. Martyrs Grave. Man kaldte disse Hvelvinger Katakomber, men ogsaa Cømeterier eller Dormitorier, der betyder saameget som Sove- eller Hvilesteder, fordi de Christne betragtede de Retfærdiges legemlige Død som en kort Søvn og Hvile indtil den almindelige Opstandelsesdag. Ikke alene omkring Staden Rom, men ogsaa i andre store Stæder havde de Christne saadanne Hvelvinger til Begravelsessteder; dog stete det ogsaa mangen Gang, at fromme Christne om Natten hemmelig bortførte en h. Martyrs Liig fra Rettestedet og jordebe det i deres egen Bolig.

Efter Keiser Constantin den Stores Tider, da man begyndte at bygge offentlige christelige Kirker, bleve de h. Apostles og Martyrs Legemer optagne af deres Grave og bragte til de nybyggede Kirker. De dengang levende Christne ønskede, efter deres Død at blive jordebe saa nær som muligt ved Mar-

tyrernes Grave; de ansaae det for en Ære, selv efter deres Død at hvile i Nærheden af hine heltemodige Betjendere af Evangeliet, og vilde tillige hvile i Nærheden af dem, som formedelt deres mange christelige Dyder vare blevne dem saa fjære; ligeledes vilde de ved denne deres Legemers nære Forbindelse med Blodvidnernes hellige Reliquier udtrykke det Ønske, at disse maatte gaae i Forbøn for deres Sjæle. Hertil kom ogsaa endnu det andet Ønske, at de Christnes Liig ikke maatte blive blandede med Hedningernes. Allerede den gamle Kirkesribent Tertullian*) sagde: „Turde man end tillade at leve sammen med Hedningerne, saa tør man dog i Døden ikke ville have Samfund med dem.“ — Man begyndte derfor lidt efter lidt, ikke mere at begrave udenfor Staden, men nær ved Kirkerne, eller i selve Kirkerne. Hensyn til de Levendes Sundhed gjorde senere den Lov nødvendig, at i det Mindste de hyppige Begravelser i Kirkens Indre skulde ophøre; kun Keiserens og andre Regenters, Biskoppernes og ofte ogsaa Præsternes Liig bleve bisatte i Kirken. Undtagelsesviis lod man det ogsaa skee med almindelige Troende, naar de havde gjort sig særdeles fortjente ved deres Dyder eller Velgjerninger imod Kirken. Men selv deri maatte der siden skee store Indskrænkninger, fordi Sammenhobningen af Eigene ellers vilde have været ubehagelig for de Levende og skadelig for deres Sundhed. De øvrige Troende bleve derfor dog ikke berøvede den Trøst, at ligge begravede nær ved Helligdommen, eftersom jo disse Begravelsessteder netop vare anlagte umiddelbart omkring Kirken, hvorfor de ogsaa kaldes Kirkegaard, ligesom Forgaard til Kirken.

Thom. Af samme Grund har man jo i nyere Tid ogsaa fjernet Begravelsesstederne fra Kirkens Omgivelser og forflyttet dem til udenfor Stæderne og Landsbyerne; hvilket man vist meget maa billige.

Pr. Den katholske Kirkes geistlige Forstandere have aldrig ophørt med, ogsaa at drage Omfarg for de Troendes

*) Lib. de idol. cap. 14.

legemlige Velsærd, og mere end een Kirkeforsamling har søgt at indskrænke de Dødes Sammenhobning i det Indre og i Nærheden af Kirkerne. Havde man ved mange Kirkegaardes Forslyttelse netop denne velgjørende Omfarg for de Levende for Die, saa var det visseelig meget roesværdigt; men saare ofte tjente denne Omhu kun til Paastud for et andet, ikke saa roesværdigt Siemed, som man derved vilde opnaae; man vilde nemlig ved at fjerne Gravene ogsaa fjerne Erindringen om Døden, en Erindring, som trods sin store Nytte for det Christelige fromme Liv alligevel er høist uvelkommen for mange Mennesker. Naar vi ved at gaae i Kirke hvergang maae gaae forbi vore Forfædres Grave, saa er det os hvergang en gavnlig Erindring om deres Dyder og en Opfordring til, ved deres Efterligning at vise os som deres værdige Efterkommere. Vandringen imellem Gravene frembringer en høitidelig og alvorlig Stemning og gjør os særdeles stikkede til at forrette vor Bøn i Kirken med tilbørlig inderlig og hjertelig Andagt. Ligeledes føle vi os ogsaa desto mere opfordrede til at bede for de Afdøde, naar vi ved Indtrædelsen i Kirken have vandret derhen over deres Grave og midt imellem deres Ligstene. Endelig er Gravstedernes Nærhed os ogsaa en bestandig Erindring om vor egen Død, og denne Erindring kan ikke vækkes for ofte, for at affrække os fra Synden, opmuntre til flittig Øvelse af alt Godt og opfylde os med Foragt for alle jordiske Goder, ifølge den evige Viisdoms Ord: „Thukom, o Menneske, dine sidste Ting, og du vil i al Ewighed ikke synde!“ Erindringen om Døden og hvad der umiddelbart følger efter samme, skal overhovedet fornøye sig i os ved Begravelser, saavel som naar vi ellers besøge Kirkegaarden. Selv de Bønner, som vi efter den katholste Kirkes Anordning forrette for de Afdøde, ere saaledes beskafne, at de tillige indeholde en Paamindelse for os Levende om Døden og den paafølgende Dom; I maae kun tænke paa den gribende Psalme Dies iræ, som bliver affjungen ved Sjælemesserne.

Flere af de Tilstedeværende bade Præsten om, dog ogsaa engang at meddele dem denne Psalme, og han var i Stand til

strax at opfylde deres Bøn, da han kunde udenad følgende
Oversættelse af den:

Bredens Dag! for dig jeg gruer,
David og Sybilla*) truer:
Da gaa'r Verden op i Luer!
Naar dens Livsdag brat er omme,
Skal forkyndes Retfærd's Domme,
Hvilke Rædsler overkomme!
Stingre skal Basunens Toner,
Vække op fra Dødens Zoner,
Samle Alle, hvor Gud throner.
Døden og Naturen strækkes,
Naar al Stabningen oppækkes;
Intet kan for Dommen dækkes!
Livets Bog bli'r grant oplagen,
Med Samvittighedens Nagen
Alting kommer da for Dagen.
Dommeren paa Thronen stiger,
Verdens Skjul og Falskhed viger,
Kun Anklageren ei sviger.
Har jeg Arme Haab tilbage?
Til hvis Stjærm min Tilflugt tage,
Naar Retfærdige forsage?
Du, som saliggjør af Naade,
Fri mig fra den evig' Waade,
Lad Barmhertigheden raade!
Christ! erindre, Du er vorden
Sone-Offret her paa Jorden;
Spar mig for Din Brede's Torden!
For min Frelse blev Du saaret,
Har paa Korset mig udkaaret,
Ei forgyves mig gjenbaaret!
Streng Dommer, lad Dig vinde,
Lad Forbarmelse mig finde.
Straf med Retfærd ingenfinde!
See, jeg angret al min Brøde —
Kinderne af Bludsæl gløde —
Lad, o Herre! mig ei bøde.

*) Draftet i de Sybilliniske Bøger, som tilsligemed den kongel. Prophet David be-
holder Dommerdagen.

Du Maria*) har tilgivet,
 Paradiis en Rover givet,
 Selv mit Haab Du har oplivet.
 Mine Bønner Du annamme,
 Hør uværdig mig fremstamme:
 Frels mig fra den evig' Flamme!
 Buffene Du slaar med Brede,
 Mig blandt Gaarene lad træde,
 Ved Din Høire Du mig stede!
 Naar Forbandelse skal falde
 Over de Forfudte alle,
 Til Betsignede mig kalde!
 See, o Gud, i mit Glende
 Hjertet knust til Dig sig vende,
 Hjelp Du mig til salig Ende!
 Taarers Dag! for dig jeg gruer,
 Da staar frem op dine Luer
 Synd'ren for sin Dommer vred;
 Herre, stjent ham Naade, Fred!
 Jesu, milde Frelser god!
 Giv dem Alle evig No! Amen**).

Simon. Denne Psalme egner sig i Sandhed til at minde os selv om vor egen Død og tilkommende Dom.

Flere bekræftede det, og meente, at den, som kunde forblive kold og ligegyldig derved, dog maatte være meget føleløs.
 (Fortsattes.)

Sirkelige Efterretninger.

Rom. En telegraphisk Depeche fra Rom af 8de Septbr. beretter atter om en usædvanlig begeistret Oration, som paa denne Dag er bleven den hellige Fader tildeel. Paa Maria's

*) Magdalena.

***) Overst af Sr. Pastor Solfeldt Soven, katolsk Missionair i Bergen i Norge.

Fødsels Festsdag begav Pius IX. sig, efter ældgammel Skik og Brug, til Kirken S. Maria del Popolo. En uhyre Folkmængde ledsagede ham; Tusinder af Faner og Lommetørklæder bleve svingede og utallige Evviva's gjenløde. Da Paven begav sig tilbage fra Kirken, bleve disse Beviser paa det romerske Folks Ærefrygt og Kjærlighed for sin Souverain endnu stærkere og varmere.

— I Paladset Farnese er der i nogen Tid bleven uddeelt Almisser i Kong Frants II's Navn. Denne Omstændighed gav den revolutionaire Presse Anledning til at tale om „Bestikkelser“ og Pengeuddelinger, hvorved den fordrevne Konge af Neapel vilde fremkøstle og befordre „Reactionen“ i Neapel. Vi kunne om disse Almisser give en Oplysning, som kun maa tjene til største Ære for Kong Frants II. Det forholder sig nemlig dermed saaledes: Ferdinand II., Kongens Fader, har nemlig fastsat i sit Testamente, at den tolvte Deel af hans Privatformue, som han efterlod til sine naturlige Arvinger, skulde anvendes til en Stiftelse for Kongeriget Neapels Fattige. Nu er der ved Delingen af hans Formue bleven fastsat en aarlig Rente af 7000 Ducater i Statsobligationer til bemeldte Siemed. Frants II., som ved ulykkelige Tider selv er bleven en Fattig i Sammenligning med hans tidligere Stilling, vil ikkedestomindre, at denne hans Faders Villie bliver nøiagtig fuldbjrdet. Da saa mange Neapolitanere ere flygtede til Rom, har Kongen henvendt sig til den h. Fader med den Bøn, at Hs. Hellighed vil tillade, at hiin Sum maa anvendes for de fordrevne og forviste Neapolitanere i Rom. Den h. Fader har bifaldet dette og nedsat en Commission af tre Geistlige, som skal uddele nævnte Sum paa en hensigtsmæssig og samvittighedsfuld Maade. Det er disse Penge, som man uddeler i Paladset Farnese og hvorover de revolutionaire Blade opløste et saadant Skrig.

Holsteen. Hvor er Intolerance? „Nord. Kirchenbl.“ skriver: „Hvad Holsteen præsterer af Intolerance, er meget stærkt; men man behager at tie derom som om en ubehagelig Sag. Det er vistelig mærkeligt, hvorledes dette saa „frisindede Folk“ kan lade sig føre i Ledebaand af saa Mænd, saa at det negter Andre, hvad det efterstræber for sig selv. Det er nemlig bekjendt, at Holsteens Intolerance og Kæmpen imod de for Katholikerne gunstige Love, ikke udgaaer fra Befolkningen, men fra de fanatiske lutherske Prædikanter og deres Tilhæng, som i Interesse for Rone og Børn ere afgjorte Fjender af al sand Frihed. Den egentlige Befolkning veed derimod tildeels neppe, hvilke illiberale Love der endnu blive bragte i

Anvendelse imod dens Medborgere, og den vilde ikke lægge den kattholfske Kirke nogen Hindring i Veien. — Som et nyt Beviis for denne holsteenske Prædikanter-Tolerance i det 19de Aarhundrede, ville vi anføre følgende nyeste Begivenhed. Den 6te Aug. d. A. reiste den tredie Geistlige fra Hamborg til Bramstedt, for der at døbe et Barn af et blandet Ægtekab. Dette strider rigtignok imod de humane Love i det forjættede Land Holsteen, der som en mørk Stribe er kilet ind imellem tydskt og dansk Frihed; men man skulde troe, at der her- eller derfra dog endelig var trængt saa megen Tolerance ind, at selv en Pastor kunde „ignorere“ Overtredelsen af en saadan mere end tyrkisk Lov, da han oven i Kjøbet maa vide, at Katholiken forpligtes dertil af sin Samvittighed. Derfor vilde selv de ægyptiske Jordemødre ikke tjene som Angiverster, fordi de ansaae Statens Lov for at være altfor barbarisk. Heller ikke kan den lutherste Pastor anføre sin Pligt imod Staten til sin Undskyldning; thi affect fra, at Statens Vel sandelig ikke trues ved et Barns Daab ved en kattholfsk Geistlig, blive saadanne Angiverier kun i høi Grad ubehagelige for selve den danske Regjering, da denne jo som bekjendt ogsaa søger og ønsker at indføre Religionsfriheden i Holsteen. Den omtalte Pastor, der ved den kattholfske Daab følte sig krænket og angreben i sin ømme religiøse Bevidsthed, notificerede personlig den kattholfske Fader, at „Landslovene“ vare bleve krænkede og at han vilde angive den kattholfske Geistlige for at have overtraadt sin Embedspligt! Ligeledes bemærkede den ærværdige Herre, at det var et „Boveslykke“ for en kattholfsk Præst at gaae til et evangelisk Land for at døbe der. Det Første er desværre sandt. Selv om begge Forældre ere kattholfske, tør en kattholfsk Geistlig ikke foretage Daaben i deres Hjem. Det Andet maa nu afventes, og vi skulle da i sin Tid meddele hele Anklagen tilligemed de mulig stedsfundne Forhør. Hvad forresten „Boveslykket“ angaaer, saa gaaer Faren ingenlunde ud fra Befolkningen. Selv om Hr. Pastoren var udrustet med Fribreve, til som en anden Saulus at smyge imod Katholikerne, saa vilde han neppe finde Medhold hos de fredelstende Beboere, naar han vilde gjøre en kattholfsk Geistlig, som ikke har skyet en lang Vei for at opfylde en Pligt, til Martyr. I det Mindste paastaar den Geistlige, som denne Gang har paataget sig „Boveslykket“, slet ikke at have mærket nogen Fare, men derimod en venlig Imødekønnen, omendstjøndt han intetsteds forsøgte at skjule sin Stand som kattholfsk Præst. Iøvrigt troe vi ogsaa, at Evangeliet er bekjendt i et „evangelisk Land“, og at dette lærer at lide Martyrdommen, men ikke at berede den for Andre. Men dette Evangelium, saaledes som nogle lutherste Zeloter forstaae det, er af en sælsom og meget delicat Natur.

Det vil bevares saa „veent“, at det ikke engang tør formørkes ved Skyggen af et katholsk Kirketaarn! Kirken i Altona tør nemlig, ligesom alle katholske Kirker i Holsteen, ikke have noget Taarn formedelst det „evangeliske Lands“ Tolerance. Hvor smukt tager det frie Italien sig ud ved Siden af et saadant Holsteen! Der, i Neapel nemlig, bygge netop nogle hundrede tydske og franske Protestanter en Kirke under den piemontesiske Friheds Beskyttelse. Katholikernes Modstandere ere nu engang saa ivrige, naar det gjælder om at gjøre udbortes Stads, og navnlig at opføre store Bygninger, der da som bekjendt for det Meste staae tomme. — Nu høre man de tolerante Yttringer, i hvilke Comiteen i Neapel offentliggjør et Dpraab til Vidrag i tydske Blade: „Bisfelig“, saaledes hedder det iblandt Andet, „bidrager Enhver gjerne sin Stjerv til at see den første Straale af aandeligt Lys at opgaae i dette af Mørke og Dvertro omtaaede og af Naturen saa rigt begavede Land i Form af en evangelisk Kirke.“ Arme, mørke Italien, altsaa en første Lysstraale gaaer endelig op for dig i en evangelisk Kirke! Seg gratulerer! — Lys, lykkelige Holsteen, straalende i Glandsen af det fulde evangeliske Lys! et katholsk Kirketaarn kan du ikke taale, det vilde jo fordunkle din Glands eller maaskee endog true dit rene og grundig rensede Evangelium!

England. I Irland er Dronningen af England bleven glimrende modtagen paa sin Besøgsreise. I Killarney er hun stegen af hos Lord Castlerose, en katholsk Pair. Den katholske Biskop var iblandt de Indbudne. Han blev foreslået for Dronningen. I Arhundreder har man ikke havt Exempel paa, at en Prælat af den katholske Kirke er bleven foreslået for en evangelisk Souverain.

Sardinien. Moralsk Drenfigen for Hr. Ricasoli. Ricasoli's stammelige Rundskrivelse af 24. Aug., denne, efter vore characterløse Aviser, „saa klare og ugjendrivelige Fremstilling af de sande Tilstande i Neapel“, staaer nu brændemærket som infam og nederdrægtig „Bagvaskelse“. Som bekjendt paastod Ricasoli i sin Uforskammethed, at det romerske Hof begunstigede Opstanden i Neapel; men en saadan Bøgn fandt selv Napoleon for stærk, og Constitutionnel, som nylig havde stødt lystigt i Vasunen, blev tvungen til den Tilstaaelse, at det pavelige Hof var uskyldigt i den offentlige Uret, som Ricasoli havde lagt det til Last. Derpaa erklærede den officielle romerske Giornale de Steder i Ricasoli's Rundskrivelse, som angik Rom, for ligefremme Bagvaskelser og beraabte sig paa de fremmede Magters Gesandters Vidnesbyrd. Nu skriver Patrie, et halvofficielt Blad, Følgende:

„Da den romerske Regjering har protesteret imod de i Ricafoli's Kundskrivelse gjorte Paastande og derhos beraaber sig paa de Magter, som have Gesandter ved det romerske Hof, saa ere vi bemyndigede til den Erklæring, at disse Magter uden Undtagelse have anerkjendt Sandheden af den romerske Regjerings Paastande. Det herom først adspurgte Frankrig har paa loyal Maade udtalt sin Mening.“ Saaledes staaer da Ricafoli for alle ærlige Folk som en Bagvasker; dog synes dette „moraliske Drenfigen“ ikke at have gjort stort Indtryk paa ham, thi han forsikkrer endnu mere højrøstet end nogensinde, at Victor Emmanuel inden to Maaneder vil holde sit Indtog i Rom. Vi vil se!

Frankrig. Keiser Napoleon skal — saaledes tilskriver man „Kreuzzeitung“ fra Paris — for fuld Alvor hengive sig til det Haab, at det vil lykkes hans nye Gesandt i Rom, Lavalette, at bevæge den h. Fader til en Compromis. Vi begribe det, det gaaer Magthaverne som de øvrige Dødelige: hvor de ikke see nogen Udvei, trøste de sig med Illusioner; og Intet er naturliggere, end at Napoleon bærer tilbage for Balget imellem at bryde med Revolutionen eller med hele den katolske Verden. Derfor vilde det vistnok være meget ønskeligt, om Pius IX. lod sig affinde og tillod Franskmændene at forlade Rom, uden at „Kirkens ældste Søn“ udsatte sig for den Vebreidelse, at han havde givet Kirkens Hoved til Priis for Revolutionen og tvunget ham til at udbandre. Men det er netop kun en Illusion, og hiint Balg maa alligevel gjøres tidlig eller sildig.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 6. Octbr. — 20. Søndag efter Pintsfe. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messie. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.
- NB. I dag finder den sidste Dvartals=Indsamling af „Peterspengen“ Sted; til den Ende er der i Kirken under Orgelet opstillet en Bøsse med Paaskrift: „Peter spenge“, i hvilken ogsaa Medlemmerne af Sanct Michaëls=Broderskabet kunne nedlægge deres Dvartals=Contingent, saafremt de endnu ikke skulde have ydet det.
- Søndagen d. 13. Octbr. — 21. Søndag efter Pintsfe. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messie. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsing.

„Standinavisk Kirkevidende“ udgaaer hver anden Søndag — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Sr. Kjøbmander C. N. Blaufenster, store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglaaber; i de danske Stater paa de kgl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Dvartalet, enkelte Nummere à 8 p.

Kjøbenhavn.

S. Trier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for Katholiske Christne.

9de Aargang.

Nr. 21. Søndagen den 20de October. 1861.

Indhold: Napoleon I. om Jesu Christi Guddom. — Brevskrift til Napoleon III. — Kirkelige Efterretninger: Sverrig. Breslau. Frankrig. Schweiz. Italien. Sardinien. Neapel. Tyrkiet. Afrika.

Napoleon I. om Jesu Christi Guddom.

(Efter de i 1841 offentliggjorte Meddelelser af General Montholon, som tilligemed General Bertrand tog Deel i Samtalen med Napoleon om denne Gjenstand.)

„Det er sandt, at Christus forelægger vor Tro en Række af Hemmeligheder. Med Myndighed byder Han at troe dem, og Han giver ingen andre Grunde derfor, end hiint Frygt indgydende Ord: Jeg er Gud!“

„Vilføelig udfordres der Tro for denne Artikels Vedkommende, hvorfra netop alle øvrige afledes. Men er Christi guddommelige Charakter engang indrømmet, saa viser Christendommens Lærdomme sig for os med Algebraens Bestemthed og Klarhed: en fuldenbt Videnskabs Eenhed og Sammenhæng maa man beundre i dem.“

„Støttet paa Bibelen giver den christelige Lære den bedste Forklaring om Verdens Traditioner; den behøver dem, og alle de øvrige Dogmer referere sig nøie til dem, ligesom de støbte Ringe af een og samme Kjebe. Christi Liv er fra Begyndelsen indtil Enden et aldeles hemmelighedsfuldt Væv; det indrømmer jeg. Men denne Hemmelighed svarer igjen fuldkommen til Banstueligheder, som findes i Alles og hver Enkelt Liv. Forkaster man den, saa er den hele Verden en Gaade; antager man den, saa har man en beundringsværdig Løsning af Menneskets Historie.“

„Christendommen har en ubereguelig Fordeel fremfor alle Philosophier og alle Religioner; de Christne skuffe sig ikke angaaende Tingenes sande Natur. Man kan hverken forekaste dem Idealernes Spidsfindighed eller Markstrigeri, som troede at kunne løse de theologiske Spørgsmaals store Gaade ved tomme Afhandlinger over disse ophøjede Gjenstande — Daarer, hvis Uforstand ligner et Barns, der vil berøre Himmelen med Haanden eller ønsker Maanen til at lege med!“

„Christendommen siger ligefrem: Ingen har seet Gud, uden Den, Som er af Gud. Gud har aabenbaret hvad Han er. Hans Aabenbaring er en Hemmelighed, som hverken Fornuften eller Forstanden kan begribe. Men da Gud har talt, maa man troe; det er dog meget fornuftigt!“

„Evangeliets besidder en hemmelig Kraft, en Virksomhed, en Varme, som griber Forstanden og tiltrækker Hjertet. Naar man betragter det nærmere, saa føler man noget Vignende, som naar man betragter Himmelen. Evangeliet er ingen Bog; det er et levende Væsen, med en Virksomhed og Magt, som river Alt med sig bort hvad der modsætter sig dets Udbredelse. See, der ligger den paa Ordet, den udmærkede Bog (her berørte Reise-

ren den ærefrygtfuldt); jeg bliver ikke træt af at læse den daglig med samme Glæde."

„Christus stifter ikke, Han vakler aldrig i Sin Være; og den simpleste Paastand af Hans Mund bærer et Præg af Enfoldighed og Dybde, som overvælder den Værde saavel som den Uværde, naar de kun skjænke den en Smule Opmærksomhed."

„Ingensteds finder man ellers hiin Række af skønne Bæer og herlige moralske Grundsætninger, der ligesom Afdelinger af den himmelske Hærskare trække op og forbi og i vort Indre frembringe den samme Følelse, som man fornemmer ved at stue ind i Himmelen's umaadelige Rum, naar den i en klar Sommernat er oplyst af Stjernernes Glands."

„Vor Aand er ikke blot indtagen for deyne Væsnung, men den bliver behersket af den, og aldrig løber Sjælen Fare for at komme paa Afveie ved denne Bog."

„Er Evangeliet engang bleven Herre over vor Aand, saa fængsler det ogsaa vort Hjerte. Gud selv er da vor Ven, vor Fader og i Sandhed vor Gud. En Moder har ikke større Omfarg for det Barn, som hun nærer. Sjælen, henreven af Evangeliet's Skjønhed, tilhører ikke mere sig selv. Gud har ganske bemægtiget sig den; Han leder dens Tanker og dens Kræfter, den tilhører ganske Ham."

„Hvilket Beviis for Christi Guddom! Ved et saa absolut Herredømme har Han intet andet Niemed, end enhver Enkelt's aandelige Forbedring, Samvittighedens Reenhed, Foreningen med det Sande, Sjælens Hellighed."

„Endelig — og dette er mit sidste Argument, — maatte der ikke være nogen Gud i Himmelen, dersom et blot Menneske var istand til at fatte den Rjæmpeplan og gjennemføre den med Held, at gjøre Forbring paa den høieste Dyrkelse ved at tillægge sig Navn af Gud. Jesus er den Eneeste, som har vovet dette. Han alene sagde slet og ret: Jeg er Gud, hvad der er meget forskjellig fra den Paastand: Jeg er en Gud, eller fra de andre: Der gives Guder. Historien omtaler ellers Ingen, som havde tillagt sig Titel af Gud i absolut Forstand. Fabelen viser ingensteds, at Jupiter og de øvrige

hedensfte Guder have forgudet sig selv. Det vilde for deres Vedkommende have været den høieste Grad af Hoimod, en Uhyrlighed og urimelig Overspændthed. Nei, Efterverdenen og de første Despoters Arvinger er det, af hvem de bleve forgubede. Fordi alle Mennesker ere af samme Slægt, har Alexander kunnet kalde sig en Søn af Jupiter. Men hele Grækenland loe ad dette listige Døspind; og ligesaa har de romerske Keiseres Forgubelse aldrig haft noget Alvorligt for Romerne. Muhamed og Confucius udgave sig blot for Guddommens Agenter. Numa's Gudinde Egeria har ikke været andet, end Personificationen af en høiere Indskydelse, som han havde øst af Skovens Ensomhed. Indiens Bramaguder ere kun en psykologisk Dødigelse."

„Hvorledes kunde nu en Jøde, hvis historiske Existents er bedre beviist, end alle hans Samtidiges, — hvorledes kunde Han alene, en Tømmermands Søn, lige fra Begyndelsen af udgive sig for Gud selv, for det høieste Væsen, for alle Væsners Skaber? Alle Arter af Tilbedelser gjør Han Krav paa, bygger sin Cultus med egen Haand, ikke af Steen, men af Mennesker! Man forbauses over Alexander's Erobringer; men her see vi en Erobrer, som bemægtiger Sig, forener med Sig og indlemmer i Sig ikke een Nation, men den hele Menneskeslægt. Hvilket Vidunder! den menneskelige Sjæl med alle sine Kræfter og Evner bliver et Tilhør til Christi Existents (*devient une annexe de l'existence du Christ*)."

„Og hvorledes? Ved et Vidunder, som overgaaer alle Vidundere. Han forlanger Menneskenes Kjærlighed, d. e. det, som i Verden er det sværeste at opnaae, som en Viis forgjæves ønsker sig af faa Venner, en Fader af sine Børn, en Egtemand af sin Hustru, en Broder af sin Broder; med eet Ord, Han vil have Hjertet, Han forlanger det for Sig, fordrer det ganske, og — det lykkes Ham paa Stedet. Deraf slutter jeg Hans Guddommelighed. — Alexander, Cæsar, Hannibal, Ludvig XIV. strandede med al deres Genie derpaa. De erobrede Verden, men kunde ikke opnaae at have en Ven. Jeg er i vor Tid maaskee endnu den Eneste, som elsker Han-

nibal, Cæsar og Alexander. Den store Ludvig XIV., som udbredte saa stor Glands over Frankrig og i hele Verden, havde ikke een Ven i sit hele Kongerige, og selv ikke i sin Familie. Det er sandt, at vi elske vore Børn; hvorfor? Vi adlyde Naturens Instinct, Guds Villie og en Nødvendighed, som selv Dyrene anerkjende og opfylde. Men hvor mange Børn forblive alligevel ufølsomme for vore Kjærtegn og for al den Omhu, vi ødsle paa dem! hvor mange utaknemmelige Børn! Bliver De, General Bertrand, elsket af Deres Børn? De elsker dem viselig; men De er ikke sikker paa at blive gjenelsket. Hverken Deres Belgjeringer eller selve Naturen vil det lykkes at indgøde dem en saadan Kjærlighed, som de Christne have til deres Gud! Naar De engang døer, ville Deres Børn maastee endnu erindre Dem medens de bele Deres Formue; men Deres Børnebørn ville neppe vide, om De har levet. Og De er dog General Bertrand, og vi leve sammen paa en eensom Ø, og De har ingen anden Udsprebelse end Synet af Deres Familie!"

„Christus taler, og strax slutte Generationerne sig til Ham ved Baand, som ere inderligere og fastere end Blodets; deres Forening med Ham er inderligere, helligere og mægtigere end nogetsohelst andet. Han antænder en Kjærlighedsflamme, som udslukker vor Selvkjærlighed og overgaaer enhver anden Kjærlighed.“

„Hvorledes skulde man ikke paa dette Hans Villies Vidunder erkjende Ordet, som har skabt Verden?“

„Stifterne af andre Religioner have ikke engang havt en Idee om en saadan hemmelighedsfuld Kjærlighed, som udgjør Christendommens Væsen. Og de maatte ogsaa nok vogte sig for at rende imod en Klippe; thi i en Sag som denne: at vinde Kjærlighed, bærer Mennesket Følelsen af sin fuldstændige Afmagt i sit Indre.“

„Derfor er Christi største Vidunder unegtelig Kjærlighedens Rige.“

„Ham alene er det lykkedes at hæve Menneskets Hjerte til det Ulynlige, til at offere det Timelige; Han alene har der-

ved, at Han skabte dette Offer, skabt et Vaand inellem Himmel og Jord."

„Alle, som i Sandhed troe paa Ham, føle denne beundringsværdige, overnaturlige, ophøiede Kjærlighed, — et for Fornuften uforklarligt og for Menneskets Kræfter umuligt Phænomen, — en hellig, ved denne nye Prometheus Jorden givne Ild, hvis Kraft og Varighed hverken kan formindskes eller indskrænkes af Tiden, denne Tilintetgjører af alt Dvrigt. Og jeg, Napoleon, beundrer dette saa meget desto mere, fordi jeg selv ofte var betænkt paa at vinde denne Kjærlighed. Dette beviser mig netop tilfulde Jesu Christi Guddommelighed."

„Jeg har opflammet mange Tusinder, som døde for mig. Men Gud bevare mig for, at jeg skulde anstille en Sammenligning imellem Soldaternes og den christelige Kjærligheds Enthusiasme! begge ere ligesaa forskjellige, som deres Marsfager."

„Der udfordredes altid min Nærværelse, Electriciteten af mit Blik og min Stemme. Et Ord af mig, og jeg opflammede Hjerterne. Ja visselig, jeg besidder Hemmeligheden af hiin magiske Kraft, som henriver og opløfter Aanden; men jeg kan ikke meddele den til Noget. Ingen af mine Generaler har modtaget den af mig eller opdaget den. Og alligevel besidder jeg ikke den Hemmelighed, at forevige min Kjærlighed og mit Navn i Hjerterne og virke Vidundere i dem uden materiel Hjælp."

„Nu, da jeg er her paa St. Helena, nu, da jeg er alene, bunden til en Klippe, — hvo kæmper nu for mig, hvo erobrer nu Riger for mig? Hvor ere min Ulykkes Hofmænd? Tænker man endnu paa mig? Hvo forurodiger sig for min Skyld i Europa? Hvo er bleven mig tro? Hvor ere mine Venner? Ja, De to eller tre; Deres Trostak gjør Dem udødelige; De dele og trøste min Forviisning!"

(Her antog Reiserens Stemme en egen Tone af ironisk Tungfindighed og dyb Sørgmodighed.)

„Ja, vor Tilværelse straaede i Diademets og Herredømmets fulde Glans og Deres kastede denne Glans tilbage paa

min, omtrent som Invalidekirkenes Kuppel, forghldt af os, kaster Solens Straaler tilbage. Men Gjenordigheder indtraf, og Guldet forsvandt efterhaanden. Ulykken og Krænkelens Regn, hvormed man overrøser mig hver Dag, borttager allerede dets sidste Smaadele. Vi ere kun endnu Blyet, General Bertrand! og snart vil jeg kun være Jord.“

„Saaledes er de store Mænds Skjæbne; saaledes var ogsaa Cæsar's og Alexander's! — man glemmer os! og en Erobrers ligesom en Keisers Navn er kun endnu et Thema for Skolebørns Stiiløvelser. Vore Heltegjerninger falde under en Bedants Riis, som smæder os eller roser os.“

„Hvor mange forskjellige Domme tillod man sig ikke over Ludvig XIV.! Neppes Død, blev han, den store Konge, overladt til Censomheden i sit Soveværelse i Versailles, forsømt, maastke endog spottet af sine Hofmænd; han var ikke mere deres Herre! der var kun endnu et Liig, en Liigkiste, en Grav og Forraadnens Rædsel.“

„Endnu et Dieblig, og samme Lod rammer ogsaa mig. Paa en lumsk Maade bragt til Døden ved det engelske Oligarchie, dør jeg før Tiden, og mit Liig bliver ligeledes overgivet til Jorden, for der at blive Ormenes Spise.“

„Det er den store Napoleon's nær forestaaende Skjæbne! Hvilket Svælg ligger ikke imellem min dybe Glendighed og Christi evige Herredømme, Som bliver forkyndt, elsket og tilbedet i hele Verden og endnu altid lever! Hans Død — hedder det at døe? hedder det ikke meget mere at leve? Ja, sandelig Christi Død er Guds Død.“

Saaledes Napoleon om dette vigtige Emne. Hvor mange smaalige Aander anmasse sig ikke i vore Dage, med barnagtig Indbildskhed at sætte sig ud over disse storartede og ugenjendelige Vidnesbyrd for vor Herres og Frelsers sande og virkelige Guddom, for hvilke selv en Napoleons Ræmpe-Genie bøiede sig

i Støvet; og istedetfor lade de de med Vind fyldte Sæbebobler af deres taabelige og vilkaarlige Luftsysteiner og en ufordøjet Videnskab spille for Daarernes og de store Drenges Dine! Overalt stadfæster det sig, som den berømte Baco siger: „**Salt** Videnskab fører bort fra Gud, **sand** Videnskab fører hen til Ham.“

Bønstrift til Keiser Napoleon III.

Det i Turin udkommende Blad Armonia indeholder i eet af sine sidste Nummere en Artikel, der formedelst sin Fortræffelighed fortjener at udbredes. Den lyder:

Kort Supplik til Hs. Majestæt Napoleon III.

Sire! De har i længere Tid været vant til at faae Suppliker fra Turin; man bad Dem om at intervenere i Italien, og De intervenerede. Man bad Dem om at opgive Freden til Villafranca, og De opgav den; man bad Dem om at anerkjende det nye Kongerige Italien, og De anerkjendte det; man bad Dem om at sende en Gesandt til Turin, og De sendte en saadan; man bad Dem om at understøtte det nye Vaan paa 500 Millioner, og De understøttede det; man beder dem endnu idag om at give Rom til Priis, men De modstaaer, De vægrer Dem, og — De gjør vel deri.

De maa derfor heller ikke undre Dem over, at ogsaa en Turiner Journal retter en Supplik til Dem, De som formaaer faa meget i Turin og Italien. Heller ikke vil det overrasse Dem, at netop Armonia, som i forgangne Tider roste og svarede Dem, ja endog tilsendte Dem Gratulationsadresser, retter denne Supplik til Dem. Vor Bøn, o Sire! er kort og indskrænket sig til følgende Ord: Da De nu sender Hr. de Lavalette, som hidindtil har været Deres Gesandt i Constantinopel, som Gesandt til Rom, saa befal ham at handle imod den hellige Fader og den pavelige Regjering saaledes som han har handlet imod Sultanen og den tyrkiske Regjering. Kunde vi være mere bestedne? Kunde vi vente mindre af „Kirkenes førstefødte Søn“? — Betænk nu vel, o Sire! at da Rusland vilde bemægtige sig en Deel af det tyrkiske Rige, anerkjendte De ei Ikke-Interventionsprincippet, men De intervenerede i Orienten. Da den tyrkiske

Flaaede blev ødelagt ved Sinope af Russerne, tog De den svage tyrkiske Regjerings Parti imod den mægtige Czar. For at beskytte Sultanen, bombarderede og ødelagde De Sebastopol, hverken sparende Penge eller Blod. Paa Pariser Congressen forenede De Dem med alle Stormagterne, for at sige Europa: Ingen maa røre ved Stortyrken! De befalede Deres Diplomater at understøtte Abdul Meschid's „gode Hensigter“. De forbød Deres franske Journaler at blotte Tyrkiets Svagheder. De raadede Deres Banquiers til at begunstige det tyrkiske Laan og understøtte de tyrkiske Finantfers Opreisning. De nødte Piemont til at sende en Deel af sin Hær til Krim for at understøtte de muhamedanske Rettigheder. Og da Borgerkrigen udbrød i Syrien, saa ilede De til for at undertrykke den; og da Freden var gjenoprettet, gav De Syrien tilbage under Halvmaanens Herredømme. Deres Moniteur og Universel berettede os, o Sire! at Deres Sendebud, Grev af Montebello, den 26. August i dette Aaadens Aar 1861 (vi ville haabe, at det ogsaa vil være et Retfærdighedens Aar!) fremstillede sig for Sultan Abdul Aziz og sagde til ham: „Ingen applauderer mere de høihjertede Planer, som Deres Majestæt har proclameret, Ingen ønsker mere levende deres Opfyldelse, end Keiser Napoleon . . . Deres Majestæt vil ved Consolideringen af den Magt, som Forskynet har betroet Dem, erhverve nye Fordringer paa Deres Undersaatters Taknemmelighed saavel som paa Deres Allieredes Afgtelse. Fra Frankrig, Tyrkiets ældste og troeste Allierede, vil De aldrig mangle Hjælp og Bistand.“ Sire! Siig nu til Hr. de Lavalette, at han offentlig og høitidelig skal gjentage denne Tale, naar han første Gang forestiller sig for den hellige Fader, Pius IX. Lad Deres nye Gesandt i Rom bifalde den souveraine Ypperstepræst's ædle Hensigter, lad ham anerkjende, at Forskynet har forundt ham et verdsligt Herredømme, lad ham høitideligt erklære, at, for at opretholde dette verdslige Herredømme i sin Integritet, den h. Fader heller ikke vil komme til at mangle Hjælp og Bistand af Frankrig, som fra nu af skal vise sig som den h. Stols ældste og troeste Allierede.

Af en katholsk Regjering, o Sire! som har talt saa loyalt og venstabeligt til Stortyrken, kunde vi vel vente et endnu ærbødigere og ærefrygtfuldere Sprog imod Christi Stedfortræder; men vi ville gjerne lade os nøie med, at Grev Montebello's Tale i Paladset Dalma-Batsche bliver gjentagen af Hr. de Lavalette i Vaticanet. Og efter Ordene, Sire! lad Gjerningen følge. Gjør De for Rom hvad De har gjort for Tyrkiet. Siig til Hr. de Lavalette, at det er Deres bestemte Hensigt at gaae frem imod Paven paa samme Maade

som imod Sultanen. Siig ham, at De til hans Bestyttelse vil intervenere imod de Mægtige; at De ikke vil tillade nogen Formindskelse af de pavelige Stater, at De vil lade ham give Sit tilbage, at De vil understøtte hans „gode Hensigter“, komme hans Fornødenheder til Hjælp og i Sandhed beskytte ham med Ord og Handling. — Dette, o Sire! er vor Bøn. Den er simpel, den er kort og vil visseelig blive hørt. De Personer, som overalt see sort, betragte det som en Fornærmelse imod den h. Stol, at man sender en Gesandt til Rom, som hidindtil har været Gesandt hos Sultanen. Vi derimod see deri et Beviis for Deres „gode Hensigter.“ De havde derved i Sinde at ville følge samme Politik i Rom, som De fulgte i Constantinopel. De vil bære Dem ad imod Piemont som De bar Dem ad imod Rusland og gjøre Afregning med Garibaldi's røde Blouser, saaledes som De engang gjorde Afregning med Menzikoff's fameuse Paletot. Velan, Sire! Ogsaa Italien er slygt, slygere end Tyrkiet, og dets Regeneratorer, som De kjender, have selv bragt det saa vidt. Mod! viis den h. Fader den Kjærlighed, Loyalitet og Høimodighed, som De har viist Stortyrken, og handle imod Evangeliet som De handler imod Alcoranen!

Kirkelige Efterretninger.

Sverrig. Hvorledes den i Sverrig ved den sidste Lov lovede Religionsfrihed blomstrer, derpaa ville vi her kun anføre et lille Exempel. Et ugift Fruentimmer erklærede i Juni d. A., at hun havde fast besluttet at ville gaae fra den lutherste over til den katholske Religion. For at efterkomme Loven, begav hun sig til sin hidtilværende Sognepræst for, overeensstemmende med Forskrifterne, at erholde Advarsel og Underviisning og siden at udstødes. Efter at hun sex Gange havde faaet Advarsel og Underviisning, forlangte hun sin Dimission, men hørte til sin store Forbauselse af Prædikatens Mund, at der først kunde være Tale om hendes Dimission, naar hun havde læst Bibelen fra først til sidst og var i Stand til at forklare den! Den Underviisning, som meddeelttes hende, vedvarede hver Gang i tre Timer, — „og saaledes — sagde Præsten — vil jeg i det Mindste vedblive i to Aar.“ Convertitinden maatte daglig erkjendige

sig hos ham, om det var ham beleiligt at undervise hende. Underviisningen har hidtil været mere kirkehistorisk end dogmatisk; og det stakkels Fruentimmer, som maa fortjene sit Brød ved Haandarbejde, hørte imidlertid bl. A. til sin Belæring, „at den katholske Præst i Stockholm var den eneste katholske Geistlige paa Jorden, som prædikede om Søndagen, og at han ogsaa, ligesom de øvrige katholske Geistlige, folgte Syndstilgivelse for Penge!“ Paa et saa høit Trin staaer de erkelutherske Prædikanters Oplysning i det oplyste Stockholm! — Hvad mon de lutherske Prædikanter gjøre, naar de forlange Penge af alle dem, som ville straffe og gaae til Alters hos dem? Mon de da ikke sælge „Syndsforlæbelse“ og deres saakaldede „Radværelse“?

Breslau. Hvad een Præst kan præstere. I Breslau har en Geistlig i over ti Aar holdt en fortløbende Aftenunderviisning for 20 til 30 Convertitter, saa at omtrent 70 Protestanter aarlig aflægge hos ham den katholske Troesbekjendelse, ikke at tale om dem, som kalde ham i deres Dødstime, hvad der ikke skeer saa sjældent. Da Underviisningen er grundig og for hver Afdeling vedvarer i omtrent fire Maaneder, ere disse Convertitter sædvanlig meget ivrige og brave Katholiker. Samme Præst leder derhos siden 1849 en til de Fattiges legemlige og aandelige Understøttelse stiftet Dameforening, for hvilken han hver Uge holder Foredrag. Af denne Forening har han dannet en Congregation af „den h. Hedvig's Sønne“, som af den h. Fader i 1858 blev approberet som kirkelig Congregation. Den indvier sig især til forspinte Børns Opdragelse; den eier allerede tre Huse i Schlesien og eet i Ørøstabet Glatz og virker meget velsignelsesrigt. I Breslauer Huset ere mere end 70 Børn, som for det Meste blive underholdte af de Fattiges Skillinger, som endnu aldrig have manglet. For at Redningsanstalten kan drives efter en større Maalestok, bygger nu denne samme Præst ved Siden af det gamle et nyt Opdragelseshuus, og uden at overhænge Nogen med Bønner, har det hidindtil ikke manglet ham paa Byggemidler. I dette Efteraar vil det være færdigt og kunne optage over 100 Børn, der saaledes blive reddede for Gud og Samfundet. Denne Geistlige er den desuden ogsaa i Sjælesorgen fuldtop beskæftigede Curatpræst Spiesta, af Hs. Hellighed udnævnt til pavelig Kammerherre. Gid han i Ydmyghed maa skride videre frem! En from Præst formaaer meget, naar Gud er med ham.

Frankrig. Jesuiterordenen har i det Hele 7000 Medlemmer; i Frankrig 2000 og i Ordensprovincien Paris alene 1000. Jesuiterne i Frankrig have 25 Gymnasier, 14 Seminarier, 7

Noviciater, 36 Residenter og 31 Missionsstationer. — Vincentsforeningen har i Frankrig over 8000 Conferencer, næsten Halvdelen af alle Conferencerne i hele Europa. I det Hele tæller Foreningen 1700 Conferencer med omtrent 200,000 virksomme Medlemmer.

Schweiz. Ifølge Efterretninger fra Einsiedeln har Tilstrømningen af Fremmede paa den første Festdag af dette berømte Klosters tusindaarige Jubilæum, den 14. Sept., overtruffet alle Forventninger. 20 til 25,000 Pilegrimme gjenneblegede det glimrende smykkede Einsiedeln. De fleste Pilegrimme vare fra Frankrig, hvoriblandt henved 400 Geistlige, hvoraf alene over 100 fra Diocesen Besançon. Biskop Arnold af Solothurn holdt Festrædiken. Om Biskoppen af Orleans, Mgr. Dupanloup, siger en Correspondent, som havde hørt ham prædike Søndagen forud, at han selv havde gjort et vidunderligt Indtryk paa dem, som ikke vare det franke Sprog mægtige. Hans ærbørdige Skikkelse, hans graae Hoved med de udprægede Træk, hans Bænde, som ikke bøier sig for den største jordiske Magt, hans ildfulde Dø, hans til Betsignelse opløste Haand, som har virket og skrevet saa fortræffeligt, og endelig hans stærke sjælefulde Stemme og hyderst levende Foredrag — alt dette var allerede en Prædiken, saa at ogsaa de, som ikke forstode hans Sprog, dog med Glæde hørte paa hans lange Foredrag indtil Enden.

— Piusforeningens 4de Generalforsamling forenede den 21. og 22. f. M. i Freiburg et stort Antal Katholiker fra det tydske, franske og italienske Schweiz i bedste Samdrægtighed; omtrent 200 Deputerede og Medlemmer af de 118 Foreninger vare nærværende.

Italien. En Herre, som directe kom fra Italien, hvor han havde opholdt sig i længere Tid og ved sin Stilling og sine Forbindelser havde maattet tage Deel i det offentlige Liv, har svaret Redactionen af „Rhein. Volksblätter“ paa dens Spørgsmaal om, hvorledes det nu egentlig i Virkelighed seer ud i Italien, Følgende: „I Italien — han mener i det af Piemonteserne besatte Italien — er Utilfredsheden allevegne stor, men størst i selve Turin, hvor jeg opholdt mig meget i de sidste Dage. Om Neapel forstaaer det sig af sig selv, at der ikke er at tænke paa en sand Beroligelse af Gjæringen der, og det er det samme som at forbreie de haandgribeligste Kjendsgjerninger, hvis man i de liberale piemontesiske Blade endnu evig og altid kun taler om „Banditter“ og „Røvere“ og anvender denne Betegnelse paa de Kongelige. Mord og

Nov bliver der langt mere begaaet af Piemonteserne og deres sammenstræbende Bander fra alle Verdensdele, end af de til Fortvivlelse bragte Kongelige. Ligeledes var det dog altfor latterligt, naar Piemont seer sig nødt til at anvende næsten sin hele Krigsmagt i Neapel imod enkelte „Røverbander“, hvad der dog factist er Tilfældet, medens det øvrige Piemont paa et Par Regimenter ved den venetianske Grændse nær, næsten ganske er blottet for regulaire Tropper. „Konge-Hædersmanden“ er et sandt politisk Kul — hvad vi allerede længe have vidst —, Ricasoli, denne bekjendte politiske F....., har allerede udspillet sine sidste Triumpher, Mazzinisterne tage til i Magt og ere rasende over det hele Turiner Værstak. Mange tusinde Garibaldianere og Mazzinister ere blevne kastede i Fængsel af Piemonteserne, blot for at blive frie for deres rasende Fordringer. Men heri ligger Faren for Regjeringen og Landet. Man føler allebegne, at man er kommen i en hjælpeløs Knibe, uden at man seer nogen taalelig Udvei. — Den hellige Fader i Rom befinder sig vel og er fuld af urokelig Tillid til Gud og venter sikker Hjælp, som ikke vil udeblive. Frankmændene tænke paa intet mindre end at overlade Rom til Piemonteserne, thi det katholske Frankrig staaer som en Muur i Veien, som selv Napoleon ikke vover at springe over. I det Hele er det „frie“ Italien blevet et høist ulykkeligt Land, som allerede nu af Hjertens Grund forbander Piemontesernes Herredømme o. s. v.“ Det er i og for sig intet Nyt, men at det atter er blevet udtalt af et Dievidne, giver Sagen en særdeles Vægt.

Sardinien. En bitter Skuffelse. Turiner Industri-ridderne maae søge at dække deres Nøgenhed! Victor Emmanuel's Cultusminister, de Sanctis, var kommen paa det meer end besynderlige Indfald, at adspørge de theologiske Faculteter ved de forskjellige Universiteter i Italien om Oprindelsen til den verdslige Pavemagt og Fordelene ved dens Afkaffelse. Ministeren havde opfattet fire Spørgsmaal, som i det Væsentlige gik ud paa: „om ikke Pavens verdslige Magt, som noget Tilfældigt og af reent menneskelig Oprindelse, uden videre kunde affkaffes, naar kun Pavens geistlige Magt blev opretholdt?“ Svarene ere faldne heel anderledes ud, end Ministeren havde ønsket. Espero, et Regjeringsblad, skriver nemlig: „Nogle af Svarene ere ankomne. Naar man forbi-gaaer det fra Neapel, hvor man idag taler hvidt og imorgen sort, ere alle de andre Svar Vidundere af klerikale Gavthvestreger. De sige for det Meste, at Pavens verdslige Magt nok er en tilfældig menneskelig Indretning, men at **Forfjætt** har anordnet den.“ Som man nærmere erfarer af

Armonia, have Univeriteterne i Turin, Genua og Cagliari svaret paa en Maade, som geraader disse Anstalter til stor Ære. Facultetet i Turin erklærede, at det breiede sig om et ved den h. Fader selv allerede afgjort Spørgsmaal, hvorover der følgerigen ikke behøvedes nogen videre Discussion; dersom Ministeriet imidlertid ansaae dette Spørgsmaal for et politisk, maatte det ikke henvende sig til de theologiske Faculteter derom. Facultetet i Genua svarede eenstemmigt i samme Aand. Men Univeritetet i Cagliari har, „for at efterkomme Ministeriets Villie“, indladt sig paa at besvare de enkelte Spørgsmaal — men paa en Maade, som vil betage Ministeren Lyften til anden Gang at adspørge saadanne „incarnerede Ultramontaner“! —

Napel. Piemontesernes Rædselsherredømme. Fra Rom tilskriver man den protestantiske „Kreuzzeitung“ under 17. Sept.: Begribeligviis maa Kong Frants II. her saameget mere betragtes som Martyr for den retfærdige Sag, jo hensynsløse de piemontesiske Generaler og Gouverneurer optræde fjendtlige imod de forefundne Tilstande i det erobrede Kongerige og især imod Kirkevæsenet. Om ogsaa kun en tiende Deel var sandt af det, som klerikale Blade melde om den barbariske Grusomhed imod Alt hvad der er paveligt eller bourbonsk eller gjelber derfor, saa overstrider det magthavende Parties Umenneskelighed alligevel endnu det almindelige Maal. Efter en Privat-Correspondance fra Teramo er nu ogsaa hele denne Egn stillet under den strengeste militaire Opsigt. Sidste Onsdag bleve 5 Præster, hvoriblandt en Domherre og en biskoppelig Coadjutor, hentede fra Domkirken, besyldte for Sammenjværgelse imod Regjeringen, pidskede paa et i Hast opreist Skaffot og derpaa kastede i Fængsel. Biskoppens Secretair Milella blev pidsket og derpaa skudt. Over Biskoppens Liv blev der afstemt; fem forlangte hans Død, sex vare for hans Forviisning. Da han erfarede hvad der var foregaaet, flygtede han, men blev imidlertid atter indhentet i Giulianova, mishandlet og var i stor Fare for at blive myrdet. (Biskoppen er senere bleven ført til Turin.)

Tyrki. De ueneerte Bulgarens ulykkelige Biskop, Sokolski, som ved sit Frasald har skændet sin troe Hjord, fik den fortjente Tugtelse. Han blev af Russerne bragt til Kiew og der indespærret i et Kloster, for der at gjøre Bød for sit tidligere Apostasie fra den orthodoxe (græske) Kirke. Den hele Begivenhed svæver forøvrigt endnu i Mørke. Den ulykkelige Dding kunde nemlig uden nogen Fare være vendt tilbage til Schismaet, uden at have nødig at overlevere sig i Russernes

Hænder. Man kan ikke forklare sig, hvorfor han er flygtet ombord i et russisk Skib og har ladet sig fange som en Muus i Fælden. Han havde Sultanens „Berat“ (Skjtsbrev), og kunde derfor rolig leve i Constantinopel under den tyrkiske Regjering og derhos troe hvad han lystede; hvorfor flygtede han altsaa? Hvorfor tog han paa sin Flugt alle de kostbare Gjenstande med sig, som Paven havde stjenket, ikke ham, men den nye bulgariske Kirke? Man skulde troe, at den Ulykkelige, istedetfor at være flygtet, er bleven bortført, eller fangen af de russiske Agenter, som, efterat de engang havde ham i deres Hænder, have udspredt det Rygte, at han var vendt tilbage til den forrige Tro! Tiden vil opklare hele den mørke Intrigue. — Patrie melder, at Biskop Sokolski er død i et Kloster i Cherson.

— Længsel efter Rom. Som der meldes fra Constantinopel under 14. Septbr. have fire græske Biskopper, som ikke høre til den bulgariske Nation, henvendt sig til den franske Chargé d’Affaires, Grev Vallemant, med den Bøn, at han vil lette dem deres Forening med Rom, med Bibeholdelsen af deres egen Ritus. — Pariser Bladet Pays meddeeler efter et Brev fra Belgrad, at der atter findes en Deel af den græsk-bulgariske Geistlighed, som har i Sinde at ville gaae over til den katolske Kirke. Der er i denne Sag allerede indledet Skridt i Rom, og Underhandlingen vil forhaabentlig føre til det forønskede Resultat.

— Den 9. Sept. fandt i Kadi=Keuz (det gamle Chalcedon i Lille-Asien, ligesom Constantinopel) den høitidelige Consecration af den nye katolske Himmelfartskirke Sted ved den apostoliske Vicar af Constantinopel, Msgr. Brunoni. Kirken staaer paa det samme Sted, hvor engang den h. Euphemia’s Basilika stod, i hvilken denne h. Martyrindes jordiske Levninger hvilede og hvor det i A. 451 af 520 Biskopper besøgte fjerde almindelige Concilium fordoømte Eutyches’s Branglærdomme.

Afrika. Forfølgelse. Christendommen finder paa Den Madagascar ikke en saa let Indgang som paa de andre Der i det stille Hav og det indiske Ocean. Ved den gamle Dronnings stupide Overtro, skriver den apostoliske Præfect paa Den, Pater Zonen, blive de Christne forfulgte og piinte paa den grusomste Maade. Piinslen med kogende Vand høre til de frygteligste. Den Ulykkelige, som skal udstaae denne Straf, bliver bunden med Strikker, som formelig skjære ind i Rjødets;

man kaster ham da i en Grube og bræber ham ved, uafbrudt at gøde kogende hebt Vand over ham. Den grusomme Handling bliver endnu umenneskeligere derved, at den Piintes egen Familie maa deeltage i den. De maae selv koge Vandet og hælde det ud over den Piintes Hoved, saa at ofte Søn og Datter, Broder og Søster befinde sig i det haarde Alternativ, enten selv at døe eller at være behjælpelig med at bræbe Fader og Moder, Broder og Søster med kogende Vand. — Det kunne de Christelige Magter i vort oplyste Aarhundrede rolig være Vidner til, uden at de kun gjøre det mindste Forsøg paa at standse flige umenneskelige Grusomheder; men naar den pavelige Regjering lader henrette en Morder, som ved edsvorne Dienvidner er bleven overbevist om sin Forbrydelse, da forfærdes vor hele „civiliserede“ Verden over et saadant af den pavelige Regjering begaaet „Justitsmord.“ O, disse miserable Hyflere og modbydelige Dienstkælle!

Marieforeningen

holder sit ordentlige Møde Søndagen d. 27. Octbr. Efterm. Kl. 5½.

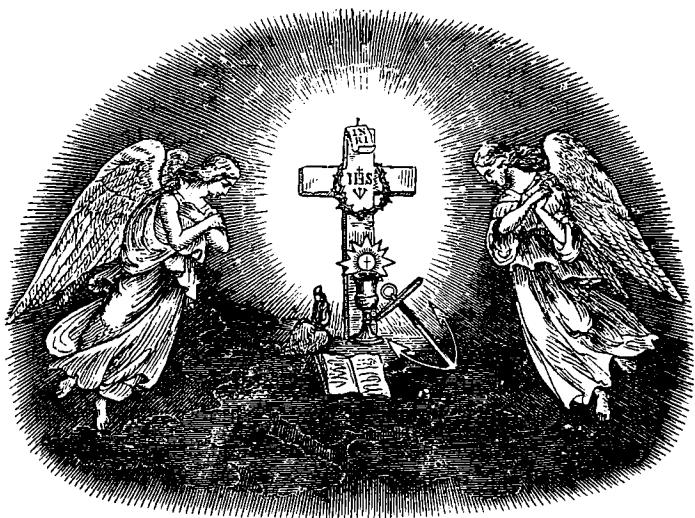
Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 20. Octbr. — 22. Søndag efter Pinte. — Broderskab. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.
- Søndagen d. 27. Octbr. — 23. Søndag efter Pinte. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.
- Torsdag d. 31. Octbr. er befalet Vigilie = Fastedag til
- Fredagen d. 1. Novbr. — Alle = Helgensfest. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Levitmesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 høitidelig Vesper; derefter aafynges den fjerde Bodspjalme „Miserere“ som Forberedelse til:
- Lørdagen d. 2. Novbr. — Alle = Sjæledag. — Form. Kl. 6½ og 8 stille Messe. — Kl. 10 høitidelig Sjælmesse.

„Scandinaviske Kirkeblade“ udgaar hver anden Sondag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Sr. Kontmandler **C. A. Blaufenster**, store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de fyl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet; enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

S. Trier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 22. Søndagen den 3die November. 1861.

Indhold: Den katolske Kirkes Skjønhed (fortsat). — Vor h. Faders Allocution af 30. Sept. d. A. — Kirkelige Efterretninger: Rom. Neapel. England. Frankrig. Asien. Sydamerika.

Den katolske Kirkes Skjønhed.

(Fortsat.)

Ogsaa Thomas var af denne Mening, men han havde noget at indvende imod en tidligere Ytring af Præsten. Han kunde ikke begribe, sagde han, hvorledes man ogsaa i Døden endnu kunde holde paa at adskille Christne og Hedninger fra hinanden og jorde de Første paa et særskilt Begravelsessted. Men om

man ogsaa vilde lade det gaae, saa var det dog efter hans Mening vistnok høist intolerant og dabelværdigt, at man endog adskilte de Christne fra hverandre, og ikke vilde have, at Katholiker og Medlemmer af andre Confessioner bleve begravede paa een og samme Kirkegaard. Han gif endnu videre og yttrede: Katholisk og protestantisk Støv vilde dog vel nok kunne forliges under Jorden, og andet mere.

Præsten syntes ikke at agte synderlig paa disse sidste Indtringer, i hvilke Thomas atter med vanlig Hidsighed gav sine tillærte Talemaader til Bedste, men spurgte rolig:

Thomas! finder du det f. Ex. usornuftigt, naar en Familie har sit eget Gravsted, og alle Familiens Medlemmer, som have elsket hinanden i Livet, ogsaa gjerne i Døden ville hvile hos hinanden?

Thom. Derimod er der intet at indvende; men det hører vistnok ikke herhen.

Pr. Hvo veed! Vilde du vel tage disse Folk det ilde op, naar de ikke vilde tillade, at man begravede en Fremmed i deres Grav?

Thom. Det vilde jeg langtfra; naar det skete, vilde den jo ikke mere være nogen Familiegrav.

Pr. Nu see! i en Familie er der ofte Personer, som nok ere forbundne med hverandre ved legemligt Slægtskab, men derhos i deres Liv forfulgte ganske forskjellige Diemed, hindrede, ja endog modarbejdede hverandres Planer, og i deres Følelser og Tænkemaade vare himmelvidt forskjellige fra hinanden; og desuagtet kan der ikke indvindes noget Fornuftigt imod, at de i Døden gjerne og ubelukkende kun vilde hvile sammen i een Grav. Men nu udgjøre de katholske Christne een Familie, hvis Medlemmer ikke ere knyttede til hverandre ved kjøbeligt Slægtskab, men ved aandelige Baand. I deres hele Liv ere de forenede i een Tro, eet Haab bejsæler dem alle, de ere forenede med hverandre i den samme Kjærlighed til Gud og i Opfyldelsen af de samme Bud; ved de samme hh. Sacramenter modtage de Alle een og samme Guds Naade, og eet og det samme evige Rige er det, som de Alle stræbe efter. Hvorfor kunde man derfor

fortænke dem, som ere knyttede til hverandre ved saa inderlige aandige Baand, i at de ogsaa efter Døden gjerne ville hvile sammen? Det var Aarsagen til, at de affondrede sig fra Hedningerne og indrettede sig fælles kristelige Familiegrave; thi en saadan Familiegrav er i Virkelighed ethvert kristeligt Begravelsessted. Ligeledes ligger det i Sagens Natur, at Christi rettroende Bekjendere ønskede, ogsaa i Døden at fortsætte den Genbrægtighed, ved hvilken de havde været forenede i Livet, og at de ugjerne saae, at Saadanne, som i Livet aldrig havde hørt til deres aandelige Familie, i Døden vilde trænge sig ind i deres Rækker. Vi Katholiker troe, at man kan og bør bede for de Afdøde, de Andre troe ikke dette; hvorledes maa det ikke fordærve os vor Hjælpelse, naar vi ville opsende en varm og inderlig Bøn til Gud for vore hedengangne Paarørende, og vi da, staaende ved Graven, ogsaa have dem for Dine, som engang i deres hele Liv bekæmpede denne Tro? Vi pryde gjerne vore Grave med Forløsnings Tegn, men ikke saa Underledestroende forarges, besynderligt nok, over dette Tegn og erindre ofte wilkaarligt om dem, for hvilke Korset forduum har været en Daarfskab eller Forargelse, og undertiden forlange de endog af os, at vi, for at føie dem, ikke skulle lade vore Slægtninge hvile under Korsets Skygge. Vi ære de Afdødes Been som forhenvarende Medskaber for deres dydige Levnet, som ærværdige Reliquier, som tilkommende Deeltagere i deres evige Herlighed; de Andre kjende ikke til nogen religiøs Grefrygt for dem. Alt det er Aarsager, hvorfor vi saa nødig ville dele vort sidste Hvilested med Andre, end Bekjendere af vor hellige katholske Tro.

Thom. Men dersom nu Nogen frivilligen vilde gjøre Afkald paa at blive begravet i denne store, udelukkende katholske Familiegrav?

Pr. Saa vilde Ingen, allermindst den katholske Kirke tvinge ham dertil; den vilde tværtimod under visse Omstændigheder ansee dette som et Beviis for, at den Afdøde allerede i Livet ikke mere hørte til den katholske Familie, og at han selvfølgelig heller ikke havde nogen Ret til at gjøre Fordring paa

at blive begravet iblandt katholske Christne og efter katholsk Skik. Denne Ret til at blive begravet iblandt katholske Troesfæller mister derfor Enhver, som enten ved udtrykkelig eller ved stiltiende Troesfornegtelse, f. Ex. ved forsætlig at forsømme Paaste=Communionen, eller ved et ryggesløst Liv, eller ved at fremture i Synden, eller ved et ugudeligt Endeligt, ved Selvmord o. dsl., viser sig uværdig dertil. Hvo som har stjændet den katholske Kirke, foragtet Tempelet, eller viist sig uværdig til at komme der, han bliver som en vanartet Søn med Rette udelukket fra det faderlige Huus, saavel som ogsaa fra Tempelets Forgaard, Kirkegaarden.

Simon. Men da Begravelsesstederne for Tiden ikke mere ligge omkring Kirken, kunne de heller ikke mere kaldes Kirkegaarde.

Pr. I Ordets egentlige Forstand vel ikke; ihvor langt Begravelsesstedet imidlertid end kan ligge borte fra Kirken, saa betragte vi det alligevel endnu som et helligt og ærværdigt Sted, der paa en vis Maade udgjør en Deel af selve Kirken, og netop derfor ogsaa bliver indviet paa en høitidelig Maade, ligesom selve Kirken. Derfor kan det altid endnu godt føre Navn af Kirkegaard.

Vor hellige Fader Pave Pius IX.'s Allocution

i det hemmelige Consistorium af 30. Sept. 1861.

Ærværdige Brødre! Enhver af Eder veed, med hvilken Smerte Vi i Eders ophøjede Forsamling saa ofte have ført Klage over de svære, saa overmaade beklagelige Krænkelser, som den piemontesiske Regjering og den usalige Revolutions Ophavsmand og Befordrere, til stor Skade for det borgerlige Selskab, have tilspøiet den katholske Kirke, den apostoliske Stol og Os selv, især i hine ulykkelige Egne af Italien, som den nævnte Regjering paa en saa uretfærdig og voldelig Maade har tilvranet sig. I dag maae Vi iblandt andre utallige og stedse dybere Saar, som uafsladelig tilspøies vor h. Religion af bemeldte Re-

gjering og af Tilhængerne af en ugubelig Sammensværgelse, beklage Os over, at Vor elskede Søn, Eders udmærkede Embedsbroder, den for Sjælene saa nidkjære Erkebiskop af Neapel, som I see her nærværende for Eder, blev greben med væbnet Haand og fraveven sin Hjord til stor Sorg for alle Nefindebe. Al Verden veed, paa hvilken Maade den nævnte Regjerings og Revolutionens Drabanter, fulde af Vogn og Svig, Menneſter af en ryggesløs Vandel, idet de fornøje de gamle Kjætters voldelige Bestræbelser og rase imod alt Helligt, uafsladelig bestræbe sig for, hvis det var muligt, fra Grunden af at ubrydde Guds Kirke, den katholske Religion, og dens heldbringende Være af alle Hjertes og opvække og opflamme alle onde Lidensſkaber. Derfor blive Overhyrderne, idet al guddommelig og menneſkelig Ret trædes under Fødder og Kirkestraffene blive ringeagtede, altid frække forbødne fra deres Bispedømmer, ja endog kastede i Fængsel, saa mange troende Menigheder blive berøvede deres Hyrder, Verdens- og Klostergeistlige paa en oprørende Maade mishandlede og overøste med alle Slags Fornærmelser og Forurettelser, klosterlige Samfund undertrykte, deres Medlemmer kastede ud af deres Ordenshuſe og givne til Priis for den største Mangel og bitterste Nød, gudindviiede Jomfruer tvungne til at tigge deres Brød, Gud helligebe Templer plyndrede, vanhelligede, forvandlede til Røverfuler, Kirkegodsſet borttrauet, den kirkelige Embedsmyndighed krænkert og usurperet, Kirkelovene foragtede og traadte under Fødder. Desuden blive offentlige Skoler for fordærvelige Lærdomme oprettebe, ſlette affhyelige Bøger og Blade ſlyngede frem fra Mørket og ved denne ryggesløse Sammensværgelses ſkjændige Midler udbredte allevegne. Ved diſe fordærvelige og affhyelige Skrifter blive den h. Tro, Religion, Fromhed, Erbarhed, Tugt og Sædelighed og al Dyd angrebne, de ſande og uforanderlige Grundſætninger og naturlige Regler for den offentlige og private Ret blive omstyrtede, enhver retmæssig Frihed og Eiendom truet, Grundlagene for Familien og det borgerlige Samfund undergravnede, alle retſkafne Folks gode Navn plettet ved falſke Beſkyldninger og de groveſte Bagvæſtelser, Tøilesløshed i Livet og i Forretninger, Strafløshed for alle Laſter og Forvildelser blive altid mere nærede, udbredte og befordrede.

Enhver veed, hvilken ſørgelig Strøm af Ulykker, Forbrydelser og Under af enhver Art der af denne store ugubelige Revolutionsbrand har udghyd sig over det ulykkelige Italien. Thi, for at tale med Propheten, „Vanden og Vogn, Mord og Rov og Egteſkabsbrud overſvømme Jorden, og Blodſkyld dyngeſ paa Blodſkyld“ (Oſeas 4, 2.). Hjertet ſkjælver, det ghyer tilbage af Smerte og tænker med Forfærdelse paa, hvorledes ſaa mange Byer i Kongeriget Neapel ere blevne ſtukne i Brand

og jævne med Jorden, og hvorledes faa mange retskafne Præster og Ordensfolk og Borgere af enhver Alder, Røn og Stand, ja selv Syge ere blevne overøste med de skjændigste Mishandlinger, uden Angivelse af nogen Grund, uden retslig Underfølgelse fastede i Fængsel og paa den grusomste Maade myrdede. Hvo skulde ikke blive opfyldt af den bitterste Smerte, naar han seer, hvorledes de rasende Revolutionaire uden nogen Agtelse for Helligdommens Tjenere, eller for den biskoppelige eller Cardinalsværdigheden, uden nogen Agtelse for Os og den apostoliske Stel, eller for de indviede Steder og Gjenstande, uden nogen Agtelse for Retfærdighed og Menneskelighed, allevegne kun udbrede Fordærvelse og Udelæggelse? Saaledes handle de Mennesker, som ikke bliues ved, med den største Frækhed og Uforstømmethed at paastaae, at de ville give Kirken Friheden og atter vække Italiens sædelige Bevidsthed! Ja, de skamme sig heller ikke ved at forlange af den romerske Pave, at han skal give efter for deres uretsfærdige Fordringer, for at ikke endnu større Ulykke skal komme over Kirken.

Men hvad der forvolder Os den største Sorg, ærværdige Brødre, er, at selv nogle Verdenspræster og Ordensgeistlige i Italien, ja endog kirkelige Dignitarier paa en beklagelig Maade have ladet sig bortrive af Forvildelsens og Oprørets usalige Mand, aldeles glemt deres Kalb og Pligter, og ere afvegne fra Sandhedens Vej og som Befordrere af ugudelige Menneskers onde Anslag blevne en Anstøds- og Forargelsessteen til usigelig Smerte for alle Retkafne.

Til den Ulykke, som Vi her beklage, kommer endnu den at fornylig i Mexico forvovne Folk af samme Slags, opfyldte af lignende Had imod den katholske Kirke, ikke have skyet at forkynde de uretsfærdigste, imod Kirkens Rettigheder og Lærdomme fjendtlige Løve; de have bortranet Kirkegudsferne og udplyndret de hellige Steder, raset imod Præster og Ordensfolk, mishandlet gudindviede Jomfruer, og under mangfoldige Krænkelser revet Biskopperne bort fra deres Horder og stødt dem i Landsflygtighed. Flere af disse Biskopper ere komne til denne Vor Stad og de have beredet Os ikke ringe Trøst formedelst de Dyder, hvorved de udmærke sig.

Ikke nok dermed; ogsaa i en anden Deel af Amerika, nemlig i Ny-Granada, have Forstyrerne af al Statsorden i den nyeste Tid bemægtiget sig den øverste Magt og udstedt den skjændige Lov, isølge hvilken Kirken ikke skal udøve sin Myndighed uden Statsmagtens Tilladelse og Samtykke; de have fordrevet de af Christendommen og Statsvæsenet høit fortjente Medlemmer af det berømmelige Jesu Selskab og desuden tvunget Vor og den h. Stols Gesandt til at forlade deres Obeet inden tre Dage.

I begribe saaledes Iet, ærværdige Brødre, hvilken bitter Smerte Vi føle ved denne almindelige og sørgelige Umstyrning af al guddommelig og menneskelig Orden. Men midt under disse store Sorger og Befyringer, som Vi uden særdeles guddommelig Bistand ikke kunde udholde, har Vore ærværdige Brødre, Italiens Biskoppers saavel som den hele katholske Christenheds beundringsværdige Religiositet, Dyd og Standhaftighed ogsaa været Os til største Trøst. Thi disse ærværdige Brødre, inderligt forbundne med Os og denne Petri h. Stol ved Troens, Kjærlighedens og Lydighedens mægtige Baand, havde ikke ladet sig skræmme ved nogen Fare og forvalte deres Embede til udsøbelig Hæder for deres Navn og Stand; de ophøre ikke, saavel ved det levende Ord som ved fortrinlige Skrifter uforfærdet at forsvare Guds, Hans hellige Kirkes, og den apostoliske Stols Sag, dens Ret og dens Lære, Retfærdighedens og Menneskelighedens Grundsætninger, med Iver at vaage over deres Hjørners Vel, at gjendrive Fjendernes falske og vildfarende Værdomme og mandigt og standhaftigt at modstaae deres ugudelige Anslag.

Med ikke ringere Glæde opfylder det Os, at see, hvorledes Præsterne og de Troende baade i Italien og i den hele katholske Christenhed paa en glimrende Maade sætte deres Værelse i at træde i deres Overhyrders hæderlige Fodspor og med hver Dag mere og mere at bevise og stadfæste deres særdeles Kjærlighed og Frefrygt for Os og den apostoliske Stol og lægge deres udmærkede Iver for Dagen i Bekjendelsen og Forsvaret af vor hellige Religion. Og idet disse Vore ærværdige Brødre, deres Præster og øvrige Troende paa det Dybeste beklage, at Vi, næsten aldeles berøvede Vort og den apostoliske Stols verdslige Herredømme, befinde Os i store Forlegenheder, saa kjende de ikke noget behageligere, hæderligere og helligere, end med Kjærlighed og Nidkjærlighed at lette disse Vore og den h. Stols store Forlegenheder ved deres fromme og frivillige Gaver. Derfor takke Vi i Vort Hjertes Ydmyghed al Trøstens Gud inderligen for, at Han ved Biskoppernes og de troende Nationers saa udmærkede Fromhed og Gæmildhed værdiges at trøste og styrke Os midt under al Vor Kummer og Nød; Vi glæde Os over, herved atter offentlig og høitideligt at kunne bevidne Biskopperne og de troende Nationer Vort Hjertes taknemmelige Følelser; thi kun deres Hjælp og Understøttelse have Vi at takke for, at Vi kunne tilfredsstille de store og stedse stigende Fordringer til Os og den h. Stol. — Og her kunne Vi heller ikke, ærværdige Brødre, med Tausked forbigaae de bestandige Ytringer af den ustrømte Kjærlighed, urokkelige Trofasthed, hengivne Lydighed og ædelmodige Gæmildhed, hvormed selve det romerske Folk bestræber sig for at

bevise, at Det ikke ønsker andet, end standhaftigt at forblive forbundet med Os og denne apostoliske Stol, saavel som med Bort retmæssige verdslige Herredømme, samt tilbagevise og forkaste alle deres strafværdige Anslag og Intriguer, som søge at udbrede Forvirring i dets Skjød og lægge Snarer for det. I selv, ærværdige Brødre, ere jo meget ofte Vidner til, med hvilke oprigtige, ligefremme og hjertelige Kundgjørelser dette Os saa dyrebare romerske Folk uophørlig tolker de Følelser af sin nedarbejdede Trostab, som med Rette fortjener den høieste Roes.

Da vi besidde den Forjættelse, at Jesus Christus, vor Herre, vil være med Sin Kirke indtil Tidernes Ende og at Helvedes Porte aldrig skulle faae Overhaand over den, saa ere vi forvisede om, at Gud ikke vil lade Sin Forjættelse uopfyldt. Han, Som virker store Ting, vil engang vise, at denne frygtelige Storm opstod, ikke for at bringe Kirkens Skib til at synke, men for at hæve det endnu høiere. Men imidlertid ville vi ikke ophøre, ærværdige Brødre, ivrigt og uafsladeligt at paakalde den ubesmittede og allersaligste Gudsmoder og Jomfru Maria's mægtige Forbønner og Dag og Nat i inderlig Bøn bede og anraabe den naadige Gud, Hvis Bæsen er Kjærlighed, Hvis Villie er Magt, Hvis Gjerning er Barmhjertighed, at Han snart vil afforte Hjemførelsens Dage og række det saa haardt trængte borgerlige og kristelige Samfund Sin hjælpende Haand, og at Han naadigen vil udgyde Sin guddommelige Naades og Barmhjertigheds Skatte over Alle, ombende Kirkens og den h. Stols Tjender og føre dem tilbage paa Retfærdighedens Vej, og ved Sin almægtige Kraft bevirke, at alle Vildfarelser maae forsvinde, al Ryggesløshed og Ugudelighed ophøre og at saaledes Hans hellige Religion, som ogsaa er det fasteste Grundlag for Nationernes timelige Lykke og Velfærd, med hver Dag mere og mere maa befæstes, blomstre og herske paa hele Jorden.

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Den h. Fader havde den 17. Sept. paadraget sig en Forkjølelse i Kirken Ara Coeli ved Promulgationen af Canonisations- Decretet for de japanesiske Martyrer, men som nu er hævet, saa at han den 20de i Consistoriets Sal i Vati-

canet kunde indvie Erkehertug Carl af Toscana's Giftermaal med Prindsesse Maria Immaculata af Neapel. Salen var simpelt smykket; ved den ene Ende var opreist et Alter og et Sæde for den h. Fader, foran hvilket stode to Bedeskamler for Brudeparret. Til Venstre havde de sex Vidner, hvoriblandt to Biskopper, til Høire de tjenstgjørende Cardinaler deres Plads. Bagved en Balustrade, som paa tværs gjennefnar Salen, befandt sig hele den kongelige Familie af Neapel. Den unge Erkehertug ankom Kl. 7 om Morgenen. Han var iført Pius-Ordenens Storkorsens Ordensdragt og ledsagedes af Toscana's Repræsentanter ved den h. Stol, Bargaagli og Frescobaldi; kort efter indtraadte Kongen og Dronningen af Neapel og tilsidst Prindsessen ved Dronning-Moderens Haand. Hs. Hellighed rettede de sædvanlige Spørgsmaal til Brudeparret, hvorefter Messen begyndte. Efter at den var endt, holdt den h. Fader en Tale. Han fremhævede Egteskabets Charakter som et Sacramente og beklagede, at der i Verden gaves mange Brudfolk, som lode sig nøie med en reent naturlig Forbindelse eller med en reent borgerlig Overenskomst (saak. borgerligt Egteskab). Derpaa yttrede han, at den nu sluttede Forbindelse, som vilde blive en sand christelig, var bleven forberedt i et Land og paa en Tid, hvor Rettens og Retfærdighedens Grundsætninger næsten vare aldeles forsvundne, men at han haabede, at de Nyformælede med Guds Velsignelse snart atter maatte vende tilbage til deres Land. Naar Gud for Diebliffet havde fjernet dem derfra, saa var det skeet, for at de i Gensomheden, levende fjernt fra Verdens Glæder og i Prøvelsesstanden, skulde styrke sig for deres Opgave, og, naar de vare vendte tilbage til deres Undersaatter, udøve deres Magt til Guds større Ære, for Hans Kirkes Frihed og til deres Undersaatters Lykke. Derpaa udtalte Pius IX. med bevæget Stemme, men med nudsigelig Majestæt, Velsignelsen over de Nyformælede og hele den kongelige Familie saaledes: „Jeg velsigner da Eder, Dig, min dyrebare Søn Carl, og Dig, min dyrebare Datter Maria Immaculata. Jeg velsigner (her henvendte han sig til Brudgommen) Eders fraværende Forældre; jeg velsigner i Særbeleshed den her tilstedeværende Moder (medens Pius IX. velsignende hævdede Haanden imod Dronning Moderen, saae man denne Hystindes Ansigt bader i Taarer); jeg velsigner Kongens og Dronningens, hans Gemalindes, ophøiede Personer; jeg velsigner Eders Familier og jeg velsigner alle Eders Undersaatter, for hvis Lykke I skulle arbejde.“ Rørelsen var almindelig. Enhver havde ved Pius IX.'s Ord følt, at han ikke vilde lade nogen Heilighed gaae ubenyttet forbi, for at protestere imod de barbariske Volds handlinger, hvis Offere her stode for ham. — Den 18. Septbr. blev under et stort

Folketilløb feiret en Sjælemesse i Kirken San Carlo for de Faldne ved Castelfidardo. Visgr. Castellani de Villanova, Erkebiskop af Petra, holdt Sørgebudstjenesten assisteret af de pavelige Feltcapellaner. Iblandt de Tilstedeværende bemærkede man mange Fremmede af Udmærkelse, hvis Søner, Slægtninge eller Venner vare faldne ved Castelfidardo, og som udtrykkelig vare komne til Rom for at bivaane denne Høitidelighed. Fra Anagni, Zuavernes Garnisonssted, var Oberst, Baron de Charette, foruden nogle Officerer, mydt paa Krigsministerens Befaling for at repræsentere Bataillon. (Den 18de blev forøvrigt ogsaa høitideligt feiret ved en Sørgegudstjeneste i Keiren ved Anagni). Kirken San Carlo's Facade var prydet med talrige Indskrifter i det latinske, italienske og franske Sprog. Et Individ forhøede de Personer, som læste disse Indskrifter, og begyndte at nedrive een af dem. De Nærmeststaaende arresterede Mennesket og førte ham til Bagten, hvor det opdagedes, at han var en Galeislave, som nylig havde udstaaet sin Straffetid. — Den 21. Septbr. blev Morderen Lucatelli, som om Aftenen den 29. Juni snigmørbede den pavelige Genst'arm Belutti, henrettet paa een af Roms offentlige Pladse. Han var et af Revolutions-Udskudets brugbarste Medstaber; endnu paa Skafottet udraabte han et „Leve“ for Victor Emmanuel. Vidneudsagnene i hans Proces hidrøre udelukkende fra Franskmænd. — Ifølge Breve fra Ancona er Markernes Stilling meget alvorlig. De borttrømte Recruter slaae sig sammen med Landbeboere, og i Stæderne svæve Piemonteserne stedse i Fare for et Overfald. — I Bologna have Piemonteserne begaaet en slem Feil. Det derværende Collegium af San Clemente er udelukkende spansk Eiendom og som saadan blevet anerkjendt og privilegeret af den pavelige Regering. Desuagtet bleve dette Collegiums Godsfer confiscerede af Piemonteserne. —

— Den h. Fader, hvis Sundhed er fortræffelig, begav sig den 4. Octbr. til Tivoli; han vilde derpaa ogsaa besøge Civita-Vecchia. — Den 2. Octbr. gav den h. Fader Kongen af Siam's (Bag-Indien) Gesandter Audients. De erklærede, at de af deres Konge vare bleve sendte til Rom med det Hverv, at de skulde bevidne Overhovedet for den nye i Siam af ivrige Missionairer prædikede Religion deres Urefrygt og forsikre ham, at den katholske Religion vilde til enhver Tid blive beskyttet i Siam. Den h. Fader udtalte for Gesandterne sin Tak for den Bestyttelse, som ydedes den katholske Kirke i Siam, hvor, som han tilspøiede, Missionerne havde god Fremgang. Gesandterne have overrakt den h. Fader Foræringer fra deres Konge. — Sid Kong Victor Emmanuel og nogle andre kronede Hoveder vilde gaae i Skole hos den hedenske Konge af Siam!

— Den bekjendte Ex-Jesuit Passaglia, som de liberale Blade kalde den „største italienske Theolog“ (!), har hos Boghandler Lemornier i Florents ladet udkomme et aadent Sendebrev i det latinske Sprog til den katholske Christenheds Biskopper, hvori der skal bevises, at Italien iler et religiøst Schisma (Brevbrev fra Rom) imøde, saafremt den h. Fader ikke giver Afkald paa sin verdslige Magt. De piemontejiske og andre revolutionaire Blade unklade ikke at kalde den uheldige Forfatter — der forøvrigt allerede i A. 1858 er udtraadt af Jesuiterordenen og er paa bedste Veie til at blive en saafaldet *prêtre défrôqué* (o: en Munk, som har stjælet sin Ordensdragt) — en „stor Patriot“! Passaglia lever for Diebliffet i Florents; han havde først sendt Paven sit Skrift med den Trudsel, at han vilde offentliggjøre det, naar det ikke mødte en gunstig Optagelse. Den romerske Stol værdigede Manden naturligtviis ikke noget Svar. — Ex-Jesuiten Passaglia vil i sin Brochure „overbevise“ Biskopperne og Paven om, at de ikke længere maae modsætte sig det nye „Kongerige Italien“, at de maae afstaae Rom og give Afkald paa den verdslige Magt, og truer til Slutningen Paven med et Schisma. Passaglia synes saa ganske at være Manden for den italienske Revolution; men mon Ex-Pateren vil være myg nok for de Revolutionaire? Da han i 1858 stod i Begreb med at udtræde af Jesu Selskab, søgte Cardinal Barnabò, som indtil da havde været hans Ven, at afholde ham fra dette betænkkelige Skridt, der, som han forudsagde, vilde blive til hans Ulykke. Han brugte dengang følgende Vignelse: „Forenet med Jesu Selskab, er De en tilhugget Steen, som er indspiet i Gavlens af en Bygning; stilt fra Ordenssamfundet, vil De være den samme Steen men liggende paa Jorden, og medens Hullet i Gavlens hurtig kan udfyldes paany, vil De forblive upaaagtet eller traadt under Fødder.“ Og saa den h. Fader selv advarede ham indtrængende og lod sig ikke stufte af de gjentagne høitidelige Forsikringer om Tro, Skab og Lydighed, som Pateren udtalte for den h. Fader paa Kææ, men sagde ham forud, at han altid vilde fjerne sig mere og mere fra selve Kirken. Den h. Fader sagde dengang blandt Andet disse Ord til ham: *La superbia La rovinerà* (o: Deres Hovmod vil ruinere Dem). — Passaglia's politiske Dypørsel har kun altfor meget retfærdiggjort Pius IX.'s Frygt. Hvad man desuden veed om Ex-Paterens Privatliv, falder heller ikke ud til hans Gunst. Siden sin Udtredelse af Jesuiterordenen har han boet hos en ældre engelsk Dame, i hvis Selskab han endog viser sig til Bogens paa den offentlige Promenade paa Monte Pincio. Det gjør naturligtviis megen Opsigt og vækker Uvillie. Den h. Fader havde givet Cardinal Altieri det Hverv, at han skulde kalde Ex-Jesuiten Passaglia

til sig som Forfatter til Brochuren „pro causa Italica“. Sammenkomsten har fundet Sted. Efter Sigende begyndte Cardinalen med at foreholde Ex-Jesuiten den Forargelse, som han gav ved sit Forhold til Englænderinden Folljambe, hans stadige Lebsfagerinde. I Hovedsagen paalagde Cardinalen Ex-Jesuiten, enten at tilbagekalde sin Bog eller forlade Rom.

— Passaglia's Modsigelser. Turiner Armonia har stillet Revolutionens nye Forkæmper, Expater Passaglia's Fortjenester i et nyt Lys. For at imødegaae Passaglia's Brochure, benytter Armonia et af samme Passaglia i 1860 i det italienske Sprog forfattet lille Skrift, som har til Titel: „Paven og Fyrsten, d. e. Theologien, Philosophien og Politiken i Overensstemmelse med Hensyn til Pavens verdslige Herredømme. Dialog af Carlo Passaglia.“ Expateren havde forfattet dette Skrift, for at gjendrive den berøgtede Pariser-Brochure: „Paven og Congressen“! Vi kunne ikke her gengive den hele Artikel i Armonia og maae derfor lade os nøie med at sammenstille de modsigende Hovedsætninger i begge Passaglia's Brochurer, som vi ville betegne med 1860 og 1861.

1860: Paven kan ikke være en verdslig Fyrstes Underfaat.

1861: Paven maa leve under Kongen af Italien.

1860: Hvis Paven ikke var souverain Fyrste, vilde der opstaae Forvirring og et Schisma.

1861: Forvirring og et Schisma vilde opstaae, naar Paven vedbliver at være Fyrste.

1860: Af Pavens Dethronisation vil der opstaae skadelige Følger for Kirken.

1861: Pavens Dethronisation vil medføre store Fordele for Kirken.

1860: Pavens verdslige Herredømme har Krav paa vor dybeste Frefrygt.

1861: Man tør med rolig Samvittighed bekæmpe Pavens verdslige Herredømme.

1860: Hvo som reiser sig imod Præste-Kongen, beviser Mangel paa Gudsfrøgt og Religion.

1861: Alle gudfrøgtige og religiøse Mennesker maae reise sig imod Præste-Kongen.

1860: Det verdslige Herredømme er nødvendigt for Paven til fri Udøvelse af hans aandelige Magt.

1861: Det verdslige Herredømme skader Paven ved Udøvelsen af hans aandelige Magt.

1860: Hvo som berøver Paven hans Stater, er ifølge Concilium Tridentinum excommuniceret.

1861: Biskopperne have Uret, naar de ansee dem, som udplyndre Paven, for excommunicerede.

1860: At troe det Mobsatte af det, som Pavernes Decreter lære, er en scandaleus Forvovenhed.

1861: Det forraader en edel Patriotisme, naar man imødegaaer Pavernes høitidelige Decreter.

Naar man læser saadanne Mobsigelser, skulde man troe, at den ulykkelige Ex-Pater ikke blot havde mistet Hukommelsen, men ogsaa Forstanden; og det samme gjelder om alle hans Udbud og Eftersnakkere.

Neapel Den 23. Sept. døde Msgr. Maresca, Generalvicar og Forstander for Erkebispedømmet under den forvurste Cardinal Riario Sforzas Fraværelse, som en Følge af den lidte slette Behandling og hans flere Maanedes Indespærrelse i et fugtigt Fængsel. Et Par Dage før hans Død havde man rigtignok løsladt ham af Fængslet, men for silde til at Lægekunsten endnu kunde hjælpe ham. Hans Begravelse fandt Sted d. 24. Sept. og tør betegnes som en Begivenhed. Alle Domherrer og geistlige Dignitarier, hele Verdensgeistligheden, alle religiøse Ordener og en uhyre Folkemasse ledsagede ham med Taarer i Vinene til hans sidste Hvilested i Kathedralkirken; paa Veien derhen streg Folket høit: „Der er en ny Martyr for Troen og den kristelige Kjærlighed, som altid vil tænke paa de Fattige. Staffels Neapel, staffels Kongerige!“ o. s. v.

England. Hvorledes de anglicanske Biskopper vide at sørge for sig selv. Forhøilig blev en saakaldet „Kirke-Commission“ udnævnt af Parlamentet, for paa den bedst mulige Maade at anvende den anglicanske Kirkes uhyre Rigdomme for Kirkes aandelige og materielle Fornødenheder. Under „aandelige Fornødenheder“ forstod man Oprættelsen af nye Sogne i de Egne, hvor der ikke fandtes saadanne, og under „materielle Fornødenheder“ Forbedring af Lønningen for den lavere Geistlighed, af hvilken Fleertallet maa kæmpe med de mest trykkende Næringsforger. Lad os nu betragte, hvorledes denne „Commission“ under Biskoppernes Ledelse har udført sit Hverv. Biskoppen af Ripon blev bevilget 250,000 Frcs. til sit Paladses Udvidelse; samme Biskop havde kun Remiser til to Stadsvogne, medens han har fire Stadsvogne. I det Hele blev der udbetalt nævnte Biskop 375,000 Frcs., for at gjøre hans Palads „beboeligt“. Til samme Diemed blev der bevilget Biskoppen af Lincoln 250,000 Frcs.; Biskoppen af Gloucester ligeledes 600,000 Frcs. I det Hele bleve over 4¼ Millioner Frcs. af Kirkes Penge, som vare bestemte for fattige Prædikanters og Lægefolks mange trængende Fornødenheder, anvendte til Udvidelse og Forstjønnelse af nogle Biskoppers, saakaldede „Evangeliets Tjeneres“, Paladser!

Frankrig. Protestanten Guizot for Paven's verdslige Herredømme. Medens Ex-Jesuiten Passaglia erklærer sig imod Paven's verdslige Herredømme, have vi den Glæde, i den berømte Statsmand Guizot, Ministerpræsident under Louis Philipp, at finde en veltalende Forsvarer for samme. Et fransk Provindsblad, *Espérance*, som udkommer i Nantes, skriver desangaaende: Henimod Midten af October vil det saa meget omtalte Skrift af Guizot udkomme under Titelen: „Den kristelige Kirke og det kristelige Samfund i Aaret 1861.“ I 24 Capitler udvikler den berømte Forfatter sin Mening om „den kristelige Kirke“, „det Overjordiske“, „Statens og Kirkens Alliance“, „den katholske Kirke og Friheden“, „den almindelige Stemmeret i Italien“, „Europas Fremtid“ o. s. v. Det er bekjendt, at i afvigte Mai Maaned Guizot som Præsident for „det protestantiske Selskab for Elementar-Underviisningen“ holdt en Tale, i hvilken han erklærede Paven's verdslige Tyrstehøjhed for et ikke alene katholsk, men ogsaa almindelig kristeligt Anliggende; det Samme udtalte han i sit Svar paa Lacordaire's Tale ved dennes Optagelse i Academie. Denne aabenhjertige Bekjendelse har vakt ikke ringe Opsigt iblandt Guizot's Troesfæller, men denne Storm rokkede ham ikke. Hvilket Skuespil! De bedste af vore Statsmænd, Talere og Skribenter see sig, efterat de længe aabent og loyalt have befæmpet hverandre, pludseligt forenede til Forsvar for de conservative Principer, den guddommelige og sociale Orden. Med Hensyn til Spørgsmaalet om den hellige Faders verdslige Herredømme — et Spørgsmaal, som i to Aar er blevet fordreiet ved de hadefulde Videnskaber, borneerte Fordomme og den revolutionaire, piemontesiske og officieuse Presse — tænker Guizot just ligesom Berryer, Thiers, ligesom Fal-loux, Hertugen af Noailles, ligesom Odilon Barrot, Montalembert og Albert de Broglie, ligesom Ville-main, Sauzet etc. Jeg veed nok, at de revolutionaire Journaler bestandig skrigte over en „Coalition af politiske Partier“, men hvilken fælles politisk Interesse kunne de katholske Biskopper i Tyskland, Belgien, England, Irland og Amerika have! Thi den hele katholske Verden, repræsenteret ved sine Biskopper, har talt ligesom Pius IX.; Spørgsmaalet om hans verdslige Herredømme er saaledes afgjort ved den katholske Verdens Eenstemmighed. Guizot's Skrift vil vist udfordre hele den piemontesiske PresSES Brede imod sig, men den berømte Statsmand veed vel godt, at Sandheden altid tilsidst vil triumfere over Løgnens og Ugudelighedens Skrig. — Skriftets første Uplag paa 8000 Exemplarer blev udsolgt i Løbet af to Dage.

— De religiøse Forhold og Utilfredsigheden med Regjeringens Politik. I Frankrig kæmper det Gode med det Onde om Herredømmet; men fra begge Sider udvikles derved en Magt, hvorom man i andre Lande neppe har nogen Anelse. Revolutionen i 1789 har her skabt et Svælg imellem Kirke og Folk, som, for at tale menneskeligviis, slet ikke mere kan udfyldes. Og dog arbejder den franske Geistlighed paa dette Værk med ophøiet Mod og rørende Udholdenhed; og Referenten, som nu allerede har gennemvændret Frankrig for tredje Gang, maa sige, at Frugterne af denne Iver for Sjælene tiltage fra Aar til Aar. De Troendes Antal vøjer, og — vel at mærke — især Lægfolk af de dannede Stænder vise en Iver og Livlighed, som er sjelden andensteds. I Stæderne og Landsbyerne bliver der bygget paa Kirker, Capeller og Klosters, hvoraf Frankrig har flere end noget andet Land, det ullykkelige Italien ikke undtagen. Alle kirkelige Ordener og Congregationer ere repræsenterede i Frankrig; selv de blot besvuelige glæde sig ved stor Blomstring. Men utroelige ere de Summer, som den katholske Kjærlighed og Barmhertighed i Landet tilveiebringer for milde og fromme Diemed. De franske Katholiker underholde med deres personlige Gaver og Pengebidrag ikke alene deres egne Kirker, Skoler og Velgjørenhedsanstalter af enhver Art, men de have ogsaa altid et offervilligt Hjerte for fremmed Nød og Trang. Deres Collecter for de udenlandske overtræffe langt alle de andre Landes. Hvad have de ikke gjort for Syrien — og hvorledes have de ikke taget sig af Bulgaverne! Ved Siden af alt Det finder man i en stor Deel af Frankrig, og det ikke blot i Stæderne men ogsaa paa Landet, en gyfelig Vantro og et kirke- og præstestjendtligt Sindelag, som, næret af en infernalsk Presse, lammer selv den ivrigste Præsts Bestræbelser. Men disse Tilstande forbedre sig umiskjendeligt; og netop en Tid som vor med sine Kirkefølgelser, udøver en velgjørende Indflydelse paa den franske Charakter; thi der ligger i denne Charakter en Trang til at antage sig den Undertrykte og Forfulgte. Referenten har denne Gang hørt Uttringer og offentlige Erklæringer for den h. Fader og for Kirken overhovedet af Mænds Mund, som tidligere have været ham bekendte som stemme Indifferentister. Utilfredsigheden med Regjeringens Politik i Henseende til Italien er temmelig almindelig og paansøder den uimodstaaelig en Forandring i samme, hvis den ikke med Tiden vil udsætte den keiserlige Throne for Fare; thi det revolutionaire Parti, som ikke vil vide af nogen Gud, Kirke eller Pave, vil sandelig heller ikke sværme for nogen Keiser, som det skal adlyde.

Asien. Efter de nyeste Efterretninger fordrer de Christnes

Forsølgelse i Tonkin og Cochinchina altid nye Offere. Tyrannen Tu=Duc har udstedt et nyt Edict imod de Christne. Førend Franskmændene have erobret Hovedstaden Hue, ville de ullykkelige Christne ikke kunne vente nogen Vindring i deres Skjebne.

Sydamerika. Forsølgelse. Den unge Republik Ny=Granada i Central=amerika har i Juli Maaned været Stuepladsen for en ny Revolution, ved hvilken den nuværende Præsident, General Mosquera, er kommen til Roret. Han er en uværdig Broder til hiin heroiske Erkebiskop af Bogota (Hovedstaden i Ny=Granada), som for nogle Aar siden blev forviist under Revolutionen og søgte et Asyl i Frankrig. Neppe var Mosquera den 18. Juli ankommen til Bogota, førend han truede Biskopperne med Forviisning, hvis de ikke vilde understøtte hans Regjering. Endnu værre gif det den h. Stols Repræsident og Jesuiterne. Mfgr. Ledochowski, den apostoliske Deleгат, fik Befaling til, inden tre Dage at forlade Landet. Han afrejste den 28. Juli til de forenede Stater, hvorfra han den 15. Septbr. indtraf i Paris for at begive sig til Rom. Samtidig med Deleгатen bleve 35 Fædre af Jesu Selskab, som først for nogle Aar siden havde begyndt at virke der med stor Velsignelse, forviste fra Landet. Hvad Biskopperne have at vente af den nye despotiske Regjering, er let at forudsee. (Sfr. den h. Faders Allocution.)

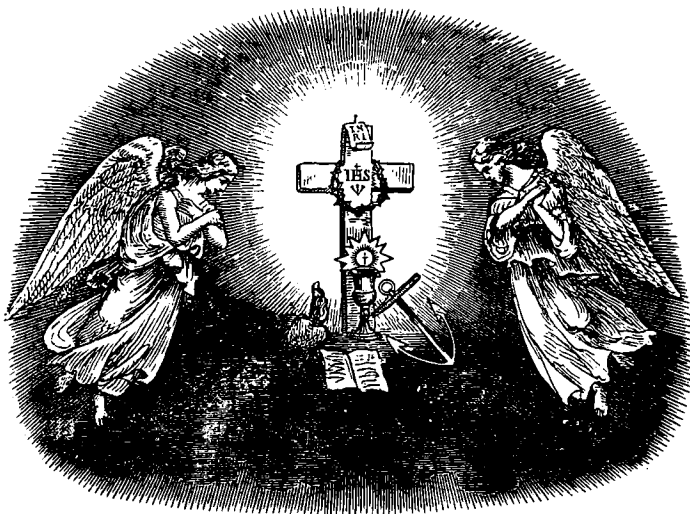
Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 3. Novbr. — 24. Søndag efter Pintsfe. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messfe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædikfen. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.
- Søndagen d. 10. Novbr. — 25. Søndag efter Pintsfe. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messfe. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædikfen. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.
- Paa Søndagene stille Messfe Kl. 6½, 7½ og 8¼ (om Torsdagen med Udfilling af det h. Sacramente).

„Skandinavisf Kirketidende“ udgaar hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissiönair, Hr. Konsthandler **C. N. Blau-Fensteinet**, store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglæder; i de danske Stater paa de ful. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet; enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

S. Trier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 23. Søndagen den 17de November. 1861.

Indhold: Den katolske Kirkes Skjønhed (fortsat). — En Protestants Dom om protestantiske Missionærer. — Kirkelige Efterretninger: Rom. Berlin. Baiern. Frankrig. Italien. Neapel.

Den katolske Kirkes Skjønhed.

(Fortsat.)

Simon. De har maaskee den Godhed, nærmere at meddele os Naaden, hvorpaa Kirkegaardene blive indvie.

Pr. Jeg skal gjøre det i Korthed. Dagen førend en Plads bliver indviet til et christeligt Begravelsessted, blive fem Kors opplante paa den, eet i Midten, som er høiere end de

andre, og eet i ethvert af Pladsens fire Hjørner. Foran ethvert af disse Kors opstilles en Lysestige, som er saaledes indrettet, at man kan sætte tre Lys i den. Efter at disse femten Lys nu ere blevne antændte paa Indvielsesdagen, beder Biskoppen saavel i Titaniet til Allehelgener, der ligeledes bliver læst ved denne Leilighed, som ogsaa i en særegen Bøn om, at Gud vil værdises at rense, velsigne, hellige og indvie denne Kirkegaard, og at alle menneskelige Liig, som kommer til at hvile her, maae være værdis til, paa Dommens store Dag at blive forenede med alle salige Aander og opnaae det evige Livs Glæder.

Simon. Hvad bethde da disse Lys og Kors?

Pr. I Lysene kunne vi see et Sindbillede paa de Bønner, som baade Biskoppen ved Indvielsen, og senere ogsaa de Troende fremsende til Gud paa denne Plads, for derved at forhverve de her Hvilende den evige Herligheds Bestuelse. Korsene bethde for det Første, at Grunden fra nu af er bestemt til kristelig Brug og bliver tagen i Besiddelse af Biskoppen; dernæst bliver det ogsaa derved billedligt antydet, at de, som hvile her, vente deres Frelse og Salighed af den Korsfæstede, stole paa Hans Fortjenester og under Skyggen af Korsets h. Træ ville vente paa Opstandelsens store Dag.

Simon. Det Samme bethde maastee ogsaa Korsene paa de enkelte Grave?

Pr. Saavel det store Kors, som ifølge kirkelig Forstrift bliver opreist i Midten af en katolsk Begravelsesplads, som ogsaa Korsene paa de enkelte Grave have denne Betydning. Det er derfor en smuk Skik, som burde iagttages af Alle, at pryde enhver katolsk Christens Gravhøi med dette Forløsnings trøstefulde Tegn. Selv det kostbareste Gravminde, hvorpaa dette Tegn mangler, staaer langt tilbage for den simple Prydselse, som et Trækors giver den kristelige Bekjenders Hvilested.

Thom. Maa der da paa Gravene ikke opstilles andet end Kors?

Pr. Det sagde jeg ikke; et Gravminde kan være saaledes eller anderledes, kostbart eller fattigt, og opreist i mange Slags Former og Stikfæls; kun bør, hvorledes det end er, Forløsnings

ningens Tegn eller dog noget andet christeligt Kjendemerke ikke mangle paa det. De Døderlevende ære kun daarligt den Hedengangnes Minde, naar de udsmykke hans Grav saaledes, at den ikke kan adskilles fra en Hednings Grav. — Men lad os nu atter tale om Indvielsesceremonierne.

Biskoppen indvier Vand blandet med Salt, ligesom det skeer ved en Kirkes Indvielse, og bestænker ogsaa paa samme Maade Jorden allevegne paa Kirkegaarden; han gaaer ligeledes omkring Kirkegaarden, idet han bestænker dens Grund. Men under denne Procession bliver han hver Gang staaende foran de nævnte Kors og beder der om, at Gud vil skjenke alle de Hensøvede, hvis Liig skulle hvile her, det evige Livs Trøst, lade dem opstaae paa den hderste Dag, naar Engelen's Basun lhyder, frie for alle Syndens Kænker og deelagtige i den evige Salighed, og indlemme dem i Helgenernes Skarer, for at de med diøse i uudsigelig Fryd evig maae kunne prise deres naadige og forbarmelseøvrige Fader som Ophavet til deres salige Liv. — Høitideligheden bliver derpaa sluttet med det h. Messioffer, og ligeledes under dette blive atter de samme Bønner udtalte for Gud.

Simon. Jeg synes, at det maa være meget trøstefuldt, naar man veed, at man efter sin Død kan lægge det trætte Legeme til No paa et ved saadanne Forbønner helliget Sted.

Pr. Det er ogsaa just det, som gjør Begravelsen paa et indviet Sted saa dyrebær for den Christne, og det er tillige een af de Grunde, hvorfor vi ansee de christelige Kirkegaarde, ligesom selve Kirkerne, for ærværdige og hellige. — Man kunde med Rette ogsaa kalde enhver Kirkegaard en Gudsager. Liig store Jurer ligge Gravrækkerne ved Siden af hinanden, og ethvert enkelt Liig, som vi nedsenke i Jorden, er ligesom et Sædehorn, som engang paa Opstandelsens store Dag skal spire frem af Jorden. Gode og Onde, Hvede og Klinte, hvile her ved Siden af hinanden i Jorden og ville engang spire frem paa Engelen's Basunraab, for enten at samles i Guds Lade, eller brændes med evig Ild. Saaledes er Kirkegaarden en sand Gudsager, paa hvilken Ligene, liig en Sæd, ere udsaaede til

engang at opstaae til det evige himmelske Liv. Strækkelig er den Tanke, at der maaskee ikke vil gives en eneste saadan Gudsager, hvorfra der ikke ogsaa engang vil opstaae Regemer af Forbømte og Forskudte! Mine Venner, lader os drage Omsorg for, at Ingen af os engang skal befinde sig iblandt dette Tal. Men glædelig og trøstefuld er ogsaa Tanken om, hvor mange Retfærdige der her udhvile efter deres Livs Møjsommeligheder og efter de Forsølgelser og Lidelser, som de have maattet bære paa Jorden, for engang at gjenopstaae til evig Herlighed. Glædeligt er det, at vi kunne sige os, at der af alle disse Regemer, som sove her, allerede mange Sjæle nu nyde de evige Glæder. Mange have vel ogsaa endnu at afbøde de mindre Pletter og Ufuldkommenheder, som de fra dette Liv have taget med sig over i den anden Verden; maa forøvrigt deres Lidelses- og Bødstid vare kort eller længe, saa høre de dog engang til de Udalgtes Tal og ville paa Dommens store Dag staae paa Frelserens Høre. Hvor ærværdigt maa ikke det Sted være os, paa hvilket der saaledes findes saa mange Reliquier af Himmelenes salige Beboere; ethvert Been, som vi see der, kan tilhøre et Regeme, hvis Sjæl tilligemed alle Engle og Helgener nu allerede staaer for den Allerhøjstes Afsyn.

Simon. Sandelig, det er smukt!

Pr. Søger ret ofte at opfriske slige Erindringer i eder, og bestræber eder flittigt for at føre et saadant Liv, at ogsaa eders Been engang kunne hvile paa vor Gudsager eller Kirkegaard som Levninger af et helligt Regeme, for ved Bafunens Lyd at forene sig med en salig Aand. Men lader ogsaa det Sted være eder ærværdigt, hvor eders fromme Forsædre og Medchristne, hvor saa mange hellige Medlemmer af eders Menighed hvile; vaager ogsaa over eders Børn, at de ikke vancere de hellige Steder ved letfindig ungdommelig Raadhed; gjør eder endnu mindre selv skyldige deri. Af den Maade, hvorpaa I holde dette Sted helligt, vil med Rette enhver Fremmed, som gaaer forbi, bedømme Graden af eders christelige Sindelag og Dannelse.

Dermed sluttede Præsten sit Foredrag for idag, saavel som hele Rækken af sine Forklaringer overhovedet, som han havde givet om Kirkeaaaret og om Andet, eftersom Heiligheden gaves dertil. De Forsamlede beklagede meget, da han erklærede, at de nu vare til Ende, og han kunde først stille dem tilfreds, da han lovede dem, efter nogen Tid at ville gennemgaae en ikke mindre nyttig Gjenstand med dem, nemlig de Ceremonier, der ere foreskrevne ved de hh. Sacramenters Uddeling. Han anbefalede dem, indtil den Tid ret ofte at erindre sig alt det, hvorom de hidtil havde talt med hverandre, for at det ikke maatte have sit Forblivende ved den blotte Underholdning, men at de ogsaa maatte bevare de omtalte Gjenstande i Erindringen og høste rigelige Frugter af dem for deres hele øvrige Liv. Han bortfjernede sig, idet han velsignede dem og anbefalede dem den Almægtige i Vold.

(Fortsættes.)

En Protestants Dom om protestantiske Missionairer.

Nedenstaaende Brev fra en protestantisk Læge til sin Moder giver atter interessante Oplysninger om det protestantiske Missionsvæsen. Vi meddele det her, saavidt gjørligt, i ordret Oversættelse.

Om bord paa Fregatten Arcona; Næben af Tschu (i China), 24. Juni 1861.

Min kjære gode Moder!

— — Tschifu er een ifølge de nyeste Tractater aabnet chinesisk Havn, og det er derfor først for omtrent 6 Maaneder siden, at Europæerne have begyndt at ned sætte sig der. En Schweizer var den Første, som bosatte sig her. Nu er der fire Missionairer (fransk, engelsk og amerikansk), tre Consuler (engelsk og fransk) og en 6—8 Kjøbmænd her. Holigerne og Comforten ere endnu i den primitiveeste Begyndelse. Det Nødvendigste mangler. Man er for det Meste flyttet ind i Huse, som ere blevne byggede af de franske Landgangstroppe, førend de marscherede til Peiho. Andre boe i chinesiske Huse. Missionairerne

have naturligviis ogsaa slæbt deres uundværliche Koner med sig herhen. Formedeltst disse deres Koner — og jeg har ikke fundet een (protestantisk) Missionair, som ikke havde en Kone — kunne de ikke sjerne sig fra Kysten, hver som bekjendt det værste og mindst tilgængelige Paf har samlet sig. De kunne ikke reise til det Indre og udstrøe Troens Sæd i de indsluttede Dale; de kunne ikke underkaste sig Farerne og Strabadserne og følge de eenlige, katholske Præster til det indre Land, hvor de kunne vente noget, om ogsaa kun ringe Resultat. Thi deres Koner behøve Comforten, Mageligheden og Forbindelsen med Fædrelandet, hvilket alt sammen kun er muligt fra Kysten. Protestanternes Resultater ere derfor temmelig kummerlige i Sammenligning med Katholikernes. Ved det nordlige Chinas Åbning er der nu ogsaa aabnet en viid Mark for disse Bestræbelser. Fra alle Sider strømme Missionairerne derhen; denne Omflakken fra det ene Sted til det andet synes overhovedet at være de protest. Missionairer en Yndlingsbeskæftigelse; men det har den store Skade til Følge, at de ikke kunne bruge den i den ene chinefiske Provinds lærte Dialect i den anden og derfor altid maae begynde forfra med Sproget, hvorved de tabe uhyre Tid, ikke at tale om, at de paa denne Maade aldrig kunne smelte sammen med deres Menigheder. I Tschifu blev jeg engang opfordret til at yde en amerikansk Missionairs Kone Lægehjælp. Hun var Dagen i Forveien kommen fra Teng-Tscham, en henvend 50 engelske Meil derfra beliggende By, fordi ingen Læge var der og heller ingen andre civiliserede Mennesker end hun og hendes Mand. Missionairen selv maatte naturligviis forlade sin Menighed, hvis han overhøvedet allerede har een, for at reise med sin Kone og opholde sig i Tschifu, indtil hun kommer sig, hvilket nok vil medtage 2—3 Maaneder. Da vi seilede bort derfra, overgav jeg Patientinden til en engelsk Marinelæge, som imidlertid var ankommen dertil med sit Skib. Nu, da den i Nordamerika udbrudte Krig bringer de herværende amerikanske Missionairer i Fare for ikke mere at faae deres Lønning fra Hjemmet, kaste de i ægte Yantee-Land Bibelen bort og gribe til Contobogen eller Alenen. Med stor Koldblodighed ere de allerede blevne Speculanter i Tschifu og have labet store Forraad komme til sig. Men denne Overgang falder dem ikke vanskelig; thi man veed om dem, at de ogsaa førend de kom i denne Nødvendighed, at maatte sørge for deres egen Subsistens, allerede have deeltaget i Opiums-, Thee- og Silkehandel. En fransk Officeer paastod, at man kunde kjøbe de bedste Manilla-Cigarer hos Missionairerne.

Det var interessant for mig, i Shanghai at kunne betragte de to Religioner ved Siden af hinanden. Herfra besøgte jeg nemlig den katholske Missionsanstalt i Circowee. Jeg reb

derhen paa en fyrig arabisk Hingst i Selskab med en tydsk Rjødmand, som havde mod mig som Læge nogen Forbindtlighed. Ganste isoleret fra Verden, to tydske Wiil fra Shanghai, ligesom den klosterlige Opdragelsesanstalt, som staaer under franske Lazaristgeistlige og huser henved 80 chineiske Drengene fra 10—18 Aar. Det vilde være for vidtløftigt at beskrive Anstalten, den Orden, No og Aeenlighed, som maa betegnes som en afgjort Seier over Chineernes hele modsatte Væsen. Jeg vil blot berøre de Offere, som disse katholske Missionairer maae bringe. Herfra, som Centralskædet, udbrede de sig som i Radier over hele Landet og tilbringe som oftest næsten en heel Menneskealder paa eet og samme Sted, i en affondret Dal eller Bjergby. Her boe de, idet de klæde sig, drikke, spise og sove ganske paa chineisk Wiis; her lære de de chineiske Skiftes Eiendommeligheder at kjende og forberede sig til de forestaaende Vandringer til det Indre. Blot den Fremmede foresættes en Flaske Wiin. Vor Fører, en Præst, født i Rhinpreussen, som kun endnu talte gebrokkent Tydsk, en smuk, intelligent udseende Mand, forsikrede mig, at den europæiske Natur i Begyndelsen ofte oprørtes ved den chineiske Kogekunst og Levemaade og at der af Savnet af den vanlige Rjødmand og varm Beklædning ofte opstode alvorlige Sygdomme. Wiis, Fisk, smagløse Meelspiser og Thee ere den eneste Næring. Det var rørende for mig at see vor Fører at gaae foran os, med Hovedet barberet og med den fra Bøsen over den grove Klædning nedhængende tynde, korte, blonde Haarpidst. I deres Boliger findes kun en Seng, et Bord, to Stole og et Crucifix. Ingensteds Døne, Kaminer, Fyrbækkener — og det var i Marts Maaned og bittert koldt. Da jeg bemærkede, at man dog i det Mindste af Hensyn til Sundheden kunde tillade sig denne ringe Comfort, svarede Præsten: „og saa dertil værner man sig; og det er af Vigtighed, i intet Punkt at afvige fra Chineernes Skikke; thi saasnart denne Regel engang bliver krænket, hvilken Grund kunde der da endnu være til, ogsaa af og til at forskaffe sig en Steg, en Flaske Ol eller en europæisk Sopha? kun idet vi synes at være Chinesere, Fuldblødschinesere og af det gamle Slags, finde vi Tilid og Indpas hos dette Folk, som nærer en naturlig Mistro til alt Nyt og Fremmed.“ — Jeg skiltes med oprigtig Høiagtelse fra disse Mennesker, som for deres Troes Skyld kunde paalægge sig saadanne Offere.

For nu at stille den protestantiske Mission ligeoverfor, tilføier jeg, at jeg faa Dage senere besøgte det protestantisk amerikanske Lazareth, som for 14 Aar siden blev bygget for Chineserne af Missionsmidlerne og bestyres af en amerikansk Doctor-Missionair. Jeg kalder det „Lazareth“, fordi Missionen selv

kalder det saaledes; naar jeg fra en Væges Standpunkt skulde give det et Navn, saa vilde jeg kalde det en „Morderhule“; thi som en saadan tilkjendegiver det sig ved de aabne Sengeværelser, hvor den kolde Vind farer igjennem, ved de ugle Senge og pjalte Sengenklæder, Utsøi og Smuds, blottede Saar og stinkende Edder og Mangel paa Vægehjelp og Forpleining; dette hindrer dog ikke i, tre Gange daglig at prædike, bede og synge! Og denne Anstalt har nu bestaaet paa denne Maade i 14 Aar! Hvert Aar trykkes høirostede Beretninger og storartede statistiske Oversigter og sendes ud i Verden, i hvilke det er opbyggeligt at læse, hvor mange der ere bleve helbrejede her, hvor Faa døde og hvor dyb Trangen er til aandelig Trøst og Frelse, hvorpaa de fromme Missions-Selstavers Medlemmer, idet de andægtigt fordreie Dinene og allerede troe sig hensatte i Gylfiets Forhimmel, paany gribe i Kommen. Hjemme hos os staae de udenlandske Missioner rigtignok ikke saaledes i Ry, som i England og Amerika; men hvor mangan gammel Kjærling afsnapper sig dog ogsaa hos os den 13de Kop Kaffe, for at sætte sig en Steen i Himmelen! Og om jeg end besad ligesaa mange Millioner, som jeg ikke besidder — saa vilde jeg hellere miste en Arm, end give en Skilling til dette Slags Missionsvæsen.

Romisk er det at see de to Religioners Repræsentanter ved Siden af hinanden i Selstæv; til det Had, som man har medbragt fra Hjemmet, kommer her, hvor de arbeide paa samme Mark, endnu Mistroen. Pateren gaaer sin Vej, naar han langt borte fra skinter den hvide Cravate. Amerikanerne ere reent gale af Intolerance. Den amerikanske Prædikant Brown i Konopana pleiede iblandt Japaneserne, som overhovedet endnu slet ikke have noget Begreb om Christendommen, allerede stærkt at fremhæve den confessionelle Forskjel imellem Protestantismen og Katholicismen! han viste mig selv en Brochure i det japanesiske Sprog, og af hans stolte Tilfredshed kunde jeg nok slutte, at den maatte være forfattet af ham selv; i denne Brochure søger han nøie at udvikle Protestantismens Fortrin og Katholicismens Forkastelighed. Hellere vilde han forvirre Japaneserne, gjøre dem fede og lede af al Religion og lade dem blive Hedninger, end vide dem Katholiker! Og den ædle Fru Brown hørte andægtigt til og blinkede med sine brune Gazeløine: „Ja, saaledes er det.“ —

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Ex = Jesuiten Passaglia. Af Correspondancer fra Rom til Journal Monde og „Köln. Bl.“, 19. og 22. Octbr., udbrage vi følgende: „Jeg maa desværre endnu engang tale om Ex = Pater Passaglia; jeg vil meddele nogle Details, mindre i Læsernes Interesse, end fordi de revolutionaire Blade mistkjende den romerske Kirkes Love og Skikke. Passaglia havde ved et Besøg hos P. Modena, Secretair ved Index-Congregationen, bekendt sig som Forfatter til det berøgtede Skrift „Pro causa italica“. P. Modena havde forinden Offentliggjørelsen af Index-Congregationens Forkastelses-Decret imod denne Brochure forsøgt at bøie den ulykkelige Præsts Stoltthed; han havde bønligt bedet ham om at give sit Samtykke til, at der maatte tilføies Decretet de Ord: „Forfatteren har paa roesværdig Maade underkastet sig Kirkens Dom“. Alle Bønner vare forgjæves. Den pavelige Regjerings Mildhed og Langmodighed er bekendt; men ogsaa Overbærenheden har sine Grændser. Da Passaglia i italienske Blade bekendtgjorde, at han stod i Begreb med at udgive flere Skrifter af lignende Indhold, saa blev en Huusundersøgelse i hans Bolig, d. e. hos den engelske Dame, hvis Gjestevenskab han lægger Beslag paa, anset som paatrængende nødvendig. Man kan derfor ikke bebreide en Regjering for nogen Overtilse, da den nu allerede i to Aar rolig har seet paa denne Mands mistænkkelige Gaaen og Kommen, paa hans ufordulgte Udgang med det piemontesiske Parti og hans hemmelighedsfulde Reiser til Turin. Politis-Gouverneuren, Msr. Matteucci, sendte derfor Capitain Trebbi og 12 Gensdarmmer, alle i borgerlig Dragt, til hans Bopæl, Palazzo Spada. Den fortørnede engelske Lady truede med den brittiske Regjerings Hæv over denne „Krænkelte af Huusretten“ og udgød sig tilsidst i Skjeldsord. Passaglia ilede til, bevæbnet med en Pistol, men blev dog af Damen klogelig henviist til et Sideværelse. Capitainen beslaglagde i Vidners Overværelse nogle Breve fra den piemontesiske Minister Ricasoli; andre maastee ikke mindre vigtige Breve bleve respecterede, fordi de vare adresserede til Mrs. Folljambe. Saaledes kalder Englænderinden sig, som De veed. Hun var forhen nsie forbunden med Grev Cavour og, som man fortæller, netop kommen til Rom paa dennes Anmodning. Her bar hun en stor Fromhed til Stue og valgte Abbé Passaglia til Skriftefader. Der fandt en levende og fortrolig Communication Sted imellem disse To; ogsaa den berøgtede Læge Pantaleone (senere forviist fra Rom) indfandt sig ofte som Trebiemand i Forbundet; Triumviratet kunde saaledes i al Måag studere det „romerske Spørgsmaal“. Senere

reiste Passaglia til Turin, og det varede ikke længe, førend Grev Cavour forkyndte de Deputerede paa en hemmelighedsfuld Maade, „at Regjeringen havde knyttet Underhandlinger med det romerske Hof og ventede et gunstigt Resultat!“ Mrs. Folljambes Tjenestepige er et Fruentimmer, som Politiet i Turin har taget i sin Tjeneste, og en forhenværende Kjæreste af en Oberst Bertola, som i 1847 sad fangen paa Engelsborg for Deeltagelse i en Sammensværgelse. — Som det forstaaer sig af sig selv, er Passaglia bleven affat fra sin Professur (Philosophie) ved det romerske Universitet. Passaglia forlod Rom Dagen efter den hos ham anstillede Huusundersøgelse — under Piemonteernes Beskyttelse. (Han ankom til Turin den 26de f. M.) Maa skee frygtede han Gensdarmene, og han havde vel Grund dertil! Thi allerede for længe siden havde Jesuiten opdaget, at der, paa samme Tid som Passaglia udtraadte af Ordenen, vare visse Bøger og Haandskrifter forsvundne fra deres Bibliothek. Man havde allerede povet det Spørgsmaal til Passaglia, om der ikke havde fundet en Forblytning Sted; Passaglia svarede nei. Nu ere disse Bøger blevne gjenfundne ved Huusundersøgelsen af Gensdarmene. Det er Piemonteernes Ven! Lad dem have ham! „Sumant sibi!“ Krage søger Mage.

— Hvorledes man bagvasker en Cardinal. Vore liberale Hveblade have nylig bragt en smuk Fabel til Torvs. De streve om en hos Boghandler Barbera i Florents forlagt, imod den pavelige Regjering rettet Brochure, betitlet: „Det romerske Hof og Jesuiten. Nyt Skrift af Cardinal de Andrea“. Som Forfattere resp. Udgivere nævntes Ex-Prælat Liverani og Ex-Canonicus Reali. Hvebladene skyndte sig strax med at betegne Skriftet som udgaaende fra „tre høie Geistlige“ og lode saaledes en Cardinal figurere som Forfatter ved Siden af de to degraderede Prælater Liverani og Reali. Røgnen var for plump til at blive troet. Imidlertid har Cardinal Andrea høitidelig protesteret i den officielle Giornale di Roma af 21. f. M. imod dette bagvaskende Paafund. Giornale skriver: „Hø. Eminence Cardinal d'Andrea har beehyndiget os til at erklære hin Efterretning (om hans Deelagtighed i bemeldte Brochure) for en Løgn, hvilket vi da herved gjøre; thi Cardinal d'Andrea har ikke sendt et eneste af sine Skrifter hverken til Barbera's Trykkeri eller nogetsomhelst andet florentinsk Officin; han har ikke givet sin Tilbælselse til, at hans Navn blev sat i Spidsen for nogetsomhelst Værk, heller ikke, at nogetsomhelst i Florents nu trykt Værk dediceres til ham.“ De Revolutionaire maane vide, at de ikke saa let ville finde en Indsæt i det h. Cardinals-Collegium, og

at ingen af dets Medlemmer vil forraade Kirkens h. Sag, som det har svoret at „ville forsvare til den sidste Blodsdraabe“. Allerede i 1844 skrev Beppo, et Medlem af den berhyggede hemmelige Klub „den hvide Venta“, til sin „Broder“ Nubius: „Samtlige Cardinaler ere undslupne vort Net. De saa klogt anlagte Smigrerier have ikke nyttet til noget, saa at vi endnu ikke ere komne videre end før. Ikke eet Medlem af det h. Collegium er gaaet i Fælden.“ Forhaabentlig ville de Revolutionaire endnu ofte blive nødsagede til at gjøre denne Tilftaaelse.

— Den h. Faders Befindende er meget glædeligt. Overalt paa sine sidste Rejser udenfor Rom blev han modtagen med den største Enthousiasme. Naar man seer Pius IX. i Midten af en rolig og fornøjet Befolkning, skulde man ikke troe, at Italien staaer i Flamme, at vi her leve ligesom i en Dase, og at bagved de fortryllende Albauerbjerge en stor Nation — den neapolitaniske — bliver ødelagt ved uhorste Torturer og Piinliler. Om kort Tid ville store Rister blive offentliggjorte over Borgere af enhver Alder og Stand, som fra den ene til den anden Ende af Kongeriget ere blevne henrettede ved Piemonteserne. Naar en retsaffæren Mand ved at tage Avisen i Haanden seer, at der her ere blevne skudte 40, hist 150 og andensteds atter 200 „Kongelige“ af Cialdini's og Pinelli's Bander, saa føler han sikkert Medlidenshed og en Art Smerte; men han har kun læst et Dal, som han snart glemmer igjen. Men naar man daglig forelægger ham to fortrandede Sider af hiin Journal, som om kort Tid skal udgives, fyldt med Navne af Mænd, Børn, Oldinge og Qvinder, som ere blevne qvalte, skudte og martrede til Døde af „Kongen af Italiens“ Soldater, da vil han blive greben af en levende Følelse af Uvillie og Harne, og den Dag vil maaffee komme, hvor Europa og Europas Regjeringer, trætte af disse vedvarende Dødelister og dette affhyelige Slagteri af en Nation ved en anden, i en retsfærdig Interventions Navn ville gjøre en Ende paa denne stræffelige Krænkelse af det nye Ikke-Interventions-Princip. (Sfr. nedenf. Neapel.)

— Hvilken Skjebne der har ramt de Kloostere, som ligge i de af Piemonteserne erobrede Provinser, see vi af en Statistik over de alene i Provindsen Perugia (i Kirkestaten) ophævede Kloostere, hvorefter der ere ophævede 18 Kloostere og deres Beboere uddrevne; nemlig: 1 Dominicanerklooster, 2 Augustinerkloostere, 3 Serviterkloostere, 2 Carmeliterkloostere, 3 Franciscanerkløostere, 3 Cistercienserkløostere, 1 Barnabiterkløoster, 1 Dratorianerklooster og 2 Camaldulenserkløostere. Af disse Kloostere har man gjort 6 Caserner, nogle staae tomme, og de

andre blive benyttede til forskjellige Diemed, saasom til Embeds-
boliger, Retslocaler, Trykkerier etc. — Er ikke det syvende
Bud ogsaa blevet ophævet af Piemonteferne?

Berlin. Den 26. Oct. blev den katholske St. Michaels-
Kirke paa Köpnicker Marken (for Fremtiden tillige katholsk
Garnisonkirke) høitideligt consecreret. Efterat Consecrationen
ved den høierverdige Fyrstbiskop af Breslau, som begyndte
Kl. 6 om Morgenen, var endt, begyndte Kl. 11 den offentlige
Indvielsesact med en Prædiken af Feltprovst Pellbram. Derpaa
feirede Fyrstbiskoppen Høimesse, hvorefter han holdt en
Tale, i hvilken han først nedbad Guds Velsignelse over Kirkens
Overhoved, det kongelige Huus og Alle, som havde bidraget til
Kirkens Bygning, idet han endnu i Særdeleshed omtalte den
Omstændighed, at den høifalige Konge havde ved sin Munifi-
cens gjort Bygningen mulig. Herpaa sluttede et Te Deum Høi-
tideligheden. Til Gudstjenesten Kl. 11 havde indfundet sig:
Kronprindsen og Kronprindsessen, Prindserne Carl,
Albrecht (Fader og Søn), Adalbert og Alexander. Ligeledes
bivaaned mange af de høie Herksaber, Hertugen af Magenta
og de andre Kroningsgesandter samt katholske Magters Repræ-
sentanter og Communens Deputerede, saavel som et overordentlig
talrigt Publikum Høitideligheden, som først var forbi Kl. 1½. —
Stor er Berlins Katholikers Glæde over St. Michaelskirken,
som er den tredie katholske Kirke i Residentsen og tillige den
smukkeste Kirkebygning i Berlin. Men desværre er først kun
den militaire Sjælesorg organiseret ved St. Michaelskirken.
For den civile Menighed mangle endnu Lønninger for Præ-
sten, Kirketjeneren, Organisten &c., ja den eier egentlig kun den
Messflædning, som den h. Fader har skjenket som Inventarium
til Gudstjenesten.

Baiern. „Det italienske Røddyr“. Det siden Paaske
bebudede og længselsfuldt forventede Skrift af den berømte Dr.
Döllinger om Kirkestaten er nu udkommet. Det har til
Titel: „Kirke og Kirker. Pavebømme og Kirkestat“. De meget
omtalte to offentlige „Foredrag“, som i sin Tid vakte saa stor
Opfigt, ere vedspøiede til Slutningen. Om det af den h. Stol
foreflaaede Forlig med Turin skriver Forfatteren iblandt
Andet: „Hvilke Garantier kunde denne (piemontesiske) Regjering
byde? Vilde den ikke selv siden forhaane alle deres Lettroen-
hed, som vilde have troet dens Løfter? Den vil blive sin Cha-
rakter tro. Den forener i sig det franske National-
Convents (af 1792) skamløse Tyrannie, et Advocat-
Regimentes frække Sophistik og Sabelregimentets
skaanselsløse Brutalitet. Langt snarere kunde Pius føle

fig sidder paa tyrkisk Grund i Underhandlinger med Sultanen, end i det piemontesiske „Rovdhrs“ Nærhed, i en Ricafoli's eller Katazzi's eller overhovedet hine Advokaters og Viteraters Magt, som, en Svøbe for Landet, . . . vel ville svømme ovenpaa endnu i nogen Tid.“

— De barmhjertige Søstre virke nu i 65 Sygehuse i Baiern. — I Augsburg antog Magistraten Andragendet om at bibeholde de barmhjertige Søstre for de katholske, og Diaconisserne for de protestantiske Syge i Stadens Sygehuus, med 18 imod 4 Stemmer, og dette kjedelige og i Langdrag trukne Anliggende, hvori mange Hjerters hemmeligste Tanker aabenbares, er saaledes blevet afgjort til Gunst for de saarasede forfulgte barmhjertige Søstre. —

Frankrig. Det romerske Spørgsmaal. At Hr. Katazzi, da han i Victor Emanuel's Navn tiggede Napoleon om Roms Rømning, har faaet et afflaende Svar, forklarer en „Frankrig og Rom“ betitlet Artikel i den velunderrettede Patrie af 28. October ganske aabent og ligefrem. Artiklen, som efter „Köln. Stg.“ har gjort det „dybeste Indtryk paa de Revolutionnaire og som man almindelig tillægger Betydningen af et Manifest“, siger ganske simpelt: Frankrig forlader ikke Rom, det giver ikke efter for Sardinien's revolutionaire Ønsker og det revolutionaire Parties Trubler, og det for sin egen og Italiens Skyld; Italien kan kun finde sin nationale Tilværelse i Enheden med Kirken. Naar Frankrig udleverede Rom til Sardinien, naar den verdslige Pavenagt gif under i Krisen, naar endelig Revolutionen udbrød i Italien — saa vilde Frankrig og dets Regjering være ansvarlig for alt dette; saadant Ansvar vil og kan Frankrig ikke paatage sig. — Saaledes staaer det med Piemontesernes Haab om Rom, og Artiklen lader dem den eneste Trøst tilbage, indtil Løsningen at afvente „Guds Time“. Muligt, at Napoleon med denne „Guds Time“ mener Paven's Død. Forhaabentlig vil det blive en lang Trøst, ikke godt indrettet til Faste! Pius IX. finder iøvrigt Beroligelse i noget andet, end i et fransk Hofblads Forsikringer. Fornødig skal Hertugen af Grammont ved sin sidste Audients have gjort den h. Fader vigtige Tilstaaelser angaaende den fremtidige keiserlige Politik. Pius IX. svarede ham venligt: „Nok derom, Hr. Hertug, Gud alene kjender Fremtiden. Han leder Begivenhederne til Sit Navns Hæder, og jeg er overbevist om, at de Franskes Keiser kun nærer ubestemte Planer, som han daglig, efter Tingenes Gang, vil forandre og tillempe efter Begivenhederne. Jeg beder Gud om at ophjse ham og bevare ham fra Feilskridt.“

— Den røde Prinds Napoleon er fra Amerika uventet kommen tilbage til Frankrig. En vis orleanistisk Prinds skal ligeledes have viist sig i Amerika, som den napoleoniske Prinds ikke kan udstaae. — Den røde Prinds har, som man skriver, ført efter sin Hjemkomst havt et meget levende Dptrin med Keiserinden, som just var nærværende, dengang han talte med Keiseren om et Brev fra hans Svigerfader til sig (Prindsen), hvori Victor Emanuel befvor ham at bevæge Keiseren til at rømme Rom, „hvis ikke, blive vi styllede bort af Mazzinismen“. Keiseren erklærede sin Fætter, at Europas Tilstand ikke tillod ham at forandre Sagernes Stilling i Rom. Da Prindsen trængte paa ham, gjorde Keiserinden ham heftige Bredebilder og det kom til Udtalelser, hvoraf Følgen blev, at Prindsen og hans Gemalinde forlode Compiègne og vendte tilbage til Paris. Altsaa røgen af!

— Indenrigsministeren, Persigny, som er en særdeles Beundrer af „Konge-Hædersmanden“, har ført et Slag imod de „Romerste“. Han har udfærdiget en Rundskrivelse til Præfecterne angaaende de „ikke autoriserede Belgjørenhedsanstalter“, hvori han gjør Frimureriet sin Compliment, men befaler at holde et vaagent Die med Vincents = Foreningen. Vincents = Foreningens Provindsialraader og dens Over-Raad i Paris skulle blive undertrykte, og det er blevet overladt til de enkelte „Conferencer“, hvorvidt de ville lade sig „autorisere“ af Præfecterne, d. e. lade sig stille under Politiets Opsigt. For at gjøre Slaget endnu føleligere, sætter Ministeren Vincents = Foreningen aldeles i Rang med Frimureriet. Han anerkjender Frimurerernes „Belgjørenheds-Selskab“ og finder det naturligt, at de have en Central-Comitee i Paris, men Vincents = Foreningen behøver ikke en saadan. „Er det nødvendigt“, siger Ministeren, „at de hæderlige Mænd, som øve Belgjørenhed i Toulouse, Marseille &c., blive ledede af en Comitee i Paris?“ Kunde man ikke ligesaa godt sige: Er det nødvendigt, at de enkelte Loger i Provindserne modtage deres Parole fra Stormesteren i Paris? Bestemte Klager imod Vincents = Foreningen anføres ikke; men Selskabets Comitee bliver i almindelige Udtryk gjort mistænkt, som om den ikke var Regjeringen tro og forbrugte de indkomne Penge til ubekjendte Diemed. (Det ærgres maaskee Ministeren, at der i Vincents = Foreningens Conferencer er bleven talt meget til Gunst for den h. Fader!?) Intet vilde være simplere, end at underkaste Comiteen en Undersøgelse, men man foretrækker at tilintetgjøre Selskabet. Saaledes ville de revolutionaire Blade det og deres Villie maa stee. Siden Brødrisernes Forhøielse har Pariser Conferencen af den h. Vincents daglig ladet

uddele 10,000 Brødkort; hvor mange Brødkort mon Frimurerne have uddeelt?

— Indklædningen af hundrede Ordenssøstre. Et fransk Provindsblad skriver: „Af alle klosterlige Instituter, som her med hver Dag opblomstre mere og mere og ere kalbede til at hde Samfundet de vigtigste Tjenester, er intet mere beundringsværdigt end „Søstrene af den gode Hjælp.“ Hvert Aar indvie Hundreder af unge Piger, for største Delen af de høiere Stænder, sig i Moderhuset i Troyes til Børnernes Tjeneste. Den 24. Sept. meddelte den høierov. Biskop af Troyes i Katedralkirken det hvide og sorte Slør til hundrede Postulantinder, som med glade Ansigter og tilfredse Hjerter aflagde deres ædle Løfter i hans salvede Hænder. Man er stolt af at tilhøre en Religion, som fremkalder og beforder en saadan ophøiet Løffervillighed i Hjerterne!

Italien. Guizot om Italiens Eenhed. I Paris er det omtalte Skrift af den forhenværende franske Minister Guizot nylig udkommet under Titelen: „Kirken og det kristelige Samfund“. Guizot er som bekendt Protestant, men han forsvarede paa det kraftigste Pavens Rettigheder og verbale Herredømme og betegner med skarpe Træk det piemontesiske Hertogsabs hele Perfidi og Uholdbarhed i Italien. Den italienske Eenhed erklærer han ligesom for intet andet end et Hjernespind, som ikke bringer Italien Frihed, men tilintetgjør al Frihed og kun tjener den piemontesiske Rovlyst til Paaflud. Den nye Regjering lover foruden den borgerlige og faa den religiøse Frihed, men den krænter den katolske Kirkes Frihed paa det Voldsomste og det i dens inderste Væsen, og vil fuldstændig omstøbe den katolske Kirkes hele Forfatning og dens Verdensstilling ved Pavedømmets Plyndring. Det er en hæderlig Protestants Dom, hvem sandelig Ingen kan fratjende høi Statsmandsdygtighed. Vi fremhæve her kun et Sted, hvori Guizot siger, at en fra Rom fordreven Pave er den største Fare for det enige Italien. Han siger: „Jeg lader de gunstigste Udgifter gjælde for det nye Kongerige Italien; jeg sætter det Tilfælde, at Frankrig trækker sine Tropper tilbage fra Rom, at Piemont sætter sig fast der, at Turiner Parlamentet bliver forsluttet derhen: troer man, at det romerske Spørgsmaal da er løst? Tværtimod, netop først da vilde det vise sig i sin fulde Alvor. Saalænge det imellem Pavedømmet og det nye italienske Kongerige kun gjælder om Besiddelsen af nogle Landstrækninger og om lærde Spørgsmaal om Kirkes Organisation, er det katolske Folk i Frankrig, Spanien, Tydskland, overalt, hvor der gives et saadant, endnu ikke ophidset eller foruvoliget i en særdeles høi Grad. Men seer det Pavedømmets Sæde selv i Tjendens Magt, Paven paa Flugten, den katolske Kirke rystet

i sine Grundpiller og hvorledes den allevegne ængstelig tilbagefordrer sin Regjering, sin Ret og sin Hovedstad, da vilde det katholske Folk føle Slaget og tydelig lægge sit Sindelag for Dagen. Den franske Republik er død paa Ludvig XVI.'s Skaffot; hvad vil der blive af det nye italienske Kongerige, naar den bethroniserede, landflugtige og betlende Pave staaer ligeover for det?"

Neapel. Fra Neapel skrives under 12. Octbr.: Det er umuligt at optælle alle de Rædselsgjæringer, som Piemonteserne udøve i Provindserne. I Italiens Historie er der i de sidste ti Aarhundreder ikke forekommet Noget, som kan sammenlignes med hvad vi have været Vidner til. Zhjælskydninger af Kvæd, Qvinder og Børn følge paa hverandre uden Afbrudelse. Den sidste Corporal kan uden høiere Befaling lade skyde Enhver, som han har mistænkt for „reactionaire“ Tendentser. Uden videre og uden ogsaa kun at tilstaae dem Religionens Trøst, skyder man Alle, som enten ikke ville eller kunne betale Løsepenge til de piemontesiske Tropper. De Qvinder, som ikke ville give sig til Priis for Soldaternes dyriske Lyster, blive uden Barmhertighed myrdede. Privathevn kan hos de piemontesiske Generaler og Officerer meget let opnaae Tilfredsstillelse af sit Had ved Indespærring eller Henrettelse af en Modstander. Nogle Gange havde Cialbini paa indstændige Forestillinger befalet at standse Executionerne, men Officererne brød sig ikke derom, men svarede: „Cialbini commanderer i Neapel, men her commanderer vi.“

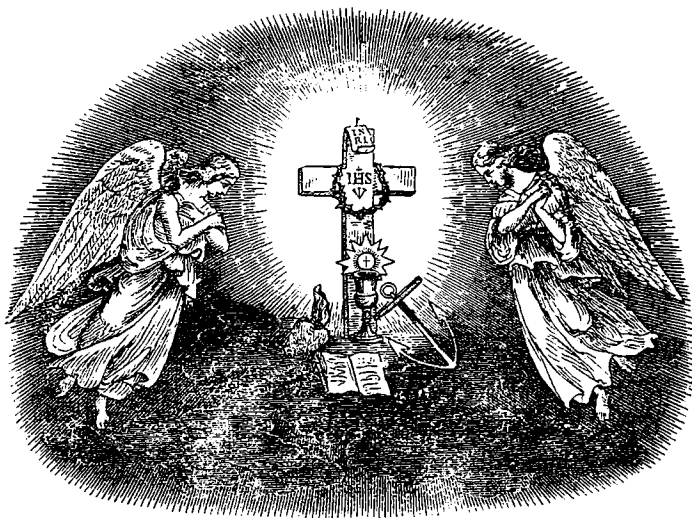
Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 17. Novbr. — 26. Søndag efter Pintsje. — Mariae Dffring. — Broderskab. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Hoimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med dansk Prædiken.
- Søndagen d. 24. Novbr. — 27. Søndag efter Pintsje; sidste Søndag i Kirkeåret. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Hoimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt til Opnaelse af en salig Død.
- Paa Søndagene stille Messe Kl. 6 $\frac{1}{2}$, 7 $\frac{1}{2}$ og 8 $\frac{1}{4}$ (om Torsdagen med Udfilling af det h. Sacramente).

„Scandinaviske Kirke Tidende“ udgaar hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Hr. Kjøbmander **C. N. Blankesteiner**, store Kjøbmagergade 7, og i alle Boglader; i de danske Stater paa de kongl. Postcontoirer. Prisen er 3 Rtl. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

S. Trier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 24. Søndagen den 1ste December. 1861.

Indhold: Til Katholikerne. — Den katolske Kirkes Skjønhed (fortsat).
— Kirkelige Efterretninger: Rom. Frankrig. Sardinien.
Constantinopel. Asien. Nordamerika.

Til Katholikerne, i Særdeleshed til Medlemmerne af
St. Michaels Broderstab.

De Revolutionaire havde fattet det Haab, at de ved Mangel paa materielle Hjelpemidler kunde nedtrykke den h. Fader til fuldstændig Afmagt. De vare overbeviste om, at den romerske Kirke, naar den engang var berøvet sine verdslige Besiddelser, ikke længere vilde være i Stand til at opfylde sine

umaadelige Forpligtelser, og saaledes blive nødfaget til at gjøre en almindelig Bankerot. Ibet de bedømte de Christnes Hjerte efter deres eget, vare de af den Mening, at den fælles Fader snart vilde være forladt af sine Børn.

Men disse trædske Beregninger have slaaget feil. Guds vidunderlige Gjerninger iblandt Jordens Folkelag, tage ingen Ende. Kjærligheden triumpherer over Hadet.

De Troende have oversendt den h. Petri Efterfølger deres Gaver og Offere. De have atter kaldet den ældgamle Institution af „Peterspengen“ i Live, og Pius IX. har opfyldt den h. Stols samtlige Forpligtelser, ikke alene dem, som factist endnu bestaae, men ogsaa dem, hvorfra Begivenhederne strengt taget have løst ham. Saaledes har han betalt alle Renterne af hele Kirkestatens offentlige Gjæld, saavel som lønnet alle de Embedsmænd, som vare forblevne troe i de erobrede Provindsfer, og udbetalt de talrige Pensioner, som tidligere vare blevne tilstaaede gamle Statstjenere i hele den tidligere Udstrækning af det romerske Gebeet. Retfærdighedens øverste Repræsentant har saaledes gjort Alt hvad han kunde gjøre, for at hans elskede Undersaatter ikke skulde komme til at lide ved hans Tjenders Uretfærdighed. Ja, i sin apostoliske Politiks Samvittighedsfuldhed er han gaaet saa vidt, at han, til stor Skade for Finantsintraderne, ikke har oprettet Toldsteder paa Grændserne af det lille Gebeet, som endnu er bleven ham tilbage, medens Piemont driver sin Uretfærdighed med en saadan tyrannisk Haardhed, at det endog bebyrder alle Producter og Varer, som fra de erobrede Provindsfer gaae til Hovedstaden, med en overdreven høi Skat. Dette er et i høieste Grad uretfærdigt Røversystem, som, medens det unddrager den pavelige Stat Toldindkomsterne, tynger haardt paa Beboerne og fremkalder Underfløb og Smugleri i en storartet Maalestok.

Omendstjændt den h. Fader er berøvet to Trediedele af sit retmæssige Gebeet og ikke har forhøiet Skatterne, har han alligevel næsten bibeholdt hele Administrationen (d. e. samtlige Embedsmænd) saavel som alle de sædvanlige Afgifter, og Hans Helligheds Ministre tilkommer den Roes og den Fortjeneste, at

de have tilfredsstillet disse Høimodighedens og Retfærdighedens Krav, og samtidig indført den fuldkomneste Sparommelighed i alle andre Forvaltningsgreue, som ikke staae i Forbindelse dermed.

Idet Pius IX. saaledes ikke har villet give sit Samthkke til nogenjomhelst Formindskelse i Udgifterne, som Tingenes nærværende Tilstand med Nødvendighed syntes at kræve, har han repræsenteret Kirkens almindelige og helligste Rettigheder paa den kraftigste, høitideligste og mest ophøiede Maade. Værdigheden, Eren, Kjærligheden, Retfærdigheden, Retten, den nedarbejdede Trofasthed og Hæderlighed ere ved Pavenes Holdning i den nærværende Kamp blevne opretholdt, ubeskæadet og uforbrændt paa Katholikernes Side, medens alle Kirkens Fjender under denne moralske Krigs have viist og prostitueret sig i deres hele Lavhed, Nederdrægtighed, Falskhed og Jammerlighed. Omendstjøndt dette allerede nu for Tiden bliver anerkjendt af alle Hædermænd, som ikke ere vant til at øse deres Visdom af vore miserable Lyveblade, men med uhildet Die bedømme Tingene efter den uomstiftelige og ubestikkelige **Retfærdigheds** Principer, saa vil dog den mere upartiske Efterverden endnu langt bestemttere staae paa Kirkens og Pavenes Side.

Kjærligheden, vi gjentage det, har triumpheret over Hadet. Men denne Triumph tør ikke være forbigaaende. I sin Allocution af 30. Sept. d. A. giver vor h. Fader Pius IX. „den Hjælp og Understøttelse“, som hans troe Børn have ydet ham, et glimrende Vidnesbyrd*). Denne Understøttelse og Hjælp fra de troende Katholikers Side „har han **udelukkende** at takke for, at han har kunnet bestride den h. Stols meget store og stedse stigende Udgifter.“ Det paaligger derfor alle sande katholske Christne, ufortrødent at vedblive med deres „fromme Gæmildhed“. Endnu mere; den bør fordoble sig; thi idet den h. Fader taler om sine Byrder og Pligter, kalder han dem ikke alene „meget store“, men tilføjer, at de stedse „stige endnu“.

*) See Skand. Kirketidende Nr. 22 Side 351.

Vi kunne ikke indtrængende nok lægge alle Katholiker paa Hjerte og ikke indstændigen nok indbyde dem til, med Mod og Udholdenhed ogsaa fremdeles at vedblive med at virke og arbejde for den h. Kirkes Værk. Deres Gaver og Offere hde Paven en stor Hjelp, og saaledes neddrage de ikke alene Himmeleus rigeste Velsignelse over de fromme Givere selv, men de medvirke til at redde Samfundet, Civilisationen, Verdens Frihed. Thi hvad der tilsidst vilde blive af Samfundet, af Civilisationen og af den ægte Frihed, naar Annexionsprincipets Roversystem og Mazzini's Republikanisme vinde Overhaand i Italien og derfra efterhaanden udbrede sig over det øvrige Europa, det maa dog Enhver indsee, som ikke selv allerede er smittet og forblindet af den annexionistiske Roverspolitik eller den mazzinistiske Communisme. Den Orden, Civilisation og Frihed, som for Tiden især hersker i Neapel, giver jo et Exempel derpaa!

Det allerede opnaaede glædelige Resultat er smukt nok for at styrke de Svage og endnu mere at opflamme de Stærke. Den h. Stol har midt i den revolutionaire Storm „udelukkende“ holdt sig opreist ved de Troendes Understøttelse. Sid disse ikke maae glemme deres Faders taknemmelige Vidnesbyrd og rørende Dpraab (i Allocutionen af 30. Septbr. d. A.):

„Vi takke i Vort Hjertes Ydmyghed al Trøstens Gud inderligen for, at Han ved Biskoppernes og de troende Nationers faa udmærkede Fromhed og Gavnildhed værdiges at trøste og styrke Os midt under al Vor Kummer og Nød. Vi glæde Os over, herved atter offentlig og høitideligt at kunne bevidne Biskopperne og de troende Nationer Vort Hjertes taknemmelige Følelser: thi deres Hjelp og Understøttelse have Vi udelukkende at takke for, at Vi kunne tilfredsstille den h. Stols store og stedse stigende Fornødenheder.“

Den katholske Kirkes Skjønhed.

(Fortsat.)

Anden Deel.

Ceremonierne og Skikkene ved de h. Sacramenters Forvaltning.

Første Capitel.

Om Daabens og Confirmationens h. Sacramente.

Præsten lod hengaae en rum Tid, inden han atter fortsatte Christendalernes Aftenunderholdninger. Grunden dertil var ikke den, at han følte sig trættet eller fandt det Offer af Tid, som han bragte de fromme Folk, for besværligt; ogsaa havde det Bifald, som de Forsamlede viste ved hans Forklaringer, snarere taget til end af, og tidt nok maatte han i denne Mellemtid høre den Bøn, at han dog maatte komme igjen om Aftenen, for at begynde Underviisningen om Skikkene og Ceremonierne ved de h. Sacramenters Uddeling, som han havde lovet. Men han troede alligevel at burde udsætte disse Aftenunderholdninger i nogen Tid. For det Første vidste han ret godt, at denne Tid ikke var spildt, men at Christendalerne ved deres Sammenkomster selv vilde komme til at tale om det tibliger Meddeelte og saaledes indprænte det dybere i Hukommelsen; og dernæst ansaae han det ogsaa for hensigtsmæssigt, ved al den Opmærksomhed, som de hidindtil havde viist ham, dog at unde dem nogen Tid til Hvile, for at de da ved Fortsættelsen desto hellere maatte indfinde sig og sjenke Sagen endnu større Deeltagelse.

Endelig lod han en Dag Simon vide, at han havde i Sinde, at begynde paany næste Søndag, og at derfor alle de, som vilde være Tilhørere, maatte møde i Skolelocalet. Der behøvedes ikke mange Timer, førend Efterretningen herom var

udbredt allevegne, og omendstjødnt han paa den fastsatte Dag stjødnte sig med at komme noget tidligere, for at træffe de nødvendige Foranstaltninger med Hensyn til Localet o. desl., fandt han dog allerede en stor Deel af sine Tilhørere forsamlede; strax efter indtraf ogsaa de Dvrige og han begjødnte:

Det er ikke et veent Træf, at jeg i Eftermiddags døbte et Barn i Kirken netop som hele Menigheden allerede var samlet til Gudstjenesten; I have nok Alle allerede før seet dette h. Sacramente meddeelt, men Mange vilde ikke saa nøie have kunnet erindre de enkelte Ceremonier derved, som de nu ere i Stand dertil. Saa vil jeg da nu med Guds Hjælp forklare eder disse Ceremonier saaledes som de følge efter hinanden. For imidlertid at overbevise mig, om I fra i Middags nogenlunde kunne huske disse Ceremonier, saaledes som de følge paa hinanden, maae I selv forsøge paa at fremsætte dem efter Naden.

Simon. Da vilde jeg fremfor Alt gjerne spørge om, hvorfor da Barnet ikke strax bliver bragt hen til selve Døbefonten, men at der først bliver bedet over det nede i Kirken?

Pr. I de første christelige Tider, da endnu for det Meste Boyne, Kvder og Hedninger, bleve døbte, lod man disse ikke strax komme ind i Kirken, men de maatte først nyde den christelige Underviisning og have udtalt deres Tro paa Christus, førend de turde betræde det christelige Tempel og vise sig i de øvrige Christnes offentlige Forsamling. Til Grindring om denne gamle Skik bliver nu ogsaa det Barn, som skal døbes, ikke strax indladt i Kirken, men maa endnu blive staaende udenfor eller ved Indgangen. Derved bliver anthydet, at det endnu ikke har Ret til at vise sig i Kirken, eller at deeltage i de Christnes offentlige Bøn og Gudstjeneste, eller regne sig iblandt Jesu Christi Disciple og Bekjendere. Den h. Daab er derimod den Dør, igjennem hvilken det bliver indført i de Troendes Samfund og stedet til Annammelsen af de h. Sacramenter. Desuden skal derved mindes om, at man uden den h. Daab ikke kan indgaae i Himmelen og høre til de Helliges Tal i Himmerige, eftersom Christus siger: „Dersom Nogen ikke er gjensødt

af Vandet og den Helligaand, kan han ikke indgaae i Guds Rige." Joh. 3, 3.

Simon. Hvorfor bliver der da givet Barnet et Døbenavn?

Pr. Denne Skik, at give Barnet et nyt, eget Navn, skal minde om, at Daabscandidaten bliver ved den h. Daab forvandet til et nyt, bedre Menneske og indskreven i de Christnes Tal. Saaledes bleve, omtrent 20 Aar efter Christi Himmelfart, Alle, som troede paa Christum, i Antiochien kaldede Christne, hvilket Navn man senere bibeholdt overalt; og da et vist Parti af Vrangtroende ligeledes kaldte sig saaledes, tilføiede Christi rettroende Bekjendere endnu Navnet „katholisk“, d. e. Christne af den almindelige (katholske), sande Kirke, for derved at adskille sig fra hine. Enhver Christen bærer en Helgens Navn, og dette skal især opmuntre ham til, i sit Liv og sit Sindelag ret at blive Helgenerne liig, for at han ikke skal befkæmme det Navn, som bliver ham tillagt. Hvilken Skjendsel for den Christne, som f. Ex. hedder ligesom Evangelisten Johannes eller den h. Apostel Paulus, og som da i Stedet for at bære den h. Johannes' Kjærlighed og den h. Pauli Troesiver i sig, kun udmærker sig ved Ligegyldighed imod Gud og Feighed i sin h. Bekjendelse! Eller hvilken Skjendsel for den christne Kvinde, som bærer den h. Anna's og den allersaligste Jomfru Maria's Navn, og derhos dog slet ikke tænker paa, ligesom denne, at beslitte sig paa den jomfruelige Keenhed, eller som Huusmoder, ligesom hiin, at opdrage sine Børn for Gud! Ligeledes bliver Daabscandidaten derved anbefalet til en Helgens særegne Beskyttelse, og han bliver erindret om, ret ofte at paa kalde denne Helgen om hans Forbøn hos Gud; derfor kalde vi denne Helgen vor Patron, hvad der vil sige saa meget som vor særegne Beskytter eller Talsmand. Endelig have selve Døbenavnene for det Meste ogsaa en meget smuk Betydning, saa at vi allerede derved blive erindrede om en vis Dyd o. besl., som vi i vort Liv fortrinsviis skulde tilegne os. Saaledes forandrede Christus Navnet Simon til Navnet „Petrus“, d. e. „Skilpe“, da Han kaldte ham til Apostlembedet; derved

vilde Han vise ham, hvilken Fasthed og Standhaftighed han især maatte besidde sig paa i den christelige Tro, og hvorledes alle Christne nu skulde sætte deres Lid til ham som Kirkens Overhoved.

Dermed var Tegnet givet til en høi almindelig Talen; Enhver vilde gjerne vide, hvad hans Fornavn egentlig betydede. Præsten havde Møie med først at bringe de Spørgende til Taushed, og nævnte derpaa nogle af de hyppigst forekommende Døbenavne med deres Betydning i Danstien.

Adam betyder Gen, som er „dannet af Jord“; sandelig en indtrængende Erindring om Menneskets og alt det Jordiske Forgængelighed. Johannes (Hans) betyder en „af Gud Betsignet“; hvo som derfor bærer dette Navn, maa ret ofte erindre sig den Betsignelse og Naade, som Gud meddeler saa rigelig, og bevise sin Taknemmelighed ved tro Benyttelse af Guds Gaver. Christopher: en „Christusbærer“; det skulle vi jo være efter Apostelens Ord: „Forherliger og bærer Gud i eders Legeme“ (1. Cor. 6, 20.). Maatte Enhver, der i den h. Daab er bleven prydet med dette Navn, med største Omhu bære Christum og Hans Naade og Hans Forløsnings Frugter i sig! Stephan: „en Kronet“; at vinde den evige Herligheds Krone, det være Alles ivrigste Bestræbelse, som bære dette Navn, for at det engang paa den skjønneste Naade kan virkeliggjøres paa dem. Polycarp: Gen, som er „riig paa Frugter“; belæsset med aandige Frugter skal den, som hedder saaledes, engang vise sig for den evige Dommers Throne, for at høre de Ord: „Velan, Du troe Tjener, fordi Du har været tro over Lidet, vil Jeg sætte Dig over Meget“ (Matth. 25, 23.). Frederik: „Niig paa Fred“; maatte Alle, som bære dette Navn, være rige paa hiin himmelske Fred, som Verden ei kan give, men som Frelseren bragte ned paa Jorden!

Nu ogsaa nogle qvindelige Navne. Christiane: „Christinde“; de, som hedde saaledes, have dobbelt Aarsag til altid at være sig deres christelige Værdighed bevidste og opfylde deres christelige Pligter med al mulig Trofast. Barbara:

„den Fremmede“; en Erindring for dem, som bære dette Navn, om at de vandre som Fremmede og Ublændinge her paa Jorden og skulle betragte det tilkommende, evige Liv som deres sande Fædreland. Katharina (Karen): den „Kene“; hvorledes kunde der vel gives et Navn, som efter sin hele Betydning mere fortjente at virkeliggjøres af christelige Tomfruer og Qvinder! Clara: den „Klartskinnende“; at christelig Hellighed og Fuldkommenhed i alle Dyder alene kan give Glands, behøver ikke først at erindres. Agnes: „Lam“; ved Taalmodighed og Sagtmodighed, saavel som ved Usthyldighed maae de, som bære dette Navn, bringe dets Betydning i Opfyldelse paa sig. Dorothea: „Guds gave“; vel dem, som hebde saaledes, naar Alle, som omgaaes med dem, i dem erkjende en „Guds Gave“, en Himmelens Betsignelse og prise Gud for denne Gaves Skuld! Margaretha (Grethe): „Perle“; en smuk Opfordring for dem, som ere smykkede med dette Navn, til at tragte efter at blive „en Perle“ for den christelige Familie, et Klenodie i de Troendes Samfund, en glimrende Edelsteen i Helgenernes Række!

(Fortsattes.)

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Vi tilføie endnu noget om den høitidelige Audients, i hvilken den h. Fader modtog Gesandterne fra Herkeren af Siam i Indien. Den for Tiden i Siam regjerende Fyrste har siden sin Thronbestigelse viist sig særdeles velvillig imod Katholikerne. I A. 1852 lod denne Fyrste ved den apostoliske Vicar af Ost-Siam den h. Fader overrække en Skrivelse, hvori han tilkjendegiver sin Velvillie for Katholikerne i sit Rige. Ved sin Tilbagekomst overrakte den apostoliske Vicar, Msgr. Pallagoix, den h. Faders Svar og en Forøring fra ham. Det nærværende Gesandtskab er det andet, som er kommet til Rom fra denne Deel af Indien. Det første Gesandtskab kom dertil i A. 1688 under Pave Innocents XI.; i dets Følge befandt

fig Jesuiten P. Taihard, som i Forening med sine Medbrødre havde vundet den største Deel af Kongeriget Siam for den katolske Tro. Sin Glæde over denne Begivenhed udtrykte Pave Innocents XI. blandt Andet ogsaa derved, at han lod præge to Medailler til Erindring derom. Aversen fremstiller de siamesiske Gesandter paa Knæ foran den pavelige Throne; paa Reversen læser man de Ord: Venite et videte opera Domini! (Kommer og betragter Herrens Gjerninger!) Den 30. Sept. d. A. ankom nu dette andet siamesiske Gesandtskab til Civita-Vecchia om Morgenen Kl. 8 og blev hilset med 17 Kanonstød. Den 2. Oct. henimod Middag begav det sig, 3 Gesandter med 16 Personer i sit Følge, med stor Pomp til Vaticanet for at forestille sig for den h. Fader. Da de vare ankomne til den saakaldte Schweizerfal, bleve de her modtagne af Hs. Helligheds Majordomus, Msgr. Borromeo Arese, som indbød dem til at træde ind i de pavelige Gemakker. Gesandtskabet ifred igjennem Forværelset, hvor hele det pavelige Hofpersonale var opstillet; herfra blev det ført til Thronsalen, hvor den h. Fader sad paa en ophøiet Throne, til begge Sider omgivet af Prælater og Kammerherrer. Da Gesandtskabspersonalet var kommet til Midten af Salen, standsede de tre Gesandter; det Samme gjorde Følget. Den første af Gesandterne vendte sig nu om til sit Følge og modtog af en Person af samme en Pakke, som var svøbt i et rigt Stof. Han nærmede sig derpaa den pavelige Throne, lagde Foræringen ned paa Gulvet og gik tilbage paa sin Plads til sine Colleger. Kongen af Siam's Foræring til Pave Pius IX. var nu saaledes efter Kongens Befaling neblagt for den h. Faders Fødder, som Tegn paa Værfrygt. Strax efter denne Act kastede Gesandterne, saavel som det øvrige Følge sig paa Knæ, og nærmede sig overensstemmende med det siamesiske Hof=Ceremoniel, den pavelige Throne. En af Gesandterne fremtog derpaa et Papir og oplæste i det siamesiske Sprog en Skrivelse om Diemedet med deres Mission: Deres Konge sendte dem til det høit ærede Overhoved for en Religion, der, forkyndt for hans Folk ved nidkjære Præster, havde bragt Velgjerninger af enhver Art over deres Land; derfor kom de, for at takke den h. Fader derfor og for at glæde ham, saavel som for at bevise ham den Værfrygt, som deres Konge og det siamesiske Folk nærrede imod den h. Fader, og for fremdeles at forsøkke den h. Fader om, at Alle, som i hans Navn kom til Siam, for at prædike Christi Religion, skulde nyde Bistand, Hjælp og Beskyttelse; og endelig for at frembære deres Ønske for den h. Faders Velgaaende. Den h. Fader svarede: han bad Gesandterne om, i hans Navn at takke deres Tyrste for den Velvillie, som han altid havde beviist Missionairerne; det glædede ham at høre tale om alle

de Gæder, som Religionen havde bragt dette Land, hvor selv fromme Jomfruer indvie sig til Gud, for at hellige sig ved Klosterlivet eller ved Børneopdragelsen. Men Lov og Tak, saaledes vedblev den h. Fader, maae vi først og fremmest opsende til Gud, Som, idet Han ordner Alt med Wiisdom, i Sin Barmhjertighed udbreder Sit Rige i denne Verden og udgyder selve Forløsningens Belgjerninger over hiint Kongerige. — Alle Ord, som bleve talte, fortolkede Abbé La Renaudie, fransk Missionair og apostolisk Vicar i hine fjerne Lande. Herpaa indbød den h. Fader Gesandterne til at tage Plads paa de Sæder, som vare opstillede til Venstre af den h. Fader, og underholdt sig i nogen Tid med de fremmede Gjæster om Sæder og Skikke i Kongeriget Siam, om Handel, Agerdyrkning og Industri. Under hele denne Tid laae alle Følgets Personer, efter deres Lands Skik, henstrakte paa Gulvet, og idet de støttede Hovedet til den venstre Haand, saae de uafbrudt med den dybeste Urefrygt paa den h. Fader. Da den h. Fader affkedigede Gesandtskabet, begav det sig til Cardinal Antonelli. Efter at Gesandterne havde beseet Altning i Rom, afrejste de atter den 8. Oct. og indskibede sig endnu samme Aften i Civita=Vecchia paa den franske Fregat Asmodée, for at vende tilbage til Siam. De overbringe deres Fyrste, Kong Maha=Monkut af Siam, forffjellige mindre og større Mosaiker af fortrinlig Skjønhed som pavelig Gjengift, deriblandt ogsaa Hs. Helligheds Portrait. Man haaber af Kongens Tolerants en følgerig Fremtid for Christendommens Udbredelse. Hidindtil fandt de katholske Missionairer stadig en stærk Opposition i de i Sæder og Liv dybt vodsæstede buddhaistiske og brahminste Lærdomme og endnu større Vanskeligheder i den Mistro, hvormed Regjeringen forfulgte alle dem af sine Undersaatter, som omvendte sig til den christelige Religion, hvorfra den befrygter Undertrykkelse. For Tiden har Propaganda=Congregationen i Rom for det Meste overladt Missionsanliggenderne i Siam til Seminarieret for fremmede Missioner i Paris, som dissender og underholder to dirigerende Vicarer. I det østlige Vicariat, som omfatter det Andre af Riget, leve over 18,200 Katholiker; i det vestlige 6,700. I Hovedstaden Bangkok tæller man 3000 Katholiker, som have 5 Kirker og flere Skoler.

— Den 24. Oct. begav den h. Fader sig til Kirken St. Paul udenfor Staden. Han modtoges der af Cardinalerne, der ere Medlemmer af den Commission, som leder Restaurationen af denne majestætiske Kirke. Efter at den h. Fader havde besigtet de Arbejder, som vare under Udførelse, indbød han samtlige Dignitarier, som havde ledsaget ham, til Taffels

i Benedictinerklosterets Refectorium — desuden tre franske Generaler og flere Officerer af den pavelige Armee. To hundrede unge Mennesker af Roms bedste Familier istemte under Maaltidet et Chor. Paa Tilbageveien til Vaticanet modtog den h. Fader talrige offentlige Hyldeinger. Ved Modtagelsen i St. Paulskirken tilvendte Hs. Hellighed den betjendte franske Deputerede, Vicomte de Remercièr, særlig Opmærksomhed. Pius IX. yttrede til ham, at han havde det katolske Frankrig at takke for meget; thi det sendte ham saavel Soldater (Zouaver), som det ved rigelige Gaver ogsaa gjorde ham det muligt at tilfredsstille Christenhedens saa betydelige Fornødenheder.

— Den h. Fader under Elementernes Oprør. Rom var den 30. October Skuepladsen for en usædvanlig Naturbegivenhed. Pariserbladet Monde har modtaget følgende Beskrivelse derom: „I to Dage blæste en voldsom Scirocco; store sorte Skyer trak sig sammen over Staden og lode fra Tid til anden nedfalde heftige Regnstyl. Henimod Aften kom fra Sydvest en Skypompe i Form af en Kegle med bred lysende Basis. Den tog Veien igjennem Haver og Viinbjerg, strøg tæt forbi Janiculus og Porta San Spirito og styrtede sig ned over Vaticanet. De 89 Lynaslebere, som besyttede Pavens Bolig, modtog de første Ladninger af dette frygtelige Batteri; derpaa saae man Spidsen af Keglen i den store Gaard San Damasco, hvortil Raphael's berømte Lager stode, at hvirne og strax bleve de store Glasporte og uhyre Viinbuer i Gallerierne revne bort og knuste. Alle Lyfene gik ud, og Vaticanets talrige Beboere, bedøvede og halvt kvalte, troede paa en fuldstændig Udelæggelse. Den forfærdelige Larm og de frygtelige Tordenstrald, som rystede Paladset i sin Grundvold, lod i første Dieblit befrygte, at en Mine havde været anlagt under Pavens Bærelser. Værtdærdigt er det, at selve den h. Faders Bærelse var det eneste, som forblev uskadt. Pius IX. var under Elementernes Oprør hensunken i Bøn. „Jeg er som Job,“ sagde han til de Indtrædende, „den onde Aand angriber mig fra alle Sider.“ I den store Constantins-Sal, hvor Frescomalerierne af Giulio Romano foresindes, ere alle Viinduene bleven knuste og slyngebe udefter. Stykker af de Glaslugler, som i den store Tressal vare anbragte paa Gascaudalaberne, vare i en nærliggende Gaard fløine imod en Muur og faldte tildeels fast i samme. Store genuvejste Skifersteen af en Centimeters Tykkelse, der bedækkede Belvedere, hvirode som Fjedre omkring i Luften. Til Lykke ere ingen af Raphael's store Malerier bleven beskadigede. Arsenalet har kun lidt lidt. Tiberen er stegen over sine Bredder og har oversvømmet Landet;

Træstammer, Stumper af Lømmerværk og døde Dyr drive omkring paa dens Overflade; man vil selv have seet en død Hyrde, omgivet af sine døde Faar, at drive forbi. Flere Broer og Konstværker ere blevne bortrevne. For de, som bekjendt, just ikke glimrende pavelige Finantser er den forarsagede Skade dobbelt følelig; i Vaticanet, det pavelige Palads, beløber den sig til 40 à 50,000 Frances.

Frankrig. Det romerske Spørgsmaal. Fra Paris tilskriver man den protestantiske „Kreuzzeitung“: Vore „Italienerne“ her, med „Prinds Napoleon“ i Spidsen, have store Ting i Sinde. „Prindsen“ vil, understøttet af sin sardiniske Gemalinde, af Persigny, Nigra m. Fl., bevæge Keiseren ved et Ruæfald og saaledes nøde ham til at forbarme sig over Italien d. e. hjemfalde sine Soldater fra Rom. Er denne Efterretning, som man idag med Flid udbreder paa alle Caséer, begrundet, og modtager Keiseren dette Selstab til Audients, saa kan man være forsikkert om, at han gjerne vil være bedet og nødt, for at kunne have et Paaskud til at lade Paven i Stikken. Endnu kæmper den katolske Keiserinde Eugenie en modig Kamp for sin Kirkes Overhoved; men den modige Spanierinde seer den ene Støtte at falde efter den anden, og selv Fould, som, omendstjøndt Bøde, af politiske Hensyn hidindtil forsvarede Pavens verdslige Rettigheder, skal nu have forenet sig med Persigny og ladet Keiserinden i Stikken. Den piemontesiske Gesandt Kattazzi har forlænget sit Ophold her, for at afvente Udsaldet af Stormen; han synes for Resten at have gjort Fiasco her. Jeg siger, det synes saa; thi Rygterne om hvad Keiseren skal have sagt til ham, maae vel endnu optages med største Forsigtighed.

— Politipræfecten har meddeelt Vincents = Foreningens Generalraad (Forstanderskab) Politiets Sanction; dermed vilde Sagen være afgjort; thi at de enkelte Conferentser (Local-Forstanderskaber) ere blevne sanctionerede, uden at de have bedet derom, er allerede meldt. Sen af Marquis Laroche-Jaquelin til Forsvar for Vincents = Foreningen skreven Artikel bliver paaviist, at Antallet af de keiserlige Embedsmænd i Selskabets Provincial-Forstanderskaber beløber sig til ikke mindre end 887.

— Biskopperne og Ministeriet. Efterhaanden blive nogle franske Biskoppers Sendebreve til Cultusministeren angaaende Vincents = Foreningen offentliggjorte. Biskoppen af Nîmes, Msgr. Plantier, lader sig høre med den største Energie. Hvad der mest oprører ham, er, at Indenrigsministe-

ren stiller Vincents-Foreningerne i lige Rang med Frimureriet, og han siger reentud, at et saadant Sprog kun ikke vilde have overrasket ham i de skamløse revolutionaire Blades Spalter. Derefter bliver det Berfigny'ske Circulaire belyst Sætning for Sætning og dets Urimelighed paaviist. Til Slutningen siger Biskoppen: „Saasnart Sværdets Magt lægger sin Færnsaab paa den kristelige Kjærligheds Hjerte, for at ordne dets Bevægelse, ophører det at slaae, det slaaer kun under Guds Tryk, Som skjenker det Livet . . . Regjeringens Gunst stræmmer den kristelige Kjærlighed; den kan kun da gaae sig høimodig, naar den er fri.“ Cultusminister Rouland har, som det synes, ikke vidst at svare noget Grundigt paa Biskoppens Indvendinger, og hjælper sig derfor med, at han holder sig til Biting, formaner Biskoppen til „Velaustændighed“ (!) og forbyder ham i Fremtiden at underholde sig med ham om religiøse Ting.

Sardinien. Den officielle Tidende af 30. October offentliggjør et Circulaire til Erkebiskopperne, Biskopperne og Capitular-Vicarerne, hvori Ministeren beklager de talrige og meget alvorlige Handlinger af klerikal Opposition imod Lovene og den nationale Regjering! Han siger, at Regjeringen vil respectere Kirkens Autoritet og Frihed (!), men kan ikke taale en Tingenes Tilstand, som fornærmer Nationens politiske Principer og forstyrrer den offentlige Orden. Regjeringen har besluttet at straffe til strenge Forholdsregler, hvis Geistligheden paa nogenomhelst Maade skulde endnu længere antaste Kongerigets Institutioner, Love og offentlige Orden. (Dette Circulaire beviser tydeligt, at det kun er slet bevendt med den italienske Geistligheds Samstemning med Passaglia's Anskuelse.)

— Minoritmunken Pater Jacob, Grev Cavour's bekjendte Skriftefaber, er af „Konge-Hædersmanden“ bleven udnævnt til Ridder af den h. Mauritiusorden. (En misundelsesværdig Ære!)

Constantinopel. De derværende Tilstande begynde at udvikle sig til det Bedre, og det synes som om Forsknet vil af det Slettes Overmaal lade fremgaae det Gode. Det er bekjendt, hvor meget de schismatiske Grækere blive udfugede af deres Geistlighed, hvorledes Handelsen med geistlige Embeder o. dsl. bliver udøvet paa en skamløs Maade og hvorledes der hvert Dieblik finde Afftedigelses Sted til Gunst for gridske Ansøgere, saa at Antallet paa de Biskopper, som ere fordrevne fra deres Sæder, næsten overstiger de residerende, uden at man dog er

berettiget til at holde de Første for slettere end de Sidste, som anvende alle Midler for at holde sig. En i Constantinopel boende, i Sandhed hellig og besteden, paa Verne barnsødt Præst har paataget sig at forene og undervise disse Ruiner af den schismatiske Geistlighed. Han optager dem i sin lille Hytte og deler sin magre Kost med dem, naar de lide Mangel. Intet standser ham i hans Værk; Forsynet har hidindtil ikke forladt ham, om ogsaa hans Opoffrelses Vidundere forblive skjulte for Verden, for hvilken han heller ikke arbejder.

Asien. Forfølgelse i Cochinchina. Fra Hongkong, 10. Sep., tilskriver man Journalen Monde: Efterretningerne fra det Indre af Cochinchina lyde altid bedrøveligere. Nye Fængslinger finde daglig Sted og de Christne ere underkastede de skrækkeligste Piinsler. Der gives ingen Christne mere i flere Stæder og Landsbyer, hvor de tidligere vare saa talrige. Mange Troende har man med gloende Jern ladet brænde den Indskrift paa Panden: „Tilhængere af en slet Religion“! Da Franskmændene landede i Cochinchina, heb det i Proclamationen, at de kom for at hjælpe de forfulgte Christne; i tre Aar have de nu været der, men Forfølgelsen har i denne Tid kun fordoblet sit Raseri; to franske Missionairer ere halskuggede, 50 indfødte Præster have lidt Martyr døden, Tusinder af Christne ere dræbte, martrede, udplyndrede, eller landsforviste. Endnu fornylig blev et stort Antal Christne slagtede ikke langt fra den franske Veir. Nu sætte Franskmændene sig fast i Saigon, i det sydlige Kongerige, man vil der anlægge en Colonie; fra Frankrig komme Ingenieurer, man vil anlægge Thytaarne, Telegrapher, Bogtrykkerier &c. Om en Expedition imod Hovedstaden Hue er der slet ikke mere Tale; ja Nogle give endog at forstaae, at Frankrig ikke er kommen til Cochinchina, for at hjælpe de Christne, men for at erobre en Deel af Landet. Hvilken Skuffelse vilde dette være for de stakkels Christne i Cochinchina, som hilste Franskmændene som deres Redningsmænd!

Nordamerika. Den i New-York udkommende katholske Kirketidende meddeler om de barmhjerlige Søstres Virksomhed Følgende: „Hvorfomhelst et Armeecorps var i Kampen, der finde vi de barmhjerlige Søstre at pleie og trøste de Saarede. De ere stedse berebte til at opfylde deres svære Pligt. Men hvo skulde endnu i f. A. have tænkt, at selv Methodisterne, de frygteligste af alle de barmhjerlige Søstres Modstandere, nu foranstalte en Collect for dem, for at forsyne dem med Charpie og Forfriskninger for de Saarede? — Og dog er det saaledes! De barmhjerlige Søstre overtage Arbeidet

og deres tidligere Modstandere sidde i Gyngestolen og plukke Charpie!" Samme Blad meddeler den for enhver Katholik meget glædelige Efterretning, at vore Troesbrødre i Louisville, i Staten Kentucky, have stiftet et smukt Vaisenhuus for forældreløse Børn, under den h. Joseph's Beskyttelse, hvori allerede henved 50 Børn finde Ophold og Pleie. Bisselig et smukt Tegn paa kristelig Kjærlighed, naar man betænker de store Offere, som Katholikerne i Amerika hvert Aar maae bringe for deres Geistlighed, for Skoler, Hospitaler m. m. Dertil kommer endnu den nuværende Borgerkrig med al sin Sammer og Glendighed! Med Hjordens Offervillighed holder Hyrdernes apostoliske Nibtkjærhed lige Skridt. Naar mange Tusinder af de irske og tydske Indvandrere bevare deres Tro, saa har man, næst Gud, ingen Anden at takke derfor, end de ivrige Præster og især Biskopperne. Saaledes har Diøceset Milwaukee, i Staten Wisconsin, som blev grundlagt for 17 Aar siden, gjort forbausende Fremskridt under den høiærv. Biskop J. M. Hennis, saa at det nu har 215 færdige, foruden flere under Bygning værende Kirker, 9 religiøse Conventer, 3 mandlige og 16 kvindelige Academier, 4 Belgjørenhedsanstalter, 1 stort Seminar og 1 Collegium og tæller 117 Præster paa en katolsk Befolkning af 190,000 Sjæle.

Trykfeil:

3 Nr. 21 Side 340 Linie 4 fra oven læs: 17,000, istedetfor: 1700.

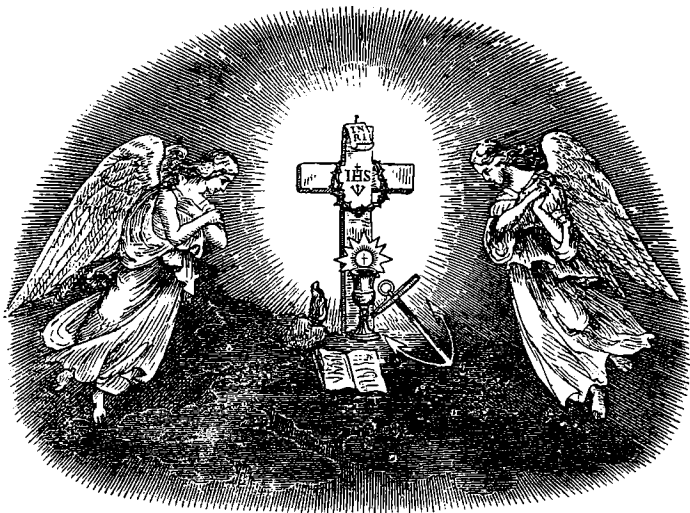
Kirkelig Grundringsliste.

- Søndagen d. 1. Decbr. — Kirkeaarets Begyndelse. — 1ste Adventsøndag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messie. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.
- Søndagen d. 8. Decbr. — 2den Adventsøndag. — Mariæ ubesmittede Udfangelse. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messie. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.
- Paa Søndagene stille Messie Kl. 6 $\frac{1}{2}$, 7 $\frac{1}{2}$ og 8 $\frac{1}{4}$ (om Torsdagen med Udstilling af det h. Sacramente).
- NB. Alle Onsdage og Fredage i Adventstiden ere befalede Fastedage.

„Skandinaviske Kirkeetidende“ udgaaer hver anden Søndag. — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissiønar, Sr. Konsthandler C. A. Blankesteiner, hvore Kjøbmagergade 7, og i alle Bogkæder; i de danske Stater paa de kgl. Postcontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

S. Eriks Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katholste Christne.

9de Aargang.

Nr. 25. Søndagen den 15de December. 1861.

Indhold: Den katholste Kirkes Skjønhed (fortsat). — Kirkelige Efterretninger: Rom. Kjøbenhavn. Frankrig. Schweiz. Sardinien.

Den katholste Kirkes Skjønhed.

(Fortsat.)

Pr. Men lader os nu atter tale om Daabens Ceremonier selv; hvo som endnu ønsker Forklaring over et eller andet særegent Navn, kan privat spørge mig derom til en anden Tid.

Simon. Hvad betyder det, at Præsten aander paa

Barnet og at det flere Gange bliver velsignet med Korsets Tegn?

Pr. Gud aandede paa det første Menneſte, for at give det Sjæl og Liv, og ligeledes aandede Frelseren paa Sine Disciple, for derved at meddele dem den Helligaand; men i den h. Daab bliver hvert enkelt Menneſte meddeelt Sjælens aandelige Liv og den Helligaand med Hans Naade; derom ſkal der mindes ved Beaandingen i den h. Daab. Hvad de gjentagne Korſtegn angaaer, da antydes derved, at Daabens h. Sacramente kun ved Chriſti Forløsningsdøb paa Korſet har den Kraft, at frelſe Menneſket fra Synden. Korſet er Frelserens Krigs- og Seiersſtand, og i den h. Daab ſkulle vi ſværge til denne Stand. Vi ſkulle ikke roſe os af Andet, end af Jeſus den Korſeſtede, og ſkulle kæmpe og ſeire under Korſets Stand. Men vi ſkulle ogsaa med Chriſtus tage Korſet op og bære det efter Ham, vi ſkulle aldrig glemme, at Veien til Himmelen er Lideliſens og Spægeliſens Vei; om alt det ſkulle diſſe Korſtegn minde Menneſket allerede ved dets første Indtrædſe i den chriſtelige Kirke. Korſet bliver ved den h. Daab tegnet paa vor Pande og vort Bryſt; vi ſkulle nemlig bære det i vor Forſtand og vort Hjerte ligefom et Guds Segl og lukke os for enhver Synd. Endelig blive vi derved ogsaa erindrede om, at vi ved den h. Daab tilhøre Chriſtus og maae være beredte til ogsaa udvortes ved Ord og Gjerning at bekjende Troen paa Ham. Chriſtus ſiger: „Hvo ſom ikke bekjender Mig for Menneſtene, ham vil Jeg heller ikke bekjende for Min himmeſte Fader“ (Matth. 10, 33.).

Simon. Nu følge ogsaa de forſkjellige Beſværgelſer?

Pr. Om de forſkjellige „Exorcismer“ eller Djævelbeſværgelſer har jeg allerede talt ved en anden Leilighed; ved den h. Daab antyde de, at Menneſket ved Arveſynden har overantvordet ſig til Satans Herredømme; men at den h. Daab ſkal befrie det fra dette Herredømme og indlemme det i Guds Rige, i de Helliges Samfund.

Simon. Hvortil tjener det Salt, ſom Præſten giver Barnet i Munden?

Pr. Det betyder: 1) at Jesus Christus ved Sin Naade i det h. Sacramente vil bevare Barnet fra al Syndens Naaddenhed, ligesom vi jo ogsaa i det daglige Liv bruge Saltet, for derved at beskytte mange Ting for at gaae i Forraadnelse. Men Saltet er 2) ogsaa et Sindbillede paa Viisdommen, fordi denne nemlig, ligesom Saltet, gennemtrænger Alt og stiller det Gode og Slette fra hinanden. Ved hiin Ceremonie bliver altsaa det Ønske udtrykt, at Christus maa opfylde Daabscandidaten med sand Viisdom. Det er den h. Apostel Pauli Mening, naar han skriver til Colossenserne (4, 6): „Eders Tale være altid takkelig, krydret som det er med Salt.“

Simon. Hvis jeg ikke tager feil, saa bliver Barnet nu baaret hen til Døbefonten?

Pr. Ja vel, og Præsten udbreder derved sin Stola over det. Han minder derved om, at Daabscandidaten nu skal staae under Christi Magt og Beskyttelse, at han nu faaer Ret til at komme i det christelige Tempel og at han for Fremtiden tør betragte sig som en Troende. Præsten siger derved: „Træd ind i Guds Tempel, paa det du maa have Deel i Kristus til det evige Liv.“ Strax derpaa beder han med Daabscandidaten eller i hans Navn med Fadderen den apostoliske Troesbekjendelse og Herrens Bøn, og giver ham derved Ret til for Fremtiden at forrette denne hellige Bøn i Forening med de øvrige Christne. Saaledes skete det fordem, da for det Meste Bøgne bleve døbte; efterat de havde nydt den christelige Underviisning og alle de hidindtil omtalte sindbilledlige Ceremonier vare foretagne ved dem, bleve de paa en høitidelig Maade indførte i det christelige Tempel, og først da turde de for første Gang læse den apostoliske Troesbekjendelse og Fadervor.

Simon. Ogsaa Øren og Næse paa Barnet blive væbede med Spyt.

Pr. Jeg maa rigtignok rose dig for at du saa godt kan huske alle de enkelte Handlinger ved den h. Daab.

Christus berørte engang en Døbstums Tunge med Spyt og lagde Sine Fingre i hans Øren, for at helbrede ham (Marc.

7, 33.), og en anden Gang gjorde Han en Blindfødt seende, idet Han vædede hans Dine med Spyt. En lignende Handling bliver gjentagen af den døvende Præst, for derved sindbilledligt at fremstille, at den aandelige Døvhed ifølge Herrens sande Lære og Hans Bud bliver helbredet og hævet ved Daabens Sacramente; desuden tjener denne Ceremonie den Christne ogsaa til Erindring om, at hans Dren altid skulle være aabne for Jesu Christi Lære og Hans guddommelige Ord, og at han skal beflitte sig paa, ved en dydig Vandel for Gud ligesom at vorde en liflig og behagelig Vellugt efter den h. Apostel Pauli skjønne Ord (II. Cor. 2, 15): „Christi Vellugt ere vi; . . . for dem, som blive frelst, ere vi en Lugt af Liv til (det evige) Liv.“

Simon. Hvad følger nu videre?

Pr. Daabscandidaten bliver opfordret til at forfage og affbørge Djævelen og alle hans Gjerninger, nemlig Synderne; og Faddereren svarer i Barnets Navn. Saaledes forpligter Christi nye Betsjender sig, efter den h. Pauli Lærdomme, til at aflægge alle Mørkets Gjerninger og tage Lysets Daaben paa til et godt og helligt Liv (Rom. 13, 12.). Oprindeligt rette man denne Opfordring til de voksne Daabscandidater selv, og først efter at de paa det Høitideligste havde forpligtet sig til at efterkomme denne den Christnes Pligt, blev det hellige Sacramente dem meddeelt.

Simon. Hvorfor bliver da Barnet salvet med den h. Olie paa Brystet og imellem Skuldrene?

Pr. Fordum salvede Stridsmændene sig, for at gøre sig smidige og behændige til deres Kamp. Da nu Daabscandidaten for Fremtiden skal kæmpe imod Satan og hans Fristelser, saa bliver denne gamle Skik foretagen paa Daabscandidaten som et Sindbillede paa denne aandelige Kamp, for saaledes paa en særdeles eftertrykkelig Maade at minde ham om hans tilkommende Pligter. I denne Henseende siger den h. Ambrosius: „Du er bleven salvet som en Christi Stridsmand“; og den h. Cyrillos siger: „Daabscandidaten bliver salvet efter Fegternes Skik, som ville optræde paa Kamppladsen“. Men Salvelsen med den h. Olie skeer 1) paa Brystet, for derved at an-

tyde, at den Christne maa besidde Mod, Iver, Tapperhed og Standhaftighed, for ridderligt at kæmpe imod Verdens Fristelser, Kjødets Lyster og Djævelens Tillokkelser; 2) imellem Skuldrene, for at tilkjendegive, at den Christne maa besidde stor Kraft og megen Taalmodighed, for utrættelig og ufortrøden at hære den guddommelige Lovs Lag i hele sit Liv og gjennevandre Livets møjsommelige Bei med ubrødelig Trostfab imod Gud og Hans hellige Befalinger.

Simon. Hvis jeg ikke tager feil, saa følger nu Meddelelsen af Daaben selv?

Pr. Og det paa den af Christus anordnede Maade. Den katholicke Kirke har fra gamle Tider udsmykket de hh. Sacramenter med mangfoldige smukke, findbilledlige Ceremonier, som alle tjene til at anstueliggjøre selve de hh. Sacramenters Betydning og Virksomhed og erindre os om de Pligter, som vi paatage os ved deres Modtagelse. Men Maaden, hvorpaa Sacramenterne selv skulle meddeles, har Frelseren anordnet, og Han alene kunde anordne den, fordi den Maade, som vi modtage i de hh. Sacramenter, jo tilhører Ham alene. Smid- lertid er heller ikke den Maade, hvorpaa Christus bestemte, at den h. Daab skulde meddeles, betydningsløs. Den bestaaer i en Afvaskning med Vand, og hvad kunde vel bedre tilkjendegive Mensfelsen eller Afvaskningen fra Synden end en saadan? Derved blive samtidig de Ord udtalte: „Jeg døber dig i Faderens og Sønnens og den Helligaands Navn“, og disse Ord minde os paa det Eftertryffeliggste om, at vi ved den h. Daab blive kaldede til Bekjendere af den treenige Gud og forvandlede til Templer for den allerhelligste Treenighed.

Simon. Bliver Barnet ikke ogsaa endnu engang salvet med den h. Olie efter Daaben?

Pr. Jo, og dette skeer med den h. Chrisam paa Isjen. Derved bliver anthydet: 1) at Barnet nu er Christen og tilhører Kristus; thi Kristus (og ligeledes Christen) vil sige saa meget som en Salvet; 2) bliver derved anthydet det christelige Kalbs og Navns Højhed, hvortil det nydøbte Barn er op- høiet. Fordum var det nemlig Skif, som vi læse i den h.

Skrift, at man salvede Konger og Præster paa Isæn; i den h. Daab bliver nu Mennesket forenet med Christus, Som er den høieste Præst og tillige Himmelenes og Jordens Konge, og saaledes har den Nydøbte ogsaa Andeel i Christi Præstedømme og i Hans kongelige Værdighed. Derfor skriver den h. Apostel Petrus i sit første Sendebrev (2, 9.) til alle Christne: „I ere en udvalgt Slægt, et kongeligt Præstedømme, et helligt Folk.“ I Virkelighed ere ogsaa alle Christne i en vis Forstand Præster, fordi de alle tage Deel i det h. Offer, som Præsten frembærer paa Alteret, og Alle offre det tillige med Præsten; dernæst ogsaa, fordi Enhver er forpligtet til at fremstille sig selv som et levende, helligt og velbehageligt Offer for Gud vor Herre (Rom. 12, 1.). Men de Christne ere ogsaa Konger i aandelig Forstand, fordi de skulle herske over sig selv, over deres eget Hjerte og deres onde Tilbøieligheder og skulle overvinde disse; fremdeles, fordi de, i Kraft af den h. Daab, besidde Ret til Himmeriges Rige; de ere Guds, den høieste og evige Konges Børn, og saaledes ogsaa Guds Arvinger og Hans Søn Jesu Christi Medarvinger; 3) bliver det nydøbte Barn salvet med den h. Chrisam, til Tegn paa, at dets Sjæl er bleven et indviet Tempel for den Helligaand og et udvalgt Kar, hvori engang Jesu Christi høihellige Blod skal bevares i den h. Communion, paa en langt ædlere Maade, end det fordem gjemtes i kostbare Guld- eller Sølvkalle. Ligesom nu de paa Alteret brugte Guld- og Sølvkalle først blive salvede, saaledes bliver ogsaa den nydøbte Christen forberedt til at annamme Jesu Christi Kjød og Blod og helliget dertil ved Salvelsen med Chrisam. Denne Ceremonie, at salve den Nydøbte med den h. Chrisam, er saa gammel, at allerede Novatianerne, en Sect af Brangtroende i det tredje Aarhundrede, bleve heftigt dadlede af Datidens Katholiker, fordi de ikke salvede deres Daabsandidater med Chrisam*); men denne Salving maa ikke forveksles med den, som ved Confirmationen foretages paa Panden. Pave Innocents I., som omtrent levede Aar 400

*) Theodoret. haeret. fab. lib. 3.

efter Christus, adskiller begge noie fra hinanden; han siger: „Præsterne tør falve de Nydøbte med Chriſam, ſom imidlertid maa være indviet af Biſkopperne; men Biſkopperne alene tilkommer det at betegne Paanden med Chriſam, naar de meddele den Helligaand,“ (nemlig i Confirmationens Sacramente) „hvilket det ikke er tilladt Præſterne at gjøre.“*)

Simon. Hvad betyder da den hvide Klædning, ſom overrækkes Barnet efter Daaben?

Pr. Efter at have modtaget den h. Daab bleve forðum de vogne Nydøbte klædt i hvide Kjortler, for derved at henviſe til deres Uſkyldighed og Reenhed. De bare diſſe Kjortler i otte Dage, hvorpaa de høitideligt aflagde dem i Kirken. Deraf har endnu den ſaakaldte hvide Søndag ſit Navn, fordi nemlig, ſom jeg allerede tidligere har fortalt, Paafſtenatten var i den gamle Kirke den fornemſte Tid, i hvilken den h. Daab meddelees, og ſølgelig bleve de derved anlagte hvide Klæder ombyttede med de tidligere paa Søndagen efter Paafſten. Da det nu ſom ofteft ved de døbte ſpæde Børn ikke godt lader ſig gjøre at ſvøbe dem ind i et hvidt Klædebon, ſaa overrækkes dem i det Mindſte en hvid Klædning til Minde derom. Derved bliver da ogſaa antydet, at Sjælen i den h. Daab har modtaget en indvortes Reenhed og Uſkyldighed og den guddommelige Naades Prydſe; Præſten forbinder dermed den udtryffelige Opfordring til den Døbte, at han engang maa bringe ſit Klædebon ubeſmittet for Jeſu Chriſti Domſtol. Ogſaa Chriſtus Selv taler jo om en „Høitidsklædning“, i hvilken vi ſkulle viſe os for den himmeſke Konge! Endvidere ſkal dette ſneehvide Klædebon være et Sindbillede paa det forherligede Legemes Glands, hvormed vi paa Dommedagen ſkulle opſtaa iblandt de Udvalgteſ Tal fra de Døde, hvis vor Vandel har ſvaret til vort ophøiede Chriſtelige Kalb.

Simon. Jeg veed ikke, om der endnu er noget at bemærke?

Pr. Der bliver endnu givet den Døbte et brændende Kyſ

*) Innocent. I. ad Decent. cap. 3.

i Haanden, til Paamindelse om: 1) at det døbte Menneſte er overført fra Mørket til Lyſet. „Fordum vare I Mørke, men nu ere I Lyſ i Herren; vandrer derfor ſom Lyſets Børn“ (Eph. 5, 8.); 2) at vor Tro ikke ſkal være kold og død, men brændende og lyſe, ſamt, at vi ſkulle bære en glødende Kjærlighed til Gud i vor Sjæl og være beredte til, liig det brændende Lyſ, at fortæres til Guds Tjeneste og vor Næſtes Vel; 3) at vi ved opbyggelige Exempler og en from og dydig Wandel ſkulle blive lyſende Mønſtre for vor Næſte. „Fader eders Lyſe lyſe for Menneſkene, at de kunne ſee eders gode Gjerninger og forherlige eders Fader, Som er i Himmelen“ (Matth. 5, 16.). Endelig 4) ſkulle vi ogsaa engang møde for den evige Dommer, ſinlyſkede med gode Gjerninger og ligne hine kloge Jomfruer, ſom i Tide forſnyede deres Lamper med Olie, for ikke at forſærdes ved Brudgommens Ankomſt, hvor det vilde være for ſilbe (Matth. 25, 1. fl.). — — Det er nu de vigtigſte Ceremonier ved den hellige Daab, og jeg haaber, at deres Forklaring vil tjene til eders Opbyggelse og Nytte.

Simon. Uden Tvivl ville alle Tilſtedeværende øſe ligesaa megen Opbyggelse og Nytte deraf, ſom de tillige med mig ville glæde ſig derover; man kan virkelig have endnu engang ſaa megen Glæde ved at ſee de h. Sacramenter meddeelte, naar man veed, hvilken ſmuk Mening der er forbunden med alle diſſe Ceremonier. Nu beder jeg Dem endnu, kjære Herr Paſtor! at ſige os, hvortil Fadderne ere?

Pr. Oprindelig vare de Vidner paa, at Daabſcandidaten virkelig havde modtaget den h. Daab; det ere de ogsaa endnu. Men desuden betragtes de ogsaa ſom den Døbtes aandelige Forældre; ſkulde derfor de naturlige Forældre døe, førend Daabſcandidaten har opnaaet en modnere Alder, ſaa paahviler dem den Pligt, at de i Nødsfald ſkulle underviſe eller lade Børnene underviſe i den ſande Tro. Derfor opſtaaer der efter Kirkens Anordning et aandeligt Slægtskab imellem Fadderen og den Døbte ſaavelſom dennes Forældre. Fadderen kan derfor ſenere hverken gifte ſig med ſit Gubbarn eller med dets Foræl-

dre, med mindre at Biskoppen, paa Grund af vigtige Aarsager, dertil maatte give en særlig Dispensation.

Thom. Er det sandt, at man ikke tillader Protestanter at være Faddere ved en katholsk Daab?

Pr. Biskop er det sandt, og Grunden dertil fremgaaer allerede af hvad jeg sagde før. Fadderne have nemlig i fornødent Fald at drage Omsorg for deres Gubbørns religiøse Underviisning; vilde en Protestant vel være istand dertil, eller vil han lade sig det være magtpaaliggende? Desuden maa Fadderens ved den h. Daab svare i Barnets Navn og forpligte sig til den sande katholske Tro; men det vilde jo være i højeste Grad upassende, at Noget bekjendte og udtalte Noget i en Andens Navn, hvorpaa han selv ikke troer i sit Indre.

Thom. Men bleve da alle disse Ceremonier ogsaa brugte i den gamle Kirke ligesom nu?

Pr. I Hovedsagen vare de de samme, og jeg har jo forhen allerede angivet den meget høie Alder paa flere af dem. Salvelsen med den h. Olie og Chrisam, Exorcismene eller Djævelbesværgelserne, Beaandingen ved Præstens Mund, Fadderne, det hvide Klædebon o. dsl. vare allerede i Brug i de første Aarhundreder; thi de hh. Kirkesædrene, som levede i hine Tider, og hvis Skrifter vi endnu besidde, tale derom, som om en almindelig bekjendt Sag. Kun i nogle særegne Ceremonier er der af vigtige Aarsager foretaget en Forandring. Saaledes bleve Daabscandidaterne oprindeligt for det Meste heelt neddyppede under Vandet, omendstjændt Sacramentet ogsaa allerede i Apostlenes Tid meddeelttes ved blot Overøsning med Vand f. Ex. paa Pintesdagen. Netop fra denne Neddyppelse hidrører vore danske Ord: at døbe (dyppe) og selve Benævnelsen Daab. De østerlandske Christne dyppe endnu Daabscandidaterne ned under Vandet, medens Overøsning med Vand blev foreskrevet i den katholske Kirke som mere passende, især for Børnenes Skyld, hvoraf jo for Tiden Fleertallet af Daabscandidaterne bestaae. Fordum bleve ogsaa Daabscandidatens Øren og Næse salvede med den h. Olie, som den h. Augustin beretter; i Stedet derfor har Kirken, efter Christi Exempel,

senere indført Berøringen med Spyt. Ligeledes modtog de Nydøbte i de ældste Tider strax efter Daaben ogsaa Confirmationens h. Sacramente for allerede strax at udruste dem med Kraften fra det Høie til Styrke under de dengang rasende grusomme udvortes Forfølgelser; for Tiden, hvor disse Forfølgelser ere sjeldnere, seer Kirken hellere, at man venter med Confirmationen indtil Børnens modnere Aar, for at denne h. Hemmelighed kan annammes med Fornuft og Overlæg, og følgelig med desto større Erbødighed og Nytte. Thi Confirmationen er jo fortrinsviis indstiftet af Christus, for at Sjælen derved skal blive styrket og befæstet imod Fristelserne imod Troen. Endelig gaves der i de christelige Aarhundreder ved den hellige Daabs Meddelelse endnu nogle Ceremonier, som senere ganske gik af Brug. Saaledes blev de Nydøbte f. Ex. raft Mælk og Honning til at nyde. Dette skulde betyde, at de nu vare dragne ind i det aandelige Forjættelses Land, ligesom Herren engang indførte Israels Folk i det forjættede Land, hvor der efter den h. Skrifts Talemaade flød Mælk og Honning. Ligeledes kunde denne Ceremonie ogsaa tjene til, jindbilledligt at fremstille for Daabscandidaterne den Udfyldighed, som de havde opnaaet ved Daabens h. Sacramente, og den Sødme, man smager i et med Gud forenet Liv.

Men lad os nu gaae over til det andet h. Sacramente, til den h. Confirmation.

(Fortsættes i næste Aargang.)

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Tildragelserne i Polen og Rusland ere her Gjenstand for stor Opmærksomhed. Efterretningerne fra begge Lande, der altid lyde sørgeligere, gjøre forskjelligartede Indtryk i den katholske Verdens Hovedstad. De tvende Nationer befinde sig i en eiendommelig Stilling: Rusland har sendt en

keiserlig Geheimeraad hertil, for at bede Paven om at mægle imellem de stridende Partier og føre Polen tilbage til Maadehold og Lydighed; men det samme Skib, hvorpaa Geheimeraadens befandt sig, medbragte ogsaa en ung polsk Fyrste (Fyrst Czartoryski), som kommer for at bede Paven om at protestere imod Ruslands Fremgangsmaade og opløste sin Stemme i de forfulgte Katholikers Navn. Hvis den h. Stol var overbevist om, at den polske Bevægelse udelukkende var religiøs og fri for mindre rene Biøiemed, vilde den nok udtale sig. Men den har endnu ikke denne Visshed. —

Kjøbenhavn. Faren, den europæiske Fare for Kirken, dens Overhoved og dens Uafhængighed og for Christendommen, som bliver fremstillet i denne Kirke og repræsenteret ved dens Overhoved, ligger i det Herredømme, som et efter Verdensherredømme stræbende og mod al positiv Tro fjendtligt hemmeligt Selskab udøver. Dette hemmelige Selskab troer i vor Tid allerede at være kommet sit Maaal saa nært, at det slet ikke mere lægger Skjul paa sit Fjendskab og endnu for kort siden har udtalt, hvorledes det i Paven erkjender sin Hovedfjende. Omendkjøndt Tegnene paa dette hemmelige Selskabs Virksomhed i de sidste Aar ere traadte saa klart for Øyet, som alle de utallige Voldsgjerninger, Retskrænkelser og Angreb imod Kirken i Italien, i Portugal, i Frankrig og tildeels ogsaa i Tydskland tilfulde godtgjøre, synes det alligevel som om den katholske Verden, dysjet i falsk Sikkerhed, slet ikke lægger Mærke til, at Nettet bliver trukket altid fastere sammen over dens Hoved og at Kirken og al positiv Religion derved styrtes i den yderste Fare. Denne Fare, som er i hurtig Annærmelse, vil ikke blive overvunden uden Smærter, og Kirkens og Troens Trældom ikke afvendt, hvis ikke alle Landes oprigtige Christne forstaae at vinde en større Indflydelse paa alle Steder, og mandigen modstaae hiint System, som principielt og planmæssigt vil holde alle christelige Elementer udelukkede fra det offentlige Statsliv. Fyrsternes bedste Villie og den frieste Forfatning vil kun nytte lidt, saa længe mægtige Partier stusse Fyrsternes Dine og forbreie eller ved beleilig Tid bortdecretere Forfatningsbestemmelser. I vor Tid, det er klart, gjælder for Mange ikke mere Folkeretten — man træder den under Fødder, hvor man troer sig mægtig nok — ikke mere Tractater — man bryder dem, hvor de angaa Kirken — ikke mere Forfatningerne — man forandrer dem, saa at de passe til at trælbinde Kirken — ikke mere Samvittigheden — man tyranniserer den, hvor den ikke vil bøie sig for Samvittighedsløsheden — ikke mere Friheden — den kommer kun Partiet til Nytte. Nei, intet andet gjælder eller bliver for Tiden almindelig anerkjendt, end **Magten**; hvo som har den og forstaaer at haandhæve den,

om det nu er af Guds Naade eller ved Forræderi og Vold, for ham bøier Verden sig, i hvilken der foruden de rasene Christenfejender ogsaa findes et stort Antal af lave og feige Trællesjæle, som kun søge deres egen Gode og Fordeel, ligemeget hvor eller hos hvem de finde dem. Det er i Almindelighed den factiske Tilstand i vor Tid, som ogsaa gaaer sin Undergang og Opøsning imøde, ligesom fordem den romerske Tid, som allerede Gribbene tilkjendegive, som lugte Nadslet og speide efter deres Andeel i Byttet. Og hvorledes vil det da blive? Naar Løgnen allerede nu er bleven til en Magt, der isører den aabenbare Forbrydelse Retfærdighedens Klædebon og hænger Røverkappen om Ketten, saa vil, naar det vedbliver saaledes, endnu den Tid komme, hvor Skurkene ville forsøge paa selv at forfølge den indre Samvittighed, og hvor det atter, for at blive myrdet, vil være nok at bekjende, at man er en Christen, det vil sige et Menneske, som Riddingen ikke kan taale, fordi det er en stadig Bebreidelse for ham. Tiden nærmer sig; thi allerede gives der hele Selskaber, hvor Mordere og Vanditter blive hædrede og feterede og Snigmordet bliver erklæret helligt!

Frankrig. Vincentsforeningen opløst. Vincentsforeningens Centralraad i Paris er definitivt opløst. I en Skrivelse underretter Politi-Præfecten samme om, at Indenrigsministeren har villet give Raadet Tid til at ende sine Arbejder; men nu maatte Bestemmelserne i det ministerielle Circulaire af 16. October udføres i deres fulde Udstrækning. Derfor var Centralraadets Møder fra nu af forbudte. Dersom de forskjellige Local-Conferencer forøvrigt skulde udtrykke Ønsket om en Central-Repræsentation, saa vilde Indenrigsministeren strax indhente Keiserens Befalinger i saa Henseende. — Leve den franske „Frihed“!

— Man taler altid bestemtere om en ny Rundskrivelse fra Indenrigsministeren, hvorved der skal forbydes de saakaldte „den christelige Læres Brødre“, en religiøs Congregation, der som bekjendt bestæftiger sig med Folkeunderviisningen, fremdeles at optage Børn gratis i deres Skoler; der skal fra Regjeringens Side paatvinges dem en Tarif. Ligesom Vincents-Foreningerne ikke mere tør uddele det legemlige, saaledes tør heller ikke Skolebrødrene mere uden speciel „Autorisation“ uddele det aandelige Brød iblandt de Fattige. Naar selv franske Blade tilstaae, at der i Frankrig endnu gives ikke saa Departementer, i hvilke der af 100 Personer ikke ere 70, som kunne skrive deres Navn, saa er Ministerens Forholdsregel ubegribelig. Men det gjelder jo om at bibringe de religiøse Congregationer et Slag.

— Pariserbladene modtage fra Provindserne forskjellige Beretninger, af hvilke det fremgaaer, at Vincentsforeningens Conferentser deels simpelthen opløse sig, afbryde deres Forsamlinger og fromme Gjærninger, deels endnu afgive den Erklæring, at de ønske at forblive forenede med det hidtilværende Pariser Centralraad. Om en egentlig Vincentsforening, som lige fra sin Stiftelse i A. 1833 har præsteret saa Meget og Stort for de Fattige og Nødlidende, kan der fra nu af ikke mere være Tale i Frankrig — denne den Napoleonske „Friheds“ Mønsterstat! — Medens der imod alle religiøse og conservative Blade føres officielle Processer i Hobetal, tør den servile keiserlige og radicale Presse skrive og lhye og smælde som den lyster. Saaledes bragte f. Ex. Opinion nationale, den røde Prinds Napoleon's Organ, den 28. Novbr. en virkelig fuisjende Artikel imod Katholikerne. Den h. Fader kaldes slet og ret „en Skjændsel og Svøbe for sine Stater“, alle sande Katholiker derimod trues uden videre med den hevnenende Folkejustits — „hidindtil overlader Frankriget af 1789 det endnu til sin Regjering, at holde de Uforbederlige i Tømme, men det er ogsaa fast besluttet paa, i fornødent Fald at give dem en af hine Lectier, som man aldrig glemmer!“ — Det er forresten ret godt, at de revolutionaire Tendentser saaledes vise sig i deres hele Lævhed og Brutalitet.

— Biskoppen af Nimes havde i en Skrivelse til Cultusministeren bittert beklaget sig over Regjeringens vilkaarlige og uforsvarlige Fremgangsmaade mod Vincentsforeningen. Ministeren offentliggjorde derpaa i Moniteuren et Svar til Biskoppen, hvori han især dablede Biskoppen for ikke at have udtrykt sig høfligt nok. Biskoppens Replik paa denne taabelige ministerielle Brettefættelse lyder saaledes:

„Hr. Minister! Jeg har ingenlunde i Sinde at ville sørge eller klage over det Svar, som Deres Excellence under 8. Novbr. har behaget egenhændig at rette til mig. Jeg takker Dem tværtimod for dets Offentliggjørelse i Moniteuren. Naar Deres Forbømmelse er haard, saa gives der dog tre store Domstole, paa hvilke jeg stoler med fuld Sikkerhed for at fritjendes for de strenge Beskyldninger, som Deres Excellence udøser saa rigelig over mig. For det Første: den offentlige Mening i den sande katholske Verden, som ikke vil tøve med at fælde Dom over den „Moderation“, hvis Præg Deres Skrivelse bærer, og den „Hestighed“, som jeg har gjort mig skyldig i. For det Andet: Kirkehistorien, en Domstol, for hvilken Offentliggjørelsen af deres Vebredelser uden Tvivl vil forskaffe mig den Ære at møde; den vil afgjøre, om den gamle franske Geistlighed kan statte sig lykkelig formedelst de Vortaler, som Deres Excellence bærer den med, og om jeg, som næsten daglig læser dens be-

undbringsværdige Memoirer, har glemt Værdigheden af dens Sprog. Og endelig: Guds Dom, af hvem De skal erfare, om jeg, efter at have fjernet mig langt fra „Belansthændighedens“ Regler, virkelig trængte til af Deres Excellence at blive ført tilbage paa Viisdommens og den christelige Kjærligheds Vei. Denne store tredobbelte Forudsigst afgiver for min Samvittighed en hæderlig Modvægt mod det Bifald, hvormed den eclatante Dadel, som Deres Excellence anseer mig værdig til, bliver optagen af Bladene Constitutionnel og Siècle. Modtag r.

Som Følge af dette energiske og værdige Svar blev Bistoppen ved sin Tilbagekomst fra en Visitatsreise modtaget af hele Befolkningen i Nîmes med den mest begejstrede Enthusiasme.

Schweiz. Om Stiftet Einsiedelns tusindaarige Jubelæum beretter „Schweizer Kirchenzeitung“ Følgende: Med dyb Betydning blev Festen udvidet til tre Dage. Den første Festdag, 14. Sept., var Mindedagen om den vidunderlige Indvielse af Gudsmodercapellet, som egentlig har givet Valfartsstedet sit Oppring. Den anden Festdag, 29. Sept., er Dagen, paa hvilken Raabilledet i A. 1803 atter kom til Einsiedeln, efterat det i A. 1798 var bleven bortflyttet af Frygt for Franskmændene; den er derfor Mindedagen for Stiftets og Pilegrimsvandringens Gjenopreisning efter den franske Revolutionsstorm. Den tredje Festdag, 13. Oct., er indviet til Mindet om Oversførelsen af Einsiedelns h. Stifters Reliquier fra deres oprindelige Hvilested i Klosteret Reichenau, hvor de forbleve fra hans Død indtil A. 1039. Allerede Kl. 2 om Morgenen den 14. Sept. løde Klosterets herlige Klokker, og snart derpaa tordnede Kanonerne fra de omliggende Høie. Kl. 3 ved Frogudstjenessten var Kirken allerede tæt fyldt af Andægtige, hvoraf de Fleste havde tilbragt Natten under aaben Himmel. Kl. 4 celebrerede den høiærv. Abbed af Maria Stein den første Pontificalmesse. Foran og ved Siden af det festligt smykkede Raadecapel udbredte 3 Lysekroner med mere end 200 Lys deres Lys, og i Kirkens Stib bar en mægtig Lysekrone alene 200 Lys; desforuden var Kirken endnu belyst med Lamper og Lys, saa at det var som ved høilys Dag. Kl. 8 begyndte Hovedgudstjenessten med en Festprædiken, som den høiærv. Biskop af Basel holdt over Teksten: „Jeg er den Raabendes Røst i Ørkenen: bereder Herrens Wei“, i hvilken han aandrigt sammenlignede den h. Døber Johannes med den h. Eneboer Meinrad og omtalte saavel denne Helgens Liv som ogsaa Virksomheden af hans Stiftelse. Den derpaa følgende Pontificalmesse celebreredes af den høiærv. Biskop af Orleans. Efter Gudstjenessten opfyldte en uhyre Folkemængde, Tydskere, Franskmænd, Italiener, Schweizere, Romanere, i broget Blanding den store Plads

udenfor Kirken og frembød ved de mangfoldige Folkebragter et overordentligt smukt Skue. Om Estermiddagen holdtes af den høierv. Generalvicar af Paris en Prædiken for de franffe Pilegrimme og derefter Pontificalvesperen af den høierv. Abbed af Engelberg. Om Aftenen fandt atter et kort Foredrag Sted, hvorefter Stiftets Capitularer foruden Kirkens tilstedeværende høie Dignitarier assang Complet foran det udstillede høierv. Sacramente. Da de sidste Toner af „Salve Regina“ vare hændede, begyndte den storartede Aftenprocession, som blev holdt af Abbeden af Einsiedeln. I Spidsen gik over 100 af Klosterstolens Disciple i sorte Talarer med Chorshjorter over, derpaa Conventet, derefter Abbeden med det Allerseligste, omgivet af en Skare rigt klædte Kirketjenere; efter ham kom Biskopperne af Basel og Orleans, Abbederne af Maria Stein og Engelberg og Provst Aleby, Cantonsregjeringens Deputerede, Magistraten af Einsiedeln og 200 Verdensgeistlige; alle Deeltagerne bare brændende Børllys; hele Processionen var et storartet Triumphtog. Husene paa Pladsen vare glimrende illuminerede; fra en Skovhøi kastede et straalende Kors sit Lys ned. Ved den saakaldte „Marienbrunnen“ var et 50 Fod høit Flammealter, dannet af mere end 1200 Olieamper: det dybe Indtryk, som hele Høitideligheden gjorde, forhøiedes endnu af den tætte Folkmasses lydlose stille Holdning. Da Processionen var ankommen til dette Alter, blev Velsignelsen givet med det Allerseligste under Kanonerens Torden og Klokkernes høitidelige Ringning. Derfra vendte Processionen tilbage til Kirken, hvis Façade straalende i pragtfuld Belysning. I Gudsmodercapellet meddeelttes derpaa den sidste hellige Velsignelse. Under hele denne Dags Festlighed var slet ingen Uorden eller Ulykke at beklage, og efterat den var endt, herskede i alle Huse en Tilfredsstillelse, som ikke er til at beskrive, og dannede en mærkkelig Modsatning til Esterveerne efter visse verdslige Fester! Sandt er det, kun Religionen feirer Fester, som faa ganske tilfredsstille og berolige de menneskelige Hjerter!

Sardinien. Klosterophævelse. Arnonia skriver: October Maaned var for Staden Pesaro (i den „annecterede“ Deel af Kirkestaten) en Sorgens og Smertens Maaned; denne By saae sig inden faa Dage berøvet alle Ordensgeistlige, hvem den indtil da havde ydet et roligt Asyl. Den 22de fordrov den piemontesiske Regjering Camaldulenserne, den 23de Dominicanerne, den 24de Philippinerne, den 26de Hieronymianerne, den 27de Augustinerne, den 28de Serviterne, den 29de Carmeliterne. Oppløsningsdecretet befalede, ikke blot at lukke Klosterne, men ogsaa deres Kirker. Forelobig lod man Kirkerne alligevel være aabne, idet man betroede enhver af dem til en Degn, hvem man imidlertid hverken tilstod Bolig eller Løn,

som Skabningens Fuldbendelse ved Slutningen af Tingenes timelige og historiske Udvikling. Den nærværende Tids hele alvorlige Charakter og især Aarets Slutning lægge os det nær, fremfor Alt, her at betragte Guds Rige som Skabningens Fuldbendelse ved Afslutningen af alle Tingenes sidste timelige og historiske Udvikling.

„Der skal stee Tegn i Sol og Maane og Stjerner; og paa Jorden skulle Folkene ængstes i Fortvivlelse, naar Havet og Bølgerne bruse, thi Himmelens Kræfter skulle rystes.“ Disse Herrens Ord vise os Himmel og Jord i en Tilstand af Forvirring, Rystelse, Forfald og Opløsning. Men ligesaa lidt som hiin Tingenes Væbskaffenhed var af Varighed, som den h. Skrift ved Skabningens Begyndelse betegner med de Ord: „og Jorden var øde og tom“, ligesaa lidt ville ogsaa Guds Værker forblive i hiin Tilstand, som de tvende Evangelier paa Kirkeaaarets sidste Søndag og paa første Adventsøndag fremstille for vort Øie. Ligesom Begyndelsens øde Tomhed maatte vige for en herligt ordnet Skabning, saaledes maa ogsaa Tingenes Opløsning ved Verdens Ende kun betragtes som Overgang til en ny og fuldkommere Orden af Guds Værker. De Antydninger, som den hellige Skrift og Kirkens Lære meddele os, ville vi nu i det følgende sammenstille, for efter dem at gjøre os en sand Forestilling om Guds Riges sidste Fuldbendelse.

Vi begynde med Læren om Kjødets Opstandelse. „Sandelig, sandelig siger Jeg eder, den Time kommer, ja er nu, da de Døde skulle høre Guds Søns Røst. Og de skulle gaae frem, de, som have gjort det Gode, til Livsens Opstandelse, men de, som have gjort det Onde, til Dommens Opstandelse.“ Joh. 5, 25—29. De, som ere i Gravene, ville høre Guds Søns Røst, d. e. hine Legemer, som ere blevne jordede, de samme Legemer, som hvile under Muldet, ville opstaae. Endvidere forviise andre Steder af den h. Text os ogsaa om, at de opstandne Legemer ikke længere ville have hine Egenskaber paa sig, som de formedelst deres jordiske Oprindelse endnu havde i det timelige Liv. „Gen er Solens Glands,“ læse vi hos den h. Paulus, „en anden Maanens Glands, en anden Stjernernes Glands; thi een

— Pariserbladene modtage fra Provindserne forskjellige Beretninger, af hvilke det fremgaaer, at Vincentsforeningens Conferentser deels simpelthen opløse sig, afbryde deres Forsamlinger og fromme Gjæringer, deels endnu afgive den Erklæring, at de ønske at forblive forenede med det hidtilværende Pariser Centralraad. Om en egentlig Vincentsforening, som lige fra sin Stiftelse i A. 1833 har præsteret saa Meget og Stort for de Fattige og Nødlidende, kan der fra nu af ikke mere være Tale i Frankrig — denne den Napoleonske „Friheds“ Mønsterstat! — Medens der imod alle religiøse og conservative Blade føres officielle Processer i Hobetal, tør den servile keiserlige og radicale Presse skrive og lyve og smælde som den lyster. Saaledes bragte f. Ex. Opinion nationale, den røde Prinds Napoleon's Organ, den 28. Novbr. en virkelig snusende Artikel imod Katholikerne. Den h. Fader kaldes slet og ret „en Skjændsel og Svøbe for sine Stater“, alle sande Katholiker derimod trues uden videre med den hevnenende Folkejustits — „hidindtil overlader Frankriget af 1789 det endnu til sin Regjering, at holde de Uforbederlige i Tømme, men det er ogsaa fast besluttet paa, i fornødent Fald at give dem en af hine Lectier, som man aldrig glemmer!“ — Det er forresten ret godt, at de revolutionaire Tendentser saaledes vise sig i deres hele Lavhed og Brutalitet.

— Biskoppen af Nimes havde i en Skrivelse til Cultusministeren bittert beklaget sig over Regjeringens vilkaarlige og usforvarlige Fremgangsmaade mod Vincentsforeningen. Ministeren offentliggjorde derpaa i Moniteuren et Svar til Biskoppen, hvori han især dadlede Biskoppen for ikke at have udtrykt sig høfligt nok. Biskoppens Replik paa denne taabelige ministerielle Brettefættelse lyder saaledes:

„Hr. Minister! Jeg har ingenlunde i Sinde at ville sørge eller klage over det Svar, som Deres Excellence under 8. Novbr. har behaget egenhændig at rette til mig. Jeg takker Dem tværtimod for dets Offentliggjørelse i Moniteuren. Naar Deres Forbømmelse er haard, saa gives der dog tre store Domstole, paa hvilke jeg stoler med fuld Sikkerhed for at fritjendes for de strenge Bestyldninger, som Deres Excellence ubøser saa rigelig over mig. For det Første: den offentlige Mening i den sande katholske Verden, som ikke vil tøve med at fælde Dom over den „Moderation“, hvis Præg Deres Skrivelse bærer, og den „Hestighed“, som jeg har gjort mig lykkelig i. For det Andet: Kirkehistorien, en Domstol, for hvilken Offentliggjørelsen af deres Udbredelser uden Tvivl vil forskaffe mig den Ære at møde; den vil afgjøre, om den gamle franske Geistlighed kan statte sig lykkelig formedelst de Lovtaler, som Deres Excellence bærer den med, og om jeg, som næsten daglig læser dens be-

undbringsværdige Memoirer, har glemte Værdigheden af dens Sprog. Og endelig: Guds Dom, af hvem De skal erfare, om jeg, efter at have fjernet mig langt fra „Belansthændighedens“ Regler, virkelig trængte til af Deres Excellence at blive ført tilbage paa Viisdommens og den christelige Kjærligheds vei. Denne store tredobbelte Forudsigst afgiver for min Samvittighed en hæderlig Modvægt mod det Bifald, hvormed den eclatante Dadel, som Deres Excellence anseer mig værdig til, bliver optagen af Bladene Constitutionnel og Siècle. Modtag zc.

Som Følge af dette energiske og værdige Svar blev Bistoppen ved sin Tilbagekomst fra en Visitatsreise modtaget af hele Befolkningen i Nîmes med den mest begejstrede Enthusiasme.

Schweiz. Om Stiftet Einsiedelns tusindaarige Jubileum beretter „Schweizer Kirchenzeitung“ Følgende: Med dyb Betydning blev Festen udvidet til tre Dage. Den første Festdag, 14. Sept., var Mindedagen om den vidunderlige Indvielse af Gudsmodercapellet, som egentlig har givet Valfartsstedet sit Opvågning. Den anden Festdag, 29. Sept., er Dagen, paa hvilken Naabebilledet i A. 1803 atter kom til Einsiedeln, efterat det i A. 1798 var bleven bortflyttet af Frygt for Franskmændene; den er derfor Mindedagen for Stiftets og Pilegrimsvandringens Gjenopreisning efter den franske Revolutionsstorm. Den tredje Festdag, 13. Oct., er indviet til Mindet om Oversførelsen af Einsiedelns h. Stifters Reliquier fra deres oprindelige Hvilested i Klosteret Reichenau, hvor de forbleve fra hans Død indtil A. 1039. Allerede Kl. 2 om Morgenen den 14. Sept. lode Klosterets herlige Klokker, og snart derpaa tordnede Kanonerne fra de omliggende Høie. Kl. 3 ved Frogudstjenesten var Kirken allerede tæt fyldt af Andægtige, hvoraf de Fleste havde tilbragt Natten under aaben Himmel. Kl. 4 celebrerede den høier. Abbed af Maria Stein den første Pontificalmesse. Foran og ved Siden af det festligt smykkede Naabecapel udbredte 3 Lysekroner med mere end 200 Lys deres Lys, og i Kirkens Stib bar en mægtig Lysekrone alene 200 Lys; desforuden var Kirken endnu belyst med Lamper og Lys, saa at det var som ved høilys Dag. Kl. 8 begyndte Hovedgudstjenesten med en Festprædiken, som den høier. Biskop af Basel holdt over Teksten: „Jeg er den Naabendes Kjøst i Orkenen: bereder Herrens vei“, i hvilken han aandrigt sammenlignede den h. Døber Johannes med den h. Eneboer Meinrad og omtalte saavel denne Helgens Liv som ogsaa Virksomheden af hans Stiftelse. Den derpaa følgende Pontificalmesse celebreredes af den høier. Biskop af Orleans. Efter Gudstjenesten opfyldte en uhyre Folkemængde, Tydskere, Franskmænd, Italiener, Schweizere, Romanere, i broget Blanding den store Plads

udenfor Kirken og frembød ved de mangfoldige Folkebragter et overordentligt smukt Skue. Om Eftermiddagen holdtes af den høiærv. Generalvicar af Paris en Prædiken for de franste Pilgrimme og derefter Pontificalvesperen af den høiærv. Abbed af Engelberg. Om Aftenen fandt atter et kort Foredrag Sted, hvorefter Stiftets Capitularer foruden Kirkens tilstedeværende høie Dignitarier affang Complet foran det udstillede høiærv. Sacramente. Da de sidste Toner af „Salve Regina“ vare hendøde, begyndte den storartede Aftenprocession, som blev holdt af Abbeden af Einsiedeln. 3 Episcopen gif over 100 af Klosterfcolens Disciple i sorte Talarer med Chorffjorter over, derpaa Conventet, derefter Abbeden med det Allershelligste, omgiven af en Skare rigt klædte Kirketjenere; efter ham kom Biskopperne af Basel og Orleans, Abbederne af Maria Stein og Engelberg og Provst Aleby, Cantonsregjeringens Deputerede, Magistrate af Einsiedeln og 200 Verdensgeistlige; alle Deeltagerne bare brændende Vøglis; hele Processionen var et storartet Triumphtog. Husene paa Pladsen vare glimrende illuminerede; fra en Skovhøi kastede et straalende Kors sit Lys ned. Ved den saakaldte „Marienbrunnen“ var et 50 Fod høit Flammealter, dannet af mere end 1200 Olielamper: det dybe Indtryk, som hele Høitideligheden gjorde, forhøiedes endnu af den tætte Folkemæsses lydløse stille Holdning. Da Processionen var ankommen til dette Alter, blev Velsignelsen given med det Allershelligste under Kanonernes Torden og Klokkernes høitidelige Ringning. Derfra vendte Processionen tilbage til Kirken, hvis Facade straalede i pragtfuld Velskning. 3 Gudsmodercapellet meddeelttes derpaa den sidste hellige Velsignelse. Under hele denne Dags Festlighed var slet ingen Uorden eller Ulykke at beklage, og efterat den var endt, herskede i alle Huse en Tilfredsstillelse, som ikke er til at beskrive, og dannede en mærkværdig Modsætning til Efterveerne efter visse verdslige Fester! Sandt er det, kun Religionen feirer Fester, som faa ganske tilfredsstillende og berolige de menneftelige Hjertes!

Sardinien. Klosterophævelse. Armonia skriver: Dec- tober Maaned var for Staden Pesaro (i den „annecterede“ Deel af Kirkestaten) en Sorgens og Smertens Maaned; denne By saae sig inden faa Dage berøvet alle Ordensgeistlige, hvem den indtil da havde ydet et roligt Afhyl. Den 22de fore- bred den piemontesiske Regjering Camalduleenserne, den 23de Dominicanerne, den 24de Philipinerne, den 26de Hieronymia- nerne, den 27de Augustinerne, den 28de Serviterne, den 29de Carmeliterne. Oppløsningsdecretet befalede, ikke blot at lukke Klosterne, men ogsaa deres Kirker. Foreløbig lod man Kirkerne alligevel være aabne, idet man betroede enhver af dem til en Degn, hvem man imidlertid hverken tilstod Bolig eller Løn,

eller Penge til Cultusomkostningerne. Saaledes handler den Kegering, som vover at tilbyde Paven „Garantier“ for Kirkens Frihed og Uafhængighed! Vogn, og ikke andet end de mest uforfæmmede Vogn og den gemeneste Reberbrægtighed!

Marieforeningen

lader Mandagen den 16. Decbr. Form. Kl. 8¹/₄ læse en h. Sjølemesse for sin Belgjører, afdøde Grosserer og Ridder Rhan.

Vincentforeningen

lader Tirsdagen den 17. Decbr. Form. Kl. 8¹/₄ læse en h. Sjølemesse for sit Væresmedlem, afdøde Grosserer og Ridder Rhan.

Kirkelig Erindringsliste.

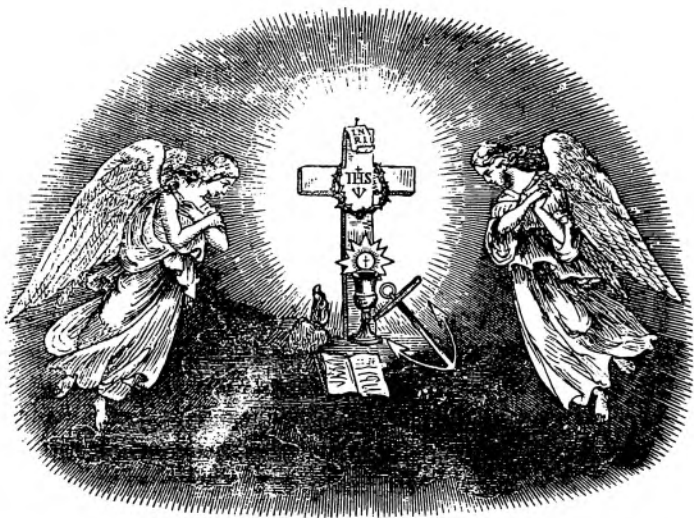
- Søndagen d. 15. Decbr. — 3die Adventsøndag. — Broderskab. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.
- Torsdag d. 18., Fredag d. 20. og Lørdag d. 21. Decbr. ere kirkelige Tæmperdage og derfor befalede Fastedage.
- Søndagen d. 22. Decbr. — 4de Adventsøndag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Katechisation.
- Tirsdag d. 24. Decbr. er befalet Vigilie = Fastedag til
- Torsdag d. 25. Decbr. — Vor Herres og Frelseres Jesu Christi Fødsel i Kjødet. — 1ste Juledag. — Form. Kl. 5 første Høimesse.^{*)} Kl. 6¹/₄, 6³/₄, 7¹/₄, 7³/₄, 8¹/₄ og 9¹/₂ stille Messe. — Kl. 10 Levitmesse med dansk Prædiken. — Kl. 12 sidste stille Messe. — Efterm. Kl. 3 høitidelig Vesper.
- Torsdag d. 26. Decbr. — St. Stephan's Feste. — 2den Juledag. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med dansk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Festandagt med Forelæsning.
- Paa Søndagene stille h. Messe Kl. 6¹/₂, 7¹/₂ og 8¹/₄ (om Torsdagen med Udfilling af det h. Sacramente). Pder Lørdag Aften fra Kl. 5—8 bliver hørt Skriftemaal.

*) Under selve Høimesen Kl. 5 og 10 bliver ikke hørt Skriftemaal.

„Scandinavisk Kirkefænde“ udgaaer hver anden Søndag — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Sr. Konsthandler C. N. Blaukensteiner, store Kjøbmagergade 7, og i alle Bogklæder; i de danske Stater paa de kgl. Postkontoirer. Prisen er 3 Mk. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 h.

Kjøbenhavn.

S. Frier's Bogtrykkeri.

Skandinavisk Kirketidende

for katolske Christne.

9de Aargang.

Nr. 26. Søndagen den 29de December. 1861.

Indhold: Betragtning paa Aarets sidste Søndag. — Kirkelige Efterretninger: Rom. Polen. Østerrig. Irland. Frankrig. Sardinien.

Betragtning paa Aarets sidste Søndag.

Ifølge den almindelige Skriftfortolkning bliver Begrebet om „Guds Rige“ opfattet i en tredobbelt Betydning: som den guddommelige Sandheds og den guddommelige Villies Herredømme i hver enkelt menneskelig Sjæl, som Kirke i dens timelige Bestand og rumlige Udbredelse paa Jorden, og

som Skabningens Fuldbendelse ved Slutningen af Tingenes timelige og historiske Udvikling. Den nærværende Tids hele alvorlige Charakter og især Aarets Slutning lægge os det nær, fremfor Alt, her at betragte Guds Rige som Skabningens Fuldbendelse ved Afslutningen af alle Tingenes sidste timelige og historiske Udvikling.

„Der skal skee Tegn i Sol og Maane og Stjerner; og paa Jorden skulle Folkene ængstes i Fortvivlelse, naar Havet og Bølgerne bruse, thi Himmelsens Kræfter skulle rystes.“ Disse Herrens Ord vise os Himmel og Jord i en Tilstand af Forvirring, Rystelse, Forsald og Opløsning. Men ligesaa lidt som hiin Tingenes Væbskaffenhed var af Varighed, som den h. Skrift ved Skabningens Begyndelse betegner med de Ord: „og Jorden var øde og tom“, ligesaa lidt ville ogsaa Guds Værker forblive i hiin Tilstand, som de tvende Evangelier paa Kirkearets sidste Søndag og paa første Adventsøndag fremstille for vort Øie. Ligesom Begyndelsens øde Tomhed maatte vige for en herligt ordnet Skabning, saaledes maa ogsaa Tingenes Opløsning ved Verdens Ende kun betragtes som Overgang til en ny og fuldkommere Orden af Guds Værker. De Antydninger, som den hellige Skrift og Kirkens Lære meddele os, ville vi nu i det Følgende sammenstille, for efter dem at gjøre os en sand Forestilling om Guds Riges sidste Fuldbendelse.

Vi begynde med Læren om Rjødets Opstandelse. „Sandelig, sandelig siger Jeg eder, den Time kommer, ja er nu, da de Døde skulle høre Guds Søns Røst. Og de skulle gaae frem, de, som have gjort det Gode, til Livsens Opstandelse, men de, som have gjort det Onde, til Dommens Opstandelse.“ Joh. 5, 25—29. De, som ere i Gravene, ville høre Guds Søns Røst, d. e. hine Vegemer, som ere blevne jordede, de samme Vegemer, som hvile under Muldet, ville opstaae. Endvidere forviise andre Steder af den h. Text os ogsaa om, at de opstandne Vegemer ikke længere ville have hine Egenskaber paa sig, som de formedelst deres jordiske Oprindelse endnu havde i det timelige Liv. „Een er Solens Glands,“ læse vi hos den h. Paulus, „en anden Maanens Glands, en anden Stjernernes Glands; thi een

Stjerne overgaaer den anden i Klarhed. Saaledes er ogsaa de Dødes Opstandelse. Det saaes i Forfrænkelse, det opstaaer i Uforfrænkelse; det saaes i Vanære, det opstaaer i Herlighed; det saaes i Skrøbelighed, det opstaaer i Kraft; der saaes et sandfælt Legeme, der opstaaer et aandeligt Legeme." 1. Corinth. 15, 41—45. Men i de Egenstaber, som de opstandne og med deres Sjæle gjenforenede Legemer ville besidde, skal der foruden den mindre eller større Forherligelse ogsaa endnu fremtræde en anden Forskjel. Idet den h. Paulus paa det anførte Sted vedbliver at tale om Opstandelsen, udtaler han denne Sætning: „Vi skulle vel alle opstaae, men vi skulle ikke alle forandres.“ B. 51. Ordet „Forandring“ bemærker her ifølge Sammenhængen saa meget som „Forklarelse, Forherligelse“. Hine altsaa, som nok skulle opstaae, men ikke forherliges, ville vistnok ogsaa være udødelige; men idet Syndens indvortes Forbærvelse, som de have taget med over i Evigheden, ogsaa giver Legemet det tilsvarende udvortes Præg, ville de for steds i deres Legemer bære en udødelig Udsælselighed og uforgængelig Fælselighed til Skue.

Hvorledes i det Enkelte de Forandringer ere, som ved Opstandelsen ville foregaae med de menneskelige Legemer, derom giver den h. Skrift og Kirkelæren os ikke udførligere Oplysninger. Kun een Antydning finde vi hos Marcus 12, 25, hvor Herren siger: „Naar de (de syv Brødre nemlig og deres ene Hustru) ere opstandne fra de Døde, da hverken gifte de sig, ei heller giftes de; men de ere som Englene i Himlene.“ Betydningen af disse Ord kan vel kun være følgende: Naar Tiden for Udviklingen af den menneskelige Slægt er forbi og den jordiske Tilværelses Tid er afsluttet ved Optagelsen af de Udvalgtees Sal i Himmelen, da bortfalder al Kjønssforskjæl hos Menneskene. Naar vi af denne Være drage en videre og vistnok berettiget Slutning, saa kunne vi sige: de menneskelige Legemer ville i Opstandelsen miste alle hine Egenstaber, Eiendommeligheder og Fornødenheder, som herneben endnu vedhænge dem formedelst deres Sammenhæng med Naturen, og som kun tjene til at

opfylde de timelige og forbigaaende Siemed af Pilegrimsstanden paa Jorden.

Vor h. Tro lærer os saaledes at kjende en opstanden Slægt, som er bleven forklaret iblandt de Udvalgtes Tal. Men hvor er dens Opholdssted? Vi sagde ovenfor, at hiin Rhytelens og Oplosningens Tilstand, som paa den sidste Dommedag vil overgaae baade Himmel og Jord, kun vil være Overgangen til en fuldkomnere Tilstand. Vi anføre her hine Steber af den h. Skrift, som beskrive os samme. „See, Jeg staaer nye Himle og en ny Jord, og de første Ting skulle ikke mere ihukommes, ei heller opkomme i (Nogens) Hjerte.“ Isaias 65, 17. „Ligesom de nye Himle og den nye Jord, som Jeg gjør, staae for Mit Ansigt, siger Herren, saaledes skal eders Sæd og eders Navn staae for Mig.“ Isaias 66, 22. „Men Herrens Dag skal komme som en Thy om Natten; da skulle Himlene forgaae med stort Bulder, men Elementerne skulle komme i Brand og opløses, og Jorden og Alt, hvad der er paa den, skal opbrændes. Efterdi da alt dette opløses, hvorledes bør det da eder at være virksomme i hellig Wandel og Gudsfrygtigheds Øvelser, idet I vente og længes efter Herrens Dags Ankomst, paa hvilken Himlene skulle antændes og opløses og Elementerne smeltes i Ildens Hebe! Men vi forvente ifølge Hans Forjættelse nye Himle og en ny Jord, i hvilke Retfærdighed boer.“ II. Petri 3, 10—13. „Og jeg faae en ny Himmel og en ny Jord, thi den første Himmel og den første Jord vare forgaaede og Havet var ikke mere.“ Joh. Aabenbar. 21, 1.

Disse Ord udtale det tydeligt nok, at kun, som den h. Paulus siger, denne Verdens „Skikkelse“ forgaaer, og at Opbrændingen, hvorom den h. Petrus taler, maa forstaaes som en Luttring og Renfelse af Verden, ligesom en Forberedelse til dens sidste, fuldendte Uddannelse til at blive Guds og Hans Udvalgtes Bolig; omtrent paa samme Maade som ogsaa Døden og Forraabnelsen kun tilintetgjøre det menneskelige Legemes jordiske og forgængelige Bestanddele, medens dets egentlige Substants eller Væsen vedbliver at bestaae.

Ved denne Opfatning bliver den h. Skrift fortolket fuld-

kommen rigtigt, eftersom der ogsaa i Kirken s Være om Opstandelsen altid er Tale om det samme Kjød, som vi nu bære, og ligeledes med Hensyn til den legemlige Verden i bestemte Udtryk paastaas, at den ikke vil ophøre at eksistere, skjøndt den antager en anden Form og Skikkelse. Til Origenisternes Branglærdomme hørte ogsaa den, at Legemerne vilde blive fuldstændig tilintetgjorte ved Verdens Ende. To Sætninger, i hvilke disse Vilbfarelser vare udtalte, ere blevne udtrykkelig forfastebe af Kirken paa det 5. almindelige Concil. Disse to forfastebe Sætninger lyde saaledes:

1) Legemernes Væsen vil blive tilintetgjort. can. 10.

2) Den sidste Dommedag fører Legemernes fuldstændige Tilintetgjørelse med sig. Det, som bliver tilovers, er Væsen uden Legeme, og i Fremtiden vil Intet af det Materielle mere bestaae, men kun den rene Aand. can. 11.

Vi kunne altsaa sammenfatte den kirkelige Være om de legemlige Ting i følgende Sætninger: De menneskelige Legemer opløses ikke for steds i Jordens Støv, men de ville opstaae og blive forvandlede og de ville vedblive evigt at bestaae i denne Forvandlingens Tilstand. Jorden vil efter sin Udelæggelse ved Ild antage en ny Skikkelse; Himlene skulle ei forsvinde, men træde os imøde i høiere Fuldbendelse.

Den vantroe Verden nærmer sig os nu med det Spørgsmaal: „Hvorledes skal dette skee? Vi kjende ingen Aarsager, hvorved saadant kunde bevirkes.“ Uden her at indlade os i dybere og lærde Undersøgelser og Drøftelser, som ved vort Blads Holdning ere udelukkede, ville vi dog ikke tilbageholde et Svar, som vil tilfredsstille ethvert uhildet og fordomsfrit Sind.

1) Den guddommelige Almagt, som har fremkaldt hele Skabningen af Intet og ved den samme uafhængige Kraft vedligeholder det hele Verdensalt med alle sine Værker og Love, kan ogsaa faa meget desto lettere bevirke Forvandlingen og Fuldbendelsen af det, som allerede bestaaer. Enten maae vi opgive Troen paa den almægtige Gud, eller vi maae troe, at Almagten ogsaa formaaer Alt, som netop denne almægtige Guds egne Udsagn forjætte det.

2) Da Maria fik det Budskab, at hun skulde blive Frelserens Moder, spurgte hun, ikke i vantroe Tvivl, men fordi hun endnu ikke kjendte Guds Raadslutning, og gjerne vilde bevare Somfruelighedens Løfte: „Hvorledes skal dette gaae til, efterdi jeg veed af ingen Mand?“ Og hun fik det Svar: „Den Helligaand skal komme over dig og den Høiestes Kraft skal overflygge dig.“ Saaledes tale ogsaa Nutidens Tvivlere, ikke i hdmhg Bøn om Dphsning, men med frækt Overmod og Selvtilfredsshed: Hvorledes skal Kjødets Opstandelse og Verdens Forvandling gaae til, da vi slet ingen Aarsager kjende, ved hvilke dette vilde være muligt? Vi svare dem: Den guddommelige Almagts Kraft er aldrig udtømt. Den Allerhøiestes Kraft vil overflygge den legemlige Verden og alt Kjødets Støv, og ligesom Roden og Blomsten af Jesai Stamme paa overnaturlig Maade spirede frem i den benaadede Somfrues Skjød, saaledes vil der ved Tidernes Ende og igjennem den Almægtiges Kraft, som paany stiger ned fraoven, en forvandlet Slægt svinge sig op af Gravenes Skjød, og vil der af Verdenernes Ruiner reise sig en ny Verden, som bestaaer af Himmel og Jord, i Forklarelsens Glands. Troe vi som Christne paa Jesu Christi hellige Vegemes vidunderlige Skabelse af den ubesmittede Somfrues Skjød, saa maae vi ogsaa troe paa den vidunderlige Forvandling, som ved Tidernes Ende vil foregaae med de menneskelige Vegemer, med Jorden og Himmelen, efterat de ved Forraadnelsen og ved Ilden ere blevne rensede fra deres jordiske Egenstaber og Ufuldkommenheder.

3) Spor af denne Lære, ligesom prophetiske Hentydninger og varslende Forbilleder findes i Naturen, i Sjælen og i Livet.

Alle enkelte Ting i Naturen gjenemgaae en Udvikling til høiere Tilstande. Sædekornet, en mørk, uanseelig Skabning, voxer frem til en Plante, udvikler sig til Blomst og modner til Frugt, ethvert i sit Slags. Jernet, som ligger skjult i Jordens Skjød, lænket til Steen og Støv, bliver af slittige Hænder bragt for Dagens Lys, luttret i Masovnens Ruer og dyrker derpaa Jordsmønnen, det tjener til utallige Haandværker og Konster, og afgjør Verdenshistoriens Slag. Guld, skjult i dybe Skafter, indsluttet

i haarde Steenmasser eller flydende i Flodernes Sand, bliver til Mynt, og Mynten til den Kjæde, som forbinde Mennesker og Folkeslag til et selfabeligt Samfund. Brød og Vin, ifølge deres Natur simple Næringsstoffer for det legemlige Liv, blive til Gudmenneskets Kjød og Blod, og knytte saaledes Jorden til Himmelen, og Menneskenes Hjerter til hverandre i himmelsk Kjærlighed.

Alle Naturens Kræfter og Elementer blive beherskede af Menneskets Aand, blive udfriede fra deres kolde Fængsel og unyttige Trældom og gjorte tjenlige til Opnaaelsen af menneskelige og høiere Diemed. Mennesket skriver allerede med Synildens Kraft, maler med Solens Straaler, farer paa Jdens Binger, og tusinde Stoffer og Elementaraander arbejde i Konstens og Industriens smaa og store Værksteder.

Skal denne fremadskridende Frigjørelse og Forløsning af Naturens Kræfter og Stoffer ikke omsider i et sidste og høieste Fremmskridt feire en Afslutning, ligesom sin Fuldbendelse og Krøning? I Tiden bliver Naturen allerede hævet op til den menneskelige Aands Tjeneste. Men vi have den Forjættelse, at ved Tidernes Ende den menneskelige Slægt vil blive hævet op til Guds Tjeneste. Naar Evangeliet overalt er forkyndt og de Udvalgte ugjenkalbelig have bejtemt sig for Gud, naar der intet er mere at gjøre i Menneskeslægtens Liv herneeden: da er Dieblikket kommet, hvor ogsaa den legemlige Verden gjør det sidste Fremmskridt og bliver indrettet til Guds og Hans udvalgte Folks Bolig for hele Ewigheden, efterat den indtil da har tjent alle Prøvelsesstandens Diemed.

Den menneskelige Sjæls Bestaffenhed, dens naturlige Trang og Længsel tyde ligeledes hen paa den tilkommende Opstandelse og Verdens Forklarelse. Sjælen erkjender Gud ikkun gennem Verden, d. v. s. gennem de skabte Ting. Men denne Verden er kun et meget usuldstændigt Speil af Gudsdommen, og vor Erkjendelse herneeden er kun et Stykkeværk og som oftest omgiben af Dunkelhed. Og fordi vor Erkjendelse endnu kun er saa indskrænket og usuldkommen, derfor boer Gud ogsaa hos os kun under Sacramentets dunkle Slør. Men Sjælen længes

efter at komme ud af denne Tilstand. Naar vi lytte til Luftningens sagte Aande og Svigten i Skoven, naar Naturens Stemmer gjenlyde for vort Ore, naar Jorden ligger for os i Vaarens milde Skjer: saa blander en ubestemt sørgmobig Følelse sig i den stille, taknemmelige Glæde, som vi føle; Beemod opfylder vort Hjerte, om end ellers Intet forbittrer vor Lykkes Bøger her paa Jorden. Det er Længselens Taare efter en bedre Verden.

Den samme Erfaring gjøre vi paa det religiøse Gebeet. Naar vi have modtaget Herrens Begeme og den troende Bevidsthed om en Forening med vor uendelig elskelige Frelser og vort høieste Gode opfylder Sjælen med Fred og Lykke, da brænder Hjertet alligevel endnu ligesom i Følelsen af en endnu ikke aldeles tilfredsstillet Attraa. Det er Sjælens Vingeflag, som længselsfuld attraaer, Ansigt til Ansigt at skue Den, som skjuler Sin herlige Fuldkommenhed under Brødet og Vinens ringe og ydmyge Elementer.

Men i det fuldbendte Guds Rige skal Sjælens Attraa og Trang blive fuldkommen tilfredsstillet. Den forklarede Natur vil i et herligere Speil fremstille de guddommelige Fuldkommenheder for Sjælen, og Han selv vil boe hos Menneskene i den straalende Glæde af Sin Majestæt. „Og jeg, Johannes, saae den hellige Stad, det nye Jerusalem at stige ned af Himmelen fra Gud, beredt som Bruden, smykket for sin Brudgom. Og jeg hørte en høi Røst fra Himmelen, som sagde: See, Guds Paulun er hos Menneskene og Han skal boe hos dem; og de skulle være Hans Folk, og Gud selv skal være med dem, og være deres Gud. Og Gud skal astørre hver Taare af deres Dine, og Døden skal ikke være mere, ei heller Sorrig, ei heller Strig, ei heller Pine skal være mere; thi det Første er vejet bort Og jeg saae intet Tempel i den hellige Stad, thi dens Tempel er Herren, Gud den Almægtige og Lammet. Og Staden behøver ikke Sol eller Maane til at skinne i den, thi Guds Herlighed oplyser den og Lammet er dens Lys.“ .. Aabenbar. 21, 2. fl. Det er det, som den menneskelige Sjæl længes og sukker efter. Den forklarede Verden med den

guddommelige Herligheds Bolig i den — det er vor Attraa og vor Længsel.

I Livet see vi, hvorledes alt Indre og Mandeligt faa at sigge legemliggjøres i et tilsvarende Ydre. Enhver Tanke bygger sig ligesom sit Huus, enhver Stræben, enhver Idee skaber sig sit Legeme. Eren reiser Triumphbuer og Monumenter, Herskermagten Palladser, Religionen Templer. Men den menneftelige Sjæl, som i og ved Christendommens Værdomme og Naadegaver har hævet sig langt over Sandferne, over Jorden og den synlige Verden, finder herneben intet Huus, hvor den kunde boe. For lavt og for snevert er det egne Legeme for den, for utilstrækkeligt og smaaligt Alt, hvad hele den jordiske Skabning kan byde. Derfor bereber Gud selv den et Legeme i Opstaaelsen og bygger den et Huus i den forklarede Verden, saa at den kan leve og boe i samme med hele det høiere overnaturlige Livs Fylde.

Saadanne Billede af det tilkommende, fuldendte Gudsrige fører Aarets Slutning for vort Dø. Den viser jo hen paa Livets endelige Afslutning, og vi kunne derfor ikke bedre slutte denne vor Betragtning, end med følgende Strofer af den kirkelige Hymne, som lovpriser Herligheden af de Udvalgtes tilkommende Bolig, det nye Jerusalem (∴ Fredens Stad):

„Coelestis urbs, Jerusalem!“

Jerusalem, Guds Metropol!
 Du Aafyn, klart som Fredens Sol!
 Du, som med Stene levende
 Dig hæver op til Stjernerne,
 Omringet skjønt, i Brudestjær,
 Af Myriaders Engleher!

Du Brud til Christi Kjærlighed,
 Udskjyret med Guds Herlighed,
 Besprængt, som Blomst med Dug i Qveld,
 Rigt af din Brudgoms Naadesvæld;
 Som Dronning smykt med Brudekrands
 Du straaler, Stad, i Himmelglæds!

Hver Port, du har, med Perlestjær
 Staaer stedse aaben for Enhver,
 Der fulgte troligt Herrens Bud
 Og leved' Livet her i Gud,
 Og, gjennemtrængt af Kjærlighed
 Til Christus, Qual og Smerte leed.

Bed tunge, stærke Meiselslag,
 Bed Fjælens mange haarde Lag
 Først Stenen faaer en Form, at den
 Kan passe ind i Bygningen
 Fra Grunden af til Spires Top,
 Der hæver sig mod Himlen op.

Fra Himlens høie Helligdom
 Til Jordens Dal vor Frelser kom,
 Som naar en Steen ved Fjeldets Skred
 Fra Bjergets Linde styrter ned:
 Som Hjørnesteen, saa fast og stor,
 Den foier Himlen til vor Jord.

Med Jubelfang fra Zorberig
 Vi love Gud, vor Fader, Dig,
 Din Søn, vor Frelser og vort Haab,
 Den Helligaand, vort Lys, vor Daab, —
 Hvem Priis og Magt og Herlighed
 Skal være i al Evighed. Amen.

Kirkelige Efterretninger.

Rom. Det er et rørende og ophøiet Skuespil, hvorledes den h. Fader midt under de Storme, som gjennemraase Italien, og de Farer, som true Rom selv, med hiin freidige Sindsro, som kun Troen kan give, vedbliver ikke blot at besørge de vanlige Forretninger, som om vi levede i den dybeste Fred, men ogsaa foretager hine store og overordentlige Handlinger, om hvilke man skulde troe, at der under de nærværende Omstændigheder aldeles ikke kunde tænkes paa dem. Det skal nemlig blive ret øiensynligt, at Jesu Christi Rige omdøjskjøndt i denne Verden,

dog ikke er af denne Verden, men ophøiet over al dens Gjøren og Læden. I September Maaned, da man for fuld Alvor befrygtede et nyt Indfald af Piemonteserne i Kirkestaten, fandt den høitidelige Udnævnelse af nye Cardinaler Sted og den 10. November nåde vi den ophøiede og sjeldne Høitidelighed af en Saligerklæring. En af hine apostoliske Mænd, som Gud opvakte i det 16. Aarhundrede, for at indføre den vistnok nødvendige Forbedring i Kirken, Johannes Leonardi, Stifter af et geistligt Samsfund, som man kalder „Guds Moders regulerede Clerikere“, blev sat iblandt de Saliges Tal. Født ikke langt fra Lucca i A. 1543 og i A. 1572 indviet der til Præst, beghyndte den salige Johannes sin præstelige Virksomhed hovedsagelig med Ungdommens Underviisning. Nogle fromme Geistlige og Studerende sluttede sig til ham, med hvem han førte et fælles Liv i et Huus, som laae ved den ham betroede Kirke og lagde Grunden til det Samsfund, som approberet af den h. Stol, senere i Stalien virkede meget til Bedste for Kirken. I Rom, hvorhen vigtige Forretninger havde ført ham, levede han i fortrolig Omgang med den berømte h. Philipp Neri, og efterat han havde bestaaet mange svære Prøvelser, som Gud tilfikkede ham, blev han af Paverne overdraget flere vigtige Sendelser. I selve Rom stiftede han to Huse af sit religiøse Samsfund, og havde megen Indflydelse paa Stiftelsen af den for hele Nordkredsens Missioner saa bethdende Propaganda-Congregation. Omgiven affine aandelige Sønner døde han den 8. Octbr. 1609; hans Legeme hviler i Kirken S. Maria in compitelli, som endnu tilhører hans Congregation.

Polen. En pavelig Skrivelse. Katholikernes Stilling i Polen og de kirkelige Tilstande dersteds ere for Udlandet altid blevne skjulte med et Slør, da den russiske Regjering anvender al mulig Omsorg for at man paa andre Steder ikke skal erfare noget om dens Forholdsregler. Men allerede under den forrige Pave Gregor XVI. blev dette russiske Slør sonderrevet ved hin berømte „Fremstilling ved den h. Stol“, i hvilken de uhorste Volds handlinger imod den katolske Kirke i Polen og Rusland actmæssig bleve aabenbarede for hele Verden. Nu bringer Sournalen Monde et nyt authentisk Document, nemlig den af 6. Juni d. A. daterede Skrivelse fra den h. Fader Pius IX. til den for 4 Uger siden afdøde Erkebiskop af Warschau, Primas for Kongeriget Polen, Anton Melchior v. Fjalkowski, hvis Liigbegængelse, i hvilken næsten 100,000 Mennesker toge Deel, gav Anledning til Beleiringstilstanden i Kongeriget Polen, til Lukningen af samtlige Kirker i Warschau, til Fængslingen af det erkebiskoppelige Consistorium og Erkebiscopets Administrator. De i 20 Aar førte Underhand =

linger med den h. Stol have, som det sees af denne Pavens Skrivelse, ikke ført til noget Resultat, de høitideligste Forsikringer ere ikke blevne holdte, og for Dieblicket træffes Anstalter til at bringe Undertrykkelsen til det Høieste. Den h. Faders Skrivelse har ikke turdet offentliggjøres i Warschau; vi haabe senere at kunne meddele i det Mindste de vigtigste Dele af denne Skrivelse.

Østerrig. Da Keiser Frants Joseph ved Patent af Sept. 1859 gav den protestantiske Kirke i Ungarn en saa fri Forsatning, som man ikke har den i noget protestantisk Land, viste der sig i Ungarn en exempelløs Opposition derimod. Enhver indsaae, at denne Opposition var af politisk Natur, kun Ungarerne selv udgave den for en kirkelig. Oppositionen feirede. Udførelsen af Patentet blev suspenderet i August 1860, og det blev overladt til Ungarerne nu selv at ordne deres kirkelige Anliggender ved Synoder. Hvad ssete? Ingen i Ungarn bekymrede sig om den protestantiske Kirke. Indtil nu er ingen Synode bleven holdt! Naturligviis have Ungarerne nu heller ikke brugt Religionen til politiske Diemed.

Irland. Hvorledes det protestantiske England bespiser de hungrende Irlændere. Som bekendt er i Irland paa Grund af Kartoffelmisvæxten Nøden meget stor, og det skrækkelige Drama af 1847 synes at ville gjentage sig. Det katolske Episkopat er meget virksom for at afhjælpe det ulykkelige Folks Elendighed, men hvad gjør Dronning Victoria's Ministre? Vicekongen af Irland, Sir Robert Peel, mener, at Irlænderne have nok at spise, men endnu meget at lære, og derfor befordrer han af alle Kræfter Oprettelsen af saak. Blandings-skoler, d. v. s. rene Stats-skoler, hvilke den store O'Connell engang kaldte „ugudelige Anstalter.“ Robert Peel er bekendt ved sin protestantiske Profelytisme: ham var det, som nylig besyldte Spanien for Intolerants, omendstjøndt han selv derhos ikke tog i Betænkning at træde op imod ethvert Livstegn af Katholicismen i Irland og stille sig paa de berhytete Drangemænds Side. Saaledes ere de alle: tolerante imod alle andre Religioner, undtagen imod den ene sande! Irlands katolske Episkopat tjender den intolerante Regjerings Snigveie og aabenbarer dem skaansellost. Nogle Steder af en Skrivelse, som Erkebiskoppen af Tuam nylig har tilstillet Premierministeren Lord Palmerston, maae her tjene som Beviser. Erkebiskoppen skriver bl. A.:

„Jeg har i min sidste Skrivelse ikke indskrænket mig til at henvise til Hungerensnøden som nær forestaaende; jeg har samtidigt som et praktisk Middel foreslaaet den øieblikkelige Anvend-

delse af et virksomt Frelsemiddel, nemlig at anvende den protestantiske Høikirkes aldeles overflødige Indkomster til at redde Livet for dette Folk, som tidligere besad dem og for hvis legemlige og aandelige Fornødenheder de vare stiftede. Som det synes, er den hjælpeløse Tilstand, som jeg dengang beskrev, ingenlunde bleven negtet, men det Frelsemiddel, som jeg tillod mig at foreslaae, er ikke blevet saa almindelig billiget; de, som ere i Besiddelse af hine Indkomster, kunne, som jeg ret godt begriber, ikke gjøre sig fortrolige med den Tanke, at maatte miste dem, heller ikke lægge de Skjul paa deres Utilfredshed; ikke desto mindre ere de ligesaa godt som Katholikerne overbeviste om, at deres Besiddelse er uforenelig med dette Lands Fred og Velstand. Deres Herlighed, betroet med Omsorgen for et talrigt Folk, vil, som jeg haaber, ikke dele Hines Anskuelse, som stadig gjerne ville anvende disse Indkomster for den protestantiske Høikirkes Interesser, som ikke ere vort irlandske Folks. — De sidste Revolutioner, som forurolige Italien, ere ofte blevene roste af Deres Herlighed, og vi skulle ei glemme Erindringer om den Iver, hvormed De ved Slutningen af den sidste Parlamentsforsamling priste Piemontesernes Vaabenlykke i det ulykkelige Kongerige Neapel. De veed ret godt, hvorledes den katholske Kirke i Piemont, Landets Statskirke, er bleven plyndret ved den nuværende Regjering: dens Indkomster bleve confiskerede, dens Klostre ophævede, ikke i den Hensigt, at frelse det af Hunger døende Folk fra Døden, men kun for at dække de ved røveriske Indfald paa fredelige Naboers Gebeet opstaaede Udgifter. Deresom det er Deres Herlighed muligt, med Principerne for en vis og billig Politikk at bringe det Factum i Samklang, at man her i Irland lod hine kirkelige Fonds, som engang mættede de Hungerige og slæbte de Røgne, som tjente til Ungdommens Underviisning og udbredte Religionens Husvaleser blandt alle Samfundets Classer, flyde i Statskassen, og dersom denne Handlemaade endog sandt Sted, uden at man efterforskede, om Resultaterne af Fattighusene ere reelle og ikke tvivlsomme, og uden at omtale den enorme Fattigbestatning, som Fattighusene foraarsage os, da vilde Deres Herlighed langt mindre tage i Betænkning, at give hine Summer tilbage til deres oprindelige Bestemmelse, nemlig til Folkets Vel, og ophæve Fattigskatten, som blev en Nødvendighed ved det sacrilegiske Ran af den den katholske Kirke oprindelig tilhørende Eiendom Vi have erfaret, at nogle af Regjeringens Medlemmer have begivet sig paa Reisen, for at inspicere de af Hungersnøden hjemløgte Egne. Denne Efterretning glæder os, forudsat, at hine Herrer sætte sig i Forbindelse med det fattige Folk og hente deres Oplysninger fra gode Kilder. En Baronet, et indflydelsesrigt Medlem af Regjeringen (det synes, at Sir Robert Peel

er meent) har berejst Districtet Gonnamara i største Skynd-
somhed med Jernbanen; dersom det ikke vil være ham muligt,
at afgive en nøjagtig Beretning om den flette Kartoffelhøst, saa
har han derimod, som man fortæller, meget ivrigt erkjendiget
sig om de protestantiske Skolers Tilstand og Børnenes
Antal, som besøge dem. Man kunde sige, at det har været
Hovedsiemeedet med hans (Robert Peel's) Reise, at udføre den
Plan, som allerede saa længe har beskæftiget den engelske Re-
gjerings, nemlig at bemægtige sig Underviisningen i hele
Landet og underkaste den Statens despotiske Regiment, og at
han (Robert Peel) paa ingen Maade har tænkt paa, i Virke-
lighed at komme det ulykkelige Folk i Gonnamara og de øvrige
af Hungersnøden hjemløgte Provinde til Hjælp. Ligheden med
hvad der her tilbrag sig for 15 Aar siden, er i Sandhed mærk-
værdig: dengang da Hungersnøden i Irland var stegen til det
Høieste, bestræbte Regjeringen sig ivrigt for at oprette prote-
stantiske Skoler midt iblandt en Befolkning, som døde af
Hunger. Nu, da den samme Svøbe truer os, see vi vore
Statsmænd oplide sig i Sorger for den „nationale Opdra-
gelse.“ Derved at de lægge en levende Interesse for vor Un-
derviisning for Dagen, ville de bortlede den offentlige Opmærk-
somhed fra vor almindelige Ulykke. Et katholsk Folk segner
og døer under Hungerens og Vinterens dobbelte og skrækkelige
Lidelser — til Trøst giver man det protestantiske Skoler
og protestantiske Bibler! Jeg har den Ære at være etc.“ —
Hvad er dog blind Fanatisme ikke istand til!

Frankrig. Vincentsforeningen. Biskoppen af Orleans,
Msgr. Dupanloup, har under 3. ds. tilstillet Præsidenten
for en af Foreningens Conferentser en Skrivelse, hvori han i
Anledning af en Forespørgsel udtaler den Mening, at Local-
Conferencerne bør forblive paa deres Post selv efter Central-
raadets Opøsning, og trods Regjeringens uværdige Fremgangs-
maade ikke opgive „Guds Værk og Kjærligheden til Næ-
sten.“ Selv jaaret, maa man kæmpe indtil Enden for Gud og
de Fattige. Den høiærv. Biskop siger bl. A.: „.... Staaer
fast, trods Stormen; man maa, omenstfjændt saaret, blive
staaende og kæmpe indtil Enden for Gud og de Fattige. Der-
som Gud havde gjort mig til Soldat i Stedet for til Biskop,
saa vilde Han, som jeg haaber, ogsaa have givet mig den Raade,
aldrig, selv ikke efter min Generals Død, at forlade Kamp-
pladsen. Nei, paa enhver Valplads maa man, saa længe som
muligt, føre sine Vaaben. Derfor, synes jeg, maa man i
Kampen for Sandheden og Retfærdigheden saa meget mere
kæmpe til det sidste Aandedrag, som den h. Skrift siger: Agoni-
zare pro justitia, kæmpe indtil Døden: man kan modtage den

(Døden), men man giver sig den ikke ... I det man opløste Generalraadet, har man troet at ramme eder i Hjertet, men ved en Kraft, som er dette morderiske Slag overlegen, kunne I endnu frelse Livet. I beholde eders Fattige, eders Reglementer, eders Præster, eders Biskopper. Velan, det er eders dybeste Rod, det er eders Livs Princip; for at frarive eder dette, maatte man gaae endnu videre; afventer det ... See I ikke, at eders Fjender, dersom I dræbe eder selv, ville lade haant om eders Selvopoffrelse, ligesom de bagvaskede eders Værk, hvis Dyd de frygtede. Nei, man maa holde ud til det Yderste, og ikke unde Guds Fjender den Glæde at see eder falde i deres Næt, og at I saaledes ved eder selv komme til det Maal, som de have ønsket. I kunne, som jeg troer, opoffre Netten, den evangeliske Barmhertigheds hellige Net, idet I iøvrigt protestere derimod; men at opløse sig frivilligt, vilde maaskee være det Samme som at opoffre endog Bligten; det vilde være saa meget som at opoffre Jesu Christi Fattige, der vel undertiden tilligemed Kirken kunne blive Offere for de Andres Forfølgelse, men de Gode selv tør aldrig forlade dem ... Nei, frygter Intet. Den h. Vincents af Pauls Navn, som man aldrig kan gjøre latterlig ved philanthropiske Phraser eller upopulair ved Bagvaskelser, er tilstrækkelig til at forsvare eder og opholde eders Liv. Forgjæves har man tilspøiet eders Forening et dødeligt Slag. Den er ikke død: hvad formaae Mennesker imod Guds Indgivelse, imod Barmhertighedens Aand? Ja, denne guddommelige Aand bliver i eders Reglementer, i eders Vedtægter, i eders Hjerter og Dyder. Sønner af den h. Vincents, fordobler eders Dyd, Sindsro, Taalmodighed, Iver og Barmhertighed, og fortvivler ikke om Fremtiden ... Bliver Alle paa eders Post; gid ingen af eder maatte forlade Barmhertighedens Banner, den h. Vincents' hæderkronede Fane; gid selv de, der, af Grunde, som jeg agter, momentant troede at maatte stilles, paany ville forene sig! Fortsætter kun eders Værk, besøger eders fattige Familier. Og hvad ville eders Modstandere have vundet? Ikke engang den Opløsning, hvorpaa de havde haabet, og I ville Alle atter finde eder samlede paa Netfærdighedens Dag, som maaskee snart vil blive eder forundt netop af dem, som vilde tilintetgjøre eder; thi Netfærdigheden lader i denne Verden ikke altid vente længe paa sig ..."

— Hvor udtømmelig de franske Katholikers Velgjørenhed er, viser blandt Andet den Omstændighed, at en af Biskoppen af Marseille foranstaltet Indsamling til Fuldbendelse af det ved Marseille liggende berømte Balsfartscapel „Vor kjære Frue af Beskyttelsen“ i nogle Dage indbragte en Sum af 150,000 Francs.

Sardinien. For omtrent 15 Maanedes siden blev Cardinal de Angelis, Erkebiskop af Fermo, paa den sardiniske Ministers Befaling deporteret til Turin, hvor han holdes fængslet i Missionspræsternes Kloster. Saa længe Cavour regjerede, undlod han ikke, fra Tid til anden at lade den høie Fange sige nogle venlige Ord, for ligesom at undstyblde sig formedelst hans uværdige Behandling. Minister Ricafoli veed ligeledes ret godt, at der ikke foreligger eller kun kan fremføres det Mindste imod Cardinalen; men han foretrækker total Tausshed.

— Den til Professor ved Turins Universitet udnævnte Abbé Passaglia holdt den 7. dennes sin Tilrædelsestale. Til Lykke!

Marieforeningen

holder sit ordentlige Møde Søndagen den 29. Decbr. Efterm. Kl. 4.

Kirkelig Erindringsliste.

- Søndagen d. 29. Decbr. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.
- Tirsdag Aften den 31. Decbr. — Aarets sidste Aften — feires Kl. 6 en høitidelig Takkeandagt med danst Prædiken, efter hvilken den Ambrosianske Lovsang Te Deum afsynges.
- Onsdagen d. 1. Januar 1862. — Vor Herres og Frelseres Jesu Christi Omstørelse. — (Nytaarsdag.) — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med danst Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Jestandagt.
- Søndagen d. 5. Januar. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med tydsk Prædiken. — Efterm. Kl. 3 Andagt med Forelæsning.
- Mandagen d. 6. Januar. — Vor Herres og Frelseres Jesu Christi Aabenbarelse (Epiphani) eller de h. tre Kongers Fest. — Form. Kl. 8 og 12 stille Messe. — Kl. 10 Høimesse med danst Prædiken. — Efterm. Kl. 3 høitidelig Besperandagt.
- Paa Søndagene stille h. Messe Kl. 7½ og 8½ (om Torsdagen med Udfilling af det h. Sacramente). Hver Lørdag Aften fra Kl. 5—8 bliver hørt Skriftemaal.

„Skandinaviske Kirke Tidende“ udgaar hver anden Søndag — Subscription paa denne Tidende modtages i Kjøbenhavn hos Bladets Hovedcommissionair, Hr. Kjøbmand C. A. Blaufenstein, Rore Kjøbmagergade 7, og i alle Boglaeder; i de danske Stater paa de kgl. Postcontoirer. Prisen er 3 M. Kvartalet, enkelte Nummere à 8 ø.

Kjøbenhavn.

S. Frier's Bogtrykkeri.